

Thời Gian Tươi Đẹp Của Anh Và Em

Contents

Thời Gian Tươi Đẹp Của Anh Và Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	10
3. Chương 3: Chương 3	18
4. Chương 4: Chương 4	28
5. Chương 5: Chương 5	37
6. Chương 6: Chương 6	47
7. Chương 7: Chương 7	54
8. Chương 8	60
9. Chương 9	69
10. Chương 10	78
11. Chương 11	89
12. Chương 12	99
13. Chương 13	106
14. Chương 14	118
15. Chương 15	126
16. Chương 16	136
17. Chương 17	145
18. Chương 18	151
19. Chương 19	157
20. Chương 20	167
21. Chương 21	176
22. Chương 22	184
23. Chương 23	196
24. Chương 24	203
25. Chương 25	210
26. Chương 26	219
27. Chương 27	224
28. Chương 28	229
29. Chương 29	236
30. Chương 30	244
31. Chương 31	250
32. Chương 32	255
33. Chương 33	262
34. Chương 34	273
35. Chương 35	283
36. Chương 36	292
37. Chương 37	301
38. Chương 38	307
39. Chương 39	312
40. Chương 40	318
41. Chương 41	328

42. Chương 42	335
43. Chương 43	342
44. Chương 44	352
45. Chương 45	359
46. Chương 46: Ngoại Truyện Lệ Trí Thành: Giác Mộng Khuynh Thành	368
47. Chương 47: Ninh Duy Khải: Tình Yêu Đích Thực	372
48. Chương 48: Câu Chuyện “cung Đấu” Của Những Người Đàn Ông	376
49. Chương 49: Bởi Vì Có Em	378

Thời Gian Đẹp Của Anh Và Em

Giới thiệu

Viết về đề tài cuộc chiến thương trường, Đinh Mặc nói đây là đề tài hoàn toàn mới mẻ, là một trải nghiệm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-tuoi-dep-cua-anh-va-em>

1. Chương 1

Đoàn tàu hỏa xinh xắn chuyễn bánh, từ khu vực núi tuyết tiến về vùng đất mênh mông vô tận ở phía trước.

Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ đẹp như trong phim điện ảnh. Núi cao nhấp nhô, hồ nước lấp lánh, từng đàn bò dê thấp thoáng trên thảo nguyên phía xa xa.

Mỗi sắc màu ở Tây Tạng đều thuần túy và tĩnh lặng, phảng phất chỉ nhìn liếc qua, nó đã in sâu vào đáy lòng bạn.

Lâm Thiển ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Cả toa tàu đầy ắp người. Tuy nhiên, vị trí bên cạnh cô trống không. Tất cả mọi người dường như đều tỏ ra thận trọng dè dặt, lịch sự giữ khoảng cách với cô.

Lâm Thiển hơi ngại ngùng, đồng thời cũng cảm thấy tình hình này tương đối thú vị. Từ đầu đến giờ, cô đều chống tay lên trán đọc sách. Nhưng mỗi khi ngẩng đầu, cô chỉ nhìn thấy một màu xanh bộ đội. Ánh mắt đám đàn ông thỉnh thoảng dừng lại trên người cô, khiến sắc mặt cô hơi ửng đỏ.

Cảnh tượng một cô gái trẻ tuổi đeo ba lô đột nhiên xuất hiện trên một toa tàu toàn bộ đội, hơn nữa còn ở cùng bọn họ bảy tám tiếng đồng hồ đúng là rất hiếm gặp.

Hai ngày trước, Lâm Thiển gặp nguy hiểm trên núi tuyết.

Bởi vì vừa mới nghỉ việc nên thời gian gần đây cô có kỳ nghỉ hiếm hoi. Lâm Thiển thực hiện chuyến du lịch Tây Tạng mà cô ao ước bấy lâu. Vốn tưởng với thể chất và kinh nghiệm hoạt động dã ngoại của cô, chuyến du lịch này không quá khó khăn. Ai ngờ trên đường về, vừa đến sườn núi, xe tải nhỏ gặp sự cố. Thêm vào đó thời tiết thay đổi, tuyết lại rơi cả đêm nên Lâm Thiển lâm vào cảnh khốn đốn.

May mà đến lúc trời sáng, một đoàn bộ đội đi qua đã cứu cô. Người lính đóng quân ở biên cương rất chất phác và nhiệt tình. Họ đưa cô lên chuyến tàu hỏa vận chuyển bộ đội xuất ngũ, đi thẳng đến Lhasa[1].

[1]Lhasa: thủ phủ của Tây Tạng

Lúc này, một người lính ngồi chếch đối diện chủ động bắt chuyện: “Cô gái, cô là người ở đâu vậy?”

Đám binh lính đều biết Lâm Thiển gặp nguy hiểm ở trên đường, vì vậy họ đều tỏ ra đặc biệt thân thiện với cô. Lâm Thiển mỉm cười: “Tôi là người thành phố Lâm.”

Cô vừa dứt lời, một người lính cách một hàng ghế cất giọng vang vang: “Tôi cũng là người thành phố Lâm, hóa ra chúng ta là đồng hương.”

Lâm Thiển ngẩng đầu mỉm cười với anh ta. Cô vốn có diện mạo xinh xắn. Mặc dù lúc này chỉ mặc áo phao to thùng cũng không trang điểm, nhưng ngũ quan của cô vẫn hết sức thanh tú sạch sẽ. Nụ cười của cô khiến đám binh lính tim loạn nhịp.

Người lính tự xưng là đồng hương mỉm cười hỏi: “Tôi đoán... cô là sinh viên phải không?”

“Không, tôi đi làm từ lâu rồi.” Cô trả lời rất khách sáo nhưng giọng nói của cô mềm mại, tựa như bộc lộ sự nhân nhả thông thả bẩm sinh, khiến người nghe rất dễ chịu. Đám binh lính đều nói trông cô giống sinh viên.

“Cô đang làm việc ở cơ quan nào?”

Lâm Thiển: “À... Tập đoàn Ái Đạt.”

“Lợi hại!” Người lính đồng hương giơ ngón tay cái: “Đó là doanh nghiệp ác nhất thành phố Lâm. Nghe nói giá trị tài sản đến mấy tỷ...”

Trong lúc tán gẫu, thần sắc Lâm Thiển vẫn điềm nhiên như không, nhưng ánh mắt cô len lén dừng lại ở một người đàn ông ngồi chếch phía trước.

Trong cả toa tàu, người đàn ông đó trầm lặng nhất nhưng cũng nổi bật nhất, cô không muốn chú ý đến anh cũng khó.

Anh mặc áo khoác quân đội, mặc dù ngồi quay lưng về phía Lâm Thiển nhưng thân hình anh rất cao lớn, cao hơn những người lính xung quanh. Chiếc mũ bộ đội kéo thấp, che gần nửa khuôn mặt của anh. Lâm Thiển chỉ lơ mơ nhìn thấy đường nét gương mặt nghiêng của người đàn ông. Nước da của anh dường như trắng hơn những người lính khác.

Mặc dù trong toa tàu vang lên vô số tiếng cảm thán, trò chuyện, ca hát, anh vẫn không hề nhúc nhích, tựa hồ đã ngủ say.

Đúng là người đàn ông kỳ lạ.

Hành trình dài đằng đẵng, sắc trời bên ngoài cửa sổ tối dần.

Những người lính cũng bắt đầu mệt mỏi, đa số ngồi tựa vào thành ghế ngủ gật. Toa tàu trở nên yên tĩnh giá lạnh. Lâm Thiển hơi tựa người vào cửa sổ kính, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên tai cô chỉ còn lại tiếng bánh xe ma sát trên đường ray và từng hồi còi tàu...

Đến khi trở về thành phố Lâm, cô lại bắt đầu chuỗi ngày căng thẳng và bận rộn. Kỳ nghỉ luôn trôi qua rất nhanh, bây giờ cô vẫn chưa thật sự muốn quay về.

Sau đó, những tiếng động bên tai mỗi lúc một xa, ngày càng nhỏ dần...

Trước mặt vẫn là cửa sổ giá lạnh, bên ngoài tối tăm yên tĩnh, lơ mơ có thể nhìn thấy đồi núi thấp thoáng phía xa xa. Trên bầu trời, các vì sao lấp lánh.

Tàu hỏa đã dừng lại.

Nơi này không gần làng mạc, cũng chẳng phải là nhà ga, rõ ràng tàu hỏa chỉ tạm thời đỗ lại. Những người lính có tính cảnh giác cao hơn Lâm Thiển, tất cả bọn họ đều thức giấc, một số còn thò đầu ra ngoài cửa sổ ngó nghiêng.

“Không sao, đoạn đường này không tốt lắm. Phía trước có khả năng gặp sự cố, bọn họ sẽ xử lý nhanh thôi.” Người lính ngồi ở phía đối diện an ủi Lâm Thiển.

“Vâng.” Lâm Thiển cũng đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Khi liếc qua vị trí chéo đối diện, nơi đó đã trống không. Người lính ngủ say không biết rời đi từ lúc nào.

Toa tàu nhanh chóng xuất hiện một sĩ quan trẻ tuổi cao lớn. Anh ta đứng ở cửa toa, truyền đạt một loạt mệnh lệnh: “Tổ hai, tổ bốn lập tức đi lên đầu tàu báo cáo. Trước khi đoàn tàu chuyển bánh, tổ năm phụ trách sự an toàn của toa này. Những người khác ở nguyên tại chỗ chờ mệnh lệnh.”

Anh ta vừa dứt lời, đám binh lính lập tức đứng dậy, đồng thanh đáp: “Rõ.”

Lâm Thiển quan sát bọn họ bằng ánh mắt đầy hứng thú. Khi đám binh lính bận rộn đi lại, cô rút một cái mũ lưỡi trai từ ba lô, định ngủ một giấc để giết thời gian. Vừa tựa người vào thành ghế, cô đột nhiên có cảm giác những người lính đều dồn ánh mắt về phía mình.

Lâm Thiển lại ngồi thẳng người.

Bởi vì người sĩ quan trẻ tuổi đó đã đi đến bên cạnh cô. Sắc mặt anh ta không một chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng.

“Cô gái, xin hãy cầm hành lý đi theo tôi.”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lâm Thiển ngẩng đầu hỏi anh ta: “Xin hỏi... có chuyện gì không?”

Viên sĩ quan không trả lời, chỉ giơ tay, một người lính lập tức vác hành lý của cô, sải bước dài đi về phía cửa toa.

Lối đi trên tàu hỏa tối om, buổi đêm lạnh lẽo.

Lâm Thiển đi theo hai người lính cao lớn, xuyên qua từng toa tàu chứa đầy bộ đội, thu hút vô số ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Cho đến toa giường nằm, viên sĩ quan ra hiệu để người lính đặt hành lý của Lâm Thiển xuống sàn rồi rời đi. Sau đó, anh ta mới quay sang Lâm Thiển.

Lâm Thiển cũng nhìn anh ta, gương mặt anh ta thanh lạnh nhưng ánh mắt lộ vẻ căng thẳng.

Bị Lâm Thiển “chiếu tướng”, viên sĩ quan trẻ tuổi ngượng ngập rời mắt đi chỗ khác. Anh ta giải thích: “Đoạn đường phía trước bị sạt lở, chúng tôi đã cử binh lính đi sửa chữa. Tối nay, người ở trong toa tàu có khả năng bị điều động liên tục. Hơn nữa, khu vực này có chó sói, một người phụ nữ ở lại nơi đó không tiện lắm. Thiếu tá của chúng tôi bảo tôi đưa cô đến toa giường nằm nghỉ ngơi. Ở đây không có người, tương đối yên tĩnh và an toàn. Khi nào trời sáng, chúng tôi sẽ đưa cô đi.

Hả?

Lâm Thiển tròn mắt nhìn anh ta.

Đối phương vừa rồi hùng hục hổ hủ, thật ra là người tốt đang làm việc tốt?

Lâm Thiển bật cười thành tiếng, vội gật đầu: “Cám ơn anh, vô cùng cảm ơn anh.”

Viên sĩ quan dường như hơi xấu hổ. Anh ta nói một câu: “đừng khách sáo” rồi quay người bỏ đi.

Hành lang vắng vẻ, cửa toa phía trước còn có một người lính đứng gác. Nơi này đúng là vừa an toàn vừa thanh tịnh.

Lâm Thiển cúi đầu, hà hơi vào hai bàn tay lạnh giá. Sau đó, cô giơ tay mở cửa khoang. Vẫn còn chưa chạm vào tay nắm cửa, cô đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ ở bên trong.

Lâm Thiển sững sốt, bên trong có người?

Không đợi cô có phản ứng, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra ngoài.

Lâm Thiển vội lùi lại phía sau hai bước, người chạm vào thành tàu.

Một người đàn ông xuất hiện ở cửa ra vào.

Toa tàu không bật đèn nên diện mạo của người đàn ông hết sức mơ hồ. Anh có thân hình cao lớn, còn cao hơn viên sĩ quan trẻ tuổi vừa rồi. Anh cũng mặc quân phục, mũ bộ đội kéo xuống thấp, che mắt đôi mắt, chỉ để lộ sống mũi thẳng và cái cằm sạch sẽ.

Là anh? Người đàn ông ngồi ngủ ở toa ghế cứng trước đó?

Mặc dù không nhìn rõ gương mặt anh, nhưng qua thân hình và khí chất, Lâm Thiển có thể khẳng định, chính là người đàn ông đó.

Tại sao anh lại ở đây?

Lâm Thiển mỉm cười với anh: “Xin lỗi, tôi không biết anh ở bên trong. Vừa rồi có một sĩ quan nói với tôi, ở đây không có ai.”

“Ừm.” Một âm thanh giống như phát ra từ nơi sâu trong cổ họng. Sau đó, người đàn ông sải bước dài, đi ra khỏi khoang giường nằm. Anh đi qua người cô, không hề dừng lại.

Lâm Thiển đứng yên tại chỗ, ngoảnh đầu nhìn anh. Bên ngoài cửa sổ có ánh đèn chiếu vào, chiếu sáng quân hàm trên cầu vai của anh, quân hàm hai vạch một sao.

“Anh chính là vị thiếu tá đó?” Cô hết sức kinh ngạc. Đầu óc cô từng mượng tượng, người sai cấp dưới đi đón cô tới toa giường nằm là một ông chú có nước da ngăm đen phong trần, không ngờ lại là anh.

“Ừ.” Anh đã đi đến cửa toa tàu. Lâm Thiển không nghĩ ngợi, lập tức đuổi theo: “Cám ơn anh...”

Nhưng người đàn ông nhanh chóng đi ra ngoài, tiện tay đóng sập cửa. Hình bóng cao lớn của anh mỗi lúc một xa dần.

Trong khoang tàu đèn điện sáng trưng, không khí rất ấm áp. Lâm Thiển ngồi ở ghế tựa vào thành tàu, quan sát xung quanh.

Bốn giường nằm đều gọn gàng ngăn nắp, chăn gấp vuông vức, trông giống miếng đậu phụ. Ở một chiếc giường có áo quân phục treo trên mắc. Bàn nhỏ phía trước đặt một cốc trà inox.

Đây rõ ràng là nơi nghỉ của các sĩ quan. Chỗ này chắc chắn là giường nằm của người đàn ông vừa rồi, nhưng anh nhường cho cô.

Người này không tồi. Chỉ có điều, sao anh trốn tránh cô như bệnh dịch? Cô đâu có đáng sợ như vậy?

Lâm Thiển không nhịn được cười.

Ngủ chập chờn đến nửa đêm, khi mở mắt, Lâm Thiển phát hiện tàu hỏa vẫn chưa chuyển bánh. Cô không còn buồn ngủ nên mặc áo khoác đi ra ngoài xem xét tình hình.

Vừa đẩy cửa, Lâm Thiển lập tức ngáy người.

Lối đi bên ngoài vẫn hết sức yên tĩnh, cách đó không xa có hai người lính đứng gác. Hành lang lúc này xuất hiện một người đàn ông ngồi yên tĩnh trên ghế, anh mặc áo khoác lớn, đi giày boots quân đội màu đen. Đây chẳng phải là viên thiếu tá nhường chỗ ngủ cho cô?

Không giống bộ dạng lạnh nhạt ban nãy, bây giờ cả người anh tựa vào thành ghế, cổ áo khoác kéo lên cao che khuất gương mặt của anh, mũ sĩ quan càng hạ thấp. Bộ dạng của anh giống một cậu thiếu niên uể oải không tập trung, cũng như con mèo ngủ gật.

Tiếng mở cửa của Lâm Thiển kinh động đến anh. Anh hơi ngẩng đầu, nhưng gương mặt vẫn vùi sâu trong cổ áo. Anh tựa hồ chẳng thèm nhường mắt nhìn cô, chỉ đợi cô lên tiếng.

Lâm Thiển tiến lại gần, nói với anh: “Tôi không buồn ngủ nữa, anh hãy vào trong ngủ đi.”

Người đàn ông không có phản ứng.

Tưởng anh sẽ trả lời, Lâm Thiển im lặng chờ đợi. Ai ngờ anh từ từ hạ thấp đầu, vẫn giữ nguyên tư thế nhưng không một tiếng động.

“Vây... chúc anh ngủ ngon.” Lâm Thiển chỉ còn cách quay về khoang giường nằm, nhẹ nhàng đóng cửa.

Khi trời sáng, đoàn tàu hỏa cuối cùng cũng đến Lhasa.

Lâm Thiển dậy sớm đánh răng rửa mặt, thu dọn hành lý. Trên hành lang nhỏ hẹp ở bên ngoài vẫn có một người lính đứng gác nhưng chẳng còn bóng dáng của viên thiếu tá.

Cô ngẫm nghĩ rồi rút giấy bút khỏi ba lô, ghi lại số điện thoại của mình và viết dòng chữ: “Tôi nghĩ sau này chúng ta chắc sẽ không gặp lại. Nhưng nếu anh có dịp đến thành phố Lâm, xin hãy gọi điện cho tôi. Tôi sẽ là một người bạn và hướng dẫn viên không tồi- Lâm Thiển.”

Lâm Thiển mua vé chuyến bay sớm nhất. Tầm chiều tà, cô về đến thành phố Lâm, lập tức bắt xe về nơi ở.

Ở đầu con đường thẳng tắp là một khu công nghiệp rộng lớn. Trong đó có nhiều tòa nhà cao tầng màu trắng đẹp đẽ và thời thượng. Bốn chữ mạ vàng “Tập đoàn Ái Đạt” ở ngoài cổng vô cùng nổi bật.

Lâm Thiển bảo tài xế taxi dừng xe tại một khu nhà ở cách tập đoàn Ái Đạt mấy trăm mét.

Cô mới thuê căn hộ này từ một tháng trước. Sau khi vào nhà, cô lập tức bỏ hành lý xuống đất, nằm lên giường nghỉ ngơi.

Nằm một lúc, cảm giác đã lấy lại sức lực, Lâm Thiển mới kiểm tra điện thoại di động. Quả nhiên, điện thoại không có một cuộc gọi nhớ hay tin nhắn như cô định liệu.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động để lại số điện thoại cho đàn ông, nói ra mới thấy quá thất bại.

Lâm Thiển mỉm cười đứng dậy, kéo rèm cửa sổ. Ánh hoàng hôn vàng óng chiếu vào nhà. Ở phía xa xa, tòa nhà làm việc, nhà máy và khu đồng nội xanh ngát đằng sau tập đoàn Ái Đạt chìm trong ánh nắng vàng rực rỡ.

Lâm Thiển hít một hơi sâu, tâm trạng trở nên phấn chấn vô cùng.

Cô nghĩ, đây là một khởi đầu tốt đẹp. Cô vừa trải qua một cuộc gặp gỡ ầm ập trong hàng vạn người xa lạ, cô đang ở quê nhà phồn vinh tươi đẹp và cô sắp bắt đầu một công việc mới.

Trên đường cao tốc đi vào thành phố Lâm.

Một đoàn xe tải quân dụng đỗ bên lề đường. Đây chính là đoàn xe chở những người lính giải ngũ về quê hương.

Mấy người sĩ quan trao đổi ý kiến, sau đó chuẩn bị lên một chiếc xe Jeep. Đột nhiên có người lính chạy đến, đứng nghiêm trước một viên sĩ quan ở giữa. Anh ta chào kiểu nhà binh mới mở miệng: “Thiếu tá Lê, cuối cùng cũng tìm thấy anh. Trưa nay dọn dẹp khoang tàu của anh, tôi phát hiện ra cái này.” Anh ta đưa tờ giấy viết số điện thoại và dòng chữ đến trước mặt viên sĩ quan.

Người đàn ông được gọi “thiếu tá Lê” cầm lên xem, sắc mặt anh không một chút biểu cảm.

“Không cần đưa cho tôi.” Anh cất giọng bình thản.

Lúc xem tờ giấy, anh không hề giấu giếm nên hai sĩ quan đứng đợi ở bên cạnh đều đọc được nội dung lời nhắn.

Nghe anh nói vậy, một người lên tiếng: “Lâm Thiển... là cô gái gặp nạn giữa đường đi nhờ tàu? Sáng nay, tôi có nhìn thấy cô ấy, trông xinh đấy chứ? Nhà anh cũng ở thành phố Lâm, sao không lưu lại số điện thoại của người ta?”

Người xung quanh đều quay sang thiếu tá Lê.

Anh lại kéo mũ xuống thấp, kéo cổ áo dựng đứng, sau đó là người đầu tiên nhảy lên xe Jeep.

“Không cần.” Anh cất giọng nhàn nhạt: “Tôi và cô ấy sẽ gặp lại nhanh thôi.”

Sắc trời đầu mùa đông vừa u ám vừa lạnh lẽo. Bên xe đâu đâu cũng là tiếng người nói, tiếng bước chân, tiếng loa phát thanh ồn ào hỗn loạn.

Lệ Trí Thành mặc áo khoác quân đội, tay cầm túi hành lý nhảy xuống từ chiếc xe buýt lớn. Dáng người cao lớn của anh nổi bật giữa đám đông nhộn nhịp. Anh nhanh chóng đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại ở chiếc Cadillac đỗ ngoài cổng bên xe, sau đó sải bước dài đi về hướng đó.

Cố Diên Chi đang tựa vào cửa xe, khoanh tay trước ngực nửa cười nửa không nhìn anh.

“Ái chà, đây là công tử nhà ai mới chuyển ngành trở về ấy nhỉ?”

Mọi người ở xung quanh nghe thấy đều liếc nhìn. Cố Diên Chi coi như không có chuyện gì xảy ra, điềm nhiên đi thẳng đến bên Lệ Trí Thành.

Khi bốn mắt nhìn nhau, Lệ Trí Thành cất giọng lạnh đậm: “Nhà anh.”

Cố Diên Chi nhếch mép, giơ tay ôm vai anh. Khóe mắt Lệ Trí Thành cũng ẩn hiện ý cười, hai người đàn ông vui mừng ôm nhau.

Xe ô tô bình ổn chạy trên đường Nhị Hoàn.

Cố Diên Chi lái xe, ngón tay gõ nhẹ lên vô lăng. Bầu không khí trong xe yên tĩnh và ấm áp. Anh ta ngừng đầu liếc gương chiếu hậu, Lệ Trí Thành ngồi thẳng người như thân cây. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt lạnh nhạt khó tiếp cận.

Cố Diên Chi ghét nhất điểm này của Lệ Trí Thành. Rõ ràng chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi nhưng nếu bạn không nói chuyện với anh, anh có thể không để ý đến bạn suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ, lúc nào cũng lạnh lùng như tảng băng.

“Chú lại cao hơn rồi.” Cố Diên Chi nói đùa.

Lệ Trí Thành vẫn ngẩng cảnh sắc vừa quen thuộc vừa xa lạ bên ngoài cửa sổ. Giọng nói bình thản của anh vang lên: “Ừ, kể từ năm hai mươi tuổi, tôi đã cao hơn anh.”

Cố Diên Chi bật cười thành tiếng, đánh tay lái rẽ sang đường khác, chuyển đề tài khác: “Chú muốn đi tập đoàn hay Viện điều dưỡng trước?”

“Tập đoàn.”

Cố Diên Chi cười cười, không hỏi thêm điều gì. Anh ta nghĩ bụng: thằng này mấy năm không về nhà nhưng vẫn hiểu rõ tính tình của ông già, biết ông lấy cớ bị bệnh để giục cậu ta trở về.

Quan trọng vẫn là sản nghiệp của gia đình.

Lâm Thiển đứng dưới tòa cao ốc của tập đoàn Ái Đạt, trong lòng thấp thỏm không yên.

Khi cô đến tuyển việc vào hai tháng trước, tình hình không phải như bây giờ.

Lúc đó, dưới tòa nhà nguy nga rực rỡ đậu đầy xe ô tô, không ít xe sang trọng. Nhân viên văn phòng quần áo chỉnh tề đi đi lại lại, cho thấy công việc hết sức bận rộn. Khu nhà xưởng ở đằng sau tòa cao ốc treo đầy băng rôn, biểu ngữ màu đỏ đầy nhiệt huyết. Công nhân bận rộn sản xuất. Cả tập đoàn đều là cảnh tượng hoành tráng với khí thế hùng hực.

Bây giờ thì sao?

Vẫn là tòa cao ốc đó, vẫn là khu nhà xưởng ngăn nắp đẹp đẽ đó nhưng tòa văn phòng lạnh lẽo, trước cổng vắng như chùa bà Đanh, chỉ có hai bảo vệ đứng chờ đợi. Dây nhà xưởng ở đằng sau im lìm, không ít công nhân ngồi xõm trước cửa hút thuốc tán gẫu, chứng tỏ nhà xưởng đã ngừng sản xuất. Những tấm băng rôn, biểu ngữ một màu đỏ nhợt nhạt đã biến mất...

À, cô nhìn thấy một tấm băng rôn, một nửa dán trên tường, một nửa rơi xuống bùn đất.

Lâm Thiển đang ngơ ngẩn, một chiếc xe hơi sang trọng lặng lẽ đi qua người cô.

Lâm Thiển nhướng mắt nhìn. Cô bất ngờ nhận ra người đàn ông ngồi sau tay lái.

Báo chí từng đăng ảnh của anh ta. Anh ta là Cố Diên Chi, phó tổng giám đốc thứ nhất của Ái Đạt, cháu họ của chủ tịch tập đoàn.

Cố Diên Chi ở bên ngoài có vẻ trẻ trung sáng sủa hơn trong ảnh. Không biết anh ta có thật sự xảo quyệt và lợi hại như tin đồn?

Ánh mắt cô di chuyển ra hàng ghế sau. Một người đàn ông ngồi ở đó. Cách lớp kính màu thẫm, Lâm Thiển không nhìn rõ đối phương. Không biết là nhân vật nào có thể khiến Cố Diên Chi danh tiếng lẫy lừng đích thân lái xe đưa đón?

Cố Diên Chi cũng nhìn thấy người phụ nữ ở bên ngoài, mắt anh ta sáng rực. Cô gái này còn rất trẻ, ngũ quan thanh tú. Cô mặc bộ váy công sở màu đen, để lộ thân hình mảnh mai. Khi cô uyển chuyển đi tới khu nhà xưởng ở đằng sau, từ người cô toát ra vẻ trong lành thoát tục.

Vừa quay đầu, Cố Diên Chi phát hiện Lê Trí Thành cũng quan sát cô gái. Anh ta mỉm cười: “Sao thế, chú quen à?”

Lê Trí Thành thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt trả lời: “Tôi không quen.”

Nửa tiếng sau, Lâm Thiển có mặt ở phòng nhân sự của tập đoàn Ái Đạt. Giám đốc bộ phận nhân sự hết nhìn bản lý lịch trong tay lại nhìn cô gái ngồi trước mặt. Chị ta cảm thấy hơi khó xử.

Thông tin trong lý lịch rất rõ ràng:

Lâm Thiển, nữ, 25 tuổi. Kinh nghiệm làm việc: ba năm.

Hai tháng trước xác nhận tuyển dụng, chức vụ trợ lý CEO. Thời gian bắt đầu làm việc chính là ngày hôm nay.

Tuy nhiên...

Chị ta ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển: “Tôi nhớ ra cô. Nhưng thời gian qua, Ái Đạt xảy ra một số biến cố. Báo chí chắc cũng đăng tin tức, cô không biết sao?”

Lâm Thiển hơi ngượng ngùng: “Tôi không rõ lắm.”

Con người cô từ trước đến nay luôn đề cao nguyên tắc “đối xử tử tế với mỗi người, nhưng càng phải đối xử tốt với bản thân”. Lúc quyết định nhảy việc, Lâm Thiển cho rằng mình làm lụng vất vả mấy năm, hiếm có dịp nghỉ ngơi, cô phải chơi cho đủ vốn mới “tái xuất giang hồ”.

Vì vậy khi nhận được thư mời làm việc, cô tìm các loại lý do, định ngày bắt đầu đi làm vào hai tháng sau. Bởi vì CEO của Ái Đạt đặc biệt tán thưởng cô, đồng thời không cần dùng người gấp nên cho phép cô nhận việc muộn.

Thế là hơn một tháng trời, Lâm Thiển vui chơi thỏa thích ở trời nam biển bắc, còn đi Tây Tạng hơn một tuần. Sau khi gặp nạn ở Tây Tạng, cô mới quay về thành phố Lâm nên thật sự không biết gần đây xảy ra chuyện gì.

Giám đốc bộ phận nhân sự trầm mặc một lát rồi mở miệng: “Việc kinh doanh của tập đoàn gặp một số khó khăn. Một tuần trước, CEO tiền nhiệm đã bị kỷ luật cho thôi việc. Chức vụ CEO hiện vẫn còn bỏ trống...”

Lâm Thiển im lặng.

Sách hướng dẫn tìm việc làm không dạy cô, nếu chức vụ mà cô tuyển dụng là trợ lý CEO nhưng CEO lại kéo doanh nghiệp xuống bùn, còn bản thân anh ta từ chức thì cô nên làm thế nào?

Tại văn phòng Phó tổng giám đốc ở tầng trên cùng, Cố Diên Chi đích thân pha hai cốc trà Phổ Nhĩ, Lê Trí Thành đứng trước bức tường kính sáng lấp lánh. Anh hơi chau mày, trầm tư quan sát khu nhà xưởng ở bên dưới.

Lúc này, Lê Trí Thành đã cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc áo sơ mi và quần dài màu xanh bộ đội, càng tôn thêm thân hình cao lớn. Có lẽ do được hun đúc bởi cuộc sống quân ngũ nhiều năm, anh chỉ đơn giản đứng yên ở đó cũng bộc lộ khí chất lạnh lạnh nghiêm trang.

Cố Diên Chi mỉm cười, cầm cốc trà đi đến đưa cho anh.

Lê Trí Thành mở miệng: “Tình hình tệ đến mức nào?”

Cố Diên Chi ngồi xuống ghế sofa ở bên cạnh, uống một ngụm trà mới lên tiếng: “Rất tệ. Vị CEO mà chúng ta phải trả mức lương trên trời đã khiến công ty thiệt hại hai tỷ ở thị trường nước ngoài. Điều quan trọng là anh ta có khả năng che giấu giỏi hơn cả tôi. Bây giờ sự việc bại lộ, anh ta tiêu đời, chúng ta cũng trở tay không kịp.”

Khi nói câu này, Cố Diên Chi không có bất cứ sắc thái biểu cảm nào ngoài vẻ lạnh lẽo.

“Chúng ta còn lại bao nhiêu?”

Lệ Trí Thành không dùng từ chuyên ngành nhưng Cố Diên Chi hiểu ý: “Chú muốn nói đến thị phần? Thị trường nước ngoài là một đồng bưng nhưng khối cần nhắc tới. Về phần thị trường trong nước, bởi vì thời gian trước chúng ta tập trung phát triển thị trường nước ngoài nên nguồn vốn đầu tư bị giảm đi nhiều. Kết quả, các đối thủ cạnh tranh khác thừa cơ nước đục thả câu, ủa đến tranh giành địa bàn. Đặc biệt là công ty Tư Mỹ Kỳ, bọn họ chiếm thị phần của chúng ta nhiều nhất. Thị phần của Ái Đạt từ 20% bây giờ chỉ còn lại 8%.”

Lệ Trí Thành cầm ly trà đứng yên một chỗ. Anh không lên tiếng, chỉ có đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát vào thành cốc.

“Tôi biết rồi.”

Hai người đều im lặng, căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh mịch, không khí lan tỏa mùi trà thơm ngát.

Cố Diên Chi nhìn Lệ Trí Thành, anh ta chợt có cảm giác người em họ này hơi xa lạ.

Mặc dù hai người từ nhỏ có quan hệ rất tốt nhưng mấy năm nay ít gặp mặt. Sự hiểu biết của anh ta về Lệ Trí Thành chỉ dừng lại ở các tin đồn.

Ví dụ tin đồn sau một loạt cuộc diễn tập quân sự, Lệ Trí Thành đạt thành tích xuất sắc. Lần này anh chuyển ngành, bên quân đội gây trở ngại lớn.

Ví dụ tin đồn anh dùng binh quyết đoán dứt khoát, xuất quỷ nhập thần nên có biệt danh là “Con sói của vùng Tây Nam”. Điều này hoàn toàn trái ngược ngoại hình nho nhã của anh.

Mặc dù còn trẻ nhưng ngoài quân sự, anh không có sở thích nào khác. Tiền bạc, đàn bà, quyền lực... đều không dính dáng đến anh. Bây giờ là thời đại ăn chơi hưởng lạc, nhưng anh giống một người đàn ông cứng nhắc vô vị sống ở thời đại khác.

Cố Diên Chi hơi nhếch miệng. Không hiểu tại sao chủ tịch đột nhiên có ý định gọi người con trai này về tiếp quản công ty? Tại sao anh lại đồng ý?

Tuy có câu “thương trường như chiến trường”, nhưng đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Chấn thương trường cần sự gian xảo, lừa lọc, nghi kỵ... Lệ Trí Thành có thể không?

Tuy anh có khí chất quân nhân vượt trội nhưng không hề có kinh nghiệm kinh doanh. Hơn nữa, anh lại kiêu lỗ, cao ngạo, lạnh lùng, chẳng bao giờ nói một câu thừa thừa. Người như vậy làm thế nào có thể quản lý doanh nghiệp mấy ngàn công nhân viên?

Lúc này, cô thư ký gõ cửa đi vào, đặt lên bàn một bản lý lịch do phòng nhân sự chuyển tới.

Cố Diên Chi vẫy tay ra hiệu cô thư ký ra ngoài. Anh ta ngồi xuống ghế của mình, tùy ý lật giở bản lý lịch: “Chắc chắn, bây giờ là lúc nào rồi, tháng này tỷ lệ công nhân viên nghỉ việc đạt 30%. Vậy mà còn có người đến xin việc, không biết người này có cá tính hay là ngốc nghếch đây?”

Lệ Trí Thành vẫn trầm mặc.

Cố Diên Chi nói tiếp: “CEO tiền nhiệm của chúng ta tuy là đồ phá hoại nhưng xử lý quy trình quản lý nội bộ không tồi, tuyển dụng nhiều nhân tài. Người này do anh ta tuyển cho bản thân, chắc cũng có trình độ khá. Dù sao chú cũng cần một trợ lý, thử xem có nên giữ lại hay không?”

“Tùy anh.” Lệ Trí Thành cất giọng lạnh nhạt, thể hiện thái độ không có hứng thú với người và việc Cố Diên Chi vừa nhắc tới.

Cố Diên Chi giở đến trang có tấm ảnh, anh ta mỉm miệng: “Này, đây chẳng phải là người đẹp chúng ta vừa gặp hay sao?” Anh ta tùy tiện đọc: “Lâm Thiển, tốt nghiệp khoa quản trị kinh doanh đại học X...” Ngừng một vài giây, anh ta nói tiếp: “Từng làm chuyên viên cao cấp bộ phận thị trường của công ty Tư Mỹ Kỳ, đạt thành tích xuất sắc mấy năm liền...”

Nghe đến đây, Lê Trí Thành ngoảnh đầu nhìn Cố Diên Chi: “Giữ lại.”

2. Chương 2: Chương 2

Khi nghe câu hồi đáp “ý kiến của lãnh đạo” từ giám đốc bộ phận nhân sự, Lâm Thiển cảm thấy khá bất ngờ.

Ngoài bất ngờ, cô cũng hơi cảm động. Bởi vì lời nói của đối phương rất chân thành: “Lâm tiểu thư, một khi đã cung cấp cho cô công việc này, Ái Đạt chúng tôi sẽ không vì công ty tạm thời gặp khó khăn mà nuốt lời. Nếu cô quyết định ở lại, mức lương và cấp bậc sẽ không thay đổi. Còn về chức vụ cụ thể, cần đợi khi nào CEO nhậm chức mới có thể xác định. Nếu cô không muốn ở lại công ty, chúng tôi cũng chúc cô tìm được công việc lý tưởng hơn.”

Trong lúc giám đốc bộ phận nhân sự rời phòng đi tìm lãnh đạo, Lâm Thiển đã dùng điện thoại di động lên mạng tra mọi tin tức liên quan đến Ái Đạt. Vì vậy cô ngẫm nghĩ vài giây, thành khẩn trả lời: “Cám ơn chị, tôi sẽ cân nhắc, ngày mai trả lời chị sau.”

Rời khỏi Ái Đạt vẫn chưa đến mười hai giờ trưa, Lâm Thiển đi bộ về nhà, ăn cơm bụi ở quán cơm nhỏ trước cổng khu chung cư. Sau đó cô lên nhà, mở cửa sổ và bật nhạc. Cô đi ra ngoài ban công gọi điện cho Lâm Mạc Thần.

Bên Mỹ bây giờ là lúc thành phố mới lên đèn. Giọng nói trầm thấp của Lâm Mạc Thần phảng phất mang một vẻ biếng nhác đặc biệt của vùng Manhattan vang lên ở đầu kia điện thoại: “Cuộc điện thoại của em đến muộn hơn sự tưởng tượng của anh.”

Lâm Thiển ủ rũ: “Hóa ra anh biết từ lâu rồi.”

Tình hình gần đây của Ái Đạt rầm rộ trên phương tiện thông đại chúng. Người anh trai đang làm công việc đầu tư tài chính tại phố Wall của cô sao có thể không biết?

Lâm Mạc Thần mặc comple màu xám đứng trước bức tường kính ở tầng trên cùng tòa nhà cao chọc trời. Sau lưng anh là nhân viên đang vui đùa phân tích các con số và báo cáo đầu tư. Bên ngoài là ánh đèn rực rỡ như ánh sao, dòng sông Hudson được dãy nhà cao tầng ở hai bên bờ chiếu sáng lấp lánh, kéo dài về phía xa xa.

Anh cười khẽ một tiếng: “Em có dự định gì không?”

Lâm Thiển cất giọng rầu rĩ: “Dù sao em cũng không đi làm thuê cho anh.”

Lâm Mạc Thần hơi chau mày, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ: “Vậy hả? Em định đi đâu xin việc?”

Lâm Thiển đáp: “Em đang tính xem có nên ở lại Ái Đạt hay không?”

Xét một cách công bằng, dù hiện tại Ái Đạt lâm vào cảnh khốn cùng nhưng “lạc đà gầy chết còn to hơn ngựa”, bọn họ có thể vực dậy hay không còn là một ẩn số. Tuy nhiên, buổi tiếp xúc ngày hôm nay để lại cảm giác không tồi cho cô.

“Em cảm thấy nếu cứ từ bỏ như vậy thì hơi đáng tiếc.” Lâm Thiển nói.

Lâm Mạc Thần ngược nhìn bầu trời đầy sao trên nóc tòa nhà cao tầng ở phía đối diện, anh ngơ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn bên cạnh.

“Lâm Thiển.” Anh lên tiếng: “Cảm giác là thứ vô dụng nhất. Em là em gái của anh, em nên dùng lý trí và phương thức khách quan để suy xét vấn đề mới phải.”

Ngữ khí của anh hơi lạnh lùng, lộ vẻ ngạo mạn dạy bảo em gái.

Nhưng Lâm Thiển không để bụng mà “thuận nước đẩy thuyền”, cất giọng mềm mỏng: “Vâng. Vậy anh hãy phân tích khách quan giúp em, nơi đó có đáng để em ở lại hay không?”

Lâm Mạc Thần trầm lặng trong giây lát. Lâm Thiển hồi hộp chờ đợi.

“Có thể thử.” Anh từ tốn đưa ra câu trả lời.

Lâm Thiển cười tủm tỉm. Cô cũng không hỏi anh trai nguyên nhân sâu xa. Bởi vì chắc chắn anh sẽ nói một loạt từ chuyên ngành như giá trị thực, lợi ích thu được...chỉ khiến cô đau đầu.

Ở bên này, khóe miệng Lâm Mạc Thần nhếch lên, anh bình thản lên tiếng: “Chủ tịch Ái Đạt Từ Dung tuổi cao sức yếu, không còn quan tâm đến việc kinh doanh. Con trai cả Từ Dĩ Dương ba năm trước qua đời vì tai nạn ô tô. Với tính cách của Từ Dung, ông ta sẽ không thuê người ngoài một lần nữa. Vì vậy, người có khả năng tiếp quản công ty nhất gồm: thứ nhất là Cố Diên Chi, thứ hai là con trai riêng Từ Trường Yến vẫn đang học ở bên Mỹ, thứ ba là cậu con trai của người vợ trước, thân phận không rõ. Anh sẽ điều tra thêm.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển gác đầu vào cánh tay, dõi mắt về phương xa.

Một lúc sau, cô bị một cảnh tượng thu hút. Đó là chiếc xe tải quân đội màu xanh chạy trên đường quốc lộ, dừng lại ở cổng tập đoàn Ái Đạt.

Mấy người lính mặc bộ đồ rằn ri đeo ba lô nhảy xuống xe. Chiếc xe tải chuyển bánh, bọn họ đứng ngoài cổng một lúc. Nhanh chóng có người đi ra, dẫn bọn họ vào trong.

Bọn họ là bộ đội xuất ngũ?

Nhắc đến mới nhớ, cuộc gặp gỡ những người lính xuất ngũ ở Tây Tạng là chuyện tốt lành duy nhất đối với Lâm Thiển trong thời gian gần đây. Trong số bọn họ, không biết có người nào đi làm ở Ái Đạt?

Lâm Thiển quyết định ở lại công ty này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thiển hoàn tất thủ tục nhận việc. Tiếp theo, cô được dẫn đi gặp nhân vật trong truyền thuyết Cố Diên Chi.

Cả công ty lan tỏa bầu không khí chán nản khó diễn tả. Vì vậy khi bước vào phòng làm việc rộng lớn, bài trí xa hoa của vị lãnh đạo cao cấp này, Lâm Thiển khó tránh khỏi cảm giác mới mẻ.

Cố Diên Chi ngồi sau bàn làm việc màu tối sơn bóng loáng, cũng đang quan sát cô nhân viên mới trước mặt.

Rõ ràng đây là ứng cử viên chức vụ trợ lý của Lệ Trí Thành, không cần anh ta gặp mặt. Nhưng tối qua Lệ Trí Thành đã đi Viện điều dưỡng thăm bố, quãng việc này cho anh ta. Hơn nữa, ông chủ trẻ “tiếc chữ như vàng” chỉ truyền đạt một mệnh lệnh: “Tạm thời không công khai”.

Không công khai đương nhiên ám chỉ thân phận và sự xuất hiện của anh ở Ái Đạt.

Cố Diên Chi hỏi Lệ Trí Thành: “Tại sao?” Một khi tiếp quản tập đoàn, sớm muộn cũng phải gặp gỡ toàn thể công nhân viên, công khai sớm hay muộn có gì khác biệt?

“Tôi cần tìm hiểu tình hình.” Lệ Trí Thành chấp hai tay sau lưng đứng bên cửa sổ, lạnh nhạt trả lời: “Bằng phương thức bí mật”.

Cố Diên Chi hơi ngần ngại. Lệ Trí Thành tỏ ra thâm sâu khó đoán. Hóa ra... anh coi đây như tham gia “đánh trận”, muốn tự mình bí mật “điều tra” tình hình trước.

Nghĩ đến đây, Cố Diên Chi không nhịn được cười, ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển. Anh ta cất giọng từ tốn: “Chắc cô cũng rõ tình hình của công ty. Nhưng càng khó khăn sẽ càng cần đến người tài. Nếu cô có khả năng, tự nhiên sẽ được trọng dụng. Ngược lại, chúng tôi cũng không cần giữ cô lại để tăng thêm gánh nặng. Tất cả dựa vào bản thân cô.”

Một câu nói lập lờ nước đôi thường thấy, Lâm Thiển gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng.” Bất gặp nụ cười trên gương mặt đối phương, cô nghĩ bụng, xem ra anh ta không xảo quyệt và khó gần như tin đồn.

Cố Diên Chi không rảnh rỗi nói chuyện nhiều. Sau cuộc trao đổi ngắn gọn, anh tuyên bố, Lâm Thiển tạm thời đi Văn phòng CEO, giải quyết công việc vụn vặt thường ngày của bộ phận.

Công việc của Lâm Thiển ở Ái Đạt lặng lẽ bắt đầu trong những ngày lòng người nhốn nháo hoảng loạn như vậy.

Văn phòng CEO nghe có vẻ hay ho nhưng trên thực tế chỉ có ba nhân viên gồm cả Lâm Thiển. Trong đó, hai người còn lại là sinh viên mới tốt nghiệp năm nay.

Nhân viên ở phòng nhân sự giải thích với cô: “Trước đây công ty không có bộ phận này. Sau khi CEO tiền nhiệm nhậm chức, Văn phòng CEO mới được thành lập. Vào thời kỳ đỉnh cao, Văn phòng CEO có mười sáu, mười bảy người. Khi công ty xảy ra chuyện, mọi người lần lượt xin nghỉ việc.”

Đã đến nước này thì tới đâu hay tới đó. Theo sự chỉ đạo của thư ký Cố Diên Chi, mỗi buổi sáng, Lâm Thiển thu thập các tin tức và bài báo liên quan đến công ty, làm thành nhật báo để các lãnh đạo tham khảo. Các phòng ban mỗi tuần đều có bản tổng kết và kế hoạch công việc. Họ sẽ đưa cho cô một bản, để cô sắp xếp thành một báo cáo độc lập. Tất nhiên, nếu công ty xảy ra sự việc lớn đột xuất, cô cũng cần thu thập tin tức có liên quan ngay lập tức.

Tóm lại, công việc của Lâm Thiển là không ngừng viết báo cáo và viết báo cáo...

Công việc này rất đơn điệu và vô vị, chẳng liên quan đến việc vận hành của công ty. Lâm Thiển tương đối chán nản, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, cô chuyển từ công ty đối thủ cạnh tranh sang bên này, nếu họ giao cho cô công việc quan trọng ở phòng ban quan trọng ngay từ đầu, đó mới là chuyện lạ. Nghĩ như vậy, Lâm Thiển cũng cảm thấy thoải mái hơn, càng chuyên tâm viết báo cáo. Sau mấy ngày, cô đã hoàn toàn nắm rõ tình hình cơ bản của Ái Đạt.

Mỗi ngày, Lâm Thiển đều đặt báo cáo lên bàn làm việc của thư ký Cố Diên Chi, nhưng cũng chẳng biết anh ta có đọc mấy thứ này. Sau đó, thư ký chuyển lời của Cố Diên Chi, bảo cô vừa nộp báo cáo giấy, đồng thời gửi một bản vào email chỉ định. Lâm Thiển xem địa chỉ email đó: Apache2013@126.vip.com. “Apache” là tên tiếng Anh của Cố Diên Chi? Từ này có vẻ không giống tên người, nhiều khả năng là viết tắt chữ cái đầu của một câu từ nào đó. Lâm Thiển nổi hứng suy đoán một hồi nhưng chẳng đầu vào đâu.

Ngày cuối tuần, Lâm Thiển dậy sớm, bắt xe đi Viện điều dưỡng ở một đầu thành phố.

Viện điều dưỡng Lục Uyển được xây mới từ sau năm 2010, bất kể cơ sở hạ tầng hay trang thiết bị cũng đều là loại tốt nhất thành phố. Lâm Thiển xách túi hoa quả, theo cô y tá đi dọc bờ hồ xanh mát một đoạn liền nhìn thấy Hà Thanh Linh ngồi dưới một bóng cây lớn.

Lâm Thiển bắt giắc đi rón rén đến trước mặt bà: “Mẹ...”

Hà Thanh Linh ngoài năm mươi tuổi, gương mặt nhọn dài của bà đầy nếp nhăn. Bà nhìn con gái bằng ánh mắt bình thản: “Ừ, về rồi à?”

Hai mẹ con trò chuyện một lúc. Phần lớn thời gian là Lâm Thiển mở miệng, Hà Thanh Linh chỉ chăm chú lắng nghe. Không bao lâu sau, bà kêu buồn ngủ, muốn về phòng nghỉ ngơi.

“Con bận rộn công việc, mẹ không giữ con ở lại.” Bà nói.

Đợi hộ lý đẩy xe lăn của mẹ đi xa, Lâm Thiển đứng yên tại chỗ một lúc rồi lấy máy di động gọi cho Lâm Mạc Thần.

“Em đang ở Viện điều dưỡng, khí sắc của mẹ có vẻ rất tốt.” Ngừng một hai giây, cô nói tiếp: “Anh có muốn nói chuyện với mẹ không?”

Bên Lâm Mạc Thần đã là đêm khuya, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thở đều đều của anh.

“Lâm Thiển.” Anh lên tiếng: “Anh không cần biết tình hình của người đàn bà đó.”

Lâm Thiển im lặng.

Kể từ lúc Hà Thanh Linh cương quyết đòi ly hôn chồng, mỗi người nuôi một đứa con, Lâm Mạc Thần chưa một lần gọi bà là “mẹ”.

Buổi chiều, Lâm Thiển đi dạo một vòng quanh thị trấn nhỏ ở gần Viện điều dưỡng, đồng thời đi thăm bạn học cũ sống ở nơi này. Khi cô rời khỏi nhà bạn học đã hơn chín giờ tối.

Cô từ chối không cho bạn học lái xe đưa về thành phố cũng không muốn bắt taxi, mà một mình đi bộ ra bến xe buýt. Buổi đêm ở ngoại thành rất yên tĩnh. Bến xe gần như trống không, chỉ có ngọn đèn đường chiếu ánh sáng vàng nhạt.

Chuyến xe cuối nhanh chóng tới nơi.

Lâm Thiển đi xuống cuối xe, tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Bởi vì đây là bến đầu, vẫn chưa tới giờ xuất phát nên người tài xế quay đầu nói to với cô: “Cô gái, còn năm phút nữa, cô chịu khó đợi một lát.” Nói xong, anh ta gục xuống vô lăng ngủ gật.

Lâm Thiển kéo vạt áo khoác, ngắm nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ. Đúng lúc này, cửa xe phía trước vang lên tiếng bước chân, một người đàn ông cao lớn lên xe ô tô.

Lâm Thiển tùy ý ngoảnh đầu liếc người đàn ông, sau đó tiếp tục dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Nhưng vài giây sau, cô đột nhiên quay đầu nhìn anh.

Đèn trong xe tối mờ mờ. Người đàn ông đó mặc áo phao màu xám đậm, quần thể thao đen, đi đôi giày thể thao. Lâm Thiển chỉ liếc qua cũng nhận ra toàn là nhãn hiệu cao cấp. Anh còn đội cái mũ lưỡi trai, vành mũ kéo xuống thấp, chỉ để lộ sống mũi cao và cái cằm sạch sẽ. Tuy không nhìn rõ gương mặt nhưng cô vẫn cảm thấy đó là một người đàn ông tuấn tú.

Tim Lâm Thiển đập nhanh một nhịp.

Cảm giác quen thuộc dội vào lòng cô. Chiều cao và thể hình của người đàn ông này hoàn toàn trùng khớp với người đó. Hơn nữa, cả hai đều tỏa ra khí chất đặc biệt. Hình dung thế nào nhỉ? Mạnh mẽ, cương nghị, cao ngạo. Dù anh bất động, người khác cũng không thể coi nhẹ sự tồn tại của anh.

Lúc này, anh đã sải bước dài đi tới. Lâm Thiển lập tức ngoảnh mặt về phía cửa sổ.

Bước chân của anh bình ổn vững chãi, anh nhanh chóng đi qua chỗ cô ngồi. Lâm Thiển lén quan sát hình bóng mờ hồ phản chiếu trên cửa kính. Người đàn ông ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Xe buýt nhanh chóng chuyển bánh.

Đêm tối giá lạnh và yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ ô tô chạy trên đường. Lâm Thiển ngồi một lúc, cuối cùng không thắng nổi lòng hiếu kỳ, quay đầu về phía người đàn ông.

Ừm... anh lại ngủ rồi.

Thân hình cao lớn ngồi ở đó, một cánh tay của anh gác lên thành ghế phía trước, mặt vùi xuống đó, bàn tay còn lại đặt thoải mái trên đầu gối. Mũ lưỡi trai kéo xuống thấp, hoàn toàn che khuất khuôn mặt anh. Bởi vì chỉ cách hai hàng ghế, Lâm Thiển thậm chí có thể nghe thấy hơi thở đều đều của người đàn ông.

Hi, anh Mèo Lớn!

Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Cô nghiêng người về phía trước, cúi thấp đầu, định quan sát mặt anh từ bên dưới xem anh có phải là người đó hay không? Nhưng trong xe tối mờ mờ, cô chỉ thấy đường nét mờ hồ.

“Cô nhìn gì vậy?” Giọng nói trầm thấp lạnh lạnh đột nhiên vang lên.

Lâm Thiển giật mình, lập tức ngồi thẳng người, hai má nóng ran. Người đàn ông từ từ ngẩng mặt, đôi mắt đen sáng ngồi lặng lẽ hướng về phía cô.

“Cô nhìn gì vậy?” Một giọng nói trầm thấp lạnh lạnh đột nhiên vang lên.

Bị bắt tại trận nhưng Lâm Thiển chỉ đỏ mặt vài giây, việc gì cô phải chột dạ?

Cô ngoảnh đầu, quang minh chính đại nhìn người đàn ông.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng động cơ xe buýt, ngọn đèn vàng trong xe tối mờ mờ. Anh đã ngồi thẳng người, một tay giữ mũ lưỡi trai, đồng thời ngẩng đầu nhìn cô.

Đó là một gương mặt tuấn tú, dưới cặp lông mày rậm là đôi mắt đen như mặt nước không thấy đáy. Xương gò má hơi nhô cao, khiến đường nét khuôn mặt của anh càng thêm rõ ràng. Bờ môi mỏng mím chặt, tựa hồ chẳng thềm mở miệng nói chuyện. Cả người anh tỏa ra một vẻ nho nhã nhưng lạnh lùng.

Lâm Thiển nở nụ cười tươi với anh: “Tôi đang nhìn anh.”

Người đàn ông vẫn không một chút biểu cảm, đôi mắt của anh trong trẻo và bình tĩnh.

Lâm Thiển nói tiếp: “Anh rất giống một quân nhân mà tôi từng gặp.”

Nói xong câu này, Lâm Thiển im lặng chờ đợi câu trả lời của người đàn ông. Ai ngờ anh giơ tay kéo vành mũ xuống thấp, giống như mất chút nhẫn nại cuối cùng, anh tựa vào thành ghế, lại nhắm mắt đi ngủ.

Lâm Thiển: “...”

Lúc này, xe buýt đã chạy vào khu vực nội thành. Đèn điện ở hai bên đường chiếu vào cửa sổ ô tô. Lần lượt có mấy người khách lên xe, trong xe dần trở nên náo nhiệt.

Lâm Thiển đeo tai nghe nhạc, tựa vào thành ghế. Cô chăm chú dõi theo cảnh sắc ngoài đường phố. Người đàn ông ở phía sau tuy bất động nhưng cô không thể xem nhẹ sự tồn tại của anh. Anh ngồi thẳng người nên thân hình cao lớn càng nổi bật. Bởi vì vành mũ che khuất đôi mắt, Lâm Thiển cũng không biết anh đã ngủ hay cũng ngắm cảnh đêm như cô. Mặc dù hết sức hiếu kỳ nhưng cô cũng không tiện ngoảnh đầu, nhìn chằm chằm người ta.

Một lúc sau, Lâm Thiển tháo tai nghe, lại ngoảnh xuống hỏi người đàn ông: “Này, rốt cuộc anh có phải là người đó không?”

Anh ngồi yên bất động, không hề ngẩng đầu.

“Ừ.” Giọng nói nhẹ như gió thoảng truyền tới.

Lâm Thiển mỉm cười: “Ok, cảm ơn anh.”

Cô quay lại, không tiếp tục làm phiền người đàn ông. Sau đó, cô đội mũ áo khoác lên đầu, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

“Đến trạm cuối rồi! Mời mọi người xuống xe, hai người ngồi ở phía sau đừng ngủ nữa!” Một giọng nói thô lỗ vang lên, khiến Lâm Thiển giật mình tỉnh giấc. Cô mở mắt, phát hiện xe buýt đã đỗ trong bến. Ở phía đối diện bên ngoài đường cách đó không xa chính là cánh cổng quen thuộc của tập đoàn Ái Đạt.

Cô thở hắt ra, bất chợt ngăn người khi bắt gặp hình bóng cao gầy đang xuống xe. Lâm Thiển không khỏi ngạc nhiên, cô tưởng anh xuống nửa đường hoặc khu vực trung tâm thành phố.

Đã hơn mười giờ tối, con đường này vô cùng yên tĩnh, ngọn đèn thưa thớt. Người đàn ông bỏ hai tay vào túi quần đi đằng trước, Lâm Thiển đi sau anh, cách khoảng chục bước chân. Trên con đường dài chỉ có tiếng bước chân của hai người.

Không phải anh cho rằng cô cố tình bám theo anh đấy chứ? Lâm Thiển chợt nảy ra ý nghĩ rất buồn cười.

Lúc này, người đàn ông đã đi đến cổng công ty. Anh đột nhiên dừng lại, Lâm Thiển cũng dừng bước theo phản xạ.

Anh ngoảnh đầu dõi mắt vào bên trong công ty. Bởi vì anh đứng ở nơi có ánh đèn nên Lâm Thiển để ý, dưới sống mũi thẳng của anh, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ồ, thì ra anh mỉm cười?

Đúng lúc này, tiếng bước chân rầm rập và tiếng nói chuyện ồn ào mỗi lúc một gần. Một người bảo vệ từ bên trong công ty đi ra ngoài.

“Tiểu đoàn trưởng!” “Thiếu tá!” “Cuối cùng anh cũng đến rồi.”

Lâm Thiển tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, miệng cười tủm tỉm.

Cô tiếp tục đi về nhà, nhưng ánh mắt không rời khỏi đám đàn ông. Một người bảo vệ mừng rỡ vây quanh anh. Anh hơi hé miệng, không biết nói điều gì, đám bảo vệ đột nhiên cười ha hả. Anh đứng yên ở đó, khóe môi từ đầu đến cuối đều ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Đột nhiên có một người bảo vệ ngoảnh đầu sang bên này. Phát hiện ra Lâm Thiển, anh ta hơi ngây ra.

Lâm Thiển cũng nhận ra anh chàng bảo vệ, chính là người lính đồng hương trên chuyến tàu hỏa ở Tây Tạng.

“Đây không phải là... Lâm tiểu thư hay sao?” Anh ta tỏ ra kinh ngạc, cất cao giọng: “Tiểu đoàn trưởng, Lâm tiểu thư cùng đi tàu với chúng ta đang ở kia kia.”

Lâm Thiển dừng bước. Anh hai à... anh thật sự không cần đặc biệt nhấn mạnh với anh ấy. Thật ra anh ấy còn biết rõ hơn các anh nữa kia.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Lâm Thiển. Lệ Trí Thành cũng quay người nhìn cô, ánh mắt không một chút biểu cảm.

Lâm Thiển liền tiến lại gần: “Chào các anh!” Cô cố tình liếc người đàn ông: “Thiếu tá, tôi cũng chào anh!”

Cố nhân gặp lại luôn là một sự kiện đặc biệt vui vẻ, bất kể là Lâm Thiển, người rất xui xẻo trong thời gian gần đây hay là mấy người bảo vệ mới đến làm việc. Mọi người đều nhiệt tình hỏi han, tất nhiên trừ vị thiếu tá đứng yên lặng một bên. Bây giờ Lâm Thiển mới biết, thì ra bọn họ đều được sắp xếp công việc ở Ái Đạt.

Về phần vị thiếu tá, những người khác không đề cập, Lâm Thiển cũng không hỏi dò.

Một lúc sau, mấy người bảo vệ lại quay sang Lệ Trí Thành, nói vào công ty uống rượu tán gẫu. Căn hộ thuê của Lâm Thiển ở hướng khác, thế là cô mỉm cười chào tạm biệt bọn họ.

Ai ngờ vừa đi vài bước, cô liền nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo.

Là anh chàng đồng hương, anh ta nở nụ cười chất phác: “Lâm tiểu thư, tôi tiễn cô về.”

Lâm Thiển: “Không cần đâu, tôi sống ngay gần đây, là dãy nhà đó.”

Anh ta vẫn không nghe, sánh vai cô đi về phía trước: “Không được, tiểu đoàn trưởng của tôi... À không, bây giờ nên gọi là giám đốc. Giám đốc vừa ra lệnh cho tôi, tôi phải đưa cô về. Hơn nữa đoạn đường này hơi tối, cô là phụ nữ không an toàn. Đi thôi.”

Lâm Thiển rất bất ngờ.

Người đàn ông đó sai cấp dưới đưa cô về nhà?

Cô vô thức ngoảnh đầu, chỉ thấy tất cả đi vào trong cổng, loáng một cái đã không thấy bóng dáng.

Lâm Thiển mỉm cười với anh chàng đồng hương: “Anh ấy là giám đốc ư?”

Anh chàng đồng hương trả lời: “Ừ, cô không biết sao? Tiểu đoàn trưởng cũng làm việc ở Ái Đạt. Có điều quân hàm của cậu ấy cao như vậy, có lẽ là chức giám đốc, tương đương cán bộ bậc trung. Chúng tôi đều đoán cậu ấy làm giám đốc bộ phận bảo vệ.”

Buổi tối nằm trên giường, tâm trạng của Lâm Thiển rất tốt.

Anh trai nói không sai, phụ nữ là động vật cảm tính. Dù tập đoàn Ái Đạt đang trong giai đoạn đầu sôi lửa bỏng, nhưng cứ nghĩ đến chuyện được làm việc với mấy anh lính nhiệt tình, cô cảm thấy hết sức ấm áp.

Còn cả vị thiếu tá tính tình kỳ quái nữa chứ. Vừa rồi anh chàng đồng hương tiết lộ cho cô biết: anh tên Lệ Trí Thành, năm nay hai mươi lăm tuổi, là thiếu tá trẻ tuổi nhất của quân khu Tây Nam. Tuy ít nói nhưng anh rất nổi tiếng trong đơn vị.

Một giám đốc bảo vệ đẹp trai kiêu ngạo, quả thực khiến người khác khó nhìn trực diện.

Lâm Thiển không ngờ, ngày thứ hai đi làm, cô đã nghe thấy tin dữ.

Mới sáng sớm, trên mạng xuất hiện tin tức chấn động: “Túi xách nữ cao cấp chứa chất gây ung thư, ba doanh nghiệp hàng đầu trong ngành đều không tránh khỏi bị liên lụy.”

Định luật Murphy cho chúng ta biết, sự việc luôn thích phát triển theo chiều hướng tệ hại. Lâm Thiển cảm thấy Ái Đạt đã rơi xuống đáy vực, nhưng không ngờ ở dưới đáy vực sâu vẫn còn có vùng lầy nguy hiểm.

Tầm chiều tối, Lâm Thiển ôm một tập báo cáo đi khỏi thang máy của tầng trên cùng. Còn chưa đến cửa văn phòng của Cố Diên Chi, cô đã nghe thấy tiếng quát tháo của anh ta: “Trò gì thế này, viết tin chẳng có trách nhiệm gì cả...”

Lòng Lâm Thiển nặng trĩu.

“Vụ scandal chất gây ung thư” đã bùng nổ hai ngày, tình hình vô cùng nghiêm trọng.

Chất gây ung thư đúng là tồn tại, nhưng cơ quan kiểm nghiệm đã kiểm tra ra vấn đề nằm ở vật liệu, lô vật liệu cao cấp này do công ty châu Âu cung cấp.

Tuy nhiên, người tiêu dùng trong nước không nghe lời giải thích. Hai ngày nay, dưới sự thổi phồng và công kích của các phương tiện thông tin đại chúng và internet, dư luận ngày càng trở nên kích động. Mấy công ty lớn bao gồm cả Ái Đạt liên tục bị người tiêu dùng trả lại hàng, thậm chí có người còn tuyên bố sẽ kiện ra tòa.

Áp lực đến từ cơ quan nhà nước càng lớn hơn.

Chỉ trong thời gian ngắn, cả tập đoàn Ái Đạt phảng phất bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc chưa từng có.

Cô thư ký ở gian ngoài nở nụ cười bất lực với Lâm Thiển.

Lâm Thiển đặt báo cáo xuống bàn: “Đây là báo cáo tuần và một bản báo cáo sự kiện đột xuất.”

Khi đi đến cửa thang máy, cô chợt nghe hai cô tiếp tân nói nhỏ: “Anh chàng đẹp trai vừa rồi là ai vậy?”

“Hình như là bạn của Cố tổng, nghe nói là một quân nhân giải ngũ.”

Báo cáo của Lâm Thiển đặt trong đồng văn bản, được chuyển tới bàn làm việc của Cố Diên Chi. Tập báo cáo nằm ở đó một thời gian cũng không ai sờ tới. Mãi đến lúc trời tối, một bàn tay lớn rút riêng tập báo cáo của cô ra ngoài, giở từng trang xem xét kỹ lưỡng.

Cố Diên Chi nổi nóng hai ngày nay, bây giờ mới thở hắt ra, nhưng tâm trạng của anh ta vẫn không thả lỏng chút nào.

Cho tới thời điểm này, các đối thủ cạnh tranh, gồm cả Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ đều giữ thái độ im lặng. Ái Đạt nên ứng phó sự việc này thế nào, lãnh đạo cao cấp của công ty xảy ra tranh cãi lớn.

Có người kiến nghị nên chủ động đứng ra xin lỗi, nhận hết trách nhiệm.

Nhưng đa số cho rằng nên im lặng, bởi vì súng chỉ bắn trúng con chim thò đầu ra ngoài. Dẫu sao bây giờ các công ty có thực lực mạnh hơn Ái Đạt cũng đều làm vậy.

Là người phụ trách tạm thời trước khi Lê Trí Thành chính thức nhậm chức, bất kể quyết định ra sao, Cố Diên Chi cũng phải đối diện với áp lực rất lớn.

Vừa ngoảnh đầu, anh ta liền bắt gặp Lê Trí Thành đang ngồi ở ghế sofa, thần sắc rất tập trung.

Anh ta kéo cà vạt ném xuống bàn, đi tới hỏi: “Chú xem gì vậy?”

Lê Trí Thành không ngẩng đầu.

So với vẻ trầm mặc khi mới đến công ty, bây giờ dường như Lê Trí Thành đã thích ứng với hoàn cảnh, thân hình cao lớn của anh tựa vào thành ghế một cách thư thái, đôi chân dài vắt chéo, tư thế rất thoải mái.

“Anh chưa đọc sao?” Anh từ tốn hỏi lại.

Cố Diên Chi ngồi xuống cạnh Lê Trí Thành, lắc đầu: “Tôi không thích đọc mấy thứ này. Đối với tôi, tin tức có giá trị nhất là phải dùng tai để nghe, chứ không phải dùng mắt đọc. Một nhân vật dù quan trọng hay không, vô tình bộc lộ thông tin nhiều khi còn giá trị hơn cả trăm trang báo cáo.”

Lê Trí Thành không tỏ thái độ, tiếp tục dán mắt vào bản báo cáo. Thấy anh dùng bút khoanh một đoạn, Cố Diên Chi bỗng dưng có hứng thú, cũng ghé sát đọc cùng.

Lướt qua một đoạn, anh ta hơi ngạc nhiên, sau đó ngoác miệng cười.

Bản báo cáo của Lâm Thiển đưa ra kiến nghị của cô về sự kiện lần này.

Quan điểm của cô là, Ái Đạt nên đứng ra xin lỗi và nhận trách nhiệm đầu tiên.

Phần trước của bản báo cáo đề cập đến những trường hợp điển hình, giải quyết nguy cơ thành công trong lịch sử ngành thương mại. Đồng thời, cô cũng tiến hành phân tích tâm lý của người tiêu dùng. Về cơ bản, báo cáo rất cụ thể, rõ ràng, đâu ra đấy.

Đoạn được Lê Trí Thành khoanh tròn có nội dung như sau:

“Việc Ái Đạt là công ty đầu tiên đứng ra nhận lỗi sẽ khiến các đối thủ cạnh tranh càng rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Nếu không làm như chúng ta, bọn họ sẽ trở thành tiêu điểm công kích của dư luận, phải đối diện với áp lực lớn hơn bây giờ gấp nhiều lần, sẽ là mục tiêu trút sự phẫn nộ của người tiêu dùng.

Do đó bọn họ buộc phải làm theo chúng ta.

Nhưng dù bọn họ có xin lỗi đi chăng nữa, trong lòng người tiêu dùng, đối tượng đầu tiên đứng ra nhận lỗi mới thật sự thành tâm thành ý, còn bọn họ chỉ là kẻ bắt chước, hết cách nên mới phải làm vậy. Người tiêu dùng sẽ giảm sút niềm tin vào bọn họ.

Các công ty đều thiệt hại về mặt kinh tế, nhưng đối lại danh tiếng khác nhau. Ái Đạt có thể nhờ sự kiện này, đánh vào đối thủ cạnh tranh một cách hữu hiệu.”

Cố Diên Chi đứng thẳng người, sờ cằm: “Chưa bàn đến chuyện quan điểm của cô ta có lý hay không? Một cô gái trông có vẻ hiền lành, không ngờ cách xử lý công việc lại quyết liệt như vậy?” Nói xong anh ta cười tủm tỉm.

Lê Trí Thành ở bên cạnh cũng mỉm cười. Anh đóng tập báo cáo, ném lên bàn uống trà.

Cố Diên Chi hỏi: “Chú định bao giờ lộ diện?”

“Đợi giải quyết xong vụ này, tôi sẽ tiếp quản công ty.”

Sáng sớm ngày hôm sau, một thông báo được gửi đến các phòng ban của Ái Đạt.

Công ty quyết định thành lập tổ công tác chuyên xử lý khủng hoảng lần này. Tổ công tác gồm mười người, đều là cốt cán của các bộ phận quan trọng. Lãnh đạo công ty cũng yêu cầu kể từ hôm nay trở đi, mọi người sẽ dọn vào ký túc của tập đoàn, sống và làm việc khép kín. Lâm Thiển, cái tên vẫn còn xa lạ với nhân viên trong công ty nằm ở cuối danh sách.

Nhận được thông báo, Lâm Thiển liền về nhà lấy quần áo và đồ dùng cá nhân. Cô tranh thủ gọi điện cho Lâm Mạc Thần.

Phản ứng của Lâm Mạc Thần hết sức bình thản: “Bọn họ đang thử em.”

Anh cho rằng một nhân viên vừa mới vào làm việc, hơn nữa còn đến từ công ty đối thủ cạnh tranh, cho dù có tư chất tốt cũng không thể gia nhập tổ công tác quan trọng như vậy. Chủ yếu là bọn họ muốn thử xem có thể dùng được cô, liệu cô có phải là gián điệp của Tư Mỹ Kỳ hay không?

Lâm Thiển chẳng hề bận tâm, cô nói: “Cũng do bản báo cáo của em thu hút sự chú ý của lãnh đạo, bằng không đến cơ hội được thử thách cũng chẳng có. Bình đến tướng ngăn, nước lên đập chặn, cứ để bọn họ tha hồ “thả ngựa”.”[1]

[1] Thời cổ các tướng quân cưỡi ngựa đánh trận, đứng dàn hàng ngang đối địch với nhau, một khi khai chiến, sẽ thúc ngựa đánh xáp lá cà. Vì thế cụm từ “thả ngựa” dùng để chỉ ý tiếp nhận sự khiêu khích của đối phương, rằng ta đã chuẩn bị xong rồi, người hãy chịu chết đi.

Nghe lời nói cao ngạo của em gái, Lâm Mạc Thần cười cười. Anh cất giọng điềm tĩnh: “Một tập đoàn lớn suy sụp nhanh như vậy, không biết chừng nội bộ Ái Đạt tồn tại gián điệp cũng nên. Doanh nghiệp ở trong nước, chuyện gì cũng có thể làm ra, em hãy cẩn thận đấy.”

3. Chương 3: Chương 3

Đúng là Cố Diên Chi nghi ngờ tập đoàn có nội gián.

Nhưng khi chứng kiến biện pháp ứng phó của Boss nhà mình, anh ta vẫn giật mình kinh ngạc.

Ánh nắng mùa đông vừa trong lành vừa ấm áp chiếu vào phòng, Lê Trí Thành mặc bộ đồ thể thao màu sáng, đứng trước bàn làm việc của Cố Diên Chi. Gương mặt anh hết sức trầm tĩnh. Tài liệu và đồ vật trên bàn bị dọn sang giá sách bên cạnh, thay thế vào đó là mười mấy đầu camera mini hình cái cốc màu đen bóng loáng. Trên tay Lê Trí Thành là một thiết bị hình thù kỳ lạ. Anh hơi chau mày, chăm chú điều chỉnh mấy móc.

Cố Diên Chi cầm một camera giơ lên trước mắt ngắm nghía: “Đừng nói với tôi, chú định dùng mấy thứ này để theo dõi tổ công tác đấy nhé?”

Lê Trí Thành vẫn tiếp tục điều chỉnh thiết bị.

“Anh nói đã xếp đối tượng tình nghi vào tổ công tác.” Anh cất giọng hết sức bình thản.

Câu trả lời này coi như thừa nhận.

Cố Diên Chi từ trước đến nay là người to gan hơn trời. Cũng phải thôi, bọn họ phải nhanh chóng tìm ra gián điệp nên không thể câu nệ tiểu tiết. Đoán Lê Trí Thành không hiểu về quy định pháp luật có liên quan, anh ta thẳng thắn phát biểu: “Được. Nhưng tôi sẽ cử người đi giải quyết vụ này. Dù sao... cũng không phải hành vi hợp pháp, tôi và chú đừng nhúng tay vào.”

Lê Trí Thành dừng động tác, nhướn mắt nhìn Cố Diên Chi: “Anh cho rằng tôi là một kẻ mù pháp luật?”

Cố Diên Chi ngẫm nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Không chắc.” Nói xong anh ta phì cười.

Lê Trí Thành ném tờ giấy xuống trước mặt anh ta.

Cố Diên Chi cúi đầu xem xét, thì ra là một bản vẽ mặt phẳng. Trên bản vẽ là tòa văn phòng độc lập và khu ký túc của nhân viên. Lê Trí Thành đã đánh dấu nơi lắp đặt camera theo dõi, gồm phòng hội nghị, phòng làm việc, góc cầu thang hẻo lánh, lối ra vào... Những vị trí này không xâm phạm đời sống riêng tư của nhân viên. Tuy nhiên, do bố trí dày đặc, chỉ cần rời khỏi phòng ký túc, các thành viên thuộc tổ công tác sẽ ở trong tình trạng bị giám sát toàn diện.

“Chú không mù pháp luật, không mù một chút nào.” Cố Diên Chi đổi giọng khen ngợi Lê Trí Thành, đồng thời chỉ vào thiết bị trên tay anh: “Đây là cái gì vậy?”

Lệ Trí Thành đặt thiết bị xuống bàn, bỏ hai tay vào túi quần: “Máy dò tín hiệu.” Thấy Cố Diên Chi vẫn không hiểu, anh giải thích: “Nó quét trong vòng nửa bán kính, nếu có người sử dụng các thiết bị phát tín hiệu như điện thoại di động hay vô tuyến điện, nó sẽ dò ra và tự động cắt đứt tín hiệu sau 0,08 giây.”

Lần này Cố Diên Chi đã hiểu rõ vấn đề. Bởi vì anh ta ra lệnh, thành viên thuộc tổ công tác phải nộp hết máy di động, chỉ được sử dụng điện thoại cố định. Nếu nội gián lén lút ra ngoài gọi điện trong thời gian này, bọn họ có thể bắt quả tang ngay tại trận.

Biện pháp công nghệ cao này không gì đáng phàn nàn, chỉ có điều...

Cố Diên Chi trầm mặc trong giây lát, gật đầu đồng tình: “Rất tốt. Kể từ khi chú đến đây, công tác bảo mật của công ty chúng ta đã nâng cấp đến trình độ cuộc chiến gián điệp rồi.”

Câu nói này ít nhiều mang tính hài hước, tuy nhiên Lệ Trí Thành không hề có phản ứng. Anh vẫn cầm cúi sắp xếp lại đồng “bảo bối” của mình.

Cố Diên Chi để mặc anh muốn làm gì thì làm, anh ta còn một cuộc họp. Vừa định đi khỏi văn phòng, anh ta chợt nghe thấy Lệ Trí Thành lẩm bẩm câu gì đó.

Ban đầu anh ta không nghe rõ, khi đi ra ngoài, anh ta mới có phản ứng, vừa rồi Lệ Trí Thành nói: “Bình bất yểm trá”[1].

[1] Bình bất yểm trá: kẻ dùng binh cần sử dụng mọi thủ đoạn để đạt mục đích.

Lâm Thiển cũng đang âm thầm quan sát xem trong tổ công tác có nội gián hay không?

Đây là cuộc họp đầu tiên của tổ công tác. Mười người ngồi trong phòng hội nghị, đợi tổ trưởng hữu danh vô thực Cố Diên Chi xuất hiện.

Ngoài Lâm Thiển, tất cả đều là người “lôi dờ” ở chốn công sở. Mọi người thân mật trò chuyện vui vẻ, Lâm Thiển cũng tự giới thiệu về bản thân. Chỉ có điều, cô thấy ai cũng bình thường, từ nữ chủ quản của bộ phận hành chính ngoài ba mươi tuổi, nhân viên kỹ thuật trẻ tuổi của phòng kỹ thuật đến tay giám đốc tuổi trung niên của bộ phận quản lý sản xuất...

Cố Diên Chi và thư ký nhanh chóng đi vào, anh ta vẫn giữ dáng vẻ ngạo mạn của một vị Boss như thường lệ. Anh ta không dông dài, phát biểu vắn tắt và nhấn mạnh tình hình nghiêm trọng trước mắt. Anh ta cũng cho biết sẽ đích thân theo sát quá trình xử lý khủng hoảng. Sau đó, Cố Diên Chi động viên mọi người, nhấn mạnh chỉ cần thành công vượt qua khó khăn, mọi người sẽ là “công thần” của công ty.

Nghe xong, mọi thành viên thuộc tổ công tác đều lộ tâm trạng căng thẳng nhưng cũng tràn đầy tự tin.

Cuối cùng là tiết mục phân bổ nhiệm vụ.

Với tư cách tổ phó, chủ quản bộ phận hành chính thay Cố Diên Chi phân công công việc. Có người phụ trách liên lạc với giới truyền thông, có người phụ trách làm việc với cơ quan nhà nước, người thì chịu trách nhiệm lên nội dung bản thảo...

Lâm Thiển là người cuối cùng được phân công, công việc của cô là... tạp vụ.

Buổi tối ngày đầu tiên, tổ công tác làm việc thâu đêm, thậm chí bao gồm cả Cố Diên Chi. Trải qua vô số cuộc tranh luận kịch liệt và không ngừng chỉnh sửa, đến khi trời sáng, phương án xử lý khủng hoảng sơ bộ về cơ bản đã được xác định.

Bất chấp sự phản đối của số đông, Cố Diên Chi kiên trì quan điểm Ái Đạt đứng ra xin lỗi đầu tiên, đồng thời thu hồi tất cả sản phẩm có vấn đề, chịu mọi tổn thất. Hơn nữa, ý tưởng của anh ta còn mở rộng hơn Lâm Thiển: tuyệt đối giữ bí mật vụ này, tổ chức cuộc họp báo quy mô lớn chưa từng thấy, công khai thư xin lỗi với lời lẽ mạnh mẽ... Phải làm đến mức kêu một tiếng thiên hạ kinh ngạc, người tiêu dùng chấn động, cũng khiến đối thủ cạnh tranh ngỡ ngàng, trở tay không kịp.

Lâm Thiển cảm thấy hơi kính nể Cố Diên Chi.

Theo phương hướng này, mỗi người đều bắt đầu bận tối mắt tối mũi.

Mười một giờ đêm ngày hôm sau, Lâm Thiển một mình làm thêm ở văn phòng.

Con người không phải sắt thép, đến tầm chạng vạng tối, cuối cùng Cố Diên Chi cũng cho tổ công tác về ký túc nghỉ ngơi, ngày mai tiếp tục chiến đấu. Bởi vì cần photo và đóng thành quyển tài liệu truyền thông dùng cho buổi họp báo, Lâm Thiển phải ở lại văn phòng.

Đêm mùa đông ở phương Nam buốt giá đến xương tủy. Phòng làm việc vừa rộng lớn vừa thông thoáng, mở điều hòa nóng cũng không có tác dụng. Chính vì vậy, người bảo vệ phụ trách tòa nhà này đã sớm đốt than củi để mọi người sưởi ấm.

Người bảo vệ đó chính là cấp dưới của Lê Trí Thành, đồng hương của Lâm Thiển, tên Cao Lãng. Hai ngày nay, anh ta giúp Lâm Thiển không ít việc, ví dụ gọi cơm hộp, lấy nước, đưa tài liệu...

Buổi đêm yên tĩnh, Lâm Thiển ngồi bên cạnh chậu than sưởi ấm hai tay. Bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ một màu u ám. Xung quanh vô cùng vắng lặng, chỉ có âm thanh trầm thấp từ máy photo, khiến phòng làm việc càng trở nên tĩnh mịch.

Một lát sau, có người đi vào văn phòng. Là Cao Lãng, anh ta cầm một cái túi nặng trĩu, đẩy cửa đi đến bên Lâm Thiển: “Sao cô vẫn chưa về?”

Lâm Thiển cười với anh ta: “Tôi sắp xong rồi.”

Cao Lãng chọn đồ trong túi đưa cho Lâm Thiển. Là bốn củ khoai lang tròn vo.

“Khoai ở quê tôi đấy, ngọt lắm. Chắc cô cũng đói bụng rồi? Cầm lấy nướng ăn đi. Cô đặt trên than củi, sẽ chín nhanh thôi.”

Lâm Thiển hết sức vui mừng, đúng là cô đang đói bụng. Cô liên tục nói cảm ơn, Cao Lãng nở nụ cười hiền hậu, anh ta không dám ở trong văn phòng lâu, liền quay người đi ra ngoài.

Vừa đến cửa tòa nhà văn phòng, Lê Trí Thành liền ngửi thấy một mùi thơm phức. Anh ngoảnh đầu, bắt gặp Cao Lãng đang ngồi xỏm trong phòng bảo vệ, há to miệng ăn khoai lang.

Lê Trí Thành mở cửa đi vào, Cao Lãng nhảy dựng lên như tằm lò xo, anh ta vội nhét miếng khoai lang còn lại vào mồm: “Tiểu đoàn trưởng... À không, giám đốc!”

Lê Trí Thành gật đầu. Anh cũng không lên tiếng mà thản nhiên ngồi xuống cạnh Cao Lãng, nhặt một củ khoai lang từ chậu than bóc ăn.

Nhanh chóng giải quyết xong một củ, Lê Trí Thành ngẩng đầu nhìn Cao Lãng. Cao Lãng không hiểu ý, cũng mở to mắt nhìn anh.

Lê Trí Thành hỏi: “Còn không?”

Cao Lãng cười: “Sổ còn lại tôi đưa hết cho Lâm Thiển rồi.”

Lê Trí Thành ngẩng đầu quan sát tầng hai vẫn sáng đèn: “Cô ấy chưa về à?”

“Vâng, cô ấy chưa xong việc. Một cô gái trẻ đêm hôm vẫn phải lọ mọ như vậy. Giám đốc, anh có cảm thấy ông chủ công ty chúng ta bóc lột nhân viên quá đáng và hơi keo kiệt không?”

Lê Trí Thành: “...”

Lâm Thiển một mình ngồi chờ photo tài liệu, cảm thấy vô vị, cô liền rút quyển tiểu thuyết trong túi xách ra đọc.

Một lúc sau, không khí lan tỏa mùi khoai lang nướng thơm nồng.

Chín rồi? Lâm Thiển vừa nghĩ vừa thò tay cầm củ khoai, trong khi vẫn dán mắt vào quyển sách. Khi củ khoai tròn nằm trong tay, cô mới có cảm giác nóng bỏng.

“Ôi!” Lâm Thiển vội ném củ khoai xuống đất, nhăn mặt, ra sức vẫy tay.

Nóng thật đấy!

Củ khoai nướng lăn lông lốc về phía cửa ra vào, đến chân một người. Người đó liền cúi xuống nhặt củ khoai. Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn người vừa xuất hiện.

Hôm nay anh mặc áo phao đen, thân hình cao lớn nổi bật như cây trúc, đứng yên ở đó.

“Lệ Trí Thành, anh đến làm gì vậy?”

Lệ Trí Thành liếc Lâm Thiển, ánh mắt anh dừng lại ở ngón tay bị bỏng của cô. Sau đó anh đi tới, bỏ củ khoai lên bàn.

“Tôi đến lấy tài liệu cho Cố tổng.” Anh đáp.

Thật ra bản thân Lệ Trí Thành muốn xem tài liệu, hỏi Cố Diên Chi, Cố Diên Chi nói bây giờ văn phòng chắc không có người, cứ cầm chìa khóa tự mở cửa là được.

Lâm Thiển nhìn tấm thẻ đeo trước ngực anh, là thẻ ra vào chuyên dùng cho tòa nhà này. Thế là cô gạt đầu, vừa định hỏi đối phương cần tài liệu gì, cô chợt nhớ ra, tay vẫn còn bỏng rát.

“Không được, tôi phải đi xả nước lạnh bây giờ.” Lâm Thiển đứng dậy.

Lúc này đã là nửa đêm, bên ngoài gió thổi lá cây xào xạc, các tòa nhà trong công ty đều tắt đèn, xung quanh tối om. Hành lang cũng tối như hũ nút.

Lâm Thiển đi ra ngoài cửa. Nhưng cô bất chợt dừng lại, ngoảnh đầu nhìn Lệ Trí Thành.

Anh vẫn đứng yên một chỗ bất động.

“Anh mau đi theo tôi.” Lâm Thiển điềm nhiên nói với anh.

Lệ Trí Thành nhượng mắt nhìn cô.

Lâm Thiển đưa ra lý do chính đáng: “Tuy Cố tổng sai anh đến lấy tài liệu nhưng ở đây có rất nhiều tài liệu cơ mật. Tôi không thể để anh một mình ở lại nơi này, anh hãy đi theo tôi.”

Lệ Trí Thành liếc cô, không nói một lời, đi thẳng ra ngoài văn phòng. Lâm Thiển lập tức đi theo anh.

Đầu hành lang là một dãy bồn rửa tay. Lệ Trí Thành đã bật ngọn đèn trên trần nhà, ánh đèn vàng ấm áp chiếu xuống bồn rửa bóng loáng. Anh bỏ hai tay vào túi quần, đứng bên cạnh cô.

Lâm Thiển rất hài lòng, giơ tay mở vòi rồi đưa ngón tay bị bỏng xuống dưới làn nước.

“Ôi!” Lạnh quá.

Miền Nam không có hệ thống sưởi ấm, nước trong vòi chẳng khác nào nước đá. Lâm Thiển mới xối một lúc đã không chịu nổi. Cô rút tay về, tắt vòi nước: “Lạnh quá, được rồi, tôi về bôi thuốc sau.”

“Tiếp tục xối nước.” Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ vang lên bên tai cô: “Ít nhất năm phút.”

Lâm Thiển hơi ngẩn người, liếc anh một cái.

Anh vẫn giữ vẻ mặt vô cảm như thường lệ. Có lẽ bởi vì câu vừa rồi mang giọng điệu ra lệnh nên ánh mắt của anh tựa như thêm phần nghiêm nghị.

Tích cực thật đấy.

Lâm Thiển im lặng nhìn xuống tay mình. Sau đó, cô lại thò tay xuống dưới làn nước lạnh, nghiêng răng chịu đựng.

Ánh mắt của Lệ Trí Thành âm thầm di chuyển từ mặt Lâm Thiển xuống bàn tay bị bỏng của cô. Dưới làn nước xối xả, ngón tay cô thon thả trắng trẻo, nơi bị bỏng đỏ hồng như được tô thêm màu sắc.

Quan sát vài giây, Lệ Trí Thành lại đưa mắt ra khu nhà xưởng rộng lớn ở bên ngoài.

Năm phút sau.

Lâm Thiển chốc chốc nhìn đồng hồ. Vừa hết thời gian, cô liền giơ tay tắt vòi nước, không nhiều cũng không ít hơn một giây.

Cô cúi đầu quan sát ngón tay mình rồi giơ lên cho anh xem, khoe miệng nở nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn anh, đúng là hiệu nghiệm thật đấy.”

Lệ Trí Thành bình thần gật đầu.

Lâm Thiển nói tiếp: “Hoàn toàn bị đông cứng nên tôi không còn cảm thấy đau nữa.” Nói xong, cô mỉm cười, quay người đi về văn phòng.

Lệ Trí Thành đứng yên một chỗ, nhìn cô vừa đi vừa thử cử động ngón tay. Gương mặt anh cuối cùng cũng ẩn hiện ý cười. Anh thông thả đi theo cô.

Quay về phòng làm việc, Lâm Thiển cẩn thận gọi điện thoại cho Cố Diên Chi: “Cố tổng, rất xin lỗi đã làm phiền giấc ngủ của anh. Tôi đang ở văn phòng, giám đốc Lệ Trí Thành vừa đến lấy tài liệu. Tôi muốn xác nhận với anh một chút.”

Ở đầu kia điện thoại, giọng nói của Cố Diên Chi vẫn hết sức tỉnh táo, còn mang theo ý cười khó đoán: “Giám đốc Lệ Trí Thành? Ừ, là tôi bảo cậu ấy đến lấy, cô đưa cho cậu ấy đi.”

Lâm Thiển sắp xếp tài liệu, đưa cho Lệ Trí Thành: “Tài liệu truyền thông vẫn đang photo, mấy phút nữa mới xong. Đợi tôi kiểm tra lại một lượt rồi đưa cho anh một bản. Anh ngồi chờ tôi một lát.”

Lệ Trí Thành im lặng ngồi xuống phía đối diện cô.

Căn phòng rất yên tĩnh, hai người ngồi một lúc, Lâm Thiển mở miệng trước: “Chúng ta ăn hết khoai lang đi.”

Lệ Trí Thành nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh. Tưởng anh không ăn, Lâm Thiển định nói một mình tôi ăn vậy, chợt nghe anh thốt ra một từ: “Ừ.”

Lâm Thiển chỉ có một ngón tay bị bỏng nên vẫn có thể bóc vỏ khoai như thường. Cô cẩn thận bóc hết vỏ, chợt phát hiện Lệ Trí Thành đã bắt đầu đánh chén.

Hai người ngồi đối diện nhau bên chậu than hoa. Anh lặng lẽ ăn khoai, bộ dạng rất nho nhã.

Về nguyên nhân tại sao anh rời quân đội đến doanh nghiệp làm việc, Lâm Thiển rất hiếu kỳ nhưng do cô và anh mới chỉ quen biết sơ sơ nên cô không tiện dò hỏi, chỉ tùy tiện mở miệng: “Anh có thích ứng với công việc mới không?”

Lệ Trí Thành dừng động tác: “Cũng tạm ổn.”

Lâm Thiển gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm điều gì.

Lâm Thiển nhanh chóng ăn hết một củ khoai, cô đã no bụng. Thấy anh vẫn không ngừng ăn, cô nói: “Tôi ăn no rồi. Anh giải quyết hết số còn lại đi.”

Thế là Lệ Trí Thành trầm mặc ăn nốt hai củ khoai lang.

Lâm Thiển sắp xếp xong mọi tài liệu. Cô ngáp dài, đưa một quyển cho anh: “Đủ rồi đấy.”

Lệ Trí Thành một tay cầm tập tài liệu dày, anh đứng yên bất động, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển chớp mắt: “Còn chuyện gì sao?”

“Tôi có thuốc trị bỏng.” Anh cất giọng lạnh nhạt và rõ ràng.

Mấy ngày nay, “Thái tử” kiêm Tổng giám đốc công ty Tư Mỹ Kỳ Trần Tranh tự dưng có tâm trạng nóng ruột khó chịu.

Ví dụ vào thời khắc này, mí mắt phải của anh ta giật liên tục, cũng không rõ nguyên nhân vì sao.

Anh ta không tin đây là điềm báo trước điều gì, mà tin tưởng vào trực giác của mình hơn. Bây giờ là thời điểm thành phố mới lên đèn, bên ngoài cửa sổ lung linh rực rỡ, vừa tĩnh mịch vừa âm áp. Trần Tranh ngả người vào ghế Tổng giám đốc, nhắm mắt hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong mấy ngày qua.

Vụ scandal “vật liệu gây ung thư” là một sự cố nguy hiểm, nhưng cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng. Trong ngành này, chẳng ai là kẻ ngốc, bởi vì pháp luật không trừng phạt đám đông, hơn nữa bản thân người tiêu dùng cũng là động vật mau quên. Chỉ cần nín thở chờ phong ba bão táp qua đi, người tiêu dùng sẽ quay lại mua sắm bình thường, việc kinh doanh sẽ nhanh chóng hồi phục.

Việc đàm phán dự án mua bán với tập đoàn Minh Thịnh nổi tiếng trong nước diễn ra hết sức thuận lợi. Tuy có đối thủ cạnh tranh mạnh là công ty Tân Bảo Thụy nhưng Trần Tranh tin tưởng anh ta sẽ giành được đơn hàng lớn này. Về phần Ái Đạt? Nếu là trước kia, Trần Tranh sẽ coi là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, còn bây giờ...

Không biết có bỏ qua điều gì không nhỉ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Trần Tranh gọi người trợ lý vào phòng làm việc.

“Hãy gọi điện thoại cho bọn họ, hỏi thăm tình hình của hai công ty.” Trần Tranh lên tiếng.

Người trợ lý hiểu ý, “bọn họ” tức là nội gián cài ở Tân Bảo Thụy và Ái Đạt.

Anh ta gọi điện cho người ở Tân Bảo Thụy. Đầu kia nhanh chóng bắt máy, cho biết tình hình diễn ra bình thường. Nhà máy của Tân Bảo Thụy vẫn sản xuất, bộ phận marketing vẫn hoạt động như thường lệ. Chỉ có điều, họ tạm hoãn việc tung ra sản phẩm mới, để tránh mũi nhọn của vụ scandal “vật liệu gây ung thư”.

Trần Tranh rất hài lòng. Tân Bảo Thụy không hổ danh là “anh cả” trong ngành, lần này xử lý không tồi.

Người trợ lý lại gọi điện cho nội gián ở Ái Đạt. Đầu kia không mở máy. Trần Tranh nghiêm mặt, ngồi thẳng người.

Một lúc sau gọi lại, đối phương vẫn tắt máy.

Người trợ lý ngập ngừng: “Hay là hết pin? Để tôi đi kiểm tra lại.”

Trần Tranh phất tay ra hiệu người trợ lý đi ra ngoài. Lại ngồi tựa vào thành ghế một lúc, anh ta rút điện thoại, tìm một số trong danh bạ.

Là số của Lâm Thiển.

Trong hai mươi tám năm cuộc đời, Lâm Thiển là người phụ nữ đầu tiên ném trả bó hoa vào mặt anh ta. Nghe nói cô đi Ái Đạt, còn thăng chức làm trợ lý CEO. Xem ra người phụ nữ này chẳng coi ông chủ cũ ra gì.

Trần Tranh nhếch mép, chậm rãi ấn nút gọi.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

Trần Tranh ném điện thoại xuống bàn, lại gọi người trợ lý dẫn dò: “Ái Đạt không bình thường, sắp tới chắc sẽ có hành động lớn. Tên Cố Diên Chi bây giờ kiểm soát công ty, ai biết hắn sẽ giở trò gì. Cậu đi điều tra ngay cho tôi.”

Buổi đêm yên tĩnh, bầu trời không một vì sao, chỉ có ánh đèn thấp thoáng trong khuôn viên của công ty.

Lệ Trí Thành đi trước, Lâm Thiển theo sau, cách ba bốn bước chân. Cả hai đi về tòa nhà ký túc cách đó mấy trăm mét. Giày bốt ngắn của Lâm Thiển giẫm xuống nền xi măng trắng xám, phát tiếng lộp cộp nhẹ. Cô ngẩng đầu nhìn thân hình cao lớn ở phía trước.

“Không biết năm nay bao giờ mới có tuyết rơi?” Lâm Thiển lẩm bẩm.

Vốn tưởng Lệ Trí Thành không trả lời, nhưng giọng nói trầm thấp bình thản đột nhiên vang lên: “Cô hy vọng có tuyết?”

Anh vẫn bỏ hai tay vào túi quần, tiếp tục đi về phía trước. Bởi vì vừa mở miệng, trước mặt anh xuất hiện làn khói trắng.

“Đúng vậy.” Lâm Thiển mỉm cười: “Mỗi khi tuyết rơi, tôi đều cảm thấy rất sáng khoái, tôi rất thích.”

“Ngày mai sẽ có tuyết.”

Lâm Thiển hơi ngần người. Lệ Trí Thành đã đi đến cửa khu ký túc, anh mở hé cửa rồi nhanh chóng lách vào bên trong.

Dự báo thời tiết đâu nói ngày mai có tuyết? Chẳng lẽ đây kỹ năng sinh tồn ở bên ngoài của người lính? Nhìn sắc trời là biết gió thổi hay mưa rơi?

Không thể không công nhận, người lính bất kể ở nơi nào cũng đều thiết thực và hữu dụng.

Hai người đi vào hành lang khu ký túc, đèn cảm ứng bật sáng. Bên cạnh xuất hiện một thân hình cao lớn, Lâm Thiển bỗng cảm thấy không gian trở nên chật hẹp đi nhiều. Phòng của Lâm Thiển là căn phòng đầu tiên bên tay trái. Cô xoa hai bàn tay đông cứng, rút chìa khóa cắm vào ổ.

Ở giây tiếp theo, Lâm Thiển bất chợt cứng đờ người. Vừa rồi không biết có phải hoa mắt, hình như cô nhìn thấy một bóng đen vụt qua ở góc tận cùng hành lang phía trước.

Lâm Thiển lập tức quay sang Lệ Trí Thành, phát hiện anh cũng biến sắc mặt, nhìn chằm chằm về phương hướng đó.

Cô không nhìn nhầm, đúng là có người. Bây giờ đã là nửa đêm, về lý mà nói, mọi người sau một ngày một đêm làm việc liên tục, nên say giấc nồng ở trong phòng ký túc mới đúng.

Lâm Thiển hít một hơi sâu, hạ giọng thì thầm: “Anh đi canh giữ cửa ra vào, tôi sẽ qua bên đó xem sao. Anh nhớ đừng manh động.”

Vừa định rón rén đi về phía đầu hành lang, Lâm Thiển chợt cảm thấy ánh mắt sắc bén đang chiếu vào người mình.

Cô ngoảnh đầu, phát hiện Lệ Trí Thành đang nhìn cô, đôi mắt anh sáng quắc bức người.

Lâm Thiển nheo mắt dò hỏi: Sao thế? Anh mau đi đi.

Nhưng ngay lập tức, thắt lưng cô bị đẩy mạnh.

“Cô hãy yên lặng, mau về phòng đi.” Bên tai vang lên giọng nói mạnh mẽ của người đàn ông, đôi mắt đen thâm trầm ngay sát gần.

Anh không những không nghe theo sự chỉ huy của cô, còn ra lệnh cho cô.

Cửa phòng mở toang, Lâm Thiển liền bị đẩy vào căn phòng tối om. Sau đó một tiếng cạch vang lên, cánh cửa sau lưng khép chặt.

Lâm Thiển liền quay người nhòm qua lỗ “mắt mèo” ra bên ngoài.

Lệ Trí Thành đúng là rất xứng với danh hiệu “Mèo lớn” của anh, bước đi mà không hề phát tiếng động. Cũng chẳng biết anh đi về hướng nào, bên ngoài cầu thang vô cùng yên tĩnh, không hề có một tiếng động.

Lâm Thiển giữ nguyên tư thế quan sát một lúc. Cuối cùng cô bỏ cuộc, tháo bớt, thả người xuống giường.

Vài phút sau đột nhiên có người gõ cửa, tiếng cóc cóc vang lên đều đặn.

Lâm Thiển nghi hoặc xuống giường, lại một lần nữa nhòm qua lỗ “mắt mèo”. Cô nhìn thấy một hình bóng cao lớn đội mũ lưỡi trai, mặc áo khoác đen ở bên ngoài.

Cô lập tức mở cửa.

Lệ Trí Thành đứng dưới ánh đèn, thần sắc bình thản. Trong tay anh cầm một tuýp thuốc chữa bỏng, anh lặng lẽ đưa cho cô.

Thái độ của anh như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng Lâm Thiển vẫn bận tâm đến việc vừa rồi. Cô ngó nghiêng xung quanh, nói nhỏ: “Anh vào trong đi.”

Lệ Trí Thành hơi nhúu mày, sải bước dài đi vào trong nhưng chỉ im lặng nhìn cô, đợi cô lên tiếng.

Lâm Thiển nhẹ nhàng đóng cửa: “Sao rồi? Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Anh có nhìn thấy ai không?”

“Chẳng có người nào.” Lệ Trí Thành yên lặng một hai giây mới trả lời.

Lâm Thiển không tin: “Thật chứ?”

Lệ Trí Thành liếc cô một cái rồi quay người mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Thiển túm tay anh: “Tôi còn chưa nói xong. Ngày mai nếu công ty tra xét vụ này, anh phải làm chứng cho tôi. Tôi ở bên cạnh anh suốt, không có điểm gì bất thường.”

Lệ Trí Thành quay đầu, cất giọng trầm thấp: “Cây ngay không sợ chết đứng.”

Lâm Thiển “xì” một tiếng: “Đây chỉ là lý lẽ lừa kẻ ngốc thật thà mà thôi.”

Anh nhìn cô đăm đăm, ánh mắt thâm trầm.

Lệ Trí Thành vốn cao hơn Lâm Thiển một cái đầu. Lúc này hai người đứng rất gần, anh gần như che khuất ánh sáng trên đầu cô. Lâm Thiển bị anh “chiếu tướng” đến mức không thoải mái, cô hỏi nhỏ: “Sao thế?”

“Còn chuyện gì nữa không?” Anh từ tốn hỏi ngược lại.

Lâm Thiển: “... Không.”

Lệ Trí Thành liền đi ra ngoài. Lâm Thiển thở phào nhẹ nhõm. Con mèo lớn này, thỉnh thoảng bày ra bộ dạng nghiêm túc cũng rất đáng sợ.

Sáng sớm hôm sau, mọi việc diễn ra bình thường, không ai bị truy cứu, cũng không có người nào nhắc đến chuyện bất thường đêm qua.

Tất nhiên Lâm Thiển cũng chẳng hé miệng.

Nhưng vừa vùi đầu làm việc mấy tiếng đồng hồ, cô bị Cố Diên Chi gọi đi nói chuyện.

Mặc dù chỉ là khu làm việc tạm thời nhưng văn phòng của Cố Diên Chi vẫn bài trí trang nhã như thường lệ. Bàn làm việc màu đen nổi bật, bên cạnh có tấm bình phong ngăn phòng thành hai gian. Cố Diên Chi đang ngồi sau bàn làm việc, khí sắc rất tốt, gương mặt lộ vẻ ngênh ngang đắc ý.

Bị ảnh hưởng bởi thái độ của anh ta, Lâm Thiển cảm thấy Ái Đạt nắm phần thắng rất lớn trong việc xử lý khủng hoảng lần này. Cô cười nói: “Cố tổng, anh tìm tôi có chuyện?”

Cố Đình Chi đẩy tập bản thảo đến trước mặt cô: “Cô thử xem rồi cho ý kiến.”

Đây là bài phát biểu của anh ta với tư cách người phụ trách công ty tại buổi họp báo vào ngày mai, là khâu quan trọng nhất của cả quá trình giải quyết khủng hoảng. Lâm Thiển thận trọng cầm lên xem. Mới đọc mấy dòng, cô đã thán phục trong lòng.

Bài phát biểu hết sức ngắn gọn, rõ ràng và trực diện. Lời xin lỗi cũng rất chân thành, không một từ ngữ khiến người khác cảm thấy đùn đẩy trách nhiệm hay giả tạo.

Lâm Thiển nhanh chóng đọc xong, ngẩng đầu nhìn Cố Diên Chi: “Tôi thấy viết rất tốt.”

Cố Diên Chi nửa cười nửa không nhìn cô: “Đương nhiên là tốt, lẽ nào tôi dùng bài viết tệ hay sao? Tôi cần cô đưa ra ý kiến mang tính xây dựng.”

Lâm Thiển ngẫm nghĩ vài giây rồi mở miệng: “Có hai điểm có thể tối ưu hóa.”

Cố Diên Chi tỏ ra hứng thú: “Cô nói đi.”

“Thứ nhất, chúng ta nên tỏ ra yếu thế. Ví dụ trong vụ chất Melamine trước đây, dư luận đều chỉ trích các công ty sữa, nhưng rất ít người trách cứ nơi cung cấp sữa bò, dù họ có thể là một trong những nguyên nhân chủ yếu. Bởi vì tâm lý của số đông, bao gồm cả người tiêu dùng, thường vô ý thức đồng tình và không truy cứu sâu xa với kẻ yếu.

Chúng ta cũng vậy. Bây giờ tình hình kinh doanh của Ái Đạt gặp khó khăn là sự thật khách quan. Chúng ta có thể đề cập đến thực trạng này trong bài phát biểu, chủ động tỏ ra yếu thế, nhất định có thể khơi gợi sự cảm thông của người tiêu dùng. Chúng ta sẽ dễ dàng được bọn họ lượng thứ hơn những công ty khác.”[2]

[2] Vụ bê bối sữa có chất melamine là vụ bê bối nghiêm trọng về an toàn thực phẩm xảy ra ở Trung Quốc năm 2008, trong đó sữa và sữa bột trẻ em đã bị lẫn hóa chất melamine. Vụ bê bối này đã ảnh hưởng đến nhiều nước khác bởi các sản phẩm chứa sữa nhiễm bẩn nhập từ Trung Quốc. Đến ngày 22.9.2008, người ta đã thống kê được gần 53.000 trẻ em đã bị bệnh, hơn 12.800 trẻ phải nằm viện, và 4 trẻ bị chết, với nguyên nhân là sỏi thận và suy thận. Hiện tượng sữa nhiễm bẩn đã bị phát hiện ở 22 công ty Trung Quốc, trong đó nhiều nhãn hiệu nổi tiếng. Sự kiện này đã gây nên những mối lo ngại về an toàn thực phẩm và tham nhũng chính trị ở Trung Quốc, và gây thiệt hại cho danh tiếng của thực phẩm do Trung Quốc xuất khẩu, ít nhất 11 quốc gia đã ngừng nhập khẩu sản phẩm sữa từ Trung Quốc. Tổ chức Y tế Thế giới coi vụ bê bối này là một trong những sự kiện an toàn thực phẩm lớn nhất mà tổ chức này phải đối phó trong những năm gần đây.

Cố Diên Chi chăm chú lắng nghe.

Lâm Thiển tiếp tục lên tiếng: “Thứ hai, tôi đã xem báo cáo xét nghiệm chất độc hại. Trị số độc hại của túi xách nữ công ty chúng ta thấp nhất trong các công ty. Chúng ta cũng nên công khai số liệu này.” Ngay một lát, cô nói: “Một khi chúng ta công khai thông số, chắc chắn người tiêu dùng sẽ yêu cầu các công ty khác cũng buộc phải làm tương tự. Như vậy, bọn họ sẽ càng có áp lực lớn hơn...”

Sau khi Lâm Thiển rời khỏi văn phòng, Cố Diên Chi cầm tập bản thảo đi ra phía sau tấm bình phong, ném xuống ghế sofa cho Lệ Trí Thành.

Mặc dù hai điểm Lâm Thiển nêu ra không hện mà trùng hợp với nội dung bọn họ thảo luận trước đó, nhưng Cố Diên Chi vẫn nheo mắt cảm thán: “Tôi đã nói cô gái này rất thâm hiểm, còn thâm hiểm một cách thẳng thắn vô tư. Cô ta đúng là nhân tài. Một nhân tài xuất sắc như vậy mà Tư Mỹ Kỳ lại thả đi công ty khác.

Sau khi “hiển kế” cho Boss, Lâm Thiển cảm thấy lượng công việc của mình tăng lên một cách rõ rệt.

Bây giờ cô không chỉ làm chân chạy vật như photo hay bưng trà rót nước mà bắt đầu tham gia soạn thảo văn bản quan trọng, liên lạc với bên ngoài.

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua, công việc chuẩn bị cũng dần hoàn tất. Không khí ở tổ công tác ngày càng căng thẳng. Lâm Thiển cảm thấy bận tới mất tối mũi, nhưng trên thực tế, thời gian “bế quan tỏa cảng” cũng chỉ là ba ngày.

Trong khoảng thời gian đó, thỉnh thoảng Lâm Thiển nhìn thấy Lệ Trí Thành, khi thì đi một mình, lúc đi cùng nhân viên bảo vệ. Cũng có đồng nghiệp nhìn thấy anh, hỏi cô: “Người đó là ai vậy? Tôi chưa gặp bao giờ.”

Lâm Thiển đáp: “Chắc là giám đốc bộ phận bảo vệ mới đến. Anh ta là bộ đội xuất ngũ, làm việc rất có tinh thần trách nhiệm, chỉ hơi kiêu lời.”

Sáng sớm ngày thứ tư, trải qua một đêm tuyết rơi ngợp trời như Lệ Trí Thành dự đoán, cuối cùng cũng tới buổi họp báo.

Địa điểm buổi họp báo nằm ở khách sạn Thịnh Đình Bắc Hải ở khu vực trung tâm thành phố.

Tám giờ sáng, các phóng viên vẫn chưa có mặt, phòng hội nghị đã sắp xếp đầu vào đầy, từ hoa tươi đến ánh sáng, camera, âm thanh...

Nhiệm vụ của Lâm Thiển là phối hợp với chủ quản bộ phận hành chính chăm lo hiện trường. Cô mặc bộ đồ công sở màu đen nghiêm chỉnh, đi giày gót cao trung bình, trang điểm nhẹ.

Những người khác cũng hết sức bận rộn. Nghe nói ngay cả Cố Diên Chi cũng nhốt mình trong phòng khách sạn, tập luyện trước những điều cần phát biểu tại buổi họp báo.

Lâm Thiển lại kiểm tra một lượt trang thiết bị trong hội trường mới đi đến bàn ký tên ở ngoài cửa. Đây là nơi trọng điểm mà cô phải phụ trách ngày hôm nay.

Vừa ra khỏi đại sảnh, Lâm Thiển bất ngờ nhìn thấy Lê Trí Thành ở đầu hành lang.

Không chỉ mình cô chú ý, ngay cả những nhân viên đang đi lại cũng không ít người liếc anh.

Hôm nay, Lê Trí Thành không đội mũ lưỡi trai như mọi lần, để lộ mái tóc ngắn gọn gàng. Dưới vầng trán rộng là đôi mắt to sâu hun hút, xương gò má đầy đặn, làn môi mỏng hơi nhếch lên.

Anh cũng không mặc áo phao thể thao, mà mặc áo khoác dài màu đen, bên trong là sơ mi trắng, khiến thân hình anh trông càng cao lớn.

Anh bỏ hai tay vào túi áo, đứng yên lặng dưới ánh đèn. Đôi mắt anh lướt qua Lâm Thiển, chỉ dừng lại một giây rồi rời đi chỗ khác.

Lâm Thiển cười tủm tỉm. Hôm nay những người bảo vệ đều mặc comple đen, anh mặc áo khoác cũng chẳng có gì lạ.

Vừa định đi đến nói chuyện với Lê Trí Thành, điện thoại di động của cô bất chợt đổ chuông.

Bởi vì hôm nay tổ chức buổi họp báo, đối thủ cạnh tranh dù biết cũng trở tay không kịp, công tác bảo mật không còn cần thiết, do đó công ty vừa trả lại điện thoại cho mọi người.

Lâm Thiển nhìn số điện thoại, ngập ngừng vài giây mới bắt máy.

Đây là một cuộc điện thoại bất ngờ, người gọi là giám đốc bộ phận thị trường của công ty Tư Mỹ Kỳ, sếp trực tiếp của cô trước kia.

“Chào giám đốc Tô.” Lâm Thiển cất giọng lịch sự.

Giám đốc Tô là người phụ nữ giỏi giang ngoài ba mươi tuổi, giọng điệu của chị ta hết sức ôn hòa: “Lâm Thiển, gần đây em thế nào? Kể từ khi em nghỉ việc, lâu rồi chúng ta không liên lạc, trong lòng chị rất áy náy.”

Lâm Thiển có thể đoán ra, là ai bảo chị ta gọi điện cho cô.

Hôm nay Ái Đạt có hành động lớn như vậy, không thể giấu đối thủ cạnh tranh. Chắc chắn Trần Tranh không đoán ra Ái Đạt định giở trò gì nên sai người dò hỏi thông tin.

Lại nhắc đến Trần Tranh, ban đầu Lâm Thiển có ấn tượng khá tốt về anh ta. “Thái tử” trẻ tuổi, làm việc nhiệt tình, quyết đoán và dứt khoát. Mọi người đều khen anh ta tuổi trẻ tài cao.

Nhưng cô không biết tại sao mình lại lọt vào mắt “thái tử”? Có lẽ vì mới mẻ chăng? Anh ta bắt đầu tấn công cô dồn dập, hoàn toàn quên mất bản thân đã có vị hôn thê môn đăng hộ đối, là con gái Ủy viên Hội đồng quản trị của một tập đoàn nào đó.

“Đi theo tôi ba năm, em có thể đạt được phần lớn những thứ mình muốn.” Khi anh ta nói câu này, Lâm Thiển chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc.

Quả nhiên vừa trò chuyện hai câu, giám đốc Tô liền chuyển đề tài: “Đúng rồi, nghe nói hôm nay Ái Đạt mở họp báo, liên quan đến vụ chất độc hại đấy à? Ái Đạt định phát biểu thế nào? Chúng tôi cũng cần chuẩn bị một chút.”

Lâm Thiển im lặng.

Cách đó vài mét đã có phóng viên lần lượt đi vào hội trường. Bờ tường bên cạnh xếp một đống tài liệu truyền thông do cô photo.

Lâm Thiển hắng giọng, trả lời: “Em cũng không rõ, em mới đến Ái Đạt chưa bao lâu...” Cô chưa kịp dứt lời, đầu kia chợt vang lên tiếng động nhẹ, dường như máy điện thoại đã bị người khác cầm.

Sau đó, giọng nói nửa cười nửa không của Trần Tranh vọng tới: “Em không rõ? Chẳng phải em cũng là thành viên của tổ công tác hay sao? Chắc chắn, mới có vài ngày, em đã trung thành với Ái Đạt như vậy?”

4. Chương 4: Chương 4

Trước khi nhận được điện thoại báo tin của nội gián, Trần Tranh không bao giờ nghĩ Ái Đạt dám đứng ra nhận lỗi, dám đối đầu các công ty trong ngành.

Cố Diên Chi là người đa mưu túc trí, nhưng thủ đoạn không ngại đắc tội toàn ngành để đạt mục đích chẳng phù hợp với tác phong khôn khéo của anh ta.

Hành động lần này ít nhiều có vị “điếc không sợ súng”.

Do đó Trần Tranh nghi ngờ, đằng sau Cố Diên Chi còn có người khác.

Bên ngoài lan truyền tin đồn, chủ tịch Ái Đạt có ý chọn một trong hai con trai còn lại làm người kế nghiệp.

Trần Tranh nóng lòng muốn biết, đối thủ mới của mình là ai. Trong vụ scandal “chất độc hại”, đối thủ đã tát vào mặt anh ta, chắc chắn anh ta sẽ tìm cơ hội tiêu diệt đối phương.

Chỉ có điều người này là ai, ngay cả nội gián cũng không rõ.

Vì vậy Trần Tranh nghĩ đến Lâm Thiển.

Một mặt, cô rất thông minh lanh lợi, tuy mới gia nhập Ái Đạt, nhưng không biết chừng cô đã lần ra manh mối. Mặt khác, Ái Đạt đang trên bờ vực thẳm, biết đâu cô cũng không thực lòng với bọn họ.

Nghe tiếng Trần Tranh, Lâm Thiển đáp: “Là Trần tổng đấy à? Anh nói vậy tôi thật sự không biết trả lời thế nào mới phải. À, bọn họ gọi tôi đi họp rồi, thật ngại quá, tôi cúp máy đây...”

Lâm Thiển lướt ngón tay trên màn hình, tắt máy một cách dứt khoát.

Ở đầu kia điện thoại, Trần Tranh im lặng nghe tiếng tút tút. Anh ta phì cười một tiếng, ném máy di động xuống bàn.

Vào giây phút quay người bước đi, Lâm Thiển chợt có dự cảm, Ái Đạt và Tư Mỹ Kỳ sắp xảy ra cuộc chiến kịch liệt.

Nhưng đây chẳng phải là chốn thương trường hay sao?

Lâm Thiển ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lê Trí Thành giữa đám đông bạn rộn đi lại. Anh vẫn đứng nguyên một chỗ, hai tay bỏ vào túi áo khoác, tựa hồ dôi mắt về bên này. Lâm Thiển không thể không công nhận, anh càng tuấn tú và nổi bật hơn trong bộ áo khoác nghiêm chỉnh. Nếu đăng ảnh của anh lên mạng, chắc chắn mọi người sẽ đánh giá anh là nhân viên bảo vệ đẹp trai nhất, có khi anh nổi tiếng sau một đêm cũng nên.

Lâm Thiển mỉm cười với Lê Trí Thành rồi quay người đi về hội trường.

Buổi họp báo diễn ra hết sức thuận lợi.

Đúng hai giờ chiều, Cố Diên Chi mặc comple đen ngồi ở vị trí chính giữa bàn chủ tọa phía trước.

Bên dưới đều là nhà báo cầm camera hoặc máy ảnh, nín thở chờ đợi anh ta phát biểu. Lâm Thiển ngồi ở hàng ghế cuối cùng của hội trường, tâm trạng cô cũng trở nên căng thẳng.

Dưới ánh đèn chiếu sáng, Cố Diên Chi đảo mắt một vòng, từ tốn mở miệng:

“Về sự kiện túi xách nữ AD509 kiểm nghiệm ra chất độc hại, tập đoàn Ái Đạt xin được công khai lập trường chính thức và cam kết như sau:

Thứ nhất, chúng tôi đã kiểm tra ra nguồn gây chất động hại là vật liệu do đại lý của châu Âu cung cấp. Ái Đạt đã chấm dứt việc hợp tác với họ, đồng thời sẽ tiến hành khởi kiện họ.

Thứ hai, bất kể kết quả tố tụng như thế nào, chỉ cần khách hàng mua sản phẩm của Ái Đạt, Ái Đạt sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Vì vậy chúng tôi quyết định thu hồi toàn bộ sản phẩm thuộc lô hàng có vấn đề, hoàn trả tiền cho khách hàng. Một mình Ái Đạt sẽ chịu mọi tổn thất.”

...

Tiếp theo là tiết mục trả lời chất vấn của giới truyền thông, câu hỏi đầu tiên là của phóng viên tờ “Nhật báo thành phố Lâm”: “Xin chào Cố tổng, tất cả các doanh nghiệp sản xuất túi xách cao cấp trong nước đều dính dáng đến vụ chất độc hại lần này. Trong khi toàn ngành giữ thái độ im lặng, tại sao Ái Đạt lại đứng ra nhận trách nhiệm?”

Cố Diên Chi mỉm cười: “Đối với Ái Đạt, điều quan trọng không phải so sánh với người khác, mà là liệu có thể thực hiện cam kết với khách hàng hay không. Chúng tôi là công ty đầu tiên đứng ra nhận trách nhiệm, nhưng chúng tôi tin, chúng tôi không phải người cuối cùng.”

Lâm Thiển hơi nhú mày khi nghe màn hỏi đáp. Thì ra ngay cả phóng viên cũng sắp xếp từ trước.

Câu hỏi và câu trả lời rất quang minh chính đại, nhưng lại ngầm kéo đối thủ cạnh tranh “xuống nước”.

Cô ngẩng đầu nhìn Cố Diên Chi trên bàn chủ tọa. Người đàn ông này quả là thâm hiểm.

Câu hỏi thứ hai: “Việc kinh doanh của Ái Đạt gặp nhiều khó khăn. Lần này chịu tổn thất to lớn, liệu có khiến tập đoàn rơi vào cảnh khốn cùng?”

Cố Diên Chi không trả lời ngay mà trầm ngâm trong giây lát.

“Đúng là rất khó khăn.” Thần sắc của anh ta tương đối nặng nề: “Nhưng chúng tôi sẽ không coi điều này là lý do né tránh trách nhiệm.”

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Cố Diên Chi đi ra đằng sau hậu trường, việc đầu tiên là xác nhận với thư ký, đã phát đủ phong bao cho đám phóng viên. Nhận được câu trả lời vừa ý, anh ta mới phấn khởi tới một góc không người, gọi điện cho Lê Trí Thành.

Lúc buổi họp báo mới bắt đầu, Cố Diên Chi còn nhìn thấy Lê Trí Thành thấp thoáng ngoài cửa, bây giờ không biết anh chuẩn đi đâu rồi?

Đầu kia nhanh chóng bắt máy.

Cố Diên Chi: “Hài lòng không Boss?”

“Cũng tạm.” Giọng nói từ tốn vang lên.

Cố Diên Chi cười: “Tôi đã ném trái bom hạng nặng rồi đó. Chú nói ngày mai chú sẽ tiếp quản công ty, bây giờ tôi đã có thể sống thoải mái. Lát nữa tôi đi ăn cơm với đám phóng viên, còn chú?”

“Tôi sẽ lái xe về tập đoàn.”

Lâm Thiển vừa cùng đồng nghiệp thu dọn hội trường, vừa mở di động lên mạng xem tin tức.

Hiệu quả của buổi họp báo tốt hơn cô tưởng. Trước đó, tin tức nóng hổi nhất liên quan đến ngành này là “Vụ scandal chất gây ung thư”, “CEO Tân Bảo Thụy Lâm Duy Khải xuất hiện trên trang bìa tạp chí Fortune Trung Quốc”, “Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ tranh giành đơn hàng lớn của tập đoàn Minh Thịnh”.

Bây giờ, tin tức “Buổi họp báo của Ái Đạt” đã nhảy lên vị trí số ba trong số những tin tức được tìm kiếm nhiều nhất, lượng truy cập và mức độ chú ý không ngừng tăng cao.

Tất cả mọi người đều hết sức hưng phấn, Lâm Thiển cũng vậy.

Trong hội trường còn nhiều đồ đạc, Lâm Thiển và mấy đồng nghiệp trẻ tuổi ở lại, lần lượt chuyển ra bãi đỗ xe.

Vừa đi đến thang máy ở bãi đỗ xe, cô tình cờ gặp Lê Trí Thành đang đi ra ngoài.

Kể từ buổi tối hôm đó, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc ở cự ly gần như vậy. Khi chạm mắt nhau, rõ ràng nhìn thấy Lâm Thiển nhưng Lệ Trí Thành vẫn giữ bộ mặt lạnh nhạt, thản nhiên đi vòng qua người cô ra bãi đỗ xe.

Lâm Thiển vui mừng gọi anh: “Này, anh đừng đi vội!”

Lệ Trí Thành dừng bước.

Lâm Thiển muốn nhờ anh giúp đỡ nên cất giọng niềm nở: “Lệ Trí Thành, bảo vệ Lệ, bên trên còn rất nhiều đồ, chúng tôi chuyển mãi vẫn chưa hết. Anh có thể cử mấy người giúp chúng tôi được không?”

Lệ Trí Thành nhướng mắt nhìn cô. Lâm Thiển chấp hai tay trước ngực: “Cám ơn anh nhiều.”

Lệ Trí Thành: “... Ồ.”

Lâm Thiển vào thang máy, còn Lệ Trí Thành đi tới bãi đỗ xe, lên một chiếc Land Rover.

Vừa nổ máy, anh vừa lấy điện thoại gọi cho Cố Diên Chi.

Cố Diên Chi đang trò chuyện vui vẻ với mấy nhà báo ở nhà hàng khách sạn, đột nhiên nhận được điện thoại của Lệ Trí Thành, anh ta hơi bất ngờ: “Có chuyện gì?”

“Anh hãy cử mấy người tới giúp tổ công tác.”

Lâm Thiển không ngờ, buổi tối hôm nay còn xảy ra sự cố.

Tổ công tác ngồi xe buýt lớn đi về tập đoàn Ái Đạt. Khi đến cổng công ty, trời đã sẩm tối. Buổi tối mùa đông đặc biệt giá lạnh, người đi lại trên đường thưa thớt. Các thành viên xuống xe, chuyển đồ vào trong công ty.

Lâm Thiển phụ trách kiểm đồ nên xuống xe cuối cùng. Vừa đi vài bước, cô chợt cảm thấy có điều bất thường.

Ở giây tiếp theo, cô nghe thấy tiếng động cực lớn. Lâm Thiển giật mình, cô chưa kịp định thần, đằng sau lại vang lên tiếng “bụp bụp”. Cô lập tức ném đồ trong tay, ôm đầu ngồi xổm xuống đất. Khi ngoảnh đầu về phía sau, cô nhìn thấy vô số viên gạch từ trong bóng tối bay vào chiếc xe buýt và cổng công ty ở bên cạnh.

Vừa định chủ động di chuyển sang một bên để né tránh, một thứ gì đó bay trúng chân Lâm Thiển, khiến cô có cảm giác tê liệt trong giây lát.

Nhưng ngay sau đó là cảm giác đau buốt vô cùng.

Tất cả xảy ra rất nhanh, hai bảo vệ gác cổng trợn mắt há mồm, nhanh chóng lao ra ngoài.

Tiếp theo, ở một nơi không xa vang lên tiếng động cơ nặng nề đánh sặc, mấy chiếc xe máy phân khối lớn từ bóng tối phóng ra ngoài, lao đi như tên bắn. Hai người bảo vệ chạy đuổi theo nhưng không kịp.

“Ái Đạt hãm hại người tiêu dùng!”

“Tuyệt đối không tha thứ cho hành vi giả nhân giả nghĩa của Ái Đạt!”

Ở phía xa xa có mấy người hét lớn, sau đó là tiếng đập phá và âm thanh ồn ào náo động.

Lâm Thiển giật mình sợ hãi, mắt cá chân cô đau nhức vô cùng. Cô cúi đầu quan sát, chỗ đó tím bầm, bắt đầu rỉ máu.

Một người bảo vệ đỡ Lâm Thiển đứng dậy: “Cô không sao đấy chứ? Bà nó, tụi còn đồ ở đâu ra vậy?” Người bảo vệ còn lại cũng tỏ ra phân nộ: “Những người này làm sao vậy? Tập đoàn đã đứng ra xin lỗi và chịu mọi tổn thất, bọn họ còn đến gây chuyện?”

Lâm Thiển cố gắng nhịn đau, mở miệng nói: “Bọn họ không phải đối tượng bình thường.”

Sau khi vụ scandal bùng nổ vào mấy ngày trước, cũng có người tiêu dùng đến công ty hoặc cửa hàng trực thuộc làm âm lên nhưng trực giác báo cho cô biết, đám người của buổi tối hôm nay khác hoàn toàn.”

Một bảo vệ nói: “Tôi sẽ báo cảnh sát ngay.”

Lâm Thiển vội ngăn anh ta: “Đừng báo cảnh sát vội, đợi tôi xin ý kiến Cố tổng rồi tính sau.”

Một khi công khai vụ này, chỉ e tin tức nóng hổi của ngày mai sẽ tăng thêm một sự kiện: người tiêu dùng không chấp nhận lời xin lỗi của Ái Đạt, xảy ra xung đột với nhân viên của công ty.

Tình hình vốn đang tốt lành, có khả năng vì sự cố này trở nên thật giả khó phân biệt, trắng đen lẫn lộn, thậm chí biến thành thông tin tiêu cực.

Năm phút sau. Lâm Thiển được một người bảo vệ dìu về phía phòng y tế của tập đoàn.

Vừa rồi Lâm Thiển gọi điện cho Cố Diên Chi, đúng như cô dự đoán, anh ta trầm ngâm vài giây, hỏi rõ tình trạng thương tổn, sau đó lên tiếng: “Tạm thời đừng báo cảnh sát, hãy âm thầm xử lý vụ này.” Anh ta cũng không quên động viên cô vài câu.

Vừa đi vài bước, Lâm Thiển nhìn thấy một chiếc Land Rover chạy qua người cô. Lâm Thiển không để ý, ngay cả khi ô tô dừng lại ở phía trước, sau đó một người nhảy xuống xe.

Lệ Trí Thành quay đầu, lập tức nhìn thấy cô. Lâm Thiển cũng đưa mắt về phía anh.

Anh lái... Land Rover?

Lệ Trí Thành sải bước dài đi về bên này.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của anh, Lâm Thiển không mấy bất ngờ. Chẳng phải anh là giám đốc bộ phận bảo vệ hay sao? Chắc có nhân viên bảo vệ gọi điện báo cáo tình hình với anh.

Đợi anh tiến lại gần, Lâm Thiển lên tiếng: “Tôi không sao. Anh hãy chú ý tăng cường công tác bảo vệ trong buổi tối hôm nay.”

Lệ Trí Thành không trả lời. Anh chỉ liếc qua mặt cô, ánh mắt di chuyển xuống dưới, dừng lại ở mắt cá chân Lâm Thiển.

Sau đó, anh đột nhiên ngồi xổm xuống.

Lâm Thiển cảm thấy mắt cá chân bị siết chặt. Từ góc độ của cô, Lệ Trí Thành đang cúi đầu quan sát vết thương trên chân cô. Ánh mắt anh trầm tĩnh và tập trung, ngón tay anh ấm áp và mạnh mẽ.

Dù đã sớm quen với thái độ ngoài lạnh trong nóng của anh, vào thời khắc này, Lâm Thiển vẫn không khỏi cảm động. Thấy anh cứ nhìn chăm chăm chân mình mãi, cô hơi đỏ mặt, quay sang nói với người bảo vệ ở bên cạnh: “Anh đi trước đi, cảm ơn anh. Có giám đốc của các anh ở đây, không sao đâu.”

Về mặt của người bảo vệ dường như có chút kinh ngạc, nhưng bởi vì đang phụ trách trông coi cổng ra vào nên anh ta không nhiều lời, vội vàng đi ra ngoài.

Vì Lệ Trí Thành từng là quân nhân, Lâm Thiển đoán anh rất rành về các vết thương, do đó cô để anh quan sát thoải mái. Một lúc sau, anh đứng dậy, cất giọng trầm thấp: “Không bị thương vào xương cốt.”

Lâm Thiển yên tâm, mỉm cười với anh. Cô vừa định nói cảm ơn, anh đã quay người bước đi.

Lâm Thiển cất cao giọng: “Khoan đã, sao anh có thể để tôi ở lại đây? Mau dìu tôi tới phòng y tế, anh quay lại đi.”

Buổi đêm tĩnh mịch, ánh đèn đường khiến bóng người vừa kéo dài vừa lay động.

Lâm Thiển bám vào cánh tay Lệ Trí Thành, đi chậm chậm về phía tòa nhà có phòng y tế.

Lệ Trí Thành vẫn lặng thinh.

Một lúc sau, Lâm Thiển không nhịn được mở miệng: “Anh đừng có mặt nặng mày nhẹ như thế. Tình trạng của tôi cũng được coi là tai nạn lao động. Anh là người phụ trách vấn đề an toàn của tập đoàn, đây là việc nằm trong phạm vi chức trách của anh.”

Lệ Trí Thành ngoảnh đầu liếc cô một cái, ánh mắt sâu thẳm. Lâm Thiển chợt phát hiện, đôi mắt anh khá đẹp nhưng lộ vẻ mạnh mẽ. Đặc biệt lúc nhìn chăm chăm người khác, khiến đối phương có cảm giác thâm trầm khó đoán.

“Lâm Thiển, tôi nói...” Anh đột nhiên mở miệng: “Tôi là giám đốc bộ phận bảo vệ lúc nào?”

Lâm Thiển ngẩn người.

Lệ Trí Thành không tiếp tục lên tiếng, chỉ dìu cô đi về phía trước.

Lâm Thiển âm thầm quan sát vẻ mặt của anh.

Cô biết anh và Cố Diên Chi có mối quan hệ thân thiết, bằng không tại sao anh thường ra vào phòng làm việc của Cố Diên Chi, còn cầm tài liệu cơ mật cho anh ta. Một khi không làm giám đốc bộ phận bảo vệ, vậy thì anh là trợ lý của Cố Đình Chi, hoặc Cố Diên Chi cấm anh ở phòng ban khác?

Có điều thời gian qua chỉ thấy anh lướt đi lướt lại, chẳng làm việc gì nghiêm túc...

“Vậy... chức vụ của anh là gì?” Lâm Thiển hỏi.

Lúc này, Lệ Trí Thành đột ngột dừng bước, nhìn xuống đất.

Lâm Thiển thuận theo ánh mắt của anh, hóa ra là một đồng tuyết đã tan chảy thành vũng nước, diện tích tương đối lớn. Dù thế nào cô cũng không thể nhảy qua vũng nước đó.

“Làm thế nào bây giờ?” Lâm Thiển hỏi, tạm thời gác thân phận của Lệ Trí Thành sang một bên.

Lệ Trí Thành quay lưng về phía cô, ngồi xồm xuống: “Lên đi!”

Lâm Thiển hơi bất ngờ trước sự chủ động của anh. Ban đầu, cô cảm thấy ngại ngùng bởi hai người sẽ đụng chạm thân thể qua hành động này, nhưng sau đó cô lại nghĩ, anh là quân nhân, lúc xảy ra thiên tai lũ lụt, chắc anh công không ít người dân, vì vậy anh mới đề nghị công cô một cách tự nhiên.

Không thể không cảm thán một lần nữa, người lính ở đâu cũng thiết thực và hữu dụng.

Lâm Thiển nhanh chóng leo lên lưng Lệ Trí Thành. Ai ngờ vừa bám vào vai anh, anh đột nhiên đứng bật dậy, sải bước dài qua vũng nước. Lâm Thiển giật mình kêu một tiếng, sau đó cô phì cười.

“Sợ chết đi được.” Lâm Thiển vỗ vai anh: “Có ai đối xử với người bị thương như anh không?”

“Cô có ý kiến thì xuống đi!”

Lâm Thiển lập tức ngậm miệng, phía trước vẫn còn phải lội nước.

Lệ Trí Thành vừa đi vài bước, điện thoại của Lâm Thiển đổ chuông, là Lâm Mạc Thần gọi tới.

Cách hai bờ đại dương, giọng nói của Lâm Mạc Thần vẫn trầm thấp như thường lệ: “Anh vừa xem tin tức.”

Lâm Thiển cười: “Không tồi đấy chứ?”

Lâm Mạc Thần mỉm cười, nói tiếp: “Anh đã tìm hiểu được thông tin đó.”

Tim Lâm Thiển đập nhanh một nhịp, cô vô ý thức liếc Lệ Trí Thành. Anh vẫn cúi đầu bình ổn bước đi, phảng phất không nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Anh nói đi.” Ngữ khí của Lâm Thiển hơi nghiêm túc.

Lâm Mạc Thần: “Boss mới của em là con trai thứ hai của chủ tịch tập đoàn Ái Đạt. Cậu ta tên Lệ Trí Thành, là một quân nhân giải ngũ.”

Lâm Thiển sững sờ. Nhìn người đàn ông đang công mình, cô chỉ cảm thấy huyết thái dương giật giật.

Buổi sáng, tia nắng vàng chiếu xuống tòa nhà làm việc của Ái Đạt, khiến nền đá hoa sáng loáng như gương. Bồn hoa ở xung quanh được cắt tỉa gọn gàng, trên những cánh hoa và cành lá vẫn còn đọng giọt nước mới tưới không lâu, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Bên dưới tòa nhà, giám đốc bộ phận hành chính dẫn một số nhân viên ăn mặc chỉnh tề, tay cầm bó hoa tươi đứng ngoài cửa chờ đón.

Ở tầng trên, gần như sau mỗi ô cửa sổ đều có người chăm chú quan sát.

Trong Văn phòng CEO, hai cô gái trẻ cũng đứng ngồi không yên, cả buổi sáng nhấp nhồm đôi mắt ra ngoài cửa sổ, thì thầm suy đoán, không biết công tử thứ hai của tập đoàn, nhân vật chưa từng lộ diện trước công chúng là người thế nào?

Lâm Thiển cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, tâm trạng xao động, cô vô thức thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng cũng tới mười giờ sáng. Vô số chiếc xe hơi màu đen, nối đuôi nhau thành hàng dài từ đường cái đi tới. Đầu tiên vẫn là chiếc Cadillac của Cố Diên Chi, tiếp theo là một chiếc Audi. Đoàn xe đi thẳng vào trong công ty, cuối cùng đỗ ngay hàng thẳng lối bên dưới tòa văn phòng.

Khí thế này khiến hai cô gái trẻ tròn mắt, Lâm Thiển chống tay lên cằm, lặng lẽ quan sát động tĩnh ở bên dưới.

Mọi người nhanh chóng xuống xe, Lâm Thiển nhận ra là giám đốc các phòng ban. Cố Diên Chi nghiêm chỉnh trong bộ comple trắng tấp từ ghế lái phụ chiếc Cadillac bước xuống.

Sau đó, một giám đốc tiến lên, cung kính mở cửa sau xe ô tô.

CEO mới cũng xuống xe.

Anh mặc comple đen, sơ mi trắng, đi đôi giày da bóng loáng, cao lớn nổi bật giữa đám đông.

Cố Diên Chi đích thân dẫn các giám đốc hộ tống anh đi vào cửa tòa văn phòng. Sau một hồi huyền ảo, bên dưới lại khôi phục trạng thái yên tĩnh. Lãnh đạo cao cấp của công ty đi thang máy lên tầng trên cùng.

Hôm nay Lâm Thiển rất bận rộn. Buổi họp báo đã kết thúc, nhưng cô vẫn phải theo sát tình hình của đối thủ cạnh tranh.

Tân Bảo Thụy không hổ danh là anh cả trong ngành, có phản ứng nhanh hơn dự liệu. Sáng sớm ngày hôm nay, bọn họ tuyên bố sẽ mở cuộc họp báo vào tầm chiều tối. Trong khi đó, Tư Mỹ Kỳ tạm thời im lặng, nhưng nghe nói Trần Tranh cũng sẽ nhanh chóng bày tỏ lập trường...

Sau một đêm, tin tức liên quan đến “buổi họp báo của Ái Đạt” đã leo lên vị trí số một trong số những thông tin được tìm kiếm nhiều nhất. Tất nhiên cũng có phản hồi tiêu cực, chỉ trích Ái Đạt diễn trò. Nhưng đây là số ít, không loại trừ là hành vi thọc gậy bánh xe của đối thủ cạnh tranh. Trên các tờ báo và trang web lớn toàn là những lời khen ngợi.

Lâm Thiển dự đoán, sự kiện lần này sẽ khiến việc kinh doanh của Ái Đạt có chút khởi sắc, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Giới thương mại sẽ không xuất hiện kỳ tích, doanh nghiệp có thể đổi đời một cách triệt để nhờ xử lý khủng hoảng thành công.

“Chị Lâm Thiển.” Cô gái tên Tống Khiên Khiên lên tiếng: “Nghe nói Boss mới đang trò chuyện với từng người phụ trách của các bộ phận.”

Cô gái còn lại tên Dương Hi Như nói: “Đúng vậy, chị Lâm Thiển, lát nữa có khả năng Boss cũng cho gọi chị đây.”

Lâm Thiển dừng bút, ngẩng đầu cười với bọn họ: “Ừ, để xem thế nào. Chị cũng đang chờ lãnh đạo triệu kiến đây.”

Tống Khiên Khiên và Dương Hi Như đều gật đầu phụ họa.

Kể từ hôm Lâm Thiển nhậm chức, hai cô gái trẻ đều đi theo cô. Trước ánh mắt chờ mong của hai người, Lâm Thiển rất hiểu tâm trạng của bọn họ. Sinh viên mới ra trường thường mù mờ với mọi việc, bọn họ rất mong có người chỉ bảo. Mấy năm trước cô cũng y như họ bây giờ.

Sau khi Lâm Thiển tham gia tổ công tác, hai cô gái thật sự coi cô là cấp trên của họ, bất cứ việc gì cũng báo cáo với cô. Trước sự ân cần niềm nở đó, Lâm Thiển cũng mềm lòng, đồng thời hơi có cảm giác hưởng thụ. Thế là cô thuận theo tự nhiên, tận tâm tận lực chỉ bảo bọn họ. Tuy chỉ có kinh nghiệm làm việc ba năm, nhưng đối với hai cô gái trẻ vừa tốt nghiệp đại học, Lâm Thiển tự nhận bản thân hoàn toàn có thể ứng phó.

Nghe bọn họ nhắc đến Boss mới, Lâm Thiển hơi thất thần. Cô chợt nhớ đến buổi tối hôm qua.

Sau khi nhận được điện thoại của Lâm Mạc Thần, Lâm Thiển vẫn nằm trên lưng Lệ Trí Thành, cô cảm thấy trời đất chỉ còn lại một âm thanh là tiếng tim đập thình thịch của mình cô.

“Thả tôi xuống.” Lâm Thiển nói.

Boss trong truyền thuyết dừng bước, thả lỏng tay, để cô từ trên lưng anh trượt xuống đất. Sau đó, anh đứng thẳng người.

Lâm Thiển lập tức tránh sang bên cạnh một bước, giữ khoảng cách hợp lý mà không mất lịch sự với anh.

Dưới ánh đèn đường, anh im lặng nhìn cô, ánh mắt vô cùng trầm tĩnh.

Lâm Thiển nhất thời không biết nói gì mới phải.

Sau đó Lệ Trí Thành mở miệng trước, vẫn là giọng nói lạnh nhạt quen thuộc: “Tại sao...” Anh từ tốn hỏi: “Không cần tôi công nữa à?”

Bộ não của Lâm Thiển ù ù.

Anh hỏi tại sao cô không để anh công ư?

Rốt cuộc anh giữ thói quen của một người lính hay giúp đỡ người khác, vì vậy mới không hiểu tại sao cô lại từ chối? Hay là vừa rồi anh đã nghe thấy cuộc điện thoại nên muốn thăm dò, xem cô biết được bao nhiêu sự thật?

Nhìn vào đôi mắt đen của anh, Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy không hiểu một chút gì về người đàn ông trước mặt.

“Bởi vì... tôi chợt nhớ ra còn có việc khác phải làm. Hơn nữa vết thương cũng không đau nữa, khỏi cần làm phiền anh.” Lâm Thiển tìm một lý do hợp tình hợp lý, đồng thời nở nụ cười ngọt ngào với Lệ Trí Thành: “Hay là anh về nghỉ ngơi trước đi.”

Lời nói này rất hoàn hảo, dù đối với Boss hay người bảo vệ cũng vậy.

Lệ Trí Thành nheo mắt nhìn cô.

“Ừ.” Anh bỏ hai tay vào túi áo: “Ngày mai gặp lại.”

Lệ Trí Thành quay người bước đi. Lâm Thiển dõi theo bóng lưng anh, miệng vẫn mỉm cười. Ở giây tiếp theo, cô đột nhiên ngăn người. Anh vừa nói “Ngày mai gặp lại”?

Thời gian trước đó hai người thỉnh thoảng mới chạm mặt. Không biết câu nói này của anh là phép lịch sự hay có ý khác?

Lâm Thiển đứng nguyên một chỗ, tâm trạng hỗn loạn.

Nhưng cô lại cảm thấy bản thân nghỉ ngơi nhiều. Có lẽ do bị sốc trước sự thật một người bảo vệ lập dị kiêu ngạo xuất thân là bộ đội giải ngũ, nhưng thật ra là “thái tử” kiêm CEO mới của công ty nên cô mới hơi căng thẳng. Trên thực tế, chắc chắn anh không có ý khác.

Kết quả sáng sớm hôm nay, cô và toàn thể nhân viên nhận được tin, CEO mới sắp xuất hiện, mọi người cần chuẩn bị nghênh đón.

“CEO mới phô trương thật đấy.” Tổng Khiên Khiên cảm thán.

Dương Hi Như nói: “Đúng vậy, anh ta có vẻ ắt oách.”

Lâm Thiển ở bên cạnh lắng nghe, trong lòng thầm nghĩ: Đương nhiên cần phô trương rồi, nếu là cô, cô cũng sẽ làm vậy. Bây giờ tập đoàn đang xuống dốc, càng là thời điểm khủng hoảng, người lãnh đạo càng cần xuất hiện với khí thế hoành tráng, như vậy mới có thể tạo lòng tin nơi công nhân viên.

Nghĩ đến đây, bộ não của Lâm Thiển bắt giắc vụt qua hình ảnh Lê Trí Thành ngồi cạnh cô ăn khoai lang tối hôm đó. Rõ ràng anh không phải là người ra vẻ ta đây, chỉ hơi lạnh lùng mà thôi.

Nhưng bây giờ, bất kể là người thế nào, anh cũng đã bị đẩy lên vị trí cao nhất, để mọi nhân viên của Ái Đạt phải ngược nhìn.

Cô cũng không ngoại lệ.

Tầm chiều tối, sau khi tất cả người phụ trách của các phòng ban được triệu kiến, điện thoại trên bàn làm việc của Lâm Thiển cuối cùng cũng đổ chuông.

Thư ký của Cố Diên Chi gọi tới. Hiện tại Lê Trí Thành vẫn chưa có thư ký riêng.

“Trợ lý Lâm, Lê tổng muốn gặp cô.”

Lại một lần nữa đặt chân lên khu văn phòng làm việc của lãnh đạo cao cấp ở tầng trên cùng, tìm Lâm Thiển đập thành thịch, trong lòng hơi xúc động.

Về việc liệu Lê Trí Thành có chỉ định cô làm trợ lý CEO hay không, Lâm Thiển nắm chắc vài phần.

Sau khi cô gõ cửa, một giọng nói lạnh nhạt quen thuộc vọng ra ngoài: “Mời vào.”

Lâm Thiển đẩy cửa đi vào phòng, đồng thời nở nụ cười duyên dáng không kém nữ phát thanh viên trên truyền hình.

Nhưng khi nhìn thấy Lê Trí Thành, cô hơi ngẩn người.

Anh đang đứng trước bức tường kính. Ánh hoàng hôn từ bên ngoài chiếu vào người anh, tạo thành hình bóng vừa khí thế vừa ôn hòa. Hai tay bỏ vào túi quần comple, khiến dáng người anh đặc biệt cao lớn.

Nghe tiếng chân, Lê Trí Thành liền quay đầu. Lần này, Lâm Thiển đã nhìn rõ bộ dạng của anh.

Không còn chiếc mũ lưỡi trai che khuất đôi mắt. Khi anh nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh lạnh lùng, tìm Lâm Thiển lại bắt đầu đập loạn nhịp.

Khí chất của Lê Trí Thành lúc này hoàn toàn khác lúc anh mặc áo khoác bộ đội hay áo phao. Anh bây giờ nghiêm nghị, trầm ổn, thậm chí có phần cao quý.

Lâm Thiển cố gắng trấn tĩnh, mỉm cười: “Chào anh, Lê tổng.”

Tối qua cô đã đứng trước gương luyện tập nụ cười này. Đây là nụ cười thẳng thắn, chân thành, thể hiện niềm vui xuất phát từ nội tâm, bởi vì hóa ra anh là CEO mới, cô và anh cũng tương đối có duyên.

Mặc dù trên thực tế, nội tâm của cô ngượng ngập nhiều hơn vui mừng.

Ai ngờ Lê Trí Thành tựa như không nghe thấy, chỉ nhìn cô đắm đắm.

Căn phòng rơi vào trạng thái vô cùng yên tĩnh, hai người mắt đối mắt.

Lâm Thiển bỗng dưng có cảm giác nơm nớp trong lòng.

“Lúc trước tôi hiểu nhầm thân phận của anh, thật ngại quá.” Cô lại nở nụ cười lịch sự.

Lần này, cuối cùng Boss cũng mở miệng, vẫn là giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt thường lệ: “Lâm Thiển, cô không cần... giả bộ hiền lành thật thà với tôi.”

Huyết thái dương của Lâm Thiển giật giật.

Anh nói gì cơ? “Giả bộ hiền lành thật thà”? Chẳng lẽ trước đây cô để lại ấn tượng không thành thật cho anh?

Chết thật!

Lệ Trí Thành vẫn không rời mắt khỏi Lâm Thiển. Cô không biết anh thật sự khó chịu hay chỉ nói đùa với cô?

Hay là anh thật lòng nói cho cô biết: cô không cần giả vờ hiền lành thật thà, cứ như bình thường là được.

Mặc dù rất sốt ruột nhưng Lâm Thiển vẫn giữ nụ cười trấn tĩnh trên môi. Cô nhanh chóng trả lời: “Lệ tổng, thật ra đây mới là bản chất của tôi.” Vừa thốt ra lời, Lâm Thiển chỉ muốn vả vào miệng mình.

Khóe mắt Lệ Trí Thành quả nhiên vụt qua ý cười như có như không. Anh đi đến, ngồi xuống ghế sofa, đặt hai tay lên đầu gối.

“Cô ngồi đi.”

Lâm Thiển nghiêm chỉnh ngồi xuống phía đối diện.

Hai người lại yên lặng một lúc, anh nhướng mắt nhìn cô: “Bây giờ trọng tâm công việc của tôi là gì?”

Lâm Thiển hơi ngây người, nhưng khi hiểu ý của anh, trong lòng cô chấn động.

Cô biết rõ, chức vụ như trợ lý hay thư ký của CEO, tuy có hướng dẫn cụ thể nhưng làm thế nào để phát huy giá trị lớn hơn hay giành được địa vị thế nào trong doanh nghiệp, cần dựa vào bản thân mỗi con người.

Nếu bạn không có khả năng, tự định vị bản thân ở mức thấp, vậy thì bạn chỉ có thể trở thành chân sai vặt, không có giá trị tồn tại đặc biệt với lãnh đạo, rất dễ bị thay thế. Nếu bạn có khả năng, bạn sẽ dễ dàng giải quyết “việc vặt”, đồng thời còn có thể phát huy bản thân ở mức cao hơn, đồng thời không ngừng “tỏa sáng”. Một khi lãnh đạo chú ý đến bạn, bạn sẽ trở thành nhân vật không thể thiếu. Những lãnh đạo cao cấp khác và nhân viên bình thường trong công ty sẽ nhìn bạn bằng con mắt khác.

Vì vậy khi Lệ Trí Thành hỏi câu này, đương nhiên Lâm Thiển rất vui mừng.

Im lặng một vài giây, cô mở miệng, phát biểu những điều đã sớm chuẩn bị từ trước: “Lệ tổng, tôi từng suy nghĩ đến vấn đề này. Trong quá khứ, Tân Bảo Thụy, Ái Đạt và Tư Mỹ Kỳ có vị thế tương đương, Ái Đạt chiếm lĩnh thị trường nhờ sản phẩm đạt chất lượng cao. Bây giờ, tuy công ty chúng ta gặp khó khăn nhưng nền tảng vẫn rất tốt, không phải không có cơ hội cứu vãn. Dùng phương thức nào để cứu vãn, tôi có quan điểm thế này.

Từ trước đến nay, thị trường luôn theo thứ tự đến trước xếp trước, đến sau xếp sau, thứ nào tốt sẽ càng tốt, tệ sẽ ngày càng tệ hại. Chúng ta không thể từ từ đuổi theo Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ. Bởi vì đã để mất thị phần vào tay bọn họ, nên chúng ta không thể đuổi kịp bọn họ.

Do đó, tôi cho rằng, chúng ta phải đánh một trận quyết định. Việc xử lý thành công khủng hoảng lần này là thời cơ tốt, chúng ta cần tìm kiếm cơ hội trong thời cơ đó để xoay chuyển tình thế.”

Nói xong những câu này, Lâm Thiển nhướng mắt quan sát vẻ mặt của Lệ Trí Thành. Nhưng anh vẫn trầm mặc như cũ.

Cấp dưới sợ nhất điều gì? Sợ nhất không biết quan sát nét mặt, không thể nắm bắt tâm tư của lãnh đạo.

Lâm Thiển cảm thấy bản thân hết sức bi thảm, bởi vì Boss của cô là người “tê liệt cảm xúc”.

Ngẫm nghĩ vài giây, Lâm Thiển quyết định “mặt dày” lần cuối, đồng thời bày tỏ sự trung thành của mình: “Lệ tổng, nếu đây là một cuộc chiến đấu, tôi nguyện làm “phó tướng” của anh, xung phong đi đầu, xông pha trận mạc.”

Quả nhiên, “thuận theo sở thích của người khác” luôn là phương pháp chuẩn xác. Ví von theo kiểu quân sự cuối cùng cũng khiến Boss có phản ứng.

Anh nhướng mày nhìn cô, ánh mắt có vẻ sắc bén hơn trước đó.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên: “Ừm, hôm nay đến đây thôi.” Anh nói: “Tôi sẽ cân nhắc đề nghị của cô, phó tướng Lâm.”

Cùng ngày, Trần Tranh về đến nhà đã gần mười hai giờ đêm.

Anh ta không về phòng ngủ mà đi lên thư phòng ở tầng hai của ngôi biệt thự. Quả nhiên, bố anh ta đang ngồi xem báo cáo tài chính của tập đoàn ở trong thư phòng.

Trần Đình Dân, bố Trần Tranh là người khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, mười mấy tuổi đã đi làm thuê, làm công nhân, đổ biết bao mồ hôi mới tạo dựng được Tư Mỹ Kỳ của ngày hôm nay. Tuy rất giàu có nhưng tính cách của ông hoàn toàn khác con trai. Sống hơn năm mươi năm cuộc đời, ông không yêu sắc đẹp, không thích xe hơi sang trọng, chẳng thích bất cứ thứ gì. Ông chỉ yêu tiền bạc, mỗi ngày xem xét sổ sách kế toán là thú vui lớn nhất của ông. Ngoài con trai Trần Tranh, đổ người nào cướp được một chút tài sản của ông. Vì vậy, người trong ngành đặt cho Trần Đình Dân biệt danh là “Trần Thiết Công”.

Trần Tranh ngồi xuống phía đối diện bố, anh ta rút cà vạt ném lên bàn, sắc mặt bực bội.

Trần Đình Dân ngẩng đầu nhìn con trai: “Anh đã xử lý xong chưa?”

Ông đương nhiên ám chỉ vụ scandal chất gây ung thư. Trần Tranh gật đầu, mắng khê: “Lần này Ái Đạt đúng là không biết sống chết.”

“Anh định làm thế nào?” Trần Đình Dân hỏi.

Trần Tranh cười ha hả: “Ái Đạt bày trò âm ỉ như vậy, chắc chắn muốn nhân cơ hội này lật lại thế cờ. Con đang đợi bọn họ đây. Con đã truyền đạt mệnh lệnh cho phó giám đốc marketing, Ái Đạt định tạo đột phá ở bất cứ sản phẩm hay thị trường nào, chúng ta sẽ chìm chết bọn họ bằng mọi giá.”

Ai ngờ Trần Đình Dân cất giọng lạnh nhạt: “Con trai, anh đã đi sai phương hướng rồi.”

Trần Tranh im lặng.

Trần Đình Dân mỉm cười: “Xem ra anh vẫn chưa làm rõ, chiến trường của Ái Đạt ở nơi nào. Thăng Lê Trí Thành dám đứng ra nhận trách nhiệm, chứng tỏ nó là người dám nghĩ dám làm. Tất nhiên, nó cũng là loại người không biết trời cao đất dày.”

Trần Tranh chăm chú lắng nghe.

Trần Đình Dân nói tiếp: “Một người có tính cách như vậy sẽ không từ từ cạnh tranh với anh ở thị trường sản phẩm cuối cùng. Nó muốn một miếng ngọam hết, có khi tham vọng còn lớn hơn anh tưởng. Anh không thể lơ là cảnh giác. Tôi hỏi anh, bây giờ trong ngành có cơ hội nào, có thể giúp nó trở mình?”

Trần Tranh biến sắc mặt: “Ý bố là... đơn hàng trị giá bốn mươi triệu của tập đoàn Minh Thịnh?”

Trần Đình Dân gật đầu.

Trần Tranh im lặng vài giây, nhếch mép: “Bây giờ vốn của Ái Đạt không bằng một phần năm chúng ta. Con chỉ sợ bọn họ không thò chân vào vụ này. Một khi tham gia, rất đơn giản, thực lực quyết định tất cả. Con sẽ cho Minh Thịnh sản phẩm tốt nhất, giá cả hạ xuống thấp nhất, thấp đến mức Ái Đạt không làm nổi. Dù bị lỗ, con cũng sẽ giành bằng được hợp đồng này, không cho Ái Đạt cơ hội. Đợi đến lúc bọn họ chết hẳn, bị đá ra khỏi thị trường, chúng ta kiếm tiền cũng chưa muộn.”

Trần Đình Dân hài lòng gật đầu: “Rất tốt.”

5. Chương 5: Chương 5

Muốn làm tốt vai trò “người bên cạnh” cấp trên, việc đầu tiên cần phải tìm hiểu cấp trên, tốt nhất hiểu rõ hơn bất cứ ai khác.

Lâm Mạc Thần sống trong môi trường thương mại ở nước ngoài nhiều năm nên càng hiểu rõ đạo lý này hơn em gái. Vì vậy buổi tối khi Lâm Thiển về nhà, email liên quan đến thông tin cá nhân của Lê Trí Thành đã nằm trong hộp thư của cô.

Thông tin cá nhân của anh chỉ vắn vắn vài dòng đơn giản: Lê Trí Thành, con trai thứ hai của chủ tịch Ái Đạt Từ Dung, đồng thời cũng là cháu ngoại nhỏ tuổi nhất của Quân đoàn trưởng quân khu Tây Nam. Lâm Thiển chợt hiểu ra vấn đề, thảo nào anh tham gia quân đội, chắc người ta không thích đi theo con đường kinh doanh.

Chỉ trong mấy năm, Lê Trí Thành đạt vô số thành tích huy hoàng. Thời đại học, anh từng giành “Giải nhất cuộc thi xây dựng mô hình quân sự”, “Giải lãnh tụ diễn đàn sinh viên quân sự toàn cầu”. Sau khi chính thức nhập ngũ, anh đoạt nhiều bằng khen như “Công lao hạng ba cá nhân”, “Công lao hạng nhì tập thể”, “Giải cống hiến hành động chiến đấu đối kháng Săn chim ưng”...

Ngoài ra còn có một số thông tin vụn vặt, cũng không biết Lâm Mạc Thần tìm hiểu từ nguồn nào. Ví dụ Lê Trí Thành dùng tiền lương của mình để giúp đỡ nhiều trẻ em thất học, nhưng từ chối không gặp mặt bọn trẻ. Đọc đến đây, Lâm Thiển chợt nhớ đến chuyện anh nhường giường nằm trên tàu hỏa cho cô, nhưng chẳng thèm nói chuyện với cô một câu. Anh ghét giao tiếp với người khác như vậy sao?

Ví dụ anh chưa có bạn gái, hơn nữa hình như chưa từng yêu đương bao giờ. Lâm Thiển hết nói nổi, anh đã hai mươi lăm tuổi, cuộc sống quân ngũ quả nhiên vừa cấm dục vừa đơn điệu...

Ngày hôm sau trên đường đi làm, Lâm Thiển vẫn ngẫm nghĩ về những thông tin này. Lê Trí Thành là người đàn ông độc thân, vì vậy cô không cần giúp Boss xử lý cuộc sống riêng lộn xộn như những trợ lý hay thư ký khác. Bây giờ anh vẫn chưa có thư ký nào, đây cũng là điều cô cần suy nghĩ. Cô phải tìm một người nhanh nhẹn làm được việc ở phòng nhân sự. Tuy nhiên, người đó không thể quá thông minh, bởi người thông minh thường có tham vọng, không cẩn thận sẽ chiếm mất vị trí của cô.

Lúc Lâm Thiển đến văn phòng, trời vừa hửng sáng. Đây cũng là một trong những hành vi cố ý của cô. Trợ lý đương nhiên phải đi làm sớm hơn ông chủ, Lê Trí Thành từng là quân nhân, chắc chắn có thói quen dậy sớm. Ai biết anh đến công ty lúc mấy giờ?

Hôm qua sau khi hai người kết thúc cuộc trò chuyện, phòng nhân sự lập tức đưa ra thông báo nhiệm chức. Lâm Tuyền dọn đồ lên tầng trên cùng, vào một gian nhỏ ở bên ngoài phòng làm việc của CEO. Tổng Khiên Khiên và Dương Hi Như tỏ ra lưu luyến, đồng thời hết sức ngưỡng mộ cô. Có điều, theo thông báo của phòng nhân sự, chức vụ của Lâm Thiển vẫn thuộc Văn phòng CEO nên hai cô gái trẻ tạm thời vẫn nghe theo sự chỉ đạo của cô.

Khi Lâm Thiển nhẹ nhàng đẩy cửa ra vào, bên trong tối mờ mờ, căn phòng lạnh lẽo không một bóng người.

Lâm Thiển bật đèn.

Đây là phòng làm việc của CEO tiền nhiệm, bài trí tinh tế và sang trọng. Vào thời khắc này, giá sách gỗ sơn đen ở bên tường trống không, mấy cái tủ đựng tài liệu màu xám bạc cũng chẳng có thứ gì, khiến căn phòng rộng lớn càng trở nên trống trải.

Trên bàn làm việc có mấy tờ báo vất bừa bộn, Lâm Thiển xếp lại ngay ngắn. Sau đó, cô kéo ghế ông chủ vào đúng vị trí, tìm gói trà ngon ở trên tủ rồi tìm cốc uống trà.

Cốc uống trà đâu nhỉ? Hôm qua đến đây, Lâm Thiển nhìn thấy trên bàn đặt một cái cốc giữ nhiệt quân dụng màu xanh lá cây cực lớn.

Sau khi vừa hát ngâm nga vừa tìm một lượt quanh căn phòng, Lâm Thiển đẩy cánh cửa nhỏ thông ra sân thượng.

Vừa ngẩng đầu, cô liền ngây người.

Sân thượng này do CEO tiền nhiệm sang sửa, một bên là sân golf màu xanh nho nhỏ, một bên cắm ô che nắng cỡ lớn và bày mấy chiếc ghế mây.

Lê Trí Thành đang ngồi ở ghế mây, anh mặc comple trắng tấp, chỉ là không thắt cà vạt, cổ áo sơ mi hơi mở ra. Một tay anh cầm quyển sách, một tay đặt lên thành ghế. Toàn thân anh tỏa ra vẻ trầm tĩnh và thoải mái hiếm gặp.

Nghe tiếng động, anh buông quyển sách, quay đầu về phía Lâm Thiển.

Vừa nhìn thấy anh, ý nghĩ đầu tiên bật ra trong bộ não của Lâm Thiển là: trời, rốt cuộc Boss thức giấc từ lúc mấy giờ? Vì vậy sau này cô phải dậy từ lúc gà gáy mới có thể đồng bộ cùng Boss?

Lâm Thiển nhanh chóng đảo mắt một vòng. Cốc giữ nhiệt quân dụng quả nhiên nằm trên bàn trà nhỏ ở bên cạnh. Bên trong đầy nước trà, mùi hương nồng đậm, thì ra anh uống trà Phổ Nhĩ. Quyển sách trên tay Lệ Trí Thành... là “Tôn Tử Binh Pháp”. Sách đã cũ, là bản của Nhà xuất bản Thương mại nữa chứ.

Trên đầu gối anh đặt mấy tờ giấy trắng, viết chữ bằng bút mực. Lâm Thiển lập tức liếc qua, nét chữ đàn ông mạnh mẽ rắn rỏi, tờ giấy viết: thỉnh quân nhập úng[1], mượn đao giết người, giương đông kích tây, thành môn lập mục[2], dĩ dật đãi lao[3]...

[1]“Thỉnh quân nhập úng” có nghĩa “gây ông đập lưng ông”: xuất phát từ điển cố Võ Tắc Thiên sai Lai Tuấn Thần đến thăm vấn Chu Hưng, nhưng Chu Hưng không biết. Lai Tuấn Thần hỏi Chu Hưng rằng: “nếu phạm nhân không chịu thú tội thì làm sao?” Chu Hưng nói: “lấy một cái lu, cho phạm nhân vào đấy, đốt lửa chung quanh sợ gì nó không chịu nói”. Lai Tuấn Thần theo cách ấy buộc Chu Hưng cúi đầu nhận tội.

[2]“Thành môn lập mục” có nghĩa nói lời giữ lời, mới có thể tạo dựng lòng tin của mọi người: xuất phát từ điển cố Thương Ưởng người nước Vệ cho đặt một cây cọc gỗ ở cổng thành Nam rồi tuyên bố với dân chúng sẽ thưởng mười lượng cho người nào chuyển cây gỗ từ thành Nam sang thành Bắc. Thấy sự việc quá dễ dàng, mọi người bán tín bán nghi nhưng không ai chịu làm. Thương Ưởng tăng mức thưởng lên năm mươi lượng. Cuối cùng có người chuyển gỗ, Thương Ưởng lập tức thưởng cho người đó. Kể từ đó mọi người tin lời Thương Ưởng, cuộc cải cách của ông diễn ra thuận lợi.

[3] “Dĩ dật đãi lao”: đợi quân địch mỏi mệt mới đối phó.

Lâm Thiển nhướng mắt, chạm phải đôi mắt đen của Lệ Trí Thành. Anh từ từ đóng quyển sách, kẹp tờ giấy vào trong sách, sau đó đứng dậy.

Lâm Thiển lặng lẽ quan sát vẻ mặt Lệ Trí Thành, đồng thời liên tưởng đến các thông tin trong tư liệu về anh, cô chợt hiểu ra vấn đề trong giấy lát.

Lẽ nào... anh đang nghiên cứu binh pháp vốn là sở trường của mình để vận dụng vào việc kinh doanh?

Lúc này, anh đã đi về phía cô, Lâm Thiển liền mỉm cười: “Lệ tổng, chào buổi sáng!”

“Chào.” Lệ Trí Thành cất giọng bình thản, đi ngang qua Lâm Thiển. Lâm Thiển lập tức quay người, theo anh vào phòng.

Đối với việc Boss ký thác hy vọng vào binh pháp để cứu doanh nghiệp, Lâm Thiển chỉ có thể lặng lẽ thấp thỏm cho anh một ngọn nến ở trong lòng.

Lúc mới bước vào đời, Lâm Thiển cũng có tinh thần học hỏi, cũng từng mua một đồng sách về thương trường như “36 kế binh pháp để giành thắng lợi trên thương trường”, “Tôn Tử Binh Pháp Thương Chiến”... Sau khi đọc xong, thu hoạch duy nhất cô đạt được là: hừm, đọc những câu chuyện nhỏ về chiến tranh ở thời cổ đại rất thú vị. Còn về lý luận vận dụng binh pháp gì đó trên thương trường, xin lỗi, cô không cho rằng đọc mấy cuốn binh pháp là có thể trở thành chuyên gia trong lĩnh vực thương mại. Giữa hai lĩnh vực cách ngàn sông vạn núi, không thể cứ thế vác súng lao ra thương trường.

Bởi vì là cấp dưới mới nhậm chức, Lâm Thiển không tiện thẳng thắn phát biểu lãnh đạo đang làm chuyện vô dụng, dấu sao thời gian cũng còn dài.

Bây giờ, cô nên tập trung vào vấn đề cần quan tâm.

Lệ Trí Thành ngồi xuống bàn làm việc, Lâm Thiển mỉm cười: “Anh đã ăn sáng chưa? Giờ này chắc nhà ăn ở tầng dưới cũng mở rồi, cháo và bánh bao nhân thịt bò không tồi, tôi cũng chưa ăn, có cần tôi mua thêm một phần cầm lên đây cho anh?”

Lời nói rất đúng mực. “Tôi chưa ăn nên nhân tiện mua thêm một phần”, không thể hiện sự vốn vã thái quá, nhưng cũng quan tâm đến nhu cầu của lãnh đạo. Hơn nữa, dường như anh là người thích ăn uống...

Ai ngờ Lệ Trí Thành cất giọng lạnh nhạt: “Không cần.”

Trầm mặc vài giây, anh đột nhiên đứng dậy, sải bước dài đi khỏi phòng làm việc. Lâm Thiển không để ý, tiếp tục dọn dẹp văn phòng.

Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Thiển đã quay về gian phòng nhỏ của mình. Cô xếp đầu ra đầy sách và hộp tài liệu, cuối cùng đặt một chậu hoa nhỏ lên góc bàn làm việc.

Một tiếng nữa mới tới giờ làm việc, khu văn phòng của quản lý cao cấp ở tầng trên cùng hết sức vắng lặng. Vừa định đứng dậy xuống tầng dưới ăn sáng, Lâm Thiển liền nghe tiếng bước chân trầm ổn từ ngoài hành lang vọng vào.

Cô ngẩng đầu, không bao lâu sau quả nhiên nhìn thấy Lê Trí Thành, anh một tay bỏ vào túi quần, một tay cầm cái túi nylon bốc khói thơm lừng.

Lâm Thiển không nhịn được cười. Thì ra Boss không cần cô, mà tự mình đi mua đồ ăn sáng.

Lúc này Lê Trí Thành đã đi qua cửa kính. Lâm Thiển giữ nụ cười lịch sự trên môi, lặng lẽ chờ anh đi vào phòng làm việc. Ai ngờ anh đi thẳng tới, đặt túi nylon lên bàn làm việc của cô mới quay người đi vào phòng.

Lâm Thiển: “Lê tổng, cái này...”

“Tôi ăn rồi.” Lê Trí Thành trả lời.

Lâm Thiển thật sự cảm thấy bất ngờ. Đây là...

“Lâm Thiển.” Anh đứng lại, ngoảnh đầu nhìn cô: “Tôi không cần phụ nữ làm việc vặt cho tôi, dù là “Phó tướng” của tôi đi chăng nữa.”

Chín giờ sáng.

Sau khi ăn no bụng, Lâm Thiển vui vẻ sắp xếp một đồng văn bản cần Lê Trí Thành xem qua do các phòng ban chuyển tới.

Cửa phòng làm việc CEO khép chặt, Cố Đình Chi đang ở bên trong. Hai người nói chuyện khoảng nửa tiếng đồng hồ. Khi đi ra ngoài, anh ta gọi Lâm Thiển tới văn phòng của mình.

Cố Đình Chi nửa cười nửa không nói thẳng: “Lâm Thiển, chuyện khác tôi không bàn nhiều, Lê tổng lần đầu tiên quản lý công ty, về lý mà nói, tôi nên tìm một trợ lý giàu kinh nghiệm cho cậu ấy. Tuy nhiên, chúng tôi bằng lòng thử dùng cô. Cô hãy cố gắng, vận dụng tốt mấy trò ma lanh của cô, cậu ấy cần điều đó.”

Cố Đình Chi không hổ danh là “cáo già” trên thương trường. Lời nói của anh ta “vừa đâm vừa xoa”, khiến Lâm Thiển hơi hỗn loạn trong lòng. Nhưng cô lập tức trấn tĩnh, mỉm cười: “Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Cố Đình Chi im lặng vài giây rồi phất tay ra hiệu cô đi ra ngoài.

Tục ngữ có câu “quan mới nhậm chức ba ngọn lửa”[4]. Người muốn đốt lửa này không chỉ có lãnh đạo mới lên nắm quyền, mà còn bao gồm cả cấp dưới, mọi người tranh nhau thể hiện sự tồn tại của bản thân trước mặt lãnh đạo.

[4]“Quan mới nhậm chức ba ngọn lửa”: có nghĩa lúc vừa nhậm chức, các vị quan thường làm mấy việc thể hiện tài cán của mình và loại trừ tệ nạn, nhưng sau đó mọi việc lại đầu đầu đóng đây.

Vì vậy buổi sáng ngày đầu tiên làm việc, Lâm Thiển nhận được vô số cuộc điện thoại của các phòng ban xin hẹn gặp Lê Trí Thành. Ai nấy đều cho biết có việc hết sức quan trọng, vô cùng gấp gáp.

Tất nhiên không phải việc nào cũng quan trọng và khẩn cấp. Lâm Thiển lưu ý, người nào không cần gấp ngay, cô chỉ trả lời sẽ cố gắng thu xếp. Sau đó, cô đánh máy một tờ lịch hẹn trước, cầm vào đưa cho Lê Trí Thành, để anh tự quyết định.

Ánh nắng rực rỡ của buổi sáng mùa đông chiếu vào phòng. Lê Trí Thành ngồi sau bàn làm việc, đang xem tài liệu cơ bản của công ty như giới thiệu sản phẩm, thị trường, nhà cung ứng, kỹ thuật... Nghe Lâm Thiển báo cáo, anh hơi chau mày.

Lâm Thiển quan sát vẻ mặt của anh, phát biểu ý kiến mang tính thăm dò: “Hay là anh gặp những bộ phận quan trọng trước?” Nói xong, cô đưa tờ lịch hẹn cho Lê Trí Thành. Trên tờ giấy có nét bút chì, khoanh tròn mấy chỗ mà cô cho là quan trọng.

Hành động này hoàn toàn xuất phát từ góc độ của Lê Trí Thành. Anh không có kinh nghiệm trong lĩnh vực kinh doanh, nhiều khả năng cũng chẳng hề có khái niệm về việc vận hành công ty. Những lúc như thế này, với tư cách một “Phó tướng”, cô nên chia sẻ cùng “chủ soái”, đồng thời thể hiện năng lực của bản thân.

Tuy nhiên Lâm Thiển không ngờ, ý đồ của cô là vô ích, bởi Lê Trí Thành cầm tờ lịch hẹn, chỉ liếc qua rồi đặt xuống bàn.

“Cô hãy từ chối hết.” Anh nói: “Sáng nay chúng ta ra ngoài.”

Lâm Thiển nhìn Lê Trí Thành bằng cặp mắt khác. Bởi vì bất kể năng lực hay kinh nghiệm thế nào, người đứng đầu cần có suy nghĩ và quan điểm của mình mới có khả năng làm lãnh đạo tốt. Thấy anh cầm áo comple đi ra ngoài, cô cũng không hỏi nhiều, về vị trí thu dọn đồ rồi nhanh chóng đi theo anh xuống dưới.

Không ngờ điểm dừng chân đầu tiên là bộ phận bảo vệ.

Tuy trong lòng thắc mắc nhưng lúc không nên hỏi, Lâm Thiển tuyệt đối không nhiều lời. Cô đi theo Lê Trí Thành xuyên qua hành lang dài, thỉnh thoảng gặp nhân viên đi qua nhưng do anh không công khai lộ diện nên chẳng một ai nhận ra anh. Anh bước đi rất nhanh, khiến Lâm Thiển khổ sở nện đôi giày cao gót cồm cộp bám theo, thu hút không ít con mắt của mọi người nhưng vẫn bị anh bỏ cách một đoạn.

Lê Trí Thành đột nhiên dừng bước, quay đầu về phía Lâm Thiển, ánh mắt dừng lại ở đôi chân cô.

Lâm Thiển chủ động mở miệng: “Ngày mai tôi sẽ thay giày đế bằng.”

“Ồ.” Anh lại quay người bước đi.

Lâm Thiển đứng yên tại chỗ, cười tủm tỉm. “Ồ” gì mà “ồ”, trên đời này chắc chỉ có mình Boss chê nữ trợ lý đi giày cao gót.

Cao Lãng ngồi ở phòng giám sát camera trong cùng. Nhìn thấy hai người, anh ta không hề ngạc nhiên, như thể đã có hẹn trước với Lê Trí Thành.

Tuy nhiên, anh ta vẫn tỏ thái độ dè dặt, nói nhỏ một câu: “Lê tổng, trợ lý Lâm, hai vị đợi một lát.” Anh ta lấy một cái gói màu đen từ trong tủ đưa cho Lê Trí Thành, sau đó cúi đầu im lặng đứng một bên.

Lê Trí Thành nhận cái gói, liếc qua Cao Lãng: “Anh ngại gì chứ?”

Cao Lãng vội xua tay: “Không... tôi không ngại, chỉ là chưa thích ứng... Tôi bình thường thôi mà.”

Trong lúc hai người đàn ông nói chuyện, Lâm Thiển tất nhiên không xen ngang, chỉ mỉm cười đứng bên cạnh.

Lê Trí Thành cất giọng từ tốn: “Trước đây không cho các anh biết sự thật, là có nguyên nhân.”

Tuy quay đi chỗ khác, nhưng Lâm Thiển vẫn đồng tai lắng nghe.

Cao Lãng đáp: “Vâng, tiểu đoàn trưởng, chúng tôi hiểu. Có câu thương trường như chiến trường, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Tiểu đoàn trưởng đúng là nên giữ bí mật thân phận để tìm hiểu tình hình.”

Lê Trí Thành cười cười, gật đầu: “Ừ.”

Hai người trò chuyện thoải mái. Lâm Thiển không nói một lời. Hóa ra trước đó Boss coi công ty như chiến trường, một mình âm thầm tiến hành công tác trinh sát tiền kỳ. Thảo nào thấy Boss có mặt ở khắp nơi, điều quan trọng là Boss luôn giữ vẻ mặt trầm tĩnh lạnh nhạt khó gần.

Lâm Thiển lén ngắm gương mặt nghiêng của Lê Trí Thành. Boss, anh đúng là kính nghiệp thật đấy.

Ra bãi đỗ xe, hai người đi tới chiếc Land Rover của Lê Trí Thành. Thấy anh đi đến vị trí tài xế, Lâm Thiển hơi do dự: “Lê tổng, để tôi lái cho.” Làm sao cô có thể để sắp lái xe.

Lê Trí Thành mở cửa xe, mắt nhìn thẳng về phía trước: “Lên đi!”

Lâm Thiển: “... Vàng.”

Tập đoàn Ái Đạt có hai nhà máy sản xuất, một cũ và một mới.

Nhà máy cũ chính là nhà xưởng nằm ở đằng sau tòa văn phòng của công ty, chuyên sản xuất va li túi xách cung cấp cho thị trường trong nước. Bởi vì bây giờ thị trường bị thu hẹp, nhiều phân xưởng đã ngừng hoạt động.

Lâm Thiển đoán Lê Trí Thành đã thăm quan nhà máy cũ, do đó hai người đi thẳng đến nhà máy mới nằm ở huyện Hưởng Xuyên cách thành phố Lâm năm mươi cây số. Nơi này giá thuê đất tương đối rẻ, giao thông thuận tiện, nhiều doanh nghiệp chế tạo của thành phố Lâm đều xây dựng nhà xưởng ở đó.

Lâm Thiển không ngờ, tình hình ở nhà máy mới còn tồi tệ hơn nhà máy cũ.

Nhà xưởng rất đẹp và mới nguyên. Nơi này do CEO tiền nhiệm đề xuất xây dựng, đầu tư cực lớn, chuyên dùng để sản xuất va li và túi xách cao cấp cho thị trường quốc tế. Hiện tại, chín phần mười số phân xưởng của nhà máy ngừng sản xuất. Có mấy phân xưởng hoạt động cầm chừng, sản xuất số lượng ít hàng hóa cho thị trường nước ngoài.

Lâm Thiển đã sớm biết Lê Trí Thành là người “tê liệt cảm xúc”. Vì vậy sau khi đặt chân vào khu nhà máy, anh cũng không có bất cứ phản ứng nào mà bình thản đi vào trong. Về lý mà nói, người bình thường khi chứng kiến cảnh tượng tiêu điều này, ít nhiều cũng buồn bực khó chịu. Những lúc như vậy, Lâm Thiển càng phải thận trọng, càng khiến lãnh đạo ít để ý càng tốt.

Hai người nhanh chóng đi tới xưởng sản xuất.

Cao Lăng chuẩn bị cho hai người bộ đồ công nhân màu xanh thẫm, Lê Trí Thành cũng đã chuẩn bị sẵn hai tấm thẻ làm việc. Vì vậy, hai người đi thẳng vào trong nhà xưởng mà không hề gặp trở ngại.

Phân xưởng này vẫn hoạt động, máy móc đang vận hành, không ít công nhân đứng bên dây chuyền sản xuất. Tuy nhiên, về mặt bọn họ thờ ơ chán nản chứ không thể hiện sự nhiệt tình với công việc.

Hai người vừa đi vào bên trong, một người công nhân mập mạp tiến lại gần, chau mày hỏi: “Anh chị là ai? Sao lại vào trong này?”

Lê Trí Thành đang ngẩng đầu quan sát bán thành phẩm trên dây chuyền sản xuất. Anh không thèm nhìn người công nhân, khiến anh ta hơi ngáy người. Lâm Thiển nghĩ bụng: tuy Boss không hề ra vẻ ta đây nhưng vẫn có khí chất áp đảo.

Cô lập tức rút thẻ làm việc ra giải thích với đối phương. Sau đó, hai người đi một vòng quanh xưởng sản xuất rồi lại đi sang nhà kho lớn chứa nguyên vật liệu ở bên cạnh.

Lúc này đã gần trưa, ánh mặt trời chiếu xuống nền xi măng ở ngoài nhà kho, vừa sáng chói vừa ảm áp. Bên trong ngược lại tĩnh mịch và giá lạnh.

Đây là cảnh tượng khiến Lâm Thiển cảm thấy nặng nề nhất kể từ khi gia nhập Ái Đạt đến nay.

Vật liệu bằng da dùng để sản xuất túi xách cao cấp xếp tầng tầng lớp lớp, cao đến trần nhà, vô biên vô tận.

Tất cả đồng này đều là tiền bạc, không biết bao nhiêu tiền đang nằm chết gí ở đây.

Qua nhiều ngày viết báo cáo, Lâm Thiển đã nắm rõ giai đoạn lụn bại của Ái Đạt. Sau khi đề xuất chiến lược phát triển ra thị trường nước ngoài với quy mô lớn, CEO tiền nhiệm lập tức thi hành chiến thuật “ngựa phi nước đại”, tích lũy một lượng lớn nguyên vật liệu, để nghênh đón “sự tăng trưởng mang tính bùng nổ trong tương lai”.

Kết quả đúng là bùng nổ thật, nhưng bùng nổ khủng hoảng, khiến Ái Đạt đứng bên bờ vực sụp đổ.

Lâm Thiển vừa thở dài vừa lén quan sát Lê Trí Thành. CEO trẻ tuổi đang ngẩng đầu nhìn đồng vật liệu, thần sắc hết sức lạnh lẽo.

Buổi trưa, Lâm Thiển và Lê Trí Thành giải quyết bữa cơm tại một quán ăn nhỏ ở gần nhà máy mới.

Chủ quán bê lên một nồi lẩu nhỏ, khói bốc nghi ngút, mùi thơm xộc vào mũi. Nhưng không khí dù nóng đến mức nào cũng không thể địch nổi gương mặt lạnh nhạt trầm tĩnh của Lê Trí Thành. Anh vẫn giữ tác phong ngồi thẳng người của một quân nhân, ăn với tốc độ nhanh.

Lâm Thiển cũng tập trung vào bữa ăn, tiếp tục làm người tàng hình.

Cửa quán đột nhiên bị đẩy ra, Cố Diên Chi đi vào, ngồi xuống bàn của hai người, đồng thời ném chìa khóa xe lên bàn.

Lâm Thiển lập tức mở miệng: “Chào Cố tổng.” Sau đó cô gọi chủ quán lấy bát dưa.

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô rồi tiếp tục ăn đồ.

Trước đây, Lâm Thiển chưa từng tiếp xúc với Cố Diên Chi trong cuộc sống thường ngày. Bây giờ mới phát hiện, anh ta cũng tương đối dễ gần. Anh ta cầm dưa dùng một lần xù xì của nhà hàng, cọ vào nhau, lại bảo Lâm Thiển rót cốc nước lọc rồi bắt đầu ăn cơm.

Ăn mấy miếng, Cố Diên Chi buông dưa, hỏi Lê Trí Thành: “Sáng nay chú xem tình hình thế nào rồi?”

Lâm Thiển cũng nhìn anh.

Lê Trí Thành đã ăn xong, anh cầm cốc nước uống một ngụm mới trả lời: “Tôi tệ hơn tôi tưởng.”

Cố Diên Chi gật đầu: “Hai giờ chiều nay có một cuộc họp, theo những điều chúng ta thảo luận hôm qua, tôi đã triệu tập mọi phó tổng và người phụ trách các bộ phận quan trọng, cùng thảo luận công tác trọng điểm.”

“Ừ.”

Lâm Thiển chăm chú lắng nghe, cuối cùng Boss cũng chính thức triển khai công việc.

Dường như phát giác ra suy nghĩ của Lâm Thiển, Cố Diên Chi đột nhiên quay sang cô, từ tốn hỏi: “Nghe nói cô đề xuất với Lê tổng, trọng tâm công việc của giai đoạn tiếp theo là cần “tìm cơ hội trong thời cơ để xoay chuyển tình thế”?”

Vừa định đáp “vâng”, Lâm Thiển chợt ngẩn người. Không phải Lê Trí Thành tiết lộ với Cố Diên Chi toàn bộ câu nói của cô ngày hôm đó đấy chứ?

Hai má Lâm Thiển hơi ửng hồng. Những lời “mặt dày” như tôi nguyện làm phó tướng của anh, đây mới là bản chất tôi gì đó... hình như cô nói với Lê Trí Thành một cách tự nhiên. Nhưng bị người ngoài nghe thấy, cô vẫn hơi ngượng ngùng, đặc biệt với loại “cáo già” trên chốn thương trường như Cố Diên Chi.

Cố Diên Chi quả nhiên nửa cười nửa không nhìn Lâm Thiển. Ngay cả Lê Trí Thành ngồi bên cạnh, khóe mắt cũng cười cười.

Lâm Thiển im lặng trong giây lát, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cười nói: “Đúng vậy, đây là suy nghĩ của cá nhân tôi, hy vọng Ái Đạt ngày càng tốt hơn.”

Ai ngờ Cố Diên Chi cất giọng sắc bén: “Vậy sao? Cô đã đề xuất quan điểm của mình, vậy thì cô hãy cho tôi biết, cơ hội mà cô nhắc tới là gì? Tôi không cần lý thuyết, tôi chỉ cần cách giải quyết cụ thể?”

Lâm Thiển im lặng. Thật ra khi bày tỏ sự trung thành với Lê Trí Thành, cô không nói hết suy nghĩ của mình. Đúng như Cố Diên Chi đề cập, cô chỉ đưa ra lý thuyết, giữ lại phương pháp giải quyết. Bởi vì lúc bấy giờ Lâm Thiển chưa chắc chắn có thể giành được vị trí trợ lý CEO hay không, hơn nữa đây vốn là kiến nghị tương đối mạo hiểm.

Nhưng từ trước đến nay, Lâm Thiển luôn tôn thờ quy tắc “việc nhỏ khôn khéo, việc lớn tiến hành trực diện và chân thành. Nếu chuyện gì cũng khôn khéo đưa đẩy, sẽ không thể hiện tài năng một cách thoải mái, sẽ rất mệt mỏi và vô vị.

Do đó cô trả lời: “Lê tổng, Cố tổng, tôi cho rằng cơ hội thích hợp nhất bây giờ là dự án của tập đoàn Minh Thịnh.”

Nói xong câu này, Lâm Thiển dừng lại, quan sát vẻ mặt của hai người đàn ông.

Tuy nhiên, cô bất ngờ phát hiện, bầu không khí yên tĩnh bao trùm. Lệ Trí Thành và Cố Diên Chi đều nhìn cô, tựa hồ đợi cô nói tiếp.

Thế là Lâm Thiển từ tốn mở miệng: “Tôi cho rằng, muốn xoay chuyển tình thế, Ái Đạt cần một mũi “thuốc trợ tim”.

Tôi đề xuất dự án của tập đoàn Minh Thịnh, không phải vì dự án này mang lại lợi nhuận lớn, có thể vực dậy Ái Đạt một cách triệt để. Ngược lại, lợi nhuận của dự án này rất mỏng, thậm chí bằng không, hơn nữa chúng ta cũng rất khó giành được. Nhưng tôi cảm thấy dự án này là lối thoát tốt nhất của chúng ta hiện thời.

Thứ nhất, chúng ta có thể mở ra thị trường mới. Bây giờ thị trường người tiêu dùng đã bị Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ chiếm lĩnh. Mặc dù thị trường này rất lớn nhưng chúng ta khó đột phá. Tập đoàn Minh Thịnh thuộc Top 50 doanh nghiệp mạnh nhất toàn quốc, đồng thời là doanh nghiệp nhà nước. Đơn đặt hàng của nó tương đương với đơn đặt hàng của chính phủ nên có thể nâng cao danh tiếng của Ái Đạt. Hơn nữa trong hệ thống Ủy ban quản lý giám sát tài sản của nhà nước, Minh Thịnh có nhiều doanh nghiệp “anh em”. Chỉ cần chúng ta làm tốt đơn hàng này, chắc chắn sẽ có những khách hàng khác tìm đến chúng ta. Chúng ta không nhất thiết kiếm tiền từ Minh Thịnh.

Thứ hai là yếu tố tinh thần. Thật ra đây là vấn đề quan trọng không kém thành tích kinh doanh. Việc giành được đơn đặt hàng quan trọng như vậy, có thể khiến công nhân viên phấn khởi đi theo Lệ tổng.

Thứ ba, sáng nay sau khi thăm quan nhà máy mới, tôi càng kiên định ý tưởng này. Nếu dùng đồng vật liệu cao cấp đó vào đơn đặt hàng của Minh Thịnh, chúng ta sẽ giải quyết một lần hàng tồn kho, còn có thể tạo dựng ấn tượng “hàng đẹp giá rẻ” cho công ty, việc quay vòng vốn của Ái Đạt cũng hồi sinh. Như vậy, con người hồi sinh, nguồn vốn hồi sinh, tất cả đều sống lại.”

Miền Đông nước Mỹ bây giờ đã là nửa đêm. Lâm Mạc Thần kết thúc một ngày làm việc căng thẳng, anh day trán, mở hộp thư theo thói quen. Có email của Lâm Thiển, chỉ vắn vắn hai từ: Cảm ơn.

Lâm Mạc Thần tương đối hứng thú với việc em gái lựa chọn một công ty đang rơi xuống đáy vực, anh liền bấm điện thoại.

Lâm Thiển vừa trở về công ty sau bữa cơm với hai lãnh đạo, nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình, cô liền đi tới góc cầu thang không người mới bắt máy.

“Anh, sao anh vẫn chưa ngủ?”

Lâm Mạc Thần hỏi: “Trợ lý Lâm, công việc mới thế nào?”

Nhớ đến chuyện xảy ra trong buổi sáng hôm nay, khóe miệng Lâm Thiển cong cong, cô đáp: “Sao thế, anh gọi điện động viên em đây à?”

“Ừ.” Lâm Mạc Thần đáp: “Xem em có thể gắng gượng bao lâu?”

Lâm Thiển: “Xì! Anh đừng xỏ xiên em như vậy.” Cô nghĩ bụng, xem ra tâm trạng của anh trai không tồi, chắc gần đây việc đầu tư thuận lợi.

Lâm Mạc Thần đúng là có tâm trạng rất tốt, anh càng muốn trêu chọc em gái nên cất giọng thân thiện: “Hôm qua hoàn tất công việc vẫn còn chút thời gian, anh đã tiến hành đánh giá đơn giản giá trị doanh nghiệp của Ái Đạt.”

“Hả? Anh tốt quá.” Lâm Thiển hết sức phấn chấn. Nên biết đánh giá “đơn giản” mà Lâm Mạc Thần nhắc tới, nhiều người bằng lòng bỏ số tiền lớn để mua ấy chứ.

Lâm Mạc Thần cười cười: “Dựa theo phân tích về thị trường, nợ nần và tình hình tài sản, sau khi bồi thường tổn thất của vụ chất gây ung thư, nguồn vốn lưu động mà Ái Đạt có thể xoay sở trong thời gian gần đây không quá mười triệu tệ. Hơn nữa bây giờ cả công ty đang tăng trưởng âm, do đó nếu không có điểm tăng trưởng mới, con số mười triệu này sẽ nhanh chóng “đội nón ra đi”, công ty sẽ bị phá sản.”

Lâm Thiển giật mình kinh ngạc.

Mười triệu, chỉ có mười triệu? Một công ty từng có giá trị tài sản vài tỷ, bây giờ chỉ còn lại từng ấy?

Gần hai giờ chiều, Lâm Thiển chuẩn bị xong tài liệu liên quan đến cuộc họp rồi mang vào cho Lê Trí Thành.

Anh đang đứng trước bức tường kính suy tư. Lâm Thiển đặt tài liệu, vừa định quay người đi ra ngoài liền nghe thấy giọng nói trầm trầm của anh: “Cô hãy cùng tôi tham gia cuộc họp.”

Lâm Thiển hơi ngây ra, trong lòng mừng rỡ nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra bình thản: “Vâng.”

Lê Trí Thành cho cô tham gia cuộc họp chiến lược cơ mật và quan trọng như vậy, chứng tỏ anh đã tin tưởng cô.

Hờ hờ... Tuy Boss còn trẻ tuổi không có kinh nghiệm nhưng cũng biết dùng người đấy chứ?

Phòng hội nghị bật đèn sáng trưng, xung quanh bàn chữ nhật dài có tám người ngồi, lần lượt là Lê Trí Thành, Cổ Diên Chi, Phó tổng giám đốc phụ trách kỹ thuật sản xuất, Phó tổng giám đốc quản lý bộ phận chức năng, Tổng giám sát marketing, Tổng giám sát sản xuất, Tổng giám sát tài vụ và Tổng giám sát mua sắm.

Đây chính là những người quản lý nòng cốt của Ái Đạt. Lê Trí Thành ngồi ở vị trí chính giữa, Lâm Thiển đương nhiên không thể ngồi bên bàn hội nghị, mà ngồi ở đằng sau, sát bờ tường.

Cuộc họp do Cổ Diên Chi chủ trì. Mặc dù thảo luận vấn đề hết sức nghiêm túc nhưng anh ta vẫn giữ thái độ thoải mái. Sau khi đảo mắt một vòng, anh ta từ tốn mở miệng: “Chúng ta bắt đầu cuộc họp, tôi xin phát biểu ngắn gọn thế này. Cuộc họp ngày hôm nay thảo luận phương hướng của Ái Đạt trong tương lai. Bây giờ tình hình thế nào, chắc các vị biết rõ hơn tôi và Lê tổng, mà Lê tổng mới tiếp quản công ty chưa bao lâu. Mục tiêu và yêu cầu của cuộc họp ngày hôm nay là: thực sự cầu thị, tích cực thảo luận, thống nhất phương hướng, nghiêm chỉnh chấp hành. Được rồi, bộ phận tài vụ phát biểu trước đi.”

Phòng hội nghị yên lặng như tờ. Lâm Thiển hơi xúc động, không ngờ lời phát ngôn khách khí của Cổ Diên Chi lại đầu ra đẩy, ngầm nghĩ kỹ, mỗi câu mỗi từ đều hướng đến trọng tâm vấn đề.

Lâm Thiển đưa mắt về phía Boss, sắc mặt Lê Trí Thành rất bình tĩnh và tập trung. Anh mặc comple ngồi giữa đám đàn ông trung niên, trông hết sức nổi bật và trẻ trung.

Lúc này, Tổng giám sát tài vụ đã mở đèn chiếu. Sau khi tóm tắt, anh ta đi vào vấn đề chính, đồng thời ném “trái bom hạng nặng”: “Theo sự hạch toán của chúng tôi, sau khi bồi thường vụ chất gây ung thư, tính cả báo cáo công nợ... Vốn lưu động trong thời gian ngắn của cả công ty đại khái dừng lại ở con số...” Anh ta ngừng vài giây mới nói tiếp: “Hai triệu đến năm triệu nhân dân tệ.”

Phòng hội nghị trở nên yên tĩnh vô cùng, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Lâm Thiển giật mình, trong quyền sở hữu da mềm đặt trên đầu gối cô, ở góc trái viết con số “mười triệu”. Bây giờ cô lặng lẽ gạch đi con số đó, sửa thành “hai triệu”.

Hóa ra tình hình còn tồi tệ hơn Lâm Mạc Thần dự tính. Ở thời buổi này, hai triệu có thể làm gì, nhất là đối với công ty có cả ngàn công nhân viên?

Lâm Thiển không nhin nổi, ngẩng đầu quan sát Lê Trí Thành. Anh ngồi thẳng người, một tay đặt lên bàn, mặt hơi quay về một bên, chăm chú lắng nghe Tổng giám sát tài vụ báo cáo.

Đầu óc Lâm Thiển chợt ra hiện ra hình ảnh đoàn xe đầy khí thế đưa anh đến công ty vào hai hôm trước. Lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại, cô chợt cảm thấy có chút thương xót anh.

Tiếp theo đến lượt Tổng giám sát marketing phát biểu. Anh ta là người đàn ông ngoài bốn mươi lão luyện, tên Tiết Minh Đào. Lâm Thiển từng tìm hiểu tình hình của anh ta, trong thời kỳ CEO tiền nhiệm dốc sức tiến ra nước ngoài, những “cựu thân” như Tiết Minh Đào không được trọng dụng, thậm chí không có thực quyền. Bây giờ thay đổi “triều đại”, anh ta coi như lại được nắm quyền ở bộ phận marketing. Bị ầm ỨC lâu như vậy, tất nhiên anh ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần để có thể vùng lên bất cứ lúc nào.

Tiết Minh Đào quả nhiên đưa ra một kế hoạch marketing hết sức hoàn hảo.

Xuất phát từ bốn loại sản phẩm lớn của công ty như túi xách cao cấp, túi xách đơn giản dành cho cuộc sống thường ngày, túi xách có chức năng đặc thù và va ly cùng mười mấy chủng loại trực thuộc, Tiết Minh Đào phân tích kỹ lưỡng tình hình thị trường hiện nay, so sánh ưu nhược điểm giữa Ái Đạt và các đối thủ cạnh tranh, đồng thời đưa ra biện pháp nâng cao nội bộ, kế hoạch và sách lược marketing... Ví dụ túi xách leo núi của nam giới không được quá cứng, anh ta đề xuất thay đổi vật liệu, tăng cường giám sát chất lượng. Ví dụ công tác marketing của sản phẩm va ly kéo còn yếu, anh ta đề xuất tăng đầu tư quảng cáo, đẩy mạnh tiếp thị sản phẩm...

Không thể phủ nhận, đây là kế hoạch rất cụ thể và sâu sát. Nếu không phải là người có kinh nghiệm làm marketing nhiều năm, đồng thời không hiểu rõ tình hình của công ty và thị trường, chắc chắn khó có thể làm ra bản báo cáo này. Bản báo cáo mang lại cảm giác như một tờ bản đồ chỉ đường, có mục tiêu và kế hoạch tổng thể, lại tỉ mỉ đến từng loại sản phẩm riêng, khiến người nghe cảm thấy hứng khởi.

Marketing vốn là công tác then chốt của một công ty sản xuất như Ái Đạt, cũng là trọng tâm cuộc họp lần này. Sau bản báo cáo của Tiết Minh Đào, mấy người quản lý thì thăm to nhỏ thảo luận, bầu không khí rõ ràng được kích hoạt.

Cố Diên Chi nở nụ cười nhàn nhạt, liên tục gật đầu với Tiết Minh Đào. Thậm chí ngay cả Lê Trí Thành cũng cầm tập tài liệu, vừa nghe vừa xem xét. Lâm Thiển còn nhìn thấy anh đánh dấu trên tập báo cáo.

Lâm Thiển cũng có cảm giác như vừa được lên lớp một bài về marketing.

Cô thậm chí cảm thấy trong lòng sôi sục, thầm mong Tiết Minh Đào nhắc đến dự án của tập đoàn Minh Thịnh, để nghiệm chứng quan điểm của cô là đúng đắn.

Nhưng Tiết Minh Đào không hề dă động. Kết thúc bản báo cáo, anh ta phát biểu: “Trong năm năm tiếp theo, chúng ta sẽ tạo ra đế quốc marketing Ái Đạt.”

Mọi người đều gật đầu, Lâm Thiển hơi thất vọng.

Phòng hội nghị yên tĩnh một lúc, tất cả mọi người trầm tư suy nghĩ, cũng có người thăm quan sát Lê Trí Thành, xem vị CEO trẻ tuổi này có ý kiến gì về kế hoạch phát triển đáng tin cậy nhất cho đến thời điểm này.

Lê Trí Thành đặt tài liệu xuống bàn, ngẩng đầu nhìn đám đông. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào anh.

“Kế hoạch rất tốt.” Anh nói chậm rãi: “Tôi sẽ đọc kỹ lại.”

Ánh mắt Tiết Minh Đào vụt qua tia vui mừng. Lâm Thiển thầm tán thưởng: Boss rất có khí thế, kiểu gì cũng không thay đổi thần sắc.

Ai ngờ Lê Trí Thành chuyển đề tài: “Có người đề nghị với tôi, giành được hợp đồng của Minh Thịnh sẽ có thể cứu Ái Đạt. Các vị thấy thế nào?” Lúc hỏi câu này, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Tim Lâm Thiển đập thành thịch.

Có người... là ám chỉ cô hay sao?

Tiết Minh Đào im lặng vài giây, sau đó rút một bản báo cáo từ kẹp tài liệu ở trên bàn đưa cho Lê Trí Thành: “Lê tổng, chúng tôi cũng từng tiến hành phân tích SWOT[5] với dự án của tập đoàn Minh Thịnh. Dự án này rất tốt, nếu chúng ta giành được, có thể nhanh chóng thay đổi địa vị của Ái Đạt, cũng có cơ hội mở ra thị trường mới.

[5] Phân tích SWOT là một trong 5 bước hình thành chiến lược sản xuất kinh doanh của một doanh nghiệp, bao gồm: xác lập tôn chỉ của doanh nghiệp, phân tích SWOT, xác định mục tiêu chiến lược, hình thành các mục tiêu và kế hoạch chiến lược, xác định cơ chế kiểm soát chiến lược. SWOT là tập hợp viết tắt những chữ cái đầu tiên của các từ tiếng Anh: Strengths (Điểm mạnh), Weaknesses (Điểm yếu), Opportunities (Cơ hội) và Threats (Thách thức) - là một mô hình nổi tiếng trong phân tích kinh doanh của doanh nghiệp.

Nhưng nói thật, hiện tại dự án có hai đối thủ cạnh tranh thực lực hùng hậu là Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ, chúng ta khó có thể nhảy vào. Bọn họ đã theo dự án mấy tháng, bây giờ chắc cũng tạo dựng được mối quan hệ. Trước đây, chúng ta chưa từng hợp tác với doanh nghiệp nhà nước, giờ muốn cạnh tranh, xác suất

thành công rất nhỏ. Hơn nữa, các đối thủ cạnh tranh còn đề phòng chúng ta, dù giành được hợp đồng, tôi nghĩ cũng sẽ là một thắng lợi thảm hại, lợi nhuận thấp hoặc bằng không, được ít hơn mất.”

Lệ Trí Thành trầm ngâm, không lên tiếng.

Mặc dù chỉ là người ngoài lề, nhưng lời nói của Tiết Minh Đào cũng khiến Lâm Thiển cảm thấy áp lực rất lớn. Trước đó đúng là cô chỉ nghĩ đến ích lợi của dự án có thể cứu sống Ái Đạt nên suy nghĩ rất lạc quan. Mấy khó khăn Tiết Minh Đào đề cập, cô chưa từng đào sâu suy nghĩ, nhưng đó lại là “tử huyệt” của công tác marketing: khởi đầu muộn, không có mối quan hệ, nguồn vốn hạn chế, vậy Ái Đạt lấy gì để đấu với người ta?

Lúc này, Phó tổng giám đốc phụ trách sản xuất và kỹ thuật lên tiếng.

Ông tên Lưu Đồng, ngoài năm mươi tuổi, là công thần số một từng cùng chủ tịch Từ Dung tạo dựng giang sơn. Ông không tỏ ra thận trọng và thăm dò Lệ Trí Thành như những người khác. Diện mạo của ông thẳng thắn, bộc lộ vẻ uy nghiêm của vị trưởng bối.

“Trí Thành.” Lưu Đồng nói: “Chú không đồng ý tham gia dự án Minh Thịnh, khai thác thị trường mới gì đó. Ái Đạt cũng vì ý tưởng này nên mới bị suy sụp, lẽ nào chúng ta lại giẫm lên vết xe đổ? Chúng ta sản xuất túi xách, thị trường lớn nhất là vài trăm triệu người tiêu dùng trong cả nước. Thị trường bị người khác cướp mất, chúng ta phải giành lại. Đơn đặt hàng của doanh nghiệp nhà nước hay chính phủ cũng chỉ như muối bỏ biển, lắm yêu cầu nhiều đòi hỏi mà lợi nhuận thấp, tốt nhất chúng ta đừng tham gia. Chú đồng ý với ý kiến của Tiết Minh Đào, chúng ta hãy bắt đầu làm lại từ thị trường một cách chắc chắn.”

Lưu Đồng là người có tính cách chính trực, lời nói của ông rất kiên quyết, tất cả mọi người đều gật đầu tán thành, bởi ý kiến của ông cũng chính là suy nghĩ của mọi số đông.

Lâm Thiển hơi chau mày.

Lưu Đồng đã “nã pháo” vào Lệ Trí Thành, tuy nhiên Lệ Trí Thành vẫn trầm mặc. Dù không lên tiếng nhưng bộ dạng của anh vẫn có khí thế. Mọi người càng không biết anh đang nghĩ gì, bầu không khí trở nên căng thẳng trong giây lát.

Trước tình hình này, Cố Diên Chi đưa mắt ra hiệu Phó tổng giám đốc phụ trách bộ phận chức năng. Anh ta lập tức mở miệng giàn hòa: “Tôi có ý kiến thế này, Lệ tổng đã nghe hết quan điểm của chúng ta. Trọng tâm công việc tiếp theo là gì, phát triển theo hướng nào, Lệ tổng cần tổng hợp và suy tính, có gì chúng ta họp bàn sau?”

Mọi người gật đầu, Lâm Thiển nhủ thầm: cũng chỉ còn cách như vậy.

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Lệ Trí Thành. Lưu Đồng chỉ nhắm vào sự việc chứ không nhắm vào con người, ông nói: “Đây là chú nói thẳng nói thật, Trí Thành, cháu nhất định phải thận trọng suy nghĩ.”

Nhưng không ngờ Lệ Trí Thành gật đầu với Lưu Đồng rồi nhìn mọi người, đồng thời cất giọng trầm tĩnh: “Tôi không cần suy nghĩ.”

Lâm Thiển ngẩn người. Không riêng cô, những người có mặt đều ngây ra.

Anh tiếp tục mở miệng: “Trưa nay tôi đã có quyết định: chúng ta phải giành đơn hàng của Minh Thịnh bằng bất cứ giá nào.”

6. Chương 6: Chương 6

Buổi chiều, Lâm Thiển ngồi trong phòng làm việc nhỏ của mình, chỉnh lý lại ghi chép hội nghị. Tâm trạng của cô có một sự xao động bất an khó diễn tả.

Đó là bởi vì câu nói của Lệ Trí Thành tại cuộc họp lãnh đạo cao cấp: “Trưa nay, tôi đã có quyết định.”

“Trưa nay” là lúc cô và anh ăn cơm, cô đề cập đến dự án Minh Thịnh. Liệu cô có thể lý giải, lời nói của cô đã có ảnh hưởng quan trọng đến anh?

Lâm Thiển vừa xúc động nhưng cũng cảm thấy áp lực lớn chưa từng thấy.

Hơn nữa, Lê Trí Thành vừa tỏ thái độ bất chấp ý kiến của số đông, bầu không khí ở phòng hội nghị trở nên kỳ quái ngay lập tức. Lưu Đồng biến sắc mặt, Tiết Minh Đào trầm mặc, Phó tổng giám đốc hành chính cũng ngẩn người.

Sau đó, Lê Trí Thành mở miệng trước khi mọi người lên tiếng: “Công ty đang trong thời kỳ bấp bênh, cần trên dưới một lòng. Bây giờ tôi đại diện cho người nắm cổ phần tuyệt đối, có quyền phủ quyết. Vì vậy từ nay về sau, trước khi tôi đưa ra quyết định, có thể tồn tại vô số ý kiến, nhưng sau khi tôi quyết định, chỉ có một tiếng nói duy nhất. Giải tán cuộc họp.”

Lúc này, phòng làm việc của Lê Trí Thành khép chặt cửa, Cổ Diên Chi và Lưu Đồng vừa vào trong. Không biết ba vị lãnh đạo thảo luận điều gì, ban đầu Lâm Thiển còn nghe thấy giọng nói tương đối gay gắt của Lưu Đồng, nhưng sau đó chẳng còn âm thanh nào.

Một lúc sau, cửa phòng mở toang, Lâm Thiển lập tức đứng dậy, nhìn thấy Lưu Đồng sa sầm mặt đi ra ngoài, Cổ Diên Chi đi sau ông ta, thần sắc rất bình tĩnh. Bọn họ không để ý đến Lâm Thiển, ai nấy đi thẳng về phòng làm việc của mình.

Lâm Thiển đợi một lát mới cầm ghi chép hội nghị đi vào văn phòng của Lê Trí Thành.

Không còn nghi ngờ gì nữa, biểu hiện của anh tại cuộc họp ngày hôm nay chắc sẽ gây sóng gió lớn. Các giám đốc và nhân viên sẽ đánh giá anh thế nào? Bá đạo, độc tài, không hợp lòng người chăng?

Nhưng anh vẫn kiên quyết, có suy nghĩ riêng của mình, đồng thời tỏ ra hết sức tự tin.

Lâm Thiển không ngờ dưới vỏ bọc lạnh nhạt và trầm mặc, Lê Trí Thành lại mạnh mẽ và quyết đoán như vậy?

Ánh hoàng hôn chiếu vào ô cửa, khiến phòng làm việc phủ một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Lê Trí Thành ngồi ở sofa. Khác với tư thế lạnh nhạt thường ngày, lúc này hai tay anh đặt trên đầu gối, dường như đang suy tư điều gì đó. Trước mặt anh là hai tách trà khói bốc nghi ngút, rõ ràng là của Lưu Đồng và Cổ Diên Chi để lại.

Lâm Thiển đi đến bên anh: “Boss, đây là ghi chép cuộc họp.”

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô, nhận tập văn bản rồi cúi đầu đọc.

Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giở trang giấy và tiếng nước trong bể cá ở gần cửa ra vào. Lâm Thiển thấp thỏm không yên, nhưng cô vẫn mở miệng: “Hôm nay nghe ý kiến của Tiết tổng và Lưu tổng, tôi cảm thấy rất sâu sắc và có lý.”

Lê Trí Thành ngẩng đầu nhìn cô: “Em dao động rồi à?”

Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy, vị Boss này tuy phát biểu ngắn gọn, nhưng rất trực tiếp và trúng chỗ hiểm, khiến đối phương không phản ứng kịp.

Lâm Thiển vốn định dùng lời lẽ uyển chuyển một chút, nhưng nghe anh hỏi vậy, cô quyết định phát biểu thẳng: “Không, tôi không dao động. Tôi muốn nói, bọn họ phân tích rất toàn diện và có lý, nhưng quan điểm này quá chú trọng nội bộ, như làm thế nào giải quyết vấn đề tồn đọng, làm thế nào nâng cao bản thân. Tuy nhiên, bây giờ ở bên ngoài cạnh tranh khốc liệt, ngành này đã rất phát triển chứ không phải giống mười mấy năm trước, không phải chất lượng sản phẩm của anh tốt, tổ chức nhân viên được nâng cao là anh có thể giành được thị trường, bởi vì người ta cũng làm tốt không kém anh.”

Sở dĩ tôi nhăm vào dự án của Minh Thịnh, không phải bởi vì dự án này nhất định thành công, mà do tôi cảm thấy, cứ đi theo đường lối truyền thống chắc chắn không ổn. Lấy một ví dụ, nếu bây giờ Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ là con voi, Ái Đạt chỉ là con cừu non. Cừu non có thể thông qua tự nâng cao bản thân để chiến thắng con voi hay không? Tôi cho rằng không thể, nó chỉ còn một cách duy nhất là đánh úp, mới có cơ hội giành thắng lợi.”

Lâm Thiển thẳng thắn trình bày quan điểm xuất phát từ nội tâm. Nói xong, cô lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Lê Trí Thành.

Từ đầu đến cuối anh không rời mắt khỏi cô, gương mặt tuấn tú vô cùng trầm tĩnh.

Cuối cùng, anh chỉ đáp ba từ: “Tôi tin em.”

Ngoài trời trăng sao thấp thoáng, tỏa ánh sáng lành lạnh. Trong phòng, Lâm Thiển mặc bộ đồ ngủ, ngồi khoanh chân trên giường, chống tay lên cằm ngơ ngẩn hồi lâu.

“Tôi tin em.” Giọng nói trầm tĩnh của Lê Trí Thành phảng phất vẫn vang vọng bên tai cô.

Không thể không thừa nhận, tâm trạng của Lâm Thiển hơi xốn xang.

Kể từ lúc anh phát biểu “có người đề xuất dự án Minh Thịnh với tôi”, lòng cô đã xao động. Cho đến khi anh nói “Trưa nay tôi đã có quyết định”, cảm giác không thoải mái càng trở nên rõ ràng.

Cuối cùng, khi anh nhẹ nhàng thốt ra ba từ “Tôi tin em”, Lâm Thiển cũng nhận ra, cảm giác không dễ chịu nhưng có chút sáng khoái này gọi là “thụ sủng nhược kinh”[1].

[1] “Thụ sủng nhược kinh”: ngạc nhiên kinh sợ vì được ưu ái.

Tất nhiên từ trước đến nay đi đâu Lâm Thiển cũng được hoan nghênh. Thời đại học, cô là cánh tay phải của thầy giáo, là nòng cốt của đoàn thể; thời gian ở công ty Tư Mỹ Kỳ, cô cũng ba năm liên tiếp đạt thành tích công việc xuất sắc, thậm chí Boss Trần Tranh còn “ưu ái” cô một cách quá đáng...

Nhưng bây giờ đối tượng “ưu ái” là Lê Trí Thành, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Anh chỉ là một quân nhân nói ít làm nhiều, không có kinh nghiệm trên thương trường. Nhưng chỉ một câu “Tôi tin em” của anh, Lâm Thiển càng cảm thấy có trọng lượng hơn bất kỳ người nào.

Thậm chí cô còn có ảo giác mình hóa thân thành “trọng thần”. Không phải sao, vị “chủ thượng” trẻ tuổi non nớt, tình cờ quen biết cô trong lúc mặc thường phục “vi hành”, do tán thưởng nhân phẩm và tài hoa của cô nên đặc biệt dựa dẫm vào cô. Bộ não của Lâm Thiển bất chợt vụt qua một ý nghĩ hoang đường đầy tham vọng nhưng lập tức bị cô gạt sang một bên.

Tóm lại thiên thời địa lợi nhân hòa, đây là cơ hội tốt để cô trở thành một trong những nhân vật nắm thực quyền ở Ái Đạt.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiển càng quyết tâm. Cô cầm di động gọi điện cho Lâm Mạc Thần.

Nghe xong lời thỉnh cầu của em gái, Lâm Mạc Thần cười khê: “Tại sao? Em làm việc ở Tư Mỹ Kỳ ba năm, gặp nhiều khó khăn nhưng chưa một lần mở miệng nhờ anh giúp đỡ. Bây giờ mới làm trợ lý CEO của Ái Đạt vài ngày, em đã muốn anh nhúng tay, giúp Boss của em trở mình?”

Lâm Thiển cười hì hì: “Em có chừng mực, lẽ nào anh không tin khả năng phán đoán của em?”

Sáng ngày hôm sau.

Lâm Thiển ngồi ở bàn làm việc, trong tay cô là bản “Kế hoạch dự án Minh Thịnh” do bộ phận marketing làm đầu tiên.

Cũng như Tiết Minh Đào từng phát biểu, bản kế hoạch đề cập đến khó khăn lớn nhất là việc thiết lập quan hệ với khách hàng, mà khâu quan trọng nhất tất nhiên là tầng lớp lãnh đạo của đối phương.

Minh Thịnh là doanh nghiệp nhà nước có ảnh hưởng ở Trung Quốc, lãnh đạo cao cấp của tập đoàn này cũng là nhân vật nổi tiếng trong giới thương mại, không phải là đối tượng một công ty tư nhân như Ái Đạt có thể tùy tiện tiếp xúc.

Bây giờ Ái Đạt mới ra tay, cùng lắm cũng chỉ có thể bắt mối với người quản lý bậc trung như chủ nhiệm văn phòng hay giám đốc bộ phận. Muốn tiếp xúc với lãnh đạo cao cấp, chắc chắn cần thời gian và cơ hội.

Tình hình tệ hại nhất là, cho đến ngày chính thức đầu thầu, Ái Đạt cũng chưa chắc có thể gặp gỡ lãnh đạo cao cấp của công ty, vậy thì dự án này cũng coi như xong.

Trong lúc Lâm Thiển đang suy tư, Tiết Minh Đào và mấy giám đốc marketing từ phòng làm việc của Lê Trí Thành đi ra ngoài. Sắc mặt ai nấy nặng nề, bước đi vội vã. Đợi bọn họ khuất bóng, Lâm Thiển liền gõ cửa vào phòng.

Lê Trí Thành không ở sau bàn làm việc mà ngồi ở sofa. Anh chống khuỷu tay lên đầu gối, mười đầu ngón tay đan xen ở dưới cằm, trầm tư suy nghĩ.

Hiếm có dịp bắt gặp bộ dạng chuyên tâm suy tư của anh, Lâm Thiển nhẹ nhàng thu dọn mấy cái cốc giấy trên bàn, rót thêm nước nóng vào cốc quân dụng rồi đẩy đến trước mặt anh.

Lúc này, Lê Trí Thành mới nhường mắt nhìn cô, lặng lẽ chờ cô mở miệng.

Lâm Thiển mỉm cười: “Lê tổng, về dự án Minh Thịnh, tôi có thể...” Cô chưa kịp nói hết câu, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, Cố Diên Chi đi vào. Nhìn thấy hai người, anh ta thản nhiên ngồi xuống cạnh Lê Trí Thành, đồng thời lên tiếng: “Chúng ta tiếp tục thương lượng vụ đó.”

Lê Trí Thành không bận tâm đến anh ta mà nhìn Lâm Thiển: “Em nói tiếp đi.” Cố Diên Chi nghe vậy cũng chau mày quan sát cô.

Lâm Thiển im lặng vài giây rồi đi thẳng vào vấn đề: “Anh trai tôi hiện làm công việc đầu tư ở Mỹ. Trước đây anh ấy từng làm việc ở tập đoàn đầu tư DP, chính là cổ đông nước ngoài lớn nhất sở hữu cổ phiếu lưu hành của Minh Thịnh. Anh ấy và lãnh đạo Minh Thịnh có mối quan hệ khá tốt. Tôi nghĩ nếu thuận tiện, có thể nhờ anh ấy liên lạc giúp, hoặc có thể thu xếp để Lê tổng gặp gỡ lãnh đạo cao cấp của Minh Thịnh một lần.”

Vẫn chưa kịp dứt lời, thấy Cố Diên Chi sáng mắt, Lâm Thiển biết mình đã nói trúng vấn đề mà bọn họ đau đầu nhất hiện nay. Trong lòng cô cũng thầm mừng rỡ.

Hai người đồng thời quay sang Lê Trí Thành.

Lê Trí Thành đã ngồi thẳng người, tựa vào thành ghế. Ánh mắt anh vô cùng trầm tĩnh, không để lộ một tia vui mừng, tựa hồ đang cân nhắc đề nghị của Lâm Thiển.

Sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, anh mở miệng: “Tôi không cần nhờ đến mối quan hệ của em.” Giọng nói của anh rất bình thản, có chút cố chấp.

Lâm Thiển ngẩn người.

Cố Diên Chi nhíu mày, nhếch mép nở nụ cười chế giễu: “Lâm Thiển, Lê tổng của cô ở trong quân đội quen rồi, không biết lươn lẹo. Điều cậu ấy không thích nhất là... bắm váy đàn bà để đạt mục đích.”

Lâm Thiển tròn mắt. Bắm váy đàn bà ư?

Ngữ khí của Cố Diên Chi nửa thật nửa giả, Lâm Thiển nhất thời không rõ dụng ý của anh ta khi nói câu này. Nhưng không phải Boss cứng nhắc đến mức đó đâu chứ?

Cô quay sang Lê Trí Thành, anh cũng nhìn cô dăm dăm.

Lâm Thiển: “Tôi đưa ra đề nghị này là vì cảm thấy đây là cách nhanh chóng, đơn giản thuận tiện nhất, hơn nữa...”

Đồng tử đen nhánh của người đàn ông trước mặt như hồ nước sâu không thấy đáy. Lâm Thiển phảng phất bị hút vào trong đó, bên tai đột nhiên vang lên câu “Tôi tin em” anh nói ngày hôm qua, hai má cô nóng ran.

“Hơn nữa gì cơ?” Lê Trí Thành đột nhiên truy vấn.

Lâm Thiển đáp khê: “Hơn nữa, từ xưa đến nay, bắm váy đàn bà luôn là thủ đoạn thực dụng và hữu hiệu nhất.”

Cố Diên Chi phì cười thành tiếng.

Khóe mắt Lệ Trí Thành cũng ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, bờ môi mỏng nhếch lên, khiến ngũ quan của anh trở nên ôn hòa hơn.

Cố Diên Chi đứng dậy: “Được rồi, ngay cả danh ngôn Lâm Thiển cũng đã nhắc tới, chúng ta làm lãnh đạo, không thể không cảm ơn. Tôi sẽ xử lý vụ này, Trí Thành, chú đừng từ chối nữa, cứ quyết định như vậy đi. Lâm Thiển, cô hãy lập tức đi lo liệu.”

Lệ Trí Thành còn chưa lên tiếng, Lâm Thiển trả lời dứt khoát “Vâng”, rồi đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Em gái hiếm có dịp mở miệng nhờ vả, Lâm Mạc Thần cũng chẳng đợi em gái “đi xác nhận với lãnh đạo”, nên Lâm Thiển vừa rời khỏi phòng làm việc của Lệ Trí Thành liền nhận được điện thoại của anh trai: “Anh hẹn rồi, vào bốn giờ chiều mai.”

Lâm Thiển liền nín thở: “Anh, anh giỏi quá!” Nhưng cô nghĩ bụng, ông anh đúng là bá đạo thật, ngộ nhờ hôm nay Lệ Trí Thành từ chối thì sao? Tuy nhiên, thái độ của Lâm Mạc Thần rất rõ ràng, ý tốt của em gái, dù muốn hay không, Boss của Ái Đạt cũng phải nhận.

Theo lời Lâm Mạc Thần, Tổng giám đốc tập đoàn Minh Thịnh Khang Chí Tông sẽ từ Bắc Kinh trở về vào chiều ngày mai. Lâm Thiển thầm tính toán, phát hiện anh trai hẹn gặp vào khoảng thời gian này là rất hợp lý. Khang Chí Tông đại khái về đến văn phòng lúc hai ba giờ chiều, nghỉ ngơi một lát rồi gặp bọn họ. Minh Thịnh hết giờ làm vào lúc năm rưỡi, sau đó chắc chắn Khang Chí Tông còn có lịch trình khác, có thể nói chuyện từ một tiếng đến một tiếng rưỡi đồng hồ cũng đủ rồi.

Ngồi một lát, Lâm Thiển lại đi tìm hai vị lãnh đạo, báo cáo về cuộc hẹn. Cố Diên Chi vui mừng, lập tức gọi điện cho bộ phận marketing, còn Lệ Trí Thành chỉ yên lặng nhìn cô.

Lâm Thiển tự nhủ, không phải anh không hài lòng đấy chứ?

Cô đoán chắc anh cũng vui mừng, vì dấu sao tình hình tương đối cấp bách.

Tầm chạng vạng tối, khi Tiết Minh Đào và mấy tâm phúc từ phòng làm việc của CEO đi ra ngoài, sắc mặt bọn họ rạng rỡ hơn trước đó. Lâm Thiển mỉm cười lịch sự với họ, Tiết Minh Đào đột nhiên đi đến trước mặt cô, giơ tay: “Trợ lý Lâm, tôi nghe Lệ tổng nói rồi. Cảm ơn cô đã giải quyết bài toán khó hộ phòng marketing chúng tôi.”

Lâm Thiển tươi cười đứng dậy. Không ngờ Boss khen cô với người khác.

Đợi bọn họ ra về, Lâm Thiển lên quan sát cánh cửa nửa khép nửa mở. Boss còn chưa định đi sao?

Giống như phát giác cử chỉ của cô, một giọng nói trầm thấp từ trong vọng ra ngoài: “Em vào đây.”

Lâm Thiển đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Lệ Trí Thành đứng bên bàn làm việc, ngoảnh đầu về phía cô.

Lâm Thiển mỉm cười: “Lệ tổng có việc gì sao?”

Anh không trả lời mà quay hẳn người về phía cô. Lúc này, ánh hoàng hôn từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, khiến gương mặt anh được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ.

Lệ Trí Thành đi đến trước Lâm Thiển, còn cách một bước chân, anh dừng lại, đứng im, nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt anh thâm trầm, gương mặt không chút biểu cảm. Lâm Thiển hơi hồi hộp, anh đến gần như vậy làm gì? Chẳng phải anh là người không dễ tiếp cận hay sao?

Lâm Thiển cố gắng định thần.

“Tại sao lại giúp tôi?” Lệ Trí Thành cất giọng bình tĩnh.

Lâm Thiển im lặng vài giây, thẳng thắn trả lời: “Vì anh xứng đáng.”

Lệ Trí Thành cúi đầu nhìn cô, đôi mắt càng yên tĩnh hơn.

“Cảm ơn em, Lâm Thiển.”

Lâm Thiển chớp chớp mắt. Thì ra anh muốn cảm ơn.

Lâm Thiển cúi xuống quan sát khoảng cách giữa hai người rồi lại ngẩng đầu đối diện với anh.

Boss, có phải anh muốn bày tỏ thành ý nên mới tiến lại gần để cảm ơn hay không?

Đúng là thành ý quá mức rồi.

Lâm Thiển nhướn mắt nhìn Lê Trí Thành. Phản ứng như thế nào trước sự biểu dương của sếp cũng là một nghệ thuật ở chốn công sở. Bạn không thể để lộ sự kiêu ngạo tự đắc, cũng không nên quá khiêm tốn.

Lâm Thiển mỉm cười, đứng thẳng người, giơ tay chào theo kiểu nhà binh: “Thiếu tá, đây là vinh hạnh của tôi.”

Quả nhiên, lời tăng bốc rất hợp thời, khéo mắt Lê Trí Thành ẩn hiện ý cười.

Lâm Thiển cũng cười. Bây giờ mọi người đều nói, cấp dưới cần có năng lực quản lý cấp trên của mình. Chắc cô quản lý anh không tồi? Bởi người bị liệt cơ mặt như anh hôm nay cũng cười với cô hai lần.

Đang thăm tự đắc trong lòng, Lâm Thiển đột nhiên nghe anh nói: “Sau này tôi sẽ báo đáp em.”

Buổi chiều ngày hôm sau. Chiếc Cadillac chuyển bánh trên con đường nội đô, Lâm Thiển ngồi ở ghế lái phụ, tài xế là Tiết Minh Đào, Cổ Diên Chi và Lê Trí Thành ngồi ở hàng ghế sau.

Khi ô tô tiến vào khu CBD[2] ở phía Tây thành phố, từ xa xa đã có thể nhìn thấy tòa nhà cao chọc trời màu nâu thẫm đầy vẻ trang trọng của tập đoàn Minh Thịnh.

[2] CBD: Khu thương mại trung tâm.

Tiếp đãi bọn họ là người đàn ông cao gầy ngoài bốn mươi tuổi, chức vụ phó chủ nhiệm văn phòng của Minh Thịnh. Anh ta có thái độ ôn hòa, không quá nhiệt tình nhưng lịch sự và chu đáo. Sau màn chào hỏi, anh ta đưa đoàn của Lâm Thiển lên phòng khách nhỏ thuộc khu vực Văn phòng Tổng giám đốc ở tầng trên cùng.

“Quý vị hãy đợi một lát, Khang tổng đang tiếp một vị khách. Sau khi kết thúc, tôi sẽ mời quý vị đi gặp Khang tổng.” Người đàn ông nói.

Cổ Diên Chi và Tiết Minh Đào gật đầu đồng ý. Phó chủ nhiệm văn phòng liền đẩy cửa đi ra ngoài làm việc.

Thật ra bọn họ đến hơi sớm, bây giờ mới ba giờ bốn mươi lăm phút. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, Cổ Diên Chi lên tiếng trước, trêu Lê Trí Thành: “Lát nữa Lê tổng phải nói nhiều mới được, nghe nói Khang tổng xuất thân từ dân kỹ thuật, cũng rất kiệm lời. Đừng để đến lúc đó hai người chẳng ai nói với ai một câu.”

Lâm Thiển và Tiết Minh Đào mỉm cười. Còn Lê Trí Thành chỉ cất giọng lạnh nhạt: “Rất tốt, chí hướng hợp nhau, im lặng là vàng.”

Lúc nói câu này, sắc mặt anh vẫn vô cảm như thường lệ. Lâm Thiển và Tiết Minh Đào đều ngáy ra, cho đến khi thấy Cổ Diên Chi cười ngoác miệng, bọn họ mới có phản ứng, thì ra Boss vừa nói đùa. Sau đó, bọn họ cũng lập tức cười theo.

Cười là một lẽ, lời nói của Cổ Diên Chi cũng chính là nỗi lo trong lòng Lâm Thiển. Cuộc gặp giữa Lê Trí Thành và Khang tổng tuy là cuộc gặp giữa hai vị lãnh đạo nhưng thực ra chỉ là Boss nhỏ gặp Boss lớn. Hy vọng Boss của cô biến thành người ăn nói giỏi là điều không thể, do đó cuộc gặp lần này có kết quả ra sao, trong lòng cô không một chút chắc chắn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đúng bốn giờ, vị phó chủ nhiệm văn phòng đẩy cửa đi vào. Lâm Thiển và mọi người đều đứng dậy, Tiết Minh Đào mỉm cười hỏi: “Chúng tôi có thể đi gặp rồi?”

Ai ngờ đối phương nở nụ cười áy náy: “Rất xin lỗi, Lê tổng, Cổ tổng, vị khách của Khang tổng vẫn chưa ra về, không khí cuộc trò chuyện tương đối vui vẻ, tôi cũng không tiện làm phiền.”

“Không sao đâu, chúng tôi có thể đợi, cảm ơn anh.” Cổ Diên Chi đáp.

Vị phó chủ nhiệm gật đầu, lại đi ra ngoài.

Lần này đợi đến bốn giờ bốn mươi, Cố Diên Chi đứng ngồi không yên, Tiết Minh Đào đi giục hai lần nhưng đều thất bại quay về. Chỉ riêng Lệ Trí Thành vẫn tỏ ra bình tĩnh, tâm trạng Lâm Thiển trở nên nôn nóng sốt ruột.

Minh Thịnh hết giờ làm vào lúc năm rưỡi, vừa rồi vị phó chủ nhiệm tiết lộ, buổi tối Khang tổng còn bữa cơm xã giao, tan sở là đi ngay. Điều này có nghĩa thời gian dành cho Ái Đạt chưa tới bốn mươi phút?

Đây là một khởi đầu tương đối tệ, vì dù sao cuộc gặp mặt lần đầu với lãnh đạo cao cấp cũng rất quan trọng. Nếu không thể để lại ấn tượng tốt đẹp cho đối phương, chỉ e sau này sẽ khó hẹn gặp lần thứ hai, càng không thể trông chờ Khang tổng ngã về phía bọn họ trong đơn hàng lần này.

Sao Ái Đạt lại xui xẻo đến thế? Khó khăn lắm mới có thể thu xếp cuộc hẹn, không ngờ bị người khác chen ngang, còn trò chuyện lâu như vậy.

Đồng hồ sắp chỉ năm giờ, Lâm Thiển đứng dậy: “Tôi đi nhà vệ sinh một lát.” Vừa đẩy cửa đi ra ngoài, cô liền nhìn thấy một đám người ăn mặc chỉnh tề từ đại sảnh ở bên cạnh đi tới. Hướng đó là phòng làm việc của Khang tổng, còn người đi đầu đang tươi cười rạng rỡ kia chính là Trần Tranh.

Trần Tranh dừng lại bắt tay vị phó chủ nhiệm văn phòng: “Phó chủ nhiệm Liêu, cảm ơn anh, không cần tiễn chúng tôi. Hôm nay chúng tôi nói chuyện với Khang tổng hết sức vui vẻ, chắc làm mất không ít thời gian của anh, ngày khác tôi sẽ mời anh uống trà.”

Phó chủ nhiệm cười tươi: “Trần tổng đừng khách sáo, để tôi tiễn các vị xuống dưới.”

Lúc này, Trần Tranh như phát giác ra điều gì, ngẩng đầu nhìn về bên này. Lâm Thiển đứng ngoài cửa, không kịp né tránh, chỉ còn cách đối mặt anh ta.

Trần Tranh tựa hồ không hề ngạc nhiên khi thấy cô xuất hiện ở nơi này. Anh ta nhếch miệng, cùng đoàn người đi ra thang máy.

Vào thời điểm này, Tổng giám đốc Minh Thịnh Khang Chí Tông đang ngồi ở ghế sofa trong phòng làm việc, giờ tay bóp trán.

Ông là một nhà doanh nghiệp ngoài năm mươi tuổi, có gương mặt nghiêm nghị, quắc thước. Bình thường ông không hay nói cười, nhưng người xung quanh ông đều biết vị Tổng giám đốc xuất thân từ một kỹ sư này có rất nhiều ý tưởng về phương hướng phát triển và quản lý doanh nghiệp. Hơn nữa, ông còn là người làm ăn đứng đắn.

Dự án mua sắm lần này là cặp công văn cho hơn mười ngàn công nhân viên thuộc chi nhánh công ty tại ba mươi mấy tỉnh thành trong cả nước. Trong con mắt ông, đơn đặt hàng không lớn nhưng liên quan đến hình tượng thống nhất của tập đoàn và phúc lợi của công nhân viên nên chất lượng sản phẩm vô cùng quan trọng.

Trước đó Minh Thịnh từng tiếp xúc với Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ một thời gian. Sản phẩm của Tân Bảo Thụy có chất lượng tốt, công ty lại đứng đầu toàn ngành nhưng bọn họ bán hàng đi nhiều quốc gia, giá cả tương đối cao. Bọn họ lại không chịu hạ thấp báo giá với Minh Thịnh nên về cơ bản bị loại trừ.

Thực lực của Tư Mỹ Kỳ không bằng Tân Bảo Thụy nhưng công ty này đồng ý cung cấp sản phẩm tốt nhất, đồng thời nhiều lần cho biết mức giá sẽ rất ưu đãi. Về thẳng nhái Trần Tranh, ban đầu Khang Chí Tông không thích anh ta, cảm thấy đối phương hơi nông nổi nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, ông thấy con người Trần Tranh cũng được. Hơn nữa, một số cán bộ quản lý dưới trướng Khang Chí Tông đều đánh giá tốt về Tư Mỹ Kỳ và Trần Tranh, thành ra ông cũng có ý giao đơn đặt hàng cho anh ta.

Hôm nay Trần Tranh nói có việc quan trọng cần gặp Khang Chí Tông nên ông đồng ý gặp gỡ. Một mặt, Trần Tranh giới thiệu lại một lần sản phẩm trọng tâm của Tư Mỹ Kỳ, ngoài ra còn tặng ông quyển sách hướng dẫn chơi cờ cổ.

Khang Chí Tông lật giở vài trang, lập tức bị thu hút. Không thể không thừa nhận, món quà của Trần Tranh rất hợp ý ông.

Về phần Ái Đạt, cuộc gặp hôm nay là do cô đồng nước ngoài giới thiệu. Trước đó Khang Chí Tông cũng nghe nói, công ty này sắp phá sản, không biết bọn họ làm thế nào móc nối được với cổ đông nước ngoài?

Ông cũng chỉ định gặp bọn họ theo kiểu lấy lệ.

Cố Diên Chi và Lê Trí Thành vào phòng làm việc của Khang tổng lúc năm giờ năm phút.

Kể từ giây phút đó, Lâm Thiển không rời mắt khỏi cánh cửa khép chặt, niệm thầm trong lòng: ra lâu một chút, lâu một chút...

Nói thật, cô rất sợ hai vị Boss chỉ vào tầm mười phút liền bị đối phương kiểm soát đuối khéo. Mặc dù lo lắng nhưng cô vẫn không quên thăm rửa Trần Tranh. Anh ta nói chuyện với Khang tổng lâu như vậy, hôm nay Khang tổng ngồi máy bay, bây giờ chắc chắn rất mệt mỏi, năm rưỡi chiều còn có bữa cơm khách, cùng lắm bọn họ chỉ có thể trò chuyện hai mươi lăm phút.

Thời gian trôi qua rất nhanh, gần đến năm rưỡi, Lâm Thiển hồi hộp nhìn chằm chằm cánh cửa ra vào.

Vị phó chủ nhiệm ở bên ngoài cũng chú ý đến thời gian. Anh ta đi tới gõ cửa, đi vào trong, không biết nói câu gì lại nhanh chóng ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Lâm Thiển và Tiết Minh Đào đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Năm giờ bốn mươi lăm phút, Lê Trí Thành vẫn chưa ra ngoài.

Tới sáu giờ vẫn không có động tĩnh, mãi hơn bảy giờ, cửa văn phòng mới mở toang, Cố Diên Chi đi ra ngoài trước tiên, mặt mũi tươi cười rạng rỡ. Sau đó là Lê Trí Thành, khéo miệng anh cũng xuất hiện ý cười nhàn nhạt. Cuối cùng là Khang Chí Tông, ông đích thân tiễn bọn họ ra khỏi phòng.

7. Chương 7: Chương 7

Thế nào gọi là miếng bánh từ trên trời rơi xuống? Đó chính là cảm giác hưng phấn khó diễn tả của Lâm Thiển lúc này.

Cuối cùng Khang Chí Tông vẫn đi dự bữa cơm khách theo lịch trình chứ không ăn cơm cùng bọn họ, nhưng hai tiếng đồng hồ nói chuyện đã quá đủ.

Ô tô chạy trong màn đêm đang từ từ buông xuống, bên ngoài cửa sổ đèn điện rực rỡ, hắt lên gương mặt mỗi người trong xe. Cố Diên Chi cười ngoác miệng, sáng khoái tựa vào thành ghế, cầm chai nước khoáng uống một ngụm mới kể cho Lâm Thiển và Tiết Minh Đào nghe câu chuyện đằng sau “nhiệm vụ bất khả thi”:

“Lê tổng của các vị và Khang Chí Tông chơi hai ván cờ, khiến Boss của doanh nghiệp thuộc Top 50 thua bết nhè. Khang tổng không cam lòng, hẹn cuối tuần này chơi tiếp.”

“Hả?” Lâm Thiển và Tiết Minh Đào tròn mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Hai người đồng thời liếc Lê Trí Thành ở ghế sau. Anh vẫn ngồi nghiêm chỉnh, hai chân vắt chéo, ngoảnh mặt ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ. Anh vẫn giữ nguyên bộ dạng trầm tĩnh, sắc mặt không hề lộ vẻ mừng rỡ hay tự đắc. Chỉ là vừa ở trong phòng điều hòa nóng mấy tiếng đồng hồ, gương mặt anh vẫn hơi ửng đỏ.

Tiết Minh Đào là “cáo già” ở chốn công sở không thua kém Cố Diên Chi, anh ta lập mở miệng khen Lê Trí Thành, bày tỏ sự nể phục của mình. Đàn anh thể hiện bản thân, “cáo trẻ” Lâm Thiển biết điều im lặng. Cô là người ở bên cạnh lãnh đạo, thiếu gì cơ hội nịnh nọt, nên chỉ mỉm cười phụ họa vài câu.

Lâm Thiển chợt nghĩ đến tư liệu mà anh trai thu thập được, hình như không nhắc đến chuyện Boss thạo chơi cờ. Tất nhiên, Lâm Mạc Thần cũng không thể tìm hiểu đầy đủ. Vì vậy hôm nay Lê Trí Thành coi như “mèo mù vớ phải cá rán”?

Nghĩ đến đây, cô vô ý thức lại liếc Lê Trí Thành qua gương chiếu hậu, nhủ thầm: Boss, anh thật sự có thể tiếp tục giữ im lặng, không cần nói nhiều, trên người anh có nhiều chức năng vừa thực dụng vừa hữu dụng là đủ. Hờ hờ...

Đúng lúc này, Lệ Trí Thành đột nhiên ngoảnh mặt, vừa vặn chạm mắt cô qua gương chiếu hậu, Lâm Thiển nở nụ cười tươi.

Lúc định rời mắt đi chỗ khác, Lâm Thiển phát hiện khóe miệng anh hơi cong lên, để lộ nụ cười nhạt với cô.

Tim Lâm Thiển đập nhanh một nhịp. Hừm... vị Boss đẹp trai ít nói này sau khi hoàn thành việc lớn chỉ cười với một mình cô, đúng là tự hào thật.

Lâm Thiển lại cười với anh rồi nhìn thẳng về phía trước.

Đúng lúc này, Cố Diên Chi lên tiếng: “Tôi đoán, tuần sau chúng ta có thể thuận lợi nhận được thư mời thầu của Minh Thịnh. Tuy nhiên...” Anh ta chuyển đề tài: “Tư Mỹ Kỳ cảm rễ rất sâu ở Minh Thịnh.”

Lâm Thiển và Tiết Minh Đào đều im lặng. Đúng như Cố Diên Chi nhận định, Ái Đạt vừa mới hẹn gặp lãnh đạo cao cấp của Minh Thịnh, Tư Mỹ Kỳ đã thò một chân vào, chứng tỏ người của Minh Thịnh đã báo tin cho họ, lại còn có thể thu xếp cuộc gặp ngay trước Ái Đạt. Mối quan hệ này không chỉ đơn giản là sâu, mà còn rất sâu.

Bốn người giải quyết qua loa bữa tối ở trên đường rồi về công ty.

Lúc xuống xe, Cố Diên Chi bắt tay Lệ Trí Thành: “Boss, bây giờ chú chỉ cần phụ trách chơi cờ với lãnh đạo của bên kia, những việc còn lại giao cho chúng tôi.”

Lệ Trí Thành cười cười: “Ừ.”

Nói xong câu này, Cố Diên Chi và Tiết Minh Đào đi đến bộ phận marketing, Lâm Thiển đi theo Lệ Trí Thành lên tầng trên cùng. Cô hiểu ý câu nói vừa rồi của Cố Diên Chi, lãnh đạo cấp cao bắt đầu mối quan hệ tốt đẹp, bọn họ phải cố gắng hết sức mình, thiết lập quan hệ ở bên dưới, cùng Tư Mỹ Kỳ đua tranh một phen.

Đó là chiến trường của những người làm marketing, nơi càng phức tạp và quyết liệt hơn.

Ngoài trời đã tối đen, Lâm Thiển ngồi vào vị trí, thu dọn đồ đạc. Cô nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ tối.

Sau khi quay về, Lệ Trí Thành liền vào phòng làm việc, bên trong không một động tĩnh.

Lâm Thiển gõ cửa đi vào. Không nằm ngoài dự đoán của cô, anh đang ngồi sau bàn làm việc. Trên bàn là một đồng sản phẩm của Ái Đạt, tài liệu liên quan đến các phòng ban và thị trường. Quen biết lâu như vậy, Lâm Thiển thật sự cảm thấy sự cần cù và kiên định của anh đối với sự nghiệp kinh doanh. Thời khắc này, ngẩng gương mặt nghiêng tuần tú của anh hơi cúi thấp dưới ánh đèn, trong lòng cô có chút cảm động. Vốn định hỏi bao giờ anh mới ra về, nhưng cô không thốt ra lời, mà lặng lẽ đổ thêm nước nóng vào cốc giữ nhiệt màu xanh bộ đội của anh rồi lui ra ngoài.

Lâm Thiển luôn đặt ra yêu cầu làm một người trợ lý hoàn hảo 100% với bản thân nên lãnh đạo chưa ra về, cô cũng sẽ ở lại, để tránh khi anh có nhu cầu cần đến lại chẳng thấy người đâu. Tuy nhiên hôm nay là một ngày căng thẳng, cô cũng không có tâm trạng tiếp tục công việc nên mở máy tính chơi game.

Đến chín giờ rưỡi, Lâm Thiển dừng lại vì muốn đi vệ sinh.

Lúc này tầng trên cùng không còn một bóng người, đến cô tiếp tân ở cửa cũng đã ra về, phần lớn ngọn đèn đã tắt, không gian rộng lớn trống trải, hành lang đi ra nhà vệ sinh tối om.

Lâm Thiển do dự một lúc, cuối cùng lấy hết dũng khí, đi nhanh về phía nhà vệ sinh.

Cho đến khi quay về vị trí, tim cô vẫn còn đập thình thịch. Vừa định thần, cô vô ý thức đưa mắt về phòng làm việc ở bên trong.

Hả? Trong phòng đã tắt đèn? Đã đóng cửa?

Lâm Thiển lập tức đứng dậy, đi tới đẩy cửa, cánh cửa đã khóa.

Lâm Thiển đen mặt. Trời ơi, cô cố sống cố chết chống lại nỗi sợ hãi với ma quỷ, nhiệt tình ở lại đây với Boss, vậy mà cô mới đi nhà vệ sinh có một lát, Boss đã lặng lẽ về trước, còn khóa cửa nữa chứ. Lẽ nào anh tưởng cô thích làm thêm hay sao?

Lâm Thiển đảo mắt một vòng, càng cảm thấy xung quanh yên tĩnh đáng sợ. Cô rùng mình, lập tức thu dọn đồ vào túi xách.

Một tiếng “tạch” vang lên, đặc biệt rõ ràng trong đêm tối vắng lặng. Lâm Thiển toát mồ hôi lạnh, đưa mắt về hướng đó. Lệ Trí Thành đang đi từ nhà vệ sinh đi ra ngoài.

Lâm Thiển hơi ngây ra. Anh liếc cô một cái rồi thản nhiên đi qua chỗ cô, ra thang máy.

Đi chậm thôi, chờ tôi với! Lâm Thiển thầm gào lên ở trong lòng, vội vàng tắt máy tính rồi cầm túi xách chạy theo Lệ Trí Thành.

Thấy anh đứng ở cửa thang máy, Lâm Thiển bình ổn hơi thở. Tốt quá, thang máy vẫn chưa đến nơi, may mà cô nhanh chân nhanh tay. Cô bước chậm lại, đi về phía anh.

“Lệ tổng về nghỉ ngơi đây à?” Lâm Thiển cất giọng khách sáo.

Lệ Trí Thành im lặng, rõ ràng đây là câu hỏi thừa không cần trả lời. Đúng lúc này, anh giơ tay bấm nút xuống ngoài cửa thang máy.

Lâm Thiển nhú mày. Vừa rồi không phải cô phản ứng nhanh, mà là anh vẫn chưa bấm nút thang máy?

Anh đang đợi cô?

Trong lòng Lâm Thiển lại có một dòng khí nóng trào qua. Thời gian gần đây, hình như cảm giác ầm áp này ngày càng xuất hiện nhiều hơn thì phải?

Anh đúng là một lãnh đạo tốt, chỉ là hơi hướng nội một chút. Cô ngược nhìn Lệ Trí Thành, thầm cảm thán trong lòng.

Cửa thang máy mở ra, hai người đi vào trong.

Lâm Thiển: “Cám ơn Boss.”

“Ừ.” Anh thốt ra một tiếng, sau đó lại im lặng.

Đi khỏi tòa nhà, đêm đã về khuya, không khí vô cùng giá lạnh.

Biết anh sống ngay trong công ty, Lâm Thiển kéo cổ áo, định cáo từ. Phía trước đột nhiên vọng đến tiếng cười nói, Lâm Thiển liền đưa mắt về hướng đó. Ở tận cùng lối đi phía trước xuất hiện mấy hình bóng quen thuộc đang tiến về bên này, vẫy tay với hai người.

“Lệ tổng!”

“Hết giờ làm rồi còn gọi Lệ tổng gì chứ, gọi là tiểu đoàn trưởng!”

“Trợ lý Lâm!”

Là Cao Lăng và mấy người bảo vệ xuất thân từ bộ đội giải ngũ.

Lâm Thiển cũng mỉm cười với bọn họ. Mấy người bảo vệ đi tới, vây quanh cô và Lệ Trí Thành. Hàn huyền vài câu, Cao Lăng nói: “Lâm Thiển, bây giờ chúng tôi cùng tiểu đoàn trưởng đi ăn khuya, cô cùng đi với chúng tôi cho vui.”

Khi anh ta hỏi câu này, Lệ Trí Thành chỉ im lặng đứng một bên, Lâm Thiển đương nhiên từ chối: “Không cần đâu, các anh cứ đi đi.” Cao Lăng cũng chỉ hỏi khách sáo, nửa đêm một đám đàn ông đi uống rượu ăn đồ nướng, dẫn theo cô gái trang nhã thì hơi kỳ cục. Anh ta vừa định nói “Được thôi”, tiểu đoàn trưởng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Nếu em không có việc gì thì đi cùng chúng tôi.”

Lâm Thiển ngẩn người, sau đó cười tươi: “Vậy thì tôi cung kính không bằng tuân lệnh, làm phiền các anh.”

Cả đoàn người đi ra ngoài công ty, Lâm Thiển đương nhiên đi cạnh Lệ Trí Thành, sau anh một bước.

Về việc anh mời bản thân, Lâm Thiển tự lý giải: anh coi cô là một cấp dưới đáng tin cậy, vì vậy mới có ý đưa cô vào phạm vi giao thiệp của anh.

Địa điểm ăn khuya là một quán nhỏ trong ngõ ở bên cạnh công ty. Mọi người vừa ngồi xuống, Cao Lăng và một nhân viên bảo vệ liền gọi đồ: “Ông chủ, chúng tôi lấy một thùng bia, hai trăm xâu thịt dê nướng, một trăm xâu sườn non...”

Lâm Thiển thăm thè lưỡi, chợt nghe một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Em muốn ăn gì, bảo bọn họ gọi.”

Lâm Thiển ngoảnh đầu cười với Lê Trí Thành: “Tôi ăn gì cũng được, không kén chọn.”

Lê Trí Thành không đáp lời, khóe mắt vụt qua ý cười. Lâm Thiển cảm thấy nhất định mình nhìn nhầm, vừa rồi cô chẳng nói câu hài hước, có gì đáng buồn cười đâu?

Xung quanh bàn ăn rất náo nhiệt, mấy người bảo vệ không còn câu nệ trước Lê Trí Thành mà kể chuyện vui thời quân ngũ và sự cố trong mấy ngày đi làm. Ai nấy cười nói vui vẻ, Lâm Thiển cũng mỉm cười, thỉnh thoảng phát biểu một hai câu, bầu không khí hết sức đầm ấm.

Lúc này, nhân viên phục vụ bê thùng bia bày lên bàn. Trước mặt Lâm Thiển cũng có một chai bia.

“Em uống không?” Lê Trí Thành cất giọng trầm trầm.

Lâm Thiển hơi ngập ngừng. Nếu đây là buổi tụ tập bạn bè bình thường, cô sẽ không uống, nhưng bây giờ người hỏi ý kiến là Bos nên cần phải suy nghĩ một chút...

Trong giây phút Lâm Thiển im lặng, một bàn tay lớn đột nhiên thò ra trước mặt cô, cầm chai bia đặt xuống mặt bàn chỗ của anh. Sau đó, anh quay sang Cao Lăng: “Gọi sữa chua cho cô ấy.”

Lâm Thiển hơi cảm động. Ngoài giờ làm, Boss hòa nhã thân thiện hơn trong lúc làm việc, thậm chí có phần bá đạo nữa.

Chắc đây là bộ dạng của anh ở cuộc sống quân ngũ, nghiêm trang nhưng cũng thoải mái, không câu nệ. Không giống lúc đi làm, anh chỉ nhìn đối phương chăm chăm, rất hiếm khi mở miệng, hơn nữa toàn nói những lời cứng nhắc lạnh lùng.

Anh cũng không dễ dàng, Lâm Thiển thăm thò dài, cầm chai bia đổ vào cái cốc không trước mặt anh. Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô.

Lâm Thiển cười: “Nghe nói, bí quyết rót bia là để nước bia chảy theo thành cốc xuống, tôi thấy đúng thế thật.”

Nghe cô nói vậy, mọi người dồn ánh mắt vào tay cô, quả nhiên cốc bia không sủi một chút bọt.

“Lê tổng, tôi kính anh.”

Đám đàn ông hòa vào: “Uống một cốc, uống một cốc đi”, “Không được, Lâm Thiển một cốc bia, tiểu đoàn trưởng uống ba cốc.”

Lâm Thiển vội nói: “Tâm lòng thôi mà, uống tùy ý là được.” Cô cầm cốc sữa chua nhấp một ngụm, trong khi đó Lê Trí Thành cầm cốc bia, từ tốn uống cạn.

Bọn họ dùng vài bia lớn, bia ngày mùa đông lại rất lạnh, vậy mà anh vẫn uống hết. Lâm Thiển tròn mắt, cô đâu có ý định chúc rượu Boss? Nhưng mấy người đàn ông đã vô cùng hưng phấn.

“Tiểu đoàn trưởng uống thật rồi.”

“Lâm tiểu thư giỏi quá, bình thường tiểu đoàn trưởng không thích bia rượu.”

Lâm Thiển cười hì hì, vừa định nói “Cám ơn Boss”, chợt nghe thấy anh cất giọng nhàn nhạt: “Là rượu cô ấy mời, chắc chắn tôi phải uống cạn.”

Xung quanh rất ồn ào, câu nói của anh như lấm bầm, chẳng mấy ai nghe thấy.

Tim Lâm Thiển đập mạnh. Cô ngẩng đầu, anh đang cụng ly với Cao Lăng, thần sắc bình thản như thường lệ.

Lâm Thiển thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy bản thân buồn cười. Chẳng phải Boss nói chuyện luôn thành thật như vậy? Thế mà nhịp tim của cô tự dưng không ổn định...

Cô liền gạt bỏ cảm giác lạ thường ra khỏi đầu óc. Cô là ai chứ? Cô là Lâm Thiển, trên người cô tuyệt đối không xảy ra chuyện “mất giá” là tình yêu nơi công sở.

Đây là một buổi tối mùa đông ấm áp, mấy người đàn ông ngay thẳng đơn giản cười nói, cùng hát cho Lâm Thiển nghe. Ông chủ mập mạp cười híp mắt đưa từng đĩa đồ nướng thơm diết mùi lên bàn, còn thỉnh thoảng góp vui với đám quân nhân giải ngũ vài câu. Lâm Thiển bắt giắc ăn no căng bụng, cũng không thèm nghĩ đến chuyện nửa đêm ăn nhiều sẽ tăng cân. Đợi người mấy khi có dịp tận hưởng niềm vui như lúc này. Lệ Trí Thành từ đầu đến cuối ngồi yên tĩnh bên cạnh cô, khéo mắt anh cười cười. Lâm Thiển có thể nhận ra, khoảng thời gian bình thường và thoải mái như lúc này khiến anh cũng nhẹ nhõm và vui vẻ.

Kết thúc buổi ăn khuya đã hơn mười một giờ, lần này không đợi Lệ Trí Thành dặn dò, mấy người bảo vệ tự nguyện đưa Lâm Thiển về tận chân cầu thang. Lệ Trí Thành đi cuối cùng, cho đến khi cô chuẩn bị lên nhà, anh mới lên tiếng: “Ngày mai tôi đi làm lúc tám giờ.”

Điều đó có nghĩa bản thân không cần dậy sớm, Lâm Thiển nở nụ cười rạng rỡ: “Vâng, chúc Boss ngủ ngon.” Sau đó cô chào theo kiểu nhà binh rồi đi nhanh lên tầng trên.

Mấy người đàn ông say khướt lão đảo ngược về lối cũ. Có người quên cả thân phận, khoác vai Lệ Trí Thành, híp mắt nói: “Tiểu đoàn trưởng, Lâm tiểu thư rất xinh đẹp.”

Lệ Trí Thành tiếp tục bước đi, miệng đáp khê: “Ừ... cũng được.”

Cùng một buổi tối, Trần Tranh nằm trên chiếc giường Kingsize trong ngôi biệt thự của mình, trần trọc khó ngủ.

Anh ta đã nhận được tin từ người của tập đoàn Minh Thịnh nên trong lòng rất bức bối. Mẹ kiếp, sao có thể trùng hợp, có thể xui xẻo như vậy. Anh ta vừa kiếm được quyền sách hướng dẫn chơi cờ quý giá, gây được sự hứng thú của Khang Chí Tông, nào ngờ tên CEO bộ đội của Ái Đạt lại là cao thủ chơi cờ?

Tiếp xúc với Minh Thịnh lâu như vậy, Trần Tranh không cho rằng anh ta đã “hạ gục” được Khang Chí Tông, mà chỉ có thể nói tạo nền tảng không tồi. Khang Chí Tông là người chính trực liêm khiết có tiếng, chưa bao giờ nhận quà tặng đắt giá. Trong con mắt của Trần Tranh, ông chỉ giả vờ thanh cao mà thôi. Biết Khang Chí Tông thích chơi cờ, anh ta thăm tính toán. Tặng ông bàn cờ ngọc? Không được, vì quà đắt giá. Mời ra ngoài thưởng thức giải đấu cờ quốc tế? Cũng không được, đối phương làm gì có thời gian.

Mấy ngày trước, nghe một cấp dưới rành về đồ cổ tiết lộ, ngoài thị trường có người bán một quyển hướng dẫn chơi cờ cổ xưa, Trần Tranh lập tức cho người tìm mua. Loại quà tặng này không dễ định giá, anh ta đoán chắc chắn Khang Chí Tông sẽ nhận. Anh ta còn bảo người thu xếp, để Tư Mỹ Kỳ “thò chân” ngay trước mũi Ái Đạt.

Ai ngờ việc làm của anh ta lại có lợi cho đối thủ. Anh ta tặng quà, để Khang Chí Tông thấy thành ý hợp tác của mình, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là mối quan hệ bề mặt. Trong khi đó Lệ Trí Thành “thuận nước giông thuyền”, cùng Khang Chí Tông chơi cờ hai tiếng đồng hồ, có cuộc trò chuyện riêng tư và thoải mái. So với đối phương, Trần Tranh rơi vào tình trạng thất thế hơn. Tiếp theo, có phải Lệ Trí Thành sẽ được Khang Chí Tông coi là tri kỷ vong niên?

Hừ, anh ta ngẩng đầu dỗi mắt ra ngoài cửa sổ. Cũng chẳng sao, một chút cảm tình của Khang Chí Tông không có nghĩa Minh Thịnh sẽ giao đơn hàng cho Ái Đạt. Hơn nữa, theo anh ta được biết, chế độ đặt hàng của Minh Thịnh rất hoàn thiện và khách quan, ý kiến của Khang Chí Tông chỉ chiếm tỷ trọng không đến 10% của khâu quyết định cuối cùng. Bởi Minh Thịnh còn cần khảo sát nhiều phương diện như thực lực của doanh nghiệp, sản phẩm...

Tư Mỹ Kỳ chiếm ưu thế tuyệt đối, anh ta không có khả năng thua cuộc.

Một tuần sau.

Quả nhiên như Cổ Diên Chi dự đoán, Ái Đạt nhận được thư mời thầu của Minh Thịnh. Ngoài Ái Đạt còn có sáu công ty khác, gồm cả Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ cũng nhận được thư mời thầu.

Trong khoảng thời gian đó, bộ phận marketing làm việc hết sức mình. Tiết Minh Đào nói: “Những đối tượng có thể “tấn công” trong nội bộ Minh Thịnh, chúng tôi đã tận tâm tận lực tạo quan hệ. Việc còn lại chỉ là chờ xem kết quả dự thầu.”

Cổ Diên Chi dẫn bộ phận marketing tiếp tục mở rộng quan hệ, còn công tác chuẩn bị Hồ sơ dự thầu đương nhiên trở thành khâu quan trọng cuối cùng.

Chiều hôm nay, Lâm Thiển ngồi ở vị trí, trên tay cô là thư mời thầu của Minh Thịnh mới nhận được.

Từ thư mời thầu, có thể thấy Minh Thịnh đánh giá các doanh nghiệp dự thầu dựa trên mấy phương diện: thực lực của doanh nghiệp, giá cả sản phẩm, chất lượng sản phẩm, thời gian giao hàng. Theo Lâm Thiển được biết, doanh nghiệp nhà nước còn thêm một mục “Sự đánh giá của lãnh đạo”, tức là tổng hợp ý kiến của toàn thể lãnh đạo cao cấp. Vì vậy, tổng cộng có năm phương diện.

Lâm Thiển thâm suy xét, tâm trạng của cô trở nên căng thẳng trong giây lát.

Về mặt thực lực doanh nghiệp: nhắm mắt cũng biết Tư Mỹ Kỳ có ưu thế tuyệt đối so với Ái Đạt, chỉ hy vọng vụ chất gây ung thư có thể giúp Ái Đạt tăng điểm số.

Về mặt giá cả sản phẩm: theo sự hiểu biết của cô về Trần Tranh, chắc chắn anh ta sẽ ép giá xuống mức vô cùng thấp. Đương nhiên Ái Đạt cũng có thể hạ giá, nhưng liệu có hạ được đến mức của Tư Mỹ Kỳ? Điều này cần vận may.

Chất lượng sản phẩm: Nói một câu thật lòng, xét tổng thể, chất lượng sản phẩm của Ái Đạt nhỉnh hơn Tư Mỹ Kỳ. Thời gian làm việc ở Tư Mỹ Kỳ, Lâm Thiển phát hiện chất lượng sản phẩm của họ rất không ổn định. Nhưng nếu Trần Tranh coi trọng dự án, chắc chắn anh ta sẽ chú trọng khâu chất lượng. Vì vậy phương diện này hai bên bằng điểm nhau.

Thời gian giao hàng: Không cần nói nhiều, hiện tại Ái Đạt là một đồng bùng nhùng, Tư Mỹ Kỳ nhất định sẽ sản xuất nhanh hơn bọn họ.

Đánh giá của lãnh đạo: Tuy Lệ Trí Thành và Khang Chí Tông đã trở thành bạn chơi cờ, nhưng con mắt của Khang Chí Tông, Lệ Trí Thành chưa chắc đã bằng Trần Tranh. Hơn nữa trong số lãnh đạo cao cấp của Minh Thịnh, người đứng về phía Tư Mỹ Kỳ đương nhiên nhiều hơn Ái Đạt.

Đúng là chẳng nhìn thấy khả năng chiến thắng.

Sau khi nhận được thư mời thầu, Lệ Trí Thành và Cổ Diên Chi đều ở trong phòng làm việc thương lượng, Lâm Thiển không biết bọn họ định thế nào. Nhưng tình thế bày ra rõ mồn một, cô tin phán đoán của họ sẽ không khác cô là bao.

Buổi tối về nhà, Lâm Thiển vẫn nghĩ đến vụ đấu thầu. Phân vân một lúc, cuối cùng cô cảm di động, gọi cho Lâm Mạc Thần.

Lúc này mà không nhờ anh trai chỉ bảo, còn chờ đến bao giờ?

Lâm Mạc Thần đại khái mới thức giấc, giọng nói có chút không vui vì bị làm phiền. Lâm Thiển lập tức nịnh anh trai: “Anh, đợi sau này quan hệ giữa em và Boss thân thiết hơn, em sẽ nói với anh ấy, thật ra anh mới là cao nhân, là thầy giáo của anh ấy.”

Lâm Mạc Thần phì cười, im lặng nghe em gái kể tường tận tình hình. Trầm mặc vài giây, anh mở miệng: “Bên mời thầu sẽ đánh giá và cho điểm năm phương diện, sau đó chọn đối tượng có số điểm cao nhất trúng thầu... Đánh giá cho điểm đây Lâm Thiển, kết quả đánh giá là do con người làm ra, một nhân viên đánh giá khách quan công bằng đến mức nào cũng không thể tránh khỏi ý thức chủ quan trong nội tâm. Từ xưa đến nay, trong nước hay nước ngoài đều như vậy.

Do đó, nếu để anh đưa ra yêu cầu về Hồ sơ dự thầu, thì đó phải là một hồ sơ xuất sắc ở mức độ cao, thoát nhìn đã để lại ấn tượng cho người khác, có ưu thế rõ ràng. Ví dụ giá cả là một phương diện, Minh Thịnh có nói nhất định phải đưa ra mức giá thấp mới được chọn không? Điều công ty em cần làm, là khiến bọn

họ cảm thấy: giá của Ái Đạt tuy không phải mức thấp nhất, nhưng là giá hợp lý nhất. Hồ sơ dự thầu của họ rất có lý, đã hoàn toàn chinh phục chúng ta.

Các phương diện khác cũng tương tự. Dù bên em ở thế yếu cũng đừng để khách hàng dắt mũi, mà phải dắt mũi khách hàng. Hồ sơ dự thầu chính là thủ đoạn cuối cùng gây ảnh hưởng đến bọn họ. Hãy làm thật tốt, Ái Đạt chỉ cần cố gắng hết sức, việc còn lại nghe theo ý trời.”

8. Chương 8

Sáng hôm sau, Tổ dự án lại một lần nữa được thành lập. Tổ trưởng là Tổng giám sát marketing Tiết Minh Đào, thành viên gồm bốn người: giám đốc marketing cao cấp trên Trần Đông, ba người còn lại cũng là thành viên của tổ công tác xử lý khủng hoảng trước đây, trưởng phòng hành chính Châu Nhã Hình, nhân viên kỹ thuật Cát Tùng Chí và chủ quản bộ phận sản xuất Đồng Dũng. Bởi vì lần trước có biểu hiện xuất sắc nên ba người này được chọn vào Tổ dự án.

Sau bữa trưa, Lâm Thiển vừa quay về vị trí liền nhìn thấy Lê Trí Thành từ văn phòng đi ra ngoài. Anh nói với cô: “Đi Tổ dự án.”

Từ tòa văn phòng chính đến tòa nhà nhỏ độc lập nơi Tổ dự án làm việc phải đi bộ một đoạn. Bây giờ là giờ nghỉ trưa, lối đi rợp bóng cây xanh im lìm vắng vẻ. Hai người đi một đoạn, Lê Trí Thành đột nhiên hỏi: “Em đoán khả năng thắng thầu là bao nhiêu phần trăm?”

Lâm Thiển dừng bước, sao Boss lại hỏi cô vấn đề này? Anh hy vọng nghe câu trả lời thế nào? Đây là “củ khoai nóng bỏng tay”[1] đấy, Boss có biết không?

[1] “Củ khoai nóng bỏng tay” chỉ sự việc khó khăn.

Cô nhướn mắt, thấy anh cũng đứng lại, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển trầm ngâm trong giây lát, trả lời thành thật: “Không đến... năm mươi phần trăm.”

Lê Trí Thành cất giọng nhàn nhạt: “Ừ, bọn họ cũng đánh giá như vậy.”

Lâm Thiển nhíu mày. “Bọn họ” chỉ những người quản lý cao cấp như Cố Diên Chi, Lưu Đồng... Cô đã sớm lường trước họ cũng sẽ có phán đoán tương tự. Nhưng bây giờ khi Boss thốt ra miệng, trong lòng cô chợt có cảm giác chua xót.

Lâm Thiển vừa định nói câu gì đó để làm dịu bầu không khí, Lê Trí Thành đã sải bước dài đi về phía trước.

Tổ dự án vẫn áp dụng hình thức làm việc khép kín. Lúc Lâm Thiển và Lê Trí Thành đi vào, bọn họ đang ngồi trong một tòa văn phòng lớn, vui đùa vào công việc.

Tiết Minh Đào báo cáo ngắn gọn với Lê Trí Thành kế hoạch của ngày hôm nay như chỉnh lý, soạn tư liệu cần thiết, đồng thời tính toán chính xác mức giá dự thầu, thời gian giao hàng, cố gắng đến tận chiều tối hoàn thành bản sơ thảo.

Lê Trí Thành gật đầu, đi vòng quanh một lượt, xem xét tài liệu rồi cùng Lâm Thiển ra ngoài.

Lâm Thiển tưởng hai người quay về văn phòng, ai ngờ anh đi thẳng tới bãi đỗ xe: “Chúng ta đi phố Xuân Thành.”

Lâm Thiển hơi nhíu mày, rảo bước nhanh theo anh.

Phố Xuân Thành là con phố thương mại nằm ở trung tâm thành phố, nhà cao tầng san sát. Cửa hàng Flagship[2] của Ái Đạt và Tư Mỹ Kỳ đều nằm trên con phố này.

[2] Cửa hàng Flagship là cửa hàng chính của các nhãn hiệu sản phẩm, thường nằm ở khu trung tâm thương mại sầm uất.

Xe ô tô lặng lẽ dừng lại bên lề đường, Lâm Thiển nhìn “Cửa hàng Flagship Ái Đạt” ở bên trái đầu đường phía trước, thầm thở dài một tiếng. Khi quay sang cửa hàng Flagship Tư Mỹ Kỳ ở bên phải nơi gần hơn, cô lại thở dài. Đúng là “kẻ ăn không hết người lần không ra”.

Hai cửa hàng Flagship đều là tòa nhà trang trí lộng lẫy nhưng bên Ái Đạt rất vắng vẻ, đèn trong cửa hàng tối mờ, ngoài cửa kính dán dòng chữ “Giảm giá” nổi bật. Thậm chí tầng một có hai gian mặt tiền cho người khác thuê, bán “Áo lông vũ giá đồng hạng 99 đồng.”

Tình trạng vô cùng điêu linh.

Trong khi bên Tư Mỹ Kỳ đèn đóm sáng choang, khách ra vào nườm nượp. Ngoài cửa kính dán dòng chữ “Hàng mới về”. Nhân viên bán hàng bận rộn chạy đi chạy lại tiếp đón khách.

Trước tình trạng tương phản này, Lâm Thiển chỉ có thể kết luận, một chiến lược thất bại có thể khiến doanh nghiệp tư nhân xuất sắc có bề dày vài chục năm sụp đổ với tốc độ khó có thể tưởng tượng.

Cô lén liếc Lệ Trí Thành. Vẻ mặt của anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ, như một núi băng bất động, chỉ có ngón tay gõ nhẹ trên vô lăng.

Lâm Thiển cân nhắc câu từ rồi mở miệng: “Lệ tổng, thật ra xét về chất lượng sản phẩm, chúng ta không thua kém Tư Mỹ Kỳ và Tân Bảo Thụy, đây là kết quả do tôi tự so sánh. Thậm chí tôi cảm thấy chất lượng của chúng ta còn tốt hơn bọn họ. Nền tảng của chúng ta không có gì đáng phàn nàn.

Giống như lần này Minh Thịnh tổ chức đấu thầu, tuy thư mời được gửi tới sáu công ty, nhưng chỉ ba công ty có thể sản xuất sản phẩm cao cấp đạt tiêu chuẩn quốc tế. Tôi cho rằng chỉ cần làm tốt Hồ sơ dự thầu, chúng ta vẫn có cơ hội thắng lợi.

Về phương diện cửa hàng cửa hiệu cũng vậy thôi, không phải sản phẩm của chúng ta kém, mà là trước đó... “bình bại như núi đổ”, đồng thời chúng ta bị các công ty khác liên kết chèn ép, dẫn đến hàng tốt giá hạ cũng không bán được. Thật ra chỉ cần đổ tiền tạo dựng lại thương hiệu, tôi nghĩ lượng tiêu thụ sẽ không đến nỗi nào.”

Nhận định này là sự thực, nhưng trong cuộc đời, bất cứ điều gì bao giờ cũng nói dễ hơn làm.

Lệ Trí Thành ngoảnh đầu nhìn cô: “Ừ, chúng ta cứ tiến từng bước một.”

Giọng nói trầm ấm rõ ràng, đầy sức mạnh của anh khiến từng câu từng chữ đi thẳng vào trái tim người phụ nữ. Lâm Thiển hiếm khi bị ảnh hưởng bởi ngôn từ của người khác, nhưng vào thời khắc này, chỉ một câu nói đơn giản của anh cũng khiến cô cảm thấy một sức mạnh chân thành và kiên định.

Dù là người khéo ăn nói nhưng cô nhất thời không biết đối đáp ra sao. Không, bây giờ chẳng cần nói điều gì cả, Cô mỉm cười nhìn vào mắt Lệ Trí Thành... Đúng, cô nên cho Boss cảm giác hai người giống cấp trên và cấp dưới nhưng cũng giống tri kỷ.

Đúng lúc này, khước mắt Lâm Thiển bắt gặp động tĩnh bất thường ở phía trước. Cô ngoảnh đầu, lập tức phát hiện ra Trần Tranh. Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Anh ta đang cùng mấy người xuống xe ô tô, đồng thời quay mặt về phía cửa hàng Flagship Tư Mỹ Kỳ, sau đó anh ta thông thả đi về bên này.

“Boss!” Lâm Thiển kêu một tiếng, đồng thời cúi thấp người né tránh tầm nhìn của Trần Tranh. Thấy Lệ Trí Thành vẫn ngồi yên bất động, cô vô thức định kéo tay anh xuống dưới.

Ai ngờ phản ứng của Lệ Trí Thành nhanh kinh hồn. Vừa chạm vào cổ tay anh, Lâm Thiển liền cảm thấy một sức mạnh ập đến. Sau đó, cổ tay cô bị anh giữ chặt.

Lâm Thiển ngây người, Lệ Trí Thành liếc cô một cái đồng thời vẫn cúi thấp người, trốn ở dưới vô lăng.

Cô vẫn bị anh nắm cổ tay. Lúc này, thân thể và mặt hai người cách nhau chưa đến mười xen ti mét. Cô tựa hồ có thể nhìn rõ đôi lông mày đen của anh và hình bóng cô trong đôi mắt anh. Hơi thở nóng hổi của anh dường như phả vào mặt cô.

Lệ Trí Thành yên lặng nhìn cô.

Lâm Thiển hơi đỏ mặt, mở miệng giải thích: “Lệ tổng, chúng ta đến đây tìm hiểu tình hình, không thể để đối phương phát hiện.”

Kỳ thực Lâm Thiển nghĩ, Trần Tranh là kẻ không từ thủ đoạn, lại thích cười nhạo người khác. Nếu bị anh ta bắt gặp, chỉ e anh ta sẽ thách thức hay nói những lời khó nghe. Sao cô có thể để Lệ Trí Thành rơi vào hoàn cảnh này? Tất nhiên cô cũng không thể nói rõ với anh.

“Ừ.” Anh đáp khẽ, vẻ mặt trầm tĩnh, cũng không biết có nhận ra dụng ý của cô. Nhưng bây giờ, điều Lâm Thiển quan tâm hơn cả... là khoảng cách giữa hai người dường như không thích hợp.

Tay cô vẫn nằm trong tay anh. Lâm Thiển đoán vừa rồi đại khái là phản ứng tự vệ của Boss, bây giờ Boss vẫn chưa định thần nên quên không buông tay. Lâm Thiển không tiện rút tay về, trong lòng rất ngại ngùng. Bàn tay đàn ông to lớn thô ráp nhưng cũng rất ấm áp, cô thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng vết chai mỏng ở lòng bàn tay anh áp trên mu bàn tay mềm mại của cô.

Một ý nghĩ không liên quan xuất hiện trong đầu Lâm Thiển: lúc cởi bỏ quân phục và khoác bộ comple, anh thật sự giống công tử nhà giàu. Nhưng bàn tay anh tương đối lớn và thô ráp, quả nhiên về bản chất anh vẫn là người đàn ông chân chính.

Lệ Trí Thành vẫn giữ nguyên tư thế cúi thấp người, yên lặng nhìn Lâm Thiển. Trong không gian chật hẹp, hơi thở của hai người dường như hòa quyện.

Không ổn, tình huống này rất không ổn.

Lâm Thiển lập tức quay sang một bên. Cô giả bộ cúi thấp hơn, đồng thời thản nhiên hỏi: “Anh ta đã đi chưa?”

Lệ Trí Thành ở phía trên cô, chỉ cần hơi ngẩng đầu là có thể quan sát tình hình bên ngoài. Vài giây sau anh nói: “Vẫn chưa.”

Lâm Thiển đành giữ nguyên tư thế bất động.

Chỉ là cô dần phát hiện tư thế này càng bất thường, bởi hơi thở ấm nóng của Lệ Trí Thành thổi vào cổ cô rõ mồn một. Chắc chắn anh vô ý, nhưng cũng đủ khiến cô có cảm giác xuất hiện một sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua vùng cổ.

Giống như nhiều người phụ nữ, vùng cổ là bộ phận tương đối nhạy cảm, nhưng bây giờ Lâm Thiển chỉ có thể cứng đờ người. Tiếp theo, một luồng khí nóng từ cổ lan truyền lên mặt, Lâm Thiển không cần soi gương cũng biết, hai má cô chắc chắn đã ửng đỏ.

Hừ... tên Trần Tranh đáng ghét này, sao còn lẩn tránh mãi? Chẳng phải anh ta luôn có tác phong nhanh nhẹn? Sao hôm nay dừng ở ngoài cửa lâu thế? Đúng là người đàn ông này sinh ra để khiến cô bực mình.

Một lúc sau, đến khi Lâm Thiển mỏi cổ, mới nghe thấy Lệ Trí Thành lên tiếng: “Đi rồi.”

Lâm Thiển lập tức ngồi thẳng người, thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Lệ Trí Thành tựa hồ mới phát hiện anh vẫn đang nắm tay Lâm Thiển, liền buông tay cô.

Lâm Thiển cố tỏ ra trấn tĩnh, mỉm cười với anh: “Boss, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Lệ Trí Thành dường như không để ý đến tình huống ngượng ngùng vừa rồi, anh nhìn thẳng về phía trước, đặt tay lên vô lăng, bình thản trả lời: “Về công ty.”

Sau khi về công ty, Lâm Thiển nhanh chóng lao vào công việc căng thẳng. Tầm chiều tối, cô và Lệ Trí Thành lại đi đến chỗ Tổ dự án.

Không chỉ bọn họ, Cố Diên Chi và Phó tổng giám đốc phụ trách kỹ thuật sản xuất cũng có mặt. Ba lãnh đạo cao cấp cùng thẩm định bản thảo hồ sơ dự thầu.

Bên ngoài trời sẩm tối, cả khuôn viên công ty rộng lớn và tĩnh mịch, chỉ có nơi này bật đèn sáng trưng. Tiết Minh Đào nghiêm nghị báo cáo: “... Về phương diện giá cả, mức đơn giá thấp nhất là 1500 NDT, không thể thấp hơn. Bởi vì chúng ta sử dụng vật liệu đắt nhất, dù là vật liệu tồn kho nhưng giá thành cũng có giới

hạn. Mặt khác, nếu còn hạ thấp giá... khoản thanh toán đầu của khách hàng không đủ để chúng ta duy trì sản xuất.

Về phương diện thời hạn giao hàng, bởi vì lô hàng này có yêu cầu chất lượng rất cao, dù công nhân một ngày làm ba ca không ngừng nghỉ, nhanh nhất cũng cần sáu tháng mới hoàn thành toàn bộ lô hàng...”

Anh ta nói xong, cả Tổ dự án đều nhìn ba vị lãnh đạo bằng ánh mắt có phần mệt mỏi nhưng cũng hưng phấn và chờ đợi. Lâm Thiển biết bọn họ chờ đợi điều gì, dựa vào tính toán thông thường, mức giá và thời gian giao hàng như vậy đã rất ưu việt. Tuy nhiên...

Ba vị lãnh đạo đều im lặng. Cuối cùng Cố Diên Chi mở miệng trước: “Cũng được, nhưng chưa phải tốt nhất. Theo tôi được biết, con người Trần Tranh rất tàn nhẫn, lần này chúng ta đụng độ chính diện với anh ta, tôi tin điều kiện anh ta đưa ra sẽ có lực sát thương mạnh mẽ.”

Mọi người đều im lặng, Lưu Đồng chau mày: “Vậy phải làm thế nào?” Ông quay sang Tiết Minh Đào: “Có thể điều chỉnh nữa không?”

Tiết Minh Đào lắc đầu: “Chúng tôi đã làm đến cực hạn rồi.”

Lệ Trí Thành từ đầu đến giờ vẫn im lặng đột nhiên nhìn Lâm Thiển: “Em cho rằng bọn họ sẽ đưa ra điều kiện thế nào?”

Lâm Thiển im lặng vài giây rồi nhìn thẳng vào anh: “Tôi không thể suy đoán chuẩn xác, nhưng dựa vào sự hiểu biết của tôi về Trần Tranh, anh ta có thể đưa ra mức giá 1300- 1400 NDT, thời hạn giao hàng là năm tháng.”

Sau khi cô nói xong, phòng làm việc dường như càng yên tĩnh hơn. Sắc mặt mọi người tương đối nặng nề, Lưu Đồng cầm ly trà uống một ngụm lại chau mày đặt xuống. Cố Diên Chi dựa vào thành ghế trầm ngâm. Lệ Trí Thành ngồi thẳng người ở vị trí trung tâm, mắt nhìn thẳng về phía trước, thần sắc vô cùng lạnh lùng.

Sau đó, Lâm Thiển và mọi người nghe thấy lời phát biểu dài nhất của anh kể từ khi tiếp quản công ty đến nay:

“Lúc ở trong quân ngũ, tôi thường vạch ra kế hoạch tác chiến. Nội dung chủ yếu của kế hoạch tác chiến, đầu tiên phải xác định điểm chiến thắng then chốt của trận đánh nằm ở chỗ nào. Là sĩ quan chỉ huy, tôi không bao giờ bận tâm đến tiểu tiết, cũng không suy nghĩ việc thực hiện khó khăn như thế nào. Nhiệm vụ của tôi là đảm bảo bên ta đạt tới điểm thắng lợi, chiếm ưu thế tuyệt đối, từ đó giành chiến thắng toàn diện trong trận chiến. Tôi nghĩ, đạo lý ở thương trường và chiến trường đều như nhau.

Hồ sơ dự thầu này là điểm thắng lợi cuối cùng của chúng ta, mục tiêu của chúng ta là giành được trái tim khách hàng. Ngôn từ của Hồ sơ dự thầu và tư liệu phức tạp hay chi tiết đều không phải là điều quan trọng nhất. Quan trọng nhất là chúng ta thể hiện ưu thế tuyệt đối của chúng ta bằng thái độ kiên quyết, để Minh Thịnh thấy rõ điều đó. Chúng ta cần để lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ, từ đó chinh phục họ một cách triệt để.

Vì vậy, tôi đề nghị mọi người hãy điều chỉnh Hồ sơ dự thầu như sau:

Thứ nhất, chúng ta tiếp tục điều chỉnh giá cả, đến mức như Lâm Thiển vừa nói. Nếu gặp khó khăn về vốn, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết. Đồng thời, túi xách cao cấp ở tất cả cửa hàng phải khôi phục giá như cũ, không được phép giảm giá. Tiết Minh Đào, trong Hồ sơ dự thầu, anh hãy dùng phương thức nhấn mạnh chỉ rõ, giá của loại túi xách chúng ta cung cấp cho Minh Thịnh chỉ bằng 30% mức giá xuất ra thị trường nước ngoài. Hãy làm một biểu đồ so sánh giá thị trường cho bọn họ thấy. Theo sự quan sát của tôi, giá thị trường của Tư Mỹ Kỳ thấp hơn chúng ta, nên chiết khấu tương ứng của họ chỉ có 40-50%.

Thứ hai, chúng ta cam kết với Minh Thịnh, chúng ta sẽ bảo hành năm năm cho lô hàng này, chứ không phải một năm theo thông lệ của thị trường. Chúng ta thực hiện chế độ CEO phụ trách, xuất hiện bất cứ vấn đề gì về chất lượng, không cần hỏi nguyên do, Ái Đạt sẽ trả lại tiền hàng trong ba ngày, Minh Thịnh không cần chịu trách nhiệm và giá thành trung gian.

Thứ ba, về thời hạn giao hàng, đây là phương diện duy nhất chúng ta có thể chủ động. Thời hạn giao hàng phải ép xuống ba tháng. Bây giờ Ái Đạt đang ở giai đoạn sống còn, nếu không kịp, tôi và Cố tổng sẽ đích thân đứng máy. Yêu cầu này là nhiệm vụ “chết”, không thể thương lượng, không thể kéo dài.”

Nói đến đây, Lệ Trí Thành ngẩng đầu, đảo mắt một vòng rồi kết luận: “Dù chúng ta thắng dự án này, cũng thắng một cách thảm hại, nhưng có thể giúp Ái Đạt ngoắc ngoải, những chuyện khác sau này tính tiếp.”

Tất cả mọi người đều gật đầu.

Lâm Thiển không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của Lệ Trí Thành. Nhịp tim trong lồng ngực cô phảng phất đập thình thịch sau câu nói của anh.

Lưu Đồng đập bàn: “Được! Tôi đồng ý với quan điểm của Lệ tổng, chúng ta cứ quyết định như vậy đi! Nếu nhân lực không đủ, tôi sẽ đứng máy, vợ con tôi cũng sẽ tham gia sản xuất. Lúc mới lập nghiệp, chẳng phải chúng ta đều cùng chủ tịch làm vậy hay sao?”

Cố Diên Chi nhếch miệng, ánh mắt sáng ngời.

Tiết Minh Đào nghiêng rằng: “Được! Chúng tôi nghe theo Lệ tổng.”

Các thành viên của Tổ dự án để lộ ánh mắt phức tạp. Tâm trạng của Lâm Thiển cũng giống bọn họ, vừa bi thương vừa khó chịu nhưng cũng đầy quyết tâm, không chút do dự.

Anh nói, đây là chiến thắng thảm hại, nhưng có thể giúp Ái Đạt ngoắc ngoải, chuyện khác sau này tính tiếp.

Đêm đã về khuya. Lâm Thiển quay về gian phòng làm việc của mình. Ngồi một lúc, cô không nhin nổi, ngẩng đầu quan sát văn phòng của CEO. Bên trong bật đèn sáng trưng, hình bóng Lệ Trí Thành như ẩn như hiện.

Lâm Thiển cảm thấy cô cần phải đánh giá lại thực lực của Boss. Những lời anh nói vừa rồi như “Điểm thắng lợi then chốt, ưu thế tuyệt đối, chinh phục khách hàng...” không khác đạo lý Lâm Mạc Thần chỉ ra với cô ngày hôm qua.

Lâm Mạc Thần là ai chứ? Là nhân vật hô mưa gọi gió trong giới tài chính tiền tệ, là thiên tài thương mại đẳng cấp ở trong lòng cô.

Hơn nữa, Lệ Trí Thành và Lâm Mạc Thần rất khác nhau. Lâm Mạc Thần thoát nhìn cũng biết là “gian thương” tâm tư thâm trầm. Còn Lệ Trí Thành là người đàn ông xuất thân từ quân nhân thẳng thắn quyết đoán. Chính vì vậy, những lời nói của anh phảng phất vẫn văng vẳng bên tai cô, khiến tâm trạng của cô mãi vẫn không thể bình tĩnh.

Lâm Thiển bỗng dưng có cảm giác như “sĩ tử có thể chết vì tri kỷ của mình”. Không được, cô phải đi bày tỏ mới dễ chịu.

“Boss.” Lâm Thiển gõ cửa, đi vào phòng làm việc của Lệ Trí Thành.

Lệ Trí Thành đang đứng bên cửa sổ, ngắm trời đêm. Nghe tiếng động, anh quay đầu nhìn cô, thần sắc bình thản.

“Boss, tôi cảm thấy chúng ta nhất định sẽ thành công.” Lâm Thiển nói thẳng: “Bởi vì có sự lãnh đạo của anh, bởi vì anh là thiên tài, là người lãnh đạo bẩm sinh. Tôi nói xong rồi, đây không phải những lời nịnh nọt mà thật lòng.”

Nói xong, hai má cô ửng đỏ. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Lâm Thiển cảm thấy mặt tự nhiên, cô mỉm cười rồi quay người đi ra ngoài.

Lệ Trí Thành dõi theo bóng Lâm Thiển cho đến khi cô khuất dạng mới lại quay đầu về phía cửa sổ. Khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt.

Cùng ngày, ở công ty Tư Mỹ Kỳ và bản thân Trần Tranh đều chẳng có không khí sôi sục hay xúc động.

Trần Tranh ngồi ở phòng làm việc của Tổ dự án, cất giọng ngạo mạn và tự tin: “Hãy phát huy trình độ cao nhất của các vị, làm ra Hồ sơ dự thầu đủ để đánh bại đối phương. Mọi điều liên quan đến dự án, các vị có thể báo cáo trực tiếp với tôi bất cứ lúc nào. Tất cả điều khoản trong Hồ sơ dự thầu làm theo điều kiện ưu đãi nhất. Dù có phải vượt quá tiêu chuẩn, các vị cũng hãy thông báo với tôi, tôi sẽ báo cáo lại với chủ tịch, cần thiết sẽ phá lệ. Tóm lại, chúng ta chỉ được phép thắng, không được phép thua trong dự án này.”

Thành viên của tổ dự án bày tỏ sự quyết tâm cao độ: “Được ạ!” “Tổng giám đốc cứ yên tâm!” “Hợp đồng chắc chắn thuộc về Tư Mỹ Kỳ”.

Trần Tranh gật đầu hài lòng, rời khỏi tòa văn phòng. Bây giờ là lúc hoàng hôn, cả khu công nghiệp rộng lớn như được dát ánh vàng, phồn vinh và náo nhiệt. Anh ta đứng ở cửa, trong lòng dội lên cảm xúc hào sảng và tự phụ.

Sự sụp đổ nhanh chóng của Ái Đạt khiến Tư Mỹ Kỳ cuối cùng cũng có thể từ vị trí thứ ba nhảy lên thứ hai trên thị trường. Sự chuyển biến này xảy ra sau khi anh ta tiếp quản công ty từ tay bố, nên có thể nói, anh ta đã mở ra một thời kỳ mới cho Tư Mỹ Kỳ.

Anh ta còn muốn làm tốt hơn nữa.

Dự án Minh Thịnh lần này tất nhiên nhằm mục đích đánh bại Ái Đạt, cắt đứt đường sống của đối phương một cách triệt để, đồng thời cũng là rửa mối hận lần trước. Tuy nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Tư Mỹ Kỳ chạm tới đơn đặt hàng của doanh nghiệp nhà nước cỡ lớn. Những dự án lợi nhuận cao, có sức ảnh hưởng rộng kiểu này trước đây đều do “anh cả” Tân Bảo Thụy độc quyền.

Trần Tranh quyết định hạ thấp giá, không tính đến lời lãi cũng chỉ vì muốn đặt chân vào thị trường béo bở này. Có lẽ trong tương lai không xa, anh ta có thể phát động “cuộc tấn công” Tân Bảo Thụy, cùng đối phương tranh đoạt thiên hạ.

Cùng thời điểm, thư mời thầu cũng được gửi đến tập đoàn Tân Bảo Thụy. Bộ phận hành chính lập tức đưa lên văn phòng CEO ở tầng trên cùng.

CEO Tân Bảo Thụy Ninh Duy Khải mặc bộ comple mới, thắt cà vạt màu đỏ, ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn. Lúc trợ lý cầm thư mời thầu đi vào, anh ta đang nói chuyện điện thoại. Gương mặt sáng sủa vừa xuất hiện trên trang bìa tạp chí “Fortune” Trung Quốc nở nụ cười ôn hòa, giọng điệu cũng hết sức dịu dàng: “Em có thích hoa không? Ừ... Làm sao anh có thể quên ngày hôm nay? Bây giờ tối anh sẽ về đón em. Ừ, em hãy mặc bộ váy anh đặt ấy.”

Đợi anh ta cúp máy, người trợ lý cười: “Ning tổng, anh ân cần với bà xã thật đấy. Dù anh bận rộn như vậy nhưng tình cảm hai vợ chồng vẫn rất tốt, đúng là đáng ngưỡng mộ.”

Ninh Duy Khải mỉm cười: “Hôm nay là ngày kỷ niệm ba năm kết hôn, cô ấy đòi đi xem biểu diễn ca nhạc. Cậu hãy giúp tôi hủy bỏ cuộc họp sáng mai, tối nay chắc chắn phải xem đến nửa đêm mới kết thúc.”

Trợ lý gật đầu, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ vị Boss trẻ tuổi này.

Người đàn ông trẻ tuổi tài hoa xuất thân bình dân, bởi vì trở thành rể hiền của Chúc thị nên được quản lý tập đoàn chuyên sản xuất va li túi xách chiếm một phần ba doanh thu của Chúc thị. Giang sơn mỹ nhân đều giành được, trên đời này còn có người đàn ông nào may mắn hơn anh ta?

Ninh Duy Khải xem qua thư mời thầu, im lặng một lát rồi mỉm cười.

Người trợ lý hỏi nhỏ: “Theo tin tức chúng tôi nhận được, Tư Mỹ Kỳ và Ái Đạt quyết tâm giành đơn đặt hàng nên nhiều khả năng sẽ thực hiện sách lược giảm giá. Hệ thống định giá của chúng ta từ trước đến nay tương đối ổn định, cũng cao hơn đối thủ. Bộ phận marketing muốn anh đưa ra chỉ thị, hay là chúng ta cũng hạ giá...”

“Bảo bọn họ đừng sốt ruột.” Ninh Duy Khải cắt ngang lời: “Lần này chúng ta khoanh tay đứng nhìn.”

Người trợ lý ngập ngừng. Bất gặp bộ dạng đó của anh ta, Ninh Duy Khải cười, cất giọng ôn hòa: “Cậu theo dõi lâu như vậy mà đầu óc vẫn hơi chậm hiệu ư? Một mặt, hệ thống giá của chúng ta là cố định, hạ giá

sẽ bị loạn, chúng ta không thể vì nhỏ mất lớn. Mặt khác, con người ở trên thương trường, quan trọng nhất là nhìn rõ đối thủ của mình. Hiện tại, đối thủ tiềm ẩn mối uy hiếp với chúng ta chỉ có Trần Tranh. Cứ để Ái Đạt đấu một mất một còn với anh ta, để anh ta bị tổn thương nguyên khí.”

Người trợ lý: “Nhưng... Trần Tranh ra sức tranh giành đơn hàng của Minh Thịnh, không biết chừng muốn nhân cơ hội này khiêu chiến Tân Bảo Thụy.”

Ninh Duy Khải nhượng mắt liếc anh ta: “Đến lúc đó chúng ta sẽ “xử lý” Tư Mỹ Kỳ.”

Người trợ lý: “Tôi biết rồi! Tôi sẽ dặn người của chúng ta ở hai công ty theo dõi sát sao, có tình hình mới phải báo cáo ngay.”

Ninh Duy Khải: “Ừ.”

Thời hạn tham gia đấu thầu ngày càng đến gần, Lâm Thiển cũng ngày càng bận rộn. Buổi chiều hôm nay, theo chỉ thị của Lệ Trí Thành, cô cùng anh dọn vào ký túc của Tổ dự án.

Đêm đã về khuya, sao trời lấp lánh. Lâm Thiển ngồi trên giường, lật giở tập Hồ sơ dự thầu mới nhất.

Mấy ngày nay, Tổ dự án làm hết bản thảo này đến bản thảo khác, ba vị lãnh đạo cũng thẩm duyệt hết lần này đến lần khác, sau đó đưa ra ý kiến để mọi người chỉnh sửa. Lâm Thiển cũng xem đi xem lại, xem đến mức hoa mắt chóng mặt.

Lật giở một lúc, cô ném tập hồ sơ sang một bên, nằm xuống giường nghỉ ngơi. Trong đầu cô chợt vang lên câu nói đầy xúc động với Lệ Trí Thành: “Anh là lãnh đạo bẩm sinh”, “Anh là thiên tài”... Đúng là mất mặt quá.

Ngẫm nghĩ lại, đây cũng coi như lời tặng bốc chân thành. Nhưng Boss của cô bị tê liệt cảm xúc, không hề tỏ thái độ.

Đúng lúc này, di động đổ chuông, Lâm Thiển cầm lên xem, là Tiết Minh Đào gọi tới: “Trợ lý Lâm, chúng tôi lại sửa Hồ sơ dự thầu một chút, tôi đã gửi vào email của cô. Lệ tổng ngủ chưa?”

Lâm Thiển đáp: “Vừa rồi Boss vẫn còn xem tài liệu, chắc chưa ngủ, tôi sẽ cầm cho anh ấy xem ngay.”

Cúp điện thoại, trong đầu Lâm Thiển bật ra một ý nghĩ, thái độ cung kính của mọi người đã đủ chứng minh, Lệ Trí Thành bước đầu xây dựng được uy tín với cấp dưới.

Phòng của Lệ Trí Thành ở ngay cạnh phòng Lâm Thiển. Lúc này đã hơn mười giờ tối, ngoài hành lang vắng lặng, chỉ có ngọn đèn vàng chiếu sáng. Lâm Thiển cầm laptop qua bên đó, phát hiện cửa phòng khép hờ.

Mấy ngày này, Lâm Thiển, Cố Diên Chi và mọi người thường xuyên ra và vào phòng của Lệ Trí Thành, có lẽ ai ra về quên không đóng chặt cửa. Lâm Thiển cũng chẳng bận tâm, cô gõ cửa theo phép lịch sự rồi đi vào như thường lệ.

Trong phòng không một bóng người.

Lâm Thiển đi tới, đặt laptop xuống bàn làm việc, lại ngẩng đầu nhìn xung quanh. Ừm, cửa nhà vệ sinh khép chặt. Cô đứng yên bên bàn làm việc chờ đợi.

Cửa nhà vệ sinh nhanh chóng mở toang, có người đi ra ngoài. Lâm Thiển mỉm cười: “Boss, tôi...” ngừng vài giây, cô mới nói tiếp: “... mang Hồ sơ dự thầu mới cho anh xem.”

Phòng ký túc của công ty không rộng, Lệ Trí Thành cách cô hai ba mét, anh không mặc áo, chỉ mặc quần dài thể thao màu đen, tay cầm khăn mặt lau khô tóc. Khi anh nhìn cô, mắt anh dường như cũng đầy hơi nước.

Ở một doanh nghiệp đông công nhân như Ái Đạt, đàn ông cởi trần không hiếm gặp.

Nhưng Boss trẻ tuổi trẻ tuổi cởi trần... Lâm Thiển không khỏi ngượng ngùng.

Cô liền quay lưng về phía anh, vừa mở máy tính vừa nói: “Tôi đã khoan chỗ chỉnh sửa, anh có xem ngay bây giờ không?”

“Ừ.” Vẫn là giọng nói điềm tĩnh không thay đổi.

Sau lưng Lâm Thiển vang lên tiếng động nhẹ, chắc anh đang mặc áo.

Lâm Thiển nhìn chằm chằm vào màn hình, nhưng đầu óc cô tự động hiện ra hình ảnh sinh động vừa rồi.

Người đàn ông có bờ vai rộng, eo thon, cơ bắp cân đối, tràn đầy sức mạnh. Quan trọng hơn, anh chỉ mặc quần thể thao rộng cạp trễ... quả nhiên toát ra vẻ gợi cảm đầy cuốn hút như người mẫu nam cố ý khoe body trên tạp chí.

Lâm Thiển cười tủm tỉm, cho đến khi sau lưng vang lên tiếng bước chân trầm ổn, cô mới quay về phía anh.

Vừa quay đầu, cô chợt ngẩn người. Có lẽ do sự việc đột phát, áo sơ mi trắng trên người Boss vẫn chưa cài chiếc cúc đầu tiên, để lộ bộ ngực rắn chắc với vài giọt nước chưa khô.

Anh đứng dưới ánh đèn, cúi đầu nhìn Lâm Thiển, thần sắc bình thản, khóe môi mỏng hơi nhếch lên.

Lâm Thiển vội rời mắt đi chỗ khác. Còn Lê Trí Thành cũng nhanh chóng dời mắt vào màn hình, anh cúi thấp người, tay cầm con chuột, bắt đầu xem tài liệu.

Lâm Thiển lại âm thầm liếc anh. Sao Boss có thể đẹp trai đến mức này? Càng ngắm càng thấy thu hút.

Cô bê cái ghế ở bên cạnh ra đằng sau anh: “Boss ngồi đi.”

“Ừ. Em cũng ngồi xuống, tôi nói để em sửa.”

“Được ạ.”

Lâm Thiển không ngờ, công việc chỉnh sửa mất mấy tiếng đồng hồ liền.

Lê Trí Thành xem xong, đưa ra vài ý kiến, Lâm Thiển ghi chú suy nghĩ của anh vào Hồ sơ dự thầu rồi gửi cho Tổ dự án. Bọn họ nhanh chóng chỉnh sửa rồi lại gửi email cho cô. Lê Trí Thành và Lâm Thiển tiếp tục thẩm định. Cứ như vậy, thời gian vùn vụt trôi qua.

Đến tầm ba giờ sáng, Lâm Thiển cuối cùng cũng không thể gắng gượng. Từ trước đến nay luôn hết mình vì công việc nhưng cô chưa bao giờ thức thông đêm. Cô lại quan sát Lê Trí Thành, anh vẫn ngồi thẳng người, dán mắt vào màn hình laptop, thần sắc rất tập trung, không hề tỏ ra buồn ngủ.

Lâm Thiển ngáp dài, Lê Trí Thành quay sang cô: “Em buồn ngủ rồi à?”

Boss còn chưa kêu buồn ngủ, sao cô có thể thừa nhận? Lâm Thiển cười: “Không sao, tôi đi pha cốc cà phê, sẽ quay lại ngay.” Vừa định đứng dậy, cô liền thấy anh chau mày: “Nửa đêm uống cà phê gì chứ?”

Giọng nói bình tĩnh pha chút nghiêm nghị.

Lâm Thiển đành ngồi yên tại chỗ, ngáy người nhìn anh. Boss quản lý cả chuyện cô uống cà phê? Đây là Boss quan tâm đến cô?

Trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, Lâm Thiển định mở miệng, lại nghe anh nói tiếp: “Buồn ngủ thì lên giường ngủ đi, tôi cho em mười lăm phút, lát nữa tôi sẽ gọi em dậy.”

Lâm Thiển vô thức liếc chiếc giường ở bên cạnh. Trên giường sạch sẽ gọn gàng, chăn gấp vuông vắn như miếng đậu phụ.

Con người Lâm Thiển có bệnh sạch sẽ về giường chiếu. Cô cho rằng đó là nơi tư mật tiếp xúc da thịt, nên từ trước đến nay, cô không thích người khác ngồi hoặc nằm ngủ trên giường của mình, cũng cố gắng không động vào giường của người khác. Hơn nữa, đây lại là giường của Boss.

Cô cười: “Không cần, tôi ngồi ở đây là được.”

Lê Trí Thành không đáp lời, tiếp tục quay đầu về laptop. Lâm Thiển gối đầu lên cánh tay đặt trên mặt bàn.

Khi cô nhắm mắt, tiếng động ở xung quanh càng trở nên rõ ràng. Lâm Thiển thậm chí nghe thấy tiếng thở đều đều của người đàn ông, tiếng lật giở tài liệu và tiếng bấm con chuột máy tính.

Lúc tỉnh dậy, Lâm Thiển chợt phát hiện xung quanh đặc biệt yên tĩnh, không một tiếng động.

Cô ngẩng đầu quan sát, miệng bất giác cười tủm tỉm.

Laptop ở trên bàn đã đóng lại, tập Hồ sơ dự thầu xếp ngay ngắn, còn Lê Trí Thành đang ngồi trong chiếc ghế da bên cạnh. Hai tay anh đặt lên thành ghế, đầu ngả về phía sau, mắt nhắm nghiền.

Lâm Thiển cúi xuống nhìn đồng hồ, thè lưỡi. Bây giờ đã là năm giờ sáng, cô ngủ hơn một tiếng đồng hồ.

Boss còn nói sẽ gọi cô, tự mình lại thiếp đi.

Vừa định rón rén đứng dậy, Lâm Thiển nhận ra trên người cô được đắp áo comple từ lúc nào. Áo comple đàn ông rất rộng, tựa hồ có thể trùm cả thân thể cô, mang lại cảm giác ấm áp và một mùi hương trong lành.

Boss chỉ mặc áo sơ mi mỏng, Lâm Thiển lập tức cởi áo comple, đắp lên người anh. Đường như anh ngủ rất say, lông mi cũng không động đậy.

Trời đã gần sáng, Lâm Thiển không muốn đánh thức anh, cô định quay về phòng mình trước.

Nhưng muốn đi qua thân hình cao lớn của Lê Trí Thành không phải chuyện dễ dàng. Giữa bàn làm việc và giường ngủ chỉ cách một lối nhỏ, vậy mà chiếc ghế da lớn của anh chắn giữa, thành ghế sát vào mép giường, trong khi hai chân anh thò xuống gầm bàn, đầu gối gần như dính vào bàn làm việc, chỉ để lại không gian rất hẹp.

Lâm Thiển không muốn trèo qua giường của Lê Trí Thành. Quan sát khoảng cách, cô cảm thấy khá ổn, liền đứng bên cạnh bàn, định trèo qua đùi anh. Chân cô cũng tương đối dài, không chạm vào người anh là được.

Chỉ bằng một động tác, một chân Lâm Thiển đã đứng giữa hai chân của Lê Trí Thành. Nhưng cô chưa kịp có động tác tiếp theo, người đàn ông giống như bị quấy nhiễu, thân thể đột nhiên động đậy. Lâm Thiển giật mình, liền giẫm phải mu bàn chân anh...

Bây giờ tuy cô nghe lời Boss không đi giày cao gót, nhưng vẫn là giày gót nhọn chiều cao trung bình. Vừa giẫm xuống, cô liền nghe thấy Lê Trí Thành hít thở mạnh, bàn chân hất lên theo phản xạ.

Lâm Thiển bị vấp, đứng không vững, liền ngã sang một bên.

“A...” Cô bất giác kêu một tiếng.

Bờ eo bị một bàn tay lớn giữ chặt, giúp Lâm Thiển không bị ngã, cô lập tức ngồi xuống đùi Lê Trí Thành.

Lâm Thiển đỡ người, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh đã mở mắt. Có lẽ vừa mới thức giấc, ánh mắt anh vẫn hơi mờ mịt.

“Em đang làm gì vậy?”

Lâm Thiển im lặng. Boss à, anh đừng có phản ứng nhanh như thế. Ra tay nhanh, mạnh, chuẩn quá. Mỗi lần chỉ hơi chạm nhẹ vào người Boss, đã lập tức bị anh tóm gọn.

“Tôi chẳng làm gì cả, tôi muốn ra ngoài.” Cô nói: “Có phải làm đau chân anh rồi không?”

Lê Trí Thành nhìn cô: “Ừ.”

Lâm Thiển cũng không biết đối đáp thế nào.

Lúc hai người nói chuyện, tay Lê Trí Thành vẫn đặt trên thắt lưng cô. Bởi vì cách rất gần, Lâm Thiển thậm chí có thể ngửi thấy mùi đàn ông mát lạnh từ người anh. Còn ở thân dưới, đùi anh vừa rắn chắc vừa ấm áp.

Cô vội đẩy tay anh đứng dậy, hai má nóng ran: “Thật ngại quá, tôi đi đây, chúc anh ngủ ngon.”

Vừa về phòng, Lâm Thiển liền gơ tay ôm mặt, nóng quá. Tình huống vừa rồi đúng là hết nói nổi, không ngờ cô lại ngồi trong lòng Boss.

Lâm Thiển lên giường nhưng trần trọc mãi vẫn không thể chợp mắt. Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Lê Trí Thành vừa nãy, đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm, bàn tay lớn mạnh mẽ, mùi hương dễ chịu.

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, Lâm Thiển chợt có một ý nghĩ hoang đường, không phải Boss tưởng cô làm gì anh đấy chứ?

Tất nhiên không đâu. Ngượng chết đi được, lần sau cô nên cẩn thận, không để xảy ra sự cố tương tự.

Hai ngày sau, Cố Diên Chi cùng Tổ dự án tới trụ sở của tập đoàn Minh Thịnh tham gia đấu thầu. Tuy nhiên, Minh Thịnh không công bố kết quả ở hiện trường.

Mấy ngày tiếp theo, tất cả những người có liên quan đến dự án, gồm cả Lâm Thiển luôn ở trong trạng thái căng thẳng chờ đợi.

Cô có một dự cảm mãnh liệt, lần này Ái Đạt chắc chắn sẽ trúng thầu.

Chỉ cần nghĩ đến câu nói của Lê Trí Thành hôm đó, nghĩ đến Hồ sơ dự thầu đạt mức hoàn hảo như Lâm Mạc Thần gợi ý là cô cảm thấy tràn đầy niềm tin.

Cô cho rằng, khách hàng nhất định cũng động lòng.

Buổi chiều ngày thứ hai của tuần tiếp theo, Ái Đạt cuối cùng cũng nhận được tin tức.

Lãnh đạo cao cấp của Ái Đạt vừa vặn có cuộc họp thường kỳ, Lâm Thiển cũng tham gia để ghi chép nội dung. Cuộc họp mới diễn ra một nửa, điện thoại của Cố Diên Chi đổ chuông. Dường như dự đoán điều gì đó, cả phòng họp nghị yên lặng trong giây lát.

Cố Diên Chi trao đổi ánh mắt với Lê Trí Thành mới bắt máy. Không biết đầu kia nói gì, chỉ nghe anh ta “Ừ, ừ” vài tiếng. Cuối cùng, Cố Diên Chi tắt điện thoại, nhìn mọi người. Ánh mắt anh ta vẫn bình tĩnh, khó phân biệt vui buồn.

“Đã có kết quả đấu thầu của Minh Thịnh. Công ty trúng thầu là Tư Mỹ Kỳ.”

9. Chương 9

Ánh hoàng hôn trầm lắng, phòng làm việc của CEO rộng lớn yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của Lâm Thiển.

Cô lại một lần nữa ngẩng đầu âm thầm quan sát, chỉ thấy Lê Trí Thành ngồi nghiêm chỉnh sau bàn làm việc. Anh vẫn xem đồng văn bản như thường lệ, sắc mặt điềm tĩnh không thay đổi.

Anh đã ngồi ở đó một tiếng đồng hồ, kể từ lúc công bố kết quả trúng thầu.

Đã hết giờ làm việc, tầng trên cùng gần như không còn bóng người. Lâm Thiển chẳng có tâm trạng làm việc, một tay chống cằm, một tay gẩy lá ở chậu cây nhỏ trên bàn.

Cuối cùng, Lê Trí Thành cũng đứng dậy, Lâm Thiển lập tức ngồi thẳng người, lấy lại vẻ mặt tự nhiên hướng về phía anh. Anh đóng máy tính, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Lâm Thiển đứng dậy: “Boss.”

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô. Đôi lông mày đen của anh đặc biệt rõ ràng và yên tĩnh dưới ánh đèn.

Im lặng vài giây, anh lên tiếng: “Hãy triệu tập cuộc họp quản lý cao cấp vào mười giờ sáng mai.”

“Được ạ.” Lâm Thiển trả lời dứt khoát, hỏi tiếp: “Chủ đề là?”

“Kế hoạch phát triển tiếp theo của công ty.” Giọng nói anh vẫn trầm thấp mạnh mẽ như cũ.

Lâm Thiển mỉm cười: “Vâng, sáng sớm ngày mai tôi sẽ thông báo với mọi người.”

Lệ Trí Thành gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Lâm Thiển: “Anh về nhà đấy à?”

Lệ Trí Thành giơ tay dựng cổ áo khoác: “Không, tôi đi dạo một lát.”

Lâm Thiển đứng yên tại chỗ, dõi theo bóng người đàn ông cho đến khi anh đi vào thang máy. Cô lại ngồi xuống ghế, nhìn đăm đăm cánh cửa gỗ màu đồng của văn phòng CEO, thở một hơi dài.

Trời vẫn chưa tối hẳn, tia sáng còn sót lại bao trùm cả công ty. Lệ Trí Thành đi khỏi tòa nhà văn phòng, bỏ hai tay vào túi áo rồi đi thẳng về khu vực nhà xưởng ở phía sau.

Kể từ lúc nhậm chức, anh thường xuyên đi vòng quanh công ty. Nhưng do hiếm khi lộ diện lại âm thầm lặng lẽ nên rất ít người nhận ra anh.

Phòng bảo vệ bên cạnh khu nhà xưởng có mấy người đàn ông ngồi tán gẫu. Cho đến khi Lệ Trí Thành đi qua, Cao Lăng mới thu hồi ánh mắt.

Một công nhân lái xe nâng lên tiếng: “Nghe nói chúng ta để vuột mất dự án lớn của Minh gì đó, điều này có thật không?”

Một bảo vệ lập tức trả lời: “Thật đấy. Anh không biết sao? Sáng nay tin tức đã lan truyền khắp công ty, chỉ dấu tôi làm việc ở phòng hành chính nên biết tường tận, nghe nói chúng ta trượt thầu rồi.”

Cao Lăng chau mày: “Vậy Ái Đạt sẽ ra sao?”

Mọi người đều thở dài.

Trời bắt đầu sẩm tối, người đi lại trong khuôn viên công ty ngày càng ít. Cao Lăng trầm mặc bên đám công nhân và bảo vệ. Đầu tóc đã bị anh ta vò thành ổ gà, anh ta rất lo cho Lệ Trí Thành, nhưng lại mù mờ không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, người bảo vệ ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm về phía trước, đồng thời cất cao giọng: “Gì thế kia?”

Cao Lăng thuận theo ánh mắt của anh ta, những nhân viên bảo vệ khác cũng đứng dậy. Dù trời nhá nhem tối, nhưng bọn họ vẫn nhìn rõ mấy chục người công nhân mặc đồng phục màu xanh lam, hùng hổ đi tới tòa văn phòng.

Lúc Lâm Thiển ra khỏi tòa nhà làm việc, xung quanh hơi ồn ào, nhưng do mãi nghĩ ngợi nên cô không để ý. Cho tới khi đi đến bãi đỗ xe trước tòa nhà, cô mới đột ngột cảm thấy điều bất thường.

Lâm Thiển quay đầu, liền trợn tròn mắt.

Một đám công nhân mặc bộ đồ xanh lam đang hùng hổ đi tới. Lâm Thiển phát hiện, có mấy người lẫn trong số đó tay cầm gậy sắt. Mấy nhân viên bảo vệ của Ái Đạt đang từ phía sau chạy nhanh về bên này, người dẫn đầu chính là Cao Lăng.

Bọn họ chạy tới, đứng chắn trước mặt đám công nhân. Cao Lăng nghiêm giọng: “Các anh muốn làm gì? Định đi đâu?”

Mấy người đàn ông cầm đầu đều rất cao to, tầm hơn ba mươi tuổi, gương mặt dữ tợn. Một tên hét lớn: “Các cậu mau tránh ra, chúng tôi muốn đi tìm lãnh đạo công ty nói chuyện. Công lý ở trong lòng người, bọn họ nợ lương công nhân, cấu kết nội bộ, phá hoại Ái Đạt, không bận tâm đến sự sống chết của công nhân lâu năm chúng tôi. Chúng tôi phải làm cho ra nhẽ mới được.”

Hắn vừa dứt lời, mấy tên trong đám đông hô vang, những người khác cũng phụ họa, tạo thành âm thanh diếc tai.

Nhân viên bảo vệ đều là thanh niên trẻ tuổi, trước tình huống này, bọn họ đều dờ ra, không biết xử lý thế nào. Chỉ riêng Cao Lăng vẫn nghiêm mặt: “Làm gì có chuyện đó, các anh đừng ở đây gây chuyện, mau giải tán đi.”

Nghe những lời bịa đặt trắng trợn của kẻ cầm đầu đám công nhân, ý nghĩ đầu tiên bật ra trong bộ não của Lâm Thiển là: chủ mưu là Tân Bảo Thụy hay Tư Mỹ Kỳ?

Lâm Thiển lập tức quay người rời khỏi nơi đó, đồng thời rút điện thoại gọi cho Lê Trí Thành. Còn chưa thông máy, cô đột nhiên nghe thấy âm thanh hỗn loạn đằng sau, có người phẫn nộ hét lớn: “Đánh nó! Thằng này cũng là người của bọn chúng, chuyên phá hoại Ái Đạt.”

Lâm Thiển giật mình, liền quay đầu, chỉ thấy đám công nhân mặc áo đồng phục màu xanh lam và nhân viên bảo vệ mặc đồng phục màu xám thẫm tạo thành một đám đông hỗn loạn. Có người tung nắm đấm, đá chân, bao vây, túm cổ túm áo đối phương. Trong bóng đêm mờ mờ, có người vung cao cây gậy sắt rồi đập xuống, không biết trúng vào ai đó hay trúng mặt đất, phát tiếng động nặng nề.

Chứng kiến cảnh tượng này, tim Lâm Thiển co rút mạnh. Điện thoại của Lê Trí Thành cuối cùng cũng kết nối, từng hồi chuông vang lên bên tai cô nhưng mãi vẫn không có người bắt máy. Tâm trạng Lâm Thiển càng tệ hơn. Cô tắt cuộc gọi, lại bấm số 110.

Lúc này, xung quanh đã có người phát hiện ra tình hình lộn xộn. Nhân viên từ tòa văn phòng chạy ra ngoài, công nhân từ nhà xưởng phía sau, nhân viên bảo vệ từ ngoài cổng chạy tới. Một vài người lao vào ngăn cản, nhưng phần lớn đứng ở vòng ngoài, không dám nhúc nhích như Lâm Thiển.

Đúng lúc này, tên cầm đầu đám công nhân gây rối đột nhiên ngoảnh mặt về phía Lâm Thiển, chỉ tay vào cô hét lớn: “Con bé kia từ Tư Mỹ Kỳ đến đây, bắt nó đi hỏi chuyện.”

Lập tức có người nhìn về bên này. Lâm Thiển rút tim, không còn quan tâm đến việc báo cảnh sát, lập tức quay người bỏ chạy.

Chủ mưu là Tư Mỹ Kỳ. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Tư Mỹ Kỳ đứng sau vụ lộn xộn này. Một khi đã xúi giục gây chuyện, bọn họ rất có khả năng tìm mấy tên côn đồ đóng giả làm công nhân. Lâm Thiển tuyệt đối không ngoan ngoãn ở lại cùng chúng “đối chất”, bởi vì chắc chắn là vô tác dụng.

Cô chạy rất nhanh, chớp mắt đã rời khỏi khu vực đỗ xe, bỏ lại đám đàn ông một đoạn khá xa. Ai ngờ vừa nhảy xuống bậc cầu thang, mấy người vốn đang bàng quan đứng nhìn ở phía trước đột nhiên chặn đường cô.

Lâm Thiển liền quay người về hướng khác, nhưng một tên trong số đó có phản ứng rất nhanh, lập tức túm vai cô, kéo cô trở lại. Lúc này trời đã tối đen, khu vực xung quanh lại toàn cây cối, đèn đường chưa bật sáng. Lâm Thiển chỉ nhìn thấy mấy hình bóng cao lớn bao vây xung quanh cô. Sau đó, một người đột ngột giơ tay, tát bốp vào mặt cô một cái.

Lâm Thiển bị tát mạnh đến nỗi dom đóm, cảm giác đau rát từ mặt truyền tới, khóe miệng xuất hiện vị tanh tanh ngọt ngọt. Ở giây tiếp theo, đối phương buông người cô, cả đám đi rất nhanh về phía cổng công ty rồi nhanh chóng biến mất trong đám đông theo dõi ở bên ngoài.

Lâm Thiển ôm mặt đứng yên tại chỗ, nước mắt trào ra khóe mi, đôi chân phảng phất mất hết sức lực. Cô nhìn chằm chằm về phương hướng đám người vừa rời rồi quay đầu về phía tòa văn phòng. Nơi đó bây giờ càng tụ tập đông người, càng hỗn loạn.

Lâm Thiển nuốt nước mắt, rút điện thoại tiếp tục gọi 110. Nhưng mới bấm hai chữ số, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân rầm rập ở sau lưng. Lâm Thiển dừng người, lập tức quay đầu.

Nhưng lần này, cô chạm phải đôi mắt quen thuộc. Lê Trí Thành đứng ngay đằng sau, hô hấp của anh có vẻ gấp gáp, anh nhìn chằm chằm vào mặt cô.

Nhịp tim của Lâm Thiển vẫn rất hỗn loạn, nhưng giọng nói đã trấn tĩnh và rành rọt: “Tôi không sao, anh mau đi xử lý sự cố. Tôi sẽ báo cảnh sát, anh hãy yên tâm.”

Còn chưa dứt lời, Lê Trí Thành đã nắm cổ tay đang ôm mặt của Lâm Thiển. Lâm Thiển ngẩn người nhìn anh, anh kéo tay cô ra xa, ánh mắt dừng lại ở chỗ đã sưng húp trên má cô, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Ai đánh em?”

Không hiểu tại sao, câu hỏi của anh khiến nước mắt đã bị Lâm Thiển ép xuống lại dâng tràn trong giây lát. Cô vội khịt mũi, trả lời: “Tôi không nhìn rõ, bọn họ chạy mất rồi.”

Lệ Trí Thành im lặng. Bốn mắt nhìn nhau, anh vẫn nắm cổ tay cô trong bàn tay vừa ấm áp vừa mạnh mẽ của mình.

Bị anh nhìn chằm chằm, đầu óc Lâm Thiển bỗng dưng trống rỗng, trong lòng càng khó chịu.

Lúc này, đằng sau có hai người bảo vệ vốn là bộ đội giải ngũ chạy tới, đứng sau lưng Lệ Trí Thành.

Lệ Trí Thành vẫn không rời mắt khỏi Lâm Thiển, miệng nói với hai nhân viên bảo vệ: “Đưa cô ấy rời khỏi nơi này, đừng để bất cứ người nào động vào cô ấy.”

“Rõ.”

Lâm Thiển còn chưa lên tiếng, Lệ Trí Thành đã buông tay cô, quay người sải bước dài đi mất.

Lâm Thiển cùng một nhân viên bảo vệ đi ra ngoài. Mới đi vài bước, cô quay đầu, chỉ thấy Lệ Trí Thành đang tiến thẳng về đám người gây sự.

Lâm Thiển được nhân viên bảo vệ đưa tới tòa nhà nhỏ của bộ phận bảo vệ. Cô đứng ngoài ban công, dùng túi đá người bảo vệ vừa đưa để chườm mặt.

Lúc này, bãi đỗ xe ở phía xa xa vẫn ồn ào huyên náo. Lâm Thiển lại nhìn thấy một tốp bảo vệ và công nhân mặc đồng phục xanh lam vội vàng đi về hướng đó.

Lâm Thiển rất sốt ruột. Cô không biết Lệ Trí Thành, Cao Lăng và mọi người có bị thương hay không, không biết sự việc tiến triển đến mức nào, tại sao cảnh sát vẫn chưa tới?

Má vẫn còn đau rát, đầu óc cô chợt vụt qua hình ảnh bị mấy người đàn ông bao vây ban nãy, trong lòng vừa sợ hãi vừa căm hận. Lâm Thiển muốn gọi điện thoại cho Lâm Mạc Thần, nhưng ngón tay vừa đặt lên bàn phím, cô liền từ bỏ ý định.

Người bảo vệ từ trong nhà đi ra ngoài, dõi mắt về nơi xa, sắc mặt đầy lo lắng. Sau đó, anh ta nhìn Lâm Thiển, do dự vài giây mới mở miệng: “Trợ lý Lâm, có phải Ái Đạt... không xong rồi hay không? Có phải chúng tôi sắp bị thất nghiệp?”

Bất gặp vẻ mặt nặng nề nhưng chờ mong của đối phương, Lâm Thiển nhất thời không biết trả lời thế nào.

Đúng lúc này, di động trong tay cô đổ chuông, là số điện thoại lạ.

Lâm Thiển thờ ơ bắt máy: “A lô!”

Đầu kia truyền đến âm thanh tạp loạn, lẫn trong tiếng nhạc là tiếng người nói chuyện, và cả tiếng cười đùa.

Lâm Thiển đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Ở giây tiếp theo, cô nghe thấy giọng nói ngọt ngào quen thuộc của Trần Tranh, từng câu từng chữ vọng tới: “Lâm Thiển, đầu với tôi, em có đau không?”

“Đầu với tôi, em có đau không?”

Trong đêm tối hỗn loạn, giọng nói cười cười kinh miệt của người đàn ông như con dao sắc nhọn đâm vào màng nhĩ Lâm Thiển. Một dòng khí trào dâng nhưng tắc nghẽn ở lồng ngực của cô, như con dã thú bị nhốt trong thân thể, ra sức va đập tìm cách thoát ra ngoài.

Nhưng Lâm Thiển cố gắng nhẫn nhịn. Khi kẻ địch tung một đòn vào người bạn, trong khi bạn không thể đánh trả thì phải làm thế nào? Ít nhất cũng không để đối phương nhận ra, hấn đã gây tổn thương cho bạn như bản thân mong muốn.

Lâm Thiển im lặng, tay nắm chặt điện thoại.

Ở đầu bên kia, Trần Tranh ngồi trong quán bar náo nhiệt, khước miệng nhếch lên. Không thể không thừa nhận, anh ta rất mong chờ phản ứng từ Lâm Thiển.

Ai ngờ đợi một lúc, đầu kia vẫn chẳng trầm mặc, thậm chí tiếng thở cũng không nghe thấy.

Sau đó, điện thoại truyền đến tiếng cười khê của người phụ nữ. Tiếng cười rất nhẹ, như muốn giấu cợt anh ta. Tiếp theo là tiếng cô tắt cuộc gọi.

Bên cạnh có cô gái khoác tay Trần Tranh và nâng cốc với anh ta. Trần Tranh đẩy cô ta, đặt điện thoại xuống bàn, cầm cốc rượu uống một ngụm. Anh ta cảm thấy rất hận, cũng rất vô vị.

Anh ta cố ý dẫn dắt người đó cho Lâm Thiển một cái tát, nhưng đừng mạnh quá, đừng làm cô bị thương. Chỉ cần cho cô một bạt tai mang tính chất cảnh cáo là được.

Sau đó, anh ta hài lòng chờ đợi, chờ khi gọi cho cô, cô sẽ khóc lóc, sẽ sợ hãi, hay phần nộ đau đớn, đây mới là phản ứng Trần Tranh chờ đợi.

Nhưng Lâm Thiển không có bất cứ biểu hiện nào. Mẹ kiếp, người phụ nữ này luôn có cách khiến anh ta điên tiết.

Lâm Thiển cúp điện thoại, hai tay bó gối ngồi ở ghế ngoài ban công. Má cô vẫn đau rát, từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay. Cô ngược nhìn bầu trời mờ mịt, trong tâm trí nhớ tới nhiều chuyện trước kia.

Cô nhớ lại thời điểm đến Ái Đạt phỏng vấn, cả công ty nhộn nhịp, ai nấy bận rộn tất bật. Còn cô cũng tràn đầy hy vọng về công việc mới này.

Cô nhớ tới hôm công ty xử lý khủng hoảng thành công, trong đêm đông giá rét, Lê Trí Thành công cô đi qua vũng bước, sau đó anh điềm nhiên nói với cô: Tôi bảo tôi là giám đốc bảo vệ bao giờ?

Cô còn nhớ đến chuyện Lê Trí Thành cố ý bày ra cảnh đưa đón hoành tráng hôm nhậm chức; nhớ tới hôm nhận được thư mời thầu của Minh Thịnh, anh nói một cách kiên định: nhận được dự án này là chúng ta có thể ngoắc ngoài, chuyện khác tính sau. Tất cả mọi người, gồm cả cô đều sôi sục nhiệt huyết khi những lời phát biểu của anh.

Còn cả khoảng thời gian miệt mài ngày đêm chuẩn bị Hồ sơ dự thầu; lúc cô rời khỏi phòng làm việc của Tổ dự án, hai cô gái mới tốt nghiệp chưa bao lâu của Văn phòng CEO nhìn cô bằng ánh mắt chờ đợi, đồng thời dè dặt hỏi: “Chị Lâm, cơ hội trúng thầu có lớn không?” Cô lập tức mỉm cười: “Lớn, rất lớn.”

Có câu nói “Ai binh tất thắng”[1], nhưng Ái Đạt lại thua bết nhè.

[1] “Ai binh tất thắng”: đội quân bị áp bức một khi vùng lên nhất định sẽ chiến thắng.

Nước mắt càng tuôn như mưa, Lâm Thiển bất giác khóc thành tiếng. Nức nở một lúc, cô lại cúi đầu. Nhìn thấy di động, lửa giận bị đè nén trong lòng lại bùng cháy trong giây lát.

Lâm Thiển cầm điện thoại rửa thầm: “Cầm thú! Khốn nạn! Trần Tranh chết đi!” Vẫn chưa hả giận, cô mắng tiếp: “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Anh hãy đợi đấy, thù này không báo, tôi không phải họ Lâm.”

Bây giờ mới cảm thấy đỡ hơn một chút, Lâm Thiển ném điện thoại sang chiếc ghế đầu ở bên cạnh. Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy một bóng đen cao lớn đứng ở cửa ra ban công từ lúc nào. Lâm Thiển không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển vội rút mấy tờ giấy ăn lau nước mắt còn đọng trên mặt mới đứng dậy hỏi anh: “Lê tổng, tình hình thế nào rồi?”

Lê Trí Thành đã cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi đơn giản, tay áo xắn lên cao, trên cánh tay có vết màu xám đen tương đối rõ ràng. Anh không trả lời mà đi đến bên cô, ngồi xuống ghế.

Lâm Thiển cũng ngồi xuống.

“Xử lý xong rồi.” Lê Trí Thành cất giọng hết sức bình tĩnh: “Có mấy tên chạy thoát, còn phần lớn bị khống chế. Cảnh sát cũng đã đến nơi, Cao Lăng và mấy người bảo vệ bị thương nhẹ.”

Lâm Thiển thở phào nhưng trong lòng vẫn không nhẹ nhõm.

Hai người nhất thời im lặng, ngẩng nhìn bầu trời tối đen.

Một lúc sau, Lâm Thiển lén liếc Lê Trí Thành, phát hiện anh đang cúi đầu quan sát mặt đất.

Lâm Thiển hơi quần bách, bởi trên nền nhà toàn là giấy cô lau nước mắt và xịt mũi, ném bừa bãi.

“Lát nữa tôi sẽ dọn.” Cô nói nhỏ.

Lệ Trí Thành lại nhượng mắt dôi về phương xa.

“Lâm Thiển.” Anh từ tốn mở miệng: “Tôi sẽ nhớ những giọt nước mắt này của em.”

Lâm Thiển vốn đã khôi phục tâm trạng bình tĩnh, nhưng khi nghe câu này, viền mắt cô lại cay cay. Cô cố gắng đè nén giọt lệ, sau đó ngoảnh đầu nhìn gương mặt nghiêng cương nghị của anh.

Lệ Trí Thành, anh đừng nói vậy, bởi tôi sẽ càng buồn hơn.

Lâm Thiển điều hòa hơi thở, đến lúc lên tiếng, cô đã hoàn toàn trấn tĩnh, chỉ là giọng nói hơi khàn khàn: “Lệ tổng, tôi có thể khẳng định, sự việc lần này là do Tư Mỹ Kỳ xúi giục. Nhưng bọn họ ngang nhiên làm vậy, chắc chắn đã có sự chuẩn bị, dù đám người gây chuyện bị đưa đến đồn cảnh sát, chắc cũng không thể điều tra ra ngọn nguồn.

Nước cờ này của bọn họ tuy không mang lại tổn thất thực chất nhưng có thể đánh mạnh vào lòng người ở Ái Đạt, khiến chúng ta càng rệu rã, khiến những nhân viên không rõ nội tình bắt đầu nghi ngờ lãnh đạo, nghi ngờ anh. Chúng ta vừa để vuột mất dự án Minh Thịnh, lòng người vốn đã hỗn loạn. Không còn nghi ngờ gì nữa, chiều này của Tư Mỹ Kỳ gần như một đòn chí mạng.

Thế nhưng, càng những lúc như vậy, chúng ta càng không thể chịu thua. Lệ tổng, bây giờ tất cả mọi người đều trông chờ vào anh. Tôi cho rằng, công việc quan trọng nhất của anh lúc này là gắn kết lòng người, đầu tiên cần bảo đảm người của Ái Đạt không giải tán, mới có tinh thần phát triển sự nghiệp. Chúng ta phải nghĩ cách để toàn thể nhân viên thấy được sự kiên trì của anh. Chúng ta có thể tổ chức vài hoạt động CEO cổ vũ nhân viên. Một khi cần thiết, chúng ta có thể tỏ ra cảm tính một chút, chắc chắn sẽ thu phục được lòng người...”

Nói đến đây, Lâm Thiển đột nhiên dừng lại. Bởi vì Lệ Trí Thành bỗng dưng ngoảnh đầu nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh và sắc bén.

“Sao thế?” Cô hỏi thăm dò.

Lệ Trí Thành bắt chợt giơ tay về phía cô.

Lâm Thiển còn chưa có phản ứng, bàn tay anh đã áp vào bên má vẫn hơi bị sưng của cô. Lâm Thiển giật mình, anh đang kiểm tra vết thương hay sao?

Cô nghiêng mặt sang một bên, định né tránh tay anh, đồng thời lên tiếng: “Không sao, tôi hết đau rồi...”

Lâm Thiển còn chưa dứt lời, Lệ Trí Thành đột nhiên nghiêng người về phía cô, gương mặt tuấn tú của anh ở ngay trước mắt. Lâm Thiển dờ ra, nhìn vào đôi mắt thâm trầm tựa như hố đen không thấy đáy của anh. Cô thậm chí nhìn thấy hình bóng nhỏ xíu của mình trong đôi mắt đó.

Ở giây tiếp theo, bờ môi giá lạnh của người đàn ông áp xuống môi cô một cách chính xác.

Lâm Thiển hoàn toàn chấn động.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô liền nhận thức đang xảy ra chuyện gì, bởi cô và Lệ Trí Thành mặt sát mặt, môi kề môi. Đầu lưỡi của anh lặng lẽ tiến vào, mang theo hơi ấm và mùi hương riêng biệt của người đàn ông xâm nhập vào lãnh địa của cô.

Lâm Thiển cảm thấy máu nóng dồn hết lên não bộ. Cô muốn lùi lại phía sau, nhưng một tay Lệ Trí Thành đặt lên tay vịn ghế ngồi ở bên cạnh, một tay nâng mặt cô. Anh đã khóa cô ở giữa người anh và thành ghế, khiến cô không còn đường thoát.

Thời khắc này, Lâm Thiển chỉ có một ý nghĩ chạy loạn trong đầu. Lệ Trí Thành đang hôn cô, anh đang hôn cô.

Lẽ nào bởi vì cô là người bạn đầu tiên của anh kể từ khi anh xuất ngũ và gánh vác trách nhiệm nặng nề? Hay cô là người phụ nữ hiếm hoi mà anh tin cậy, lại chỉ bảo anh nhiều điều. Vì vậy... anh đã nảy sinh tình cảm, anh... anh đã yêu cô rồi?

Lâm Thiển còn chưa có phán đoán chính xác về tình hình hiện tại, Lệ Trí Thành đã rời môi và buông tay khỏi mặt cô, kết thúc nụ hôn đến bất thành hình.

Lâm Thiển vẫn chẳng có phản ứng.

Lệ Trí Thành đứng dậy, vẻ mặt anh bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ riêng đôi môi của anh, cũng có lẽ do tác dụng tâm lý, Lâm Thiển cảm thấy nơi đó hơi ướt ươn ướt. Anh bỏ hai tay vào túi quần, quay người đi ra ngoài.

Lâm Thiển ngồi bất động, dõi theo bóng lưng anh.

Đến cửa ra vào, Lệ Trí Thành đột nhiên dừng bước.

“Lâm Thiển.” Anh không ngoảnh đầu về phía cô, chỉ cất giọng bình thản: “Ngày mai sẽ là một ngày mới, tất cả sẽ trở nên tốt đẹp hơn.”

Đêm đã rất khuya. Ngoài cửa sổ ánh đèn thừa thớt, vì sao lác đác trên bầu trời. Tập đoàn Ái Đạt cách đó không xa đứng sừng sững trong bóng tối, phẳng phất đã khôi phục sự yên bình.

Lâm Thiển nằm trên giường, thần thờ nhìn trần nhà. Bên má đau nhức đã không còn quan trọng. Điều quan trọng... cô giờ tay sờ môi mình, chỗ đó ẩm ẩm, mềm mại, hình như vẫn còn lưu lại hương vị xa lạ của người đàn ông.

Khi đã hoàn toàn tỉnh táo, Lâm Thiển đoán xảy ra hai khả năng:

Một là Lệ Trí Thành thật sự có ý với cô. Nhưng hai người không thích hợp. Chưa nói đến chuyện Lâm Thiển luôn bài xích tình yêu nơi công sở, từ trước đến nay cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới khả năng phát triển tình cảm với Lệ Trí Thành. Anh không phải là hình mẫu lý tưởng của cô.

Người đàn ông cô thích... Lâm Thiển nhắm mắt ngẫm nghĩ, nên là đối tượng càng mạnh mẽ, chừng chạc, và tài giỏi hơn. Tuy sau này chắc cô sẽ đi theo con đường trở thành “nữ cường nhân”[2] nơi công sở, nhưng người đàn ông lý tưởng phải thuộc loại dễ dàng chinh phục cô.

[2] Là cách gọi những phụ nữ tài năng xuất chúng, thông minh, khéo léo, giỏi giang, giành được những thành công nhất định trong sự nghiệp.

Chứ không phải như bây giờ... là cô chinh phục Lệ Trí Thành đúng không nhỉ?

Vậy thì cảm giác của cô đối với Lệ Trí Thành là gì?

Bộ não Lâm Thiển vụt qua hình ảnh anh hôn cô vừa rồi. Đôi mắt trầm tĩnh, sống mũi thẳng, gò má hơi cao và bờ môi mát lạnh của anh...

Nhịp tim của Lâm Thiển dường như bắt đầu tăng tốc.

Không thể không thừa nhận, quen biết một thời gian, Lệ Trí Thành đúng là thường xuyên khiến cô rung động, bởi ngay bản thân anh là người đàn ông thu hút, lại có diện mạo tuấn tú.

Nhưng đó chắc không phải là tình yêu.

Lâm Thiển hơi ử ử, nụ hôn ngày hôm nay sẽ khiến hai người rơi vào tình trạng ngưng ngừng. Nếu anh thật sự theo đuổi, cô bắt buộc phải cự tuyệt. Nhưng nghĩ đến chuyện từ chối anh, cô lại cảm thấy không đành lòng.

Bởi vì anh không phải là loại công tử nhà giàu vô liêm sỉ như Trần Tranh, cũng không phải là mấy cậu thanh niên còn chưa sạch gở mũi theo đuổi cô ở thời đại học. Anh là quân nhân chân thành chính trực, chắc không có người phụ nữ nào nhẫn tâm khiến người đàn ông như vậy đau lòng.

Ngoài ra còn tồn tại một khả năng khác. Lâm Thiển đứng dậy cầm gương soi mặt. Ai cũng biết, những thứ như cảm giác chạm điện giữa nam và nữ rất dễ bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh, thường có yếu tố rung động nhất thời.

Lệ Trí Thành là một thanh niên đầy nhiệt huyết, không có bạn gái, lượng hooc môn tiết ra quá nhiều, trong khi tối nay lại là thời điểm đặc biệt, doanh nghiệp do anh lãnh đạo bị chơi xấu, cô lại khóc lóc trước mặt

anh. Có lẽ nào Lệ Trí Thành thấy đồng cảm với cô, vì vậy nhất thời hồ đồ nên mới hôn cô? Đây chỉ là hành động bộc phát tâm trạng bị đè nén và sự an ủi, không liên quan đến tình cảm?

Hơn nữa... Lâm Thiển lại ngắm gương mặt hơi sưng, đôi mắt đỏ hoe và mái tóc lòa xòa của mình ở trong gương. Bộ dạng này hình như có vẻ đáng thương... dễ khơi gợi ham muốn bảo vệ của người đàn ông.

Đúng như Lâm Thiển dự đoán, trải qua sự kiện này, mọi nhân viên Ái Đạt đều hướng về Lệ Trí Thành, chờ xem anh giải quyết thế nào.

Nhưng anh bình tĩnh hơn bên ngoài tưởng rất nhiều. Trong đêm tối vắng lặng, anh quay về phòng làm việc, ngồi ở ban công lộ thiên dưới ánh đèn cô độc, tay cầm cốc trà nóng, lặng lẽ quan sát khuôn viên công ty ở bên dưới.

Cổ Diên Chi giải quyết xong việc ở đồn cảnh sát, về đến công ty đã hơn mười một giờ đêm. Tâm trạng của anh ta tương đối buồn bực, anh ta đi ra ngoài ban công, ngồi xuống cạnh Lệ Trí Thành.

“Không ngờ thằng Trần Tranh giở trò này.” Cổ Diên Chi lên tiếng: “Đồn cảnh sát cho biết, mấy tên cầm đầu gây chuyện đều là lưu manh, kể cả bị bắt giam mấy tháng nhưng chúng một mực khai nhận do cảm hận Ái Đạt nên mới làm vậy, không ai sai khiến. Chúng ta truy cứu cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Ừ.” Lệ Trí Thành lạnh nhạt gật đầu.

Cổ Diên Chi im lặng vài giây, đột nhiên giơ tay vỗ vai Lệ Trí Thành: “Tôi tin chú.”

Lệ Trí Thành lặng thinh.

Cổ Diên Chi tiếp tục mở miệng: “Nghe nói Lâm Thiển bị ăn tát, cô ấy không sao đấy chứ?”

Lệ Trí Thành nhướn mày: “Mặt bị sưng rồi.”

Cổ Diên Chi cười, liếc xéo anh một cái: “Chú quan tâm đến cô ấy thật.”

Lệ Trí Thành không đáp lời, một lúc sau đột nhiên ngoảnh đầu nhìn anh ta: “Diên Chi, anh từng nói, thương trường như chiến trường, toàn những kẻ xảo trá gian manh, một mất một còn?”

Cổ Diên Chi hơi ngậy ra, đây là những lời anh ta nói với Lệ Trí Thành trước khi xuất ngũ. Anh ta gật đầu: “Đúng là tôi từng nói câu đó, sao thế?”

Lệ Trí Thành đáp: “Không sao cả.” Nói xong anh lại quay mặt ngắm màn đêm phía trước.

Quả thật chẳng sao cả, chỉ là người phụ nữ giáo hoạt đó đối xử với tôi bằng trái tim chân thành. Cô lung linh như tinh tú trên trời, giờ tay là có thể chạm tới.

Lâm Thiển ở nhà nghỉ một ngày. Thật ra “khẩu dụ” mà Lệ Trí Thành sai người báo với cô là cho cô nghỉ ngơi hai ngày. Tuy nhiên Lâm Thiển không yên tâm nên sáng sớm ngày thứ hai, thấy mặt đã hết sưng, cô liền đi phòng nhân sự trả phép.

Lên tầng trên cùng, nhìn cánh cửa phòng làm việc của CEO, nhịp tim Lâm Thiển bắt đầu tăng tốc. Nhưng khi tiến lại gần, phát hiện Lệ Trí Thành không ở bên trong, cô thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thiển vừa ngồi xuống không bao lâu, điện thoại bàn đổ chuông. Là Dương Hi Nhi của Văn phòng CEO gọi tới. Với tư cách cấp dưới, Dương Hi Nhi quan tâm đến tình trạng của Lâm Thiển trước, sau đó chuyển đề tài: “Trợ lý Lâm, chị đã biết tin chưa? Ái Đạt không trúng thầu đơn đặt hàng của Minh Thịnh là vì công ty chúng ta có gián điệp.”

Lâm Thiển ngẩn người, hạ thấp giọng: “Gián điệp?”

Dương Hi Nhi đáp: “Vâng, nghe nói bên Minh Thịnh tiết lộ thông tin, mọi điều khoản của Tư Mỹ Kỳ đều như chúng ta, thậm chí nhỉnh hơn chúng ta một chút nên họ mới trúng thầu. Vụ này rõ quá còn gì, chúng ta đã để lộ Hồ sơ dự thầu. Em nghe nói thư ký của Khang tổng gọi điện cho Lệ tổng, bảo Khang tổng đặt niềm tin lớn vào chúng ta, chính vì vậy nên ông ấy rất không vui...”

“Sao cô biết được chuyện đó?” Lâm Thiển cắt ngang lời.

Dương Hi Như đáp: “Tin tức lan truyền từ hôm qua... Mọi người đều bàn tán vụ này.”

“Ừ.” Lâm Thiển hỏi: “Gián điệp là ai?”

“Nghe nói là nhân viên kỹ thuật Cát Tùng Chí, cũng là thành viên của tổ công tác xử lý khủng hoảng lần trước và tổ dự án lần này.” Dương Hi Như đáp: “Sáng nay cảnh sát đã đến đưa anh ta đi, Cố tổng và Lưu tổng cũng đi theo. Hình như cảnh sát đã tìm thấy một số chứng cứ, là đoạn băng ghi hình và dữ liệu email.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển ngồi trầm tư suy nghĩ. Về việc Ái Đạt trượt thầu, cô đã sớm cảm thấy kỳ quặc, nhưng không giờ nguyên nhân từ nội gián.

Lâm Thiển chợt nhớ hồi còn ở tổ công tác xử lý khủng hoảng, cô và Lê Trí Thành nhìn thấy bóng đen ngoài hành lang, lẽ nào chính là Cát Tùng Chí? Một người hiền lành thật thà như vậy lại là gián điệp thương mại của Tư Mỹ Kỳ, còn luôn ở bên cạnh bọn cô, chỉ nghĩ thôi cũng đủ sồn da gà.

Tuy nhiên... Nếu cô đoán không nhầm, chắc chắn Cố Diên Chi cố tình tiết lộ thông tin công ty có gián điệp. Lê Trí Thành đã nghe ý kiến của cô hôm trước? Lâm Thiển mỉm cười, bây giờ lòng người đang hoang mang, sự kiện nội gián có tác dụng kích thích mọi người, quyết chí đồng lòng chống đối thủ...

Đang chìm trong suy tư, điện thoại lại đổ chuông. Lần này là phòng tài vụ gọi: “Trợ lý Lâm, ba mươi triệu đã vào tài khoản, xin hãy thông báo ngay với Lê tổng.”

Lâm Thiển không hiểu: “Ba mươi triệu?”

Nhân viên tài vụ hạ thấp giọng: “Vâng, Lê tổng đã đem một phần tài sản của nhà máy mới thế chấp cho ngân hàng, được ngân hàng cho vay chừng đó.”

Lâm Thiển cúp điện thoại, tâm trạng trở nên nặng nề.

Vừa mới đi làm, cô đã nhận hết “trái bom” này đến “trái bom” khác.

Bây giờ Lê Trí Thành đã phải bán tài sản? Công ty như cái động không đáy, mọi người bắt đầu rơi xuống dưới rồi?

Lâm Thiển đang chìm trong suy tư, một hình bóng quen thuộc từ ngoài đi vào. Anh mặc bộ comple chỉnh tề, tay cầm tập tài liệu, hình như vừa mới họp xong.

Lâm Thiển lập tức đứng dậy, nhưng cô né tránh gương mặt người đàn ông, chỉ nhìn vào cúc áo comple trên ngực anh: “Chào Lê tổng!”

“Ừ.” Lê Trí Thành cất giọng bình thản: “Em vào đây.”

Tim Lâm Thiển đập nhanh một nhịp, cô đi theo anh vào phòng làm việc.

Lê Trí Thành ngồi xuống ghế sofa, nhượng mắt nhìn cô: “Mặt khỏe rồi à?”

“Khỏe rồi, cảm ơn Boss quan tâm.” Lâm Thiển không dám nhìn thẳng vào mắt Lê Trí Thành, nhưng vẫn cảm nhận một cách rõ ràng ánh mắt sáng ngời bức người của anh dừng lại ở mặt cô.

“Phòng tài vụ vừa gọi điện thoại, nói ba mươi triệu đã vào tài khoản.” Lâm Thiển lên tiếng.

“Ừ.” Anh đáp: “Hãy thanh toán tiền lương tháng này cho công nhân viên. Số còn lại cứ để ở tài khoản.”

“Vâng.”

Lê Trí Thành bố trí một số công việc như thường lệ: triệu tập cuộc họp, báo cáo, thậm chí xử lý hậu sự vụ nội gián. Lâm Thiển vẫn cầm cúi ghi chép như mọi bữa. Trong quá trình đó, cô không nhin nổi, âm thầm nhượng mắt, nhanh chóng liếc anh một cái rồi lại cụp mi.

Người đàn ông này mới hôn cô hai hôm trước, vậy mà bây giờ anh coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, không một lời giải thích. Ý anh là gì nhỉ? Lẽ nào anh không để tâm đến nụ hôn đó?

Lâm Thiển đang oán thâm, Lê Trí Thành đột nhiên đứng dậy.

Lâm Thiển ngẩng đầu theo phản xạ, vừa vặn chạm mắt Lê Trí Thành. Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý nào đó, rất giống biểu hiện tối hôm cường hôn cô.

“Lâm Thiển.” Lệ Trí Thành đột nhiên gọi tên cô.

Trống ngực Lâm Thiển đập thành thịch, cuối cùng cũng không tránh khỏi tình huống này.

Cô lại cúi đầu, né tránh ánh mắt Lệ Trí Thành, chuẩn bị sẵn tâm lý từ chối anh.

Ai ngờ Lâm Thiển đợi một lúc, nhưng chỉ nghe thấy giọng nói từ tốn, thấp thoáng ý cười của anh vang lên: “Tôi có một kế hoạch. Tôi sẽ phát động cuộc phản kích “đánh tạt sườn” vào Tư Mỹ Kỳ.”

10. Chương 10

“Tôi có một kế hoạch.” Lệ Trí Thành cất giọng từ tốn: “Tôi sẽ phát động cuộc phản kích “đánh tạt sườn” vào Tư Mỹ Kỳ.”

Lâm Thiển ngẩn người. Ý nghĩ đầu tiên của cô là, Lệ Trí Thành không có kinh nghiệm kinh doanh, vì vậy khái niệm “đánh tạt sườn” mà anh nhắc tới có giống với sự lý giải của cô hay không?

“Đánh tạt sườn” đúng như tên gọi của nó, có nghĩa đi vòng qua đường khác, đánh bên hông đối thủ.

Ở nước ngoài, nhãn hiệu nổi tiếng Burger King đưa ra khẩu hiệu “Rán mà không rán”, đánh vào KFC và Mc Donald. Trong nước có công ty phát triển nhanh Thuận Phong kiên trì chiến lược vận chuyển bằng đường hàng không, cuối cùng chiếm ưu thế, trở thành ngọn cờ đầu của ngành chuyển phát nhanh.

Trường hợp đầu, Mc Donald và KFC không thể thay đổi thiết bị rán gà trên toàn cầu, vì vậy đành mở mắt nhìn Burger King chiếm lấy khoảng trống, cùng phân chia một miếng bánh. Trường hợp sau, các công ty chuyển phát nhanh ở trong nước không thể vứt bỏ hệ thống vận chuyển đường bộ, thay đổi quy trình vận hành nội bộ, để đi mua máy bay hoặc thuê máy bay chuyển hàng.

Nội dung chủ yếu của chiến lược “đánh tạt sườn”[1], không phải đưa ra sản phẩm mới thị trường chưa có, mà là tăng thêm sức cạnh tranh mới cho sản phẩm của bạn. Ngoài ra, khi bạn tung sản phẩm, đối thủ cạnh tranh mạnh trên thị trường nhất thời không thể bắt chước hay tấn công bạn. Vì vậy, “đánh tạt sườn” nói thì dễ, kết quả đương nhiên rất tuyệt, nhưng thực hiện vô cùng khó.

[1] Lý luận về “đánh tạt sườn” do nhà chiến lược Marketing nổi tiếng của Mỹ Al Ries đưa ra trong cuốn sách “Cuộc chiến Marketing” (Marketing Warfare).

Lâm Thiển mở to mắt nhìn Lệ Trí Thành. Bây giờ Ái Đạt khó bảo toàn bản thân, làm gì có thực lực và cơ hội tiến hành kế hoạch “đánh tạt sườn”?

Lệ Trí Thành đáp lại cô bằng ánh mắt bình tĩnh và kiên định.

Lâm Thiển rời mắt xuống tập tài liệu anh vừa đưa cô cô. Mới đọc vài dòng, trong lòng cô chấn động.

Không ngờ Lệ Trí Thành định...

Mấy ngày này, Trần Tranh có chút tự mãn đắc ý.

Dù không kiếm ra tiền từ dự án Minh Thịnh nhưng trong con mắt của anh ta, bất kể là “cuộc tấn công từ xa” với Tân Bảo Thụy hay “trận đánh gần” với Ái Đạt, anh ta đã đi đúng một nước cờ.

Muốn trở thành người đứng đầu của ngành nghề cạnh tranh kịch liệt này, cần phải nhìn xa trông rộng.

Vì vậy chiều nay, khi cấp dưới báo cáo những khó khăn do dự án của Minh Thịnh mang lại, Trần Tranh tỏ ra không đồng tình.

“Trần tổng, chúng ta cam kết với Minh Thịnh, giá giao hàng không được vượt quá giá sản phẩm cùng loại bán ở các cửa hàng ba mươi phần trăm. Bây giờ gần đến Tết âm lịch, mọi năm vào thời điểm này, sản phẩm

túi xách cao cấp của chúng ta đều giảm giá mạnh để khuyến khích tiêu dùng. Năm nay chúng ta có tổ chức hoạt động khuyến mại không? Ngộ nhờ Minh Thịnh biết được, lại gây sức ép đòi hạ giá thì sao?”

Trần Tranh cười: “Câu cho rằng tập đoàn lớn như Minh Thịnh lại nhỏ nhen đến mức bám vào điều khoản đó hay là nhìn chằm chằm vào giá ở cửa hàng của chúng ta? Không sao đâu, cứ làm đi.”

Cấp dưới gật đầu, nói tiếp: “Ngoài ra, thời hạn giao hàng chúng ta là ba tháng. Điều đó có nghĩa trong mấy tháng tới, nguồn sản phẩm cao cấp của chúng ta rất căng thẳng, nhiều khả năng xuất hiện tình trạng không có hàng.”

Trần Tranh ngẫm nghĩ, trả lời: “Chúng ta cố gắng vượt qua mấy tháng này là được, khi cần thiết thì phải bỏ nhỏ lấy lớn. Bây giờ công tác trọng tâm là tập trung vào dự án Minh Thịnh.”

Sau khi cấp dưới rời đi, Trần Tranh tựa vào thành ghế, quay nửa vòng, dõi mắt ra ngoài cửa sổ trầm tư suy nghĩ.

Thật ra anh ta không lo lắng đến vấn đề vừa rồi. Bởi vì đối với nhà sản xuất trong nước, lượng tiêu thụ sản phẩm túi xách cao cấp như cái gân gà, bỏ thì thương mà vương thì tội, cũng giống quả ngọt có độc, chỉ có thể ngắm không thể đánh chén, bởi vì sản phẩm quốc nội không thể cạnh tranh với một loạt nhãn hiệu cao cấp quốc tế. Chẳng phải Ái Đạt từng đổ một đồng tiền để tạo giấc mơ đó hay sao? Bây giờ kết quả thế nào ai cũng biết.

Vì vậy Trần Tranh chẳng có gì phải lo lắng. Lẽ nào anh ta lo Ái Đạt phản kích, có thể làm làm thành công sản phẩm túi xách cao cấp? Đến Tân Bảo Thụy còn không xong, lẽ nào tên bộ đội gốc nghèo và con bé Lâm Thiển có thể làm được? Anh ta phì cười lắc đầu, đây là nhiệm vụ bất khả thi.

Tuy nhiên, vụ gián điệp cầm ở Ái Đạt bị phát hiện khiến Trần Tranh cảm thấy đáng tiếc. Người đó gửi cho anh ta toàn bộ nội dung hồ sơ dự thầu của Ái Đạt ngay đêm hôm trước hôm tham gia đấu thầu, giúp anh ta đánh bại Ái Đạt bằng một đòn trí mạng. Sau khi bị phát hiện, người đó giữ kín như bưng, không gây phiền phức cho Tư Mỹ Kỳ, cũng coi như lập công lớn, “chết” không vô ích.

Một tuần sau. Lâm Thiển đi thang máy từ tầng trên cùng xuống dưới, cô dừng lại ở bộ phận marketing đầu tiên.

Phòng ban tiêu điều xác xơ, người đi trà lạnh của ngày nào bây giờ nhộn nhịp náo nhiệt. Ngay cả địa bàn của bộ phận tài vụ ở tầng dưới cũng bị họ tạm thời trưng dụng.

Đây là chỉ thị của CEO, các bộ phận chọn ra hai trăm nhân viên có thâm niên từ ba năm trở lên, tình nguyện ở lại Ái Đạt, có thành tích xuất sắc, thành lập “Trung tâm dịch vụ” tạm thời.

Lâm Thiển đi qua khu văn phòng rộng lớn. Tiếng chuông điện thoại, tiếng gõ bàn phím, tiếng bước chân đi lại không ngớt, bầu không khí tương đối khẩn trương. Lâm Thiển đi thẳng vào phòng làm việc của Tổng giám sát marketing, Tiết Minh Đào mỉm cười với cô: “Trợ lý Lâm, cô văn hay chữ tốt, lại đây xem giúp tôi một chút.”

Lâm Thiển đi tới, nhận tờ giấy trong tay anh ta đọc một lượt, sau đó gật đầu: “Tôi cảm thấy ổn rồi.”

Tiết Minh Đào quan sát đám nhân viên bận rộn ở ngoài cửa kính, đồng thời cất giọng cảm thán: “Làm thêm suốt một tuần liền, cuối cùng chúng ta cũng gửi xong email và tin nhắn cho hơn ba mươi ngàn khách hàng cũ trong cả nước. Từ sáng ngày mai, chúng ta bắt đầu gọi điện thoại. Hy vọng hôm khởi động dự án, chúng ta đạt được kết quả tốt đẹp.”

Sau khi rời bộ phận marketing, Lâm Thiển tiếp tục đi thang máy xuống bộ phận thông tin kỹ thuật.

Trên tay cô là tập tài liệu Tiết Minh Đào vừa đưa, chính là nội dung mà “Trung tâm dịch vụ” gửi email hoặc nhắn tin cho khách hàng. Những khách hàng này đều là người từng mua túi xách cao cấp và bậc trung của Ái Đạt tại các cửa hàng trong cả nước hơn ba năm qua.

“Lý X tiên sinh kính mến, cảm ơn anh đã ủng hộ sản phẩm của Ái Đạt trong thời gian qua. Công ty chúng tôi sẽ tổ chức hoạt động giảm giá tới sáu mươi phần trăm cho sản phẩm cao cấp tại trang web của cửa hàng

Flagship vào ngày 5 tháng này. Hoạt động giới hạn trong hai nghìn khách hàng đầu tiên, mỗi tài khoản chỉ được mua một sản phẩm, nhưng sẽ được tặng một bao lì xì, xác suất trúng thưởng một trăm phần trăm, tổng số tiền thưởng lên đến một triệu nhân dân tệ. Ngoài ra, hoạt động này chỉ nhận đơn đặt hàng trên mạng, nhằm mục đích cảm ơn khách hàng cũ...”

Đây chính là trọng tâm của chiến lược “đánh tạt sườn” mà Lê Trí Thành phát động với Tư Mỹ Kỳ. Vấn đề vô cùng đơn giản, đó chính là hạ giá.

Tất nhiên ai cũng có thể giảm giá, nhưng làm thế nào mới đạt hiệu quả là cả một vấn đề lớn.

Lúc đọc bản kế hoạch của Lê Trí Thành, Lâm Thiển vô cùng kinh ngạc. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, cô phải thừa nhận đây là chiêu đơn giản nhưng không chèn vào đâu được, tựa hồ do một nhân vật lõi đời ở chốn thương trường làm ra. Hơn nữa, đưa ra kế hoạch vào thời điểm này sẽ tập hợp đầy đủ yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa.

Đầu tiên, Ái Đạt ra tay với những khách hàng cũ. Bọn họ biết rõ chất lượng sản phẩm của Ái Đạt, công nhận nhãn hiệu này. Như vậy, công ty có thể bảo đảm lượng tiêu thụ ban đầu, thuận lợi mở ra cục diện mới.

Tiếp theo, mục tiêu của kế hoạch “đánh tạt sườn” rất rõ ràng, là khách hàng chủ lực ở thành phố cấp hai cấp ba. Hay nói một cách khác, Lê Trí Thành sử dụng chính sách sản phẩm cao cấp nhưng giá rẻ lợi nhuận thấp để cướp thị trường trung cấp có lượng tiêu thụ lớn nhất của Tư Mỹ Kỳ.

Ngoài ra, phương thức bán hàng trên internet chính là cách tạo dựng tên tuổi một cách nhanh nhất, tốn ít chi phí nhất.

Thành công hay không tính sau, nhưng Lê Trí Thành đang làm điều Ái Đạt luôn muốn thực hiện nhưng vẫn chưa đầu vào đâu.

Tư Mỹ Kỳ vốn hoàn toàn có thể tiến hành cuộc chiến về giá cả với Ái Đạt. Nhưng bởi đang thực hiện hợp đồng với Minh Thịnh, họ không thể hạ giá sản phẩm cao cấp, hơn nữa lượng hàng tồn kho cũng không có nhiều. Do vậy, Tư Mỹ Kỳ không có cách nào triển khai cuộc tấn công Ái Đạt trong thời gian ngắn.

Còn Tân Bảo Thụy là doanh nghiệp lớn, tuyệt đối không làm loạn hệ thống giá vốn có của họ để tranh giành thị trường với Ái Đạt. Bởi một khi giảm giá sản phẩm cao cấp, thị trường sản phẩm trung cấp của bọn họ sẽ bị bóp chết.

Đây chẳng phải là yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa hay sao?

Lúc thang máy dừng lại, Lâm Thiển nghĩ thầm: nếu Lâm Mạc Thần làm ra kế hoạch này, cô thật sự nghi ngờ anh trai cố ý để thua dự án Minh Thịnh. Bởi vì thị trường ở đây càng rộng lớn hơn, lại không ai phòng thủ, không gian đạt lợi nhuận cũng rất lớn, dự án Minh Thịnh không thể sánh bằng.

Nhưng người đó là Lê Trí Thành, anh có thể nhìn ra lối thoát này vào thời khắc sống còn, hơn nữa còn tự mình lập cả một kế hoạch, Lâm Thiển chỉ có thể một lần nữa cảm thán, anh đúng là thiên tài. Ngoài ra, ý chí kiên định của anh cũng khiến người khác cảm động.

Còn về nộ hôn đó...

Mấy ngày qua cô và anh đều không đã động đến. Lâm Thiển biết, hôm đó anh chỉ là tức cảnh sinh tình, nhất thời xúc động. Tuy chịu thiệt thòi một chút, nhưng cô cũng bỏ qua vụ này.

Bộ phận thông tin kỹ thuật dành riêng một phòng làm việc nhỏ cho Lâm Thiển. Ngồi xuống trước máy tính, cô kiểm tra một lượt nội dung do các “seeder”[2] thực hiện. Ngày mai, họ sẽ đăng một loạt thông tin nặc danh trên mạng.

[2] “Seeder internet” là thuật ngữ chỉ những người được công ty internet thuê để tung tin, gửi tin nhắn, trả lời tin nhắn nhằm tạo ra thanh thế theo mục đích rõ ràng.

Chính Lâm Thiển đưa ra ý kiến này. Lúc bấy giờ, Lê Trí Thành không có phản ứng, nhưng cuối cùng anh giao công việc cho cô phụ trách.

Vì vậy Lâm Thiển càng chuyên tâm theo dõi.

“Dân mạng tiết lộ: nhãn hiệu túi xách nổi tiếng trong nước Ái Đạt sẽ giảm giá năm mươi phần trăm cho sản phẩm cao cấp, nhưng họ chỉ thông báo tin tức cho khách hàng cũ...”

“Cho tôi xin địa chỉ trang web cửa hàng Flagship của Ái Đạt.”

“Liệu chất lượng của túi xách cao cấp hàng quốc nội có bằng nước ngoài không?”

“Mẫu này tại cửa hàng Aida[3] ở bên Mỹ bán 800 đô la (kèm hình), bây giờ giảm giá còn chưa đến 300 đô la, đúng là lời quá còn gì.”

[3] Phiên âm tiếng Trung của từ Ái Đạt.

...

Lâm Thiển xem một lượt, chỗ nào cần xóa thì xóa, cần sửa thì sửa. Không tồi, công ty nên giữ bầu không khí này, có lãng xê thối phồng, có tranh luận. Chỉ cần gây âm ỉ, tất cả đều dễ nói chuyện.

Sau khi sửa xong, Lâm Thiển ngẫm nghĩ, lại đánh thêm một dòng vào ô trống: “Hình như Ái Đạt có sự ủng hộ của quân đội ở đằng sau...”

Mới đánh vài chữ, trên đầu đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Ái Đạt có sự ủng hộ của quân đội từ lúc nào?”

Lâm Thiển giật mình, ngẩng đầu nhìn Lệ Trí Thành: “... Lệ tổng.” Cô nghĩ bụng: Boss, bây giờ anh là CEO, không phải bộ đội đặc công, anh đừng có âm thầm lặng lẽ không một tiếng động khi xuất hiện như vậy, anh muốn dọa người khác sợ chết khiếp hay sao?”

Lệ Trí Thành vẫn bình thản, nghiêm mặt nhìn màn hình máy tính: “Đây là gì vậy?”

Lâm Thiển: “À... Cái này, Lệ tổng, anh cũng biết đấy, tin tức trên internet phần lớn giống thật mà là giả, người bình thường luôn có cảm giác quân đội rất xa xôi, rất thần bí. Tôi viết câu này, cũng là muốn tạo thanh thế cho kế hoạch của chúng ta vào ba ngày sau.”

Lệ Trí Thành chỉ im lặng nhìn cô. Lâm Thiển vui mừng, biết anh đã ngầm ưng thuận. Tuy Boss là người thật thà chính trực nhưng cũng rất thông minh, chắc chắn anh hiểu ý cô.

Không thể không thừa nhận, Boss đang dần thay đổi, trở nên “gian” hơn.

Đúng lúc này, Lệ Trí Thành đột nhiên cúi thấp người, một tay đặt lên thành ghế sau lưng Lâm Thiển, một tay chống mặt bàn, đồng thời mở miệng: “Để tôi xem nội dung khác.”

Lâm Thiển lập tức dừng động tác. Anh vốn đứng phía sau cô nên khi cúi xuống, mặt anh gần như chạm vào đầu cô, hai thân thể gần kề. Lâm Thiển tựa hồ ngửi thấy mùi đàn ông trong lành tỏa ra từ người anh, giống buổi tối hôm đó.

Mặc dù tư thế tương đối mờ ám nhưng Lệ Trí Thành làm một cách tự nhiên, giống cấp trên kiểm tra kết quả công việc của cấp dưới. Về mặt anh cũng bình thản và tập trung, không một chút tạp niệm.

Nhịp tim Lâm Thiển bắt đầu không ổn định, cô định đứng dậy: “Lệ tổng, anh ngồi đi...” Còn chưa dứt lời, bờ vai cô đột nhiên trĩu nặng, bị tay anh ấn xuống: “Không cần.”

Tim Lâm Thiển lại loạn nhịp.

Một ý nghĩ kỳ quái vụt qua đầu óc cô: Boss có biểu hiện như cao thủ tình trường, thạo mấy trò mờ ám. Không biết có phải anh thật sự vô tư, hay là cô quá nhạy cảm?

Lúc này, Lệ Trí Thành mở miệng hỏi: “Em định đăng những nội dung này ở đâu? Có kế hoạch cụ thể không?”

Lâm Thiển vội đáp: “Ồ đây có tư liệu chi tiết.”

Lệ Trí Thành xem kỹ từng trang một, hỏi nhiều vấn đề, Lâm Thiển giải đáp cụ thể. Cứ thế cũng hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua.

Đây vốn là nhiệm vụ Lê Trí Thành giao cho cô, tuy nhìn từ bề ngoài có vẻ không thiết thực nhưng Lâm Thiển vẫn dồn hết tâm huyết. Hơn nữa, Lâm Thiển cũng có cảm giác “như cá gặp nước” khi chỉ huy đám nhân viên kỹ thuật tiến hành những trò ma mãnh mang tính chất thổi phồng này.

Vì vậy, trong quá trình báo cáo với Lê Trí Thành, cô hoàn toàn quên đi sự ngượng ngùng trước đó, phát biểu rất hăng say. Thấy anh thỉnh thoảng gật đầu, khoe mắt vụt qua ý cười, Lâm Thiển biết, Boss rất hài lòng về công việc của cô.

Được khích lệ, Lâm Thiển đợi anh xem đến thông tin cuối cùng mới hỏi ý kiến về một nội dung cô không dám quyết định: “Lê tổng, chúng tôi định đăng tấm hình này lên mạng. Hình ảnh không rõ mặt anh, tôi nghĩ một khi gửi đi, hiệu quả chắc chắn sẽ rất tuyệt.”

Trên màn hình xuất hiện hàng chữ màu đỏ đáng yêu: “Đây là người thừa kế mới của tập đoàn Ái Đạt, CEO thiếu tá thần bí.” Bên dưới chính là tấm ảnh chụp Lê Trí Thành.

Lê Trí Thành chau mày. Hình ảnh được chụp trộm bằng di động khi anh đang làm việc. Anh mặc comple chỉnh tề ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu đọc văn bản. Vì anh ngồi ngược sáng nên khuôn mặt không rõ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy sống mũi cao và đường nét gương mặt, cho thấy một người đàn ông trẻ tuổi trầm mặc.

Lê Trí Thành ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển: “Xóa đi.”

Thật ra ý tưởng này là một nhân viên nữ của bộ phận kỹ thuật đề xuất, Lâm Thiển cảm thấy khá ổn nên mới chấp nhận. Trước đó Lê Trí Thành từng nói, thời gian này cô có thể tự quyết định, không cần việc gì cũng báo cáo. Nhưng vụ này liên quan trực tiếp đến Boss nên cô mới để lại, đợi anh đưa ra quyết định cuối cùng.

Bây giờ anh từ chối thẳng thừng, Lâm Thiển cũng không bất ngờ, lập tức xóa tấm ảnh và dòng chữ trên màn hình.

Lê Trí Thành đứng thẳng người, nới rộng khoảng cách với cô, đồng thời mở miệng hỏi: “Trong điện thoại của em còn không?”

Lâm Thiển: “... Còn.”

Thôi chết rồi, chắc Boss ghét bị người khác chụp lén. Do yêu cầu khẩn cấp nên cô tiện tay chụp một tấm.

Vừa định nói sẽ xóa ảnh trong điện thoại ngay, Lâm Thiển chợt nghe anh mở miệng: “Không được gửi cho người khác.”

Lâm Thiển vô thức gật đầu: “Vâng.”

Hả? Vậy cô không cần xóa ảnh của anh?

Lâm Thiển chưa kịp phản ứng, Lê Trí Thành đã quay người đi ra ngoài.

Ba ngày sau, vào lúc chín giờ năm mươi phút sáng, tức mười phút trước khi Ái Đạt bắt đầu triển khai hoạt động khuyến mại nhân dịp Tết âm lịch trên trang chủ của cửa hàng Flagship.

Lâm Thiển ngồi trong phòng làm việc nhỏ ở bộ phận thông tin kỹ thuật, bên ngoài là vô số kỹ thuật viên đang nghiêm chỉnh chờ đợi. Còn Cố Diên Chi và Tiết Minh Đào theo dõi tình hình ở Trung tâm phục vụ.

Lê Trí Thành vẫn ở phòng làm việc của anh chứ không ra “tiền tuyến”.

Lâm Thiển cảm thấy như vậy cũng tốt. Càng là thời điểm quan trọng, người chỉ huy càng nên trầm ổn vững vàng.

Mười giờ đúng. Lâm Thiển hơi nheo mắt. Màn hình máy tính trước mặt cô đã tự động nhảy sang trang chủ của cửa hàng Flagship.

Việc thiết kế trang web của hoạt động lần này cũng có sự thảo luận của các nhân viên xuất sắc thuộc bộ phận marketing. Ngoài tiêu đề tương đối nổi bật, trên trang web không xuất hiện quá nhiều thông báo giảm giá khuyến mại bắt mắt.

Trang web có phong cách sang trọng, cổ điển. Trên cùng là phần giới thiệu nhãn hiệu cao cấp “Vinda” của Ái Đạt, gồm thông tin vật liệu da thật nhập khẩu từ Italy, nhà thiết kế của Mỹ ký tên, quá trình sản xuất chi tiết...

Bên dưới là ảnh chụp từng sản phẩm, mỗi túi xách đều đưa ra ba mức giá: giá ở nước ngoài, giá ở cửa hàng trong nước và giá khuyến mại.

Mười giờ hai phút, đơn đặt hàng đầu tiên hoàn thành.

Lâm Thiển theo dõi số liệu trên màn hình, trong lòng không khỏi xúc động.

Mỗi sản phẩm túi xách cao cấp bán ra, công ty mới thu được 500 nhân dân tệ lợi nhuận, do đó chỉ hy vọng vào số lượng mà thôi.

Mười giờ mười phút, tổng cộng có hai mươi đơn đặt hàng.

Mười một giờ trưa, có tất cả một trăm năm mươi lăm đơn đặt hàng.

...

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua, lượng đơn đặt hàng không ngừng tăng lên. Trong đó tám mươi phần trăm là khách hàng cũ, hai mươi phần trăm là khách hàng mới. Nhờ khách hàng cũ lan truyền thông tin và sức mạnh của các “Seeder internet” trước đó, lượt truy cập của trang web tổ chức hoạt động tăng một cách ổn định.

Cả ngày, Lâm Thiển sống trong tâm trạng hơi căng thẳng và chờ đợi.

Cô từng có ý nghĩ, lượng tiêu thụ của ngày hôm nay sẽ bùng nổ, Vinda sẽ trở thành món hàng nóng trên mạng. Nhưng thực tế chứng minh, kỳ tích kinh doanh trên internet không phải dễ dàng. Lượng hàng tiêu thụ trong ngày hôm nay tuy khả quan nhưng về cơ bản tăng một cách ổn định chứ không xuất hiện kỳ tích từ trên trời rơi xuống.

Đến hơn bảy giờ tối, đơn đặt hàng đạt hơn tám trăm sản phẩm, doanh thu hơn hai triệu nhân dân tệ, lợi nhuận gộp^[4] tầm bốn trăm ngàn. Đối với một công ty từng có doanh thu hàng trăm triệu, thành tích này chẳng đáng là bao. Nhưng đối với Ái Đạt của ngày hôm nay, nó cũng được coi là tia sáng trong nghịch cảnh.

[4] Lợi nhuận gộp = Doanh thu thuần - giá thành sản xuất, chưa tính các chi phí khác.

Các đồng nghiệp ở bộ phận thông tin kỹ thuật vui mừng hơn hở, thay phiên nhau ăn cơm hộp rồi trực chiến trước máy tính. Tuy nhiên, tâm trạng của Lâm Thiển vẫn không hề nhẹ nhõm.

Cô biết rõ, sản phẩm của Ái Đạt có chất lượng tốt, giá tương đối cao, nhưng quan trọng hơn cả là xem người tiêu dùng có chấp nhận nhãn hiệu con này hay không? Chiến lược “đánh tạt sườn” liệu có thành công và mở ra lối thoát mới, cần chờ xem phản ứng của ngày mai.

Một khi sử dụng hết nguồn khách hàng cũ, liệu có khách hàng mới tiến hành đặt hàng? Có thể duy trì lượng tiêu thụ ổn định hay không, phải chờ xem kết quả của ngày mai.

Tám giờ sáng ngày hôm sau, trang chủ bắt đầu tiến hành khâu thứ hai của hoạt động.

Dựa theo quy tắc công bố trước đó, hai nghìn khách hàng đầu tiên có thể tham gia hoạt động rút thăm trúng thưởng vào lúc tám giờ sáng, cũng là phương thức “đập trúng” thường thấy trên mạng, tỷ lệ trúng thưởng là một trăm phần trăm. Có tất cả 20 giải nhất, mỗi giải 10.000 nhân dân tệ^[5]; sau đó lần lượt là giải 5000, 2000, 500... cho đến 10 nhân dân tệ. Tổng giải thưởng lên đến một triệu nhân dân tệ. Căn cứ vào tỷ lệ người tham gia, mức thưởng là vô cùng hấp dẫn.

[5] 10.000 nhân dân tệ tương đương 35 triệu Việt Nam đồng.

Tự nhiên được nhận bao lì xì, chẳng ai muốn bỏ qua cơ hội. Lâm Thiển theo dõi màn này với tâm trạng tương đối nhẹ nhõm.

Quả nhiên vừa qua tám giờ đã có mấy ID “đập trúng”. Kết quả trúng thưởng đồng thời hiện ở ngay trang chủ của hoạt động và trang dữ liệu ở đằng sau hậu trường.

Lâm Thiển nhìn chăm chăm vào trang chủ của cửa hàng Flagship. Khách hàng đầu tiên gặp may, đã đập trúng giải nhất.

“Chúc mừng khách hàng “Linda” ở Sơn Đông trúng giải nhất. Mời khách hàng mang chứng minh thư đến cửa hàng Ái Đạt chỉ định nhận bao lì xì 10.000 nhân dân tệ.”

Lâm Thiển mỉm cười, đây cũng coi như một khởi đầu tốt lành.

Thông tin thứ hai gần như đồng thời xuất hiện, lại là giải nhất. Lâm Thiển hơi ngây ra, trùng hợp quá.

Đúng lúc này, một kỹ sư phụ trách giám sát mạng đột nhiên đứng dậy: “Xảy... xảy ra chuyện lớn rồi.” Nhân viên kỹ thuật ngồi bên cạnh anh ta biến sắc mặt: “Tất cả đều là giải nhất! Chúng ta bị hack rồi, chúng ta bị hack rồi!”

Lâm Thiển giật mình, cúi đầu quan sát, trên màn hình hiện ra một loạt lời nhắc nhở:

“Chúc mừng khách hàng “Quả táo xoay tròn” ở Hà Nam trúng giải nhất...”

“Chúc mừng khách hàng “Nha Nha” ở Hồ Nam trúng giải nhất...”

“Giải nhất...”

“Giải nhất...”

Chỉ trong chốc lát đã có hơn hai mươi ID trúng giải nhất, vượt quá chỉ tiêu lập ra ban đầu là mười người. Hơn nữa, số lượng đang không ngừng tăng lên. Lâm Thiển lập tức đứng dậy, chạy ra ngoài cửa. Tất cả nhân viên ở bộ phận kỹ thuật đều phát hiện ra tình hình bất thường, nhìn giám đốc bộ phận và Lâm Thiển bằng ánh mắt lo lắng.

Giám đốc bộ phận toát mồ hôi lạnh, trầm giọng hỏi: “Chúng ta cần bao nhiêu thời gian sửa chữa phục hồi?”

Một người trả lời: “Phải đóng trang web mới có thể sửa chữa phục hồi. Hiện tại vẫn chưa biết rõ mức độ bị hack nên chúng tôi không thể xác định thời gian cụ thể.”

Giám đốc bộ phận đen mặt, nhưng cũng không còn cách nào khác, quay đầu về phía Lâm Thiển một cách khó nhọc: “Trợ lý Lâm, xin cô hãy báo cáo tình hình với Lệ tổng. Là sơ suất của chúng tôi, chúng ta cần đóng trang web, bằng không...”

Anh ta còn chưa nói hết câu, lòng bàn tay Lâm Thiển đã rịn đầy mồ hôi. Bởi vì chỉ trong giây lát, đã có hơn một trăm người trúng giải nhất. Lâm Thiển có thể tưởng tượng, khách hàng ra sức “đập trúng”, cướp 10.000 nhân dân tệ, bầu không khí náo nhiệt đến mức nào.

“Tôi sẽ gọi điện cho Lệ tổng ngay.” Lâm Thiển nói xong liền quay người đi về phòng làm việc của mình.

Lúc bấm điện thoại, đầu ngón tay của cô hơi run run.

Tâm huyết của bao nhiêu ngày, niềm hy vọng cuối cùng nằm ở đây. Lệ Trí Thành cầm cổ nhà cửa mới được ba mươi triệu để tiến hành kế hoạch “đánh tạt sườn” này. Vậy mà Ái Đạt lại nửa đường đứt gánh?

Trong lòng Lâm Thiển rất khó chịu, cũng không cam tâm.

Là Tư Mỹ Kỳ hay Tân Bảo Thụy?

Khi điện thoại kết nối, Lâm Thiển cất giọng trấn tĩnh lạ thường: “Lệ tổng, xảy ra chuyện lớn rồi. Trang chủ cửa hàng Flagship của chúng ta bị hack, bây giờ tất cả đều là giải nhất. Bộ phận kỹ thuật cần đóng trang web để sửa chữa. Chúng tôi, chúng tôi hết sức... xin lỗi.”

Ở đầu kia điện thoại, Lệ Trí Thành trầm mặc vài giây.

Lâm Thiển siết chặt điện thoại, chờ đợi mệnh lệnh của anh. Nhưng cô không ngờ, Lệ Trí Thành lại hỏi: “Lâm Thiển, em cho rằng rơi vào tình cảnh này, chúng ta nên đóng hay không đóng trang web?” Giọng điệu của anh nghiêm nghị, chậm rãi và rõ ràng.

Lâm Thiển giật mình, hoàn toàn hóa đá. Anh muốn hỏi ý kiến của cô?

Nếu đóng trang web, công ty sẽ thất tín với khách hàng, nỗ lực trước đó coi như đổ sông đổ bể, khởi đầu tốt đẹp mà khó khăn lắm mới tạo ra coi như bỏ đi, việc kinh doanh trong tương lai chắc chắn sẽ thảm hại.

Nhưng nếu không đóng, công ty sẽ bị tổn thất hai mươi triệu?

Lâm Thiển nhắm nghiền hai mắt, trước mắt chỉ còn một màu tối đen.

“... Không đóng.”

“Không đóng.” Miệng vừa thốt ra hai từ này, tim Lâm Thiển phảng phất nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lệ Trí Thành chỉ đáp ngắn gọn: “Được.”

Lâm Thiển cúp điện thoại, toàn thân cô như bị bao phủ bởi luồng khí lạnh, trong khi mồ hôi ở lòng bàn tay nóng bỏng.

Cô đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ một lượt mới phát hiện, Cố Diên Chi không biết xuất hiện từ bao giờ, đang đứng ở cửa nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị.

“Tôi biết tin rồi.” Anh ta nói: “Bây giờ chúng ta chỉ còn cách đánh cược một phen.”

Lâm Thiển cắn môi, gật đầu.

Đây là canh bạc lớn, một canh bạc trị giá hai mươi triệu nhân dân tệ.

Đây cũng là giấc mơ cuối cùng của Ái Đạt, gửi gắm tất cả tham vọng mãnh liệt, nỗi thấp thỏm, trông chờ may mắn, không cam lòng và không chịu thua của bọn họ.

Hai người cùng đi ra khỏi văn phòng. Lâm Thiển nói nhỏ: “Cố tổng, tôi nghĩ tiếp theo chúng ta phải kéo dài thời gian.”

Khi thốt ra câu này, đầu óc Lâm Thiển đã hoàn toàn bình tĩnh. Nhưng bởi vì tư duy quá tỉnh táo nên quả tim trong lồng ngực cô đập kịch liệt.

Không ngờ Cố Diên Chi nhướn mắt liếc cô, khóe miệng nhếch lên: “Chúng tôi cũng nghĩ như vậy.”

Cố Diên Chi nhanh chóng thay mặt Lệ Trí Thành đưa ra chỉ thị mới: không đóng trang chủ, nhưng giảm tốc độ ghé thăm server và trang web của cửa hàng Flagship, khiến khách hàng đặt mua mười lần, chỉ một lần thanh toán thành công, đồng thời đăng thông báo “Trang web bị hack, công ty đang nỗ lực hồi phục” trên trang chủ.

Lâm Thiển quay về phòng làm việc, bắt đầu dẫn dắt đám “seeder” tiếp tục tuyên truyền trên các trang web mua sắm, diễn đàn lớn và diễn đàn ở các thành phố cấp hai cấp ba.

Buổi tối, tòa văn phòng của Ái Đạt vẫn đèn đóm sáng trưng. Sự cuồng nhiệt của khách hàng duy trì đến tận một giờ sáng. Hai nghìn sản phẩm “trúng giải nhất” bị tranh cướp đặt hàng hết sạch. Sau đó, lượng tiêu thụ tăng lên hơn 800 sản phẩm, lượt truy cập vào trang chủ của hàng Flagship đột phá mức năm triệu, khu để lại lời nhắn vô cùng sôi động, các diễn đàn lớn cũng không ngừng bàn tán về hoạt động trúng thưởng của Ái Đạt.

Những khách hàng không giành được bao lì xì xuýt xoa tiếc nuối, nhưng đa phần cho biết, không cảm thấy tiếc tiền khi mua sản phẩm, bởi chất lượng và kiểu dáng túi xách của Ái Đạt quả thực không tồi.

Người giành được giải nhất vô cùng mừng rỡ, thông báo khắp nơi, bầu không khí rộn ràng như ngày lễ tết. Tuy nhiên cũng có vô số tiếng nói chát vẫn nghi ngờ Ái Đạt liệu có chịu bỏ ra hai mươi triệu tiền thưởng chỉ trả cho khách hàng.

Có khách hàng cũ của Ái Đạt gửi lời nhắn, thông cảm với việc công ty bị hack, tự nguyện từ bỏ phần thưởng. Cũng có người cho biết, không cần tới mười ngàn tệ, nhà sản xuất phát mấy ngàn tượng trưng cho mỗi khách hàng trúng thưởng là được.

Nhưng cũng không ít khách hàng tỏ thái độ kiên quyết, trang web bị hack là chuyện của nhà sản xuất, nếu Ái Đạt không phát bao lì xì đúng hẹn, họ sẽ tẩy chay Ái Đạt cả đời.

Bởi vì sự kiện “chất gây ung thư” trước đó, Ái Đạt thu hút sự chú ý của giới truyền thông. Do đó, các cơ quan truyền thông lớn, các tờ báo online và Weibo[6] đều đưa tin về sự kiện dở khóc dở cười này. Trong đó có một tiêu đề nổi bật, được bàn luận sôi nổi: “Hai mươi triệu, trả hay không trả?”

[6] Một trang mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc tương tự như Twitter hay Facebook.

Trước sự chú ý cao độ của dư luận, Ái Đạt im lặng từ đầu đến cuối.

Căn cứ vào quy định công bố trước đó, thời gian hoạt động kéo dài ba ngày. Ba ngày sau, người trúng thưởng cầm chứng minh thư đến các cửa hàng chỉ định nhận bao lì xì.

Bởi vì Ái Đạt không tỏ bất cứ thái độ nào nên trong ba ngày này, người tiêu dùng và giới truyền thông vừa hoài nghi, đồng thời mong ngóng chờ đợi kết quả. Mức độ quan tâm đạt đến đỉnh cao, lượt truy cập trang chủ của Ái Đạt chạm mốc một trăm triệu, và có xu hướng tăng lên theo từng giây từng phút. “Bao lì xì hai mươi triệu của Ái Đạt” trở thành từ khóa nóng hổi nhất trên các trang web tìm kiếm, xếp thứ hai trong số các đề tài nóng trên weibo.

Ba ngày sau, 8 giờ 55 phút sáng.

Lâm Thiển ngồi trong văn phòng nhỏ của bộ phận thông tin kỹ thuật, chống tay lên trán dán mắt vào màn hình máy tính. Bên ngoài vẫn là các đồng nghiệp bận rộn căng thẳng.

Còn năm phút nữa là đến thời hạn khách hàng có thể đến các cửa hàng nhận bao lì xì theo quy định. Năm phút nữa, “Bản tuyên bố của CEO Ái Đạt” ở trước mặt Lâm Thiển cũng sẽ được công bố.

Nội dung bản tuyên bố rất đơn giản, do Lê Trí Thành tự viết. Những lúc như bây giờ, cũng chẳng có ai dám soạn thảo thay anh. Lâm Thiển nghĩ ra vài phiên bản, nhưng sau khi đọc bài của Lê Trí Thành, cô cảm thấy đúng là không cần nhiều lời, cũng chẳng cần văn hoa bóng bẩy.

“Gửi quý vị khách hàng, cư dân mạng và các cơ quan truyền thông.

Như mọi người đã biết, ba ngày trước, trang chủ cửa hàng Flagship của nhãn hiệu Vinda trực thuộc công ty chúng tôi bị tấn công, dẫn đến sai sót nên xuất hiện hai nghìn giải nhất. Về sự tấn công ác ý này, công ty chúng tôi sẽ điều tra tới cùng để bảo vệ quyền lợi chính đáng, bảo vệ môi trường kinh doanh lành mạnh.

Còn đối với người tiêu dùng, Ái Đạt luôn kiên trì quan điểm kinh doanh “một lời hứa đáng giá ngàn vàng”, bất kể là quá khứ hay tương lai.

Hai nghìn khách hàng giành giải nhất xin hãy tới cửa hàng có tên trong danh sách nhận bao lì xì như quy định của chương trình.

Chúc quý vị xuân mới vui vẻ.

CEO tập đoàn Ái Đạt

Lê Trí Thành.

Lâm Thiển gần như có thể tưởng tượng, người tiêu dùng và dư luận sẽ có phản ứng thế nào sau khi bản tuyên bố này được gửi đi. Chắc chắn sẽ là vô vàn lời khen ngợi, cô không hề nghi ngờ, trong vài tiếng đồng hồ hoặc vài ngày tiếp theo, lượng truy cập của trang chủ cửa hàng Flagship vẫn tiếp tục tăng lên.

Nhưng lượng tiêu thụ sản phẩm thì sao? Liệu có tăng đột biến không?

Lâm Thiển không chắc chắn, thậm chí cô còn thấp thỏm không yên.

Ba ngày qua là một ví dụ sinh động. Lượt truy cập trang web đã ở mức cao như không thể cao hơn, Lâm Thiển tin danh tiếng của Ái Đạt trong mấy ngày này có lẽ vượt qua thời kỳ huy hoàng nhất trong quá khứ. Tuy nhiên, lượng tiêu thụ sản phẩm vẫn rất thấp, mức độ tăng không đáng kể.

Ngày thứ nhất 427 đơn đặt hàng; ngày thứ hai 633 đơn; ngày thứ ba 780 đơn.

Lâm Thiển không biết, con số này chỉ là tạm thời trong khi dự luận đang chờ xem Ái Đạt giải quyết vấn đề tiền thưởng thế nào, sau đó sẽ tăng đột biến, hay là lượng truy cập khủng khiếp đó chỉ là một màn ảo nhiệt mang tính chất bong bóng.

Nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy nặng đầu. Mấy ngày liền nghỉ ngơi không tử tế, buổi đêm giá lạnh, cộng thêm tinh thần căng thẳng nên cô đã bị cảm.

Lâm Thiển uống một viên thuốc, cố gắng giữ tỉnh táo, tiếp tục dõi mắt vào màn hình máy tính. Đầu óc cô đột nhiên bật ra một ý nghĩ không liên quan. Thời gian này bận rộn chỉ huy các “seeder” ở tầng dưới, ngoài vài cuộc điện thoại báo cáo tình hình hoặc họp bất thường, cô rất hiếm khi gặp Lê Trí Thành, anh cũng không bố trí công việc khác cho cô.

Không biết anh có tâm trạng thế nào khi một mình ngồi trong văn phòng CEO, khi xem báo cáo hoặc nhận các tin vui buồn do các phòng ban đưa tới, liệu anh có chau mày hay nhếch miệng?

Anh một mình ngồi ở đó, còn cô ở đây, toàn lực chiến đấu. Hừm, sao cô có cảm giác hết sức bị tráng, nhưng lại cam tâm tình nguyện?

Đường đi gặp ghềnh khúc khuỷu, không biết cô tự dưng nảy sinh tâm trạng “kẻ sĩ nguyện hy sinh vì tri kỷ” từ bao giờ.

Lê Trí Thành không đủ lão luyện, không đủ xảo trá, vận may cũng chẳng ra sao, nhưng qua sự sắc sảo mà anh bộc lộ, đủ thấy anh có tài năng hơn người. Bất kể sự quyết đoán ở dự án Minh Thịnh, hay một mình vạch kế hoạch “đánh tạt sườn” lần này, hoặc là thái độ bình tĩnh trước cơn nguy khốn... anh cũng cho thấy sự thông minh sáng suốt và kiên định, không ai bì kịp.

Tại phòng làm việc của CEO ở tầng trên cùng. Chẳng một ai bao gồm cả Lâm Thiển có thể ngờ, ở thời điểm nước sôi lửa bỏng như lúc này, Lê Trí Thành lại cùng Cố Diên Chi chơi cờ.

Trong phòng thoang thoảng hương trà thơm ngát, Cố Diên Chi thua liền năm ván, âm ức đẩy bàn cờ: “Tôi không chơi nữa, chẳng thú vị gì cả.” Anh ta vốn không thạo món này, vậy mà hôm nay Boss cứ bắt anh ta chơi cùng.

Không biết Lê Trí Thành “đại sát tứ phương” để tăng thêm sự tự tin cho bản thân, hay đây chỉ là hoạt động giết thời gian thuần túy trong lúc chờ kết quả?

Cố Diên Chi mỉm cười hỏi: “Chú không sốt ruột một chút nào hay sao?”

Lê Trí Thành không ngẩng đầu, cầm một quân cờ trắng, một quân cờ đen, tự chơi hết ván còn lại, đồng thời cất giọng bình thản: “Tôi không sốt ruột.”

Hai tiếng đồng hồ sau.

Lâm Thiển vẫn dán mắt vào màn hình, nhưng cô thật sự không thể gắng gượng.

Lượng tiêu thụ vẫn không khởi sắc. Thông báo công bố một lúc, đơn đặt hàng cũng chỉ đạt 147 sản phẩm.

Không biết do bị cảm hay do tâm trạng căng thẳng, đầu Lâm Thiển ngày càng nặng trĩu, vầng trán nóng ran, con chữ trên màn hình như nhảy múa trước mắt cô. Cô ngẩng đầu quan sát các đồng nghiệp ở bên ngoài, chỉ thấy ai nấy đều có sắc mặt nghiêm túc.

Lâm Thiển đẩy ghế đứng dậy, chào giám đốc bộ phận thông tin kỹ thuật rồi rời khỏi văn phòng.

Lúc Lâm Thiển tỉnh dậy, ngoài trời đã tối đen. Cô giật mình, bỏ tấm chăn đang đắp trên người, ngồi thẳng dậy.

Nữ bác sỹ trung niên của phòng y tế đang viết lách ở phía đối diện mỉm cười: “Tôi vừa đo nhiệt độ cho cô, cô đã hạ sốt rồi.”

Lâm Thiển vội lên tiếng cảm ơn, trong lòng khóc dở mếu dở. Sao cô có thể ngủ lâu như vậy, ngủ suốt nửa ngày ở thời điểm then chốt này.

Buổi trưa ăn cơm xong, Lâm Thiển đi phòng y tế lấy thuốc. Lúc đó do vô cùng buồn ngủ, trong người lại hơi khó chịu nên cô định ngồi ở ghế nghỉ ngơi một lúc. Ai dè cô ngủ một mạch đến bây giờ.

Nữ bác sỹ nói tiếp: “Buổi chiều có người ở Văn phòng CEO gọi điện xuống đây tìm cô. Nghe nói cô bị sốt, cậu ấy bảo tôi không cần đánh thức cô, để cô ngủ một giấc.”

“Ai vậy ạ?” Lâm Thiển hỏi.

Nữ bác sỹ: “Là một đồng nghiệp nam trẻ tuổi.”

Con người vừa thức giấc luôn sợ bị lạnh. Lâm Thiển kéo vạt áo khoác, rời khỏi phòng y tế.

Phía đối diện chính là tòa nhà làm việc của tập đoàn. Bây giờ nơi đó vẫn bật đèn sáng trưng, bóng người thấp thoáng sau ô cửa kính.

Một ngày đã kết thúc. Lâm Thiển nhất thời không muốn lên văn phòng nên ngồi ở ghế dài bên vườn hoa.

Lúc này đã hơn bảy giờ tối, xung quanh thưa thớt bóng người. Lâm Thiển tựa vào thành ghế, ngược nhìn tòa nhà và bầu trời mùa đông u ám, thở một hơi dài.

Lối đi nhỏ ở bên cạnh vang lên tiếng bước chân. Có người đang tiến lại gần, tạo thành cái bóng dài trên nền đất. Lâm Thiển mãi chìm trong suy tư nên không để ý.

Cho đến khi người đó dừng lại ở bên cạnh, Lâm Thiển ngẩng đầu liền nhìn thấy Lê Trí Thành.

“Lê tổng.” Cô vừa định đứng dậy, anh đã ngồi xuống cạnh cô.

Lâm Thiển ngoảnh mặt về phía Lê Trí Thành. Hôm nay anh mặc áo khoác đen, bên trong diện sơ mi trắng cà vạt. Dù là mùa đông giá lạnh nhưng anh vẫn mặc đồ đơn giản và thoải mái. Khi anh nhìn cô, đôi mắt sáng ngời dưới ánh đèn.

“Em hạ sốt rồi à?” Lê Trí Thành hỏi.

Lâm Thiển đã sớm đoán ra người gọi điện thoại đến phòng y tế là anh, trong lòng rất ấm áp.

Cô cố tình cất giọng khách sáo: “Vâng, cảm ơn Boss.”

Lê Trí Thành dõi mắt về phía trước, im lặng một lúc lại hỏi: “Sao em ngồi ở đây?”

Lâm Thiển hạ giọng trả lời: “Tôi ngủ cả buổi chiều, không biết lượng tiêu thụ thế nào nên ngồi ở đây để chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Nghe câu này, khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười. Nhưng ý cười nhanh chóng tan biến bởi câu tiếp theo của cô.

Cô nói: “Tôi sợ chúng ta chẳng thu hoạch được gì.”

Đây là dịp hiếm hoi Lâm Thiển bộc lộ sự lo lắng sâu sắc trước mặt Lê Trí Thành. Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, phảng phất muốn tìm đáp án trên gương mặt anh.

Nhưng thần sắc Lê Trí Thành vẫn điềm tĩnh như thường lệ. Anh cũng ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh mắt hai người giao nhau ở khoảng cách rất gần.

Sau đó, Lê Trí Thành đặt tay lên thành ghế sau lưng Lâm Thiển.

“Tôi không nghĩ như vậy.” Anh nói: “Tôi đã thấy thứ mình muốn giành được, giờ tay là có thể chạm tới.”

Tim Lâm Thiển đập thình thịch. Thứ anh muốn giành được, là chỉ...?

Cô nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, hai má ửng hồng.

Boss à, bây giờ đâu phải là lúc nói chuyện tình cảm? Trong lòng tôi giống như có ba ngọn núi đè nặng, đến mức không thở nổi, anh đừng tạo thêm áp lực cho tôi nữa có được không?

Kết quả Lâm Thiển lại một lần nữa hiểu nhầm ý của anh, bởi Lê Trí Thành đã đứng dậy, bỏ hai tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô: “Em không định đi xem thành tích tiêu thụ của ngày hôm nay sao?”

Lâm Thiển lập tức đứng lên: “Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Lê Trí Thành nở nụ cười ôn hòa, nói nhỏ: “Chắc chắn em sẽ không thất vọng.”

11. Chương 11

Em sẽ không thất vọng.

Anh nói... Em sẽ không thất vọng?

Câu này có sức mạnh to lớn, khiến Lâm Thiển hết cả ỉu rũ một mối, hai mắt sáng rực.

Cô có chút không dám tin những điều mình vừa nghe thấy. Bởi vì sáng nay đơn đặt hàng vẫn thấp, bây giờ Lê Trí Thành nhấn mạnh “em sẽ không thất vọng”, có nghĩa lượng tiêu thụ rất tốt?

Đạt mốc 2000? Không, chắc chắn đây không phải là thành tích khiến Lê Trí Thành hài lòng. Vậy thì 3000 hay 4000?

Lâm Thiển hồi hộp đi theo Lê Trí Thành vào tòa cao ốc, lên văn phòng của bộ phận thông tin kỹ thuật. Cô gần như chạy đến trước một màn hình máy tính.

Các đồng nghiệp ở trong phòng nghe thấy động tĩnh liền quay đầu về phía bọn họ: “Lê tổng! Trợ lý Lâm!” Ánh mắt họ sáng một cách lạ thường.

Tiết Minh Đào, Lưu Đồng và Cố Diên Chi cũng có mặt, đang ngồi trong phòng làm việc nhỏ, không biết nói chuyện gì. Lúc này, ba người đồng thời ngoảnh đầu, khóe miệng còn đọng ý cười.

Lâm Thiển không nhịn nổi, hỏi đồng nghiệp ngồi trước máy tính: “Lượng tiêu thụ ngày hôm nay là bao nhiêu? Buổi chiều tôi không ở văn phòng nên không rõ.”

Đồng nghiệp lập tức đẩy màn hình về phía cô: “Trợ lý Lâm tự mình xem đi ạ.”

Lâm Thiển liếc con số trên màn hình, tròn tròn mắt: “7853?”

Mọi người xung quanh đều bật cười.

“Đúng vậy, hơn hai tiếng đồng hồ sau khi Boss đưa ra thông cáo, đơn đặt hàng mới tăng đột biến, từ hàng trăm lên hàng nghìn. Bây giờ mà đặt hàng, phải đến ba tháng sau mới giao hàng, nhưng số liệu vẫn tiếp tục tăng cao.”

Đồng nghiệp khác lên tiếng: “Chiều tiến công trên internet của trợ lý Lâm thật tuyệt vời.”

“Bây giờ tôi đúng là có chết cũng không tiếc nuôi.” Một chàng trai trẻ cảm thán.

Huyệt hai bên thái dương Lâm Thiển bắt đầu giật giật. Hạnh phúc đến quá bất ngờ, cuối cùng ông trời cũng công bằng một lần.

Hahaha... Đồ khốn Trần Tranh, chỉ một ngày hôm nay chúng tôi bán được 7853 sản phẩm. Nghe con số này, liệu anh có tức hộc máu? Không được, ngày mai mình phải nhắn tin cho anh ta: Trần tổng, nhờ phúc của anh, hôm qua chúng tôi bán được 800 túi xách. Hừm, xin lỗi nhé, tôi viết thiếu một số 0.

Lâm Thiển còn đang nghĩ ngợi lung tung, mấy vị lãnh đạo đã đi ra ngoài. Cố Diên Chi mỉm cười: “Lê tổng về rồi, chú mau phát biểu vài câu đi.”

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành, Lâm Thiển cũng quay về phía anh. Anh đứng cách cô vài bước, thần sắc bình thản.

Khóe miệng Lâm Thiển cong lên. Chắc anh quen với việc cổ động khích lệ bộ đội hơn, không biết bây giờ anh sẽ nói điều gì?

Lệ Trí Thành đảo mắt một vòng rồi lên tiếng: “Hôm nay chúng ta đại thắng, các vị ở đây đều là công thần.”

Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Bây giờ chúng ta về cơ bản có thể kết luận, kế hoạch “đánh tạt sườn” lần này đã thành công, đối thủ cạnh tranh không có cách nào đáp trả. Trong một tương lai có thể dự đoán trước, thị trường bậc trung của họ sẽ nhanh chóng bị chúng ta thôn tính. Dưới sự thúc đẩy của sản phẩm con này, tôi tin các nhãn hiệu khác của chúng ta cũng sẽ tiêu thụ tốt.” Anh dừng lại, nhìn mọi người: “Cuối cùng chúng ta cũng đã cứu sống Ái Đạt.”

Lời phát biểu rất bình thường, giọng điệu cũng bình thản, không có bất cứ biểu hiện hay từ ngữ kích động nào, nhưng cũng đủ khiến mọi người ngây ra. Đặc biệt, khi Lệ Trí Thành nói đến câu “cứu sống Ái Đạt”, tâm trạng của mọi người trở nên nặng nề, tựa hồ trong lòng dấy lên một cảm xúc nào đó.

Không một ai lên tiếng.

Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, tất cả mọi người dường như mới có phản ứng, vỗ tay rào rào. Các nhân viên đứng dậy, xúc động ôm nhau.

Khóe mắt Lâm Thiển hơi ươn ướt. Lúc Lệ Trí Thành phát biểu, cô không rời mắt khỏi anh. Rõ ràng chỉ là những lời nói mộc mạc, nhưng người nghe cảm thấy xót xa và tự hào.

Cô cũng không rõ tâm trạng của mình lúc này. Dường như cô có cảm giác được an ủi khi “Boss nhà mình đã trưởng thành”, đồng thời cũng có chút ngọt ngào bồi hồi.

Đúng lúc này, Lệ Trí Thành phảng phất phát giác ra ánh mắt của cô, liền quay đầu lại. Lâm Thiển định nịnh nọt hai câu theo thói quen nhưng cánh tay bị túm chặt. Ở giây tiếp theo, một kỹ sư trẻ tuổi ở bên cạnh ôm cô vào lòng: “Trợ lý Lâm!”

Lâm Thiển còn chưa có phản ứng, đối phương đã buông tay, quay sang ôm một kỹ sư trung niên khác.

Lâm Thiển mỉm cười, đập tay mừng thắng lợi với mấy người ở xung quanh. Từ nay về sau, cô cũng được coi là một thành viên của bộ phận thông tin kỹ thuật.

Khi Lâm Thiển quay đầu, mấy vị lãnh đạo cũng đã hòa nhập với đám nhân viên. Lệ Trí Thành bắt tay người đàn ông vừa ôm cô, còn vỗ vai anh ta nói câu gì đó. Anh chàng kỹ sư cười ngoác miệng.

Sau đó, Lệ Trí Thành lại bắt tay những khác rồi đi đến trước mặt Lâm Thiển.

Lâm Thiển đang có tâm trạng rất tốt, cô không nghĩ ngợi nhiều, cười híp mắt bắt tay anh, đồng thời nói câu lấy lòng: “Boss vạn tuế!”

Dưới ánh đèn, gương mặt Lệ Trí Thành vô cùng trầm tĩnh và ôn hòa. Lâm Thiển còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo vào lòng, Sau đó, bàn tay anh đặt trên lưng cô vô nhẹ, bày tỏ sự khích lệ như với những người khác.

Trống ngực Lâm Thiển đập thành thịch. Cô ngửi thấy mùi hương dễ chịu từ người anh, một tay anh như gọng kìm sắt nắm chặt cổ tay cô, bàn tay đặt trên lưng cô tràn đầy sức mạnh, ấn cô vào lòng anh.

Người xung quanh cười cười nói nói, không ai chú ý đến bọn họ, Trên thực tế, biểu hiện của hai người cũng chẳng có gì bất thường.

“Lâm Thiển.” Lệ Trí Thành nói nhỏ bên tai cô: “Tôi rất vui vì không làm em thất vọng.”

Ngày hôm nay chỉ là sự khởi đầu. Đến nửa đêm, đơn đặt hàng tăng lên 8500 sản phẩm. Hôm sau đạt 12.000 sản phẩm.

Trong mấy ngày tiếp theo, lượng tiêu thụ vẫn tăng ở mức ổn định, đạt thành tích cao vượt trội cho với những cửa hàng Flagship cùng loại.

Cho đến hết năm, lượng tiêu thụ túi xách bạc trung của Ái Đạt dẫn đầu toàn quốc, hơn nữa còn cao hơn sản phẩm xếp thứ hai, ba, bốn, năm cộng lại. Đúng như Lệ Trí Thành dự đoán, dưới sự dẫn dắt của nhãn hiệu chính, các sản phẩm va li túi xách khác tuy không bằng thành tích trong quá khứ nhưng cũng dần tăng lên. Doanh thu cả năm của Ái Đạt đã gần bằng Tư Mỹ Kỳ, cho thấy một cuộc lội ngược dòng ngoạn mục.

Đây là chuyện sau này, quay về buổi tối hôm đó.

Lâm Thiển về nhà đã rất khuya, cô tắm rửa qua loa, lên giường chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại của Lâm Mạc Thần.

Thời gian qua, Lâm Thiển không gọi điện cho anh trai, Lâm Mạc Thần cũng chẳng liên lạc với cô. Hai anh em đã ngầm thỏa thuận, Ái Đạt đang ở giai đoạn then chốt của sự sống còn, cô không nhắc, anh cũng sẽ không nhắc.

Bây giờ tốt rồi, sau cơn mưa trời lại sáng, Lâm Thiển nằm trên giường, cất giọng lười nhác: “Đại ca có chuyện gì vậy?”

Lâm Mạc Thần lên tiếng: “Chúc mừng em.”

Lâm Thiển: “Cảm ơn anh.”

Trò chuyện vài câu, Lâm Thiển không nhịn nổi kể lại tường tận chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, tất nhiên cô không nhắc một từ đến vụ bị ăn tát. Lâm Mạc Thần im lặng lắng nghe. Nghe em gái kể Lệ Trí Thành bỏ ra hai mươi triệu trả cho khách hàng trúng thưởng, Lâm Mạc Thần cười khê một tiếng: “Thành môn lập mục”, chiều này không tồi.

Còn đang tươi cười định kể tiếp, Lâm Thiển bất giác dừng người.

Anh trai vừa nhắc đến từ “thành môn lập mục”?

“Thành môn lập mục” xuất phát từ điển cổ thời cổ đại. Một thương nhân đặt tấm gỗ để xây dựng lòng tin. Đây là một chiêu kỳ lạ, nhưng rất thu hút sự chú ý. Kết quả tạo được uy tín với người dân.

Trong thời đại ngày nay, rất ít người dùng thành ngữ này. Nhưng bởi vì lúc trước từng đọc qua nên Lâm Thiển vẫn nhớ.

Đó là hôm đầu tiên làm trợ lý của Lệ Trí Thành, cô nhìn thấy trên tờ giấy kẹp trong cuốn sách “ Binh pháp Tôn Tử” mà anh đọc ở ngoài ban công viết mấy từ, trong đó có “thành môn lập mục”.

Lâm Thiển đang chìm trong suy tư, chợt nghe Lâm Mạc Thần cất giọng nhàn nhạt: “Em gái ngốc, bây giờ đã hiểu chưa? Em còn nói làm cô giáo của người ta. Kế hoạch mà sếp của em tiến hành không chệ vào đâu được, quay đối thủ cạnh tranh mạnh hơn mình như chong chóng. Cậu ta đấu với anh nghe còn được. Từ nay về sau em hãy thận trọng về cử chỉ và lời nói, hãy học hỏi người ta, đừng làm mất mặt anh.”

Nói xong, Lâm Mạc Thần liền cúp điện thoại, bỏ mặc em gái vẫn còn ngơ ngẩn.

Anh trai vừa nói gì nhỉ?

Lâm Thiển chỉ cảm thấy đầu óc mình giật giật, bộ não vô cùng tỉnh táo nhưng tư duy hỗn loạn. Cảm giác buồn ngủ và mệt mỏi hoàn toàn tan biến. Lời nhắc nhở của anh trai và cụm từ “thành môn lập mục” quen thuộc khiến bộ não của cô xuất hiện một ý nghĩ không thể tin nổi.

Trong thời gian làm việc cùng Lệ Trí Thành, có lẽ cô đã lơ mơ có suy đoán này, nhưng mỗi khi hơi nghĩ về phương diện đó, cô liền lập tức phủ nhận.

Lâm Thiển nhanh chóng nhảy xuống giường, lục túi xách lấy quyển sổ tay. Cô còn nhớ, xuất phát từ ý định muốn tìm hiểu Boss đến nơi đến chốn nên hôm đó nhìn thấy mấy câu thành ngữ, cô đã ghi lại vào sổ.

Trong lúc lật giở trang giấy, đầu óc Lâm Thiển xâu chuỗi toàn bộ vấn đề. Nếu đúng như Lâm Mạc Thần nhận xét, tất cả đều do Lệ Trí Thành sắp đặt, vậy thì cần phải xem xét lại từ đầu.

Do đó, việc anh tranh giành hợp đồng của Minh Thịnh cũng chỉ là mồi nhử Tư Mỹ Kỳ rơi vào bẫy? Mục đích là gì nhỉ? Đúng rồi, anh đưa ra điều khoản vô cùng khắt khe trong hồ sơ dự thầu: giá sản phẩm không được cao hơn giá thị trường ba mươi phần trăm, thời hạn giao hàng là ba tháng. Đây chính là mục đích của

anh, khiến sản phẩm cao cấp của Tư Mỹ Kỳ bị hạn chế nghiêm trọng về mặt giá cả và lượng hàng tồn kho, nên không thể tiến hành phản công Ái Đạt.

Ngay từ đầu, Lê Trí Thành đã đặt mục tiêu vào thị trường túi xách bậc trung vô cùng rộng lớn của Tư Mỹ Kỳ? Vì vậy anh mới “giương đông kích tây”?

Về vụ nội gián, anh đã sớm biết sự tồn tại của gián điệp nhưng không động đến, ngược lại còn lợi dụng đối phương, cuối cùng đưa đối phương vào tù?

Còn khoản ba mươi triệu tiền thế chấp ngân hàng, tại sao anh đặt mức hai nghìn người trúng thưởng? Lúc đó, cô không để tâm đến vấn đề này. Bây giờ hồi tưởng mới thấy, khoản tiền này đủ để chi trả cho người trúng thưởng. Lẽ nào anh đã sớm biết hệ thống mạng xảy ra sai sót?

Lâm Thiển cuối cùng cũng tìm ra trang ghi chép. Cô định thần đọc kỹ, nhịp tim trở nên hỗn loạn trong giây lát.

Bởi vì năm thành ngữ đó là:

Thỉnh quân nhập úng.

Mượn dao giết người.

Giương đông kích tây.

Thành môn lập mục.

Dĩ dật đãi lao.

(“Thỉnh quân nhập úng” có nghĩa “gây ông đập lưng ông”: xuất phát từ điển cố Vô Tắc Thiên sai Lai Tuấn Thần đến thăm vấn Chu Hưng, nhưng Chu Hưng không biết. Lai Tuấn Thần hỏi Chu Hưng rằng: ‘nếu phạm nhân không chịu thú tội thì làm sao? Chu Hưng nói: ‘Lấy một cái lu, cho phạm nhân vào đấy, đốt lửa chung quanh sợ gì nó không chịu nói’. Lai Tuấn Thần theo cách ấy buộc Chu Hưng cúi đầu nhận tội.

“Thành môn lập mục” có nghĩa nói lời giữ lời, mới có thể tạo dựng lòng tin của mọi người; xuất phát từ điển cố Thương Ưởng người nước Vệ cho đặt một tấm gỗ ở cổng thành Nam rồi tuyên bố với dân chúng sẽ thưởng mười lượng cho người nào chuyển được tấm gỗ từ thành Nam sang thành Bắc. Thấy sự việc quá dễ dàng, mọi người bán tin bán nghi nhưng không ai chịu làm. Thương Ưởng tăng mức thưởng lên năm mươi lượng. Cuối cùng có người dám chuyển gỗ, Thương Ưởng lập tức thưởng cho người đó. Kể từ đó mọi người tin lời Thương Ưởng, cuộc cải cách của ông diễn ra thuận lợi.

“Dĩ dật đãi lao”: đợi quân địch mỏi mệt mới đối phó.)

Lâm Thiển cầm quyển sổ ghi chép, ngồi chờ đợi trên giường.

Trong lòng cô dấy lên một thứ cảm xúc khó diễn tả: bưng tỉnh, ngỡ ngàng, chấn động... và cả xa lạ nữa.

Đúng rồi, là cảm giác xa lạ, bởi cô chưa bao giờ nhìn thấu người đàn ông đó.

Trong đầu cô lại một lần nữa hiện lên dáng vẻ của Lê Trí Thành. Nhưng lần này không phải là bộ dạng trầm mặc lạnh lùng như trên chuyến tàu hỏa, cũng không phải bộ dạng ôn hoà khi công cô đi qua vùng nước, mà là dáng vẻ của anh ngồi bên cạnh cô tối nay. Đôi mắt đen thâm trầm như đêm mùa đông đó nhìn cô đắm đuối, anh đồng thời mở miệng: “Tôi đã thấy những thứ mình muốn giành được, giờ tay là có thể chạm tới.

Buổi sáng mùa đông, bầu trời một màu trắng bạc lạnh lạnh, khuôn viên rộng lớn đặc biệt vắng lặng.

Sau ngày thắng lợi, đối với Lê Trí Thành mà nói cũng chẳng có gì khác biệt. Anh vẫn đến văn phòng lúc bảy giờ kém như thường lệ.

Đúng bảy giờ, anh ngồi ở sofa xem đồng hồ rồi lại ngẩng đầu dõi mắt về gian phòng nhỏ ở bên ngoài.

Dưới ánh đèn sáng, bàn làm việc của Lâm Thiển gọn gàng sạch sẽ, chậu cây nhỏ xanh mướt đặt ở góc bàn.

Cô vẫn chưa xuất hiện.

Lệ Trí Thành từ tốn đứng dậy đi đến bên giá sách, rút quyển tạp chí của ngành, lật đến một trang. Sau đó anh lại quay về ghế sofa, đặt tạp chí lên bàn trà, tiếp tục chờ đợi.

Đến tám giờ, Lâm Thiển vẫn không thấy bóng dáng. Lệ Trí Thành lại ngẩng đầu quan sát chỗ ngồi của cô rồi lại cúi xuống tiếp tục xem văn bản.

Mãi tới chín giờ, bên ngoài mới vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Tiếp theo là một loạt âm thanh khe khẽ, Lâm Thiển cởi áo khoác, ngồi xuống, bật máy tính. Sau đó, điện thoại trên bàn làm việc của cô đổ chuông.

“Xin chào! Văn phòng CEO đây ạ.” Giọng nói ngọt ngào vang lên.

Lúc này, Lệ Trí Thành mới ngẩng đầu. Qua cánh cửa nửa khép nửa mở, anh vừa vặn nhìn thấy gương mặt nghiêng trắng ngần của cô.

Lệ Trí Thành hơi nheo mắt, sau đó tiếp tục đọc tài liệu.

Qua giọng nói và sắc mặt, có thể thấy người phụ nữ này đã hết triệu chứng cảm.

Lâm Thiển cúp điện thoại, nhìn đồng báo cáo cần Lệ Trí Thành phê chuẩn ở trên bàn, trầm mặc vài giây.

Sáng hôm nay, cô đã cố ý đi muộn. Kỳ thực cô thức dậy từ sớm, nhưng không muốn đến công ty. Bởi vì cứ nghĩ đến chuyện cùng anh ở văn phòng một hai tiếng đồng hồ như mọi bữa là cô thấy không thoải mái.

Lệ Trí Thành rõ ràng là một con sói, thậm chí có thể là con sói hung hãn mạnh mẽ nhất, vậy mà cô luôn coi anh là cừu non.

Hừ, cô thật sự muốn xông vào cắn anh một trận nên thân.

Lâm Thiển đương nhiên không đi trách mắng. Khi cầm tập báo cáo đi tới gõ cửa, gương mặt cô thậm chí đã xuất hiện nụ cười nghề nghiệp. Chỉ có điều đây là nụ cười lấy lệ, cô không muốn tươi cười rạng rỡ với Lệ Trí Thành như trước.

Anh coi Lâm Thiển cô là hạng người gì chứ? Tuy bày mưu tính kế cần giữ kín như bưng nhưng sao anh có thể lừa cả cô? Lẽ nào cô là nhân vật tầm thường, đầu óc ngu muội hay sao?

Kể từ hôm nay trở đi, cô phải hết sức tỉnh táo khi đối diện với người đàn ông thâm sâu khó dò này.

Lâm Thiển đẩy cửa, ngẩng đầu nhìn Lệ Trí Thành.

Lúc này mặt trời đã ló ra khỏi tầng mây, cả căn phòng tràn ngập ánh nắng vàng ấm áp. Anh mặc comple đen, sơ mi trắng ngồi nghiêm chỉnh ở sofa, hai tay đặt trên đầu gối, trầm tĩnh và thư thái. Nghe tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hết sức bình thản.

Khi chạm mắt anh, tim Lâm Thiển lại đập mạnh một nhịp. Cô lập tức mắng thầm bản thân: đúng là có mắt như mù.

Nhìn kỹ lại đi! Ánh mắt của anh, dáng vẻ của anh, trông ngang trông ngửa thế nào cũng là một người đàn ông “phúc hắc”[1]. Vậy mà trước đây, cô cho rằng anh là một con mèo lớn yên tĩnh. Mèo với sói cách một trời một vực, sao cô có thể nhìn nhầm cơ chứ?

[1] “Phúc hắc” chỉ người bề ngoài tử tế nhưng bụng dạ đen tối.

Mặc dù trong lòng rối bời, môi Lâm Thiển vẫn giữ nụ cười không chệch vào đâu được. Cô đưa tập báo cáo cho Lệ Trí Thành, đồng thời lên tiếng: “Lệ tổng, đây là báo cáo của bộ phận kỹ thuật vừa đưa sáng nay. Đây là...”

Lệ Trí Thành nhận tập văn bản. Hai người vẫn ăn ý như thường lệ, cô phát biểu vắn tắt, anh chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng trả lời ngắn gọn hoặc phê duyệt. Cô ghi vào quyển sổ nhỏ của mình.

Trong quá trình đó, Lâm Thiển vô ý ngẩng đầu, bất gặp gương mặt hết sức tập trung của anh. Ý nghĩ xuất hiện trong buổi tối hôm qua lại một lần nữa vụt qua đầu óc Lâm Thiển, cô thật sự chưa từng nhìn thấu người đàn ông này.

Công việc nhanh chóng hoàn thành, Lâm Thiển cầm tập báo cáo đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài. Ai ngờ giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền tới: “Khoan đã.”

Lâm Thiển dừng bước, quay đầu về phía anh: “Lệ tổng, còn chuyện gì nữa?”

Lệ Trí Thành đang cúi đầu xem một tập tài liệu khác, anh vỗ mặt ghế sofa bên cạnh, nói với cô: “Em ngồi xuống đây.”

Lâm Thiển chờ người. Ngồi... ngồi xuống chỗ đó?

Bộ não của cô chợt hiện lên nụ hôn mạnh mẽ ngày hôm đó. Hơi thở thanh lạnh xa lạ của người đàn ông phảng phất vương vấn đầu đây.

Như phát giác ra sự ngập ngừng của Lâm Thiển, Lệ Trí Thành chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô.

“Trên cuốn tạp chí này có cuộc bình chọn mười sản phẩm túi xách của năm ngoái.” Lệ Trí Thành gõ nhẹ ngón tay lên quyển tạp chí: “Trong Top 10 cũng có một sản phẩm của Ái Đạt.”

Thì ra anh muốn cô ngồi cạnh để làm tham mưu cho anh. Lâm Thiển quyết định giả vờ ngốc nghếch.

Cô thản nhiên ngồi xuống sofa, nhưng vẫn vô thức giữ khoảng cách nhất định. Bỏ qua ánh mắt sáng rực của anh, cô chăm chú đọc bài viết trên tạp chí.

Đây là bài viết quen thuộc, bởi vì Lâm Thiển từng đọc ở nơi khác. Tạp chí này chọn ra mười sản phẩm túi xách được yêu thích nhất năm 2013 dựa trên năm tiêu chí: chất lượng, hình thức, giá cả, lượng tiêu thụ, nhận xét của dân mạng.

Trong mười sản phẩm được người tiêu dùng ưa thích, Tân Bảo Thụy chiếm đến ba vị trí đầu tiên. Tiếp theo là Tư Mỹ Kỳ và công ty khác. Một sản phẩm túi xách thuộc nhãn hiệu Vinda của Ái Đạt xếp thứ tám. Tuy nhiên lượng tiêu thụ của năm ngoái chẳng đáng là bao.

Không biết tại thời điểm này vào năm sau, Vinda có thể lọt vào top đầu?

Nghĩ đến đây, Lâm Thiển mở miệng giảng giải với Lệ Trí Thành những điều cô nắm được theo thói quen: “Lệ tổng, đứng đầu là một sản phẩm túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy. Theo tôi được biết, sản phẩm này đã bán ra thị trường ba năm, ưu điểm ở hình thức thời trang, chất lượng tốt, giá cả phải chăng. Đứng thứ hai là một sản phẩm túi xách da ngoại của Tân Bảo Thụy. Trong nước có rất ít doanh nghiệp làm tốt mặt hàng da ngoại, loại này của Tân Bảo Thụy cũng coi như bán chạy, nhưng giá hơi cao...”

Nói đến đây, Lâm Thiển đột nhiên có phản ứng. Cô đang làm gì vậy? Cô còn coi anh là Boss ngu ngơ không biết gì hay sao? Anh có thể đùa giỡn Tư Mỹ Kỳ trong lòng bàn tay một cách thành thạo, chắc chắn cũng sẽ biết rõ những thông tin cơ bản về đối thủ cạnh tranh.

Vậy anh gọi cô quay lại để làm gì?

Lâm Thiển lơ đãng nói tiếp, khéo mắt liếc qua người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy anh tựa người vào ghế một cách thư thái, một tay đặt lên thành ghế sau lưng cô, một tay đặt trên đầu gối. Không cần ngẩng đầu, cô cũng có thể cảm nhận thấy ánh mắt của anh giống như không khí tồn tại khắp mọi nơi, bao phủ lên người cô.

Mặt Lâm Thiển ửng hồng trong giây lát. Người đàn ông này...

Lại một ý nghĩ vụt qua đầu óc cô, anh là người có mục đích rất rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiển càng bối rối, cô đặt quyển tạp chí sang một bên, vội vàng kiểm soát rời đi: “Lệ tổng, tôi chỉ biết có vậy thôi.”

Lệ Trí Thành yên lặng vài giây.

“Mặt em đỏ rồi kìa.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai cô.

Lâm Thiển chờ ra một lúc, sau đó ngẩng đầu mỉm cười: “Có lẽ tôi vẫn chưa hết cảm cúm. Vậy tôi ngồi xa một chút, tránh lây cho anh.” Nói xong cô định đứng dậy, né tránh vòng tay như xa như gần của người đàn ông.

Nhưng Lâm Thiển vừa động dậy, bờ vai bỗng dưng trĩu nặng. Lệ Trí Thành đã đặt tay lên vai, giữ người cô lại.

Tim Lâm Thiển đập loạn một nhịp, lần này cô ở trong lòng anh thật rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt tuần tú của Lệ Trí Thành ở vị trí rất gần. Tay anh vẫn giữ vai cô, khiến cô chỉ có thể ngồi yên bất động. Trong đôi mắt đen của anh phản chiếu hình bóng bối rối của cô.

Không một ai lên tiếng, không khí trong phòng dường như tăng thêm mấy độ. Lệ Trí Thành nhìn cô chăm chăm, thân hình cao lớn của anh gần trong gang tấc.

Trống ngực Lâm Thiển đập thành thịch trong lồng ngực, một giọng nói kêu gào trong đầu óc cô: Sao anh có thể làm vậy? Chẳng ai theo đuổi phụ nữ như anh, vừa âm thầm vừa mạnh mẽ? Lẽ nào anh chắc như đinh đóng cột rằng cô sẽ không từ chối?

Một âm thanh khác lạnh lùng cười nhạo cô: Lâm Thiển, cậu có xác định anh ấy thật sự thích cậu? Anh ấy là người che giấu rất giỏi, bây giờ cậu không nắm rõ anh ấy, chỉ e tương lai chịu thiệt.

Lâm Thiển cố gắng trấn tĩnh, ngược nhìn Lệ Trí Thành, đồng thời mở miệng: “Lệ tổng, tôi cảm thấy lần này, Ái Đạt có hi vọng rồi.”

Lệ Trí Thành vẫn nhìn cô, ánh mắt tựa hồ thâm trầm hơn.

Lâm Thiển càng hoảng loạn trong lòng, cô lấy hết dũng khí, nói nhỏ: “Tuy chúng ta để mất dự án Minh Thịnh nhưng thị trường bậc trung của Tư Mỹ Kỳ càng rộng lớn và không có gì cản trở. Xem ra lần này ông trời không bạc đãi mà đứng về phía Ái Đạt.”

Sau khi kết thúc câu nói bằng giọng điệu bình tĩnh, Lâm Thiển ngẩng mặt đối mắt Lệ Trí Thành. Anh cũng nhìn cô, đáy mắt không một chút xao động.

Hai người yên lặng nhìn một lúc.

Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy bản thân hoang đường. Anh là người thông minh như vậy, chắc chắn nghe hiểu ý tứ của cô. Tối qua dù đoán ra sự thật nhưng cô cũng không có ý định vạch trần với anh. Tuy nhiên hôm nay chẳng hiểu tại sao, nhất là khi anh đặt tay lên vai, Lâm Thiển cảm thấy bản thân không thể không tỏ thái độ.

Trong khi cô vô cùng ảo não và bối rối, Lệ Trí Thành ngược lại chỉ nhìn cô chăm chăm, đồng thời hỏi nhỏ: “Em tức giận rồi à?”

Lâm Thiển lặng thinh.

Anh rời tay khỏi vai cô, người ngả về đằng sau, tạm thời nói rộng khoảng cách với Lâm Thiển.

Lâm Thiển được giải phóng vờ vai, nhưng nơi đó dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm khó diễn tả. Cô cũng không biết trả lời thế nào, chỉ im lặng nhìn anh.

Lệ Trí Thành thản nhiên giơ tay lật một quyển sách ở góc trái trên bàn. Lâm Thiển giật mình khi thấy bìa quyển sách, đó chính là cuốn “Binh pháp Tôn Tử” quen thuộc.

Lệ Trí Thành nhẹ nhàng rút một tờ giấy trắng khỏi quyển sách, đặt đến trước mặt cô. Lâm Thiển liếc qua, là tờ giấy anh viết mưu kế binh pháp, bên trên xuất hiện dòng chữ răn rỗi: thỉnh quân nhập úng, mượn đao giết người...

“Tôi chưa từng chủ động che giấu em điều gì.” Lệ Trí Thành cất giọng từ tốn: “Chỉ là tình thế bất buộc.”

Lâm Thiển vẫn không lên tiếng.

Anh định làm gì vậy? Coi như đây là lời giải thích với cô?

Một người bụng dạ thâm sâu sao bỗng dưng thẳng thắn thành khẩn như vậy?

Hừm... Lâm Thiển đột nhiên hơi buồn cười.

Thấy cô vẫn im lặng, Lê Trí Thành trầm mặc trong giây lát rồi lại mở quyển sách, rút một tờ giấy khác đã được gấp lại, sau đó quay đầu nhìn cô.

“Đại khái tôi sẽ viết ba tờ tương tự như thế này. Đây là tờ thứ hai, tôi đã viết xong rồi.” Anh kẹp tờ giấy vào đầu ngón tay, hỏi nhỏ: “Em có muốn xem không?”

Hơn một một tháng trước. Lúc bấy giờ vẫn là đầu mùa đông, Lâm Thiển vừa đến tập đoàn Ái Đạt, còn Lê Trí Thành cũng vừa mới giải ngũ trở về.

Viện điều dưỡng Lục Uyển nằm ở ngoại ô phía Tây thành phố Lâm phảng phất chìm trong không khí ẩm đậm của mùa đông. Hàng cây ven hồ cành lá tiêu điều xác xơ, mặt nước xanh biếc tỏa khí lạnh.

Chủ tịch tập đoàn Ái Đạt Từ Dung sống trong ngôi nhà nhỏ độc lập ở ven hồ. Khi mặt trời ló dạng, cô hộ lý và người trợ lý đẩy xe lăn đưa ông ra bãi cỏ trước nhà phơi nắng, thưởng thức tách trà nóng.

Vị khách chủ tịch Từ mong ngóng đã lâu nhanh chóng xuất hiện.

Người đàn ông trẻ tuổi đã cởi bỏ bộ quân phục, nhưng dù mặc đồ bình thường, anh vẫn cao lớn nổi bật.

“Bố.” Lê Trí Thành đứng yên trước xe lăn của Từ Dung. Rõ ràng đã trở thành người đàn ông cứng cáp, anh vẫn kiêu kỳ như thời niên thiếu. Ánh mắt anh thâm trầm không một chút biểu cảm, ngay cả người bố tung hoành ở thương trường bao nhiêu năm cũng không nhìn thấu cậu con trai này.

Từ Dung có chút phiền muộn, vỗ vỗ vào chiếc ghế ở bên cạnh: “Ngồi đi.”

Sau vài câu ngắn gọn, Từ Dung đã xác định con trai thật sự giải ngũ, cũng thuyết phục được ông ngoại quyền cao chức trọng trong quân đội, đồng ý để anh từ bỏ quân đội chuyển sang làm kinh doanh. Trong lòng ông hết sức vui mừng.

Lê Trí Thành hỏi người trợ lý và cô hộ lý tình hình sức khỏe của bố. Nhận được câu trả lời, anh chỉ gật đầu, không có bất cứ phản ứng nào khác.

Từ Dung dù sao cũng đã lớn tuổi nên tâm tình đơn giản hơn. Ông cười, hỏi con trai: “Tại sao lần này anh chịu quay về tiếp quản Ái Đạt?”

Lê Trí Thành đẩy xe lăn tới một gốc cây lớn mới trả lời: “Hồi anh cả còn sống, con có một lời hứa với anh.”

Nhắc đến con trai đầu qua đời vì tai nạn giao thông vào ba năm trước, lòng Từ Dung nhói đau. Ông biết bởi vì bố mẹ ly dị, hai anh em Lê Trí Thành từ nhỏ mỗi người một nơi nhưng tình cảm vẫn rất tốt. Nếu trên đời này tồn tại người có thể đi vào lòng cậu con trai trầm mặc kiêu kỳ này, thì đó chính là anh trai của anh.

“Lời hứa gì?” Từ Dung cất giọng hơi khàn khàn.

Lê Trí Thành đứng sau lưng bố, mũ lưỡi trai kéo thấp, che khuất đôi mắt của anh. Anh nói rất bình thản: “Nếu anh cả xảy ra chuyện, con phải có trách nhiệm bảo vệ Ái Đạt.”

Vì vậy anh mới trở về. Đây là lời cam kết của người quân tử, dù trước mắt khó khăn chồng chất nhưng anh cũng không lùi bước mà cố gắng hết sức mình để thực hiện lời hứa.

Hai bố con im lặng một lúc, Lê Trí Thành lại lên tiếng: “Nhưng con có ba điều kiện.”

Sau khi Lê Trí Thành ra về, Từ Dung vẫn ngồi dưới bóng cây trầm tư suy nghĩ.

Người trợ lý ở đằng sau hỏi thăm dò: “Chủ tịch, chủ tịch đang lo lắng hay sao?”

Từ Dung cười: “Không, tôi chỉ có chút cảm khái.” Nghĩ đến ba điều kiện hà khắc của con trai, ông không nhận nổi, thâm cảm khái trong lòng.

Tuy anh là con trai của ông, còn là người con hiếu thảo trung thành, nhưng do được ông ngoại vốn là một quân nhân giáo dục rất tốt, về bản chất, anh đã trở thành một con sói mạnh mẽ.

Có lẽ, anh có thể cứu sống Ái Đạt.

Tuy nhiên, do bản tính trời sinh của loài sói, dù chỉ vì lời hứa mới tiếp quản công ty, anh cũng sẽ độc chiếm và khống chế Ái Đạt một cách triệt để, ngay cả người bố cũng không được phép can dự.

Rời khỏi chỗ bố, Lê Trí Thành đi dọc bờ sông, mũi lưỡi trai kéo sát xuống mặt. Nhiều khi, duyên phận là thứ rất kỳ diệu. Ví dụ vào thời khắc này, anh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ quen thuộc đang dưới bóng cây cách chỗ anh không xa. Cô quay người về hướng khác, bộ dạng như đang thần thờ.

Ấn tượng của Lê Trí Thành về Lâm Thiển trước đó là một cô gái có giọng nói dễ nghe. Trên chuyến tàu hỏa ở Tây Tạng, tình cờ biết cô là người của Ái Đạt, cũng là người của mình nên anh ra tay giúp đỡ.

Còn một ấn tượng nữa, khi anh mới đến Ái Đạt, Cố Diên Chi cho biết, cô gái này được tuyển làm trợ lý của CEO tiền nhiệm, số cô quả là xui xẻo. Trên tấm ảnh hồ sơ, gương mặt cô rạng ngời.

Vào giây phút này, cô một mình đứng dưới gốc cây, vẻ mặt rất bi thương, đôi mắt lấp lánh ánh lệ nhưng cô cố nhịn. Trông cô giống động vật nhỏ bị bỏ rơi, tủi thân nhưng cũng rất kiên cường.

Buổi tối trở về thành phố, Lê Trí Thành tình cờ nhìn thấy Lâm Thiển lên một chiếc xe buýt trống không. Anh quan sát bầu trời tối đen, lại nhìn dáng vẻ cô độc của cô trên chiếc xe buýt lớn. Trầm mặc vài giây, anh cũng theo cô lên xe.

Quay lại ngày hôm nay, tức buổi sáng sớm sau hôm kế hoạch “đánh tạt sườn” thành công.

Tại phòng làm việc của CEO.

“Em có muốn xem không?” Lê Trí Thành cất giọng bình thản, sắc mặt vẫn trầm tĩnh không thay đổi.

Lâm Thiển đương nhiên muốn xem, ánh mắt của cô vô thức dừng lại ở tờ giấy trên tay anh.

Thế nhưng...

Lê Trí Thành vẫn giữ nguyên tư thế ngồi. Ánh nắng từ cửa sổ phía sau chiếu vào, khiến mái tóc ngắn và bộ comple màu đen của anh càng nổi bật. Trong khi đó, anh đặt một tay lên bàn trà trước mặt, một tay kẹp tờ “cẩm nang diệu kế”, đặt lên thành ghế phía sau, cách cô một đoạn.

“Muốn xem...” Anh nhìn cô chăm chú, từ tốn mở miệng: “Em hãy tự mình qua đây lấy.”

Rõ ràng anh chẳng phát biểu câu gì quá đáng, vậy mà Lâm Thiển vẫn bỗng dưng đỏ mặt.

Bởi vì ý của câu này như thế: muốn xem thì hãy tiến vào vòng tay của tôi.

Lâm Thiển ngồi bất động, cúi đầu nhìn đôi tay đặt trên đầu gối.

Đúng vậy, đúng là Lê Trí Thành có ý đó. Tờ giấy viết sách lược tiếp theo của anh, liên quan đến sự nghiệp của anh, đến tương lai của Ái Đạt. Dựa vào cái gì anh chịu cho cô xem? Trừ khi cô là người phụ nữ của anh.

Trừ khi cô quyết định đến với anh.

Ý tứ của Lê Trí Thành rất rõ ràng, thẳng thắn, mạnh mẽ nhưng cũng đầy mê hoặc.

Lâm Thiển ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn anh. Lê Trí Thành vẫn giữ bộ mặt điềm tĩnh, ánh mắt thâm trầm. Đầu óc Lâm Thiển đột nhiên xuất hiện hình ảnh anh ngồi bên cạnh cô ăn khoai nướng buổi tối hôm nào. Anh khi đó với bấy giờ như hai người hoàn toàn khác biệt.

“Lê tổng.” Cô lên tiếng, giọng điệu bình thản: “Tôi không xem thì hơn. Nếu không có việc gì khác, tôi ra ngoài trước đây.”

Nói xong, Lâm Thiển gạt đầu với anh, đứng dậy đi ra cửa, khóe mắt phát giác anh vẫn ngồi bất động, dõi theo hình bóng cô.

Vừa đi đến cửa ra vào, Lâm Thiển chợt nghe thấy giọng nói của anh truyền tới: “Lâm Thiển.”

Cô dừng bước, ngoảnh đầu về phía Lê Trí Thành, nở nụ cười lịch sự: “Còn chuyện gì ạ?”

Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt rực sáng: “Tối hôm đó là lần đầu tiên tôi hôn phụ nữ.”

Tim Lâm Thiển đập thình thịch. Cô còn chưa có phản ứng, lại nghe anh nói tiếp: “Cũng là lần đầu tiên tôi muốn giành một người phụ nữ.”

Hả? Anh đã nói trắng ra rồi.

Sau khi cô khéo léo né tránh vấn đề, phản ứng của Lê Trí Thành không những không lùi mà còn tiến, thậm chí bày tỏ thẳng thừng.

Đối diện với đôi mắt đen của anh, tầm nhìn của Lâm Thiển dường như cũng chấn động theo nhịp tim trong lồng ngực.

Không xong rồi, cô... cô nên trả lời anh thế nào đây?

Cùng một buổi sáng, Trần Tranh ngồi trong phòng làm việc của mình nghe cấp dưới báo cáo tình hình tiêu thụ ngày hôm qua của Ái Đạt.

Anh ta có chút không tin vào tai mình, nhưng sự thật vẫn phơi bày rõ mồn một trước mặt anh ta. Trong đầu Trần Tranh vụt qua một suy đoán, một khả năng viễn vông nào đó. Khả năng này khiến tâm trạng của anh ta càng tệ hại.

Trần Tranh trầm mặc hồi lâu để xâu chuỗi tất cả đầu mối. Sắc mặt anh ta không ngừng biến đổi, cuối cùng dừng lại ở nụ cười lạnh lẽo trên khóe môi.

Người trợ lý hỏi thăm dò: “Trần tổng, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

Trần Tranh ném mạnh tách trà ở trên bàn xuống đất, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Còn làm thế nào nữa? Chúng ta chẳng thể làm gì vào thời điểm này.”

Anh ta ngẩng đầu, nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ.

Người có mắt tinh đời đều có thể nhận ra ý đồ của Lê Trí Thành qua hành động vừa rồi. Thị trường sản phẩm bậc trung của Tư Mỹ Kỳ lâm vào tình trạng nguy khốn. Trần Tranh thề, khi nào giải quyết xong đơn đặt hàng của Minh Thịnh, anh ta sẽ dốc toàn lực phản công, đoạt lại “mảnh đất” này.

Cùng một thời điểm, tại phòng làm việc của CEO Tân Bảo Thụy. Ninh Duy Khải mỉm cười khi nghe người trợ lý báo cáo về động thái của Ái Đạt trong mấy ngày qua.

“Nói như vậy, gián điệp mà chúng ta cài ở Ái Đạt đã bị cơ quan công an bắt giữ vì tội thay đổi số liệu trên mạng?” Ninh Duy Khải hỏi.

Người trợ lý đáp: “Vâng, nhưng có đúng là do anh ta làm hay không, tôi chẳng nhận được tin tức cũng không điều tra ra.”

Ninh Duy Khải ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn, ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn. Một lúc sau, anh ta mỉm cười nói với người trợ lý: “Nguyên Tuấn à, chúng ta có đối thủ rồi.”

Người trợ lý tên Nguyên Tuấn đi theo Ninh Duy Khải từ lúc anh ta hai bàn tay trắng lập nghiệp, cũng tương đối có đầu óc. Anh ta ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Tên Lê Trí Thành đúng là nhân vật lợi hại. Nhưng với thực lực của Ái Đạt, dù có vực dậy một nhãn hiệu cũng còn kém Tân Bảo Thụy một khoảng cách lớn, nói chung là trứng chọi đá.”

Ninh Duy Khải gật đầu: “Đúng vậy. May mà việc tôi thành thạo nhất chính là tiêu diệt kẻ yếu, đuổi cùng giết tận.”

Nguyên Tuấn mỉm cười, đưa tập hồ sơ về những nhân vật chủ chốt của Ái Đạt cho Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải xem xét kỹ lưỡng. Lật đến trang cuối cùng, anh ta bất giác nhếch miệng: “Lâm Thiển, tốt nghiệp đại học X, năm nay 25 tuổi. Cô gái tương đối có năng lực đó chính là Lâm Thiển?”

Nguyễn Tuấn hơi bất ngờ: “Anh quen cô ta sao?”

Là người luôn có thái độ thản nhiên với tất cả nhưng lần này, Ninh Duy Khải trầm mặc, nhìn chằm chằm tập tài liệu mỏng liên quan đến người phụ nữ tên Lâm Thiển. Một lúc sau, anh ta mới ngẩng đầu.

“Sao có thể không quen? Cô ấy là mối tình đầu của tôi.” Ý cười trên khuôn mặt Ninh Duy Khải càng sâu hơn: “Khi chia tay vào năm đó, cô gái này đã bị tôi làm tổn thương sâu sắc.”

12. Chương 12

“Đây cũng là lần đầu tiên tôi muốn giành một người phụ nữ.”

Nói xong câu này, Lê Trí Thành nhượng mắt nhìn Lâm Thiển. Quả nhiên, cô gái ở phía đối diện càng đỏ mặt, đến vành tai cũng ửng hồng, đôi mắt linh lợi né tránh, không dám nhìn thẳng vào anh.

Lê Trí Thành yên lặng vài giây rồi từ tốn cầm tách trà, cúi đầu uống một ngụm nhỏ.

Trong lòng cô có anh, đây là sự thật chắc như đinh đóng cột. Bao nhiêu ngày đêm cùng trải qua sóng gió, Lâm Thiển không dưới một lần nhìn anh bằng ánh mắt ướt át chứa đầy tâm tình phức tạp mà có lẽ ngay cả cô cũng không phát giác.

Nếu một không có tình cảm với một người đàn ông, người phụ nữ sẽ không thể có ánh mắt như vậy.

Ánh mắt đó khiến trái tim anh âm thầm rung động.

Mặc dù tin tưởng có thể chinh phục cô nhưng vào thời khắc này, khi đã thẳng thắn bày tỏ, ngắm gương mặt ửng đỏ và mười đầu ngón tay đan vào nhau một cách vô thức của cô, trái tim trong lồng ngực Lê Trí Thành phẳng phất bị bóp nhẹ.

Đây là người phụ nữ của anh, người phụ nữ duy nhất trên cõi đời có thể nắm giữ trái tim anh.

Vậy mà cô vẫn còn phân vân, không biết có nên tiến lại gần anh.

“Lâm Thiển.” Lê Trí Thành lại một lần nữa mở miệng: “Đừng do dự.”

Anh vừa dứt lời, thần sắc của cô quả nhiên càng quẩn bách hơn. Cô cắn môi, gương mặt đỏ như trái táo chín.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn làm việc của cô đột nhiên đổ chuông.

Lê Trí Thành bắt gặp tia mừng rỡ như thể trút gánh nặng vụt qua gương mặt Lâm Thiển, nhưng cô nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường.

“Lê tổng, tôi đi nghe điện thoại.” Nói xong, Lâm Thiển chột dạ liếc anh một cái rồi đi nhanh ra ngoài.

Lê Trí Thành vẫn ngồi yên tại chỗ, ánh mắt trầm tĩnh sắc bén của anh từ đầu đến cuối không rời khỏi hình bóng cô.

Một lúc sau, anh cụp mi, khóe miệng nhếch lên.

Đặt cô trong tầm ngắm, lạt mềm buột chặt, anh đã nhìn thấy thắng lợi ở phía trước.

“Đơn xin chuyển vị trí công tác”.

Lâm Thiển gõ mấy chữ, thần thờ một lát rồi lại xóa đi. Cô nằm bò xuống bàn thờ dài, mắt liếc vào phòng làm việc ở bên trong, lại thăm thở dài.

Mới sáng sớm Boss đã điềm nhiên tỏ tình.

Cô phải làm thế nào bây giờ? Cô và anh tình ngay lý gian, ngắc đầu không gặp cúi đầu gặp.

Trên thực tế, cô cũng có cảm tình với người đàn ông thật thà chính trực trước kia, nhưng vẫn chưa đủ để nhận lời làm bạn gái của anh.

Trong khi bây giờ, anh không còn là anh như trước, cô thậm chí vẫn chưa hết bị sốc. Cô chỉ cảm thấy xa lạ, một sự xa lạ trống rỗng khó diễn tả.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Lâm Thiển không rõ là mùi vị gì.

Đúng lúc này, điện thoại bàn lại đổ chuông.

Cuộc điện thoại “cứu mạng” vừa rồi là do một cổ đông gọi tới. Tuy Ái Đạt chưa niêm yết trên thị trường chứng khoán nhưng vẫn có chế độ cổ phần rõ ràng. Gia đình Lệ Trí Thành là cổ đông lớn nắm quyền khống chế tuyệt đối. Ngoài ra còn một số cổ phần nằm trong tay tầng lớp quản lý và những nhân viên kỳ cựu có công trong sự phát triển của công ty. Người vừa gọi điện thoại là một cổ đông nhỏ đã về hưu, cũng là một trong những anh em tốt của chủ tịch Từ nhiều năm trước. Đây là lần đầu tiên Lâm Thiển nhận được điện thoại của nhân vật như vậy.

Ông ta muốn gặp Lệ Trí Thành, đồng thời hỏi hỏi dò về lượng tiêu thụ trên trang chủ hàng Flagship. Lời nói của ông ta bộc lộ ý tứ, không biết cổ đông có được chia lợi nhuận hay không?

Lâm Thiển lập tức hiểu ý. Ái Đạt ngoắc ngoải đã lâu, bây giờ mới bắt đầu trở mình, những người có lợi ích liên quan sẽ tỏ ra quan tâm cũng là lẽ dĩ nhiên. Lâm Thiển không dám nhận lời ngay. Đoán Lệ Trí Thành sẽ không chịu gặp cổ đông này, cô chỉ trả lời theo kiểu nước đôi.

Cuộc điện thoại tiếp theo khiến Lâm Thiển khá bất ngờ. Là một giám đốc kinh doanh ở khu vực Hoa Đông gọi tới. Người này nắm mạng lưới tiêu thụ của mấy chục cửa hàng thuộc khu vực rộng lớn.

“Trợ lý Lâm, mấy giám đốc khu vực chúng tôi muốn trực tiếp gặp Lệ tổng.” Anh ta nửa cười nửa không: “Các cửa hàng của chúng tôi vốn đã trì trệ, bây giờ công ty tổ chức bán hàng trên mạng với giá thấp như vậy, chúng tôi càng hết cách. Chúng tôi muốn hỏi Lệ tổng giải quyết thế nào vấn đề này?”

Sau khi cúp máy, Lâm Thiển ghi lại nội dung chính của cuộc điện thoại vừa rồi, hít một hơi sâu, liếc cánh cửa khép hờ của văn phòng CEO rồi đứng dậy đi qua bên đó.

Lệ Trí Thành đã ngồi sau bàn làm việc. Nghe tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén.

Bị anh “chiếu tướng”, mặt Lâm Thiển lại nóng ran. Tệ thật... cô mắng thầm bản thân, hướng tầm nhìn xuống bờ vai Lệ Trí Thành: “Lệ tổng, vừa rồi có hai cuộc điện thoại...” Cô đưa tờ giấy đến trước mặt anh, đồng thời giải thích ngắn gọn. Sau đó, Lâm Thiển ngậm miệng, chờ mệnh lệnh của anh.

Đúng như cô dự đoán, Lệ Trí Thành trầm tư vài giây rồi cất giọng lạnh nhạt: “Tôi không gặp.”

“Được ạ.” Lâm Thiển trả lời dứt khoát, đầu óc cũng xoay chuyển rất nhanh. Ái Đạt vốn là vùng bùn vô vọng, sau khi tiếp quản, Lệ Trí Thành dựa vào mấy trụ cột, xúc tiến một loạt kế hoạch đao to búa lớn. Nhưng doanh nghiệp có quy mô cả ngàn công nhân viên không đơn giản, quan hệ lợi ích chồng chéo phức tạp. Anh thắng vụ này không có nghĩa công ty đi lên từ đây, càng không có nghĩa anh có thể khống chế cả doanh nghiệp một cách vững chắc. Hiện tại tuy có tia hy vọng mới nhưng niềm hy vọng này nhiều khả năng bị vùng bùn khác chìm lấp, công sức và sự nỗ lực của anh đổ sông đổ biển.

Lâm Thiển không nhận được, nhướng mắt nhìn Lệ Trí Thành. Dù bây giờ đạt thắng lợi ban đầu, nhưng con đường của anh trong tương lai vẫn không dễ dàng.

Khoan đã, cô nghĩ gì vậy? Cô lại coi anh là người chẳng có kinh nghiệm, lại thương xót anh, nghĩ hộ anh theo thói quen.

Hừ... anh đâu có cần điều đó.

“Còn chuyện gì không?” Giọng nói trầm thấp của Lệ Trí Thành lại một lần nữa vang lên.

Lâm Thiển ngẩn người, đến giờ mới phát hiện bản thân thất thần trước mặt anh quá lâu.

Dù không ngẩng đầu, cô cũng có thể cảm nhận thấy ánh mắt của anh bao trùm lên người cô. Câu “còn chuyện gì không” phảng phất mang hàm ý khác, khiến cô thót tim.

Cả phòng làm việc dường như chìm vào không khí mờ ám trong giây lát.

Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn anh.

Lệ Trí Thành im lặng đối mặt cô, ánh mắt của anh vẫn thâm trầm như thường lệ, cô không thể nhìn thấu suy nghĩ trong đầu anh.

“Lệ tổng, tạm thời... tôi không nghĩ đến chuyện yêu đương. Tôi thành thật xin lỗi.” Lâm Thiển cuối cùng cũng mở miệng.

Vừa nói xong câu đó, Lâm Thiển liền muốn cắn lưỡi mình. Ngữ khí của cô lúc bấy giờ có vẻ giống học sinh nhận lỗi trước thầy giáo, vừa chột dạ vừa ngốc nghếch.

Trong khi Lệ Trí Thành vẫn ngồi yên một chỗ, sắc mặt không chút biểu cảm, đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú, đến mức trong lòng cô bối rối.

Sau đó, Lâm Thiển cúi đầu, né tránh ánh mắt anh, tìm cơ rồi đi ra ngoài.

Mười phút sau. Lâm Thiển tay chống cằm, dán mắt vào màn hình máy tính, bộ dạng rất tập trung. Nhưng thực ra cô vẫn đóng tai lắng nghe tiếng động ở phòng trong.

Lộp cộp... Hình như Boss đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng. Sau đó, anh ngồi xuống, gõ bàn phím, tiếp theo là tiếng anh lật giở tài liệu...

Xem ra tất cả vẫn bình thường, Boss không hề có dấu hiệu biến đổi tâm trạng sau khi bị từ chối.

Lâm Thiển thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô lại nghĩ, mình lo lắng cũng vô ích, loại người như anh chắc luôn không chế tâm trạng và tình cảm rất tốt. Hoặc giả, dù bị thất tình đi chăng nữa, tình cảm đối với anh cũng chẳng quan trọng, tham khảo người cùng một guộc là Lâm Mạc Thần thì biết.

Dù nghĩ vậy nhưng trong lòng Lâm Thiển vẫn có chút thấp thỏm, cô cảm con chuột, bấm linh tinh trên màn hình.

Về chuyện tình cảm, không phải chủ động từ chối đối phương, bạn chính là người thắng cuộc, có thể vui mừng hơn hở. Tình cảm là thứ luôn luôn tương hỗ lẫn nhau, là con dao hai lưỡi.

“Trợ lý Lâm nghĩ gì mà nhập tâm vậy?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Lâm Thiển định thần, ngẩng đầu, phát hiện Cố Diên Chi và Tiết Minh Đào đứng trước mặt cô từ bao giờ mà cô không hay biết.

Lâm Thiển lập tức đứng dậy: “Cố tổng, Tiết tổng, có chuyện gì sao?”

Cố Diên Chi cười cười, bộ dạng tươi roi rói. Tiết Minh Đào cũng mỉm cười: “Còn chưa mặc áo? Cô không đi sao?”

Lâm Thiển hơi ngẩn người, giờ mới phát hiện cả hai đều mặc áo khoác nghiêm chỉnh, Tiết Minh Đào cầm cặp công văn, tựa hồ chuẩn bị đi ra ngoài. Còn chưa kịp trả lời, cô liền nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau, giọng nói Lệ Trí Thành vọng tới: “Cô ấy cũng đi.”

Lâm Thiển chờ người trong giây lát, sau đó quay đầu cười với anh: “Lệ tổng.”

Lệ Trí Thành đã mặc áo khoác. Dưới mái tóc ngắn gọn gàng, đôi mắt đen lạnh nhạt chỉ dừng trên người cô một giây: “Em mau chuẩn bị, chúng ta đi ra ngoài.”

Thần sắc của anh vẫn bình thản như thường lệ, hoàn toàn khác bộ dạng mạnh mẽ bức người ở trong văn phòng vừa nãy.

“Vâng.” Lâm Thiển trả lời, cô tắt máy tính, khoác áo rồi đi theo ba người đàn ông ra thang máy.

Xe ô tô chạy bon bon trên đường phố. Tài xế vẫn là Tiết Minh Đào, Lâm Thiển vẫn ngồi ở ghế lái phụ.

Bởi vì đơn đặt hàng trong ngày hôm nay vẫn không ngừng tăng cao, Tiết Minh Đào vừa lái xe vừa cười nói với hai bị lãnh đạo. Cố Diên Chi cũng tỏ ra vui mừng, thậm chí còn bắt Lệ Trí Thành đãi một bữa.

Lâm Thiển ngồi ở ghế trước, khóe mắt liếc thấy Lệ Trí Thành trầm tĩnh bất động ở ghế sau. Đối với những lời nói đùa của Cố Diên Chi, anh thỉnh thoảng đối đáp một hai câu. Không biết có phải do yếu tố tâm lý, Lâm Thiển cảm thấy giọng nói của anh ngày hôm nay đặc biệt trầm thấp, trong xe ô tô tràn ngập khí chất yên tĩnh tỏa ra từ người anh. Thỉnh thoảng anh đưa mắt về phía trước, Lâm Thiển có thể cảm nhận ánh mắt anh lặng lẽ dừng lại ở người cô.

Trong lòng Lâm Thiển lại dội lên cảm giác không rõ mùi vị, khiến cô trở nên yên tĩnh một cách bất thường.

Về trầm mặc của cô thu hút sự chú ý của người khác. Tiết Minh Đào vừa lái xe vào khu công nghiệp mới xây dựng, vừa quay sang hỏi Lâm Thiển: “Tiểu Tâm hôm nay yên tĩnh thế? Vẫn chưa khỏi ốm sao?”

Lúc này Lâm Thiển mới ý thức, kể từ khi lên ô tô, cô gần như chẳng mở miệng. Hôm nay là ngày thắng lợi đầu tiên, thái độ của cô tương đối bất thường.

Tiết Minh Đào vừa dứt lời, hai người đàn ông ở hàng ghế sau lập tức nhìn cô. Lâm Thiển cười tươi: “Vẫn còn một chút.”

Cô vốn chỉ ứng phó qua loa, ai ngờ đúng lúc gặp đèn đỏ, ô tô dừng lại, Tiết Minh Đào cất giọng đầy quan tâm: “Thề lưỡi cho tôi xem nào.”

Lâm Thiển tròn mắt không hiểu.

Qua một thời gian làm việc chung, Tiết Minh Đào rất tán thưởng năng lực của Lâm Thiển, coi cô như em gái. Thấy cô ngoảnh mặt nhìn mình, anh ta cười: “Trước đây tôi từng học Đông y, xem đầu lưỡi và cổ họng là biết tình trạng sức khỏe của người khác.”

“Vâng.” Lâm Thiển há miệng thề lưỡi với Tiết Minh Đào. Ai ngờ ở góc độ này, cô có thể liếc thấy Lệ Trí Thành. Anh đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt thâm trầm và bức người giống hệt buổi sáng.

Lâm Thiển bỗng dưng đỏ mặt, lập tức ngậm miệng theo phản xạ rồi quay đầu về phía trước, né tránh ánh mắt của anh.

Không cho anh nhìn.

Tiết Minh Đào: “Tự nhiên cô trốn tránh gì chứ... Xem ra vẫn ổn, không bị viêm nhiễm. Nhưng sao mặt cô đỏ thế kia? Bị sốt à?” Nói xong, anh ta đặt tay lên trán Lâm Thiển.

Lâm Thiển tiếp tục ngượng ngùng, Tiết Minh Đào lẩm bẩm dặn cô uống nhiều nước hay gì đó, cô cũng không để tâm.

Rõ ràng cô đã từ chối Lệ Trí Thành, nhưng vào thời khắc này, giữa cô và anh tồn tại một cảm giác... như thể cô đã thuộc về anh. Nhất cử nhất động của cô đều nằm trong tầm mắt của anh, còn cô cũng tự động bỏ qua người khác, chỉ để ý đến một mình anh.

Có lẽ bởi vì sự tồn tại của Lệ Trí Thành quá mạnh mẽ?

Xe ô tô dừng lại ở một khu công nghiệp mới cách công ty Ái Đạt không xa.

Lúc này đã gần buổi trưa, tòa nhà màu nâu xám tràn ngập ánh nắng. Trong khuôn viên trồng nhiều cây xanh, tạo thành phong cảnh đẹp đẽ. Lâm Thiển biết khu công nghiệp này là do chính quyền thành phố đầu tư xây dựng rồi bán hoặc cho thuê. Bởi vì mới xây xong nên chỉ có vài tòa nhà đi vào hoạt động, treo biển công ty. Cả khu công nghiệp rất vắng vẻ yên tĩnh.

Bọn họ đến đây làm gì nhỉ? Nhà máy cũ của Ái Đạt còn chưa sử dụng hết, nhà máy mới đã bị đem thế chấp ngân hàng.

Ba người đàn ông đều cao lớn, bước rất nhanh, Lâm Thiển đi theo sau. Tiết Minh Đào vừa đi vừa báo cáo tình hình với hai vị lãnh đạo. Lệ Trí Thành dẫn đầu, không nhìn cô cũng chẳng nói với cô một lời.

Cuối cùng, bọn họ vào tòa nhà nhỏ ba tầng màu trắng ở sâu trong khu công nghiệp. Khác với phong cách kiến trúc điển hình của thập niên 90 thế kỷ trước của Ái Đạt, nơi này vừa đơn giản vừa trang nhã, hai màu trắng đen là chủ đạo, tràn ngập hơi thở hiện đại.

Lâm Thiển quan sát xung quanh, trong đầu đột nhiên bật ra ý nghĩ: tòa nhà được trang trí theo sở thích của Lệ Trí Thành.

Cô bất giác đưa mắt về phía anh, Lệ Trí Thành đang bỏ hai tay vào túi quần đứng trước bức tường kính.

Anh định mua hoặc thuê văn phòng ở đây? Anh muốn làm gì?

Ba người đàn ông chẳng giải thích, Lâm Thiển cũng không hỏi. Bốn người đi lần lượt từng căn phòng. Cố Diên Chi tỏ ra khắt khe, nêu ý kiến về việc trang trí nội thất. Lệ Trí Thành cũng chỉ ra hai điểm, Tiết Minh Đào ghi lại, nói sẽ bảo người sửa chữa.

Thỉnh thoảng, Lệ Trí Thành vô tình chạm mắt Lâm Thiển. Cô lập tức quay đi chỗ khác. Sắc mặt anh vẫn điềm tĩnh, không có gì khác lạ.

Tâm trạng của Lâm Thiển cũng dần trở lại bình thường. Như vậy mới đúng, cô và anh lại quay về trạng thái Boss và trợ lý như trước.

Thật ra cô cũng rất thích làm việc ở bên cạnh anh.

Khu vực phía nam trên tầng ba là dành cho những người quản lý. Toàn bộ được ngăn thành từng căn phòng nhỏ, bài trí tinh tế hơn. Trong đó, Lâm Thiển để ý một căn phòng có màu sắc ấm áp, bàn làm việc cũng không phải sơn đen như chỗ khác mà là màu gạo. Cửa sổ kính ở bên cạnh cách điệu thành hình uốn lượn. Căn phòng trông rất dễ chịu và trang nhã.

Sau khi vào phòng, Cố Diên Chi chỉ cười cười, không phát biểu ý kiến chê bai. Tiết Minh Đào đảo mắt một vòng, gật đầu: “Tôi cảm thấy căn phòng này là tốt nhất, từ phương hướng, bài trí đến phong cách.” Nói xong, anh ta quay sang Lâm Thiển.

Lâm Thiển hơi ngây ra, mọi người muốn cô phát biểu ý kiến hay sao?

Cô còn chưa lên tiếng, Lệ Trí Thành vốn đang đứng bên giá sách liền quay đầu hỏi “Em thấy thế nào?”

Lâm Thiển nhìn thẳng vào mắt anh. Cuối cùng cô và anh cũng có cơ hội nói chuyện, cô mỉm cười đáp: “Tôi thấy rất tuyệt.”

Anh không tiếp lời, lại quay đi chỗ khác.

Lâm Thiển hiểu ra vấn đề, có lẽ văn phòng này dành cho một người quản lý nữ trong tương lai.

Người phụ nữ nào có thể khiến Lệ Trí Thành quan tâm đến cả khâu trang trí nội thất, thậm chí còn hỏi ý kiến cô?

Lâm Thiển mang một bụng thắc mắc, cùng bọn họ rời khỏi khu công nghiệp.

Lúc về Ái Đạt, Tiết Minh Đào bảo hai vị lãnh đạo đi trước, kêu Lâm Thiển cùng anh ta đi tìm bên trang trí nội thất, đưa ra những ý kiến chỉnh sửa vừa rồi. Lâm Thiển vui vẻ đi theo anh ta, cô cũng không muốn quay về văn phòng, đối diện với Lệ Trí Thành vào lúc này.

Khi chỉ có hai người, Lâm Thiển không nhịn được, mở miệng hỏi: “Tiết tổng, tòa văn phòng mới mà chúng ta vừa đi xem rồi cuộc để làm gì vậy?”

Tiết Minh nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên: “Cô vẫn chưa biết sao? Tôi tưởng Lệ tổng đã nói với cô rồi.” Anh ta cười cười, hạ giọng: “Lệ tổng định tách nhãn hiệu Vinda, thành lập công ty mới. Những chuyện khác, cô cứ từ từ tìm hiểu.”

Lâm Thiển sống sờ trong giấy lát. Hóa ra là vậy.

Sáng nay cô còn lo nhân hiệu Vinda vừa mới khởi sắc sẽ bị vũng bùn của Ái Đạt liên lụy, không biết Lê Trí Thành làm thế nào để điều khiển cả tập đoàn. Bây giờ mới thấy, anh không chỉ tiến hành cuộc chiến với bên ngoài, mà còn đồng thời chuẩn bị chinh đồn nội bộ.

Anh hoàn toàn nhìn thấu cục diện. Khi cuộc chiến với bên ngoài giành thắng lợi, anh bắt đầu khống chế cục diện bên trong. Từng bước đi của anh đều kín kẽ, không chệch vào đâu được.

Tâm tư của người đàn ông đó rốt cuộc thâm sâu đến mức nào?

Khi Lâm Thiển quay về tòa văn phòng làm việc, đã hơn bảy giờ tối. Đầu tiên, cô đi bộ phận thông tin kỹ thuật, hỏi về lượng tiêu thụ của ngày hôm nay. Nhận được tin vui, tâm trạng của cô cũng trở nên phấn chấn. Một chút phiền muộn do Lê Trí Thành mang đến tựa hồ vơi đi nhiều.

Nhưng khi rời khỏi thang máy ở tầng trên cùng, nhìn phòng làm việc của CEO nửa khép nửa mở cửa từ xa, Lâm Thiển trở nên căng thẳng trong giây lát.

Cô và anh đều là người trưởng thành, bây giờ gặp nhau chắc cũng không đến nỗi ngượng ngùng. Chắc anh không nhìn cô bằng ánh mắt dễ khiến người khác hỗn loạn đấy chứ?

Vừa đi vài bước, cô chợt bắt gặp một người quen ngồi ở vị trí của mình. Đó là Dương Hi Như của Văn phòng CEO, cấp dưới của cô.

Lâm Thiển tiến lại gần, mỉm cười hỏi: “Tìm tôi có việc sao?”

Dương Hi Như lập tức đứng dậy, nở nụ cười ngọt ngào: “Chị Lâm, em lên đây làm quen với môi trường một chút. Có việc gì chị hãy dặn em làm.”

Lâm Thiển: “Cô làm quen gì chứ?”

Dương Hi Nhi nói: “Làm quen với công việc trợ lý của CEO ấy.” Là cô gái tinh ý, vừa thấy Lâm Thiển biến sắc mặt, cô liền thật thà khai báo: “Chị Lâm, một tiếng đồng hồ trước, Cố tổng gọi điện cho em, bảo em sắp được đổi vị trí công tác. Cố tổng nói sẽ điều em làm trợ lý của CEO, dặn em chuẩn bị một chút.”

Lâm Thiển còn chưa lên tiếng, giọng đàn ông trầm thấp quen thuộc từ phòng trong vọng ra ngoài: “Lâm Thiển vào đây.”

Dương Hi Như thè lưỡi với cô, Lâm Thiển không cười nổi. Cô nhanh chóng đi tới, đẩy cửa vào phòng, tiện tay khép cửa.

Khi nhìn thấy Lê Trí Thành ngồi ở sofa, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong bộ não của cô là: bởi vì sáng nay cô từ chối anh, nên anh điều cô đi chỗ khác?

Thật ra đối với hai người, đây là cách giải quyết tốt nhất. Chẳng phải sáng nay cô cũng có ý định xin chuyển chuyển vị trí?

Tuy nhiên, việc cô chủ động xin chuyển đổi và việc anh tự điều cô đi hoàn toàn khác nhau.

Thì ra tình cảm của anh đối với cô chỉ duy trì chưa tới một ngày. Vừa bị từ chối, anh lập tức đuổi cô đi cho khuất mắt?

“Em ngồi đi.” Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn Lâm Thiển. Vẫn là bộ dạng tuấn tú quen thuộc nhưng không còn vẻ mạnh mẽ như ban ngày mà có phần ôn hòa hơn.

Lâm Thiển lặng lẽ ngồi xuống ghế sofa.

Lê Trí Thành đẩy một tập văn bản ở trên bàn đến trước mặt cô. Lâm Thiển liếc qua phong bì, là Quyết định cho nghỉ việc.

Sự việc đến bất thành linh, Lâm Thiển cố gắng trấn tĩnh. Cô cảm thấy rất khó tin, nhưng sự thật đang bày ra trước mắt.

Lâm Thiển chẳng thèm đọc Quyết định cho nghỉ việc. Cô ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành, mở miệng hỏi: “Là bởi vì chuyện hồi sáng sao?”

Ngữ khí của cô không mấy thân thiện. Lê Trí Thành quan sát gương mặt hơi ửng đỏ của người phụ nữ trước mặt.

Im lặng vài giây, đáy mắt anh vụt qua ý cười. Anh cúi đầu, mở phong bì, lôi Quyết định cho nghỉ việc ra ngoài.

“Em nghĩ đi đâu thế?” Anh nói: “Em cho rằng tôi sẽ để em đi hay sao?”

Lâm Thiển giật mình, lập tức cầm tờ văn bản lên đọc. Trang đầu tiên có đoạn viết: “Bởi vì cô Lâm Thiển muốn làm việc ở công ty Vinda, nên đã đạt thỏa thuận với tập đoàn Ái Đạt, chấm dứt hợp đồng lao động...”

Lâm Thiển chớp mắt, công ty Vinda là công ty mới là Tiết Minh Đào nhắc tới, là nơi hôm nay bọn họ đi tham quan?

Nổi tức giận trong lòng Lâm Thiển nhanh chóng tan biến, thay vào đó là sự nghi hoặc và hiếu kỳ.

“Em hãy đọc trang sau.” Lê Trí Thành nói ngắn gọn.

Lâm Thiển lật ra trang sau. Thì ra đây là một văn bản bổ nhiệm mới. Cô đọc kỹ, trong lòng chấn động.

“Lâm Thiển... Giám đốc phụ trợ”

Giám đốc phụ trợ và trợ lý CEO chỉ khác ở trật tự từ ngữ[1], nhưng địa vị khác nhau một trời một vực. Giám đốc phụ trợ là lãnh đạo cao cấp thật sự, được giao nhiệm vụ quản lý bộ phận cụ thể.

[1] Nguyên văn là “trợ lý CEO” và “CEO trợ lý” nhưng để phù hợp với tiếng Việt và để đọc giả dễ hiểu hơn người dịch đã đổi thành “trợ lý CEO” và “giám đốc phụ trợ”.

Vào thời khắc này, Lâm Thiển chỉ cảm thấy tim đập liên hồi, bộ não bật ra mấy từ: một bước lên trời.

Thảo nào hôm nay Lê Trí Thành đưa cô đi xem phòng làm việc mới, thảo nào bọn họ hỏi ý kiến của cô.

Không phải phòng làm việc đó... là chuẩn bị riêng cho cô đấy chứ?

Lâm Thiển nhất thời im lặng.

Như phát giác ra sự chần chừ trong lòng cô, Lê Trí Thành bình thản mở miệng: “Văn bản bổ nhiệm này không liên quan đến vấn đề tình cảm. Từ nay về sau, em sẽ làm việc độc lập.”

Một câu nói ngắn gọn như bình thường, nhưng khiến Lâm Thiển có cảm giác sôi sục nhiệt huyết.

Đúng vậy, nếu vì vấn đề tình cảm, Lê Trí Thành nên để cô ở bên cạnh, chứ không phải giải phóng cô như bây giờ. Anh là người tuyệt đối không để yếu tố tình cảm ảnh hưởng đến phán đoán và sự nghiệp.

Nếu đã không liên quan đến tình cảm, vậy thì xuất phát từ năng lực của cô. Hơn nữa trong kế hoạch “đánh tạt sườn”, cô cũng lập không ít công lao.

Do đó, Lê Trí Thành mới cho cô ra ngoài làm việc độc lập?

Lâm Thiển cầm văn bản bổ nhiệm đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy: “Lê tổng, tôi nhất định sẽ làm tốt, không khiến anh thất vọng.”

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô: “Tôi vĩnh viễn không bao giờ thất vọng về em.”

Đối với Lâm Thiển, đêm nay là một đêm trần trọc khó ngủ.

Về phía Lê Trí Thành, anh bày một bàn cờ trong văn phòng yên tĩnh, mời một người cùng chơi.

Từ nhỏ sống với ông ngoại nên Lê Trí Thành rất thạo chơi cờ. Quyển sách hướng dẫn chơi cờ cổ mà Trần Tranh mua được cũng là anh cho người cố tình tung ra. Gậy ông đập lưng ông, anh còn “thu hoạch” được bạn chơi cờ là Khang tổng của Minh Thịnh, cũng coi như không vô ích.

Trong cả công ty Ái Đạt, chỉ mình ông già Lưu Đồng là có thể chơi ngang ngửa với anh.

Hai người một già một trẻ lặng lẽ chơi cờ dưới ánh trăng.

Gần kết thúc ván đầu tiên, Lưu Đồng cười nói: “Trí Thành, chú chơi với cháu năm lần, thua cả năm. Hiếm có dịp nhìn thấy tia hy vọng thắng cuộc.” Ông nhướn mắt quan sát Lê Trí Thành: “Hôm nay cháu hơi nôn nóng. Chẳng phải việc bán hàng trên mạng thành công rồi hay sao?”

Lê Trí Thành trầm mặc vài giây, từ tốn trả lời: “Cầu mà không được nên nôn nóng suốt ruột. Nhưng gặp trắc trở cũng cần kiên trì, từ từ tìm cách giải quyết.”

Lưu Đồng ngẩn người, lại thấy anh cầm một quân cờ, nhẹ nhàng đặt xuống: “Có thua cũng không hối tiếc.”

13. Chương 13

Một tháng sau.

Ngày mai là ba mươi Tết, tòa văn phòng tràn ngập không khí vui vẻ rộn ràng. Lâm Thiển mặc bộ đồ công sở, đi giày cao gót, tới Trung tâm phục vụ khách hàng trước. Tất cả vẫn bình thường, đơn đặt hàng tăng ổn định, cô phát biểu mấy câu khen ngợi và khích lệ nhân viên mới hài lòng rời đi.

Đích đến tiếp theo của Lâm Thiển là bộ phận quản lý thông tin. Nơi này không phải do cô phụ trách, nhưng là bộ phận trọng tâm của công ty, có liên quan mật thiết đến công việc của cô. Trò chuyện vài câu với giám đốc bộ phận, Lâm Thiển kết thúc bằng lời chúc năm mới rồi quay về văn phòng ở tầng ba.

Bây giờ đã hết giờ làm, ngày mai bắt đầu kỳ nghỉ dài, nhưng ngoài hành lang vẫn đầy nhân viên đi lại. Nhìn thấy Lâm Thiển, họ đều mỉm cười chào hỏi: “Giám đốc Lâm!”, “Giám đốc Lâm! Chúc mừng năm mới!”

Lâm Thiển gật đầu với bọn họ. Cảm giác làm lãnh đạo thật tuyệt, cô như cá gặp nước. Phải công nhận người chọn cô vào vị trí này có con mắt tinh tường.

Cây cối ngoài cửa sổ đã nhú chồi non, thời tiết không còn giá lạnh như giữa mùa đông. Lâm Thiển ngắm cảnh sắc bên ngoài, trong lòng có chút cảm khái.

Kể từ hôm nhận được văn bản bổ nhiệm, cô chuyển trọng tâm công việc sang chuẩn bị thành lập công ty mới Vinda. Dần dần, cô cũng biết một số nội tình, ví dụ trước khi tiếp quản Ái Đạt, Lê Trí Thành đưa ra yêu cầu với bố, anh sẽ dùng 10% cổ phần Ái Đạt để đổi lấy quyền sở hữu nhãn hiệu con Vinda. Lúc bấy giờ, chứng kiến Vinda thất bại thảm hại ở thị trường nước ngoài, các cổ đông không nghỉ ngơi, lập tức đồng ý.

Lê Trí Thành đúng là người đàn ông thâm sâu như đáy bể.

Hơn một tháng nay, anh thể hiện rõ tài năng điều hành công ty. Ngoài việc tách nhãn hiệu Vinda, anh còn tiến hành thanh lọc Ái Đạt. Sau khi việc tiêu thụ sản phẩm qua thương mại điện tử ổn định, Lê Trí Thành, Cố Diên Chi và Lưu Đồng lập tức đưa ra phương án điều chỉnh cơ cấu mới.

Tập đoàn Ái Đạt vốn to lớn cồng kềnh được cải cách triệt để. Trụ sở tập đoàn chỉ giữ lại bộ phận quan trọng như sản xuất, mua sắm, dịch vụ sau bán hàng... đồng thời không chế mọi mạng lưới tiêu thụ cuối cùng. Các sản phẩm con đều thành lập phòng ban độc lập, độc lập hạch toán, tự chịu trách nhiệm lỗ lãi, mối quan hệ tương tự công ty mới Vinda và tập đoàn Ái Đạt.

Phương án cải tổ vừa được công bố, ngày hôm sau đã bắt tay thực thi, thái độ vô cùng cương quyết, không cho bất cứ ai cơ hội phản đối.

Vấn đề quản lý nội bộ mà Lâm Thiển lo lắng trước đó được Lê Trí Thành dùng phương thức đao to búa lớn giải quyết một cách triệt để. Bộ phận nào thừa nhiều người, xa rời thị trường, không có năng lực, mời nghỉ việc. Nhân viên có thực lực, đầy sức sáng tạo, ý tưởng mới mẻ, nghe nói Lê Trí Thành cam kết sẽ phân chia lợi nhuận hậu hĩnh.

Muốn “trị quốc” phải “tề gia” trước, thời kỳ khẩn cấp nên dùng phương thức khẩn cấp. Nếu nói “tề gia” là bước thứ hai trong ván cờ do Lê Trí Thành sắp đặt, Lâm Thiển không thể không thừa nhận, đã nhìn thấy

hiệu quả ban đầu. Trong quá trình không ngừng cải tổ công ty, Ái Đạt được thổi một luồng sinh khí mới, đồng thời cũng nằm trọn trong bàn tay khổng lồ của Lệ Trí Thành.

Ngoài ra, uy danh của vị Boss cứng rắn này ngày càng tăng cao trong toàn thể công nhân viên. Nhắc đến Boss, mọi người đều cảm thấy kính sợ. Nghe nói một số cô gái trẻ còn tự xưng là “Trái vải”[1], thành lập fanclub của Lệ Trí Thành.

[1] “Trái vải” âm Hán Việt Lệ Chi, đồng âm với tên “Lệ Trí”.

Công ty mới chính thức thành lập vào mười ngày trước. Tiết Minh Đào được bổ nhiệm làm giám đốc, giám đốc bộ phận thông tin kỹ thuật của Ái Đạt trước kia làm phó giám đốc. Còn Lâm Thiển làm giám đốc phụ trợ, quản lý Trung tâm phục vụ khách hàng và các bộ phận nhân sự, hành chính, tài vụ.

Công ty mới quả nhiên tràn đầy sức sống, lượng tiêu thụ trên trang chủ cửa hàng Flagship vẫn ở mức cao, quản lý nội bộ cũng đơn giản hiệu quả. Dù quy mô chỉ khoảng một trăm nhân viên, Vinda cũng trở thành nơi mang lại lợi nhuận lớn nhất của Ái Đạt.

Lâm Thiển đi về văn phòng. Vừa tới gian ngoài, cô chợt bắt gặp thần sắc nghiêm túc, ẩn hiện tia xúc động của mấy người nhân viên.

Nhìn thấy cô, một nhân viên đứng dậy nói nhỏ: “Giám đốc Lâm, Lệ tổng đến rồi, đang ở trong văn phòng chị.”

Lâm Thiển đứng trước phòng làm việc của mình, nhẹ nhàng gõ cửa. Đợi bên trong vang lên tiếng nói quen thuộc “Vào đi”, cô mới đẩy cánh cửa.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh. Lệ Trí Thành đang ngồi ở ghế của Lâm Thiển, quay lưng về phía cô, ngấm nhìn ánh chiều tà bên ngoài cửa sổ.

Một tháng qua, Lâm Thiển gặp anh không ít lần, nhưng đều vì công việc. Có lúc cô báo cáo tình hình kinh doanh hay cùng tham gia thảo luận với anh. Có lúc, cô chỉ liếc gương mặt trầm tĩnh không biểu cảm của anh qua đám đông.

Lâm Thiển đã quen với việc bắt đầu ngược nhìn anh từ phía xa như những nhân viên khác. Người đàn ông thật thà, hiền như khúc gỗ mà cô nhầm tưởng trong ký ức đã hoàn toàn biến mất.

Lệ Trí Thành bây giờ không còn xa lạ, bởi đây mới chính là con người thật của anh.

Bình thường, Lâm Thiển bận tới mất tới mũi nên hiếm khi nhớ tới anh. Tuy nhiên, cũng có khi kết thúc một ngày làm việc, ngồi trong văn phòng ngắm rèm cửa có sắc màu ấm áp và khung cửa uốn lượn, cô mới chợt nhớ ra, căn phòng này là anh chuẩn bị cho cô, rất hợp tâm ý của cô. Có thể thấy anh bỏ không ít tâm tư.

Không ngờ loại người như Lệ Trí Thành cũng dành tâm tư cho phụ nữ. Thỉnh thoảng Lâm Thiển có chút áy náy và mềm lòng. Hồi tưởng mới thấy, hôm đó chắc anh định tỏ tình với cô, rồi đưa cô đi thăm quan văn phòng mới, kết quả bị cô từ chối thẳng thừng. Giờ nghĩ lại, cô thừa nhận mình đối xử khá tàn nhẫn với anh.

Nhưng mỗi khi nghĩ tới điều này, Lâm Thiển đều tự nhủ: mọi chuyện đã trở thành quá khứ. Bây giờ cô là quân tiên phong của anh, được gửi gắm trách nhiệm nặng nề. Cô phải cố gắng hơn nữa.

Lâm Thiển ngồi xuống phía đối diện Lệ Trí Thành, mỉm cười: “Lệ tổng, sao hôm nay anh lại đến đây?” Ngờ ngác của cô khách sáo như không thể khách sáo hơn, nghiêm chỉnh như không thể nghiêm chỉnh hơn.

Nhưng trong con mắt của Lệ Trí Thành khi anh quay đầu nhìn Lâm Thiển, bộ dạng của cô rất sinh động.

Lúc này, anh cách cô rất gần. Trông anh không khác một tháng trước, khi cô vẫn còn ở bên anh là bao, vẫn là gương mặt tuấn tú với đường nét cương nghị, vẫn là đôi mắt đen trầm tĩnh đó. Tim Lâm Thiển đột nhiên đập nhanh một nhịp, trong lòng xuất hiện cảm giác như bãi đất bằng bỗng dưng mọc lên vài ngọn cỏ, không còn yên bình.

Nhiều lúc, chỉ khi một người nào đó ngồi trước mặt bạn, khi bạn nhìn rõ gương mặt của người đó, bạn mới phát hiện, bất kể bao lâu không gặp, ảnh hưởng của người đó đối với bạn, cảm giác phức tạp mà đối phương mang đến cho bạn thật ra luôn tồn tại, chưa từng tan biến.

“Tôi đến xem tình hình tiêu thụ của Vinda.” Lệ Trí Thành cất giọng trầm thấp, đồng thời cúi đầu lật giở tập văn bản trên bàn làm việc của Lâm Thiển. Ánh hoàng hôn hắt vào gương mặt nghiêng của anh, khiến người đàn ông này đẹp đẽ như một bức họa.

Lâm Thiển: “VẬY Ạ? ĐỂ TÔI BÁO CÁO QUA VỚI ANH.”

“Ừ.”

Hai người im lặng vài giây rồi Lâm Thiển bắt đầu lên tiếng. Trong lúc báo cáo, cô không nhìn được, lại một lần nữa liếc Lệ Trí Thành.

Hình như anh mới vừa cắt tóc, kiểu tóc ngắn hơn trước một chút, để lộ vầng trán rộng. Trước kia Lâm Thiển đã phát hiện, đôi mắt của anh to hơn, sâu hơn những người đàn ông khác. Vào thời khắc này, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi. Có phải thời gian gần đây anh quá vất vả? Trên người anh tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt, tư thế tựa vào thành ghế thoải mái và lưỡi nhấc hơn bình thường. Trưa nay anh có bữa cơm xã giao? Dù sao cũng là người đứng đầu công ty nên chắc chắn anh thường xuyên phải tiếp quan chức nhà nước và các đối tác làm ăn. Chắc chắn, thật khó tưởng tượng bộ dạng của anh bên bàn tiệc rượu.

Nhanh chóng báo cáo xong, Lâm Thiển hỏi thăm dò một câu: “Lệ tổng, tình hình công ty đại khái là vậy, anh có chỉ thị gì không?”

Lệ Trí Thành xem tài liệu, bình thản trả lời: “Không.”

Lâm Thiển chẳng biết nói gì hơn. Một vị Boss lớn như anh không đi văn phòng giám đốc cũng như phó giám đốc, chạy đến chỗ của nhân vật thứ ba như cô làm gì? Vừa rồi cô còn tưởng, anh có nhiệm vụ riêng cho cô.

Hai người lại lặng thinh. Dù Lệ Trí Thành không lên tiếng, chỉ chăm chú xem tài liệu, nhưng Lâm Thiển vẫn cảm nhận thấy sự tồn tại rõ rệt của anh.

Cuối cùng Lâm Thiển cũng nhấp nhồm không yên. Phát hiện cốc trà trước mặt anh trống không, cô liền đứng dậy: “Tôi đi rót thêm nước cho anh...”

“Không cần.” Lệ Trí Thành cắt ngang lời, giọng điệu nhàn nhạt: “Tôi hơi mệt, em cứ ngồi bên cạnh tôi là được.”

Lâm Thiển ngây người. Vài giây sau, mặt cô nóng ran.

Cảm giác quen thuộc lại dội về. Cô tưởng rằng, chuyện của cô và anh đã trở thành quá khứ.

Câu nói của anh rõ ràng chỉ là vô ý, tại sao cô cảm thấy hình như anh lại muốn tấn công cô?

Tuy nhiên, trong hơn một tháng qua, Lâm Thiển làm việc độc lập, lãnh đạo mấy chục nhân viên, tâm lý cũng trưởng thành không ít. Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Đến đâu hay đến đó, Lâm Thiển tiếp tục ở bên cạnh anh.

Yên lặng nửa tiếng đồng hồ, Lâm Thiển thấy vô vị, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Người xưa có câu “Hong tụ thiên hương”[2], theo cách nói của anh, chẳng lẽ có cô ở bên cạnh trong lúc đọc tài liệu khô khan, anh cũng cảm thấy dễ chịu?

[2] Hồng tụ thiên hương chỉ thời xưa, lúc thư sinh học tập có cô gái trẻ trung xinh đẹp ở bên cạnh.

Stop, cô đang nghĩ gì thế?

Tâm lý của cô đâu có chừng chạc như cô tưởng. Chỉ vì ở nơi xa “hoàng đế”, làm một tháng lãnh đạo nên rất oai phong. Bây giờ “hoàng đế” xuất hiện, vẫn có thể khiến cô hỗn loạn bằng một câu nói.

Con người Lâm Thiển một khi càng gặp khó khăn càng hăng hái, nên lâm vào tình huống bối rối, cô sẽ tìm cách che giấu. Thế là cô mở miệng: “Lệ tổng, tình hình tập đoàn gần đây thế nào rồi?”

Lâm Thiển đã chọn đúng đề tài gọi chuyện, bởi Lê Trí Thành buông tài liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, khóe mắt ẩn hiện ý cười: “Cho tới ngày hôm qua, việc cải tổ công ty và điều chỉnh nhân viên đã hoàn tất.”

Lâm Thiển thốt lên: “Tốt quá!” Điều đó có nghĩa Lê Trí Thành đã hoàn tất việc chỉnh đốn nội bộ, giải quyết bài toán khó nhất của Ái Đạt.

Vừa định nói câu gì đó thể hiện sự khâm phục của mình, ai ngờ Lê Trí Thành nhìn cô chăm chú, đồng thời chuyển đề tài: “Vì vậy, bây giờ tôi có thể tập trung tinh lực, theo đuổi mục tiêu khác mà tôi muốn.”

Lâm Thiển gật đầu: “Đúng, chúng ta có thể...”

Còn chưa dứt lời, cô chợt bừng tỉnh... Không đúng... mục tiêu khác mà anh muốn?

Lâm Thiển liền cúi thấp đầu. Chẳng biết có phải cô quá nhạy cảm hay không?

Tuy nhiên, câu nói này tựa như một lời tuyên chiến: bởi vì tôi đã hoàn toàn không chế cục diện của tập đoàn nên bây giờ tôi có thời gian... đối phó em?

Trong lúc tâm trí của Lâm Thiển rối bời, Lê Trí Thành tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cầm tài liệu, chỉ tay vào một thông số, hỏi cô chi tiết.

Trong lòng Lâm Thiển lại có chút nghi hoặc, lẽ nào điều anh ám chỉ là công việc? Cô lập tức lấy lại tinh thần, giải thích cụ thể với Lê Trí Thành.

Một lúc sau, có người gõ cửa đi vào.

Là trợ lý mới của Lê Trí Thành, tên Tưởng Viên, một chàng trai trẻ được điều từ bộ phận thị trường sang. Lúc Lâm Thiển rời khỏi Ái Đạt, trợ lý của anh rõ ràng là Dương Hi Như do Cố Diên Chi sắp xếp. Không hiểu tại sao anh lại đổi thành Tưởng Viên.

Có mặt người thứ ba, Lâm Thiển bắt giác thở phào nhẹ nhõm. Anh chàng Tưởng Viên rất nhanh nhẹn và được việc. Anh ta rút từ cặp tài liệu hai tấm vé, đặt lên bàn trước mặt Lê Trí Thành: “Lê tổng, đây là vé vào cửa trà hội đêm giao thừa của Hội quán Dung Nhã do Khang tổng của Minh Thịnh bảo người đưa đến.” Anh ta âm thầm quan sát nét mặt Boss: “Anh có đi không? Tôi sẽ chuẩn bị xe trước.”

“Cứ để ở đó.” Lê Trí Thành lên tiếng, Tưởng Viên mỉm cười với Lâm Thiển rồi đi ra ngoài.

Lê Trí Thành tiếp tục xem tài liệu, không để ý đến tấm vé, Lâm Thiển tò mò liếc qua. Ai cũng biết Hội quán Dung Nhã là địa danh nổi tiếng ở thành phố Lâm, tọa lạc trong khu vực thành cổ. Hội quán yên tĩnh cổ kính, bất luận về ẩm thực hay biểu diễn hí khúc cũng là nét đặc sắc của vùng Tây Nam. Vé vào cửa bình thường rất khó mua, Lâm Thiển từng đi xem vài lần, rất thích nơi này. Trà hội đêm giao thừa càng khó kiếm vé, vậy mà hai tấm vé này là phòng VIP, Lâm Thiển chỉ nhìn thôi cũng đủ thèm thuồng.

Không ngờ Khang tổng tặng cho Lê Trí Thành, xem ra hai người có mối quan hệ không tồi.

Đang chìm trong suy tư, một giọng nói thanh lạnh vang lên bên tai cô: “Em có muốn đi không?”

Lâm Thiển giật mình, ngẩng đầu nhìn anh.

“Hôm qua tôi chơi cờ năm tiếng đồng hồ với Khang tổng, thắng được hai tấm vé này.” Lê Trí Thành cất giọng bình thản: “Em cùng đi với tôi nhé?”

Tim Lâm Thiển lại bắt đầu đập thình thịch, cô nhất thời im lặng. Có lẽ đoán ra tâm tư của cô, Lê Trí Thành nói: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều, thích thì đi, coi như đây là phần thưởng cuối năm tôi dành cho phó tướng.”

Nghe anh nhắc đến hai từ “phó tướng”, không hiểu sao Lâm Thiển lại đỏ mặt. Mặc dù anh nói rất tự nhiên, lý do cũng rõ ràng, giống như anh đang nói với “phó tướng” Lâm Thiển, chứ không phải cô gái Lâm Thiển.

May mà cô chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, bởi vì: “... Lê tổng, cảm ơn anh. Tôi rất thích buổi trà hội, nhưng tôi đã đặt vé đi Mỹ vào tối hôm nay.”

Buổi tối trước hôm tất niên, cả thành phố Lâm lung linh rực rỡ. Lúc Lệ Trí Thành đến viện điều dưỡng, đã hơn tám giờ. Trợ lý Tưởng Viên đi theo sau, tay cầm túi quà biếu chủ tịch.

Từ Dung hết sức vui mừng khi con trai xuất hiện. Biết gần đây anh tiến hành cải tổ tập đoàn, ông cảm thấy được an ủi. Ban đầu Lệ Trí Thành đưa ra ba điều kiện với bố, thứ nhất là lấy cổ phần đổi quyền sở hữu Vinda, thứ hai là trong thời gian anh nhậm chức, không một ai được phép nhúng tay vào tập đoàn, bao gồm cả người bố này.

Hai bố con ngồi uống trà ở sân trước.

Từ Dung nói: “Bây giờ tập đoàn đã được anh cứu sống, bố rất vui. Bố sẽ không nói dài dòng, tương lai còn nhiều khó khăn, càng thuận buồm xuôi gió, anh càng phải thận trọng. Người đứng đầu của Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Mỹ không phải nhân vật đơn giản.”

Lệ Trí Thành: “Con biết.”

Từ Dung lại hỏi: “Bước tiếp theo, anh định thế nào? Đã có kế hoạch chưa?”

Lệ Trí Thành gật đầu.

Từ Dung tỏ ra hứng thú: “Anh định làm gì?”

Lệ Trí Thành hiển nhiên không muốn đi sâu vào đề tài này, anh chỉ trả lời ngắn gọn: “Bố sẽ thấy ngay thôi.”

Từ Dung cười híp mắt. Trước đó Lệ Trí Thành bày ra chiêu “giương đông kích tây”, khiến người biết rõ nội tình đều chấn động. Hôm nay nghe giọng điệu chắc chắn và quyết đoán của con trai, Từ Dung bụng bảo dạ: lẽ nào nó lại gây nên “cuộc chiến” một mất một còn trong ngành?

Nhưng người con trai này rất kín miệng, anh không muốn nói, người khác không có cách nào cạy mồm. Từ Dung thở dài: “Ngay cả bố, anh cũng không tiết lộ. Vậy bố hỏi anh, sau này anh lấy vợ, anh có nói với vợ không?”

Bất cứ bậc làm cha làm mẹ nào đều quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của con cái, Từ Dung cũng không ngoại lệ. Bây giờ sự nghiệp của con trai đã tạm ổn nên ông nhắc đến đề tài này một cách tự nhiên.

Ông còn tưởng Lệ Trí Thành sẽ không trả lời, ai ngờ trầm mặc một lát, không biết nghĩ đến chuyện gì, khoe miệng anh ần hiện ý cười.

Từ Dung rất bất ngờ, hỏi ngay: “Sao vậy? Anh có bạn gái rồi à?”

Lệ Trí Thành ngược nhìn bầu trời: “Con đã bày toàn bộ kế hoạch trước mặt cô ấy.”

“Sau đó thì sao?”

Lệ Trí Thành đáp khẽ: “Cô ấy không dám xem.”

Từ Dung hơi ngẩn người, bật cười thành tiếng rồi vỗ vai con trai: “Có nghĩa anh vẫn chưa theo đuổi thành công, anh định thế nào?”

Lệ Trí Thành cúi đầu nhìn đồng hồ, đồng thời cất giọng thần nhiên: “Ngày mai là tất niên, cô ấy một mình ra nước ngoài đón Tết. Đối với con, có lẽ đây là cơ hội tốt.”

Từ Dung không hiểu ý, kết quả lại nghe con trai nói tiếp: “Tối mai con không thể cùng bố đón giao thừa. Con đã đặt vé đi Mỹ, chuyến bay hai tiếng đồng hồ sau.”

Mỗi người trải qua tối Ba mươi trong hoàn cảnh khác nhau.

Ninh Duy Khải cùng vợ về ngôi nhà lớn của Chúc gia ăn cơm tất niên. Vào thời khắc đón giao thừa, anh ta ôm vợ đứng bên cửa sổ ngắm pháo hoa, lại một lần nữa đưa ra lời hứa yêu nhau trọn đời.

Trần Tranh vẫn ở quán bar sôi động, bên cạnh là cô gái xinh đẹp gợi cảm. Anh ta nheo mắt theo dõi cảnh ăn chơi sa đọa trước mặt. Hôm nay anh ta chỉ muốn buông thả bản thân, chỉ muốn tận tình hưởng lạc.

Tiết Minh Đào vẫn ở công ty làm thêm. Cố Diên Chi xuất quỹ nhập thần, đi nước ngoài du lịch. Cao Lăng trực ở phòng bảo vệ, vô cùng phấn khởi khi nghĩ đến khoản tiền thưởng trong thẻ ngân hàng...

Tuy nhiên, mỗi người đều nghĩ tới một vấn đề, mình phải làm gì... trong năm mới.

Mình phải tiếp tục bảo đảm vị trí đầu ngành của Tân Bảo Thụy, tiêu diệt mọi khả năng tấn công và thách thức. Mình phải trả thù thằng bộ đội và con bé đó, thù này không thể không báo. Mình không hiểu chuyện đại sự, nhưng mình sẽ đi theo tiểu đoàn trưởng, làm tốt công việc được giao, tiết kiệm tiền gửi về cho bố mẹ...

Dục vọng vĩnh viễn là cái hố không bao giờ lấp đầy trong mỗi con người.

Còn vào thời khắc này, sau mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, Lâm Thiển kéo hành lý, đứng trước cửa một căn hộ ở khu vực phía Đông Manhattan. Cô cũng nhủ thầm: sang năm, mình sẽ càng mạnh hơn, có thể củng cố vị trí lãnh đạo cao cấp ở trong công ty.

Có điều bây giờ, cô phải đi thăm ông anh “máu lạnh” trước.

Chuông kêu một hồi nhưng không ai trả lời.

Lâm Thiển nhún vai. Hôm nay không phải ngày cuối tuần nên Lâm Mạc Thần đi làm cũng là chuyện bình thường. Do muốn gây bất ngờ và không định làm phiền anh trai, cô chẳng thông báo trước rằng mình sang bên này.

Lâm Thiển rút chìa khóa, mở cửa vào nhà.

Một tiếng sau. Lâm Thiển nằm trong bồn tắm, bên tay là ly rượu vang. Nước rượu đỏ tươi trong ly pha lê óng ánh, phản chiếu sao trời bên ngoài cửa sổ, tạo thành cảnh tượng thanh thơi dễ chịu.

Điện thoại di động của cô không ngừng rung, toàn bạn bè và đồng nghiệp gửi tin nhắn chúc mừng năm mới. Ngay cả kẻ thù không đội trời chung Trần Tranh cũng nhắn tin, chúc cô năm mới ước gì được nấy, thăng quan tiến chức, bên dưới đề Trần Tranh- Tư Mỹ Kỳ. Có lẽ anh ta gửi một nội dung cho cả đám người, Lâm Thiển cười tủm tỉm, không để ý đến anh ta.

Bởi vì đang ở nước ngoài nên cô không hồi đáp phần lớn tin nhắn, chỉ gửi lời chúc phúc đến mấy vị lãnh đạo. Nhưng đến lượt Lệ Trí Thành, cô lại hơi do dự.

Không hiểu tại sao, nghĩ đến vẻ mặt của anh hôm qua, khi hỏi cô có cùng đi xem hát hay không, trong lòng cô lại trở nên hỗn loạn.

Lâm Thiển ngẫm nghĩ, bắt đầu soạn thảo tin nhắn: Lệ tổng, chúc anh năm mới toại nguyện, Ái Đạt đạt thành tích tốt. Trà hội đêm giao thừa chắc chắn rất hay, chúc anh vui vẻ.

Chưa đầy một phút sau, Lệ Trí Thành nhắn lại: Tôi không đi.

Lâm Thiển ngẩn người nhìn tin nhắn. Nhớ đến gương mặt trầm mặc của anh lúc đó, cô tự dưng cảm nhận được sự hụt hẫng của anh, điều này khiến cô hơi áy náy.

Đúng lúc này, tầng dưới vang lên tiếng nói chuyện, Lâm Thiển bỏ điện thoại sang một bên, ra khỏi bồn tắm.

Lâm Mạc Thần hôm nay bận tới mất tối mũi. Anh không có ý định đón Tết âm lịch. Đón Tết kiểu gì chứ, một mình ăn uống, hay là đi quán bar kiếm phụ nữ như những người đàn ông độc thân khác ở Mỹ? Anh không đến nổi vô vị như vậy. Hơn nữa, các cô gái ở quán bar rất xấu.

Cho tới lúc này, công việc của anh vẫn chưa kết thúc. Lâm Mạc Thần mời mấy đối tác về nhà. Mọi người không khách sáo, ra ngoài ban công nhà anh uống trà, thảo luận dự án đầu tư gần đây.

Trò chuyện khoảng nửa tiếng đồng hồ, một đối tác người da đen đột nhiên ngáy ra, hỏi Lâm Mạc Thần: “Jason, cậu có nghe thấy tiếng động gì không?”

Nghe anh ta nói vậy, tất cả mọi người đều im lặng. Sau đó, quả nhiên tầng hai vang lên tiếng bước chân loẹt xoẹt.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Nghe tiếng bước chân, Lâm Mạc Thần đã nhận ra là ai. Anh mỉm cười, nụ cười thân thiện và vui vẻ hiếm thấy, đối tác nữ ngồi bên cạnh lập tức mở miệng suy đoán: “Jason, lẽ nào nhà anh có đàn bà?”

Lâm Mạc Thần: “Là em gái tôi.”

Anh vừa dứt lời, một cô gái trẻ từ cầu thang đi xuống, mỉm cười chào hỏi mọi người: “Anh! Chào các anh chị!”

Đàn ông đều là động vật thị giác, mà ở phố Wall đàn ông chiếm phần đông. Lúc này, bất kể người da trắng, da vàng hay da đen, chỉ cần là đàn ông, đều dồn ánh mắt về phía Lâm Thiển.

Cô gái người Hoa ngoài hai mươi tuổi chỉ mặc quần bò và áo thun có mũ màu đen đơn giản, dưới chân là đôi dép lê. Mái tóc ướt xõa xuống bờ vai, gương mặt trắng ngần ửng đỏ. Tuy không phải giai nhân tuyệt sắc nhưng ngũ quan thanh tú của cô toát lên vẻ phong tình riêng biệt, hết sức sinh động.

Lâm Mạc Thần hết nhìn em gái lại đảo mắt qua đám đàn ông. Anh hơi chau mày, đứng dậy nói: “Có người nhà tới thăm, hôm nay chúng ta thảo luận đến đây thôi.”

Thái độ đuổi khách rất dứt khoát.

Năm phút sau, căn nhà khôi phục trạng thái yên tĩnh. Lâm Thiển đứng cạnh anh trai, tươi cười tiễn người khách cuối cùng ra cửa. Lâm Mạc Thần liếc cô một cái: “Trước khi đến đây, em cũng không báo với anh một tiếng. Con gái con đứa không nên chạy lung tung.”

Lâm Thiển cười hì hì, khoác tay anh trai đi vào nhà: “Em muốn gây bất ngờ cho anh ấy mà. Anh, vừa rồi anh có giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân ai oán của em không?”

Lâm Mạc Thần phì cười một tiếng, không thèm trả lời.

Lâu rồi không gặp, Lâm Thiển chắc chắn sẽ chuẩn bị quà cho anh trai. Tuy nhiên, cô phải đi làm cho đến ngày cuối cùng, chẳng có thời gian dạo phố mua sắm. Vì vậy, món quà tặng anh cũng rất tạm bợ. Đó là một cái ví tiền nam của Ái Đạt mà cô tiện tay lấy ở công ty.

Quả nhiên sau khi nhận món quà, Lâm Mạc Thần liếc qua rồi ném xuống sofa.

Lâm Thiển kháng nghị: “Anh không thể kỳ thị sản phẩm trong nước. Thật ra chất lượng của nó rất tốt, hơn nữa là tâm huyết của công ty em.”

Lâm Mạc Thần: “Đợi khi nào em và cộng sự của em lọt vào Top 5 toàn cầu, anh sẽ suy nghĩ đến chuyện sử dụng sản phẩm.”

Lâm Thiển trờm mắt, đang định phản bác, nhưng vì từ “cộng sự” của anh trai, cô đột nhiên nhớ tới Lệ Trí Thành, nhớ tới bộ dạng cương nghị của anh khi khích lệ nhân viên tranh đua dự án Minh Thịnh, cũng nghĩ đến quá trình bày mưu tính kế, chơi lại đối thủ của anh.

Bây giờ đối diện với sự ngạo mạn của anh trai, tự dưng cô cũng có cảm giác bực bội khó chịu.

Nhưng cô chỉ thản nhiên mỉm cười: “Hừ... chắc chắn sẽ có ngày đó, anh cứ đợi đi.”

Đối diện căn hộ, cách một con đường là khách sạn năm sao sang trọng. Buổi tối hôm nay có tuyết, tuyết rơi xuống cành cây và người đi bộ, lấp lánh dưới ánh đèn. Lâm Thiển ngồi trong nhà hàng của khách sạn, ngắm cảnh sắc đẹp đẽ ở ngoài cửa sổ, có chút thất thần.

Lâm Mạc Thần ngồi ở phía đối diện, tay cầm dao đĩa bạc, tao nhã cắt bớt thịt. Anh cũng âm thầm quan sát vẻ mặt của em gái.

“Em có bạn trai rồi à?” Anh đột ngột mở miệng: “Là cậu Lệ Trí Thành đó?”

Lâm Thiển đờ người, ngoảnh đầu nhìn anh trai.

“Sao anh biết... Không phải đâu, em chưa có bạn trai. Nhưng sao anh lại nhắc tới anh ấy?”

Lâm Mạc Thần cười: “Người khác chắc cũng chẳng lọt vào mắt em.”

Lâm Thiển không khỏi kinh ngạc trước con mắt tinh tường của anh trai. Im lặng một lúc, cô không giấu giếm, khai thật: “Anh ấy tỏ tình với em, nhưng em đã từ chối.”

Lâm Mạc Thần im lặng nhìn em gái.

Tuy nói câu từ chối một cách thản nhiên, nhưng cô không ý thức được rằng, bàn tay cầm dao đĩa của mình đang chọc loạn xạ vào miếng bít tết trong đĩa.

Ánh mắt Lâm Mạc Thần tối sầm: “Rất tốt, em nên từ chối, bây giờ anh cũng không đồng ý.”

Lâm Thiển không khỏi ngạc nhiên: “Tại sao?”

Lâm Mạc Thần đặt dao đĩa xuống bàn, cầm khăn lau miệng mới điềm nhiên trả lời: “Bởi vì cậu ta không phải là người bình thường. Lâm Thiển, càng là đàn ông tâm tư thâm trầm, trong tình yêu, em càng phải “rút gân lột da” cậu ta, khiến cậu ta chẳng còn một thứ gì, đến lúc đó em mới có thể nhìn thấy trái tim chân thật của cậu ta.”

Nửa tiếng sau.

Lâm Thiển mặc áo khoác lông vũ, đội mũ choàng khăn, đeo găng tay, đứng ở ngoài cửa nhà hàng. Khi quay đầu về phía cửa sổ kính, bất gặp bộ dạng trầm tĩnh đang gọi điện thoại của anh trai, cô không nhận được, oán thầm trong lòng.

Làm gì có người anh trai nào cố chấp như vậy?

Sau khi nghe lý luận của Lâm Mạc Thần, Lâm Thiển vô thức hỏi lại: “Anh, loại đàn ông như anh đã bị người phụ nữ nào “lột da rút gân” chưa?”

Lâm Mạc Thần đen mặt, một lúc sau vẫn không thêm để ý đến em gái.

Lâm Thiển không biết rõ về tình sử của anh trai. Lúc này, cô lơ mơ đoán ra điều gì đó nhưng không dám hỏi nhiều. Nhân lúc Lâm Mạc Thần gọi điện thoại, cô chuồn ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Khách sạn mang phong cách kiến trúc kiểu châu Âu, giữa các tòa nhà có hàng cây rợp bóng và thảm cỏ, bây giờ phủ đầy tuyết trắng. Cửa kính bên cạnh còn treo đèn lồng nhỏ kiểu Trung Quốc rực rỡ, bên trên dán tờ giấy nhỏ viết chữ Hán, xem ra là trò đồ đèn truyền thống của người Trung Quốc. Có vài người đứng vây quanh mấy ngọn đèn lồng ngó ngó nghiêng nghiêng.

Lâm Thiển cũng tiến lại gần xem trò vui

Cô cầm một tờ lên đọc, cũng khá thú vị. Tờ giấy viết “Thế giới của đàn ông” (đoán một chữ). Lâm Thiển đang nghĩ xem là chữ gì, liền nghe một cô gái thấp bé, trông giống người Nhật Bản ở bên cạnh nói tiếng Anh với bạn đi cùng: “Không cần đoán nữa, vừa rồi có một anh chàng đã đoán ra toàn bộ câu đố.”

Người bạn tiếp lời: “Vậy anh ta giành giải nhất rồi?”

Lâm Thiển cảm thấy hứng thú, lập tức quay đầu. Cô nhân viên phục vụ người da trắng đứng gần mỉm cười: “Đúng vậy, là một anh chàng rất đẹp trai. Anh ta đi lĩnh giải nhất về rồi kia kìa.”

Mọi người và cả Lâm Thiển đều nhìn về hướng đó, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn, một tay bỏ túi quần, một tay cầm đèn lồng từ đầu hành lang đi tới.

Nơi đó ánh sáng tối mờ mờ, Lâm Thiển chỉ thấy thân hình cao lớn của đối phương. Người đàn ông cúi thấp đầu, ánh đèn chiếu lên gương mặt với đường nét cương nghị của anh.

Nhưng sao Lâm Thiển cảm thấy người đó trông rất quen?

Cô gái Nhật Bản ở bên cạnh lên tiếng: “Có phải là người Hàn Quốc không?” Bạn đồng hành lập tức tiến lên một bước để nhìn cho rõ, kết quả đứng chần trước mặt Lâm Thiển.

Lâm Thiển cũng không chịu lép vế, liền đi vòng qua bọn họ, tiến về phía trước mấy bước. Sau đó, cô nhìn thấy người đàn ông mỗi lúc một gần.

Thân hình càng nhìn càng quen thuộc. Sau đó, người đàn ông ngẩng đầu, không để ý đến xung quanh, chỉ thu một mình Lâm Thiển vào tầm mắt.

Hôm nay anh không mặc comple, chỉ mặc áo khoác đen bình thường, trông càng trẻ trung ngời ngời. Đôi mắt anh lấp lánh dưới ánh đèn, vụt qua ý cười nhàn nhạt.

“Lâm Thiển, chúc mừng năm mới.”

Phản ứng đầu tiên của Lâm Thiển là dụi mắt mình.

“Lệ tổng, sao anh lại ở đây?”

Cô nhân viên phục vụ người da trắng cũng hết sức ngạc nhiên: “Sao anh không nhận giải nhất là chiếc iphone? Đèn lồng này chỉ là giải ba.”

Nghe cô ta nói vậy, Lâm Thiển vô thức nhìn xuống tay anh. Đó là chiếc đèn lồng tám góc cung đình rất tinh xảo, phía trên in hình thiếu nữ quyền quý thời cổ xưa, vô cùng sinh động.

Hai cô gái Nhật Bản ở bên cạnh thì thầm bàn tán, còn Lâm Thiển vẫn chưa định thần. Lệ Trí Thành đột nhiên mở miệng: “Em hãy giữ cả hai tay ra đây.”

Lâm Thiển không hiểu, nhưng vẫn giữ hai tay theo phản xạ. Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của anh, nhịp tim của cô bắt đầu không ổn định.

Dưới ánh đèn mờ mờ, thần sắc Lệ Trí Thành rất dịu dàng. Anh vẫn nhìn cô chăm chú, trong khi trao cây đèn lồng vào tay trái của cô.

“Cầm lấy.” Giọng nói trầm thấp vang lên.

“Vâng.” Lâm Thiển cầm cây đèn, bụng bảo dạ: chắc Boss thấy bên cạnh có người nên ngại. Đàn ông cầm đèn lồng có vẻ mất hình tượng, bảo mình cầm là đúng rồi. Nhưng tại sao anh bắt giữ cả hai tay?

Tay phải của cô đột nhiên bị nắm chặt. Lòng bàn tay người đàn ông khô ráp, mát lạnh. Mười đầu ngón tay đan vào nhau.

Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cũng lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như bầu trời đêm. Trong khi đó, bàn tay nắm rất chặt, hoàn toàn không có dấu hiệu buông lỏng.

“Ồ...” Hai cô gái ở bên cạnh cảm thán.

Tim Lâm Thiển đập thành thịch, thịch thịch.

Lệ Trí Thành bất thành linh xuất hiện trước mặt cô như từ trên trời rơi xuống. Vừa gặp nhau, anh đã bảo cô giữ cả hai tay. Sau đó, anh đưa cho cô cây đèn lồng, đồng thời nắm lấy tay cô.

Chuyện này quả thật quá hoang đường.

Vào giây phút bốn mắt nhìn nhau, Lệ Trí Thành không nói một lời, dắt tay Lâm Thiển đi ra ngoài.

Lâm Thiển chỉ còn cách đi theo anh, bàn tay anh đang nắm chặt như bị đốt nóng. Họ không để ý đến ánh mắt tò mò và sự huyền ảo ở xung quanh, lặng lẽ đi qua đám đông, ra khỏi khách sạn, hòa nhập vào đường phố phồn hoa tuyết trắng bay ngợp trời.

Trên không trung, hoa tuyết vẫn bay lất phất. Lâm Thiển liếc qua bờ vai và đỉnh đầu dính đầy tuyết trắng của người đàn ông đi đằng trước, chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Anh đang làm gì vậy?

Ngày cuối cùng của năm, Lệ Trí Thành đột nhiên vượt đại dương, xuất hiện trước mặt cô, tặng cô một ngọn đèn lồng, không nói một tiếng liền dắt tay cô đi mất, chẳng khác nào bỏ trốn cùng nhau. Là đương sự tham gia cuộc “bỏ trốn”, vậy mà cho đến thời điểm này, Lâm Thiển vẫn mù mờ.

Ngẫm nghĩ kỹ mới thấy, anh muốn tìm cô cũng không phải việc khó khăn. Trong hồ sơ cá nhân ở công ty, cô điền hai số điện thoại liên lạc khẩn cấp, một là của người bạn thân trong nước, hai là của anh trai, gồm cả địa chỉ cụ thể. Vì vậy, anh mới có thể tìm đến tận nơi này.

Còn về vấn đề visa đi Mỹ, đúng rồi, tại một cuộc họp cấp quản lý cách đây không lâu, Tiết Minh Đào kiến nghị Lê Trí Thành có thời rảnh nên đi khảo sát các doanh nghiệp chuyên sản xuất vali túi xách ở các nước Âu Mỹ để học hỏi kinh nghiệm. Lúc đó Lê Trí Thành đã trả lời “Chuyện này tính sau”. Lâm Thiển không còn là trợ lý nên không nắm rõ lịch trình của anh. Không biết chừng ngay sau đó, công ty đã đi làm visa cho anh cũng nên.

Ánh mắt Lâm Thiển dừng lại ở hai bàn tay đang nắm chặt. Bàn tay người đàn ông tràn đầy sức mạnh, ôm trọn tay cô. Nhịp tim của Lâm Thiển hiện đã nhanh hơn bước đi trầm ổn của Lê Trí Thành.

“Lê tổng, anh bỏ tay ra trước đi.” Cô lên tiếng.

Lúc này, hai người đã đi đến đài phun nước phát tiếng nhạc. Xung quanh người đi lại thưa thớt, chỉ có một đôi tình nhân đứng bên đài phun nước. Cảnh vật rất yên tĩnh và giá lạnh.

Lê Trí Thành dừng bước, buông tay rồi quay người nhìn cô.

Lâm Thiển thở phào nhẹ nhõm, lập tức bỏ tay vào túi áo. Nhưng túi áo ấm áp cũng không mang lại cảm giác gì, bởi sức mạnh và hơi ấm từ lòng bàn tay người đàn ông dường như vẫn lưu lại trên làn da cô, mãi vẫn không tan biến.

Đứng cùng Lê Trí Thành trên đường phố Manhattan, Lâm Thiển chợt có cảm giác không chân thực. Anh chẳng có bất cứ cử chỉ nào, chỉ yên lặng quan sát cô, nhưng giống như mỗi cái nhìn chăm chú trước đó, đều khiến lòng cô hỗn loạn.

“Lâm Thiển.” Anh cất giọng trầm ấm: “Tôi đột nhiên muốn đi thăm em, em không cần cảm thấy áp lực.”

Lâm Thiển cụp mi, né tránh ánh mắt của anh. Làm sao cô có thể không cảm thấy áp lực cơ chứ?

Không biết phụ nữ có phải là động vật ham hư vinh trời sinh? Biết rõ tâm ý của anh đối với cô, biết rõ bụng dạ anh thâm sâu khó lường, chuyến đi này chỉ nhằm mục đích tấn công trái tim mình, nhưng nghĩ đến chuyện anh là CEO của công ty, trước đó lại là quân nhân hình như chưa bao giờ bước chân ra khỏi tổ quốc, hôm nay vì mình, bỏ qua cái Tết ở quê nhà, đuổi theo đến tận nước Mỹ xa lạ... Lâm Thiển liền cảm thấy mềm lòng, cũng có chút ngọt ngào. Tuy nhiên, cảm giác ngọt ngào ấy cũng khiến cô ngửi ra mùi vị nguy hiểm.

Mùi nguy hiểm thuộc về người đàn ông trước mặt.

Khác với tâm tình phức tạp và hỗn loạn của Lâm Thiển, nội tâm của Lê Trí Thành bình ổn và trấn tĩnh hơn nhiều.

Anh lặng lẽ ngắm nhìn người phụ nữ trước mặt.

Không giống hình ảnh đứng đắn nơi công sở, hôm nay cô mặc áo len màu nhạt, quần bò màu xanh đậm, bên ngoài là áo khoác lông vũ. Bộ dạng của cô bây giờ giống em gái nhà hàng xóm, thoải mái và không kém phần tươi trẻ.

Bàn tay thon dài của cô cầm ngọn đèn lồng. Ánh đèn đỏ hắt lên gương mặt, khiến đôi mắt cô sáng ngời.

Đây chính là người phụ nữ anh muốn, không ai có thể thay thế.

Anh muốn từ nay về sau, cô chỉ tỏa ánh sáng đẹp đẽ và riêng biệt trong bàn tay anh.

Lâm Thiển đương nhiên không biết tâm tư thâm trầm của người đàn ông bên cạnh. Cô cố trấn tĩnh, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời mở miệng hỏi: “Lê tổng, anh đã ăn tối chưa?”

“Chưa.” Lê Trí Thành đáp.

Lâm Thiển hơi bất ngờ, vì bây giờ đã hơn tám giờ tối. Hay vừa xuống máy bay, anh đã lập tức đi tìm cô?

“Tôi mời anh ăn cơm nhé.” Cô có chút xót xa.

Khóe mắt Lê Trí Thành hiện nụ cười: “Không cần, để tôi mời em.” Anh đưa mắt về phía khách sạn cách đó không xa: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Thiển cũng nhìn khách sạn, lập tức nhớ ra một chuyện.

Thôi chết rồi, cô đã quên mất Lâm Mạc Thần. Nếu anh gọi điện thoại xong không thấy người, chắc sẽ đi tìm. Di động của cô vẫn để trên bàn ăn, anh không thể liên lạc với cô. Nếu anh hỏi nhân viên phục vụ ở bên ngoài, biết cô cùng một người đàn ông tay nắm tay đi mất...

Bộ não của Lâm Thiển chợt hiện ra gương mặt của anh trai khi nói câu lạnh lùng vừa nãy: “Hãy rút gân lột da cậu ta...”

Lâm Thiển vội vàng quan sát cửa khách sạn, may mà không thấy bóng dáng Lâm Mạc Thần. Cô lại quay sang Lê Trí Thành: “Lê tổng, cho tôi mượn điện thoại một chút.”

Bây giờ đương nhiên cô không thể cùng Lê Trí Thành về khách sạn ăn tối, cũng không thể bỏ mặc anh. Thế là Lâm Thiển vừa bấm số, vừa giơ tay gọi taxi, đồng thời nói với Lê Trí Thành: “Lê tổng, tôi từng ăn ở nhà hàng của khách sạn này rồi, rất khó nuốt. Chúng ta đi chỗ khác có được không?”

Lê Trí Thành lặng lẽ quan sát đôi mắt chớp chớp, vẻ mặt chờ đợi và giọng điệu có chút khẩn cầu của cô. Người phụ nữ này giống một con mèo sôi nổi xảo quyệt, bây giờ không biết cô đang bày trò gì, tại sao lại sợ anh đến khách sạn đó?

Trước ánh mắt linh lợi của cô, trong lòng anh như bị một bàn tay gãi nhẹ, mang lại cảm giác ngứa ngứa, sau đó càng muốn nhiều hơn.

“Được.” Lê Trí Thành bình thản trả lời.

Lâm Thiển mừng rỡ trước câu trả lời dứt khoát của anh. Đúng lúc này, xe taxi cũng đến nơi. Cô vừa định mở cửa sau để Lê Trí Thành ngồi một mình theo thói quen, anh đã giơ tay hành động trước cô một bước: “Em lên xe đi.”

Điện thoại trong tay Lâm Thiển nổi máy, giọng nói đầy từ tính của Lâm Mạc Thần truyền tới: “Hello?” Lâm Thiển lập tức ngồi vào ghế sau, bật ống nói mới nhanh chóng báo địa chỉ với tài xế. Tiếp theo, cô buông tay rồi lên tiếng: “Anh, là em, vừa rồi em quên không mang di động, anh đã ăn xong chưa?”

Lê Trí Thành ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe.

Giọng Lâm Thiển lúc này trở nên vô cùng dịu dàng, thậm chí còn êm tai hơn cả lúc nịnh nọt anh.

Lâm Thiển tương đối gặp may. Lâm Mạc Thần ở đầu kia vừa mới kết thúc cuộc điện thoại công việc, vẫn chưa phát hiện em gái đã “mất tích”. Có lẽ công việc đạt kết quả tốt đẹp, giọng điệu của anh khá vui vẻ: “Xong rồi. Em đang ở đâu vậy, còn không quay về đây?”

Lâm Thiển nói nhỏ: “Anh, anh cứ về nhà trước đi. Em có một người bạn vừa sang bên này, em đưa anh ấy đi ăn tối rồi về ngay.”

Ở đầu kia, Lâm Mạc Thần hơi chau mày, bỏ di động ra trước mặt xem số điện thoại.

Là dãy số của Trung Quốc đại lục.

Chắc chắc... theo đến tận nước Mỹ rồi?

“Bạn ư?” Lâm Mạc Thần vẫn giữ ngữ điệu thản nhiên như cũ: “Là cậu ta phải không?”

Lâm Thiển nghẹn giọng, cười giả lả theo phản xạ: “Không phải đâu.” Vừa định bảo chỉ là bạn bình thường, khóe mắt liếc Lê Trí Thành ở bên cạnh, cô phát giác nói như vậy không ổn thỏa.

Đầu kia... là một con sói. Đầu này cũng là một con sói.

Thấy em gái ấp a ấp úng, Lâm Mạc Thần không truy vấn, chỉ cười nhạt: “Đưa điện thoại cho cậu ta.”

Lâm Thiển: “Hả? Để làm gì?”

“Đêm giao thừa cậu ta dẫn em gái của anh đi mất, với tư cách là bậc phụ huynh, anh cũng nên dặn dò một hai câu đúng không?”

Lâm Thiển: “... Không cần đâu.” Vừa trả lời, cô vừa vô thức liếc Lê Trí Thành, chỉ thấy anh đang nhìn cô chăm chú. Với trí thông minh của anh, chắc chắn nghe ra điều bất thường. Tình huống này khiến Lâm Thiển hết sức đau đầu. Dù sao cô cũng không thể nói thẳng: tuy tôi từ chối anh, nhưng anh trai tôi vẫn coi anh là kẻ thù giả tưởng cần cho một bài học. Nếu đối phương là người bình thường thì không nói làm gì, chắc chắn sẽ bị anh trai xử lý. Nhưng đối lại là Lê Trí Thành, không biết ai sẽ xử lý ai ấy chứ.

Trong lòng Lâm Thiển rối bời, cô nói với anh trai: “Cứ vậy đi, chúc anh năm mới vui vẻ, bye bye!” Nói xong cô lập tức cúp điện thoại rồi tắt nguồn. Khi ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của Lê Trí Thành, cô mới phát giác hành vi vừa rồi của mình rất không thỏa đáng.

May mà anh không lên tiếng, chỉ nhận di động rồi bỏ vào túi áo. Hành động của anh khiến Lâm Thiển cảm thấy dễ chịu. Ở bên cạnh người thông minh có điểm tốt, bạn chẳng cần nói gì, anh vẫn hiểu ý và quan tâm chăm sóc bạn.

Ai ngờ Lâm Thiển còn đang thăm thán thưởng người đàn ông ngồi bên cạnh, anh chợt cất giọng bình tĩnh với cô: “Em hãy bảo tài xế quay về khách sạn.”

Lâm Thiển dờ ra trong giây lát: “Về... về làm gì?”

Lê Trí Thành từ tốn mở miệng: “Là tôi đến bất thành linh, suy nghĩ không chu đáo. Hôm nay là đêm giao thừa, về lý mà nói em nên ở cùng người nhà. Tôi sẽ đưa em về. Ngoài ra...” Anh ngừng vài giây, nhìn cô chăm chú: “Tôi nghĩ, tôi và anh trai em sớm muộn cũng gặp mặt, cũng cần nói chuyện cụ thể. Em không cần quá căng thẳng.”

Lâm Thiển ngẩn người, hai má nóng ran. Cô luôn cho rằng da mặt mình đã rất dày, kỳ thực còn thua xa da mặt Boss. Cô chưa nhận lời anh, thậm chí từng từ chối anh, vậy mà anh cứ làm như hai người đã xác định mối quan hệ. Không phải anh quá mạnh mẽ và tự tin đấy chứ?

“Không cần đâu...” Lâm Thiển né tránh ánh mắt Lê Trí Thành, nói nhỏ.

Ai ngờ anh đưa ra lý do không chê vào đâu được: “Sau vụ Minh Thịnh, tôi rất muốn tìm cơ hội trực tiếp cảm ơn anh trai em.”

Lâm Thiển dờ người. Vừa ngẩng đầu, cô liền rơi vào đôi mắt sâu thẳm của Lê Trí Thành. Khóe mắt anh vụt qua ý cười, thậm chí mang hàm ý nào đó.

Lâm Thiển chợt hiểu ra vấn đề. Không phải anh cố ý trêu cô đấy chứ?

Hình như là vậy.

Bên ngoài cửa xe là thành phố ồn ào náo nhiệt, đèn điện sáng rực chiếu lên gương mặt anh. Hoa tuyết bay bay, khiến màn đêm càng trở nên lung linh, sinh động.

Bị Lê Trí Thành chiếu tướng một lúc, Lâm Thiển ngẩng đầu, bình tĩnh từ chối đề nghị của anh: “Không cần quay về. Cuộc sống về đêm của anh trai tôi rất phong phú. Chúng ta mà về, anh ấy cũng chẳng tiếp. Anh muốn gặp anh ấy, để lần sau đi.”

Ở khu chung cư cách đó vài con đường, Lâm Mạc Thần rút chìa khóa mở cửa.

Đứng ở cửa nhà, quan sát căn phòng trống không, đón một luồng khí lạnh thổi đến, anh bắt giác hắt xì hơi.

Hừ... nha đầu Lâm Thiển nói đến đây đón giao thừa với anh, chớp mắt đã cùng thằng đó đi mất, còn tắt cả điện thoại, tựa hồ sợ anh quấy rầy.

Xem ra, thủ đoạn đồ phụ nữ của thằng đó cũng không phải vừa.

Một khi đã “kinh động” đến bậc “phụ huynh” là anh, ngày mai thế nào thằng đó cũng sẽ chủ động đến gặp anh. Chỉ có nha đầu ngốc Lâm Thiển mới cho rằng có thể đánh lừa cả hai người đàn ông.

Vậy thì anh sẽ chống mắt chờ đợi cuộc gặp gỡ này.

Câu chuyện nhỏ: Đồ đèn

Một ngày, Lâm Thiển chợt nhớ đến câu đồ đèn mà cô nhìn thấy ở Mỹ: Thế giới của đàn ông (đoán một chữ).

Ngẫm nghĩ một hồi, cô cảm thấy đáp án là “Hủ” hoặc “Cơ”[2]?

[2] “Hủ” trong từ hủ nữ, chỉ boy love, “Cơ” là âm lái tiếng Quảng, tức Gay.

Cảm thấy không chắc chắn, Lâm Thiển nhắn tin cho chuyên gia giải đồ Lệ Trí Thành: “Đáp án của câu đồ “Thế giới của đàn ông” là gì vậy?”

Ở đầu kia, Lệ Trí Thành đang bận họp. Anh chỉ liếc qua tin nhắn, không lập tức trả lời.

Đợi họp xong, anh cầm điện thoại lên xem, Lâm Thiển lại gửi tin nhắn thứ hai: “Là Hủ hay Cơ?”

Lệ Trí Thành ngẫm nghĩ một lúc rồi ngắc đầu hỏi anh chàng trợ lý Tưởng Viên: “Hai chữ Hủ và Cơ có liên quan gì đến đàn ông?”

Tưởng Viên: Khụ khụ khụ...

Một phút sau, Lệ Trí Thành hiểu nghĩa hai từ đó. Anh liền gọi điện cho Lâm Thiển: “Hai chữ em nói đều không phải.” Ngừng vài giây, anh cất giọng nghiêm nghị: “Lần sau em không được nghĩ đến mấy thứ linh tinh đó.”

Lâm Thiển: “Đây đâu phải thứ linh tinh, là kiến thức phổ thông. Anh không biết thế giới bây giờ là thế giới của boy love hay sao? Thôi không nói nữa, rốt cuộc đáp án là gì vậy?”

Giọng đàn ông mang theo ý cười nhàn nhạt truyền tới: “Là em?”

Lâm Thiển: “Hả? Chữ “Em” liên quan gì đến “Thế giới của đàn ông”?”

Dù có trí óc thông minh nhưng cô nghĩ mãi cũng không ra.

Cuối cùng Lâm Thiển quyết định, không hỏi đàn ông mà hỏi Baidu. Cô nhanh chóng tìm ra đáp án.

“Thế giới của đàn ông” (một chữ)

Đáp án: Vũ[3]

Lâm Thiển hơi đỏ mặt. Lời bày tỏ của người đàn ông này ngày càng có ý vị chòng ghẹo.”

[3] Chữ Vũ () được ghép bởi hai chữ Vô () và Nữ (), có nghĩa thế giới không có đàn bà, cũng ngầm ám chỉ “thế giới của tôi ngoài em ra không còn người phụ nữ nào khác”.

14. Chương 14

Lâm Thiển dẫn Lệ Trí Thành đi một nhà hàng đồ tây. Đã hơn chín giờ tối, nhà hàng vắng khách, bên trong đặc biệt yên tĩnh.

Nhân viên phục vụ đi tới, Lệ Trí Thành nhận quyển thực đơn rồi đặt xuống bàn.

“Tiếng Anh của tôi không tốt lắm, em cứ tự gọi món đi.”

Điều này Lâm Thiển có thể thông cảm. Rất nhiều người Trung Quốc khi đi ra nước ngoài đều không muốn mở miệng. Hơn nữa, Lệ Trí Thành trước đó là quân nhân, nếu anh nói tiếng Anh trôi chảy, cô mới thấy kỳ lạ.

Lâm Thiển cũng không khách sáo, xem thực đơn rồi gọi món bằng thứ tiếng Anh lưu loát. Liếc qua Lê Trí Thành ở phía đối diện, cô hạ giọng dặn nhân viên phục vụ: “Anh ấy không ăn sốt cà chua, đừng bỏ vào tất cả các món. Thịt bò... anh ấy thích miếng to một chút, cũng đừng bỏ hành tây. Về đồ uống, nhà hàng các anh có trà không? Đúng, chỉ cần là trà, trà của Anh cũng được. Không, anh ấy không uống trà sữa...”

Đang nghĩ xem khẩu vị của Lê Trí Thành còn điểm gì đặc biệt, Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy có ánh mắt khóa chặt trên mặt cô. Cô liền ngẩng đầu, bắt gặp Lê Trí Thành cụp mi, cầm cốc nước uống một ngụm, tất cả đều bình thường.

Lâm Thiển hơi bối rối. Chắc anh không nghe hiểu đấy chứ? Biết đâu trình độ tiếng Anh của anh cũng cao siêu? Không thể nào, một người quân nhân trong cuộc sống thường ngày đâu cần dùng đến tiếng Anh.

Nghĩ như vậy, Lâm Thiển liền lấy lại tâm trạng bình thường.

Cô nhanh chóng phát hiện, buổi tối hôm nay không sốt ruột, căng thẳng và khó chịu như cô tưởng.

Trong thời gian chờ món ăn, Lâm Thiển ngẫm nghĩ, không biết nên chọn đề tài nào nói chuyện để không khí thoải mái và tự nhiên. Lê Trí Thành đã cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc áo thun có khóa màu xám thẫm, hai tay đặt trên bàn. Lâm Thiển dừng mắt ở áo của anh. Ừ... kiểu này có tính năng giữ ấm rất tốt, hình thức cũng đẹp, lại có thể khoe thân hình rắn chắc của người đàn ông. Anh khá biết nhìn sản phẩm, hơn nữa cũng rất biết mặc đồ.

Lê Trí Thành đột nhiên lên tiếng, phá vỡ không khí yên lặng: “Em thường đến nhà hàng này à?”

Lâm Thiển đáp: “Cũng không thường xuyên, thời gian tôi ở Mỹ không dài. Hồi học đại học, mỗi kỳ nghỉ hè hay nghỉ đông, tôi thường đi Mỹ vài tuần. Anh trai đưa tôi đến nhà hàng này mấy lần, món ăn ở đây không tồi.”

Lê Trí Thành gật đầu.

Lâm Thiển lại giới thiệu các món ăn, đầu bếp và hoàn cảnh xung quanh. Lê Trí Thành vốn là người không nhiều lời, dù thỉnh thoảng nói những câu khiến cô đỏ mặt hay xốn xang, cũng rất ngắn gọn và rõ ràng. Hôm nay Lâm Thiển mới phát hiện, nếu thật sự có ý định trò chuyện, thật ra anh rất biết cách điều tiết bầu không khí và không chế cục diện.

Ví dụ như bây giờ, phần lớn thời gian là Lâm Thiển mở miệng, anh chỉ thỉnh thoảng thốt ra một hai câu, nhưng đề tài câu chuyện chuyển từ các món ăn sang cuộc sống đại học, từ thời đại học đến hứng thú và sở thích của cô một cách tự nhiên. Khi Lâm Thiển phát hiện ra điều này, Lê Trí Thành đã nắm rõ những thông tin cơ bản như một số sự kiện lớn trong cuộc đời cô, quan hệ gia đình, thói quen vui buồn...

Vì vậy mới nói, âm thầm tiếp cận mục tiêu cũng là một trong những đặc tính của loài sói.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, cuộc trò chuyện rất thoải mái và vui vẻ. Lê Trí Thành quả nhiên không hề tạo áp lực cho cô như anh tuyên bố trước đó. Chỉ là mỗi lúc Lâm Thiển kể chuyện say sưa, anh lại dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú, khiến trái tim đập rộn ràng. Tuy nhiên, cảm giác đó không khiến cô chán ghét, thậm chí trong lòng còn dấy lên tia ngọt ngào đầy nguy hiểm.

Bữa cơm sắp kết thúc, Lâm Thiển quyết định giành lại thế chủ động một lần. Cô ngược nhìn Lê Trí Thành. Anh bây giờ giống một thanh niên trẻ trung tuấn tú, không có vẻ lạnh nhạt bức người như trong bộ đồ comple ở công ty, cũng không có vẻ già dặn lúc bày mưu tính kế. Lâm Thiển chợt có cảm giác mới mẻ, vì dường như anh lại để lộ diện mạo khác trước mặt cô. Đó là diện mạo của người đàn ông bình thường vô hại.

Bắt gặp ánh mắt của Lâm Thiển, Lê Trí Thành buông dao đĩa, dời cô lên tiếng.

Lâm Thiển: “Lê tổng, tôi có thể hỏi anh ba vấn đề không?”

Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp: “Được.”

“Vấn đề thứ nhất...” Lâm Thiển mỉm cười: “Sao anh lại nghĩ ra những chiêu kinh doanh đó, có bí quyết gì không?” Nếu đối lại là người khác, Lâm Thiển sẽ không hỏi. Có gì đáng hỏi chứ, kinh doanh là dựa vào khả năng của mỗi người. Ví dụ Lâm Mạc Thần, cô có thể học mấy trò tính kế, phúc hắc, tàn nhẫn của anh trai hay sao? Câu trả lời là không thể.

Còn Lê Trí Thành thì khác, chiến lược thương mại của anh không giống mọi người, đều dựa vào binh pháp. Lâm Thiển đã thắc mắc từ lâu, hiếm có dịp gặp không khí thích hợp nên cô mới mở miệng.

Nghe xong câu hỏi, khóe mắt Lê Trí Thành cười cười.

“Em muốn học sao?” Anh lên tiếng.

Lâm Thiển điềm nhiên trả lời: “Vâng. Bất cứ ai cũng muốn học.”

Lê Trí Thành không lập tức mở miệng. Anh cầm cốc trà uống một ngụm mới nhướn mắt nhìn cô: “Chỉ có một nguyên tắc, nguyên tắc đơn giản mà bất kỳ sĩ quan chỉ huy nào cũng biết rõ.”

Lâm Thiển mở to mắt, nghe anh nói tiếp: “Mọi kế hoạch hành động của tôi, đều nhằm mục đích loại bỏ tất cả những chướng ngại tồn tại, để bảo đảm trên điểm quyết thắng, có thể dùng ưu thế tuyệt đối về binh lực bao vây tiêu diệt đối thủ với hiệu quả cao, tốc độ nhanh.”

Lâm Thiển ngẩn người trong giây lát.

Đơn giản như vậy? Chỉ một câu nói thôi sao?

Cô thầm suy ngẫm và phân tích câu nói của Lê Trí Thành.

“Loại bỏ tất cả chướng ngại”: trong “chiến dịch”, anh áp dụng kế gây ông đập lưng ông, giương đông kích tây, dụ Tư Mỹ Kỳ rơi vào cái bẫy Minh Thịnh, khiến đối phương bị ràng buộc bởi một loạt điều kiện khắt khe như thời hạn giao hàng, giá cả.

Khi Lê Trí Thành chuyển sang điểm quyết thắng là “thị trường túi xách bậc trung”, Tư Mỹ Kỳ không thể rút binh lực chống lại kế hoạch “đánh tạt sườn” hạ giá sản phẩm của anh. Vì vậy, đây chính là “dùng ưu thế tuyệt đối về binh lực bao vây tiêu diệt đối thủ”? Trên thực tế, thực lực của Tư Mỹ Kỳ hơn hẳn Ái Đạt, nhưng đúng như anh nói, “mọi kế hoạch hành động” của anh, vừa to lớn vừa phức tạp, thật thật giả giả, chỉ nhằm mục đích rút hết binh lực của Tư Mỹ Kỳ ở điểm quyết thắng. Đây là mục tiêu chiến lược Lê Trí Thành đã nhắm tới từ lâu.

Ngẫm nghĩ kỹ, sự việc đúng là đơn giản như anh nhấn mạnh.

Nội tâm của Lâm Thiển trào dâng một nỗi xúc động. Cảm giác này giống hệt sự sôi sục nhiệt huyết mà anh mang đến cho cô lúc Ái Đạt rơi xuống đáy vực.

Cô ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành, khóe miệng cong lên: “Cám ơn anh, tôi hiểu rồi.”

Lê Trí Thành không bỏ qua bất cứ cử chỉ nào của người phụ nữ trước mặt. Anh lại lên tiếng: “Về kế hoạch cụ thể...” Quả nhiên, mắt Lâm Thiển sáng rực, nồn nóng nhìn anh.

Lê Trí Thành mỉm cười, cất giọng từ tốn: “Có thể hiểu ý tứ nhưng không cách nào diễn đạt bằng lời.” Đáy mắt cô vụt qua tia thất vọng, anh bình thần cầm ấm trà, rót đầy cốc rồi đặt trước mặt cô: “Tuy nhiên, hai tháng sau tôi sẽ phát động “chiến dịch” tiếp theo.”

Lâm Thiển sững sờ, vô thức cầm cốc trà Lê Trí Thành vừa rót, uống một ngụm nhỏ. Trò chuyện lâu như vậy, bây giờ cô mới phát giác cổ họng mình khô rát. Thế là cô lại uống một ngụm lớn, trong đầu vụt qua ý nghĩ không liên quan, Boss cũng tỉnh tể chu đáo đấy chứ.

Lúc này, Lê Trí Thành lại tiếp tục mở miệng: “Sắp đến cuộc chiến lớn, nếu em muốn học thì hãy theo tôi. Chúng ta sẽ cùng tiến bước.”

Trống ngực Lâm Thiển đập thành thịch.

Có một số điều, cô vẫn còn mơ hồ không xác định. Nhưng có những chuyện, cô chẳng có cách nào kháng cự.

Lâm Thiển gật đầu một cách dứt khoát: “Được, tôi nhất định sẽ cố gắng học hỏi.”

Khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười: “Vấn đề thứ hai là gì?” Anh hỏi.

Thật ra vừa rồi Lâm Thiển nhất thời hưng phấn nên mới nói ba vấn đề. Bây giờ, cô cúi đầu, ăn hết một miếng sa lát mới hỏi lại: “Vấn đề thứ hai... liệu anh có dùng mưu kế với phụ nữ không?”

Cô không ngẩng đầu, khéo mắt liếc Lệ Trí Thành. Đường như anh đang trầm ngâm, cũng tựa hồ đang nhìn cô chăm chú.

“Lâm Thiển, nếu tôi dùng kế để chiếm đoạt em...” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Vậy thì bây giờ, dù trái tim em vẫn chưa chính thức thuộc về tôi, nhưng trên danh nghĩa, em đã là bà Lệ rồi.”

Lâm Thiển giật mình, ngẩng đầu nhìn Lệ Trí Thành. Bắt gặp đôi mắt thăm thẳm của anh, trái tim cô lại một lần nữa loạn nhịp. Mùi vị nguy hiểm thấp thoáng đâu đây.

Anh nói rất nghiêm túc. Nếu anh tính kế hay sử dụng thủ đoạn, cô thật sự không chắc chắn, liệu mình có thể thoát thân?

Rõ ràng là lời nói khó tưởng tượng, nhưng khi Lệ Trí Thành thốt ra miệng bằng giọng điệu bình thản, nó có một sức mạnh không dễ hoài nghi.

Lâm Thiển tiếp tục cúi đầu, cầm cái đĩa đẩy đi đẩy lại đồ ăn trong đĩa, nghe Lệ Trí Thành đưa ra câu tổng kết cuối cùng về vấn đề này: “Vì vậy, em có thể yên tâm về tôi.”

Một câu nói ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiển đỏ mặt tía tai.

“Tôi chẳng có gì cần yên tâm với không yên tâm.” Cô ngụy biện: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi anh mà thôi.”

“Ừ.” Lệ Trí Thành hạ giọng: “Rất tốt, chúng ta cũng nên thường xuyên “tùy tiện nói chuyện”.”

Lâm Thiển: “Tại sao?”

“Bởi vì, bất kể với tư cách một cấp dưới hay người phụ nữ, em cũng nên tìm hiểu tôi nhiều hơn.”

Giọng anh trầm thấp và kiên định, Lâm Thiển tiếp tục đỏ mặt.

“Vấn đề thứ ba là gì?” Lệ Trí Thành hỏi cô.

Lâm Thiển cố gắng trấn tĩnh. Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

“Nếu có một ngày, người phụ nữ anh yêu mang đến nỗi đau như thể lột da rút gân cho anh. Anh sẽ làm gì?”

Lệ Trí Thành yên lặng nhìn cô, thần sắc không thay đổi. Vài giây sau, anh mới lên tiếng: “Nếu đó là người phụ nữ tôi yêu, vậy thì tôi chỉ có thể... cam tâm tình nguyện.”

Lúc hai người rời khỏi nhà hàng, tuyết đã ngừng rơi.

Đường phố vẫn rực rỡ ánh đèn. Bên lề đường ướt rượt, hoa tuyết đọng trên cành cây thỉnh thoảng rơi xuống, không khí lạnh giá nhưng rất dễ chịu.

Trong cảnh đêm như vậy, tâm trạng của con người dường như cũng trở nên thanh thản hơn. Thanh thản chờ đón đêm giao thừa ở đất nước xa lạ tươi đẹp này.

Vì vậy khi Lệ Trí Thành đề nghị “đi dạo”, Lâm Thiển lập tức đồng ý.

Có lẽ lúc ở nhà hàng trò chuyện quá nhiều, hơn nữa đây là lần đầu tiên Lâm Thiển và Lệ Trí Thành đi sâu tìm hiểu đối phương nên khi dạo bộ trên đường phố, cả hai đều im lặng.

Đi một đoạn, họ nghe thấy tiếng hát ở phía trước, giai điệu giống bài hát nổi tiếng của Trung Quốc “Truyền nhân của rừng”.

Lâm Thiển mỉm cười: “Tôi nhớ phía trước có một công viên, chắc tiếng hát phát ra từ nơi đó.”

Lệ Trí Thành: “Chúng ta đi xem.”

Công viên là một không gian màu xanh hình bầu dục cực lớn. Lệ Trí Thành và Lâm Thiển đi lên bậc thang màu trắng, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy dốc núi thoải thoải và lối đi ngoằn ngoèo màu trắng giữa rừng cây. Phía xa xa có một sân khấu, ánh đèn lấp lánh, âm nhạc xập xình. Không ít người tụ tập dưới sân khấu, nhẩy múa hát ca.

Lệ Trí Thành và Lâm Thiển đi một đoạn, gặp mấy học sinh người châu Á đi ngược chiều, bọn họ nhiệt tình chào hỏi: “Hi, anh chị có phải là người Trung Quốc không? Chúc mừng năm mới.”

Lâm Thiển cười: “Chúc mừng năm mới! Phía trước có hoạt động gì thế?”

Một học sinh đáp: “Hội du học sinh tổ chức party chào đón năm mới.”

Lâm Thiển quay sang Lệ Trí Thành: “Chúng ta đi xem màn biểu diễn “Chào đón năm mới” đi.”

Khóe mắt Lệ Trí Thành ẩn hiện ý cười: “Được.”

Tiến lại gần mới thấy, người ở xung quanh sân khấu không đông lắm, chỉ cỡ dăm chục người. Sân khấu dựng ở khu đất trống trong công viên, mặc dù vừa mới có tuyết rơi nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của mọi người.

Lúc này, một cô gái trẻ mặc bộ đồ cổ trang lấp lánh, tay cầm cái quạt giấy đứng trên sân khấu múa điệu cổ điển “Thủy nguyệt kính hoa”. Tuy động tác của cô không chuyên nghiệp nhưng người ở dưới sân khấu vẫn vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt. Lệ Trí Thành và Lâm Thiển đứng ở vòng ngoài, sắc mặt anh ôn hòa còn cô nở nụ cười rạng rỡ.

Con người là động vật kỳ lạ.

Ở trong nước, mọi người ngày càng không có cảm giác với Tết âm lịch, cũng chẳng có hứng thú xem chương trình “Chào đón năm mới” trên tivi dù nó vô cùng hoành tráng. Nhưng vào thời khắc này, xem tiết mục có thể nói rất sơ sài của du học sinh, chứng kiến sự nhiệt tình của khán giả ở dưới, thậm chí có người viên mắt đỏ hoe, tâm trạng của Lâm Thiển cũng trở nên sôi sục.

Cô xem một cách say mê, cùng người bên cạnh vỗ tay tán thưởng, vui mừng hơn hở. Cô thậm chí quên cả Lệ Trí Thành ở bên cạnh. Khi vô tình ngoảnh đầu, cô mới phát hiện anh đang nhìn cô đắm đắm, không biết bao lâu rồi.

Trong lòng Lâm Thiển lại xuất hiện tia ngọt ngào mông lung nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Đúng lúc này, Lệ Trí Thành mở miệng: “Em rất dễ bị khơi gợi nhiệt huyết.”

Lâm Thiển ngẩn người. Lâm Mạc Thần không dưới một lần khinh thường cô, nói cô dễ mềm lòng, dễ tin tưởng người khác, dễ trao tấm chân tình. Nhưng cô cảm thấy như vậy cũng chẳng có gì không thỏa đáng. Giống như Lâm Mạc Thần dạy cô phải lột da rút gân đàn ông, nhưng cô sẽ không bao giờ làm điều đó với người cô yêu. Cùng lắm bỏ chút tâm tư, dùng để đối phương dễ dàng chiếm thế thượng phong là được.

Về lời nhận xét của Lệ Trí Thành, Lâm Thiển cũng không giải thích nhiều mà chỉ hàm hồ đáp: “Ừm, tôi đang nỗ lực để trở nên trầm ổn hơn.”

Ai ngờ anh lên tiếng: “Không cần.”

Lâm Thiển lại quay sang Lệ Trí Thành, nhưng anh đã ngoảnh mặt về phía trước xem biểu diễn. Lâm Thiển trầm mặc trong giây lát, cũng quay đầu về phía sân khấu.

Anh nói không cần. Ý của câu này là, anh thích tính cách đó của cô, vì vậy cô không cần thay đổi?

Hay là... cô không cần trở nên trầm ổn, bởi vì có anh bên cạnh?

Hai má Lâm Thiển lại một lần nữa nóng ran.

Không xong rồi, bị anh âm thầm “tấn công” nhiều lần, dù bây giờ câu nói của anh không hề mờ ám, trong đầu cô cũng bắt đầu tưởng tượng...

Hai người xem thêm một lúc mới rời khỏi khu vực sân khấu, đi men theo con đường nhỏ màu trắng về một bên công viên.

Lâm Thiển thầm tính toán, bây giờ hơn mười một giờ đêm, đi bộ xuyên qua công viên, ra cổng đón taxi đưa Lệ Trí Thành về khách sạn, có lẽ cô kịp về nhà đón giao thừa với anh trai.

Vừa đi một đoạn, hai người nhìn thấy bức tường đá đen sì sì sừng sững ở phía trước. Bức tường cao khoảng mười mét, phía trên còn có nhiều mô bắm, trông có vẻ nguy hiểm. Thì ra đây là trò leo núi nhân tạo.

Dù thời tiết giá lạnh nhưng vẫn có mấy thanh niên bám vào vách đá, ra sức leo lên cao. Dưới đất có mấy người dùng tiếng Anh chỉ huy, cổ vũ, không khí rất sôi nổi.

Lâm Thiển dừng bước, liếc qua nơi đó. Lê Trí Thành biết ý, lên tiếng: “Em có muốn thử không?”

Hả? Lâm Thiển ngoảnh đầu nhìn anh.

Không thể không thừa nhận, Lê Trí Thành lúc này vô cùng đẹp trai. Bởi vì anh cởi áo khoác ngoài ném xuống bãi cỏ, sau đó xắn tay áo trong, để lộ cánh tay rắn chắc. Tiếp theo, anh tháo đồng hồ bỏ vào túi áo rồi quay sang cô: “Hay là chúng ta đánh cược đi.”

Lâm Thiển tỏ ra hứng thú: “Cược gì cơ?”

Anh mỉm cười: “Nếu em leo lên đỉnh trước, có thể đưa ra bất cứ yêu cầu nào với tôi, tôi cũng sẽ đáp ứng. Nếu tôi leo lên đỉnh trước...”

Lâm Thiển giật mình thon thót. Cuối cùng anh cũng nhắc đến chuyện đó.

Cô hít một hơi sâu. Ai ngờ Lê Trí Thành bình thản nói tiếp: “Mười hai giờ đêm nay, em cùng tôi đón năm mới.”

Lâm Thiển đảo tròn mắt. Chỉ có vậy thôi? Không phải bắt cô làm bạn gái của anh hay sao?

Cô bắt giác thở phào nhẹ nhõm.

“Điều kiện này không có lợi cho anh.” Cô hỏi: “Nếu thắng, tôi đòi cả tập đoàn Ái Đạt của anh thì sao?”

Lê Trí Thành cười cười, đi đến bức tường đá: “Quân tử nhất ngôn. Nếu em thắng, em muốn thế nào cũng được.”

Lâm Thiển mỉm cười, đồng thời cũng bị kích thích lòng hiếu thắng trước thái độ tự tin của anh. Cô nghĩ bụng, tuy là quân nhân nhưng anh phần lớn chỉ huy, bắn súng, chứ không phải chuyên gia leo vách núi. Trong khi cô tương đối thạo trò này, coi như có cơ hội thắng cuộc.

Thế là Lâm Thiển cũng cởi áo khoác, gỡ tay, mũ và khăn quàng cổ, sau đó đi về phía vách đá.

Người thích hoạt động ngoài trời thường có tính cách vui vẻ và thân thiện. Nghe Lâm Thiển nói muốn thử, một thanh niên da đen lập tức bảo người bạn buộc dây thừng cho bọn họ, sau đó nói tiếng Trung ngọng ngệu: “Chúc mừng năm mới! Go go go!”

Lúc này đêm đã rất khuya, tiếng nhạc từ sân khấu cách đó không xa truyền tới, khiến người nghe có cảm giác ấm lòng. Ngọn đèn trên cao tỏa ánh sáng dịu dàng xuống bức tường đá.

Lâm Thiển và Lê Trí Thành đứng cách nhau khoảng một mét dưới chân vách đá. Cô quay sang nhìn anh bằng ánh mắt thách thức: “Có thể bắt đầu chưa?”

Lê Trí Thành ngược nhìn đỉnh tường đá, khước miệng nhếch lên: “Bắt đầu.”

Vừa dứt lời, Lâm Thiển lập tức leo lên. Ai ngờ, di chuyển một đoạn, cô đột nhiên cảm thấy điều gì đó lạ thường. Cô lập tức dừng lại, cúi đầu quan sát. Hóa ra Lê Trí Thành vẫn đứng yên một chỗ bất động.

“Sao anh không leo?” Lâm Thiển hỏi.

Anh cất giọng ôn hòa: “Nhường em năm phút.”

Nếu nói trước đó Lâm Thiển chỉ bị khơi gợi lòng hiếu thắng, vậy thì vào thời khắc này, toàn bộ máu nóng trong thân thể cô đã bị thái độ của Lê Trí Thành kích thích.

Nhường cô năm phút ư?

Bức tường đá không quá cao, vậy mà anh nhường cô những năm phút? Khoảng thời gian năm phút cũng đủ để cô leo nửa già rồi.

Tự nhiên được lợi, Lâm Thiển cũng không từ chối. Lê Trí Thành thể hiện thái độ khinh thường thực lực của cô, nhưng cô không cảm thấy bị sỉ nhục. Anh muốn nhường, lẽ nào cô ngăn cản anh? Chẳng tội gì phải làm vậy.

Ôm ý nghĩ tất thắng, Lâm Thiển tiếp tục leo lên cao.

Dưới mặt đất lúc này xuất hiện một số thanh niên người Hoa. Nghe cuộc đối thoại của hai người, bọn họ hò reo cổ vũ, đồng thời giải thích với bạn đồng hành khác màu da. Lâm Thiển vừa leo thêm một đoạn liền nghe thấy tiếng tán thưởng của mọi người với Lệ Trí Thành: “Động tác của cô ấy rất đẹp, anh bạn!”

Lệ Trí Thành gật đầu với bọn họ, sau đó tiếp tục dõi theo người phụ nữ đang tranh thủ từng giây từng phút ở trên vách đá, một lòng muốn thắng anh.

Khóe miệng anh nhếch lên.

Lâm Thiển đã leo hai phần ba vách đá, mô bám có độ khó cao nhất cách đó không xa. Đang định tiếp tục tiến lên, cô liền nghe thấy tiếng hét lớn ở bên dưới: “Hết năm phút.”

Lâm Thiển giật mình. Tuy cô dễ “sôi sục nhiệt huyết” như Lệ Trí Thành nhận xét nhưng một khi bắt tay làm việc, tổ chất tâm lý của cô tương đối vững vàng, cũng rất tập trung. Vào giây phút này, cô tự nhủ, đừng nhìn xuống bên dưới, mặc kệ anh có đuổi kịp hay không, chỉ cần tiếp tục leo lên theo nhịp độ của mình là được.

Ai ngờ đúng lúc này, cô liền nghe thấy giọng nói trầm ấm từ dưới vọng lên: “Lâm Thiển, tôi bắt đầu đuổi theo rồi.”

Lâm Thiển đang giẫm vào một khe nhỏ trên tường đá, nghe giọng nói bình tĩnh của Lệ Trí Thành, không hiểu sao tim cô đập mạnh, chân bị trượt, suýt nữa không đứng vững.

Lâm Thiển hít một hơi sâu. Cũng không biết có phải anh cố tình khiến lòng cô hỗn loạn, nhưng cô vẫn không nhịn được, mắng thầm anh là “đồ thâm hiểm”. Cô tiếp tục leo lên đỉnh.

Lâm Thiển luôn nhắc bản thân đừng bận tâm đến Lệ Trí Thành, nhưng tiếng suýt xoa ở bên dưới quá rõ ràng. Cô gần như không thể tưởng tượng, động tác của anh đẹp đến mức nào.

“Điểm quyết thắng” ở ngay trước mặt, Lâm Thiển không nhịn được, liếc xuống phía dưới.

Vừa nhìn, cô lập tức giật nảy mình, bởi Lệ Trí Thành đã ở ngay dưới chân, hai người chỉ cách nhau một đoạn bằng chiều cao thân hình.

Tốc độ của anh là tốc độ tên lửa hay sao? Anh từng là bộ đội đặc chủng à?

Chỉ một giây phút ngắn ngủi nhưng Lâm Thiển cũng nhìn thấy động tác gãy gọn dứt khoát của anh. Mái tóc ngắn bị gió thổi loạn xạ, gương mặt trầm tĩnh rất chăm chú. Một động tác như lướt người, tay anh đã ngang bắp chân cô.

Lâm Thiển vội vàng quay đầu, ra sức leo lên.

Dù là vách đá dựng trong công viên nhưng đoạn cuối vẫn có độ khó nhất định, thêm vào đó vách đá rất trơn nên Lâm Thiển thử mấy lần cũng không được.

Lúc này, cô không cần cố ý quan sát Lệ Trí Thành, bởi anh đã leo lên ngang bằng cô. Hình bóng màu đen như con báo nhanh nhẹn trong đêm tối, cách cô không đến một thước.

Lệ Trí Thành tạm thời dừng lại, không tiếp tục leo lên đỉnh. Anh quay đầu về phía Lâm Thiển, cất giọng pha lẫn ý cười: “Em chịu thua chưa?”

Đang ở trạng thái toàn lực chiến đấu, Lâm Thiển nhất thời quên mất người đàn ông này là Boss của mình, cũng quên chuyện anh đang theo đuổi mình, cô ngẩng đầu trả lời bằng ngữ điệu kiêu ngạo: “Còn lâu.” Sau đó, cô lại trèo lên trên.

Ai ngờ lần này cô giẫm phải một mô đá có vấn đề, tựa hồ hơi lung lay. Chân trượt xuống, cơ thể mất thăng bằng, Lâm Thiển liền rời khỏi bức tường, rơi xuống dưới.

Bên dưới vang lên tiếng kêu sợ hãi và tiếng thở dài đầy tiếc nuối. Cả người Lâm Thiển vắng đi vắng lại như con diều. Cô sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh. Vách đá, Lệ Trí Thành, cây cối và sân khấu phía xa

xoay chuyển trước mắt cô. Theo phản xạ, Lâm Thiển giơ tay muốn bám lấy thứ gì đó để cố định thân thể. Đúng lúc này, tay trái của cô bị giữ chặt, một sức mạnh truyền tới, cả người cô được kéo lên trong giây lát.

Tiếp theo, đập vào mắt Lâm Thiển là đôi mắt đen hun hút của Lê Trí Thành. Vòng eo bị anh ôm trọn, người cô dán vào vòm ngực anh. Sau đó, anh lập tức xoay người, cố định cô vào tường đá, chấm dứt tình trạng lắc lư của cô.

“Không sao đâu chứ?” Bên dưới có người hỏi lớn tiếng.

“Trời ạ, sao anh ấy làm được nhỉ?”

Lâm Thiển thở hổn hển. Mặc dù trên người thắt dây an toàn nhưng bị rơi xuống và đung đưa trong không trung ở độ cao như vậy, ai mà chẳng sợ hãi? Cô ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành, đồng thời cất giọng khô khốc: “Tôi không sao.”

Lê Trí Thành không nói một lời, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Ngọn đèn ở trên cao chiếu xuống đỉnh đầu anh. Trời lại không biết có tuyết rơi từ bao giờ, hoa tuyết bay lất phất xung quanh người họ. Bởi vì căng thẳng, tim Lâm Thiển đập rất nhanh. Tay Lê Trí Thành ôm eo cô, người anh đè cô vào tường đá. Thân thể anh rất áp áp, Lâm Thiển thậm chí nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực anh, nhịp tim cũng nhanh như cô.

Anh đang lo lắng cho cô?

“Tôi không sao, chuyện nhỏ ấy mà.” Cô vội lên tiếng.

“Ừ.” Anh đáp khẽ, cánh tay vòng qua thắt lưng Lâm Thiển càng siết chặt: “Tôi sẽ không để em xảy ra chuyện.”

Lâm Thiển không nhịn được, khóe miệng cong lên. Đúng vào lúc này, một hồi chuông dài không biết từ phương nào truyền tới.

Tiếp theo là tiếng các du học sinh đồng thanh đếm ngược: “Mười, chín, tám, bảy...”

Không ngờ đã đến giây phút giao thừa.

Lê Trí Thành, Lâm Thiển và đám thanh niên ở bên dưới cùng đếm: “Bốn, ba, hai, một.”

Ở một nơi không xa vọng đến tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Đám thanh niên nhiều màu da khác nhau dưới mặt đất cũng hét lên bằng tiếng Trung lẫn tiếng Anh: “Happy New Year!” “Chúc mừng năm mới” “Năm ngựa... happy.”

Lâm Thiển quay đầu, lập tức chạm mắt Lê Trí Thành. Hai người đồng thời mỉm cười.

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Lâm Thiển đã qua cơn hoảng sợ. Bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ở xung quanh, cô tươi cười nói với Lê Trí Thành: “Vì thua cuộc nên tôi đã thực hiện lời hứa.”

Ý cười nơi khóe miệng Lê Trí Thành vẫn chưa tan biến: “Ừ.”

Lâm Thiển nhìn sâu vào mắt anh, cất giọng chân thành: “Nguyện vọng của tôi trong năm mới là tập đoàn Ái Đạt tràn đầy tinh thần, quay về đỉnh cao.”

Lê Trí Thành chỉ yên lặng nhìn cô, không lên tiếng.

Lúc này, người ở dưới đất bắt đầu gọi bọn họ, kéo sợi dây trên người Lâm Thiển, định từ từ thả cô xuống đất. Ai ngờ, dù anh ta kéo rất mạnh, bên trên vẫn không nhúc nhích.

Lâm Thiển cũng cảm nhận thấy, bởi vì Lê Trí Thành khóa chặt eo cô trong cánh tay đầy sức mạnh của anh, nên cô không thể động đậy.

Sau đó, anh đột nhiên cúi mặt. Lâm Thiển giật mình, anh muốn hôn cô?

Ổ giấy tiếp theo, hơi thở của người đàn ông phả vào mặt Lâm Thiển, nhưng anh tiếp tục hạ thấp, vùi mặt vào hõm vai cô.

Không phải là nụ hôn, mà là một cái ôm. Một cái ôm trên không trung.

Mặt Lâm Thiển hoàn toàn dán vào ngực Lê Trí Thành, mũi cô chỉ ngửi thấy mùi hương thanh lạnh từ người anh. Sau đó, giọng nói trầm ấm của anh vang lên bên tai cô: “Nguyện vọng của tôi trong năm mới là...”

Lâm Thiển thót tim.

Nguyện vọng là cô trở thành bạn gái anh? Hay cô đồng ý gả cho anh?

Nhưng không ngờ, Lê Trí Thành cất giọng dịu dàng chưa từng thấy: “Tôi và phó tướng Lâm luôn vui vẻ và hạnh phúc như ngày hôm nay.”

15. Chương 15

Lâm Thiển cảm thấy, Lê Trí Thành đã dùng cách rất thông minh, khiến quan hệ của cô và anh bước sang giai đoạn mới, giống hai người bạn, nhưng cũng đầy khả năng tiến xa hơn.

Anh không còn “tấn công” dồn dập, mà để cô từ từ chấp nhận con người anh.

Tất nhiên, mục đích của anh vẫn rất rõ ràng, nhưng sau đêm giao thừa, hạt giống chôn sâu trong lòng cô bấy lâu dường như bắt đầu nảy mầm. Ít nhất, cô chấp nhận quan điểm của anh, cô nên tìm hiểu anh nhiều hơn.

Cô không cần quá nôn nóng vội vàng, cũng đừng quá lý trí cảnh giác, đừng bỏ lỡ người đàn ông thông minh xuất sắc như anh.

Vì vậy vào thời khắc ngồi ở ghế sau xe taxi, ngắm nhìn đường phố lấp lánh ánh đèn, cảm nhận khí chất trong lành rõ rệt của người đàn ông bên cạnh, tâm trạng của Lâm Thiển không còn bối rối, mà vui ngọt ngào vui vẻ.

Chẳng cần nhiều lời, đêm nay vẫn rất tuyệt vời.

Toàn thân Lê Trí Thành vừa toát mồ hôi. Thời gian gần đây thường xuyên ngồi một chỗ, bây giờ được hoạt động, hơn nữa còn vận động xương cốt cùng người phụ nữ của mình, nên vào thời khắc này, cả người anh từ trong ra ngoài đều hết sức thư giãn và dễ chịu.

Anh yên lặng ngắm gương mặt nghiêng linh lợi của Lâm Thiển. Đôi mắt cô lấp lánh, không biết cô lại nghĩ đến chuyện gì, có vẻ rất thích thú.

Ánh mắt Lê Trí Thành hơi thăm lại. Lâm Thiển, anh tạm thời bảo lưu nụ hôn đáng lẽ trao cho em ở trên bức tường đá nhưng anh cố gắng nhẫn nhịn. Đợi đến ngày em mở cánh cửa trái tim mình, cam tâm tình nguyện chấp nhận anh, anh sẽ đòi lại toàn bộ.

Lúc này, xe taxi đã tới cổng một căn hộ đẹp đẽ. Lâm Thiển nói tiếng Anh với người tài xế và trả tiền. Trong lúc cô chờ lấy tiền thối lại, Lê Trí Thành nhướng mày quan sát, tầng hai của ngôi nhà bật đèn sáng, một người đàn ông cao lớn đứng bên cửa sổ, chắp hai tay sau lưng nhìn xuống dưới, ánh mắt như dò xét, như suy ngẫm.

Căn hộ của Lâm Mạc Thần có vẻ bề ngoài trang nhã, phù hợp với tính cách cao ngạo của anh.

Bên ngoài ngôi nhà còn có hàng rào nhỏ rất đáng yêu, ở giữa là hoa cỏ do Lâm Thiển trồng.

Lúc này, Lâm Thiển đứng bên hàng rào, mỉm cười với Lê Trí Thành: “Anh... mau về khách sạn đi. Chúc anh ngủ ngon.”

Sau khi cùng anh chơi cả buổi tối, không hiểu tại sao cô không thể gọi “Lệ tổng” như trước. Nhưng nếu gọi thẳng tên “Trí Thành” thì quá kinh khủng, vì vậy Lâm Thiển đành dùng từ “anh”.

Lệ Trí Thành gật đầu, đáy mắt tràn ngập ý cười: “Chúc em ngủ ngon.”

Anh vừa dứt lời, cửa ra vào ngôi nhà vang lên tiếng động khẽ, đèn ở huyền quan[1] bật sáng. Sau đó, có người mở cửa đi ra ngoài.

[1] Huyền quan là khu vực từ cửa chính vào phòng khách.

Lệ Trí Thành nhướng mắt, còn phản ứng của Lâm Thiển là...lập tức đóng cổng hàng rào, giả bộ tự nhiên đi về phía cửa nhà: “Anh, em về rồi, chúc mừng năm mới.”

Lâm Mạc Thần mặc áo len màu xám nhạt, quần dài đen, bộ dạng thoải mái nhưng vẫn tuấn tú nổi bật. Anh hết nhìn cô em gái đang vờ như không có chuyện gì xảy ra đi lướt qua chỗ anh, rồi lại nhìn người đàn ông trẻ tuổi đứng ngoài hàng rào đang lịch sự gật đầu với mình.

Hừ, đến nhanh thật đấy.

Lâm Mạc Thần cất giọng trầm trầm: “Em có bạn từ xa đến thăm, sao không mời bạn vào nhà?”

Lâm Thiển chờ người, lập tức dừng bước.

Lệ Trí Thành từ tốn trả lời: “Lâm tiên sinh khách sáo rồi, vậy tôi cung kính không bằng tuân lệnh.”

Lâm Thiển lập tức đen mặt. Anh muốn làm gì vậy?

Vừa quay người, cô liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần đi vào trong nhà, Lệ Trí Thành cũng đi theo anh. Hai người đàn ông đều cao lớn, điềm tĩnh như nhau.

Một giờ sáng đêm giao thừa.

Ngôi nhà của Lâm Mạc Thần bật đèn sáng trưng, hương trà thơm thoang thoảng trong không khí.

Lâm Thiển quan sát ông anh trai ngồi ở sofa, cô nghĩ bụng, lần này cuộc sống về đêm của anh đúng là phong phú như cô từng phát biểu. Nửa đêm ngày Tết không đi ngủ, thà giết nhảm còn hơn bỏ sót, thức thâu đêm để thẩm vấn “kẻ địch giả tưởng” của mình.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng kể từ khi đặt chân vào nhà, biết không thể tránh khỏi tình huống này nên Lâm Thiển cũng lấy lại bình tĩnh. Cô pha trà cầm đến đặt trước mặt hai người đàn ông, sau đó ngồi bên cạnh rồi lên tiếng: “Em xin giới thiệu, đây là Lệ Trí Thành, tổng giám đốc công ty Ái Đạt của bọn em. Lệ tổng, đây là Lâm Mạc Thần, anh trai tôi. Anh ấy là người góp vốn cao cấp của công ty đầu tư MK.”

Cô đang định nói tiếp, Lâm Mạc Thần chợt cất giọng lạnh nhạt: “Muộn rồi, em lên gác tắm rửa ngủ trước đi. Anh và Lệ tiên sinh vào thư phòng nói chuyện.”

Lâm Thiển mỉm cười: “Thế sao được, anh ấy là khách của em, sao em có thể bỏ mặc anh ấy, tự mình đi ngủ?”

Lâm Mạc Thần hơi chau mày, vừa định lên tiếng, Lệ Trí Thành đã mở miệng trước: “Em đi ngủ đi.”

Giọng nói trầm thấp của anh ẩn chứa ý cười nhàn nhạt. Lâm Thiển ngăn người nhìn anh.

Khi ánh mắt giao nhau, Lâm Thiển bắt gặp vẻ trầm tĩnh và kiên định trong đôi mắt đen của anh.

Cô im lặng vài giây rồi đứng dậy: “Được thôi, em cũng cung kính không bằng tuân lệnh. Có điều hai anh đừng nói chuyện khuya quá, hãy nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong cô đi lên cầu thang. Lên tầng hai, cô không nhìn được quay đầu, hai người đàn ông đều dõi theo bóng cô.

Hừm, không ngờ họ ăn ý như vậy.

Vào giây phút đóng cửa phòng ngủ, Lâm Thiển nghe thấy giọng nói điềm tĩnh của Lệ Trí Thành vọng tới: “Lâm tiên sinh đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều trong dự án Minh Thịnh, từ lâu tôi đã muốn trực tiếp gặp

anh để nói lời cảm ơn. Hôm nay là mừng một Tết, tôi đến hơi đường đột, cũng không chuẩn bị quà, quả thực rất thất lễ. Ngày khác tôi nhất định sẽ lại đến thăm anh.”

Lâm Mạc Thần mời Lệ Trí Thành vào thư phòng nói chuyện.

Hai người ngồi bên bàn trà nhỏ, ngoài cửa sổ là hàng rào thơm ngát hương hoa.

Nhân tài trên thương trường thường dồi dào tinh lực, hai người đàn ông cũng không ngoại lệ. Tuy đã là nửa đêm nhưng bọn họ vẫn hoàn toàn tỉnh táo, sắc mặt không một chút mệt mỏi.

Lệ Trí Thành là khách nên im lặng, chờ Lâm Mạc Thần mở miệng trước.

Lâm Mạc Thần chợt nhớ đến chuyện em gái chống lại mệnh lệnh “về phòng đi ngủ” của mình, nhưng sau khi trao đổi ánh mắt với người đàn ông này, lại ngoan ngoãn nghe lời cậu ta.

Hừ... Anh cười thầm một tiếng lạnh lùng, sau đó cất giọng lạnh nhạt: “Lệ tiên sinh, nghe nói cậu đang theo đuổi em gái tôi?”

Lệ Trí Thành mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, xem ra cô ấy đã kể với anh.”

Lâm Mạc Thần cầm tách trà uống một ngụm, đặt xuống bàn rồi ngẩng đầu.

“Cậu dựa vào cái gì?” Ngữ khí rất lạnh nhạt.

Lúc hỏi câu này, Lâm Mạc Thần nhìn Lệ Trí Thành bằng ánh mắt lạnh nhạt. Nếu là đối tượng từng hợp tác với anh, chắc sẽ biết người đàn ông áo mũ chỉnh tề này đang có ý đồ đáng sợ nào đó.

Nghe câu chất vấn bức người, Lệ Trí Thành vẫn không đổi sắc mặt. Anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tôi cần dựa vào cái gì?”

Lâm Mạc Thần tựa vào thành ghế phía sau, từ tốn mở miệng: “Căn cứ vào sự định giá tài sản của Ái Đạt hiện thời, cho dù lượng tiêu thụ của nhãn hiệu Vinda cực kỳ cao đi chăng nữa, giá trị tài sản của Lệ Trí Thành cậu cũng chỉ tầm ba trăm triệu. Xung quanh tôi không thiếu đàn ông có tài sản gấp cậu mấy lần. Hơn nữa, công ty của cậu vừa thoát chết, cậu và tôi đều biết rõ, muộn nhất là năm sau, Ái Đạt sẽ lại gặp sự phong tỏa và cạnh tranh của các công ty cùng ngành nghề. Một khi cậu luôn phải đối mặt với nguy khốn, tôi làm sao có thể yên tâm giao em gái cho cậu?”

Lệ Trí Thành yên lặng nhìn đối phương. Vài giây sau, anh cúi xuống cầm ấm trà, rót đầy cốc của Lâm Mạc Thần rồi rót vào cốc mình.

Tiếp theo, anh cầm cốc trà uống một ngụm mới mở miệng: “Nước chảy thường xuyên sẽ không bị bốc mùi, trục của quay thường xuyên sẽ không bị kẹt. Giá trị tài sản ba trăm triệu đúng là quá thấp. Nhưng đó chỉ là tình trạng hiện tại, không phải sang năm, cũng không phải tương lai mà tôi và Lâm Thiển cùng chung sức xây dựng.”

Lâm Mạc Thần chau mày, không lên tiếng.

Lệ Trí Thành đặt cốc trà xuống bàn, nhượng mắt nhìn Lâm Mạc Thần: “Lâm tiên sinh, anh có muốn ký một thỏa thuận của người quân tử với tôi?” Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Nếu tôi có thể tạo ra một tương lai tươi đẹp cho cô ấy, xin anh hãy yên tâm giao em gái cho tôi.”

Lâm Thiển nằm trên giường. Ngoài cửa sổ tuyết rơi trắng xóa, tầng dưới yên lặng như tờ.

Kim giờ đồng hồ chỉ đến số hai, bọn họ đã ở trong thư phòng hơn một tiếng đồng hồ. Cả hai đều là người kiệm lời, lại có thể trò chuyện lâu đến thế, quả thực khiến Lâm Thiển hết sức ngạc nhiên.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy đây là điều đáng mừng. Lâm Mạc Thần từ trước đến nay chẳng thêm ứng phó với người không mang lại lợi ích cho mình, đồng thời lại là người anh không thích. Trước đây có nhiều đối tượng đến tận nhà tìm anh, nhưng chưa tới chục phút đã bị mời ra về. Tình hình hiện tại chứng tỏ... anh trai cô có cảm tình với Lệ Trí Thành?

Đúng rồi, sói là loài sống bầy đàn, luôn đoàn kết và ủng hộ lẫn nhau còn gì?

Vào thời điểm này, sự hiếu kỳ trong lòng Lâm Thiển còn lớn hơn lo lắng. Cô rất muốn biết họ nói chuyện gì. Hơn nữa, để anh trai sát hạch Lê Trí Thành cũng tốt, dù sao anh sớm muộn cũng phải qua cửa ải này...

Khoan đã, cô lại nghĩ đi đâu vậy, đây là lời Lê Trí Thành nói cơ mà?

Đúng lúc này, tầng dưới vang lên tiếng bước chân, tiếng mở cửa và tiếng nói chuyện.

Lâm Thiển lập tức nhảy xuống giường, lặng lẽ đi mở hé cánh cửa phòng ngủ. Đèn ở phòng khách bật sáng, hai hình bóng xuất hiện ở khu vực huyền quan. Lê Trí Thành đã ra về?

Lâm Thiển lại chạy đến bên cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Lê Trí Thành đi khỏi hàng rào. Anh đút hai tay vào túi quần, bước đi trầm ổn, sắc mặt vẫn bình thản như thường lệ.

Hừm... Lâm Thiển túm một góc rèm cửa sổ, cô suýt nữa quên mất, Lê Trí Thành bị tê liệt cảm xúc, cô chẳng thể nhìn ra điều gì từ gương mặt anh.

Tựa như phát giác ra sự tồn tại của Lâm Thiển, Lê Trí Thành đột nhiên ngẩng đầu về bên này, ánh mắt như xẹt điện.

Lâm Thiển vội nấp sang một bên theo phản xạ, né tránh tầm nhìn của anh. Cô nghĩ bụng: tránh mặt là phải, bây giờ cô và anh phát triển theo trình tự một cách tự nhiên. Nếu tỏ ra quá chủ động, cô sẽ bị anh nhìn xuyên thấu.

Đợi tiếng bước chân xa dần, Lâm Thiển mới lén thò đầu quan sát bên ngoài.

“Vẫn chưa nhìn đủ sao?” Một giọng nói lạnh lùng từ sau lưng truyền tới.

Lâm Thiển lập tức quay người, nở nụ cười ngọt ngào với anh trai. Lâm Mạc Thần đứng cửa, ánh mắt hết sức lạnh nhạt.

“Em và anh ấy chẳng có gì, chỉ là bạn bè bình thường. Việc gì anh phải sát hạch anh ấy?” Lâm Thiển vừa nói vừa đi đến, khoác tay anh trai.

Lâm Mạc Thần lặng thinh.

Lâm Thiển lại hỏi: “Hai anh nói chuyện gì mà lâu thế?”

Lâm Mạc Thần cười khê một tiếng, sau đó rút cánh tay khỏi em gái: “Yên tâm đi, trong khoảng thời gian ngắn, cậu ta sẽ không quấy nhiễu em.”

Lâm Thiển chớp chớp mắt.

Lâm Thiển lại nằm lên giường, mở mắt nhìn trần nhà.

Nói xong câu thâm sâu khó hiểu đó, Lâm Mạc Thần nghiêm mặt, kêu cô mau đi ngủ. Xem ra, anh không có ý cho cô biết nội tình.

Mà một khi anh không muốn nói, ông trời cũng chẳng ép nổi anh, Lâm Thiển càng không thể.

Đúng lúc này, di động báo hiệu có tin nhắn. Lâm Thiển sáng mắt, lập tức cầm lên đọc, quả nhiên là Lê Trí Thành.

“Tôi đã về đến khách sạn. Chúc em ngủ ngon.”

Lâm Thiển liền nhắn lại: “Vâng. À, hôm nay anh nói chuyện gì với anh trai tôi mà lâu thế?”

Lê Trí Thành trả lời rất nhanh: “Yên tâm, tôi có thể đối phó anh ấy.”

Lâm Thiển đọc lại tin nhắn, mặt hơi ửng hồng. Ngực khí này...

Không phải cô lo lắng cho anh, chỉ là cảm thấy hết sức hiếu kỳ mà thôi.

Lâm Thiển ném điện thoại sang một bên. Tình hình này là sao? Bên này, anh trai kêu cô yên tâm. Bên kia Lê Trí Thành cũng bảo cô yên tâm, nhưng cả hai đều không tiết lộ một chữ.

Không biết hai người giữ trò gì, bỏ mặc cô một bên. Hừ...

Một lúc sau lại nghĩ đến câu Lê Trí Thành nói bên tai dưới hoa tuyết trắng “luôn vui vẻ và hạnh phúc như ngày hôm nay”, trong lòng Lâm Thiển dội lên cảm giác rất mềm mại ấm áp.

Sau đó, cô đột nhiên nhớ tới Lâm Mạc Thần. mấy năm nay, anh mắc bệnh khó ngủ. Bây giờ đã quá giờ đi ngủ, chắc anh càng khó chợp mắt.

Cô ngồi dậy xuống tầng dưới, quả nhiên thấy Lâm Mạc Thần đang ngồi ở gian trồng hoa. Bên tay là tách trà nóng, anh bất động ngắm tuyết rơi, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Thiển cảm thấy hơi xót xa, cô nhẹ nhàng đi đến bên anh trai, ngồi xuống ghế sofa rồi ôm tay anh: “Anh, em còn chưa nói lời chúc mừng năm mới với anh.”

Lâm Mạc Thần mỉm cười, ngoảnh đầu nhìn cô.

Lâm Thiển tựa vào vai anh trai: “Cầu mong gia đình chúng ta luôn vui vẻ và hạnh phúc như ngày hôm nay.”

Cả hai anh em đều không ngủ, xem chương trình “Chào đón xuân mới” phát lại trên truyền hình. Lâm Thiển vừa xem vừa xét nét đủ điều. Lâm Mạc Thần chăm chú dõi mắt vào màn hình tivi, nhưng tâm tư của anh phảng phất trôi dạt tận phương nào.

Cuối cùng, anh quay sang em gái. Lâm Thiển nhận xét, Lê Trí Thành và anh cùng một loại người.

Hôm nay gặp mặt, cậu ta quả nhiên xứng đáng làm đối thủ của anh.

Nhưng bọn họ không giống nhau. Thậm chí anh nhìn thấy trên người Lê Trí Thành có điểm tương tự Lâm Thiển.

Dưới vỏ bọc mưu mô, người đàn ông này vẫn còn tồn tại sự dứt khoát và chân thành như Lâm Thiển.

Mà thứ đó... Lâm Mạc Thần nhếch miệng, anh đã mất đi từ lâu.

Về thỏa thuận bọn họ đạt được trong buổi tối hôm nay, không cần cho Lâm Thiển biết. Nếu Lê Trí Thành có năng lực và tấm chân tình thật sự, anh đương nhiên sẽ để mặc cậu ta theo đuổi em gái.

Nhưng nếu thiếu một trong hai yếu tố đó, tương lai cậu ta khuyhnh gia bại sản, thân bại danh liệt, sẽ chẳng liên quan đến người nào.

Lâm Thiển ngủ đến trưa hôm sau mới tỉnh giấc. Vừa mở mắt, cô liền vớ điện thoại. Lê Trí Thành nhắn tin cho cô từ sáng sớm, nội dung rất ngắn gọn: Công ty có việc, tôi đáp chuyến bay sáng sớm hôm nay về nước. Hẹn gặp lại em ở Trung Quốc.

Lâm Thiển không rõ xảy ra chuyện gì. Cho tới khi đi làm, cô mới được Tưởng Viên tiết lộ, là Khang tổng của Minh Thịnh giới thiệu Tổng giám đốc của một doanh nghiệp nhà nước cho Lê Trí Thành. Người này cũng có ý hợp tác với Ái Đạt, đúng lúc ông ta đến thành phố Lâm thăm người thân, nên anh phải lập tức quay về gặp gỡ khách hàng.

Hết kỳ nghỉ Tết âm lịch, Lâm Thiển về nước như dự định. Những công ty lớn trong ngành, gồm cả Tân Bảo Thụy, Tư Mỹ Kỳ và Ái Đạt cũng bắt đầu triển khai kế hoạch của năm mới. Một cuộc chiến mới sắp diễn ra.

Sáng thứ hai, tầng lớp quản lý của tập đoàn có cuộc họp thường kỳ. Lâm Thiển đến từ sớm. Một lúc sau, lãnh đạo cấp cao lần lượt đi vào.

Bên ngoài cửa sổ tuyết bay ngợp trời, khiến phòng hội nghị sáng trưng tỏa không khí an lành. Tranh vẽ ngày Tết vẫn treo trên trần nhà, tạo thành màu sắc ấm áp. Các giám đốc tươi cười, vui vẻ hàn huyên, trêu chọc lẫn nhau.

Thời điểm Boss chưa xuất hiện, phòng hội nghị lúc nào cũng náo nhiệt như vậy.

Lâm Thiển là người phụ nữ trẻ tuổi nhất, nhưng cô khéo ăn khéo nói, biết tiến lùi đúng mực nên rất hòa hợp với các giám đốc trung niên.

Đương nhiên hòa hợp rồi, sáng sớm hôm nay, cô đã bảo cấp dưới tặng quà mang từ Mỹ về cho các phòng ban. Quà ít quà nhiều không thành vấn đề, quan trọng là tấm lòng.

Mọi người đang trò chuyện, cửa phòng hội nghị lại một lần nữa mở toang, Lê Trí Thành đi vào, theo sau anh là người trợ lý Tưởng Viên.

Phòng hội nghị trở nên yên tĩnh ngay tức thì.

Lê Trí Thành ngồi ở vị trí đầu tiên. Tưởng Viên đặt quyển sổ và cái cốc giữ nhiệt quân dụng lớn xuống trước mặt anh rồi ngồi ở hàng ghế phía sau, chính là vị trí của Lâm Thiển thời gian trước.

Lê Trí Thành đặt một tay lên bàn, ngẩng đầu nhìn mọi người. Lâm Thiển quan sát anh từ phía xa. Cô cảm thấy, chỉ một động tác đơn giản, khí chất mạnh mẽ lạnh nhạt của anh liền hiện rõ.

Mấy ngày không gặp, bây giờ nhìn anh qua đám đông, cô lại cảm thấy hơi xa lạ và khang khác. Từ người anh tỏa ra vẻ trầm ổn, khi anh hướng ánh mắt về phía bạn, bạn sẽ cảm thấy khí chất yên tĩnh bức người rất riêng biệt.

Lâm Thiển thừa nhận, bộ dạng của anh bây giờ khiến cô rung động.

Có lẽ mọi người cũng có cảm giác như cô, bởi khi Lê Trí Thành đảo mắt một vòng, phòng hội nghị rơi vào trạng thái yên lặng chưa từng có.

“Mọi người ăn Tết thế nào?” Lê Trí Thành mở miệng, giọng điệu ẩn hiện ý cười.

Câu hỏi của anh khiến không khí bớt căng thẳng, phó tổng giám đốc Lưu Đồng ngồi bên tay trái lên tiếng: “Không tồi, tôi về quê một chuyến, mang một ít đặc sản của quê nhà. Lát nữa tôi sẽ bảo thư ký chia cho mọi người.”

“Được, cảm ơn Lưu tổng.” Mọi người hòa theo.

Cố Diên Chi cười: “Năm mới khí thế mới. Lê tổng của chúng ta bận rộn không ngừng nghỉ.”

Lê Trí Thành mỉm cười, không đáp lời. Lâm Thiển hơi chột dạ. Cô không nhận nổi, liếc Cố Diên Chi một cái. Sắc mặt anh ta vẫn bình thường, không nhìn về phía cô.

May mà không sao. Không phải Lê Trí Thành kể vụ đi Mỹ với Cố Diên Chi đấy chứ? Nếu thật sự tiết lộ, cô sẽ rất ngượng ngùng khi đối diện với “con cáo già” Cố Diên Chi này.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành đột nhiên ngẩng đầu, đảo mắt qua Lâm Thiển như tia chớp. Ánh mắt của anh thâm trầm bức người.

Lâm Thiển lập tức cúi xuống, né tránh ánh mắt anh.

Người đàn ông này đúng là...

Cố Diên Chi chưa chắc biết rõ mọi chuyện, nhưng nhất định anh ta ám chỉ điều gì đó.

Lâm Thiển cầm cốc trà uống một ngụm. Người đàn ông trung niên bên cạnh nói một câu, khiến mọi người cười ồ. Lâm Thiển không để ý, nhưng cũng cười theo đám đông. Tuy không nhìn người đàn ông ở vị trí đầu tiên, nhưng cô có cảm tưởng, ánh mắt của anh không rời khỏi người cô.

Cảm giác này... giống như lén lút vụng trộm ở chốn văn phòng... tương đối kích thích.

Lê Trí Thành cũng âm thầm quan sát cô gái hai má hơi ửng đỏ nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh kia.

Mấy ngày không gặp, người phụ nữ của anh vẫn sinh động như thường lệ.

Phòng thị trường báo cáo tình hình dự án của doanh nghiệp nhà nước mà Lê Trí Thành và Cố Diên Chi dốc sức tranh thủ trong mấy ngày qua.

Đây quả là khởi đầu tốt đẹp trong năm mới. Tuy hai bên vẫn chưa ký hợp đồng nhưng mấy ngày qua, Lê Trí Thành và Cố Diên Chi dành nhiều thời gian tiếp Khang tổng và vị lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước đó. Trước khi đi, đối phương hy vọng Ái Đạt sớm gửi tài liệu cụ thể và hứa sau Tết sẽ mời Lê Trí Thành đến công ty đàm phán. Có thể thấy đối phương rất có hứng thú với Ái Đạt.

Nghe xong báo cáo, mọi người vô cùng phấn chấn, Lâm Thiển cũng vui mừng. Lê Trí Thành vẫn điềm tĩnh như thường lệ. Anh chăm chú lắng nghe các phòng ban phát biểu, thỉnh thoảng cầm bút viết vài dòng, hoặc đưa ra câu hỏi. Người bị hỏi luôn thận trọng trả lời, thậm chí liếc anh mấy lần, hy vọng bắt gặp vẻ tán đồng trên gương mặt anh.

Chứng kiến cảnh tượng này, Lâm Thiển lại một lần nữa cảm thán, bây giờ hoàn toàn khác trước.

Cô còn nhớ lúc Lê Trí Thành mới tiếp quản công ty, không khí của cuộc họp chiến lược quan trọng đầu tiên đâu có như hiện thời? Mọi người tranh cãi om xòm, không để vị công tử xuất thân từ quân nhân này vào mắt.

Còn hiện tại thì sao?

Trải qua một thời gian, tập đoàn đã thay da đổi thịt hoàn toàn. Bây giờ cả Ái Đạt, hơn nghìn công nhân viên, mấy chục dây chuyền sản xuất, mấy trăm cửa hàng... đều là quân cờ trong tay anh.

Sau khi các phòng ban kết thúc bản báo cáo, đến lượt công ty con Vinda do Tiết Minh Đào đứng đầu. Lúc này, Cố Diên Chi đột nhiên nói xen ngang: “Bên Tiết tổng có một thông tin không tốt lắm, Tiết tổng hãy phát biểu vào trọng tâm đi.”

Lời nói vừa dứt, bầu không khí lập tức lắng xuống. Lâm Thiển cũng giật mình, tối qua cô mới về đến thành phố Lâm, sáng nay đến tập đoàn họp nên không nắm rõ tình hình.

Tiết Minh Đào gật đầu, thông báo vắn tắt lượng tiêu thụ của Vinda trong thời gian Tết âm lịch, đồng thời điểm lại đơn đặt hàng của thời gian trước đó, con số đương nhiên đáng mừng. Tiếp theo, anh ta chuyển sang vấn đề khác: “Căn cứ vào nguồn tin đáng tin cậy, sau Tết Tư Mỹ Kỳ sẽ thành lập một nhãn hiệu con giống chúng ta. Đồng thời, hệ thống sản phẩm bậc trung to lớn của bọn họ sẽ triển khai một loạt hoạt động khuyến mại giảm giá quy mô lớn. Ngoài ra, mấy công ty nằm trong Top 10 trên thị trường cũng đưa ra sản phẩm tương tự, tiến hành kế hoạch tuyên truyền bán hàng trên mạng. Miếng thịt ngon ai cũng muốn tranh phần, những động thái này nhiều khả năng ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của Vinda, khiến thị phần của chúng ta bị thu hẹp.”

Phòng hội nghị trở nên yên tĩnh lạ thường.

Một lúc sau, Lưu Đồng châm điếu thuốc, cất giọng không mặn không nhạt: “Tư Mỹ Kỳ vĩnh viễn là vậy, chỉ chuyên mô phỏng, hạ giá, cạnh tranh ác ý, chẳng chịu sáng tạo, đúng là vô liêm sỉ.”

Nói thì nói vậy nhưng thị trường là tự do, đối thủ cạnh tranh dùng thủ đoạn mô phỏng, khiến mọi người căng thẳng và phẫn nộ, nhưng cũng chẳng làm gì được bọn họ.

Lê Trí Thành lên tiếng: “Mọi người có ý kiến gì không?” Lúc hỏi câu này, anh tựa vào thành ghế phía sau, hai tay đặt trên đầu gối, ánh mắt lạnh nhạt. Không hiểu tại sao, bộ dạng của anh toát ra một vẻ trầm ổn, có thể khổng chế toàn bộ cục diện.

Trước câu hỏi của anh, mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Có người đề nghị cũng tiến hành hoạt động khuyến mại giảm giá, cố gắng bảo vệ nhãn hiệu Vinda.

Cũng có người đề nghị tăng cường hoạt động tuyên truyền và quảng cáo trên internet, không nên giảm giá mà làm tốt công tác xây dựng thương hiệu. Đây chính là công việc Tiết Minh Đào và Lâm Thiển đang làm nên bọn họ đều gật đầu tán thành.

Tuy nhiên, Lâm Thiển chú ý, trong cuộc thảo luận sôi nổi này, Lê Trí Thành và mấy tâm phúc như Cố Diên Chi hay Lưu Đồng đều không phát biểu ý kiến. Cô nghĩ cũng phải thôi, với tâm tư thâm trầm và thủ đoạn

của Lê Trí Thành, có lẽ vấn đề này nằm trong định liệu của anh.

Xem ra mấy lãnh đạo cao cấp đã sớm đạt thỏa thuận chung về khó khăn trong tương lai.

Mặc dù vậy, Lâm Thiển không ngờ, cuối cùng “thỏa thuận chung” đó lại rơi trúng người cô.

Sau khi nghe ý kiến của mọi người, Tiết Minh Đào gật đầu: “Ý kiến của quý vị rất có giá trị, công ty con chúng tôi sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng, để đề ra phương án có tính mũi nhọn. Sáng nay, tôi và mấy vị lãnh đạo đã bàn bạc, có một ý tưởng sơ bộ. Sự việc này cần một nhóm nhân viên có năng lực và chuyên nghiệp phụ trách, mới có thể độ sức với đối thủ cạnh tranh. Công ty con chúng tôi muốn thành lập bộ phận thị trường bên ngoài là sắp xếp kế hoạch tổng thể về thị trường, nhưng trên thực tế, bộ phận thị trường chuyên tập trung vào trận đánh này.”

Lời nói rất có lý, mọi người đều gật đầu.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành ngắt đầu hỏi: “Anh định đề xuất ai phụ trách bộ phận mới?”

Tiết Minh Đào quay sang Lâm Thiển ở bên cạnh: “Tôi định tạm thời để giám đốc Lâm phụ trách. Cô ấy vốn xuất thân từ thị trường, việc tiến hành mở rộng mạng lưới tiêu thụ của Vinda trên mạng cũng do cô ấy chỉ đạo. Tôi cho rằng giám đốc Lâm là người thích hợp nhất.”

Lưu Đồng gật đầu tán thành: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Một tiếng sau.

Lâm Thiển ngồi trong phòng làm việc của CEO, quan sát bức tranh thủy mặc ở bờ tường đối diện đến mức thất thần.

Bức tranh là do cô bảo người treo sau khi rời khỏi chức vụ. Nó không hoành tráng, vạm vỡ phi nhanh như tranh trong văn phòng của CEO các doanh nghiệp khác. Bức họa không lớn, hình vuông, trên chỉ có vài cành trúc lơ thơ, dòng nước ẩn hiện, sương mờ bao phủ.

Tuy nhiên, Lâm Thiển cảm thấy rất thú vị. Nét họa như người, mặc dù chỉ vài đường nhưng cũng có thể khiến những bức tranh sơn thủy đầy màu sắc khác trở nên nhạt nhòa.

Cô nghĩ, thật ra nội tâm của anh cũng rất thanh cao và tự phụ.

Vừa rời trong phòng hội nghị, sau tiết mục đề bạt, Lê Trí Thành hỏi cô: “Lâm Thiển, em thấy thế nào?”

Cô có thể nói gì chứ? Một khi đây là sự sắp xếp của anh, cô đương nhiên giờ cả hai tay hai chân tán thành.

Thế là Lâm Thiển tươi cười mở miệng: “Tôi nghe theo sự sắp xếp của lãnh đạo. Tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực. Tôi tin dưới sự lãnh đạo của Lê tổng, chúng ta sẽ có một cuộc phản kích ngoạn mục.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lâm Thiển ở lại trò chuyện cùng mọi người. Một lúc sau, Tưởng Viên đi vào, mỉm cười nói với cô: “Giám đốc Lâm, Lê tổng mời cô đi văn phòng đợi sếp.”

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ Tết, CEO phải đi một vòng quanh các phòng ban để khích lệ động viên mọi người theo thông lệ.

Do đó, Lâm Thiển ngồi ở văn phòng Lê Trí Thành khoảng mười phút, vẫn chưa thấy anh quay về.

Thật ra mấy ngày qua Lâm Thiển cũng hơi nhớ anh. Hình bóng anh thường hiện lên trong tâm trí cô. Dù sao tâm tư cũng đã bị xáo trộn bởi anh, làm sao có thể dễ dàng khôi phục tình trạng ban đầu?

Nghĩ đến chuyện ở riêng bên cạnh anh, tuy chỉ bàn công việc, trong lòng cô cũng như mọc lên ngọn cỏ, có cảm giác ngứa ngáy. Lại ngồi một lúc, Lâm Thiển vô tình liếc qua giá sách ngăn nắp ở dưới bức tranh, cô đột nhiên nảy ra một ý định.

Lâm Thiển liền đứng dậy đi ra cửa, quan sát động tĩnh ở bên ngoài. Sau đó, cô chạy đến bên giá sách.

Cô nhanh chóng tìm thấy quyển “Bình pháp Tôn Tử” của Lê Trí Thành. Khi ngón tay chạm vào gáy sách, trong lòng cô hơi xúc động.

Tờ cảm nang thứ hai, tôi đến ngay đây.

Không thể để Lê Trí Thành bắt gặp. Anh mà nhìn thấy, tức là cô sẽ trở thành người của anh. Vì vậy cô chỉ có thể xem trộm.

Lâm Thiển rút quyển sách, lật giở một lượt, liền nhìn thấy tờ giấy gấp làm tư. Cô vội mở ra xem: Thỉnh quân nhập ủng, mượn dao giết người...

Đây là tờ diếu kế đầu tiên. Lâm Thiển gấp lại như cũ, kẹp vào quyển sách. Sau đó, cô giở tiếp trang sau, lại phát hiện một tờ. Mặc dù chưa mở ra nhưng Lâm Thiển vẫn lơ mơ nhìn thấy mấy từ trên tờ giấy mỏng màu trắng: Nhất tiễn tam điêu[2]...

[2] Nhất tiễn tam điêu: Một mũi tên trúng ba con chim, một mũi tên trúng ba đích.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Giọng nói của Tưởng Viên vọng vào: “Lệ tổng, giám đốc Lâm đang ở bên trong.”

“Tôi biết rồi.”

Lâm Thiển vội vàng nhét tờ giấy vào quyển sách rồi đặt về chỗ cũ. Tiếp theo, cô chạy nhanh ra ghế sofa. Vừa đặt mông xuống ghế, Lâm Thiển liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Lâm Thiển nở nụ cười rạng rỡ: “Lệ tổng”.

Lệ Trí Thành thuận tay đóng cửa, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt chăm chú, vô tư và thẳng thắn, phẳng phất mấy ngày xa nhau không tồn tại, anh vẫn là người đàn ông theo đuổi cô buổi tối hôm đó.

Lâm Thiển ngồi im, nhưng cô có thể cảm nhận, không khí trong căn phòng trở nên mờ ám theo cái nhìn vô ý của anh.

Lệ Trí Thành đi đến bàn làm việc, cầm cốc nước uống một ngụm rồi cởi áo comple vắt lên thành ghế. Sau đó, anh cầm một tập tài liệu đi về phía cô. Vừa đi một hai bước, anh đột nhiên quay đầu về phía giá sách.

Lâm Thiển thuận theo ánh mắt của anh, giật nảy mình. Tờ cảm nang diếu kế thứ hai rơi xuống đất từ bao giờ.

Lâm Thiển lập tức quyết định giả bộ ngốc nghếch.

Lệ Trí Thành chậm rãi đi đến bên giá sách, cúi xuống nhặt tờ giấy nhưng không kẹp vào quyển sách mà cầm trong tay, sau đó quay đầu nhìn người phụ nữ.

Bốn mắt chạm nhau, Lâm Thiển tỏ ra thản nhiên. Tuy nhiên, trong lòng cô có cảm giác làm chuyện xấu bị phụ huynh tóm được như lúc còn nhỏ.

Cô bất chợt thấy hơi buồn cười.

Trong phòng làm việc của Lệ Trí Thành có ba chiếc sofa, một ghế dài, một ghế đôi và một ghế đơn. Lệ Trí Thành thường ngồi ở chiếc ghế đơn nên lúc này, Lâm Thiển ngồi ở ghế dài bên cạnh để tiện báo cáo công việc.

Ai ngờ, khi đi tới bàn uống trà, anh không ngồi ở ghế đơn mà ngồi xuống cạnh Lâm Thiển.

Mùi hương quen thuộc của riêng anh tựa hồ lại bao trùm cả người cô trong giây lát. Căn phòng rất yên tĩnh, hai người ngồi nhìn nhau.

Lâm Thiển lên tiếng trước: “Lệ tổng tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Lệ Trí Thành không trả lời mà cầm tờ cảm nang diếu kế. Lâm Thiển tròn mắt theo dõi động tác của anh, chỉ thấy anh liếc cô một cái rồi bỏ vào túi áo sơ mi của mình.

Rõ ràng Lệ Trí Thành không lên tiếng nhưng Lâm Thiển bỗng dưng đỏ mặt. Bởi cô nhớ đến câu nói của anh lần trước: muốn xem thì tự mình lại đây lấy.

Lần trước, anh chỉ cầm trong tay, đặt lên thành ghế, còn lần này...

Giống như không hề phát giác cử chỉ của mình lại một lần nữa khiến người phụ nữ bên cạnh bối rối, Lê Trí Thành thản nhiên đặt tập tài liệu ra trước mặt cô: “Em xem đi.”

Lâm Thiển mở ra, bên trong là lý lịch của năm sáu người, đều là nhân viên của tập đoàn. Lâm Thiển hiểu ra vấn đề, đây là những nhân tài thuộc tổ dự án của các loại sản phẩm có biểu hiện đặc biệt xuất sắc trong thời gian qua. Đa phần là người có thâm niên công tác năm năm trở lên nên tương đối đáng tin cậy.

Bình giỏi tướng mạnh. Đây là dành cho cô hay sao?

Đang định mở miệng, giọng nói trầm thấp của Lê Trí Thành vang lên bên tai cô: “Em thấy sao về quyết định của tôi ngày hôm nay?”

Lâm Thiển đặt tài liệu xuống bàn, ngoảnh đầu nhìn anh.

Lúc này, Lê Trí Thành đang ngồi tựa vào thành ghế, hai chân vắt chéo, một tay đặt lên thành ghế sau lưng cô, một tay đặt lên đầu gối. Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Lâm Thiển đáp khê: “Tôi có một nghi vấn.”

“Em nói đi.”

Kỳ thực nghi vấn này đã xuất hiện trong đầu Lâm Thiển từ trong cuộc họp ban nãy. Do mọi người bàn tán sôi nổi nên cô không đề cập tới.

“Thật ra trong thời gian qua, tôi thường nghĩ đến cuộc chiến thương mại do anh phát động lần trước.”

“Ừ.”

“Nhắc đến mới nói, lần trước chúng ta cũng được coi như dùng chiêu bất ngờ. Chiến lược bán sản phẩm cao cấp với giá thấp để chiếm thị trường bậc trung chỉ Ái Đạt chúng ta có thể làm được, Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ không thể.”

Khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười.

Lâm Thiển hít một hơi sâu, tiếp tục lên tiếng: “Bởi vì thời gian trước đó, sản phẩm từ giá cao đến giá thấp của Ái Đạt đã bị mất thị trường, nên chúng ta dùng chiêu này cũng không phát sinh nhiều ảnh hưởng tiêu cực. Tuy nhiên, Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ khác chúng ta. Hệ thống giá cả của bọn họ rất hoàn thiện, nếu làm như chúng ta, toàn bộ hệ thống giá của họ sẽ bị loạn. Chúng ta coi như bắt đầu lại, còn bọn họ làm sẽ thành tự đập đá vào chân mình.”

“Ừ. Vậy thì sao?”

“Do đó, về vấn đề Tư Mỹ Kỳ và các công ty khác tấn công nhãn hiệu Vinda, các công ty nhỏ không nói làm gì, chất lượng của bọn họ thua xa chúng ta, còn Tư Mỹ Kỳ...” Ngừng vài giây, cô nói: “Trần Tranh có hùng hổ đến mức nào cũng không thể làm như chúng ta. Hơn nữa, hiện giờ nhãn hiệu của chúng ta đã có tiếng tăm, đến trước xếp trước đến sau xếp sau là quy luật bất biến của thị trường. Vì vậy, bọn họ rất khó có thể cạnh tranh với chúng ta.”

Lâm Thiển nhìn Lê Trí Thành bằng ánh mắt sáng ngời: “Tình hình nêu ra ở cuộc họp ban nãy không đáng lo ngại. Nhưng anh lại quyết định thành lập bộ phận mới.” Cô ngó tập lý lịch ở trên bàn: “Còn điều bao nhiêu nhân tài cho tôi. Do đó, anh nên cho tôi biết, mục tiêu thật sự của anh là gì?”

Bây giờ cô đã có kinh nghiệm, Lê Trí Thành làm việc gì cũng có ý đồ đằng sau. Bề mặt mà bạn nhìn thấy, chắc chắn là thứ mà anh muốn để bạn thấy. Còn mục đích thật sự của anh được che giấu dưới tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc.

Trong cuộc họp ngày hôm nay, anh khua chiêng đánh trống, cố ý thành lập bộ phận toàn nhân tài để đối phó với sự khiêu khích của các đối thủ cạnh tranh do Tư Mỹ Kỳ cầm đầu. Đây là lý do hết sức hợp tình hợp lý, cũng là phản ứng bình thường của một doanh nghiệp khi đối diện với sự cạnh tranh trên thị trường.

Lê Trí Thành nhất định có mục tiêu lớn hơn che giấu ở đằng sau việc thành lập bộ phận này.

Quả nhiên anh nhướng mắt nhìn Lâm Thiển, miệng mỉm cười.

“Giả mà là thực, thực mà là giả.” Anh lên tiếng: “Mục tiêu của tôi là Tân Bảo Thụy, là thị trường to lớn vốn thuộc về Ái Đạt đã bị bọn họ chiếm mất.”

Lâm Thiển hoàn toàn chấn động.

Tân Bảo Thụy là “đầu tàu” nhiều năm qua không ai có thể động tới, lại được tập đoàn Chúc thị tài chính hùng hậu chống lưng. Vậy mà Lê Trí Thành coi bọn họ là mục tiêu, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ nổi da gà.

Cô yên lặng quan sát gương mặt nghiêng bình tĩnh của anh.

Không biết anh to gan đến mức nào?

So với Tân Bảo Thụy, Ái Đạt bây giờ chỉ là con cừu non mới vừa đứng vững. Liệu Lê Trí Thành có thể dẫn dắt mọi người, dùng yếu thắng mạnh như những câu chuyện chiến tranh mang tính chất truyền kỳ?

Ngoài ra vào thời khắc này, anh dễ dàng tiết lộ tâm tư với cô. Đó là vì anh thật sự không đề phòng cô?

Một ý nghĩ bất chợt vụt qua đầu óc Lâm Thiển: Nếu là vậy, sẽ chẳng còn gì đáng sợ khi yêu anh.

Tuy nhiên, đây không phải là một ý tưởng ngông cuồng tự đại, bởi Lê Trí Thành từ tốn mở miệng: “Đối phó với Tư Mỹ Kỳ, chỉ cần dùng sản phẩm sẵn có của Ái Đạt và một số chiêu giương đông kích tây là đủ. Nhưng với Tân Bảo Thụy... chúng ta phải dùng “dao thật sắc thật”.”

Anh rút tay khỏi thành ghế sau lưng Lâm Thiển, đặt lên đầu gối: “Vì vậy, tôi cần một cây cung dài.”

Lâm Thiển ngẩn người. “Cây cung dài”? Cô từng nghe qua điển tích thương mại này, ý của anh là...

Quả nhiên Lê Trí Thành nói tiếp: “Trên danh nghĩa là bảo vệ sự phát triển của nhãn hiệu Vinda, tuy nhiên, nhiệm vụ thật sự của em là giúp tôi bí mật tạo ra cây cung này.”

16. Chương 16

“Nhiệm vụ thật sự của em là giúp tôi tạo ra cây cung này.”

Sau khi nghe Lê Trí Thành nói câu đó, tâm trạng của Lâm Thiển sôi sục. Nhưng dù xúc động, lý trí của cô vẫn tỉnh táo, chưa đến mức bị khuất phục một cách triệt để bởi người đàn ông khiến cô ngưỡng mộ, và bởi tham vọng của anh.

“Nhưng...” Cô cất giọng nghi hoặc: “Anh xác định là bây giờ ư?”

“Ừ, em có nghi vấn gì sao?” Lê Trí Thành quan sát Lâm Thiển ở cự ly gần, giọng nói trầm thấp tựa hồ ngay bên tai cô.

Vành tai Lâm Thiển hơi ngứa ngứa.

“Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.” Cô ngoảnh đầu về phía anh: “Tuy nói Tân Bảo Thụy chiếm lĩnh phần lớn thị trường vốn thuộc về chúng ta, nhưng hiện tại, nhãn hiệu Vinda mới tạo được chỗ đứng. Vừa giao chiến với Tư Mỹ Kỳ xong lại lập tức đối phó công ty đầu ngành Tân Bảo Thụy, có phải...” quá ngông cuồng, quá hống hách?

Nóng vội? Đúng rồi, chính là từ này.

“Có phải hơi nóng vội không?” Lâm Thiển chọn từ ngữ uyển chuyển hơn.

Lời nói này cũng có lý, tuy Lê Trí Thành là bậc kỳ tài nhưng cô cho rằng, anh cần thận trọng một chút.

Lê Trí Thành im lặng vài giây mới lên tiếng: “Em nghĩ, tôi là người hiếu chiến sao?”

Lâm Thiển: “... Anh không phải à?”

Hai người cách rất gần. Anh cúi đầu, cô ngẩng đầu, bốn mắt chạm nhau. Rõ ràng đang thảo luận đề tài kinh doanh nghiêm túc, vậy mà tư thế của hai người hết sức mờ ám.

“Không phải.” Lệ Trí Thành đột nhiên cúi thấp, hôn phớt lên má Lâm Thiển rồi rời đi ngay.

Trống ngực Lâm Thiển đập thành thịch, thịch thịch.

Sau nụ hôn, anh yên lặng nhìn cô chăm chú. Lâm Thiển ngoảnh đầu sang một bên, né tránh ánh mắt anh.

Lâm Mạc Thần chẳng nói Lệ Trí Thành sẽ không quấy nhiễu cô trong thời gian này hay sao?

Lẽ nào cô hiểu sai ý anh trai? Dù sao Lâm Mạc Thần cũng là người đàn ông trưởng thành, nên từ “quấy nhiễu” là ám chỉ sự đụng chạm thân mật ở mức độ cao hơn?

Lệ Trí Thành cất giọng bình thản, giống như nụ hôn vừa rồi là hành động hết sức tự nhiên, không cần lời giải thích: “Có một điểm em nói không đúng. Nhân hiệu Vinda không phải an toàn tuyệt đối. Tư Mỹ Kỳ không có khả năng tạo ra một nhân hiệu đối kháng, nhưng Tân Bảo Thụy hoàn toàn có thể.”

Lâm Thiển lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

Lệ Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Muộn nhất là nửa năm sau, bọn họ có thể tạo ra một nhân hiệu mới không liên quan đến Tân Bảo Thụy. Bọn họ thậm chí chấp nhận lợi nhuận bằng không hoặc con số âm để tiến hành phong tỏa tiêu diệt Vinda.”

Lâm Thiển giật mình. Đúng vậy, tập đoàn Chúc thị đứng sau Tân Bảo Thụy dính đến nhiều lĩnh vực như bất động sản, tài chính, chế tạo, có thực lực hùng hậu. Bọn họ thường xem xét toàn cục, dù một nhân hiệu bị lỗ, nhưng có thể tiêu diệt Ái Đạt, đồng thời chiếm lĩnh thị trường mới này, về lâu dài vẫn kiếm được nhiều tiền. Người khác không đủ thủ đoạn và thực lực, nhưng tên cáo già xảo quyệt như Ninh Duy Khải hoàn toàn có khả năng đó.

Vì vậy chúng ta phải “tiêu diệt” bọn họ...” Lệ Trí Thành nói nhỏ: “Trước khi họ ra tay.”

Công ty con rất phát triển của Ái Đạt trong thời gian gần đây quyết định thành lập bộ phận Thị trường. Thông tin có vẻ bình thường này nhanh chóng truyền đến tai Trần Tranh cũng như Ninh Duy Khải.

Phản ứng của Trần Tranh là cười nhạt một tiếng. Cạnh tranh gay gắt, kẻ sống người chết là quy luật bất biến của thị trường. Trước đó Lệ Trí Thành giăng bẫy để anh ta nhảy vào, nhưng thị trường không phải dựa vào quỷ kế nhất thời là có thể phân cao thấp, mà phải dựa vào thực lực thật sự.

Đây cũng là sở trường của Tư Mỹ Kỳ trong bao năm qua.

Nghe nói gần đây Tiết Minh Đào thường đưa cấp dưới đi thị sát các cửa hàng, thậm chí cử người theo dõi động thái của đối thủ, dường như muốn tiến hành cuộc chiến quy mô lớn với Tư Mỹ Kỳ.

Rất tốt, các anh hãy đợi đấy.

Thật ra Trần Tranh không hề ý thức, anh ta đã coi Tiết Minh Đào trở thành đối thủ trực tiếp của mình một cách tự nhiên. Anh ta càng không nhận ra, Lệ Trí Thành và Lâm Thiển đã chẳng thêm để anh ta vào mắt.

Trong phòng làm việc của CEO Tân Bảo Thụy lại là một cảnh tượng khác.

Người trợ lý Nguyên Tuấn đẩy báo cáo đến trước mặt Ninh Duy Khải: “Gần đây Tư Mỹ Kỳ và Ái Đạt cạnh tranh gay gắt. Ái Đạt thậm chí thành lập bộ phận chuyên để đối phó Tư Mỹ Kỳ. Đây là danh sách nhân viên của bộ phận đó.”

Ninh Duy Khải xem qua, mỉm cười: “Nguyên Tuấn à, cậu nói thử xem, việc chúng ta chuẩn bị thành lập nhân hiệu mới để đánh Vinda, tên bộ đội giả heo ăn thịt hổ đó có đoán ra không?”

Nguyên Tuấn hơi ngẩn người. Từ khi Vinda tách riêng Ninh Duy Khải thường dùng từ “giả heo để ăn thịt hổ” ám chỉ Lệ Trí Thành, nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong ngành.

“Có thể.” Anh ta đáp.

Ninh Duy Khải gật đầu: “Vì vậy chắc chắn hẳn ta phải có biện pháp đối phó, còn điều “ái tướng” Lâm Thiển đi thành lập bộ phận Thị trường... Hừ, giả tạo thật đấy, hẳn ta làm việc nhất định có ý đồ đằng sau, chắc chắn tính kế với tôi ở đâu đó.”

Nguyên Tuấn cười: “Tính kế với anh cũng không phải chuyện dễ dàng. Có điều, chúng ta không thể để đối phương đạt được ý đồ. Ninh tổng, có cần tăng thêm áp lực trên thị trường để thăm dò thực lực của họ?”

Ninh Duy Khải ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Không cần thiết, cứ bình tĩnh quan sát tình hình rồi tính sau.”

Anh ta ngược nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cất giọng thản nhiên: “Cậu thử nghĩ xem, voi đánh nhau với cừu non, liệu voi có nên đuổi theo cừu non hay không? Không biết chừng sẽ rơi vào bẫy ấy chứ. Voi đương nhiên nên đợi cừu non chủ động đâm vào chân mình rồi giẫm một phát trừ diệt đối phương.”

Ngày thứ Bảy, thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh, nắng vàng rực rỡ. Lâm Thiển đang tập thể dục trong phòng, di động đột nhiên đổ chuông.

Là Lê Trí Thành, anh nói ngắn gọn: “Tôi đang ở dưới nhà.”

Hả? Lâm Thiển cầm điện thoại đi ra ngoài ban công, quả nhiên nhìn thấy Lê Trí Thành đang đứng tựa vào xe của anh, ngẩng đầu nhìn về phía nhà cô.

“Xuống đi, tôi sẽ đưa em đi tìm “cây cung dài”.”

Thời tiết vẫn còn giá lạnh, cửa kính ô tô nhanh chóng phủ lớp hơi nước mỏng.

Hôm nay Lê Trí Thành mặc bộ đồ như lúc ở Mỹ, chỉ có điều áo thun bên trong thay bằng màu trắng. Khí chất nghiêm nghị của người lính giảm đi mấy phần, trông anh lúc này giống một thanh niên trẻ trung.

Rất nhiều người phụ nữ thích nắm tay của đàn ông, Lâm Thiển cũng không ngoại lệ. Hai bàn tay đang đặt trên vô lăng có nước da sẫm hơn gương mặt anh một chút, ngón tay dài cân đối, đầy sức mạnh cũng rất đàn ông. Nhìn kỹ mới thấy, mu bàn tay anh xuất hiện mấy vết sẹo mờ mờ.

Hiện tại, đôi bàn tay này không phải cầm súng hay hành trang bộ đội mà là giang sơn của doanh nghiệp.

Còn nữa... có lẽ trong tương lai, bàn tay đó sẽ nắm chặt tay cô.

Lâm Thiển thăm quan sát một lúc mới quay đầu hỏi Lê Trí Thành: “Không phải cùng một kiểu áo trong, anh mua mấy cái có màu sắc khác nhau đấy chứ?”

Lê Trí Thành đánh tay lái, rẽ sang một bên: “Ừ, tôi có mấy cái.”

Lâm Thiển không còn gì để nói. Cô từng nghe qua, một số đàn ông mua một lúc cả chục bộ quần áo mình thích để giảm bớt phiền hà. Anh là quân nhân có tác phong gọn gàng dứt khoát, làm vậy cũng chẳng có gì lạ thường.

“Em không thích sao?” Lê Trí Thành đột nhiên hỏi.

Chỉ bốn từ đơn giản nhưng khiến ngọn cỏ trong lòng cô như đón cơn gió thoảng qua.

Ngữ khí này... rõ ràng là hỏi bạn gái.

“Không, tôi chỉ cảm thấy thú vị.” Cô thật thà trả lời.

Anh vẫn dõi mắt về phía trước, cất giọng bình thản: “Từ trước đến nay, tôi chẳng có người phụ nữ nào quan tâm đến những chuyện này.”

Lâm Thiển: “... Ừm”, lập tức ngoảnh đầu ngắm đường phố.

Sau khi chấp nhận cùng anh “từ từ phát triển”, cô luôn rơi vào bầu không khí mờ ám như lúc này.

Không khí mờ ám một khi nảy sinh, sẽ luôn tồn tại ở khắp mọi nơi mọi lúc. Một lời nói cử chỉ cũng mờ ám, một ánh mắt hay tư thế gần kề cũng rất mờ ám.

Cảm giác này rất ngọt ngào và dễ chịu, tựa như dòng suối chảy vào lòng bạn, từ từ nhấn chìm bạn.

Có phải tình cảm thích hợp như vậy sẽ khiến đàn ông càng đàn ông hơn, phụ nữ càng giống phụ nữ hơn, nên hai bên càng bị đối phương thu hút?

Ngoài ra, nụ hôn “chuồn chuồn đập nước” rơi trên mặt cô mấy hôm trước có phải là một giây phút không thể kìm nén tình cảm của người đàn ông này?

Lệ Trí Thành đưa Lâm Thiển đi phố Xuân Đô. Nơi đây có trung tâm thương mại lớn nhất thành phố Lâm, quầy hàng của Ái Đạt, Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ trong trung tâm thương mại cũng có quy mô lớn nhất, đầy đủ sản phẩm nhất cả nước.

Trước khi xuống xe, Lệ Trí Thành lấy ra hai cái mũ lưỡi trai, anh tự đội một cái, cái còn lại đội lên đầu Lâm Thiển. Lâm Thiển hiểu ý anh, bọn họ đi tìm hiểu thị trường, đương nhiên phải âm thầm lặng lẽ. Thế là cô cũng bắt chước Lệ Trí Thành, kéo vành mũ xuống thấp, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: “Được rồi.”

Bởi vì vành mũ quá thấp, cô không nhìn rõ gương mặt, mà chỉ thấy cằm anh.

Giọng nói của Lệ Trí Thành vang lên ở trên đầu cô: “Em có chắc chắn nhìn thấy đường không đấy?”

Lâm Thiển giơ tay kéo vành mũ lên cao một chút. Ở giây tiếp theo, cô chạm phải ánh mắt bình tĩnh và sâu thẳm của Lệ Trí Thành. Tim Lâm Thiển đột nhiên đập loạn một nhịp. Ở thời khắc đó, cô hình như ý thức ra điều gì, điều mà từ trước đến nay bởi thân phận của anh, tâm tư thâm sâu của anh nên cô bỏ qua.

Im lặng nhìn Lâm Thiển một lúc, Lệ Trí Thành nói nhỏ: “Chiếc mũ này có từ thời tôi học cấp ba, xem ra rất thích hợp với em.”

Một câu nói bình thường, nhưng khiến trái tim bé nhỏ của cô lại rung động. Bởi vì rõ ràng chỉ đội cái mũ cũ của anh chứ chẳng làm gì, nhưng cô có cảm giác hai người vô cùng thân mật.

Hôm nay là Rằm tháng Giêng, trung tâm thương mại tổ chức hoạt động khuyến mãi lớn. Cả tòa nhà toàn người là người, vô cùng náo nhiệt.

Lệ Trí Thành đưa Lâm Thiển đi thang máy lên tầng trên cùng. Bởi vì thang máy chật cứng người nên anh khoác vai cô, ôm cô vào lòng một cách tự nhiên. Lâm Thiển không thể không thừa nhận, cảm giác này rất dễ chịu. Thậm chí cô còn nghĩ tới một vấn đề, kể từ sau cuộc tình ngắn ngủi như trò hề với Ninh Duy Khải thời đại học, bao nhiêu năm qua, mỗi lần tới trung tâm thương mại, cô đều đi một mình hoặc với bạn gái, chứng kiến vô số đôi tình nhân ngọt ngào lãng mạn.

Lúc đó Lâm Thiển chẳng cảm thấy điều gì, dù chen chúc giữa đám đông, bị mọi người xô đi đẩy lại, cô vẫn đứng vững. Nhưng bây giờ, dựa vào khả năng quan sát nhạy bén, cô phát hiện, khi bên cạnh có người bảo vệ, đám đông cũng không ra sức chen lấn cô như trước. Dù có người chen vào, cũng bị Lệ Trí Thành nhanh chóng ngăn lại. Người đó quay đầu, nhìn thấy là đôi tình nhân nên không tiếp tục lùi lại phía sau, thậm chí dịch ra xa một chút, giống như cố gắng tránh mạo phạm đến thân thể bạn gái của người khác.

Lâm Thiển nghĩ, chắc đây là phản ứng tâm lý bình thường của con người. Nhưng phản ứng này mang lại cảm giác ấm lòng và hạnh phúc cho phụ nữ hơn cả tiền bạc và quyền lực. Bất giác cô nhướn mày liếc gương mặt nghiêng của anh.

Cửa thang máy mở ra, bên ngoài là khu vực bán đồ dã ngoại sáng trưng. Lúc này, Lệ Trí Thành cũng rời tay khỏi vai cô. Hai người trao đổi ánh mắt, Lâm Thiển hỏi nhỏ: “Lẽ nào... anh định làm sản phẩm dã ngoại?”

Lệ Trí Thành không trả lời, dôi mắt về phía trước: “Chúng ta đi xem đã.”

Lâm Thiển gật đầu, lặng lẽ đi bên anh, thăm quan từng gian hàng một. Đầu tiên, bọn họ dừng chân ở khu vực nhãn hiệu nổi tiếng của nước ngoài. Hôm nay các gian hàng cũng khuyến mãi, nhưng chỉ giảm giá 10 đến 20%, rất ít sản phẩm giảm tới 50%. Tuy nhiên, khu vực này cũng thu hút không ít người tiêu dùng

Gian hàng thu hút đông khách nhất, lượng tiêu thụ tốt nhất vẫn là nhãn hiệu “Viễn Đồ”[1] của Tân Bảo Thụy. Nhắc đến mới thấy, Tân Bảo Thụy phát triển như ngày hôm nay, quả thật có nhiều điểm đáng khám phá. Lấy ví dụ lĩnh vực sản phẩm dã ngoại, trong nước chỉ bọn họ có quy mô lớn nhất. Tân Bảo Thụy không những tài trợ cho đội tuyển leo núi quốc gia, còn mời ngôi sao thể thao, danh nhân trong ngành

thương mại làm người đại diện phát ngôn. Giá cả tuy không thấp, nhưng so với các nhãn hiệu quốc tế, “Viễn Đồ” cũng không đến nỗi quá tầm tay của người dân.

[1] Hành trình xa xôi.

Lúc này, gian hàng của bọn họ đang có khuyến mãi lớn vài mẫu giày thể thao và ba lô du lịch. Khách hàng gần như tranh nhau mua, trong đó có người già, trung niên, thanh niên và cả các bà mẹ dắt theo con nhỏ, chứng tỏ tầng lớp khách hàng độ tuổi nào cũng có. Ngoài ra, bởi vì sản phẩm chủ lực của Tân Bảo Thụy là túi xách nên ba lô du lịch bán chạy nhất.

Lệ Trí Thành và Lâm Thiển đứng bên ngoài, quan sát tình hình náo nhiệt ở trong gian hàng.

“Em còn nhớ bài báo trên tờ tạp chí đợt trước tôi đưa cho không?” Anh hỏi nhỏ.

Lâm Thiển ngẫm nghĩ vài giây, đáp: “Tôi vẫn nhớ”. Đó là bài viết bình chọn mười sản phẩm túi xách xuất sắc nhất năm 2013.

Vị trí đầu là một sản phẩm túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy.

Xếp thứ hai là một mẫu túi xách dã ngoại của Tân Bảo Thụy, chính là ba lô du lịch đang bán chạy nhất ở gian hàng.

Tuy đó chỉ là đánh giá sản phẩm riêng lẻ nhưng cũng có thể phản ánh xu thế của thị trường. Trong lĩnh vực túi xách thông thường, Tân Bảo Thụy một tay che trời. Còn trong lĩnh vực túi xách dã ngoại, họ cũng một mình một đường.

“Ừ”. Lệ Trí Thành đáp khẽ: “Chúng ta sẽ sử dụng một mũi tên trúng hai đích, một lần tiêu diệt cả hai sản phẩm chủ lực của Tân Bảo Thụy.”

Lâm Thiển sửng sốt. Cô nhìn vào mắt anh, chỉ bắt gặp một màu đen không thấy đáy.

“Chúng ta phải làm thế nào?” Lâm Thiển bất giác cất cao giọng.

Lệ Trí Thành không trả lời, ra hiệu cô đi theo anh. Tới góc hành lang vắng vẻ, anh dừng bước, dõi mắt về cửa hàng Tân Bảo Thụy cách đó không xa, đồng thời hỏi Lâm Thiển: “Người tiêu dùng có đặc điểm gì?”

Lâm Thiển cũng thuận theo ánh mắt anh, nhanh chóng trả lời: “Tuy chẳng biết phải nói sao nhưng người mua sản phẩm dã ngoại hàng trong nước, phần lớn là người dân bình thường, chứ không phải người có nhu cầu đi dã ngoại thật sự.”

Lệ Trí Thành im lặng nhìn cô.

Lâm Thiển: “... Tôi nói không đúng à?”

“Không.” Lệ Trí Thành lên tiếng: “Đây cũng là điều tôi đang nghĩ.”

Lâm Thiển rất phấn khởi. Quả thật là vậy, những người có nhu cầu dã ngoại thật sự thường chọn các nhãn hiệu quốc tế, ngay cả cô và Lệ Trí Thành cũng không ngoại lệ. Sản phẩm của Tân Bảo Thụy tuy bán rất chạy nhưng khách hàng chủ yếu vẫn là người tiêu dùng bình thường, hoặc số ít người có nhu cầu dã ngoại nhưng không có điều kiện mua sản phẩm của người nước ngoài.

Những khách hàng mua sản phẩm này có lẽ cả đời không một lần tham gia hoạt động dã ngoại, nhưng họ vẫn lựa chọn bởi tính năng của nó tốt hơn loại túi xách thông thường, đặc biệt là độ bền. Hơn nữa, sản phẩm dã ngoại cũng rất thời trang.

“Đối tượng khách hàng của dòng túi xách thông thường là ai?” Lệ Trí Thành hỏi tiếp.

Lâm Thiển: “... Đều là người tiêu dùng bình thường.”

Anh hỏi hai vấn đề này làm gì nhỉ?

Hiện tượng đối tượng khách hàng của hai dòng sản phẩm trùng hợp có liên quan gì đến việc bọn họ tạo “cây cung dài”?

Khoan đã... trước đó anh nhắc tới câu “một mũi tên trúng hai đích”?

Đúng lúc này, Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp bên tai Lâm Thiển: “Chúng ta cần tạo một “cây cung” có tính năng ưu việt cơ bản của sản phẩm dã ngoại, nhưng có mức giá tương đương túi xách bậc trung thông thường. Sản phẩm này có ngoại hình hoàn hảo, chất lượng và giá cả phải đạt tới mức đứng đầu thị trường. Nhân hiệu được đăng ký bản quyền ở nước ngoài, đối tượng khách hàng là người dân thành phố.”

Chỉ mấy câu nói ngắn gọn nhưng khiến nhịp tim trong lồng ngực Lâm Thiển tăng tốc.

Từ trước đến nay, tôn chỉ và thói quen của các doanh nghiệp sản xuất túi xách là phân loại sản phẩm trước, sau đó tập trung vào từng sản phẩm riêng biệt, cuối cùng đổ tiền xây dựng thương hiệu.

Ví dụ về sản phẩm ba lô túi xách du lịch, các doanh nghiệp sẽ cố gắng làm thật chuyên nghiệp, nâng cao công nghệ, ra sức cạnh tranh với nhân hiệu quốc tế, nhưng kết quả vẫn không như mong muốn.

Còn dòng túi xách thông thường không ngừng đưa ra mẫu mã mới, kiểu dáng đa dạng phong phú, chất lượng thỏa mãn cuộc sống thường ngày là ổn. Hai dòng sản phẩm này có sự phân biệt rõ ràng.

Thật ra cũng có doanh nghiệp từng đưa tính năng của sản phẩm dã ngoại vào túi xách thông thường, nhưng cũng chỉ dừng ở bước thử nghiệm qua loa chứ không đi sâu như Lê Trí Thành nói. Bởi vì mọi người đều cho rằng, đối với sản phẩm dã ngoại, đa phần người dân Trung Quốc chỉ cảm thấy mới lạ, nhu cầu thị trường không lớn lắm.

Vậy mà Lê Trí Thành lại mạnh dạn đưa ra ý tưởng đó. Anh hoàn toàn không nghĩ đến việc “tập trung đầu tư vào sản phẩm, nâng cao sức cạnh tranh của doanh nghiệp”, cũng không có ý định bỏ nhiều tiền vào việc xây dựng thương hiệu.

Anh cũng chẳng thêm tuân theo thói quen vốn có của người tiêu dùng. Dù khả năng chi tiêu của người dân thành phố ngày một tăng cao, nhưng liệu có bao nhiêu người cho rằng túi xách thông thường nên có chức năng dã ngoại? Thế nhưng anh lại đưa ra ý tưởng về một sản phẩm mới mà thị trường hầu như không có. Sản phẩm này có thể gọi là... “túi xách đa chức năng thành thị”?

Nếu xúc tiến đưa ra sản phẩm này, có nghĩa Ái Đạt sẽ dẫn dắt nhu cầu người tiêu dùng, khai thác nhu cầu tiềm tàng của bọn họ, chứ không phải đuổi theo người tiêu dùng như trước.

Nhưng có một vấn đề thiết thực được đặt ra. Như anh từng nói, một sản phẩm không thấm nước, bền và nhẹ, thời trang, giá cả phải chăng, định vị là túi xách thông thường... liệu người tiêu dùng có chấp nhận? Có nhiều khách hàng chịu bỏ tiền mua? Có thể thu hút đối tượng khách hàng của hai sản phẩm Tân Bảo Thụy hay không?

Lâm Thiển không thể tưởng tượng đến lúc đó thị trường sẽ ra sao. Sản phẩm của Ái Đạt sẽ “chết yểu”, hoặc có khả năng... thành danh sau một đêm, trở thành hiện tượng trên thị trường?

Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành, cất giọng hơi khàn khàn: “Boss”.

Vào thời khắc này, cô lại gọi anh là “Boss” như trước, chứ không phải xưng hô khác.

“Boss, ý tưởng này rất tuyệt, nhưng độ mạo hiểm cũng lớn.” Cô hỏi: “Anh có biết làm ra sản phẩm túi xách hoàn hảo như vậy khó đến mức nào không?”

Lê Trí Thành cúi đầu ngắm gương mặt ửng đỏ của cô: “Ừ, rất khó, khó như lên trời.”

Hai người yên lặng một lúc, anh lại mở miệng: “Vì vậy chúng ta có làm không?”

Lâm Thiển cảm thấy toàn bộ máu trong người dồn lên đỉnh đầu.

“Làm.”

Cô không hoang mang cũng không do dự. Dù con đường phía trước còn nhiều gian nan vất vả, nhưng lòng anh đã quyết, cô còn có thể nói gì?

Cúi đầu vượt qua muôn vàn thử thách, ngẩng đầu “giương cung xạ điêu”.

Lâm Thiển và Lê Trí Thành giải quyết bữa trưa nhanh gọn trong trung tâm thương mại.

Sản phẩm túi xách da dành cho nam giới và phụ nữ đều nằm ở khu vực bán giày dép, đồ da, hai người đã mất công đến đây, nhân tiện đi thăm quan một vòng. Vừa xuống thang cuốn, Lâm Thiển chợt nhìn thấy quầy bán đồ uống bên trái cửa ra vào. Vừa rồi ăn cơm vội vàng, bây giờ cô hơi khô miệng.

Nhìn sang bên phải thấy biển đề nhà vệ sinh, Lâm Thiển nói với Lê Trí Thành: “Tôi đi nhà vệ sinh một lát.”

Lê Trí Thành gật đầu: “Em muốn uống gì, để tôi đi mua?”

Lâm Thiển: “Hả?”

Anh hất cằm về phía quầy nước.

“Trà chanh quýt vàng”. Khóe miệng cô bắt giác cong lên: “Cảm ơn anh”. Bụng bảo dạ: Anh cũng tinh ý đấy chứ.

Hai người tạm thời tách ra ở lối xuống thang cuốn. Vừa đi vài bước, Lâm Thiển đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, vừa rồi Lê Trí Thành hỏi cô “Em muốn uống gì?” chứ không phải “Em có muốn uống chút gì không?”

Sao anh biết cô “muốn uống”? có phải anh luôn để ý đến vẻ mặt và ánh mắt của cô?

Lâm Thiển quay đầu, chỉ thấy Lê Trí Thành đang đứng xếp hàng sau hơn mười người để chờ mua đồ uống. Cô nghĩ chắc anh chưa từng mua mấy thứ này, bởi anh đang ngẩng đầu xem xét bảng giá treo trên quầy, thần sắc rất tập trung.

Lâm Thiển lặng lẽ ngắm anh một lúc rồi quay người đi vào nhà vệ sinh.

Đứng trước bồn rửa tay, Lâm Thiển cúi mũi, rửa mặt. Ngẩng đầu nhìn gương mặt ướt rượt trong gương, tâm trạng của cô mới bình tĩnh một chút.

Thảo nào hồi ở Mỹ, Lê Trí Thành nói với cô “sắp phát động cuộc chiến”. Đây đâu chỉ đơn giản là cuộc chiến, mà khiến cả thị trường đảo lộn cũng không biết chừng.

Trầm ngâm một lúc, Lâm Thiển lại đội mũ, chỉnh lại mái tóc mới đi khỏi nhà vệ sinh.

Bên ngoài nhà vệ sinh là một hành lang dài. Đi hết hành lang mới tới cửa vào khu trung tâm thương mại náo nhiệt. Lâm Thiển vừa cúi đầu bước đi, vừa ngắm nghĩ những lời Lê Trí Thành đề cập. Đằng sau vang lên tiếng bước chân đi theo, cô cũng không để ý.

Đến cửa vào trung tâm thương mại, Lâm Thiển ngẩng đầu, phát hiện có hai người đàn ông mặc comple đứng một bên, dường như đang đợi ai đó.

Lâm Thiển cảm thấy bọn họ hơi quen mắt, hình như vừa gặp ở gian hàng của đối thủ cạnh tranh, không biết là Tân Bảo Thụy hay Tư Mỹ Kỳ. Cô lại đưa mắt quan sát bọn họ, kết quả sau lưng vang lên âm thanh lạnh nhạt: “Nhìn gì vậy?”

Giọng nói này vô cùng quen thuộc với Lâm Thiển, thoáng chốc trong lòng bốc lên một ngọn lửa nhưng lập tức lại bị cô đè nén.

Lâm Thiển quay người, mỉm cười với người đàn ông: “Trần tổng, trùng hợp quá, đi vệ sinh cũng có thể gặp anh.”

Mặc dù hết sức lý trí nhưng lời nói của cô tỏ vẻ chế giễu rõ ràng. Lâm Thiển liềm thăm tự kiểm điểm bản thân.

Đối diện Lâm Thiển, tâm trạng của Trần Tranh hết sức phức tạp. Nổi chán ghét, không cam lòng, buồn bực vì cậu mà không được và lòng tự ái bị tổn thương... đội về cùng một lúc, cuối cùng biến thành sát khí. Trần Tranh không cảm thấy bản thân còn hứng thú với người phụ nữ này, nhưng là con trai của nhà doanh nghiệp xuất thân từ nông dân, anh ta cũng như bố mình, thường có thù tất báo, ăn miếng trả miếng. Đối diện với người khiến bản thân khó chịu, đương nhiên anh ta cũng sẽ khiến cô không thoải mái. Hù dọa cũng được, bới móc cũng được, tóm lại hôm nay gặp mặt, Lâm Thiển đừng mơ có thể dễ dàng bỏ đi.

Trần Tranh nháy mắt với hai cấp dưới, ra hiệu bọn họ đứng yên một chỗ. Sau đó, anh ta nửa cười nửa không nhìn Lâm Thiển: “Mặt em còn đau không? Để tôi xem nào.”

Lâm Thiển im lặng quay người bỏ đi.

Ai ngờ mới đi hai bước, Trần Tranh lại sấn đến, thậm chí khoảng cách càng gần hơn. Phía trước là mấy quầy đồ da nhãn hiệu quốc tế, đèn đóm sáng trưng, dòng người tấp nập. Lâm Thiển bước vội vàng, đâm phải một khách hàng từ trong quầy đi ra. Trần Tranh thuận thế kéo cô sang một chỗ vắng người qua lại, đồng thời lên tiếng: “Em đi nhanh thế làm gì? Sợ tôi ăn thịt em à? Không lẽ cho em một cái tát nữa hay sao?”

Cuối cùng Lâm Thiển cũng không nhịn nổi, quay đầu hét lên với anh ta: “Trần Tranh, anh là đồ khốn, anh không phải đàn ông.”

Trần Tranh biến sắc, ánh mắt tối sầm.

Bộ dạng của Trần Tranh tương đối hung dữ nhưng Lâm Thiển không sợ hãi, chỉ lạnh lùng lườm anh ta một cái. Nghĩ đến Lệ Trí Thành đang đi mua đồ uống, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi chỗ này. Nhưng Trần Tranh đã đứng chặn lối đi, thế là hai người mắt to trừng mắt bé, không ai nhường ai.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, như thể một đám người đang đi về bên này. Lâm Thiển không quay đầu, Trần Tranh ở phía đối diện ngẩng lên, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Sau đó, Lâm Thiển nghe thấy một giọng đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ từ sau lưng vọng tới: “Đây chẳng phải là Trần tổng của Tư Mỹ Kỳ hay sao? Trùng hợp quá, anh cũng đi thị sát à?” Người đàn ông lại nói với những người đi cùng: “Tôi đã bảo hôm nay là ngày lành mà, các anh xem đi, không chỉ gian hàng của chúng ta lập kỷ lục tiêu thụ mới, mà còn gặp người bạn tốt.”

Lâm Thiển hóa đá tại chỗ.

Tuy hôm nay là cuối tuần, lại là Rằm tháng Giêng, sếp tổng của các doanh nghiệp chọn thời điểm này đi thị sát cũng là điều bình thường. Nhưng trung tâm thương mại lớn như vậy, việc Lâm Thiển tình cờ chạm mặt một lúc hai người đàn ông thì đúng là xui xẻo. Bởi chủ nhân của giọng nói mang đầy ý cười, còn thân mật kêu đối thủ cạnh tranh là “bạn tốt” chính là Ninh Duy Khải.

Bây giờ, Lâm Thiển cũng chẳng cần thiết chào hỏi Ninh Duy Khải. Cô lặng lẽ đứng sang một bên, âm thầm quan sát anh ta. Ninh Duy Khải mặc comple chỉnh tề, đằng sau có mười mấy người đi theo, cả nam lẫn nữ, trung niên lẫn thanh niên. Bên cạnh Ninh Duy Khải còn có người trợ lý cầm áo khoác của anh ta. Anh ta tươi cười nhìn cô và Trần Tranh, thần sắc điềm tĩnh.

Lúc này, Trần Tranh đã khôi phục tâm trạng, hai cấp dưới cũng chạy đến, đứng sau lưng anh ta. Anh ta mỉm cười, tiến lên một bước, giơ tay về phía Ninh Duy Khải: “Ninh tổng, lâu rồi không gặp, lần gặp anh gần đây nhất là cuộc họp của ngành vào tháng Chín. Cuối tuần anh không có ở bên bà xã, còn phải vất vả đi thị sát cửa hàng giống tôi sao?”

Người ở xung quanh đều cười, Lâm Thiển cũng cảm thấy hài hước. Người trong ngành đều biết Ninh Duy Khải cưới con gái Chúc thị nên mới một bước trở thành người đứng đầu Tân Bảo Thụy, kẻ vai sát cánh với hai anh trai của Chúc tiểu thư, lần lượt quản lý ba phương diện của tập đoàn Chúc thị là bất động sản, tài chính và sản xuất túi xách. Câu nói của Trần Tranh có vẻ là lời nói đùa, nhưng ai tình ý đều nhận ra ý tứ của anh ta.

Tất nhiên Lâm Thiển và Ninh Duy Khải cũng là người tinh ý. Toạ sơn quan hổ đấu, buồn cười là một nhẽ, Lâm Thiển lúc này không đi, còn đợi tới bao giờ?

Vừa định âm thầm bỏ đi, cô liền nghe thấy giọng nói biếng nhác ở sau lưng: “Vị này là?” Ngờ ngợ của anh ta có chút nghi hoặc.

Lâm Thiển không cần quay đầu cũng biết mọi người đang dồn mắt về phía mình.

Lâm Thiển tuy là nhân vật nhỏ bé nhưng kể từ khi kẻ vai tác chiến cùng Lệ Trí Thành, cô cũng như những nhân viên xuất sắc của Ái Đạt đều có chút tiếng tăm trong giới. Ở ngành nghề cạnh tranh khốc liệt này, nhân tài rất được trọng dụng, trong đám đông xuất hiện ở đây, có người biết cô cũng nên.

Một khi đã chạm mặt, cô không cần né tránh, khỏi làm giảm oai phong của mình.

Lâm Thiển nở nụ cười lịch sự, từ từ quay người. Đúng lúc này, Trần Tranh lên tiếng: “Đây là tiểu thư Lâm Thiển của tập đoàn Ái Đạt, là tâm phúc của CEO Lê Trí Thành.” Anh ta quay sang cô: “Trước đây cô ấy là nhân viên của Tư Mỹ Kỳ chúng tôi, cũng là bạn tôi.”

Lâm Thiển chửi thầm Trần Tranh là “đồ khốn”, ngoài mặt mỉm cười với Ninh Duy Khải: “Xin chào Ninh tổng, tôi là Lâm Thiển.” Còn về tiết mục bắt tay thì miễn.

Ninh Duy Khải lộ vẻ kinh ngạc: “Tâm phúc của Lê tổng còn trẻ như vậy sao?” Anh ta cười với cô: “Giám đốc Lâm, rất vui được gặp cô.”

Bên cạnh anh ta lập tức có người phụ họa: “Còn rất xinh đẹp nữa.”

Câu nói đùa này không rõ là vô tình hay hữu ý, nhưng ẩn chứa vẻ tùy tiện. Lâm Thiển lặng thinh, Ninh Duy Khải liếc qua người phát ngôn, là một cửa hàng trưởng cấp bậc thấp, bình thường không có nhiều cơ hội gặp Tổng giám đốc. Bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của Ninh Duy Khải, anh ta đoán Tổng giám đốc không thích nói đùa kiểu này. Thế là anh ta lập tức cúi đầu, chỉ mong bản thân biến thành không khí.

Mọi người xung quan không nhìn ra điều đó, nhưng Lâm Thiển tinh ý nắm bắt được. Cô hiểu rõ tính cách của Ninh Duy Khải, tuy anh ta không chung tình nhưng rất tôn trọng và đối xử lịch sự với phụ nữ, bất kể tuổi tác, diện mạo hay địa vị xã hội. Năm đó Lâm Thiển nhận lời yêu Ninh Duy Khải, cũng là do bị vẻ bề ngoài ôn hòa nhã nhặn của anh ta lừa.

Dù không còn liên quan, Lâm Thiển vẫn nhìn anh ta bằng ánh mắt căm kích. Ninh Duy Khải không thay đổi sắc mặt, cũng chẳng biết có nhận được tín hiệu của cô hay không?

Trần Tranh trò chuyện vài câu với Ninh Duy Khải rồi cáo từ. Lúc rời đi, anh ta không hề liếc qua Lâm Thiển.

Nhân cơ hội này Lâm Thiển định chào tạm biệt. Nhưng chưa kịp lên tiếng, Ninh Duy Khải mở miệng trước: “Giám đốc Lâm, tôi rất có hứng thú với nhãn hiệu Vinda của quý công ty. Nghe nói sản phẩm bán rất chạy, coi như lập kỷ lục của ngành”. Đến đây, anh ta lại quay đầu nói với cấp dưới: “Trong tình hình thị trường phát triển ổn định, Ái Đạt có thể thành công như vậy, quả thực là tấm gương mẫu mực.”

Mọi người đều lần lượt phụ họa. Lâm Thiển không muốn nghe những lời ca tụng khách sáo này.

Phụ nữ thật ra là sinh vật kỳ lạ. Bạn biết rõ người đàn ông trước mặt không còn là hình bóng trong quá khứ. Nếu không có trí tuệ và thủ đoạn như Lê Trí Thành, thì dù ở rể đi chăng nữa, chắc chắn Ninh Duy Khải không thể làm CEO của Tân Bảo Thụy bao nhiêu năm, cũng không thể dẫn dắt tập đoàn phát triển đến đỉnh cao. Nhưng khi bạn đối diện với gương mặt của ngày nào, bất gặp vẻ xảo quyệt trong mắt anh ta, bạn lại cảm thấy, anh ta vẫn là chàng trai giả dối, dịu dàng và hám danh lợi, sáng nắng chiều mưa của năm đó.

Lâm Thiển cười: “Ninh tổng quá khen rồi. Lê tổng của chúng tôi cũng rất khâm phục Ninh tổng. Tân Bảo Thụy là ngọn cờ đầu của ngành...” Vừa định nói mấy lời khách khí tương tự, cô liền nghe thấy Ninh Duy Khải “wow” một tiếng, sau đó ngó nghiêng xung quanh bằng cặp mắt hứng thú: “Hôm nay Lê tổng có đến đây không?”

Vị trí nơi bọn họ đang đứng không nhìn thấy quầy đồ uống. Lâm Thiển rất sốt ruột, nhưng đoán Lê Trí Thành còn phải xếp hàng, đồ uống lại chế biến tại chỗ nên chưa thể đi tìm cô. Thế là cô mỉm cười, không trả lời thẳng vào vấn đề mà nói: “Ninh tổng cứ bận việc của mình đi, tôi...”

“Lâm tiểu thư”. Ninh Duy Khải lại một lần nữa ngắt lời. Anh ta tươi cười vẫy tay: “Cô hãy mau lại gần đây”.

Lâm Thiển dờ ra, những người khác cũng dừng sốt.

Hai người đứng cách nhau hơn một mét, Lâm Thiển không biết anh ta định giở trò gì. Người đàn ông này khiến cô cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Bởi vì sự chú ý của đám đông, cô đành đi qua chỗ Ninh Duy Khải, dừng lại ở khoảng cách hai, ba mươi xen-ti-mét. Ninh Duy Khải nghiêng đầu nhìn cô, đồng thời chỉ tay lên tầng trên cùng: “Nơi đó chính là

gian hàng có lượng tiêu thụ cao nhất trong tháng này của Tân Bảo Thụy chúng tôi, không biết giám đốc Lâm đã đi tham quan chưa?”

Lâm Thiển chớp mắt: “Hôm nay tôi đi dạo linh tinh, chắc cũng qua chỗ đó rồi.”

Ninh Duy Khải chấp tay sau lưng, ngẩng đầu cảm khái: “Hy vọng từ nay về sau, hai công ty chúng ta có thể thường xuyên giao lưu, cùng chấn hưng ngành nghề. Tôi cũng muốn mời cô và Lệ tổng đến thăm quan cửa hàng của chúng tôi, góp ý cho chúng tôi.”

Những người đứng sau lưng lập tức gật đầu phụ họa: “Ninh tổng nói đúng.”, “Đúng vậy, làm doanh nghiệp nên có thái độ như Ninh tổng.”

Lâm Thiển chỉ mỉm cười khi nghe những lời tán dương đó. Bất kể là người đàn ông xa lạ của hiện tại hay người đàn ông quen thuộc trong quá khứ, cũng không thể có suy nghĩ nhiệt huyết vô tư như lời anh ta nói. Do đó Lâm Thiển thật sự không biết đối đáp thế nào.

Đúng lúc này, lẫn trong tiếng nhạc và tiếng ồn ào, cô chợt nghe thấy một giọng đàn ông đầy ý cười ngay trên đỉnh đầu: “Em cao thêm rồi. Trước đây chỉ đứng đến cúc áo thứ hai của tôi, bây giờ cao gần tới chiếc cúc đầu tiên.”

Lâm Thiển giật mình. Tự dưng Ninh Duy Khải nói những lời mờ ám này để làm gì? Đúng là đồ thần kinh.

Kết quả, lại nghe anh ta thì thầm: “Có điều, con mắt thẩm mỹ của em ngày càng thụt lùi, ăn mặc như đàn ông, mặt mũi không trang điểm. Cái mũ này ở đâu ra thế, khó coi chết đi được.”

Lâm Thiển không nhịn nổi, hơi quay người che khuất tầm nhìn của mọi người. Sau đó, cô nghiêng răng: “Ninh Duy Khải, miệng không thối anh sẽ chết hay sao?”

Khóe miệng mỏng của Ninh Duy Khải nhếch lên: “Tiền lẻ[2], lâu rồi không gặp.”

[2] “Tiền lẻ” và “Lâm Thiển” đồng âm.

Lâm Thiển vốn bị anh ta làm cho tâm trạng trở nên bức dọc, nhưng không hiểu tại sao, khi nghe câu này, cô lại thấy buồn cười. Vừa đáp một cái: “Đúng là vô vị”, cô đột nhiên cảm thấy điều bất thường.

Khi ngẩng đầu, Lâm Thiển liền bắt gặp Lệ Trí Thành cầm túi nylon đựng cốc đồ uống cách đó hơn chục mét. Chắc anh vừa từ quầy đồ uống đi về bên này, bởi anh đang dõi mắt về phía cửa nhà vệ sinh rồi vô tình nhìn qua chỗ cô.

Giữa đám đông ồn ào náo nhiệt, Lệ Trí Thành phát hiện ra Lâm Thiển ngay lập tức.

17. Chương 17

Vào thời khắc đầu tiên nhìn thấy Lệ Trí Thành, ý nghĩ xuất hiện trong bộ não Lâm Thiển không phải là tình cũ tình mới tụ tập một chỗ, cũng không phải vấn đề “ăn giấm chua”[1] mà suy nghĩ duy nhất của cô là, không thể để bọn họ chạm mặt.

[1] Trong tiếng Trung “ăn giấm chua” có nghĩa là ghen tuông.

Điều này xuất phát từ hai nguyên nhân:

Thứ nhất, Ninh Duy Khải rất sáng suốt và xảo quyệt, nếu để anh ta biết Lệ Trí Thành “thường phục vị hành”, chắc chắn anh ta sẽ suy đoán âm mưu ở đằng sau. Tuy Lâm Thiển và Lệ Trí Thành âm thầm lặng lẽ, không gây sự chú ý của người khác nhưng càng bớt rắc rối càng tốt.

Thứ hai, Ninh Duy Khải có bao nhiêu người đi theo, khí thế hoành tráng. Dù Lệ Trí Thành có khí chất phi phàm đến mức nào nhưng hôm nay mặc đồ bình thường, lại chỉ có mình cô bên cạnh, nếu thật sự gặp mặt, chẳng phải hai bên chênh lệch? Hơn nữa, chuyến đi của cô và anh hôm nay cũng có ý hẹn hò, thậm chí còn đội “mũ tình nhân” cùng một kiểu, nếu để người khác nhìn thấy, ít nhiều cũng sẽ bàn ra tán vào.

Ninh Duy Khải chắc sẽ cười thầm, còn đám cấp dưới sau lưng anh ta sẽ nhìn cô và Lê Trí Thành bằng cặp mắt khác thường, cho rằng đôi nam nữ cấp trên cấp dưới này quan hệ mờ ám.

Xì, Lê Trí Thành không phải người bọn họ có thể coi thường.

Anh âm thầm hành sự là bởi mục đích riêng. Anh và cô như hình với bóng, là vì họ “hai bên cùng liếc hai lòng cùng ưa”.

Bắt gặp ánh mắt hơi tối sầm của Lê Trí Thành, trong khi anh vẫn tiếp tục đi về phía này, Lâm Thiển tự nhủ, cô phải bảo vệ anh, không cho người xung quanh có cơ hội coi thường CEO của Ái Đạt.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiển đột nhiên lùi lại phía sau một bước, nở nụ cười tươi, hơi cúi người trước Ninh Duy Khải, đồng thời cất giọng lạnh lạnh: “Ninh tổng, vậy tôi không làm phiền anh nữa, chào anh!”

Ninh Duy Khải dồn toàn bộ sự chú ý vào Lâm Thiển nên không phát hiện ra Lê Trí Thành trong đám đông. Bắt gặp bộ dạng tránh mình như tránh dịch bệnh, bất giác anh ta mỉm cười.

Lâm Thiển cơ trí tươi cười chào tạm biệt đám nhân viên cấp dưới của Ninh Duy Khải: “Chào các anh các chị!” Mọi người thấy vậy đều cho rằng Ninh Duy Khải tạm biệt cô trước, thế là cũng lịch sự chào cô rồi nhìn Ninh Duy Khải, chờ chỉ thị của anh ta, xem đi về hướng nào.

Ninh Duy Khải không nói thêm câu gì, chỉ liếc Lâm Thiển một cái rồi dẫn đám người rời khỏi nơi đó.

Lâm Thiển thở phào nhẹ nhõm. Vừa quay đầu, cô liền bắt gặp Lê Trí Thành đi về bên này. Anh dõi theo Ninh Duy Khải rồi nhìn cô, ánh mắt thâm trầm khó nắm bắt.

Lâm Thiển đi nhanh đến bên anh, nhận túi đồ uống.

“Cảm ơn anh, chúng ta đi thôi.” Cô cười với Lê Trí Thành. Anh chỉ im lặng nhìn cô.

Lâm Thiển lập tức kéo tay anh: “Đi thôi.”

“Ừ”. Cổ họng anh phát ra một tiếng. Lâm Thiển vui mừng quay người bước đi. Bờ vai đột nhiên nặng trĩu, Lê Trí Thành đã đặt tay lên và nhẹ nhàng ôm vai cô.

Một sức mạnh từ vai truyền thẳng vào trái tim Lâm Thiển, khiến cô cảm thấy hết sức mềm mại, giống như được bàn tay anh vuốt ve. Lâm Thiển đi chậm chậm bên anh ta, ra khỏi tòa trung tâm thương mại.

Khi đi tới cửa chính để ra ngoài, Lê Trí Thành ôm người phụ nữ trong lòng, như vô tình mà hữu ý ngoảnh đầu.

Ninh Duy Khải và đám nhân viên cấp dưới đang ở thang cuốn đi lên tầng trên. Trung tâm thương mại bật đèn sáng trưng, ánh mắt hai người đàn ông vô cùng sắc bén, giao nhau ở khoảng cách khá xa. Sau đó, họ lại quay đầu, tiếp tục đi về phương hướng của mình.

Buổi chiều Lê Trí Thành còn bận việc nên anh lái xe đưa Lâm Thiển về nhà trước. Lâm Thiển lười nhác tựa vào thành ghế phụ, uống nước chanh quýt vàng của cô.

Lê Trí Thành tập trung lái xe, gương mặt nghiêng không chút biểu cảm. Lâm Thiển cup mi liếc cốc đồ uống của anh để ở chỗ cần gạt. Trên nắp dán hàng chữ nhỏ: “Trà Ô Long thơm mát”. Quả nhiên là phong cách của anh, mua cốc nước ngoài đường phố cũng chọn loại trà không có vị ngọt.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành gơ tay, cầm cốc trà Ô Long, nhẹ nhàng uống một ngụm rồi đặt về chỗ cũ.

Chỉ một động tác đơn giản nhưng tim Lâm Thiển bỗng dưng đập mạnh.

Nhiều lúc, bạn không thể không thừa nhận, có những người đàn ông cuốn hút từ đầu đến chân, từng hành vi cử chỉ của anh đều lộ vẻ quyết đoán và nam tính. Ngay cả dáng vẻ uống nước của anh cũng không giống những người đàn ông khác. Mắt anh vẫn dõi về phía trước, tay cầm chiếc cốc một cách chính xác rồi đưa lên miệng. Anh cầm cốc giống người thời xưa nâng ly rượu, rất ngay ngắn phóng khoáng, bàn tay cân đối đẹp đẽ.

“Em nhìn gì vậy?” Lê Trí Thành đột nhiên mở miệng.

Lâm Thiển bị bắt tại trận, nhưng cô tỏ ra bình tĩnh: “Không có gì, anh thật sự không uống đồ ngọt ư?”

“Ừ. Tôi không thích”. Lệ Trí Thành nói nhỏ.

“Vậy à?”

Trong xe hơi rơi vào trạng thái yên tĩnh vài giây, Lệ Trí Thành hỏi cô: “Em thích sao?”

Lâm Thiển ngẫm nghĩ, đáp: “Thật ra vị gì tôi cũng thích.”

Ngọt, mặn, chua, cay, đắng. Vị nào cũng được, cô đều ném thử, đều thích cả.

Rõ ràng chỉ là một câu trả lời bình thường, vậy mà gương mặt Lệ Trí Thành xuất hiện ý cười.

Lâm Thiển ngưng ngưng: “Anh cười gì chứ?”

Lệ Trí Thành liếc cô một cái, không trả lời. Anh vốn lạnh nhạt và kiệm lời, còn cô lại thích màu sắc rực rỡ. Do đó, cô giống một bông hoa bảy sắc, nở rộ trong trái tim trầm mặc của anh.

Dù Lệ Trí Thành không lên tiếng, nhưng Lâm Thiển cũng nhận thấy, vào thời khắc này, tâm trạng của anh rất tốt.

Để lỡ cơ hội sẽ khó kiếm lại, “chọc tổ ong vò vẽ” cũng nên nhân lúc này, thế là cô cúi đầu uống nước, hắng giọng rồi mở miệng: “Đúng rồi, trước kia tôi và Ninh Duy Khải từng quen biết.”

Tại sao nên nói với Lệ Trí Thành chuyện quá khứ? Lâm Thiển nghĩ, hai người cần thẳng thắn với nhau mới có thể lâu bền.

Hơn nữa lúc ở trung tâm thương mại, Lệ Trí Thành đã chứng kiến cảnh Ninh Duy Khải nói chuyện thân mật với cô. Tuy thái độ của Ninh Duy Khải giống bậc đàn anh chỉ bảo cho đàn em, nhưng Lệ Trí Thành là người rất tinh tường, đi một bước nghĩ ba bước. Tại sao Ninh Duy Khải lại nói chuyện với nhân vật thấp cổ bé họng như cô? Không biết chừng trong lòng đã sinh nghi, nhưng anh ta không thể hiện ra bên ngoài.

Nghe câu nói của Lâm Thiển, Lệ Trí Thành hơi dừng động tác, ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh mắt anh thâm trầm đến mức Lâm Thiển có chút chột dạ.

Rõ ràng cô chỉ nói “trước kia từng quen biết” nhưng ánh mắt của anh dường như nhìn thấu tất cả...

Lúc này, xe ô tô đã tiến vào khu chung cư của Lâm Thiển. Lệ Trí Thành đưa mắt qua gương chiếu hậu, từ từ đánh tay lái, lùi xe rồi dừng lại. Nhân lúc anh không chú ý đến mình, Lâm Thiển nói nhanh: “Ừ... Lúc đó tôi học năm thứ hai, anh ta năm thứ tư, anh ta vốn là người bạn không tồi, sau đó hẹn hò mười mấy ngày, cảm thấy tính cách không hợp nên chia tay.”

Thực ra Lâm Thiển che giấu một phần sự thật, cô và Ninh Duy Khải chia tay không phải do tính cách không hợp, mà là cô phát hiện anh ta bắt cá hai tay. Nhưng chuyện này nói ra ít nhiều cũng mất thể diện, vì vậy cô đành kiểm soát khác.

Sau lời “khai thật” của Lâm Thiển, Lệ Trí Thành không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn cô chăm chú.

Anh sao thế? Nổi cơn ghen? Hay tức giận rồi?

Lâm Thiển cảm thấy bản thân vô tư. Nhưng không hiểu tại sao, nhìn vào đôi mắt đen của anh, tâm tình của cô lại xốn xang và có chút hưng phấn.

“Tôi về đây, hẹn gặp anh vào thứ Hai.” Cô tháo dây an toàn, giơ tay định mở cửa.

Đúng lúc này, thắt lưng bị giữ chặt. Lâm Thiển còn chưa kịp phản ứng, Lệ Trí Thành đã nhoài người, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn lần này khác hoàn toàn lần trước. Một nụ hôn mạnh mẽ, xâm nhập sâu hơn.

Trước sự xâm chiếm mãnh liệt của anh, tim Lâm Thiển đập thành thịch, thậm chí cô có cảm giác hơi choáng váng. Lệ Trí Thành không chỉ dùng thân thể và cánh tay cố định cô ở ghế ngồi như lần trước, mà anh ôm chặt eo cô, khiến người cô buộc phải nhún về đằng trước, kề sát vào bộ ngực của anh. Bàn tay còn lại đỡ gáy cô, làm cô không thể nhúc nhích trong bàn tay và bờ môi của anh.

Gương mặt Lê Trí Thành cọ sát vào má cô. Lâm Thiển thậm chí cảm nhận thấy sống mũi thẳng của anh chạm vào mặt mình, hơi thở đàn ông nóng hổi phả vào làn da của cô. Trong miệng anh vẫn còn hương trà Ô Long, đầu lưỡi cuốn lấy cô, không cho cô cơ hội thở hắt ra.

Bị hôn một lúc, hai tay Lâm Thiển vô thức chống lên ngực Lê Trí Thành, nhẹ nhàng túm áo anh...

Nụ hôn này kéo dài rất lâu. Ba phút, năm phút? Hay mười phút?

Đến lúc Lâm Thiển mở miệng, Lê Trí Thành mới rời đi. Nhưng đôi mắt hun hút của anh vẫn nhìn cô đắm đắm, đáy mắt còn cuộn sóng ngầm.

Lâm Thiển đỏ mặt, tay vẫn đặt ở ngực anh. Cô không lên tiếng, còn anh vẫn ôm eo cô như cũ.

“Anh có một cam kết với anh trai em...” Cô nói nhỏ: “Sẽ không quấy nhiễu em trong một thời gian? Bây giờ có tính không?”

Tuy là lời chất vấn, nhưng giọng điệu giống nũng nịu nhiều hơn.

Lê Trí Thành cất giọng trầm khàn: “Hôm nay là trường hợp đặc biệt.”

“Tại sao?”

“Chuyện khác có thể nhẫn nhịn, còn chuyện này không nhẫn được.”

Lâm Thiển hơi ngẩn người, khóe miệng cong cong. Đúng lúc này, vòng eo cô lại bị siết mạnh, Lê Trí Thành cúi đầu áp môi xuống.

Lần này, Lâm Thiển không còn bối rối như trước. Cô từ từ khép bờ mi, toàn thân hơi run rẩy.

Nụ hôn của Lê Trí Thành nhẹ nhàng hơn trước đó, như hồi tưởng, cũng giống vỗ về. Sau giây phút ngắn ngủi thưởng thức đôi môi Lâm Thiển, anh quay đầu, cũng buông tay khỏi thắt lưng cô.

“Em lên nhà đi”. Anh nói: “Bằng không tôi sẽ không thể bảo đảm, hôm nay sẽ không giữ em ở trên xe của tôi.”

Lâm Thiển thót tim. Biết Lê Trí Thành không phải nói đùa, cô vội vàng mở cửa xuống xe. “Giữ em trên xe của tôi”... câu nói này quá ngông cuồng.

Lê Trí Thành cũng xuống xe, đứng bên cạnh dõi theo hình bóng người phụ nữ. Không biết có phải là ảo giác của Lâm Thiển, gương mặt điềm tĩnh vạn năm không đổi của anh cũng hơi đỏ lên. Chỉ là khí chất của anh quá nổi bật, nên màu sắc này càng khiến anh trở nên sống động.

Cuối cùng, anh cũng giống bao thanh niên đang yêu bình thường, chứ không phải ông lão bảy tám mươi tuổi suốt ngày tính kế.

Nhưng ảo giác “thanh niên bình thường” chỉ tồn tại trong giây lát. Bởi vì Lâm Thiển đi được hai bước, lại quay đầu hỏi: “Cam kết giữa anh và anh trai em là gì vậy? Hãy nói cho em biết đi.”

Lê Trí Thành thản nhiên trả lời: “Thời cơ chưa tới.”

Lâm Thiển: “...”

Về đến nhà, Lâm Thiển liền thả mình xuống giường. Nhớ đến nụ hôn mãnh liệt vừa rồi, nhịp tim của cô lại đập dồn. Cô giờ tay sờ môi mình, lại cảm chiếc mũ lưỡi trai lên ngấm nhúa, sau đó đội vào đầu.

Không biết Lê Trí Thành đã đi chưa?

Lâm Thiển xuống giường, đi ra ngoài ban công. Xe ô tô của Lê Trí Thành vẫn ở nguyên chỗ cũ, anh đứng tựa vào cửa xe, dõi mắt về phía trước. Nơi đó là một hồ cá nhỏ, tụi trẻ đang nô đùa chạy nhảy xung quanh.

Anh thích trẻ con sao?

Lâm Thiển tựa vào ban công, chống cằm nhìn anh. Một lúc sau, cô chợt nảy ra một ý, liền quay vào phòng, lấy tờ giấy gấp thành cái máy bay.

Trên thực tế, Lê Trí Thành không phải quá yêu thích trẻ con. Anh đứng yên một chỗ bất động là do đang suy tư.

Vòm ngực nơi bàn tay người phụ nữ đặt vào dường như vẫn còn lưu lại độ ấm, môi lưỡi vẫn vương mùi vị ngọt ngào của cô.

Đây là cảm giác xa lạ nhưng cũng rất tuyệt vời. Nghĩ đến đây, gương mặt anh để lộ ý cười.

Ngoài ra, trong đầu Lê Trí Thành còn nhớ đến vẻ mặt của Lâm Thiển khi cô nhìn thấy anh giữa đám đông ở trung tâm thương mại. Đó là ánh mắt dịu dàng và thương xót.

Trong đôi mắt sáng ngời của cô chỉ có tia thương xót dịu dàng nhất. Ở tình huống lúc bấy giờ, Lê Trí Thành biết bản thân không nên lộ diện. Là người thông minh nhanh trí, Lâm Thiển cũng hiểu rõ điều đó.

Nhưng trong một thoáng, anh quyết định đi về phía cô. Lâm Thiển vội vàng cúi người chào đám đông, nhanh chóng tiễn bọn họ đi chỗ khác, hóa giải cục diện trước khi anh có hành động.

Lúc trong quân ngũ, mọi người đều gọi Lê Trí Thành là “con sói vùng Tây Nam”, đều không muốn trở thành đối thủ của anh. Sau “ván cờ” với Tư Mỹ Kỳ, nhân viên của Ái Đạt từ trên xuống dưới đều nhìn anh bằng đôi mắt kính nể.

Vậy mà người phụ nữ này dù biết rõ bản tính của anh, dù trong lòng hoang mang rối bời, nhưng vẫn không né tránh anh. Đến khi anh rơi vào hoàn cảnh nguy cấp, cô lại nhìn anh bằng ánh mắt thương xót mà ngay cả bản thân cô cũng không phát giác, như thời kỳ đầu mới gặp anh.

Anh đang có một mưu đồ to lớn, vài hôm nữa nhiều khả năng tiến hành cuộc đuổi cùng giết tận, vậy mà cô vẫn lo lắng cho anh, không muốn anh chịu ảm ức.

Lê Trí Thành đặt tay lên cửa xe, gõ nhẹ. Đúng lúc này, anh chợt nghe tiếng huýt sáo ở bên trên. Vừa ngẩng đầu, anh liền nhìn thấy chiếc máy bay giấy màu trắng đang bay xuống, còn Lâm Thiển đứng trên ban công nhà mình, chống cằm nhìn anh.

Lê Trí Thành phản ứng nhanh, nhẹ nhàng bắt lấy máy bay giấy. Bên trên tờ mờ có chữ viết, anh mở ra xem. Tờ giấy viết bốn chữ rồng bay phượng múa: Ái Đạt tất thắng.

Lê Trí Thành mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lên. Cách mấy tầng, anh không thấy rõ vẻ mặt Lâm Thiển, nhưng ánh nắng chiếu vào gương mặt cô lấp lánh.

Lê Trí Thành yên lặng ngắm Lâm Thiển một lúc mới lên xe. Anh để máy bay giấy lên phía trước. Lái một lúc, khoe mắt liếc thấy chiếc máy bay giấy đó, anh không nhịn nổi, cầm lên, vuốt nhẹ nhẹ trong lòng bàn tay.

Tổ dự án “cây cung dài” được bí mật thành lập dưới danh nghĩa bộ phận Thị trường của Lâm Thiển. Lâm Thiển cũng là người liên lạc với lãnh đạo cấp cao của tập đoàn.

Lê Trí Thành bao quát toàn cục diện, dưới anh là Cố Diên Chi và Lưu Đồng. Ba người là bộ não trung tâm, nắm tất cả các khâu thiết kế, sản xuất, marketing của sản phẩm mới.

Bên dưới chia thành mấy nhóm nhỏ, chuyên phụ trách khâu kỹ thuật, thiết kế, quản lý sản xuất, marketing... Mỗi nhóm nhỏ có một người đứng đầu, Lâm Thiển là trưởng nhóm marketing, vẫn phải báo cáo công việc cụ thể với Cố Diên Chi.

Sau vụ hôn nòng nân đó, mấy ngày liền Lâm Thiển và Lê Trí Thành không có cơ hội gặp riêng, bởi vì cả Tổ dự án bắt đầu bận tối mắt tối mũi theo yêu cầu và kế hoạch của anh.

Ở thời điểm này, Lâm Thiển đương nhiên không nghĩ đến tình cảm nam nữ. Chỉ là một thứ cảm xúc bị đè nén quá lâu, lại bị khuấy động bởi vụ hôn hôm nào nhưng không được giải phóng nên cô đành cố gắng kiềm chế. Tuy nhiên, mỗi khi tham dự cuộc họp, cô không nhịn được, thỉnh thoảng lại liếc anh.

Có những lúc hai người vô tình chạm mắt nhau, tim Lâm Thiển lại loạn nhịp. Giữa hai người xuất hiện một con sóng ngầm trong đáy mắt mà chỉ có đương sự mới hiểu.

Lệ Trí Thành đã bỏ hết tâm tư vào dự án. Anh gần như cả ngày cả đêm ở công ty, không có chút thời gian riêng tư. Lâm Thiển biết, người bận nhất tập đoàn bây giờ là anh, bởi vô số công việc đều đổ lên đầu anh.

Dưới trướng Lâm Thiển có năm nhân viên đều là những tinh anh. Thời gian này, vật liệu và hình dạng sản phẩm mới chưa xác định, chỉ có phương hướng bao quát, vì vậy nhóm marketing của cô chỉ có thể tiến hành công việc trừ bị đại thể, thành ra không bận như các nhóm khác.

Lâm Thiển đi tìm Cố Diên Chi, đề nghị anh ta chỉ ra trọng tâm trong công việc trước mắt. Cố Diên Chi đang chuẩn bị đi công tác, xua tay nói: “Tôi phải cùng Lệ tổng đi châu Âu xem loại vật liệu mới ra, sáu bảy ngày sau trở về. Trước khi tôi quay về, cô hãy tự mình nghiên cứu, yêu cầu của tôi là một sản phẩm hoàn toàn mới, chưa từng xuất hiện trên thị trường. Vì vậy, cô cũng hãy cho chúng tôi thứ mới mẻ và có giá trị, rõ chưa?”

Yêu cầu của anh ta nghe qua có vẻ đơn giản nhưng giống một ngọn núi đè xuống người được giao phó. Lâm Thiển đành gật đầu nhận lời, trong lòng thầm nghĩ: Lệ Trí Thành vội vàng đi công tác xa như vậy, một thật đấy.

Buổi chiều, quả nhiên cô nhận được tin nhắn của Lệ Trí Thành: Tôi đi công tác châu Âu, sáu ngày sau trở về.

Lâm Thiển mỉm cười, nhắn lại: Em biết rồi, chúc anh thuận buồm xuôi gió. Muốn thêm câu “Em nhớ anh”, nhưng cảm thấy không ổn lắm nên cô lại xóa đi.

Không nhận được sự chỉ đạo rõ ràng, Lâm Thiển đành cùng các thành viên trong nhóm tự tìm phương hướng. Kỳ thực Lệ Trí Thành đề ra phương hướng sản phẩm tương đối rõ ràng, mọi người cũng tràn đầy ý tưởng nên sau nhiều cuộc thảo luận, một số phương án hay đã ra đời. Ví dụ quảng bá thế nào, quảng cáo bằng hình thức nào, có nên áp dụng chiêu “marketing đối”^[2] hay không?

[2] “Marketing đối” là thuật ngữ chỉ nhà sản xuất giảm bớt sản lượng, tạo thành hiện tượng cơn sốt giả “cung không đủ cầu”, duy trì mức giá và tỷ lệ lợi nhuận cao.

Nhưng Lâm Thiển cảm thấy ý tưởng nào cũng có khiếm khuyết, đều không phải là thứ “hoàn toàn mới mẻ và có giá trị” mà Cố Diên Chi nhắc tới.

Sau khi tan họp, cô một mình trong văn phòng trầm tư suy nghĩ hồi lâu. Cuối cùng, trong đầu cô hiện lên câu nói của Lệ Trí Thành hôm ở trung tâm thương mại.

Anh nói, tính năng và giá cả phải đứng đầu thị trường.

Anh nói, dựa vào nhãn hiệu này, tiêu diệt một lần hai sản phẩm chủ lực của Tân Bảo Thụy.

Cô hỏi: Anh có biết làm ra sản phẩm túi xách hoàn hảo như vậy khó đến mức nào không?

...

Trầm ngâm một lúc, Lâm Thiển gọi điện cho Lâm Mạc Thần. Nước Mỹ bây giờ là nửa đêm, giọng Lâm Mạc Thần có vẻ rất mệt mỏi nhưng giọng điệu vẫn tỉnh táo: “Chuyện gì vậy?”

Bây giờ Lâm Thiển mới nhìn đồng hồ, thề lời: “Em xin lỗi, em nghĩ nhập tâm quá nên quên mất thời gian.”

Lâm Mạc Thần cười, ngồi xuống ghế: “Em nghĩ gì mà nhập tâm vậy?”

Lâm Thiển kể lại tình hình của mình, sau đó kết luận: “Em có một ý tưởng. Em cảm thấy nhóm marketing của bọn em bây giờ không cần vội nghĩ đến vấn đề quảng bá, mà việc nên làm là đi khảo sát thực tế.”

“Khảo sát thực tế? Tại sao?”

“Ngành của bọn em phát triển nhiều năm, đã rất ổn định. Có mấy chủng loại cơ bản đều bày ra ở đó, hầu như chẳng ai đi điều tra người tiêu dùng về một mẫu túi xách.” Lâm Thiển giải thích: “Lần này, em cho rằng bọn em nên làm vậy. Ví dụ người tiêu dùng nhìn nhận thế nào về sản phẩm túi xách này, rốt cuộc họ có suy nghĩ gì, có yêu cầu gì hay không? Làm thế nào để tạo ra đối tượng khách hàng mục tiêu của sản phẩm mới. Nếu có hứng thú với sản phẩm, họ hy vọng sản phẩm có những chức năng gì... Nói chung phải điều tra thực tế mới nắm được thông tin cụ thể. Vì vậy, em định đi mấy thành phố lớn, trực tiếp tiến hành cuộc bỏ phiếu điều tra với người dân ở đó, thu thập dữ liệu chân thực.”

Nghe xong, Lâm Mạc Thần im lặng vài giây rồi mỉm cười: “Anh ủng hộ em. Từ xưa đến nay, các ngành nghề đều như nhau. Càng muốn tốt nhất, càng phải làm đến nơi đến chốn, càng muốn tạo ra một sản phẩm không tầm thường, càng nên quay về khởi nguồn của khâu tiêu thụ, đó là thị trường. Vì vậy chúng ta cần đi tìm hiểu thị trường.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển nghĩ, Lê Trí Thành từng nói, đối phó với Tân Bảo Thụy không thể dùng mấy “mánh khéo” như đối phó Tư Mỹ Kỳ mà cần đến “dao thật sắc thật”. Vì vậy anh mới quyết định tạo ra một “cây cung” hoàn hảo.

Mà trong cuộc chiến thương mại này, mỗi bước đi của quá trình chuẩn bị cần hoàn hảo đến từng xen-ti-mét, để khi sản phẩm ra đời, thắng lợi đã định. Ví dụ điển hình nhất là sản phẩm điện thoại của hãng Apple, là “cây cung dài” mà bọn họ nhiều khả năng tạo ra trong tương lai.

Ngày hôm sau, Lâm Thiển và các thành viên nhóm marketing cùng mấy nhân viên xuất sắc do cô chọn thêm bắt đầu chuyến đi điều tra nghiên cứu ở các thành phố lớn.

18. Chương 18

Lúc nhận được tin tức Lâm Thiển đưa nhóm công tác của cô đi nghiên cứu thị trường, Lê Trí Thành, Cố Diên Chi và Tưởng Viên vừa kéo hành lý rời khỏi sân bay Malpensa, Milan.

Phía xa xa là rừng núi nhấp nhô, thành phố xinh đẹp tọa lạc ở phía trước. Chuyến đi này của bọn họ nhằm mục đích tìm kiếm vật liệu thích hợp với sản phẩm mới, tất cả vẫn còn là ẩn số.

Lên taxi, Cố Diên Chi đọc tin nhắn của Lâm Thiển, cười nói với Lê Trí Thành: “Tự dưng nghĩ ra việc đi điều tra nghiên cứu thị trường ở các thành phố, cô Lâm Thiển này không khỏi khiến người khác bất ngờ.”

Lê Trí Thành lên tiếng: “Cô ấy là người rất có chủ kiến. Cho cô ấy phương hướng và một chút không gian phát huy, cô ấy sẽ mang lại kết quả chúng ta không ngờ tới.”

“Chắc chắc...” Cố Diên Chi cười: “Có phải thủ pháp dùng người của chú được rèn luyện từ trong quân đội không? Mấy chiêu “huấn luyện chim ưng”, “huấn luyện chó sói” gì đó?”

Nghe câu nói đùa này, Tưởng Viên ngồi ở ghế trước cười cười. Lê Trí Thành chẳng thèm trả lời, quay đầu nhìn trời xanh, nhưng khóe miệng anh cũng ẩn hiện ý cười.

Nếu đúng là huấn luyện chim ưng thì anh mới là con chim ưng đó. Sau lưng là bầu trời bao la bát ngát, còn anh lại bị sự ngọt ngào và dịu dàng của cô trói buộc, cam tâm tình nguyện thần phục.

Trong điện thoại của anh cũng có tin nhắn của Lâm Thiển vừa gửi tới: Em đi công tác, điều tra nghiên cứu người tiêu dùng ở các nơi, khoảng mười ngày sau mới về.

Ngón tay Lê Trí Thành dừng trên màn hình di động, một lúc sau anh trả lời: Được, gặp em vào mười ngày sau.

Nửa tháng sau.

Bây giờ đã là mùa xuân, tuy thời tiết vẫn chưa hết giá lạnh nhưng ánh nắng vừa chói chang vừa ấm áp.

Buổi trưa, Lâm Thiển đứng bên dưới một khu chung cư cao cấp ở thành phố Trường Sa[1], neho mắt nhìn tòa nhà cao tầng màu cà phê sừng sững trước mặt.

[1] Trường Sa là thủ phủ tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

Hơn mười thành viên trẻ tuổi của nhóm công tác nhanh chóng cầm phiếu điều tra, đi thang máy lên tòa nhà. Lâm Thiển cũng rút từ ba lô một tập phiếu, một túi quà tặng chứa những quyển lịch bàn nhỏ, đáp thang máy lên tầng trên cùng, rồi từ đó đi gõ cửa từng nhà.

Từ trước đến nay, chỉ có công ty nước, công ty điện lực hay điều tra dân số mới đến từng hộ gia đình. Vì vậy mỗi khi cô gõ cửa, chủ nhà đều lộ vẻ nghi hoặc: “Điều tra dân số? Cô ở đâu đến vậy?”

Lâm Thiển luôn nở nụ cười lịch sự: “Chúng tôi từ một doanh nghiệp, muốn tìm hiểu một chút về người tiêu dùng”. Sau đó, cô đưa quà: “Xin đừng hiểu nhầm, tôi không phải tiếp thị sản phẩm, chỉ muốn hỏi chị vài câu đơn giản mà thôi.”

Mặc dù vậy, trong mười người cũng có tới một nửa chau mày, lập tức đóng cửa: “Tôi không cần”.

Nhưng cũng có người dân vui vẻ phối hợp, chắc là do thấy ngoại hình và khí chất của Lâm Thiển không tồi, thái độ thân thiện, không giống loại chuyên đi tiếp thị. Họ nhiệt tình điền phiếu, gặp đối tượng có hứng thú với ba lô túi xách dã ngoại, còn trò chuyện với cô một lúc.

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua, có thể đạt được năm sáu phiếu có giá trị thiết thực trong cả tòa nhà này đã là điều may mắn.

Lúc mới bắt đầu, do sự khích lệ của Lâm Thiển, các thành viên trong nhóm tràn đầy nhiệt huyết, hăng hái làm việc. Sau vài ngày, bọn họ dần nhụt chí. Cả nhóm chưa ai từng tham gia công tác điều tra hạ tầng như bây giờ, còn liên tiếp đụng phải “bức tường cứng” khó nhằn.

Lâm Thiển an ủi bọn họ: “Công việc đơn giản nhất nhưng khó nhất chính là công việc có giá trị nhất”, “Bởi vì người trong ngành chưa từng làm ra một khi sản phẩm mới thành công, chúng ta sẽ trở thành tấm gương tiên phong để mọi người noi theo...” Đồng thời, cô cũng không ngồi một chỗ chỉ tay năm ngón mà “xông pha chiến trận”. Đến bất cứ thành phố nào, khu chung cư nào, cô cũng dẫn đầu, mặt dày đi gõ cửa từng nhà.

Chính vì lẽ đó, mọi người dần khôi phục tâm trạng, để tâm vào việc “đi sâu tìm hiểu nhu cầu khách hàng”. Nửa tháng qua, họ đã đi một vòng bốn năm thành phố lớn, mỗi thành phố đạt khoảng ba trăm phiếu điều tra có giá trị. Tuy số lượng không nhiều, nhưng theo đà tích lũy dữ liệu, đi sâu tìm hiểu và trao đổi với người dân thành phố, mọi người nảy ra nhiều ý tưởng hay về việc quảng bá, tiếp thị “cây cung dài” trong tương lai.

Những ý tưởng này được tập hợp thành phương án marketing rất có hiệu quả sau khi nhãn hiệu “Aito” (Ái Đồ) ra đời. Đó là chuyện sau này, còn bây giờ, Lâm Thiển không ngờ, loáng một cái đã hai mươi mấy ngày trôi qua.

Mỗi buổi tối, khi lê tấm thân mệt mỏi về khách sạn, một mình nằm trên chiếc giường sạch sẽ mát lạnh, cô dường như cởi vỏ bọc nữ giám đốc giỏi giang năng động của ban ngày, bản chất cô gái nhỏ sôi nổi từ trong cốt tủy lại được phục hồi.

Lâm Thiển ngược nhìn bầu trời qua rèm cửa sổ, não bộ bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây.

Cô tự nhủ: trình độ nói năng của mình ngày càng tiến bộ. “Công việc đơn giản mà khó nhất, cũng chính là công việc có giá trị nhất”. Chắc chắn, không ngờ mình cũng có thể nghĩ a câu triết lý này, khiến mọi người há hốc mồm.

Cô lại nghĩ đến những ý tưởng và phương án mà bản thân và các thành viên làm ra. Phương án đó như viên ngọc sáng lấp lánh. Trong lòng Lâm Thiển có chút xúc động không thể kìm nén.

Không rõ phía Lệ Trí Thành tiến triển đến đâu rồi. Cô sẽ mang lại niềm vui bất ngờ cho anh, anh có biết không?

Cuối cùng ngày mai cũng được về Ái Đạt rồi. Lâm Thiển nằm nghỉ ngơi một lúc, ngẩng đầu nhìn chiếc mũ lưỡi trai trên tủ đầu giường, con tim lại xốn xang.

Cô cảm điện thoại gửi tin nhắn: Ngày mai bọn em về thành phố Lâm.

Tin nhắn gửi một lúc lâu cũng không thấy hồi âm. Lâm Thiển cảm di động, lăn đi lăn lại trên giường. Có lẽ anh rất bận nên không tiện trả lời. Nhưng thời gian qua cô nhớ anh biết bao, chắc chắn anh không biết, cũng không thể ngờ tới.

Tình yêu là một thứ kỳ lạ mà bạn không có cách nào khống chế. Một tháng trước, cô vẫn còn mâu thuẫn xem có nên làm theo trình tự, nhìn thấu trái tim của anh trước mới nhận lời yêu anh? Cô nghĩ, là anh thích cô trước, người thâm hiểm như anh nhất định phải thích cô nhiều hơn mới an toàn. Thậm chí cô còn có ý nghĩ, tuy Lâm Mạc Thần nói hơi quá, nhưng đúng là với loại đàn ông như anh, người phụ nữ càng khó giành được, anh sẽ càng trân trọng hơn.

Tuy nhiên, kể từ hôm hai người hôn nhau, trái tim cô đã bùng nổ. Cô không muốn tiếp tục kiềm chế, cũng chẳng có cách nào kiềm chế.

Mỗi sáng thức dậy, vừa mở mắt, cô nhớ đến anh đầu tiên. Buổi tối trước khi đi ngủ, trong đầu cũng ẩn hiện hình bóng anh.

Đồng nghiệp vô tình nhắc tới “Lệ tổng”, cô lập tức đồng tai lên nghe. Rõ ràng là những câu nói chẳng dính dáng đến mối quan hệ của hai người, nhưng chỉ cần liên quan đến anh, ví dụ anh nổi giận trong cuộc họp ngày hôm nay... cô đều cảm thấy rung động, sự rung động không thể chia sẻ với bất cứ người nào, càng tăng thêm nỗi nhớ nhung trong cô.

Lần đầu tiên bị các thành viên trong nhóm chất vấn, Lâm Thiển đồng dạng phát biểu vài câu, coi như miễn cưỡng áp chế tình hình. Nhưng khi bước ra khỏi phòng họp, một mình đứng dưới ánh đèn, cô cảm thấy rất cô độc. Sau đó, cô liền nhớ đến Lệ Trí Thành, nhớ tới gương mặt nghiêm nghị, ý cười nhàn nhạt của anh. Vừa rút điện thoại nhắn tin cho anh, cô chợt nhớ hiện tại có lẽ anh còn bận hơn cô gấp trăm lần. Thế là cô lại bỏ máy vào túi, thất thần dõi mắt ra thành phố xa lạ ở bên ngoài cửa sổ.

Lần đầu tiên kết thúc một cuộc thảo luận về một ý tưởng được tất cả mọi người đánh giá cao, cô tươi cười phát tay: “Hôm nay không chúc mừng không được. Tối nay tôi mời, chúng ta đi ăn khuya.” Mọi người hoan hô, hò reo ầm ĩ. Cô phấn khởi cùng nhân viên đi ra ngoài, trong đầu toàn là hình bóng Lệ Trí Thành.

Những lúc vui vẻ như vậy mà anh không ở bên cạnh. Cô rất muốn ôm anh, vùi đầu vào lòng anh. Cầu mà không được, trần trọc không yên, tình cảm quyến luyến không rõ nảy sinh từ bao giờ, anh có biết không?

Tiếng chuông điện thoại chói tai đột nhiên vang lên. Lâm Thiển lập tức ngồi dậy, nhìn ba chữ quen thuộc trên màn hình: “Lệ Trí Thành”.

“A lô!” Cô chỉ nói một từ rồi im lặng.

Đầu tiên có tiếng nói chuyện, tiếng đóng cửa. Sau đó, giọng nói trầm thấp của Lệ Trí Thành truyền tới: “Vừa rồi tôi bận họp.”

“Vâng, em cũng đoán vậy.”

Anh không lên tiếng, Lâm Thiển có thể nghe thấy tiếng thở của anh.

“Ngày mai mấy giờ em về đến nơi?” Anh hỏi lại.

Lâm Thiển lập tức trả lời: “Chuyến bay lúc mười giờ, chắc tầm trưa về đến công ty.”

“Được, tôi chờ em.” Anh nói nhỏ.

Sau khi cúp điện thoại, mặt Lâm Thiển nóng ran, tựa hồ bị ba từ “tôi chờ em” thiêu đốt. Cô vui mặt vào gối, nằm sấp một lúc, miệng cười tùm tùm.

Sau nhiều ngày cách biệt, cuối cùng Lâm Thiển cũng về đến thành phố quê hương.

Một giờ chiều máy bay hạ cánh, các đồng nghiệp đói cồn cào ruột gan, nói với Lâm Thiển: “Giám đốc Lâm cùng đi ăn cơm với chúng tôi đi.”

Lâm Thiển cũng hơi đói bụng, nhưng cô từ chối: “Không cần đâu, tôi phải về tập đoàn báo cáo với lãnh đạo. Mọi người ăn cơm xong về công ty trước, kiểm tra sắp xếp lại dữ liệu, chiều tôi sẽ về.”

Lại đặt chân lên tầng trên cùng của tòa văn phòng, tâm trạng của Lâm Thiển không giống bất cứ lần nào trước đó.

Cô và Lê Trí Thành đã thật sự đến với nhau. Đây là một nhận thức hoàn toàn chắc chắn và rõ ràng, cô nên nói gì bây giờ? “Em muốn xem cảm nang diệu kế thứ hai của anh?” Hay là bắt chước câu nói của anh: “Chuyện khác có thể nhẫn nhịn, chuyện này không nhẫn được”, nhất định anh sẽ hiểu ý cô.

Hay là... cô chẳng cần nói điều gì, cứ thế đi thẳng tới hôn anh?

Còn về thỏa thuận giữa anh và Lâm Mạc Thần, không quá nhiều cô trong thời gian ngắn gì đó? Đẹp nó sang một bên.

Với tâm trạng ngọt ngào và hồi hộp chưa từng thấy, Lâm Thiển đi thẳng tới phòng làm việc của Lê Trí Thành.

Gian ngoài trống không, Tưởng Viên chẳng thấy bóng dáng. Lâm Thiển háng giọng, gõ nhẹ cửa phòng.

Không ai trả lời. Lê Trí Thành không ở văn phòng?

Lâm Thiển rút điện thoại, ngẫm nghĩ rồi gọi cho Tưởng Viên trước.

“Giám đốc Lâm”, đầu kia điện thoại có vẻ ồn ào, “tôi và Lê tổng đang ở phân xưởng năm. Sếp đang bận, sếp nói khi nào cô về tập đoàn thì bảo cô qua bên này.”

Lâm Thiển có thể tưởng tượng, Lê Trí Thành bận rộn đến mức nào. Anh nói đợi cô nhưng lại đi phân xưởng vào giữa trưa, chứng tỏ đây là công việc thật sự quan trọng.

Phân xưởng năm nằm ở trong cùng khuôn viên công ty, là phân xưởng mới nhất và lớn nhất, cũng là “căn cứ bí mật” để thử nghiệm sản xuất sản phẩm mới.

Khi Lâm Thiển đi vào, xung quanh rất ồn ào, một dây chuyền đang vận hành, tiếng máy móc ầm ầm. Dưới ánh đèn sáng trưng, không ít nhân viên kỹ thuật mặc bộ đồ màu xanh lá cây và công nhân mặc đồng phục xanh lam đi đi lại lại. Đâu đâu cũng có tiếng người nói chuyện, tất cả tạo ra cảnh tượng bận rộn và căng thẳng.

Lâm Thiển nhanh chóng phát hiện một nhóm hơn mười người tụ tập xung quanh một cỗ máy cách chỗ cô không xa, người đứng giữa chính là Lê Trí Thành.

Lâm Thiển dừng lại ở khoảng cách bảy tám mét, yên lặng nhìn anh.

Bọn họ đang thử nghiệm tính năng của vật liệu. Trên chiếc bàn vuông phía trước bày hơn chục loại vật liệu khác nhau, có loại bị nhúng nước, có loại bị lửa đốt hoặc bị ma sát đến nhàu nát. Một công nhân đứng cạnh Lê Trí Thành, đang cầm một miếng vật liệu báo cáo với anh: “Đây là kết quả của vật liệu A7 sau khi thử nghiệm, còn đây là A8 và A9... Tính năng của nó đã có bước tiến lớn so với đợt trước.”

Ông ta vừa dứt lời, mấy công nhân, nhân viên kỹ thuật và nhân viên văn phòng đều phụ họa. Lâm Thiển cũng mừng rỡ. Không ngờ Lê Trí Thành xem xong bản báo cáo trong tay, chau mày lạnh nhạt nói: “Không được, vẫn còn một khoảng nữa mới đạt yêu cầu tối thiểu của tôi. Các vị vất vả rồi, nhưng lô vật liệu này bị đào thải, hãy tiếp tục thử nghiệm.”

Lâm Thiển cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng người ở bên cạnh anh dường như đã quen với tình cảnh này. Bọn họ gạt đầu rồi tản ra, tiếp tục công việc của mình. Lê Trí Thành ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lâm Thiển.

Bốn mắt chạm nhau, Lâm Thiển chỉ nghe thấy nhịp tim đập thành thạch trong lồng ngực, bất chấp hoàn cảnh ồn ào xung quanh.

Anh vẫn vậy, hôm nay mặc áo sơ mi, không thắt cà vạt, tay áo xắn lên cao. Vào thời khắc này, một tay anh rút túi quần, một tay chống lên bàn, yên lặng nhìn cô.

Sau đó, Lâm Thiển phát hiện khoe mắt Lệ Trí Thành vụt qua ý cười nhàn nhạt. Chỉ một ánh mắt đơn giản nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiển rất thỏa mãn, thậm chí suýt nữa thì không thể kiềm chế bản thân.

Lúc này, một nhân viên kỹ thuật đi tới đưa tập văn bản cho Lệ Trí Thành. Lâm Thiển cũng rảo bước nhanh đến bên anh. Cô mỉm cười với mọi người rồi lên tiếng: “Lệ tổng, chúng tôi đã kết thúc cuộc điều tra nghiên cứu, tôi muốn báo cáo kết quả với anh.”

“Ừ, em đợi một lát”. Anh nói mà không ngắt đầu.

Hừm... Anh còn che giấu giỏi hơn cô, trong lòng Lâm Thiển rất ngọt ngào.

Đội nhân viên kỹ thuật rời đi, Lệ Trí Thành mới nhìn cô: “Ồ đây ồn ào, chúng ta đi văn phòng.”

Văn phòng mà anh nhắc tới là một gian phòng nhỏ nằm trong phân xưởng. Lúc này, người đi qua đi lại tấp nập, Trưởng Viên đang đứng bên dây chuyền sản xuất mỉm cười gật đầu chào Lâm Thiển. Lâm Thiển cũng cười rồi đi theo Lệ Trí Thành vào phòng.

Văn phòng còn hai nhân viên kỹ thuật đang ngồi trước máy tính. Thấy hai người xuất hiện, họ liền đứng dậy: “Lệ tổng, có việc gì sao?”

Lệ Trí Thành ngồi xuống sofa: “Không có gì, các anh cứ bận việc của mình đi.”

Thật ra Lâm Thiển chẳng quan tâm xem bên cạnh có người hay không. Chỉ cần được nhìn anh, ở bên cạnh anh, cô cũng cảm thấy mãn nguyện. Hơn nữa, cô chỉ muốn báo cáo kết quả của cuộc điều tra nghiên cứu với anh ngay lập tức.

Lâm Thiển ngồi xuống phía đối diện, nhìn Lệ Trí Thành chăm chú. Một nhân viên kỹ thuật rót hai tách trà đưa đến trước mặt bọn họ. Lâm Thiển vội cảm ơn, Lệ Trí Thành lên tiếng trước: “Tình hình thế nào rồi?”

Lâm Thiển vừa rút một tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn từ túi xách ra vừa nói: “Bọn em đi tất cả năm thành phố: Bắc Kinh, Thượng Hải, Thành Đô, Trường Sa, Cáp Nhĩ Tân, thu thập 1500 phiếu điều tra có giá trị. Đây là số liệu sau khi thống kê.” Cô rút một bản báo cáo đưa cho Lệ Trí Thành.

Cộc cộc, có người gõ cửa đi vào, là một nhân viên kỹ thuật: “Đi ăn cơm thôi”. Nhìn thấy Lệ Trí Thành, anh ta lập tức ngậm miệng vài giây mới lên tiếng: “A, Lệ tổng cũng ở đây à? Tôi gọi mọi người đi ăn cơm, sắp đã ăn chưa ạ?”

Hai nhân viên kỹ thuật đứng dậy, Lệ Trí Thành nói: “Chúng tôi không ăn. Các anh đi ra nhớ đóng cửa, bên ngoài hơi ồn.”

Lâm Thiển cúi đầu xem báo cáo trong tay, chỉ là từng con chữ như nhảy múa trước mặt, không vào đầu dù chỉ một từ. Lệ Trí Thành cũng tỏ vẻ chăm chú xem tài liệu cô vừa đưa.

Đội ba nhân viên kỹ thuật đi khỏi, căn phòng lại khôi phục trạng thái yên tĩnh. Đúng như Lệ Trí Thành nói, sau khi đóng cửa, nơi này vừa tĩnh mịch vừa ấm áp, giống một thế giới khác ồn ào ngoài kia.

Đột nhiên Lệ Trí Thành ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển, khiến tim cô đập mạnh. Bên ngoài toàn là người, họ có khả năng vào đây bất cứ lúc nào nên cô không thể xông tới hôn anh.

Trong lòng chất chứa muôn vàn lời muốn nói nhưng nhất thời Lâm Thiển không biết mở miệng ra sao.

Cứ báo cáo công việc quan trọng trước đã. Lâm Thiển đưa một tập tài liệu khác cho anh: “Bọn em còn làm một bản xúc tiến tiếp thị sản phẩm. Còn đây là... A!” Cô bất giác kêu một tiếng.

Bởi vì cổ tay đã bị Lệ Trí Thành nắm chặt, đôi mắt đen hun hút nhìn cô đắm đắm ở cự ly gần.

Giữa hai người cách một bàn trà nhỏ, Lệ Trí Thành hơi dùng sức, khiến Lâm Thiển như người về phía trước, mặt càng gần anh hơn.

Hai người yên lặng nhìn nhau. Lâm Thiển có thể thấy rõ lỗ chân lông trên mặt anh. Cô không hề nghi ngờ, ở giây tiếp theo, anh sẽ cúi xuống hôn cô.

Dù đây là công ty của anh nhưng cũng không nên làm vậy. Lâm Thiển hơi buồn cười, lập tức lên tiếng: “Lệ Trí Thành, em...”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa đều đặn vang lên, sau đó là giọng Tưởng Viên truyền tới: “Lệ tổng, là tôi, Tưởng Viên”.

“Vào đi”. Lệ Trí Thành nói.

Lâm Thiển vội vàng thu tay về, giả vờ xem tài liệu. Tưởng Viên đi vào, thần sắc không thay đổi: “Lệ tổng, đến giờ rồi, xe ô tô đã chuẩn bị sẵn sàng. Anh xem có nên đi sân bay ngay bây giờ không?”

Lâm Thiển nhìn Lệ Trí Thành. Anh gật đầu với Tưởng Viên rồi quay sang Lâm Thiển: “Tôi phải đi Đài Loan một chuyến để đàm phán với xưởng vật liệu bên đó. Nếu thuận lợi, hai ba ngày sau tôi sẽ quay về.”

Lúc này lại có mấy người đi vào phòng, Lâm Thiển đứng dậy mỉm cười nói: “Vâng thưa Lệ tổng, đợi anh quay về, tôi sẽ báo cáo kỹ hơn.”

Lệ Trí Thành đứng dậy: “Được”. Nói xong, anh đi ra cửa. Tưởng Viên và mọi người lập tức đi theo, nhanh chóng khuất dạng.

Lâm Thiển đi khỏi phân xưởng, ngược nhìn bầu trời, thở dài một tiếng.

Toàn thân cô vô cùng mệt mỏi, cơm cũng chẳng buồn ăn, vội vàng về công ty chỉ để gặp anh. Nhưng Lệ Trí Thành bận tới mất tối mũi, mới gặp nhau chưa nói mấy câu, anh lại phải đi công tác.

Cảm giác này giống như cho một bữa ăn ngon, nhưng vẫn chưa kịp động đũa, đồ ăn đã bị dọn đi mất. Hừ, tình yêu có lúc cũng chẳng nhân đạo gì cả.

Lâm Thiển đá tung những hòn sỏi bên lối đi, bất chấp cả hình tượng. Cho đến khi giày cao gót bám đầy bụi, cô mới định thần, trong lòng hết sức ảo não.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, là Tưởng Viên gọi tới. Lâm Thiển lập tức bắt máy: “Trợ lý Tưởng, có việc gì vậy?”

Tưởng Viên cất giọng nhã nhặn: “Giám đốc Lâm, cô còn ở tập đoàn không?”

“Còn”.

“Lệ tổng quên mất báo cáo của cô, sếp muốn xem trên máy bay, chúng tôi đang ở cổng tập đoàn, phiền cô cầm ra ngoài này được không?”

Lâm Thiển lập tức đi về phía cổng tập đoàn.

Hôm nay Cao Lăng trực ở cổng, anh ta tươi cười chào hỏi cô. Lâm Thiển chỉ gật đầu rồi đi thẳng ra ngoài. Một chiếc xe con màu đen đỗ bên lề đường, Tưởng Viên đang thò đầu ra khỏi ghế lái phụ, vẫy tay với cô.

Lâm Thiển đi nhanh tới. Cửa sau xe đã mở, hình bóng Lệ Trí Thành lơ mơ ở bên trong.

Lâm Thiển đặt một tay lên cửa xe, cúi thấp người. Nhìn thấy anh, cô nở nụ cười ngọt ngào, đưa tập tài liệu cho anh: “Lệ tổng, báo cáo đây.” Vừa nói cô vừa nghĩ thầm: Anh gian manh thật đấy, thảo nào vừa rồi không cầm tài liệu, thì ra cố tình để lại. Bây giờ cô và anh lại có cơ hội gặp nhau.

Ai ngờ Lệ Trí Thành chỉ nhìn Lâm Thiển mà không nhận tài liệu. Đó là ánh mắt của người đàn ông nhìn phụ nữ, chứ không phải cấp trên với cấp dưới. Lâm Thiển mỉm cười, trong lòng xốn xang. Cô nói tiếp: “Lệ tổng, chúc anh thượng lộ bình...”

Lâm Thiển không thể nói hết câu, bởi Lệ Trí Thành đã nắm tay, kéo cô vào trong xe rồi áp môi xuống.

Nụ hôn đến bất thành hình này khiến Lâm Thiển hoàn toàn chấn động. Tay bị anh nắm chặt, eo cũng bị anh thuận thể ôm vào lòng, cô chỉ có thể nép vào người anh. Đây là nụ hôn không quá cuồng nhiệt nhưng rất sâu. Lệ Trí Thành hoàn toàn bất chấp ánh mắt của người xung quanh, chỉ tập trung thưởng thức vị ngọt ngào dễ chịu trong miệng người phụ nữ này.

Lâm Thiển không thể không thừa nhận, Lệ Trí Thành có khả năng thiên bẩm về khoản hôn. Anh rất mạnh mẽ, hơi thở đàn ông ấm nóng nhanh chóng bao trùm, dễ dàng khiến phụ nữ gờ cờ trắng đầu hàng. Nhưng

hôm nay, Lâm Thiển không có tâm trạng thưởng thức và hưởng thụ nụ hôn của anh. Cô bị anh ôm vào lòng, lông mày toàn thân dựng hết cả lên, mắt đảo tứ phía.

Hàng ghế trước là Tưởng Viên và người tài xế. Cả hai đều không nhúc nhích, ngồi thẳng người, dõi mắt về phía trước, coi bản thân như không tồn tại. Lâm Thiển lại đưa mắt sang bên này, lơ mơ nhìn thấy người đi đi lại lại, cũng chẳng rõ có phải là nhân viên của tập đoàn hay không.

Khi máu nóng trong toàn thân Lâm Thiển sắp dồn hết lên bộ não, Lệ Trí Thành mới rời khỏi đôi môi cô. Sắc mặt anh vẫn thản nhiên như vừa giải quyết xong công vụ.

“Đợi anh về”. Anh nói nhỏ, một tay vẫn ôm eo Lâm Thiển.

“Vâng”.

Trong phòng bảo vệ cách đó khoảng mười mét, ba nhân viên bảo vệ gồm cả Cao Lăng trợn mắt há hốc mồm khi chứng kiến cảnh tượng ở ghế sau ô tô của CEO.

Một bảo vệ trẻ tuổi ngập ngừng hỏi nhỏ: “Đội trưởng Cao, vừa rồi... có phải Lệ tổng kéo giám đốc Lâm vào ô tô rồi cưỡng hôn cô ấy không vậy?”

Cao Lăng cũng chưa hết sững sờ. Nghe hỏi vậy, anh ta mới bừng tỉnh, trầm tư vài giây rồi cất giọng vô cùng nghiêm nghị: “Không ai được phép tiết lộ chuyện này ra ngoài. Chắc các cậu cũng hiểu quy tắc nơi công sở, ai mà nói ra sẽ bị đuổi việc ngay tức khắc, rõ chưa?”

19. Chương 19

Đến buổi chiều, Lâm Thiển mới biết kế hoạch của Lệ Trí Thành tiến hành không thuận lợi. Sau khi anh đi sân bay, cô quay về công ty con, nói chuyện với Tiết Minh Đào một lúc lâu.

“Tắc ở khâu vật liệu.” Tiết Minh Đào tiết lộ: “Thời gian qua, sếp đã đàm phán với sáu bảy công ty sản xuất vật liệu, nhưng để đạt đến yêu cầu và mức giá của sếp, thật không dễ chút nào.”

Lâm Thiển gật đầu. Vật liệu chiếm tỷ trọng lớn nhất trong giá thành sản xuất túi xách. Hơn nữa, bọn họ hy vọng “cây cung dài” đạt tính năng cơ bản của sản phẩm da ngoại như không thấm nước, không thấm dầu mỡ, trọng lượng nhẹ, nhanh khô, mềm mại và có độ bền cao... Vì vậy, cần phải dùng vật liệu chuyên dụng cho sản phẩm da ngoại.

Một số vật liệu đăng ký bản quyền nổi tiếng thế giới như Gore-Tex, WINDBLOC, Cordura có mức giá rất cao, nên giá thành sản xuất tương đương sản phẩm da ngoại. Với mức giá này, chiến lược “cây cung dài” của Lệ Trí Thành sẽ bị phá sản.

Lệ Trí Thành hy vọng tìm được vật liệu dùng cho sản phẩm da ngoại có tính năng ưu việt nhưng giá thấp, không cần nhãn hiệu nổi tiếng, chất lượng mới quan trọng. Tuy nhiên, đúng như Lâm Thiển nói, “thứ càng đơn giản nhưng càng khó sẽ càng có giá trị”. Hơn nửa tháng qua, dù đi nhiều nơi nhưng anh vẫn chẳng có thu hoạch gì. Khi một cấp dưới dò hỏi, Lệ Trí Thành tỏ thái độ kiên quyết: “Tiếp tục tìm”.

Vì vậy, nghe nói bên Đài Loan có một xưởng vật liệu mà sản phẩm đăng ký bản quyền của họ phù hợp với yêu cầu của Lệ Trí Thành, tuy đối phương rất khó tính, không muốn hợp tác, anh vẫn lập tức qua bên đó.

Tầm chạng vạng tối, Lâm Thiển cầm tách cà phê, ngồi ngoài ban công, ngắm hoàng hôn. Làm việc liên tục gần một tháng trời, ngày mai là cuối tuần, cô cho nhóm công tác và bản thân nghỉ ngơi hai ngày. Bây giờ, xương cốt toàn thân cô mới thả lỏng hoàn toàn. Nghĩ đến nụ hôn bất ngờ trên ô tô trưa nay, Lâm Thiển bất giác mỉm cười.

Không biết chuyến đi Đài Loan lần này của anh có đạt kết quả, hay lại ra về tay trắng như những lần trước?

Người như anh cũng có lúc gặp trắc trở... Nghĩ đến đây, trong lòng cô có chút xót xa.

Trầm tư một hồi, Lâm Thiển cầm điện thoại nhắn tin cho Lâm Mạc Thần: Thỏa thuận giữa anh và Lệ Trí Thành là gì vậy, em muốn biết.

Vài phút sau, Lâm Mạc Thần mới nhắn lại: Thời cơ chưa tới.

Lâm Thiển chỉ muốn nghiêng răng nghiêng lợi, câu trả lời của hai người đàn ông giống hệt nhau, bọn họ cứ bày ra trò thâm sâu làm gì thể không biết?

Tuy vậy, Lâm Thiển cũng có thể đoán ra, chắc chắn ông anh trai của cô yêu cầu Lệ Trí Thành làm việc này việc kia mới cho phép hai người yêu nhau. Không cần nói cũng biết, mục tiêu rất khó đạt được.

Bây giờ cô không muốn anh gặp khó khăn, bất kể là sự nghiệp của gia đình hay vì bản thân cô.

Đang định nhắn tin cho Lâm Mạc Thần, thử đề nghị anh trai hủy bỏ cam kết, để Lệ Trí Thành giảm bớt áp lực, điện thoại chợt báo có tin nhắn. Nhìn thấy ba chữ “Lệ Trí Thành”, mắt Lâm Thiển sáng rực, vội vàng mở ra xem.

Anh đã xuống sân bay.

Lâm Thiển mỉm cười nhắn lại: Anh hãy chú ý an toàn. Sau đó, cô chèn thêm mặt cười rồi gửi tin nhắn.

Màn hình lại nhảy về tin nhắn đang soạn dở vừa rồi, Lâm Thiển trầm tư suy nghĩ. Ừm... đánh rắn cần đánh vào chỗ hiểm, anh trai cũng chỉ vì hạnh phúc của cô nên phải làm thế nào khiến anh mềm lòng, may ra anh mới thay đổi ý định.

Anh nói phải “rút gân lột da” anh ấy, nhưng bây giờ hình như ngược lại.

Chắc chắn, câu này buồn nôn thật, nhưng ẩn chứa sự ai oán, khiến người đọc không khỏi tủi lòng.

Sau đó, cô lại gửi thêm một tin nhắn: Anh ấy đi Đài Loan rồi. Em rất nhớ anh ấy, cũng rất thích anh ấy. Anh mau hủy thỏa thuận của hai người, cứ như vậy đi.

Vừa gửi tin nhắn, Lâm Thiển chợt ngây ra. Tuy chỉ nửa thật nửa vờ đáng thương với anh trai nhưng cô bất giác thốt ra lời thật lòng.

Đợi mãi cũng không thấy Lâm Mạc Thần trả lời, Lâm Thiển không chịu bỏ cuộc, lại nhắn thêm một tin: Em thích anh ấy chết đi được, anh phải hủy bỏ thỏa thuận. Bao nhiêu năm qua, khó khăn lắm mới gặp được người em rung động thật sự, anh không thể ngăn cản chuyện này. Ngoài anh ấy ra, em chẳng cần ai cả, anh... đã... rõ chưa?

Bấm nút gửi tin nhắn, cô cảm thấy toàn thân vô cùng sướng khoái, cũng thấy hơi buồn cười.

Lâm Thiển biết rõ tính anh trai, Lâm Mạc Thần cũng hiểu tính cô. Một khi cô tỏ thái độ cương quyết, dù trong tương lai anh vẫn còn cứng miệng, nhưng kể cả Lệ Trí Thành thua cuộc, anh cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, để hai người ở bên nhau.

Đúng lúc này, điện thoại bíp bíp, thông báo tình trạng của bốn tin nhắn:

“Tin nhắn đã gửi cho Lệ Trí Thành lúc 18:46:32.”

“Tin nhắn đã gửi cho Lệ Trí Thành lúc 18:47:20.”

“Tin nhắn đã gửi cho Lệ Trí Thành lúc 18:50:35.”

“Tin nhắn đã gửi cho Lệ Trí Thành lúc 18:52:40.”

Lâm Thiển liếc qua màn hình, chắc tín hiệu không tốt nên mãi đến giờ mới nhận được tin báo. Nhưng vừa định bỏ điện thoại sang một bên, cô đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng cầm di động lên xem, sống lưng lạnh toát.

Tất cả đều gửi cho... Lệ Trí Thành?

Cô vội mở mục tin nhắn đã gửi, hai mắt tròn tròn. Không biết có phải vừa rồi suy nghĩ quá nhập tâm hay điện thoại xảy ra sai sót chỗ nào mà cô không để ý. Từ tin nhắn dặn anh chú ý an toàn đến tin nhắn “ngoài anh ấy ra, em chẳng cần ai cả”, cô đều gửi cho một mình Lê Trí Thành.

Mặt Lâm Thiển nóng ran, đầu óc cũng hỗn loạn. Cô đã gửi cho anh những lời buồn nôn như “lột da rút gân”, “rất nhớ anh”, “bao nhiêu năm mới gặp được người khiến em rung động”... Trời ạ, đây là cô cố tình dùng từ ngữ khoa trương nhằm mục đích khiến anh trai mỉm lòng.

Tuy cô thích Lê Trí Thành, nhưng thật sự không đến mức nhiệt tình như vậy.

Lâm Thiển định gửi tin nhắn đính chính, nhưng nhất thời không nghĩ ra câu từ thích hợp. Nói gì bây giờ? Em gửi nhầm rồi? Em cố ý khoa trương để dỗ anh trai em, anh đừng hiểu nhầm?

Lâm Thiển nhìn chằm chằm điện thoại, khóc dở mếu dở, tim đập thình thịch.

Đúng lúc này, điện thoại báo hiệu có tin nhắn mới. Người gửi là Lê Trí Thành.

Lâm Thiển sắp phát điên. Cô nghiêng răng mở ra xem, tin nhắn chỉ có ba chữ: Anh rõ rồi.

Em thích anh ấy chết đi được, ngoài anh ấy ra, em chẳng cần ai cả, anh đã rõ chưa?

Anh rõ rồi.

Lâm Thiển ngơ ngẩn nhìn mẫu tin nhắn ngắn như không thể ngắn hơn. Một lúc sau, cô ném điện thoại sang một bên, vùi mặt vào cánh tay mình. Tiếp theo, cô không nhin được, lại cười tủm tỉm.

Tại sân bay Đào Viên, thành phố Đài Bắc. Bầu trời xanh ngắt, trong và ngoài sân bay, người đông như mắc cửi. Lê Trí Thành cầm điện thoại, đứng ở khu đất trống trên đường băng. Anh cúi đầu xem rất tập trung, mặc kệ người đi qua đi lại.

Cho tới khi Tưởng Viên gọi: “Lê tổng”, anh mới có phản ứng, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Đây là tình huống chưa bao giờ xuất hiện, Tưởng Viên nín thở: “Lê tổng, xe đến rồi.”

Lê Trí Thành bỏ điện thoại vào túi, cùng anh ta lên xe.

Ô tô chạy một lúc, Lê Trí Thành lên tiếng: “Lâm Thiển có giấy thông hành Đài Loan không?”

Tưởng Viên đáp: “Có ạ. Lần trước chuẩn bị visa cho các lãnh đạo, tôi cũng làm cả cho cô ấy.”

Thời gian này là giai đoạn then chốt của dự án, vì vậy visa đi nước ngoài của mấy nhân vật chủ chốt trong công ty đều chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng lúc cần dùng đến.

Lê Trí Thành gật đầu, quan sát cảnh sắc xa lạ ngoài cửa sổ. Nghĩ đến mấy tin nhắn vừa rồi, trái tim anh như bị một bàn tay phụ nữ bóp nhẹ, không thể trấn tĩnh.

Anh ấy đi Đài Loan rồi, em rất nhớ anh ấy.

Ngoài anh ấy ra, em chẳng cần ai cả, anh đã rõ chưa?

Lâm Thiển, anh cũng rất nhớ em, chỉ muốn ôm em vào lòng, yêu thương trọn đời, không bao giờ buông tay.

Nhận được điện thoại của Tiểu Đường, Lâm Thiển vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Đường là tài xế của Lê Trí Thành, cũng là một trong những “nhân chứng” chứng kiến nụ hôn kinh hồn của hai người. Tất nhiên, người Lê Trí Thành lựa chọn và giữ lại bên mình đều không đơn giản, dù chỉ là lái xe bình thường nhất.

Ngữ khí của anh ta rất tự nhiên: “Giám đốc Lâm, ngày mai tôi đến đón cô lúc mấy giờ?”

Lâm Thiển: “Hả?” Chưa kịp hỏi tiếp, điện thoại báo có tin nhắn: Chuyến bay CA41 của hãng Hăng không Quốc gia từ thành phố Lâm đi Đài Bắc mà bạn đặt sẽ cất cánh vào lúc tám giờ sáng mai...

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển nhắn tin cho Lê Trí Thành: Tại sao anh lại bắt em đi Đài Loan?

Không phải vì công việc đột nhiên cần đến cô đấy chứ?

Lê Trí Thành trả lời rất nhanh: Hãy đến bên anh.

Sáng hôm sau, trước khi lên máy bay, Lâm Thiển nhắn tin cho anh trai: Em đi Đài Loan bây giờ. Khi trở về, chắc em đã là người của Lê Trí Thành. Về vụ thỏa thuận, anh tự giải quyết đi.

Ái Đạt cũng có cửa hàng ở Đài Loan. Đây là “sản phẩm” của CEO tiền nhiệm trong kế hoạch mở rộng toàn cầu. Sau đó, phần lớn các cửa hàng ở nước ngoài bị Lê Trí Thành đóng cửa. Anh chỉ để lại vài điểm, coi như quảng bá thương hiệu.

Hôm nay, nhân viên Ái Đạt ở Đài Loan lái xe đi sân bay đón Lâm Thiển rồi đưa thẳng về khách sạn nơi Lê Trí Thành đang ở.

Lâm Thiển ở một phòng đơn nội thất trang nhã nhưng diện tích không lớn. Lê Trí Thành đi công tác bên ngoài thường không tiêu xài hoang phí.

Căn phòng có một ban công nhỏ, bên dưới chính là khu vực sầm uất nhất Đài Bắc. Dõi mắt ra ngoài đô thị phồn hoa, Lâm Thiển thấy hơi lo cho anh.

Cô nhân viên người Đài Loan cho biết, Lê tổng và trợ lý Tưởng sáng sớm đã đi xưởng vật liệu Minh Đức (tên tiếng Anh là Mind). Nghe nói, người phụ trách của Minh Đức là một người đàn ông trung niên, trước đây từng là giáo sư đại học, tính cách rất tai quái khó chiều.

Hôm nay anh đến xưởng chắc sẽ ở đó cả ngày. Buổi trưa khi Lâm Thiển tới nơi, cô nhân viên Đài Loan đã gọi điện thoại cho Tưởng Viên. Tưởng Viên nói vẫn đang chờ gặp người phụ trách của Minh Đức, tạm thời không thể quay về, bảo cô ta đưa Lâm Thiển về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Những lúc như bây giờ, Lâm Thiển tuyệt đối không làm phiền bọn họ, do đó cô yên phận ở khách sạn chờ đợi.

Trời sẩm tối lúc nào không hay. Lâm Thiển đi dạo một vòng quanh phố, thưởng thức đồ ăn vặt ngoài đường, còn mua ít đồ lưu niệm. Khi cô về khách sạn, Lê Trí Thành vẫn không thấy bóng dáng.

Lâm Thiển chẳng cảm thấy sốt ruột, mà chỉ thương xót anh. Thích một người, chính là bao gồm cả cảm giác thương xót như vậy.

Không hiểu tại sao, anh càng lớn mạnh, càng bận rộn, càng giỏi giang, cô lại càng thương xót anh. Thật kỳ lạ, lẽ nào nội tâm của cô cũng rất mạnh mẽ?

Lâm Thiển nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Tivi vẫn đang phát tiết mục giải trí, bầu trời ngoài cửa sổ đã tối đen.

Lâm Thiển đột nhiên tỉnh giấc bởi tiếng mở cửa nhẹ, cô lập tức ngồi bật dậy. Ánh đèn từ ngoài hành lang chiếu vào, bóng người đổ dài trên mặt đất, sau đó là giọng nói quen thuộc của Lê Trí Thành: “Cứ như vậy đi, sáng sớm mai lại đi Minh Đức”.

Tưởng Viên cũng ở bên ngoài, đáp khẽ: “Vâng ạ.”

Lại là tiếng động nhẹ, cánh cửa khép lại, Lê Trí Thành đi vào.

Lâm Thiển tròn mắt nhìn anh. Anh cũng nhìn cô, không hề tỏ thái độ ngượng ngùng khi tự động vào phòng phụ nữ. Sau đó, anh đến bên giường, hỏi nhỏ: “Em tỉnh rồi à? Vừa rồi anh vào đây nhưng em vẫn đang ngủ.”

Lâm Thiển trả lời theo phản xạ: “Vâng...” Vài giây sau cô mới bừng tỉnh: “Sao anh có thể mở cửa phòng em?” Thảo nào buổi trưa nhân viên khách sạn chỉ đưa cho cô một tấm thẻ, trong khi người khác đều có hai tấm.

“Buổi sáng anh cầm một cái”. Lê Trí Thành đáp, đồng thời quăng áo compl xuống sofa nhỏ ở bên cạnh. Anh ngồi xuống, chống hai tay xuống giường, khóa Lâm Thiển giữa người anh và bờ tường rồi cúi đầu quan sát cô.

Lâm Thiển mặc áo sơ mi dài tay, quần vải dày, trên người đắp tấm chăn mỏng. Cô có chút không thoải mái, giơ tay đẩy ngực anh: “Anh về phòng trước đi, em thay quần áo rồi chúng ta nói chuyện sau.”

Ai ngờ vừa dứt lời, cổ tay bị siết chặt, Lê Trí Thành nắm lấy rồi thuận thế ấn tay cô xuống giường.

Lâm Thiển vừa thốt ra một từ: “Anh...” bàn tay còn lại cũng bị túm chặt.

Lê Trí Thành nhìn cô ở cự ly gần: “Em rất nhớ anh sao?”

Lâm Thiển đỏ mặt. Giọng đàn ông trầm thấp rõ ràng, hơi thở của anh như ngọn gió đêm nhẹ nhàng thổi vào mặt và trái tim cô. Cô ngoảnh đi chỗ khác, né tránh ánh mắt thâm trầm của anh, cố gắng cất giọng bình tĩnh: “Anh bàn với Minh Đức đến đâu rồi? Đây là việc rất quan trọng.”

Lê Trí Thành vẫn không rời mắt khỏi Lâm Thiển, anh cười cười: “Ừ, đúng là việc rất quan trọng. Anh đã nhận được quyền sử dụng độc quyền vật liệu của Minh Đức trong ba năm với mức giá ưu đãi nhất. Chiều nay hai bên ký hợp đồng rồi.”

Lâm Thiển kinh ngạc, lập tức quay đầu về phía Lê Trí Thành: “Thật không? Tốt quá, tốt quá đi”. Trong khi xúc động, bàn tay vốn bị anh nắm bắt giắc xoay lại nắm tay anh.

Trước bộ dạng mừng rỡ của cô, ý cười nơi khóe mắt Lê Trí Thành càng sâu hơn, anh lên tiếng: “Ừ, cuối cùng mọi quân cờ trong trận chiến này đã bố trí xong, chỉ đợi Tân Bảo Thụy rơi vào bẫy.”

Chỉ hai ba câu ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiển giật mình. Anh nói anh không phải người đàn ông hiểu chiến, nhưng sát phạt một cách quyết đoán và dứt khoát chính là bản tính của anh.

Anh từng nói: Tân Bảo Thụy sẽ tiến hành phong tỏa chúng ta. Vì vậy... chúng ta phải tiêu diệt bọn họ trước.

Bây giờ, anh lại nói, ván cờ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi đối phương rơi vào bẫy.

Không ngờ Lê Trí Thành có mặt tàn nhẫn đến thế. Nhưng anh như vậy lại có một sức cuốn hút đàn ông đặc biệt, khiến người phụ nữ không thể kháng cự.

Lâm Thiển im lặng nhìn Lê Trí Thành. Anh cũng không rời mắt khỏi cô. Tưởng rằng anh sẽ hôn cô, ai ngờ anh chỉ cầm tay cô đưa lên môi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

“Thỏa thuận giữa anh và anh trai em...”

Lâm Thiển hồi hộp chờ đợi. Thời cơ đã đến rồi? Anh chịu nói rồi?

Bất gặp bộ dạng cảnh giác và căng thẳng giống con mèo dựng ngược lông toàn thân của cô, Lê Trí Thành cười khê một tiếng, tiếp tục hôn tay cô, giống một kỵ sĩ hôn nàng công chúa của mình trước khi xuất chinh.

“Vào thời điểm này năm sau, nếu anh có thể đạt vị trí đầu ngành, anh ấy sẽ giao em cho anh”. Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp: “Lâm Thiển, nhấn nại là sở trường của anh, anh có thể không cần vội vàng, nhưng em nhất định phải trở thành người phụ nữ của anh, thuộc về anh một cách triệt để.”

Lâm Thiển ngẩn người nhìn anh. Lúc này, Lê Trí Thành cũng buông tay cô.

Lâm Thiển đột nhiên mỉm cười: “Không ngờ hai người đàn ông thông minh lại có thỏa thuận ấu trĩ như vậy.”

Lê Trí Thành không lên tiếng.

Lâm Thiển hừ một tiếng, nói tiếp: “Chúng ta ở bên nhau liên quan gì đến việc anh có đứng đầu ngành hay không?” Nói xong, cô đặt một nụ hôn lên má trái Lê Trí Thành.

“Anh còn không hiểu sao?” Cô vừa nói vừa hôn lên má phải của anh: “Một khi thỏa thuận vượt quá kỳ hạn thì thôi...”

Còn chưa nói hết câu, vòng eo đột nhiên bị siết chặt. Cánh tay Lê Trí Thành như gọng kìm, khóa cô trong lòng. Hành động đến bất ngờ khiến Lâm Thiển bất giác kêu “A” một tiếng. Lê Trí Thành nhanh chóng nhào người đè cô vào tường rồi cúi đầu hôn cô.

Buổi đêm ở Đài Bắc rực rỡ ánh đèn. Còn trong phòng khách sạn, dưới ánh sáng dịu dịu, trước mắt Lâm Thiển toàn là đường nét của người đàn ông, không khí tràn ngập mùi hương của anh.

Nụ hôn này sâu, mãnh liệt và lâu hơn bất cứ nụ hôn nào trước đó. Tư thế của người đàn ông thay đổi, anh không còn ôm eo cô, bởi thân thể cô đã ở trong lòng anh. Mười đầu ngón tay của anh đan vào tay cô, áp lên bờ tường. Mặt anh hơi nghiêng về một bên, để tiện ngấu ngiến đôi môi Lâm Thiển.

Ngực Lâm Thiển kề sát ngực Lê Trí Thành, đôi chân cũng bị người anh hơi đè xuống. Tư thế thân mật này khiến tim cô đập thình thịch, trong lòng trào dâng cảm giác hồi hộp lạ thường.

Đây là nụ hôn vô cùng cuồng nhiệt mà Lê Trí Thành ở thế chủ động hoàn toàn. Vì vậy khi anh rời khỏi đôi môi Lâm Thiển, mặt cô đã đỏ bừng, ánh mắt mơ màng. Dừng lại vài giây, Lê Trí Thành lại cúi xuống hôn lên làn da trắng nõn trên cổ cô.

Anh vừa cắn vừa mút nhẹ, hai bàn tay cũng như vô tình mà hữu ý gãi nhẹ mười đầu ngón tay Lâm Thiển. Dưới sự kích thích này, toàn thân Lâm Thiển run rẩy, trong lòng tựa như có một sợi lông vũ lướt qua.

“Ừm...” Lâm Thiển rên khẽ một tiếng, mặt đỏ tía tai. Cô vô thức vùng vẫy, hòng đẩy Lê Trí Thành ra xa. Nhưng anh lập tức phát giác, giữ chặt tay cô trên tường, khiến cô không thể động đậy.

Lâm Thiển thầm kháng nghị trong lòng. Rõ ràng là tình yêu tự do, hai bên tình nguyện, anh hôn theo kiểu cưỡng đoạt và độc đoán thế làm gì?

May sao ngay sau đó, Lê Trí Thành cuối cùng cũng buông hai tay Lâm Thiển, kết thúc nụ hôn “chết người”. Anh vẫn chống tay hai bên người cô, nhìn cô đắm đắm. Bởi vì nụ hôn quá mãnh liệt, tóc anh hơi lòa xòa, cổ áo sơ mi xộc xệch, hai má có chút đỏ lên, môi còn ươn ướt. Dáng vẻ của anh lúc này vô cùng gợi cảm, khiến Lâm Thiển ngơ ngẩn ngẩn nhìn, nhất thời quên mất chuyện phê phán thái độ của anh.

“Hãy nói với anh trai em.” Lê Trí Thành cất giọng khàn khàn: “Đây là lần đầu tiên trong đời anh không giữ lời hứa, không thể giữ lời hứa với anh ấy.”

Lâm Thiển thản nhiên trả lời, trong lòng rất ngọt ngào: “Mặc kệ anh ấy đi”. Chợt nhớ ra một chuyện, cô hỏi: “Đúng rồi, anh ăn tối chưa, hơn chín giờ rồi.”

Lê Trí Thành: “Chưa”.

Lâm Thiển xót xa trong lòng, chắc vừa bàn xong công việc, anh liền quay về tìm cô ngay. Cô ôm lấy cánh tay anh: “Em sẽ cùng anh ra ngoài ăn khuya nhé”.

Lê Trí Thành đúng là đang đói bụng, mỉm cười đáp: “Được”.

Lâm Thiển thay bộ váy, đứng ngắm nghía trước gương một hồi. Cảm thấy hài lòng, cô mới cầm túi xách đi ra ngoài.

Lê Trí Thành đang đứng đợi ở ngoài cửa. Khí hậu ở Đài Loan ẩm áp hơn thành phố Lâm, anh chỉ mặc áo khoác gió, bên trong là sơ mi trắng đơn giản. Mặc dù vậy, trông anh vẫn rất nổi bật.

Lâm Thiển cười tủm tỉm đi tới. Anh đặt tay lên vai cô một cách tự nhiên, đưa cô đi về đằng trước. Trong lòng Lâm Thiển rất ngọt ngào và dễ chịu.

Bên ngoài khách sạn là đường phố sầm uất, đèn điện sáng trưng. Hai người đi bộ một đoạn tới phố đêm. Nơi này đông người qua lại, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Thiển dẫn Lê Trí Thành đến một quán hầu rán lâu đời. Quán rất đông khách, hai người đành ngồi ở cái bàn nhỏ gần cửa. Khi ông chủ bê đồ ăn tới, Lâm Thiển cười nói: “Em giúp anh đổi khẩu vị, quán này rất nổi tiếng trên mạng.”

Ông chủ liền giơ ngón cái, nói tiếng phổ thông mang âm điệu Mân Nam: “Cô gái rất tinh tường.” Ông lại vỗ vai Lê Trí Thành: “Người yêu rất xinh, anh bạn thật có phúc.”

Lúc ông ta nói câu này, Lê Trí Thành đặt tay lên thành ghế sau lưng Lâm Thiển, nở nụ cười nhàn nhạt. Trong khi đó, Lâm Thiển để lộ vẻ mặt đắc ý pha lẫn thẹn thùng.

Lê Trí Thành ngắm cô một lúc rồi lặng lẽ cầm tay cô, đặt lên đùi mình. Một động tác đơn giản nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiển xốn xang. Cô liếc anh một cái rồi tiếp tục sắp bát đĩa. Một lúc sau, Lê Trí Thành bắt đầu gãi nhẹ tay cô theo thói quen.

Hành động rất đổi bình thường nhưng Lâm Thiển vẫn đỏ mặt. Tuy nhiên, cô không muốn mở miệng, bởi anh chẳng làm chuyện gì quá đáng. Sau đó, cô đột nhiên hiểu ra vấn đề.

Tuy không có kinh nghiệm nhưng Lê Trí Thành là cao thủ yêu đương trời sin. Điều này giống phương diện kinh doanh, dù anh chẳng hề có kinh nghiệm nhưng vẫn lặng lẽ đánh trúng chỗ hiểm của kẻ địch bằng một động tác nhỏ. Ví dụ như bây giờ, anh chỉ đơn giản nắm tay cô, cũng khiến toàn thân cô bị anh chi phối, vô thức rung động vì anh.

Lâm Thiển quay đầu nắm gương mặt nghiêng đang cúi xuống ăn của anh. Cao thủ, đúng là cao thủ. Sao cô bỗng dưng có cảm giác, từ nay về sau, Lâm Thiển cô bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay, không bao giờ buông lơi.

Ăn xong, hai người thong thả tản bộ về khách sạn. Lúc này đã hơn mười giờ tối, Lê Trí Thành đưa Lâm Thiển tới cửa phòng.

“Chúc anh ngủ ngon”. Lâm Thiển nói nhỏ.

“Ừ”. Anh đáp.

Lâm Thiển cảm thấy, hai người đã xác lập mối quan hệ, kiểu gì cũng nên trao nhau nụ hôn tạm biệt. Thế là cô bám vào vai Lê Trí Thành, kiễng chân, hôn lên má anh.

Lê Trí Thành nhanh như chớp, rút một tay khỏi túi áo ôm eo Lâm Thiển, bàn tay còn lại đỡ gáy rồi áp xuống môi cô.

Tâm trạng của Lâm Thiển bây giờ tựa như “ăn một lần cứ muốn nếm mãi”, không nỡ rời xa Lê Trí Thành. Thế là cô nhắm mắt, để mặc anh ôm hôn.

Lê Trí Thành ôm Lâm Thiển tiến lên mấy bước. Đợi đến khi cô phản ứng, anh đã đưa cô vào phòng, cánh cửa ở sau lưng đồng thời khép lại. Anh rời môi, cất giọng trầm thấp quyến rũ: “Anh ở đây thêm một lát nữa.”

Lâm Thiển đáp:”... Vâng.”

Tối nay Tưởng Viên hơi khó xử. Vào lúc mười một giờ tối, phó tổng giám đốc Lưu Đồng gửi bản thiết kế sản phẩm cho anh ta. Tuy ông không nói cần đưa cho Lê Trí Thành xem ngay nhưng sếp từng dặn dò, thứ quan trọng như vậy cần phải lập tức báo cáo với anh.

Hiện tại, Lê Trí Thành có vị trí rất cao trong lòng cấp dưới. Bất cứ tình huống nào cũng chẳng ai dám coi nhẹ lời nói của anh. Vì vậy, Tưởng Viên đi gõ cửa phòng Lê Trí Thành trước, không ai trả lời, anh không ở trong đó.

Tưởng Viên vô cùng đau đầu. Anh ta lại quan sát cánh cửa khép chặt của phòng Lâm Thiển ở bên cạnh.

Tưởng Viên nhắn tin cho Lê Trí Thành, mãi vẫn không thấy hồi âm.

Cuối cùng, anh ta đành đi gõ cửa phòng Lâm Thiển.

Hai phút sau, Lâm Thiển mở cửa. Cô mặc quần bò và áo khoác, dáng vẻ chỉnh tề, thản nhiên nhìn anh ta: “Trợ lý Tưởng, anh tìm Lê tổng à? Anh ấy ở phòng tôi xem tài liệu rồi ngủ mất. Anh vào đi.”

Tưởng Viên đứng im, tỏ thái độ kiên quyết: “Tôi không vào đâu.” Nói xong, anh ta đưa tập văn bản cho Lâm Thiển, giải thích ngắn gọn rồi cáo từ.

Nói đùa, người đứng đắn nghiêm nghị như Lê tổng vô duyên vô cớ ngủ ở phòng của nhân viên nữ? Tài liệu đã đưa đến nơi, anh ta còn vào trong đó làm gì, làm khán giả hay sao? Về việc có nên đánh thức ông chủ, đó là chuyện của bà chủ, còn anh ta tốt nhất lặng lẽ rút lui.

Lâm Thiển đóng cửa. Nghĩ đến vẻ mặt bình thản của Tưởng Viên vừa rồi, cô thấy hơi ngượng ngùng. Người ngoài không biết, còn tưởng Lê Trí Thành ở chỗ cô làm điều gì mờ ám.

Cô ngẩng đầu quan sát người đàn ông đã ngủ say trên giường.

Vừa rồi anh nói ở thêm một lúc, Lâm Thiển liền mở tivi ra xem. Căn phòng tương đối nhỏ, hai người chỉ còn cách ngồi trên giường. Lê Trí Thành ôm cô, nói là xem tivi nhưng phần lớn thời gian hai người mãi hôn nhau.

Không bao lâu sau, Lâm Thiển đi nhà vệ sinh, lúc ra ngoài mới phát hiện, Lê Trí Thành chìm vào giấc ngủ từ bao giờ.

Có lẽ anh quá mệt mỏi? Hay... anh cố ý ngủ quên ở phòng cô, để không phải rời đi?

Lâm Thiển cảm thấy, cả hai khả năng đều có thể xảy ra, bởi người đàn ông này “xấu xa” như loài lang sói.

Tuy nhiên, bây giờ ngắm gương mặt yên tĩnh của anh, trong lòng cô lại rung động. Lâm Thiển cẩn thận tháo cà vạt, tháo giày rồi đắp chăn cho anh. Sau đó Tưởng Viên đến gõ cửa.

Lâm Thiển đọc qua tài liệu Tưởng Viên vừa mang tới. Cô cho rằng, báo cáo này quan trọng nhưng không khẩn cấp. Cô đặt tập tài liệu xuống bàn rồi quay đầu về phía Lê Trí Thành.

Lâm Thiển không nỡ đánh thức anh dậy. Tầm chạng vạng tối cô mới ngủ một giấc nên bây giờ rất tỉnh táo. Chẳng có việc gì để làm, cô liền kéo ghế ngồi cạnh giường, chống cằm ngắm người đàn ông đang nằm trên đó.

Đèn trong phòng dịu dịu nên gương mặt Lê Trí Thành phủ một lớp ánh sáng nhàn nhạt. Tuy đang trong giấc ngủ say nhưng mỗi đường nét của anh vẫn lộ rõ khí chất lãnh đạo.

Tuy nhiên, Lâm Thiển cảm thấy thiếu thiếu thứ gì. Cô ngắm nghĩ, sau đó rút từ va li cái mũ lưỡi trai. Đây là vật đính ước anh trao cho cô nên cô luôn mang theo bên mình.

Lâm Thiển đặt cái mũ lên đầu Lê Trí Thành, kéo vành mũ xuống thấp.

Vô cùng hoàn hảo.

Chiếc mũ che khuất nửa gương mặt, chỉ để lộ sống mũi cao và cái cằm sạch sẽ của người đàn ông. Lâm Thiển lấy điện thoại bắt đầu chụp hình.

Chụp mười mấy tấm, cô mới hài lòng mở ra xem. Lúc lưu những tấm ảnh vào một thư mục, cô có chút băn khoăn.

My BF? Quá đơn giản, chẳng có sáng tạo gì cả.

My Man? Hơi xấu hổ.

Him? Có vẻ xa cách quá.

Cuối cùng, Lâm Thiển bấm chữ: My Man.

Làm xong, Lâm Thiển lại cúi xuống ngắm Lê Trí Thành một lúc. Cô nhớ đến lần đầu tiên gặp anh trên chuyến tàu hỏa vào mấy tháng trước. Lúc đó, anh cũng như bây giờ, đầu đội mũ, chỉ để lộ cái cằm đẹp đến mức khó tin. Anh mặc kệ hoàn cảnh ồn ào xung quanh, cũng mặc kệ cô, chỉ một mình nhắm mắt ngủ, một mình hành sự.

Kể từ lúc đó, dáng vẻ của anh đã in sâu trong trái tim cô. Anh có biết không?

Trong lòng trào dâng cảm giác ngọt ngào, Lâm Thiển từ từ cúi xuống hôn Lê Trí Thành.

Đúng là Lê Trí Thành rất mệt mỏi, cộng thêm mùi hương của người phụ nữ quá dễ chịu nên bất giác anh chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên cũng có thời điểm anh tỉnh giấc, đó là khi Tưởng Viên gõ cửa. Nhưng hiếm có dịp nằm ở trên giường người phụ nữ mình thích, việc gì anh phải thức dậy đi làm chuyện khác.

Lê Trí Thành thật sự bị đánh thức bởi cảm giác mềm mại, ướt ướt từ cảm truyền tới. Vừa mở mắt, anh liền bắt gặp Lâm Thiển ngồi cạnh giường, cúi đầu hôn cảm anh, vẻ mặt cô vô cùng dịu dàng.

Lê Trí Thành nheo mắt, không lên tiếng. Lâm Thiển cũng không phát giác, tiếp tục hôn xuống cổ anh. Bất gặp bộ dáng động tình của cô, Lê Trí Thành không nhịn được, liền véo má cô một cái.

Lâm Thiển giật mình, nhướn mắt nhìn anh: “A, anh tỉnh rồi à?”

“Ừ”. Lê Trí Thành đáp khẽ. Trước ánh mắt né tránh và thần sắc trấn tĩnh của cô, anh bất giác cười cười. Mỗi lần bị anh bắt thóp, cô đều có vẻ mặt này.

Lê Trí Thành ôm eo Lâm Thiển, kéo cô lên giường. Sau đó anh lật người, đè cô xuống dưới.

Lâm Thiển bị thân thể ấm nóng của người đàn ông đè nặng. Đây là lần đầu tiên hai người có tư thế thân mật như vậy, ngẩng gương mặt cách chưa đến mười xen-ti-mét và đôi mắt sâu hun hút của anh, cô chỉ cảm thấy trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tại sao lại hôn cảm anh?” Lê Trí Thành hỏi nhỏ.

Lâm Thiển thành thực trả lời: “Em cảm thấy đó là bộ phận đẹp nhất trên thân thể anh.”

Lúc mới gặp cô đã có ấn tượng về cái cảm sạch sẽ, đến mức cô chủ động để lại số điện thoại cho anh. Anh quên rồi sao?

Từ trước đến nay chưa có ai khen cảm đẹp nên Lê Trí Thành hơi bất ngờ. Lâm Thiển cảm thấy phát hiện của mình rất đáng yêu, thế là cô cười híp mắt với anh.

Kết quả, ở giây tiếp theo, cô không cười nổi, bởi Lê Trí Thành cất giọng thản nhiên: “Có đi có lại, giờ đến lượt anh.”

Cuối cùng Lâm Thiển cũng nhận thức một cách sâu sắc, thế nào gọi là “tự mình gây nghiệt phải chuốc hậu quả.”

Nói chuyện với Lê Trí Thành nên cẩn thận, vì anh luôn có khả năng đào hố để bạn tự nhảy xuống.

Lúc này, Lê Trí Thành vẫn giữ nguyên tư thế ở trên người Lâm Thiển, quan sát cô từ đầu đến chân. Lâm Thiển như cừu vào miệng sói, vừa xấu hổ vừa căng thẳng.

Tiếp theo, Lê Trí Thành buông tay Lâm Thiển, nắm thắt lưng của cô rồi từ từ hạ đầu xuống dưới.

“Anh định hôn ở chỗ nào...” Rõ ràng anh chưa làm gì, vậy mà Lâm Thiển đã cảm thấy chuyển choáng.

Khi vạt áo bị kéo lên, làn da tiếp xúc với không khí lạnh, Lâm Thiển liền ôm ngực, né tránh theo phản xạ: “Đừng mà.”

Câu kháng nghị không có sức thuyết phục. Lâm Thiển tuy thốt ra miệng, nhưng trong lòng đắn đo: Có nên cho anh hôn hay không?

Ai ngờ đúng lúc này, vùng thắt lưng đột nhiên truyền tới xúc cảm ấm nóng tê tê. Lê Trí Thành đã đặt môi vào chỗ đó.

Lâm Thiển giật mình. Thì ra... bộ phận anh cảm thấy đẹp nhất trên thân thể cô là thắt lưng?

Không khí xung quanh như đốt lên ngọn lửa. Lê Trí Thành vẫn nắm vòng eo trơn láng của Lâm Thiển. Anh cúi đầu, nhấn nạy hôn từng chút một lên da thịt cô. Một lúc sau, anh ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển, miệng hơi hé mở, ánh mắt thâm lại.

Vào giây phút bốn mắt nhìn nhau, Lâm Thiển cảm thấy máu trên toàn thân dồn hết lên đại não. Một cảm giác ngứa ngứa, bức bối xa lạ từ vùng eo lan truyền cả người, khiến cô run rẩy.

Lâm Thiển chưa bao giờ có cảm nhận chân thực về sự hấp dẫn của người đàn ông. Nhưng trong con mắt của cô, Lê Trí Thành lúc này vô cùng gợi cảm.

Không khí trong phòng tựa hồ ngưng trệ. Ở giây tiếp theo, Lê Trí Thành buông thối lưng Lâm Thiển, nhướn người lên. Anh giữ hai tay Lâm Thiển, nhìn cô chăm chú. Hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt cô, khiến cổ họng cô khô rát.

Lần đầu tiên Lâm Thiển cảm nhận một cách rõ ràng, bộ phận nào đó của người đàn ông đã thức tỉnh, chạm vào đùi cô.

Anh đã động tình, cô... cũng thế. Người thông minh không cần ngôn ngữ cũng có thể giao lưu. Cô đọc hiểu ánh mắt của anh, tất nhiên anh cũng vậy.

Ánh mắt Lê Trí Thành ngày càng thắm lại, thậm chí còn mang theo tia nhìn rất sắc bén. Sau đó, anh nắm tay cô từ từ di chuyển xuống dưới.

Chuyện này vượt quá khả năng chịu đựng của Lâm Thiển. “Lê Trí Thành!” Cô hét lên: “Em chưa... chưa từng động vào cái đó bao giờ.”

Lê Trí Thành lập tức dừng động tác. Tim Lâm Thiển đập loạn nhịp.

Thật ra trước buổi tối hôm nay, Lê Trí Thành không nghĩ đến chuyện biến cô thành người phụ nữ của anh ở phương diện này. Vấn đề này cần thuận theo tự nhiên, hai bên tình nguyện, như anh từng nói, đối với Lâm Thiển, anh không cần quá vội vàng.

Chỉ là sau khi hôn lên thắt lưng mềm mại của cô, ngọn lửa chôn sâu trong thân thể tựa như được đốt cháy một cách triệt để, hành động của anh bây giờ cũng là làm theo bản năng.

Trước câu nói ngốc nghếch và đáng thương của Lâm Thiển, Lê Trí Thành hoàn toàn trấn tĩnh. Anh biết nếu tiếp tục, bản thân sẽ không thể dừng lại.

Lê Trí Thành hít một hơi rồi buông tay cô. Sau đó, anh lật người, nằm thẳng xuống giường bên cạnh Lâm Thiển.

Lâm Thiển thở phào nhẹ nhõm, nhưng một cảm xúc khó diễn tả lại dội vào lòng. Là cảm động, căng thẳng, sợ hãi hay hưng phấn?

Hai người nhất thời yên lặng. Nhớ đến hành động cầm tay vừa rồi, Lâm Thiển lại đỏ mặt. Tuy nhiên, lòng hiếu kỳ nhiều hơn căng thẳng, cô nhanh chóng đưa mắt xuống thân dưới Lê Trí Thành. Hừm, trong phòng hơi tối, cô chẳng nhìn rõ gì cả.

Đúng lúc này, giọng nói đã khôi phục sự bình tĩnh của Lê Trí Thành vang lên bên tai Lâm Thiển: “Em chưa động vào bao giờ sao?”

Lâm Thiển cảm nín. Sao anh hỏi vậy, ngượng chết đi được.

Lại nghe anh nói tiếp: “Lẽ nào anh lại bị phụ nữ động vào?”

Hơi thở của anh phả vào tai, khiến tim cô lại đập thành thịch. Lâm Thiển lập tức chuyển đề tài: “Muộn rồi, anh về phòng ngủ đi.”

Lê Trí Thành im lặng vài giây mới trả lời: “Ừ”. Nói xong anh ngồi dậy xuống giường.

Lâm Thiển kéo chăn đắp lên người, sau đó mở to mắt nhìn anh cầm áo khoác ngoài và cà vạt.

“Chúc anh ngủ ngon.” Cô nói khẽ.

Lê Trí Thành đã hoàn toàn khôi phục dáng vẻ trầm tĩnh thường ngày. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên má cô.

“Chúc em ngủ ngon.” Giọng nói anh nhẹ như cơn gió thoảng qua tai Lâm Thiển: “Đêm nay anh tạm thời tha cho em”.

Lâm Thiển biết anh nói thật. Đêm nay, anh tạm thời tha cho cô.

Cô hiểu Lê Trí Thành, tuy rất đứng đắn nhưng dù sao anh cũng là đàn ông chân chính, một khi tình cảm trỗi dậy, cả cô và anh đều biết rõ, anh sẽ không dừng lại.

Lâm Thiển dõi theo hình bóng Lê Trí Thành cho đến khi anh ra cửa. Tối nay suýt bị anh “ăn” hết, Lâm Thiển có chút không cam lòng, thế là cô mạnh dạn nói một câu: “Không phải về phòng anh sẽ tắm nước lạnh đấy chứ?”

Wow, chẳng hiểu tại sao cô lại có cảm giác biến thái, thích vật lông trên đầu hổ thế này?

Quả nhiên Lê Trí Thành dừng bước, ngoảnh đầu nhìn cô.

Sau đó, anh ném áo comple xuống ghế.

Lâm Thiển tròn mắt, lập tức kéo chăn trùm đầu: “Em sai rồi, em sai rồi, anh mau đi đi.”

Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, vài giây sau vang lên tiếng mở cửa. Lâm Thiển thò đầu ra khỏi chăn, căn phòng trống không, Lê Trí Thành đã đi mất. Lâm Thiển không tìm được, cười tủm tỉm.

Một lúc sau, chợt nhớ ra điều gì, cô xuống giường đứng trước gương treo tường, vạch áo, ngẩng thất lưng của mình. Trong lòng cô có chút đắc ý và ngượng ngùng.

Tiếp theo, cô lại nằm xuống, phát hiện điện thoại có tin nhắn Lê Trí Thành vừa gửi đến: Anh tắm xong rồi.

Lâm Thiển phì cười, nhắn lại cho anh: Chúc anh ngủ ngon và có giấc mơ đẹp.

20. Chương 20

Ninh Duy Khải cảm nhận được sự bất thường của Ái Đạt, nhưng tình trạng bất thường này rất mơ hồ, không rõ manh mối. Anh ta chỉ có thể từ động thái gần đây của Ái Đạt, đoán bọn họ sẽ tung ra sản phẩm mới. Sản phẩm này nhiều khả năng liên quan đến lĩnh vực dã ngoại, nhưng anh ta không điều tra ra thông tin cụ thể.

Từ vụ nhãn hiệu Vinda chiếm lĩnh thị trường bậc trung, thêm vào đó là kế hoạch chinh đồn công ty của Lê Trí Thành, gián điệp của Tân Bảo Thụy cài ở Ái Đạt đều bị phát hiện. Kẻ thì bị truy cứu trách nhiệm kinh tế, người bị đuổi việc, khiến Ái Đạt bây giờ kín như bưng. Có thể thấy, Lê Trí Thành là một đối thủ đáng gờm.

Sáng thứ hai, Ninh Duy Khải đi trụ sở tập đoàn Chúc thị dự cuộc họp thường kỳ.

Ninh Duy Khải cố ý tỏ ra âm thầm lặng lẽ, chỉ dẫn theo trợ lý Nguyên Tuấn, nhưng anh ta vẫn rất khí thế. Bởi mọi người đều biết, Tân Bảo Thụy là công ty kiếm nhiều tiền nhất của Chúc thị, con rể họ Ninh lại được chủ tịch trọng dụng. Do đó, mọi người đều nhiệt tình và khách sáo chào hỏi anh ta.

Đúng chín giờ, cuộc họp chính thức bắt đầu. Chủ tịch Chúc Bác Vân, cũng là bố vợ của Ninh Duy Khải bây giờ không nhúng tay vào việc kinh doanh của tập đoàn nên không có mặt tại những buổi như thế này.

Cuộc họp do cậu cả Chúc Hàm Xung chủ trì. Anh ta cũng là CEO của công ty tài chính Chúc thị.

Chúc Hàm Xung là người đàn ông nho nhã, đeo cặp kính gọng vàng, giọng điệu hết sức ôn hòa. Vì vậy mọi người đều nói, cậu cả nhà họ Chúc là ông chủ tốt, nhưng thiếu quyết đoán.

Sau khi nghe bộ phận Quản lý kinh doanh đang báo cáo thành tích tháng trước của các phòng ban và công ty con, anh ta mỉm cười phát biểu: “Năm nay lại có một khởi đầu tốt đẹp, mọi người vất vả rồi. Chủ tịch nhất định sẽ rất vui khi xem những con số này, đặc biệt là lĩnh vực túi xách...” Anh ta quay sang Ninh Duy Khải: “Tân Bảo Thụy lại một lần nữa hoàn thành vượt mức chỉ tiêu đề ra, đứng đầu trong các công ty con, Duy Khải vất vả nhiều.”

Mọi người đều dồn ánh mắt kính nể về phía Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải thầm cười nhạo trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười chân thành: “Nhờ sự giúp đỡ của chủ tịch và các vị, Tân Bảo Thụy mới có thể phát triển một cách ổn định. Chúng tôi sẽ tiếp tục nỗ lực trong năm mới, phấn đấu đến cuối năm gửi chủ tịch một bản báo cáo đáng hài lòng.”

Mọi người gật đầu, Chúc Hàm Xung cười cười. Đúng lúc này, cậu hai Chúc Hàm Trình, cũng là người phụ trách công ty bất động sản Chúc thị lên tiếng: “Đúng rồi, tôi nghe nói lượng tiêu thụ của Ái Đạt thời gian gần đây rất tốt, bọn họ còn đang chuẩn bị một sản phẩm mới nhằm mục đích tấn công vào thị trường của Chúc thị. Duy Khải, có chuyện này không?” Anh ta kém Chúc Hàm Xung năm tuổi, tốt nghiệp đại học bình thường, diện mạo hơi hung dữ, nói chuyện luôn theo kiểu không mặn không nhạt. Trong công việc, anh ta tỏ ra tàn nhẫn và thủ đoạn, vì vậy nhân viên của công ty càng nể sợ Chúc Hàm Trình hơn cậu cả thư sinh nho nhã.

Ninh Duy Khải hơi bất ngờ, không nghĩ cậu hai nhà họ Chúc cũng biết chuyện này.

Chắc chắc... Cậu hai theo dõi sát sao đấy chứ? Ai bảo anh ta thể hiện khả năng xuất sắc, đưa Tân Bảo Thụy lên đỉnh cao, khiến người khác ăn không ngon ngủ không yên.

Ninh Duy Khải gật đầu: “Đúng vậy.” Anh ta không định bàn sâu hơn.

Chúc Hàm Trình lập tức quay sang người của bộ phận Thị trường: “Vừa rồi báo cáo tình hình công việc, tại sao các anh không đề cập đến thông tin quan trọng này? Các anh có biết mấy tháng nay, Ái Đạt bán ra bao nhiêu túi xách Vinda không? Có biết bọn họ đã tạo ra sự uy hiếp tiềm tàng với thị trường của Tân Bảo Thụy hay không? Các anh là bộ phận Thị trường của công ty mẹ, mà sao chẳng có tác dụng gì cả?”

Người phụ trách của bộ phận Thị trường cảm thấy rất ảm ức. Từ trước đến nay, việc kinh doanh của Tân Bảo Thụy là độc lập. Sau khi Ninh Duy Khải tiếp quản, công ty mẹ càng không nhúng tay. Bọn họ quả thực không nắm rõ tình hình Chúc Hàm Trình vừa đề cập.

Còn nữa, lãnh đạo cấp cao đấu đá nhau, sao lại lôi người ở bên dưới làm bia đỡ đạn?

Người phụ trách không giải thích chỉ hàm hồ đáp: “Vâng thưa Chúc tổng, sau này chúng tôi sẽ lưu ý.”

“Được rồi.” Cậu cả Chúc Hàm Xung dần hòa: “Về tình hình của ngành túi xách, Duy Khải là người hiểu rõ nhất, chắc chú ấy cũng đã có tính toán riêng. Hàm Trình, chú khỏi cần lo lắng.”

Chúc Hàm Trình cười cười, quay sang Ninh Duy Khải: “Duy Khải, vụ này rốt cuộc là thế nào? Chú đã có kế hoạch đối phó với sự tấn công của Ái Đạt chưa?”

Người Ninh Duy Khải chán ghét nhất chính là cậu hai họ Chúc. Cậu hai hễ mở miệng, đều gọi anh ta là “Duy Khải”. Trên thực tế, anh ta lớn hơn Chúc Hàm Trình hai tuổi, chỉ vì cưới em gái mà phải chịu lép vế.

Ninh Duy Khải cười cười, trả lời: “Tôi vẫn chưa có kế hoạch gì cả.”

Mọi người đều bất ngờ trước câu nói của anh ta, cậu cả cũng sửng sốt, chỉ có cậu hai thần sắc không thay đổi.

Phòng hội nghị yên lặng như tờ, một số cổ đông lâu năm đưa mắt nhìn nhau. Trợ lý Nguyên Tuấn ngồi ở hàng ghế sau cảm thấy Boss của mình rất oai phong.

Ninh Duy Khải đảo mắt một vòng, sau đó gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn. Mọi người đều mù mờ, không hiểu ý đồ của anh ta.

Một lúc sau, Ninh Duy Khải mới cất giọng bình thản: “Tôi xin nhắc sơ qua tình hình để mọi người được rõ. Trong ba năm qua, nhiều công ty như Tư Mỹ Kỳ, Ái Đạt, Thuận Khải... không dưới mười lần lợi dụng sản phẩm mới hoặc chiến lược marketing phát động “cuộc tấn công” chính diện vào Tân Bảo Thụy. Trong số đó, không thiếu sản phẩm ưu việt đầy sáng tạo, cũng không thiếu ý tưởng tiếp thị thiên tài. Mỗi lần như vậy, nếu thuận lợi phát triển, bọn họ đều có khả năng thay đổi cục diện thị trường, ảnh hưởng nặng nề đến Tân Bảo Thụy.”

Tất cả mọi người có mặt trong phòng, bao gồm cả hai công tử họ Chúc đều yên lặng lắng nghe.

Ninh Duy Khải mỉm cười, nói tiếp: “Tuy nhiên, số phận của những sản phẩm mới đều giống nhau. Vừa được tung ra chưa bao lâu, chúng đã biến mất khỏi thị trường, thay thế vào đó là sản phẩm mới càng ưu việt hơn, càng được hoan nghênh hơn của Tân Bảo Thụy.”

Anh ta lại đưa mắt một lượt, nói rất từ tốn: “Hàm Trình, các vị ủy viên hội đồng quản trị, mọi người không cần lo lắng cho Tân Bảo Thụy. Một khi chúng ta đứng đầu trên thị trường, sự thách thức của đối thủ cạnh tranh vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Nhưng điều đáng mừng là, thực lực tổng thể của chúng ta mạnh hơn bọn họ tưởng rất nhiều. Chúng ta tự chủ về mặt kỹ thuật, nhập khẩu công nghệ và thiết kế của nước ngoài. Chỉ tính riêng phương diện này, chúng ta đã bỏ cách các doanh nghiệp trong nước một khoảng rất xa.

Có lẽ bọn họ có nhiều ý tưởng và linh cảm mới mẻ. Nhưng thật đáng tiếc, chỉ cần bọn họ tạo ra sản phẩm mới, Tân Bảo Thụy cũng có thể tạo ra, hơn nữa sản phẩm còn hoàn hảo hơn bọn họ. Ngoài ra, nhân tài xuất sắc nhất của ngành đều tập trung ở Tân Bảo Thụy. Cũng chỉ Tân Bảo Thụy mới có thể tạo ra sản phẩm xuất sắc nhất.

Không thể không thừa nhận, với đối thủ cạnh tranh, đây là một bi kịch, bởi vì cứ mỗi khi bọn họ vất vả khai thác thị trường mới, cuối cùng thị trường đó đều rơi vào tay chúng ta.”

Tại thành phố Đài Bắc. Lâm Thiển ngồi trong nhà hàng của khách sạn. Bây giờ vẫn còn sớm, xung quanh hầu như không có người. Cô cầm bản hợp đồng Lệ Trí Thành ký với xưởng vật liệu Minh Đức hôm qua, đọc kỹ từ đầu đến cuối.

Lệ Trí Thành ngồi ở phía đối diện, lặng lẽ ăn.

Nói thật, điều kiện của bản hợp đồng nằm ngoài dự đoán của Lâm Thiển cũng không khó hiểu. Mọi người đều nói ông chủ của Minh Đức rất thanh cao, không chịu bán bản quyền sáng chế vật liệu. Lần này Lệ Trí Thành có thể thuyết phục ông ta, Lâm Thiển biết nhất định có nội tình. Cái giá của nội tình này tương đối đắt đỏ, vậy mà Lệ Trí Thành cũng đành lòng chấp nhận.

Hợp đồng quy định, trong ba năm tới, Minh Đức cho Ái Đạt độc quyền sử dụng hai loại vật liệu kỹ thuật cao do họ tự sáng chế. Ngoài ra, từ nay về sau, Ái Đạt được ưu tiên sử dụng vật liệu mới của Minh Đức. Nếu đơn phương hủy hợp đồng, hai bên sẽ bồi thường gấp ba lần giá trị đơn hàng.

Điều kiện này đã loại trừ nỗi lo trong lòng Lâm Thiển. Bởi vì đối với ngành sản xuất túi xách, giá thành vật liệu chiếm tỷ lệ lớn. Khó khăn lắm Lệ Trí Thành mới tìm được loại vật liệu chất lượng tốt, giá cả hợp lý.

Một khi Ái Đạt tung ra sản phẩm mới, chắc chắn Tân Bảo Thụy cũng sẽ đưa ra sản phẩm cùng loại để cạnh tranh. Chỉ cần Ái Đạt nắm chắc khâu vật liệu, trong thời gian ngắn Tân Bảo Thụy muốn tìm loại vật liệu chất lượng cao, giá cả phải chăng tương ứng cũng không phải việc dễ dàng.

Được cái nọ mất cái kia, để giành được quyền sử dụng độc quyền vật liệu, từ nay về sau, mọi hoạt động tiếp thị, quảng bá, tiêu thụ nhãn hiệu Aito đều phải đồng thời tuyên truyền nhãn hiệu Mind (Minh Đức). Mọi quảng cáo trên truyền hình và báo chí đều phải xuất hiện tên Mind. Nói một cách khác, Aito và Minh Đức cùng được tung ra thị trường với tư cách hai nhãn hiệu có tầm quan trọng như nhau.

Với điều khoản này, Ái Đạt phải bỏ ra tinh lực và tiền bạc rất lớn. Chỉ tính riêng quảng cáo trên truyền hình, một giây ở đài Trung Ương cũng lên tới hàng triệu nhân dân tệ, mà quảng cáo sẽ phải dành một phần cho Minh Đức.

Lâm Thiển đóng hợp đồng, ngẩng đầu quan sát Lệ Trí Thành. Anh quyết đoán và có chí khí hơn cô tưởng.

Bình thường, các nhà cung cấp vật liệu và nhà sản xuất chỉ bàn đến điều khoản mua bán và giá cả, nhưng Lệ Trí Thành đã đưa ra ý tưởng “cùng thắng”, giúp đối phương xây dựng nhãn hiệu. Ông chủ Minh Đức có tính thanh cao, một xưởng sản xuất nhỏ sở hữu sản phẩm tốt nhưng đến nay vẫn chưa bị người khác thu mua, chứng tỏ ông ta muốn bảo vệ nhãn hiệu. Trước điều kiện của Lệ Trí Thành, làm sao ông ta có thể không động lòng?

Con người ai chẳng có tham vọng. Cái gọi là thanh cao, chỉ là tham vọng càng cao, càng xa hơn mà thôi.

Lúc này, ánh nắng hắt vào gương mặt trông nghiêng của Lê Trí Thành. Bên má trái của anh có một vết son đỏ rất rõ ràng.

Đó là “tác phẩm” của Lâm Thiển. Lúc sang phòng đón cô xuống dưới ăn sáng, anh lại ôm hôn cô một lúc mới chịu buông tha. Hôm nay đi đến xưởng Minh Đức nên cô đánh son, vì vậy mới in dấu trên mặt anh.

Lâm Thiển rút tờ giấy ăn đưa cho Lê Trí Thành: “Anh lau đi”.

Lê Trí Thành đương nhiên hiểu ý, cầm tờ giấy lau mặt, đồng thời nhướn mắt quan sát cô.

Lâm Thiển: “Sao thế? Hôm nay đi gặp đối tác nên em mới trang điểm.”

Lê Trí Thành lặng thinh, vài giây sau bỏ tờ giấy xuống bàn.

Lâm Thiển lặng lẽ khuấy cốc cà phê: “Bên trái cổ anh cũng có...”

Khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười: “Ừ.”

Lâm Thiển hơi bối rối, “ừ” gì mà “ừ”, anh lại giả heo ăn thịt hổ, đáng ghét quá.

Đợi anh lau xong, Lâm Thiển hỏi: “Tuy thỏa thuận bồi thường gấp ba lần, nhưng liệu Ông tổng của Minh Đức có phản bội chúng ta không?”

Lê Trí Thành đáp ngắn gọn: “Không bao giờ.”

Dù chẳng biết Lê Trí Thành lấy sự tự tin ở đâu ra nhưng một khi nói vậy, chứng tỏ anh đã nắm chắc, Lâm Thiển cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Xưởng vật liệu Minh Đức nằm ở ngoại ô thành phố, xung quanh là rừng cây xanh mướt, bên cạnh là mấy công ty giống cây nông nghiệp sinh thái. Từ điều này có thể nhận ra, ông chủ họ Ông thích cuộc sống êm đềm thoát tục.

Lê Trí Thành được thư ký đưa vào phòng, trò chuyện riêng với Ông tổng. Lâm Thiển và Tưởng Viên đợi ở phòng tiếp khách bên ngoài.

Lâm Thiển đoán, trị giá của nhà xưởng này khoảng mấy chục triệu, giá trị bằng sáng chế tính riêng. Bây giờ liên kết với Ái Đạt, cũng coi như cả hai bên đều đạt được thứ mình cần.

Hơn một tiếng sau, cửa phòng hội nghị mở toang, Lê Trí Thành và một người đàn ông gầy gò ngoài năm mươi tuổi đi ra ngoài.

Lâm Thiển và Tưởng Viên mỉm cười đứng dậy, lặng lẽ quan sát đối phương.

Người đàn ông mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn màu xanh, đeo cặp kính trắng, có dáng vẻ nho nhã của một giáo sư đại học. Nhưng sắc mặt ông lạnh lùng ngạo mạn, đôi mắt sắc bén. Ông liếc qua hai người, ánh mắt dừng lại ở Lâm Thiển.

Lâm Thiển mỉm cười giới thiệu: “Chào Ông tổng, tôi là Lâm Thiển của Ái Đạt.”

Ông tổng đưa mắt về Lê Trí Thành mới bắt tay Lâm Thiển, đồng thời mở miệng: “Lâm tiểu thư từ phương xa đến đây, có vất vả nhiều.”

Trước thái độ khách khí của ông ta, Lâm Thiển hơi bất ngờ. Ông tổng là người nổi tiếng không hòa đồng, chắc nhờ Lê Trí Thành nên cô mới được thơm lây.

Nhưng Ông tổng lập tức chuyển đề tài, nói với Lê Trí Thành: “Lê tổng yêu giang sơn nhưng càng yêu mỹ nhân hơn.”

Lâm Thiển tròn mắt. Hả? Sao Ông tổng biết được?

Tưởng Viên ở bên cạnh cũng hơi bất ngờ, tuy nhiên anh giả vờ không nghe thấy. Lê Trí Thành nhìn Lâm Thiển rồi điềm nhiên nắm tay cô.

“Ông tổng là bậc tiền bối trong ngành, chúng ta nên học tập ông ấy.” Anh hạ giọng dặn dò Lâm Thiển, nhưng người xung quanh đều nghe thấy rõ ràng.

Lâm Thiển đỏ mặt: “Vâng.”

Lệ Trí Thành đang sử dụng chiêu đánh vào tình cảm hay sao?

Lâm Thiển rất hiểu quan hệ giữa con người với con người. Mỗi quan hệ thân thiết nhất không phải quan hệ lợi ích mà là quan hệ riêng tư.

Ví dụ như bây giờ, sau khi bàn xong công việc với vị giám đốc xuất thân là một giáo sư thanh cao, Lệ Trí Thành chuyển sang thân phận bậc hậu bối, dẫn cả bạn gái đi gặp ông. Hành động này thể hiện thái độ chân thành và tin tưởng. Ông già cao ngạo tự nhiên sẽ cảm thấy Lệ Trí Thành không giống đám thương nhân trên người sắc mùi tiền, mà chỉ là một chàng trai trẻ tràn đầy sinh lực, yêu thương bạn gái mình.

Lâm Thiển đứng bên cạnh Lệ Trí Thành, liếc gương mặt nghiêng của anh, trong lòng lại một lần nữa cảm thán.

Người đàn ông này tuy kiêu lời nhưng “nhìn mằm biết cây”, nắm bắt tâm lý của con người như lòng bàn tay.

May mà anh đã hứa, sẽ không dùng kế với cô.

Lâm Thiển cười tủm tỉm. Nhân lúc có người đến tìm Ông tổng xin ký kiến về công việc, cô hạ giọng trách móc Lệ Trí Thành: “Sao anh nói với người khác chuyện của chúng ta? Còn với đối tác làm ăn nữa chứ.”

Lệ Trí Thành nắm tay cô, nói nhỏ: “Trong tương lai chúng ta sẽ thường xuyên sang bên này. Với thân phận như vậy, em làm việc sẽ thuận tiện hơn.”

Trong lòng Lâm Thiển rất ngọt ngào. Với thân phận như vậy?

Xì, chỉ là bạn gái mà thôi, anh nói cứ như nữ chủ nhân ấy.

Lệ Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Hơn nữa anh không nói, ông ấy cũng có thể nhận ra. Thị lực của ông ấy rất tốt, em...” Anh dừng lại một hai giây: “Em không che giấu nổi.”

Lâm Thiển trừng mắt với anh. Cô ghét nhất là tác phong tỏ ra thâm sâu của anh và Lâm Mạc Thần. Chỉ bọn họ mới có thể ứng phó, còn trong con mắt của bọn họ, “đạo hạnh” của cô quá mỏng.

Quan trọng hơn, bọn họ thích dùng giọng điệu đầy yêu thương nói với cô: “Cứ ở yên đây, để anh giải quyết.”

Lâm Thiển lẩm bẩm: “Hừ... lẽ nào em không có đầu óc hay sao? Trước khi gặp anh, em cũng được coi là người rất có mưu mô đấy chứ?”

Lệ Trí Thành cười khê một tiếng, ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh mắt của anh khiến Lâm Thiển có cảm giác, anh lại muốn hôn cô.

Nhưng dù sao đây cũng là nơi công cộng, anh chỉ cất giọng trầm thấp: “Em cứ dùng hết mưu mô lên người anh đi.”

Buổi chiều, ba người đáp máy bay về thành phố Lâm. Lệ Trí Thành đi công tác thường tiêu xài tiết kiệm, vì vậy họ mua vé ở khoang hạng phổ thông. Tưởng Viên đặt chỗ ngồi của hai người ở gần cửa sổ, còn anh ta ngồi trong góc cách hai hàng. Như vậy, anh ta có thể nghe mệnh lệnh của lãnh đạo bất cứ lúc nào, anh lại không khuấy rầy thế giới riêng của đôi nam nữ.

Ghế ngồi ở khoang phổ thông tương đối chật, Lâm Thiển tựa đầu vào vai Lệ Trí Thành, tay đặt lên đùi anh, ngắm nhìn mây trắng lững lờ trôi ngoài cửa sổ.

Cô chợt nhớ đến lời anh nói: “dùng hết mưu mô lên người anh.”

Mấy giây trước đó, cô còn cảm thấy may mắn vì người đàn ông này không tính kế với cô. Đúng là tức chết đi được, mưu kế của anh khiến cô sợ hãi, còn anh lại hưởng thụ mưu mô của cô, giống như gãi ngứa?

Càng nghĩ, Lâm Thiển càng cảm thấy Lê Trí Thành và Lâm Mạc Thần thuộc cùng một loại người.

Nghĩ tới anh trai, Lâm Thiển hơi ủ rũ. Sau tin nhắn “giều võ dương oai” của cô, Lâm Mạc Thần không trả lời. Hai ngày nay cô bận yêu đương, thành ra quên mất anh trai. Không phải anh đang tức giận đấy chứ?

“Em đã nói chuyện với anh trai chưa?” Lê Trí Thành đột nhiên hỏi.

“Xuống máy bay rồi em gọi sau.” Lâm Thiển thật thà trả lời.

“Ừ.” Lê Trí Thành nhìn Lâm Thiển bằng đôi mắt mang hàm ý nào đó. Cuối cùng, anh rút túi tài liệu màu vàng từ cặp đựng laptop, đặt lên bàn nhỏ trước mặt cô.

“Đây là gì vậy?” Lâm Thiển hỏi.

“Một phụ lục khác của bản thỏa thuận giữa anh và anh trai em, đã đến lúc nên cho em biết rồi.”

Khoang máy bay vang lên tiếng ồn khê, bên ngoài cửa sổ là bầu trời trong vắt.

Lâm Thiển nhìn chằm chằm túi đựng tài liệu. “Phụ lục gì chứ?” Cô hỏi.

Lê Trí Thành thong thả cầm cốc nước uống một ngụm, sau đó mở miệng: “Anh ấy chủ động đề xuất cho anh vay một trăm triệu tiền mặt.”

Lâm Thiển sững sờ, trong lòng vừa ngọt ngào vừa cảm động. Hành động này không phải là tác phong của Lâm Mạc Thần, nhưng vì em gái nên anh mới làm vậy.

Người anh trai độc đoán chuyên chế hể mở miệng là kêu cô rút gân lột da Lê Trí Thành, cũng đưa ra yêu cầu khát khe, bắt Lê Trí Thành phải vươn lên đứng đầu ngành nghề trong một năm. Trên thực tế, anh chủ động cho mượn khoản tiền lớn để Lê Trí Thành “ra trận”, bảo đảm sau khi Aito tung ra thị trường, Lê Trí Thành có vốn lo công việc tiếp theo.

Hình như cô đã quá hung hãn với anh trai thì phải?

Tuy nhiên, sự cảm động này chỉ duy trì vài giây, bởi Lê Trí Thành tiếp tục mở miệng: “Một năm sau, anh phải trả cả vốn lẫn lãi hai trăm triệu cho anh ấy.”

Lâm Thiển hết nói nổi.

Thật là tự dưng mất công cảm động. Quả nhiên là “Lâm Bát Bì”[1], không sai một ly. Tuy khoản tiền một trăm triệu rất có ích với Ái Đạt ở thời điểm hiện tại nhưng anh trai vẫn không quên tôn chỉ “lột da rút gân” người khác. Bộ não Lâm Thiển hiện lên gương mặt lạnh lùng cao ngạo của anh trai, cô càng không còn gì để nói.

[1] Châu Bát Bì là nhân vật phản diện trong tác phẩm của nhà văn Cao Bảo Ngọc. Nhân vật này là địa chủ ác bá, bóc lột người dân thậm tệ. Lâm Thiển gọi anh trai “Lâm Bát Bì” tức là có ý ví anh với nhân vật này.

Lê Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Anh ấy chỉ định, đến lúc đó anh trả một trăm triệu tiền vốn cho anh ấy, một trăm triệu tiền lãi cho em.”

Lê Trí Thành nhìn tập văn bản: “Anh bỏ năm mươi triệu vào việc phát triển Aito. Năm mươi triệu còn lại, anh tiến hành một vụ đầu tư dưới danh nghĩa của em.”

Lâm Thiển lắc đầu: “Em chưa bao giờ có ý định lấy tiền của anh ấy. Dù có lãi đi chăng nữa, em cũng không cần.”

Lê Trí Thành mỉm cười: “Anh ấy nói đó là của hồi môn dành cho em.”

Bây giờ Lâm Thiển mới thấu hiểu suy nghĩ của anh trai. Kể cả anh có tiền, nhưng cho vay những một trăm triệu không phải việc làm dễ dàng. Đúng là anh đã tận tâm tận lực giúp Lê Trí Thành, người đàn ông cô yêu thương.

Nhưng sự giúp đỡ có điều kiện đi kèm, nếu Lê Trí Thành đối xử tốt với em gái anh, tương lai kiếm được tiền, cuối cùng cũng thuộc về hai người, anh không lấy một đồng. Còn nếu Lê Trí Thành đối xử với em gái

anh chẳng ra sao, hai người chia tay, đừng hòng anh giúp không công, Lệ Trí Thành vẫn phải trả một trăm triệu tiền lãi cho anh.

Lâm Thiển vẫn lắc đầu: “Em không cần.”

Lệ Trí Thành im lặng trong giây lát rồi trả lời: “Được, vậy thì anh sẽ trả cả hai trăm triệu cho anh ấy.”

Lâm Thiển gật đầu, nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Cô ngẫm nghĩ, lên tiếng: “Sao phải trả hết cho anh ấy? Tiền là do anh kiếm được, chỉ cần trả anh ấy một trăm triệu tiền vốn, cộng thêm mức lãi suất ngân hàng là được, phần còn lại anh cứ giữ.”

Lệ Trí Thành cười cười. Vừa thốt ra miệng, Lâm Thiển chợt nhận ra bản thân hướng về người ngoài. Cô hơi xấu hổ: “Em ở vị trí trung lập, không giúp ai cả.”

“Ừ.” Lệ Trí Thành đáp khẽ.

Lâm Thiển vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Cô nghĩ bụng: Chẳng lẽ mình là người trọng sắc khinh anh trai?

Lúc này, Lệ Trí Thành nhẹ nhàng ôm vai Lâm Thiển, đẩy tập văn bản đã được dán kín đến trước mặt cô: “Đây là nội dung dự án đầu tư.”

Thật ra Lâm Thiển cũng rất hiếu kỳ, không biết Lệ Trí Thành đầu tư vào đâu. Anh không phải là Lâm Mạc Thần, kể cả thông minh đến mấy nhưng anh chưa từng tiếp xúc với lĩnh vực đầu tư tài chính, nên khó có thể tạo ra kỳ tích.

Rốt cuộc anh đầu tư năm mươi triệu vào nơi nào?

Trầm tư một lúc, Lâm Thiển lại đẩy tập văn bản về phía Lệ Trí Thành: “Em không xem.”

Lệ Trí Thành yên lặng nhìn cô.

Lâm Thiển nói: “Em không xem, bởi vì điều này chẳng quan trọng. Anh đầu tư vào đâu, lãi hay lỗ, em đều ủng hộ anh. Hơn nữa...” Cô vuốt sợi tóc lòa xòa: “Nói thật là em không có hứng thú với lĩnh vực đầu tư, anh cứ tự quyết định là được.”

Lời nói nhẹ nhàng, thái độ từ chối dứt khoát, nhưng Lâm Thiển có một suy nghĩ khác.

Đúng là cô từng tò mò về cảm nang diệu kế, về ý đồ và chiến lược của Lệ Trí Thành trong kinh doanh. Sau khi trở thành bạn gái của anh, tuy vẫn có hứng thú với mấy thứ thâm sâu đó nhưng khi anh cho xem, cô lại thay đổi ý định.

Đầu tiên, nếu anh thắng thì không nói làm gì. Nhưng nếu anh thua thì sao? Không phải cô không có lòng tin về khả năng của anh, nhưng sự đời vô thường.

Hôm nay cô xem toàn bộ kế sách của anh, ngộ nhờ tương lai anh bị thua, có nghĩa cô làm chứng cho sự thất bại của anh. Khi đó, ít nhiều Lệ Trí Thành cũng sẽ mất mặt khi đối diện cô.

Cô không thể để anh mất thể diện. Người phụ nữ thông minh nên biết lúc nào cần tiến hay lùi. Vì vậy, Lâm Thiển quyết định không ngó ngang đến mấy thứ đó.

Hơn nữa nếu thua, anh sẽ phải chịu nhiều áp lực từ hoàn cảnh xung quanh, cô không muốn anh có bất cứ áp lực nào khi ở bên cô. Vì vậy cô không xem, tức là để lại không gian cho anh. Thắng hay thua cũng là thứ ở bên ngoài, còn anh vẫn là người thân thiết nhất của cô, không chút tì vết.

Lệ Trí Thành là người tinh ý, làm sao không nhìn ra nguyên nhân người phụ nữ vốn có lòng hiếu kỳ rất mạnh này tự nhiên lại ngồi im bất động. Ánh mắt của cô bây giờ tuy nhẹ nhõm nhưng không thể che giấu tâm tình.

Đây là ánh mắt anh rất quen thuộc, cô không chỉ một lần nhìn anh bằng ánh mắt đó.

Bị Lệ Trí Thành “chiếu tướng”, Lâm Thiển hơi chột dạ, ngoảnh đầu ra ngoài cửa sổ, đồng thời đánh trống lảng: “Ồ, sắp đến rồi!”

Lệ Trí Thành cất tập văn bản vào túi xách, sau đó ôm vai Lâm Thiển, kéo cô vào lòng. Anh đỡ gáy cô: “Em không xem thật sao?”

Lâm Thiển cương quyết: “Không xem.”

Lệ Trí Thành liền cúi đầu hôn cô. Đến khi Lâm Thiển thở hổn hển, anh mới rời khỏi môi cô, hỏi nhỏ: “Lâm Thiển, rốt cuộc em định bảo vệ anh đến bao giờ?”

Lâm Thiển giật mình. Im lặng một lúc, cô vui mặt vào ngực anh: “Em có thể bảo vệ anh... Anh cứ đợi đi, làm bạn trai của em rất hạnh phúc đấy.”

Hai người về đến thành phố Lâm lúc chiều tối. Vẫn là anh chàng tài xế Tiểu Đường đến đón bọn họ. Cách tập đoàn Ái Đạt một con đường, Lâm Thiển nói với Lệ Trí Thành: “Cho em xuống ở chỗ này.”

Lệ Trí Thành gật đầu. Xe ô tô dừng lại bên lề đường, Lâm Thiển đẩy cửa xuống xe, Lệ Trí Thành cũng xuống theo cô, trong khi hai cấp dưới ngồi yên ở hàng ghế trước.

Lệ Trí Thành giúp cô lấy hành lý từ cốp xe. Lâm Thiển lên tiếng: “Em về đây.”

Lệ Trí Thành đột ngột giơ tay kéo cô vào lòng, Lâm Thiển cũng ôm eo anh một cách tự nhiên. Anh cúi đầu thường thức đôi môi cô một lúc mới buông ra.

Lâm Thiển đợi xe ô tô đi xa mới kéo vali đi bộ về nhà mình, khoe miệng vẫn còn đọng ý cười. Lúc tình nồng ý đậm, mỗi giây mỗi phút đều hết sức ngọt ngào, vô thanh thắng hữu thanh.

Về đến nhà, Lâm Thiển tắm rửa rồi ra ngoài ban công gọi điện cho “hoàng đế bệ hạ”.

Đầu bên kia là lúc sáng sớm, nhưng giọng Lâm Mạc Thần vô cùng lạnh nhạt: “Hello?”

Lâm Thiển nghe vậy lập tức cất giọng ngọt ngào: “Anh...” Cô kéo dài âm sau cùng, khiến Lâm Mạc Thần cũng mềm lòng. Tuy nhiên, anh vẫn nói lạnh lùng: “Còn biết đường gọi điện thoại? Anh tưởng em bận ‘gạo nấu thành cơm’ rồi.”

Lâm Thiển đỏ mặt: “Làm gì có chuyện đó.” Cô không quên nịnh nọt: “Trình độ tiếng Trung của anh giỏi quá.” Mấy tuổi đã theo bố đi Mỹ, vậy mà anh biết dùng câu thành ngữ “gạo nấu thành cơm” cơ đấy.

Lâm Mạc Thần cười nhạt một tiếng, không đáp lời.

Lâm Thiển nói tiếp: “Anh, em thật sự thích anh ấy. Anh cũng biết đấy, hình mẫu đàn ông như anh ấy có sức hút vô cùng to lớn, phụ nữ không thể kháng cự.”

Lâm Mạc Thần cũng không đến nỗi tức giận vì chuyện đó, nghe câu nói khá buồn cười của em gái, anh khẽ hừ một tiếng.

Lâm Thiển hạ giọng: “Anh bảo cần rút gân lột da đàn ông, nhưng nếu là người phụ nữ anh thích, liệu anh có nỡ lột da cô ấy không?” Thấy anh trai lặng thinh, cô tiếp tục mở miệng: “Em cũng không nỡ.”

Thật ra, Lâm Thiển có ý đồ riêng. Câu này tuy xuất phát từ đáy lòng, nhưng cũng vừa vắn chọc vào nỗi đau của Lâm Mạc Thần.

Quả nhiên, sau khi im lặng vài giây, Lâm Mạc Thần cất giọng ôn hòa: “Lâm Thiển, bố chúng ta qua đời nhiều năm, anh cũng chỉ thực hiện trách nhiệm của người cha mà thôi. Chẳng nào muốn đưa em đi, chẳng nhẽ không nên bắt nó chịu cực khổ, thể hiện tấm chân tình hay sao?”

Lâm Thiển liền mềm lòng, “vâng” khẽ một tiếng. Cô lại nói: “Anh từng có cảm giác này chưa? Mỗi giây mỗi phút ở bên cạnh đối phương đều rất hạnh phúc, đều cảm thấy quý giá. Gorky[2] từng nói: ‘Những thứ đẹp đẽ chúng ta gặp trong cuộc đời đều tính bằng giây’. Bây giờ em hiểu rồi, ngoài anh ấy ra không còn người nào khác.”

[2] Maksim Gorky là đại văn hào Nga cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20.

Lâm Thiển coi như giải quyết xong anh trai. Về phần thỏa thuận giữa bọn họ, Lâm Thiển cho rằng, đó là việc của hai người đàn ông, dù sao cũng không ảnh hưởng tới cô và Lệ Trí Thành.

Nhưng một điều đáng buồn là, nửa tháng sau đó, thời gian Lâm Thiển và Lệ Trí Thành ở riêng bên nhau thật sự tính bằng “giây”.

Bởi vì hai người quá bận rộn. Lâm Thiển đỡ hơn một chút, cô đứng đầu một nhóm nhỏ, có thể tự sắp xếp thời gian. Hơn nữa, cô là người chú trọng kết hợp làm việc và nghỉ ngơi. Tuy nhiều khi khó tránh khỏi bận đến mười một, mười hai giờ đêm nhưng mỗi tuần đều cố gắng cho các nhân viên nghỉ nửa ngày đến một ngày.

Nhóm dự án của Lâm Thiển cũng thể hiện phong cách cá nhân cô: cần cù, hiệu quả cao, linh hoạt, đầy sức sống và khả năng sáng tạo dồi dào. Như cô từng nói: “Nhóm marketing chúng tôi, có thể làm thêm, có thể thông đêm, liên tục chiến đấu suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày vẫn vui vẻ như thường. Nhưng chúng tôi không cần làm vậy, bởi chúng tôi đã sớm dùng linh cảm và trí tuệ giải quyết bài toán khó rồi.

Câu này khiến những nhóm khác nghiêng răng nghiêng lợi. Bởi vì tính chất công việc khác nhau nên các nhóm kỹ thuật, sản xuất, thiết kế... phải không ngừng thử đi thử lại mới có thể tìm ra phương án cuối cùng. Lâm Thiển nói câu này, chẳng phải chọc tức mọi người hay sao?

Thế là nửa đêm kết thúc công việc, Lâm Thiển và các thành viên trong nhóm thường bị các nhóm khác đòi dẫn đi ăn khuya cho hả giận.

Lâm Thiển vui vẻ mời mọi người, cũng là mong Lệ Trí Thành có thể xuất hiện. Tuy không ở riêng bên nhau nhưng chỉ cần gặp anh, dù giữa chốn đông người, cô cũng cảm thấy ngọt ngào.

Đáng tiếc Lệ Trí Thành không bao giờ tham gia hoạt động kiểu này, bởi vì anh không có thời gian.

Rốt cuộc anh bận đến mức nào? Là người chỉ huy toàn cục, thời gian của anh thuộc về tất cả mọi người.

Trước đây, Lệ Trí Thành sống ở ngôi biệt thự, vốn là tài sản của bố anh cách Ái Đạt mười phút lái xe. Sau hôm từ Đài Loan trở về, việc thiết kế và sản xuất túi xách Aito bước vào giai đoạn thực chất. Vì vậy anh chuyển vào ký túc của công ty, đồng thời đưa ra quy định: người đứng đầu của mỗi nhóm đều có thể tìm anh báo cáo công việc bất cứ lúc nào. Đây chính là “làm gương cho binh sĩ, xung phong đi đầu.”

Lâm Thiển nghe Tưởng Viên nói, có mấy tối, anh nằm chợp mắt ở sofa trong phòng làm việc, trời vừa hửng sáng lại đi phân xưởng theo dõi tình hình.

Còn thời gian riêng của cô và Lệ Trí Thành chỉ hạn chế ở mức, thỉnh thoảng đi văn phòng báo cáo, anh tranh thủ ôm hôn cô; hoặc Lâm Thiển nửa đêm tan ca, anh vừa vận có chút thời gian nên tiễn cô về nhà. Sau đó anh lại quay về văn phòng, tiếp tục bận rộn.

Lâm Thiển cảm thấy như vậy là không đủ. Lúc tình cảm nồng nàn, cô chỉ muốn ở bên cạnh anh, không muốn xa anh dù chỉ một giây một phút.

Nhưng trong khi tình cảm của cô dâng tràn, khó kiềm chế, biểu hiện của Lệ Trí Thành bình thản hơn nhiều. Anh sắp xếp thời gian kín mít, thỉnh thoảng cùng cô thân mật rồi lại vội vàng bỏ đi, nhanh chóng dành mọi sự chú ý của mình vào sự nghiệp.

Lâm Thiển cảm thấy, bản thân không thể nắm bắt Lệ Trí Thành. Điều này khiến cô hơi hụt hẫng.

Tất nhiên, cô chôn sâu cảm giác này ở trong lòng, bởi cô biết ở thời điểm này, lý trí quan trọng hơn tình cảm, anh làm vậy là đúng. Nhưng là một người phụ nữ, Lâm Thiển vẫn không tránh khỏi hụt hẫng.

Lại đến cuối tuần. Nhóm của Lâm Thiển được nghỉ một ngày. Mọi người vui vẻ như đón Tết, rời khỏi văn phòng từ sớm.

Lâm Thiển phải báo cáo kết quả công việc nên ở lại công ty. Khi cô bận xong, trời đã nhá nhem tối.

Lâm Thiển giải quyết nhanh gọn bữa tối, ngồi ở bàn làm việc, ngắm căn phòng mà Lệ Trí Thành chuẩn bị cho cô, trong lòng rất thanh thản.

Nghe nói chiều nay, sản phẩm mẫu Aito đã hoàn thành. Những yếu tố cơ bản như mẫu mã, tính năng, giá cả đều phù hợp với yêu cầu của Lệ Trí Thành. Tuy chưa nhìn thấy nhưng Lâm Thiển biết, chắc chắn đây là một bước tiến lớn. Chỉ cần chỉnh sửa tối ưu hóa, không bao lâu nữa, Aito có thể chính thức sản xuất hàng loạt.

Anh sẽ rất vui, đúng không?

Lâm Thiển đang chìm trong suy tư, điện thoại bàn chợt đổ chuông.

Là Tường Viên gọi tới: “Giám đốc Lâm, cô vẫn còn ở văn phòng à. May quá, Lệ tổng đang hỏi thành quả mới nhất của các nhóm, cô có tiện qua bên này không?”

Tiện, đương nhiên là tiện rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển lập tức đi tới tập đoàn. Tuy chỉ bàn công việc nhưng cũng coi như cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, Lâm Thiển nhắm tít mắt, cô đã bốn ngày không tiếp xúc với bạn trai mình ở cự ly gần.

Người ở khu văn phòng tầng trên ra về gần hết. Lúc Lâm Thiển đến nơi, Tường Viên đang mặc áo khoác. Nhìn thấy cô, anh ta mỉm cười: “Giám đốc Lâm, tối nay tôi có chút việc. Tôi đã nói với Lệ tổng rồi, nếu Lệ tổng cần gì, cô hãy xử lý giúp tôi.”

Lâm Thiển: “Được thôi.”

Lâm Thiển đi tới gõ cửa, giọng nói trầm thấp của Lệ Trí Thành vọng ra: “Vào đi.”

Lâm Thiển đẩy cửa đi vào. Trong phòng bật đèn sáng trưng, Lệ Trí Thành ngồi ở sofa, trước mặt là đồng hồ tài liệu chất cao như núi, còn có cả máy tính xách tay.

Lâm Thiển ngẩn ngơ nhìn anh. Hình ảnh người đàn ông đề xuống hôn cô ngẫu nhiên ở Đài Loan vẫn còn in sâu trong đầu cô, rõ ràng như mới ngày hôm qua. Bây giờ bất gặp anh ngồi trong văn phòng, thần sắc tập trung, Lâm Thiển mới phát hiện đã rất nhiều ngày, hai người không yên tĩnh ở bên nhau như lúc này.

Lệ Trí Thành ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm khó đoán.

Lâm Thiển ngồi xuống phía đối diện anh, để báo cáo công việc theo thói quen. Cô đưa một tập tài liệu cho anh: “Bây giờ bắt đầu được chưa?”

Lệ Trí Thành vẫn không rời mắt khỏi cô: “Cái này sáng nay anh xem rồi, không có vấn đề gì.”

Lâm Thiển: “Vậy à?”

Lệ Trí Thành vỗ mặt sofa bên cạnh: “Em ngồi lại đây.”

Câu nói này tựa như bùa chú, Lâm Thiển đỏ mặt, hiểu ý nhưng vẫn cố tình hỏi: “Anh định làm gì?”

Vừa dứt lời, bàn tay đặt trên bàn liền bị anh nắm chặt: “Mau lại đây.”

Lâm Thiển liền đứng dậy, đi vòng qua bàn trà. Lệ Trí Thành kéo cô ngồi lên đùi anh.

Hai tay Lâm Thiển bị anh giữ chặt, cô hơi ngẩng mặt, đón nhận nụ hôn sâu của anh. Một lúc lâu sau, Lệ Trí Thành rời môi, đôi mắt đen hơn bầu trời đêm nhìn cô chăm chú ở cự ly gần: “Tối nay anh phải làm thêm, em ở lại đây cùng anh một lúc.”

“Vâng”. Lâm Thiển nhẹ nhàng túm áo sơ mi trước ngực anh.

Trước động tác nhỏ của người phụ nữ trong lòng, khóe mắt Lệ Trí Thành vụt qua ý cười. Anh tạm thời kéo cô ngồi xuống ghế, quay về đồng hồ công việc, đồng thời lên tiếng: “Em đi khóa trái cửa cho anh.”

21. Chương 21

Vào giây phút khóa trái cửa, Lâm Thiển đột nhiên có cảm giác chột dạ của kẻ vụng trộm. Nhưng cô nghĩ, chột dạ gì chứ, hai người chẳng làm gì cả, cùng lắm chỉ ôm hôn mà thôi.

Công việc vừa thoải mái một chút, Lệ Trí Thành lập tức lấy danh nghĩa báo cáo thành quả, bảo cô đến văn phòng với anh. Nhưng dù chỉ ở bên cạnh xem anh làm việc, cũng là khoảng thời gian hạnh phúc.

Khóe miệng Lâm Thiển cong lên.

Đêm tối tĩnh mịch, Lê Trí Thành vẫn ngồi ở sofa xem tài liệu. Gương mặt anh vô cùng điềm tĩnh.

Tuy ở bên cạnh anh nhưng Lâm Thiển không muốn làm phiền anh, cô chỉ rót thêm nước, giúp anh sắp xếp hồ sơ. Thỉnh thoảng ngắm gương mặt trông nghiêng của Lê Trí Thành, cô lại muốn hôn anh nhưng cố nhẫn nhịn.

So với cô, Lê Trí Thành tập trung hơn nhiều, đến mức coi người kia như không tồn tại. Định lực của anh khiến Lâm Thiển vừa thán phục vừa có chút oán trách.

Lâm Thiển không phải người điên cuồng làm việc. Một khi đã cho bản thân nghỉ ngơi, cô tuyệt đối không động đến công việc. Ngồi bên cạnh một lúc, cô thấy hơi vô vị nên lấy điện thoại ra chơi.

Loáng một cái tới mười một giờ đêm, Lâm Thiển bất giác ngáp dài ngáp ngắn.

Bất gặp bộ dạng uể oải của cô, Lê Trí Thành ngẩng đầu: “Buồn ngủ rồi à?” Anh đứng dậy: “Để anh đưa em về.”

Lâm Thiển định đồng ý nhưng nghĩ thế nào, cô tỏ thái độ kiên quyết: “Không, em nói ở đây với anh rồi. Em ngồi ở ghế nghỉ ngơi một lúc là được.”

Cô không muốn ra về, chỉ muốn ở bên cạnh anh.

Đương nhiên Lê Trí Thành hiểu tâm tư của cô, im lặng vài giây, anh cầm cái gối tựa đặt vào một đầu ghế, sau đó lấy áo comple trên mắc đưa cho Lâm Thiển: “Em đắp tạm đi.”

“Vâng.” Lâm Thiển thỏa mãn nằm xuống sofa. Áo comple của đàn ông rất rộng, che kín nửa người cô.

Lê Trí Thành di chuyển máy tính xách tay trên bàn, định ngồi sang sofa đơn ở bên cạnh, nhường lại ghế dài cho cô nằm. Lâm Thiển không nghĩ ngợi, lập tức kéo tay anh: “Đừng, anh cứ ngồi ở bên cạnh em đi.”

Lê Trí Thành lại ngồi về chỗ cũ, khóe mắt ẩn hiện ý cười. Lâm Thiển chọc đầu ngón chân vào lưng anh. Trong lòng có cảm giác vô cùng thân mật và ngọt ngào, Lâm Thiển lại tiếp tục nghịch ngợm.

Lê Trí Thành vốn chuyên tâm làm việc, người đẹp ở bên cạnh khiến buổi tối hôm nay trở nên vô cùng dễ chịu. Đột nhiên, sau lưng anh truyền đến xúc cảm nhồn nhột.

Anh liền quay đầu, Lâm Thiển nằm gọn dưới áo comple, chỉ để lộ gương mặt. Cô chớp chớp đôi mắt to tròn, hỏi nhỏ: “Anh còn làm việc bao lâu nữa?”

Lê Trí Thành cảm thấy hô hấp của mình ngưng trệ.

Bất gặp ánh mắt né tránh nhưng có chút chờ mong của Lâm Thiển, nhìn ngón tay thon thả đang nắm lấy áo comple của cô, Lê Trí Thành cảm nhận rõ một luồng khí mềm mại tỏa ra từ đầu ngón tay cô, chạy thẳng vào trái tim anh.

Anh chợt nghĩ, không ngờ mình cũng có ngày hôm nay, công việc chất đầy như núi, định lực vững vàng như sắt thép, nhưng chỉ một ánh mắt của cô cũng khiến lòng anh hỗn loạn.

Lê Trí Thành đặt tài liệu xuống bàn, đóng máy tính xách tay.

Anh cởi giày, chống hai tay xuống hai bên người Lâm Thiển, nhìn cô từ trên cao.

“Anh không làm việc nữa, ở đây với em.”

Tuy chủ động khiêu khích anh, nhưng thật ra Lâm Thiển chỉ giỡn chơi mà thôi, ai bảo anh cứ tập trung vào công việc không thêm để ý đến cô.

Bây giờ thấy Lê Trí Thành bỏ hết công việc, cùng mình thân mật, Lâm Thiển vừa ngượng ngùng vừa áy náy. Cô vội lên tiếng: “Anh đã xong hết chưa? Anh nên...”

Còn chưa dứt lời, Lê Trí Thành đã chặn miệng cô bằng một nụ hôn nồng cháy.

Một lúc sau, Lâm Thiển nằm trong lòng anh. Sofa tương đối rộng nhưng cũng không đủ để hai người nằm thẳng. Vì vậy Lê Trí Thành nằm thẳng, Lâm Thiển nằm nghiêng bên cạnh, trọng lượng toàn thân gần như dồn lên người anh.

“Em có nặng không?”, cô hỏi.

Lê Trí Thành một tay gối sau gáy, một tay ôm eo cô: “Không nặng, em thì nặng bao nhiêu chứ?”

Chẳng người phụ nữ nào không thích nghe câu này. Lâm Thiển cười híp mắt, giơ tay vẽ vòng tròn trên ngực anh.

“Thật ra, mấy ngày nay em hơi hụt hẫng, có cảm giác anh không quan tâm đến em...” Nói xong, cô nhướn mắt nhìn Lê Trí Thành. Bấy giờ cô mới phát hiện, anh đang cúi đầu, nhưng ánh mắt không phải dừng ở gương mặt cô, mà là...

Lâm Thiển thuận theo ánh mắt anh nhìn xuống. Dưới cổ áo cô, hai bầu ngực trắng muốt mềm mại ẩn hiện, bởi vì nằm nghiêng nên khe rãnh ở giữa đặc biệt rõ ràng.

Lâm Thiển không ngờ Lê Trí Thành âm thầm tia đúng chỗ đó. Hai má nóng ran, cô vội đẩy mặt anh: “Không được nhìn.”

Còn chưa dứt lời, ngực trái Lâm Thiển đột nhiên nặng trĩu. Lê Trí Thành đặt tay lên đó. Cô mở to mắt nhìn anh, anh cũng nhìn cô chăm chú.

“Em cho rằng anh không quan tâm đến em?” Giọng nói trầm thấp, hơi khàn khàn vang lên.

Lâm Thiển mấp má môi nhưng không trả lời.

“Anh đâu có.” Lê Trí Thành lên tiếng, lại một lần nữa phủ môi hôn cô. Đồng thời hai bàn tay anh bóp nhẹ nơi đầy đặn.

Lâm Thiển chỉ cảm thấy trái tim tan chảy trong câu nói ngắn gọn của anh. Cô nhắm mắt đón nhận sự “xâm lược” của anh, hô hấp dần trở nên gấp gáp.

Bàn tay người đàn ông tăng thêm lực, khiến toàn thân Lâm Thiển nóng ran.

Lê Trí Thành nhanh chóng cảm thấy không thỏa mãn với sự tiếp xúc từ bên ngoài. Anh liền rời tay khỏi ngực cô, đồng thời dùng nụ hôn.

Lâm Thiển mở to mắt, thấy Lê Trí Thành đưa tay cởi cúc áo sơ mi của cô.

Cô lập tức túm tay anh theo phản xạ: “Anh làm gì vậy? Đây là văn phòng của anh đấy.” Mặc dù phản đối nhưng giọng cô nhỏ như tiếng muỗi kêu, mềm mại vô cùng.

Lê Trí Thành gần như đè cả người Lâm Thiển xuống dưới thân, anh cúi đầu nói: “Không sao.”

Cô đỏ mặt, vẫn ra sức ngăn cản hành động của anh. Lê Trí Thành cất giọng khàn khàn: “Không muốn để anh hôn sao?”

Mặt Lâm Thiển nóng như lửa đốt, bụng bảo dạ: Hừm, anh hỏi câu đó, em biết trả lời thế nào?

Không biết bị đứt sợi dây thần kinh ở đâu, cô đột nhiên buột miệng: “Anh để em hôn anh trước đi.”

Vừa thốt ra câu này, cô lập tức ngẩn người.

Lê Trí Thành cũng hơi bất ngờ, nhưng anh nhanh chóng thích ứng với sự chủ động của người con gái anh yêu. Khóe mắt ẩn hiện ý cười, anh cầm tay cô đặt lên ngực mình: “Được, rất công bằng.”

Buổi đêm vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh từ chiếc điều hòa nóng. Người đàn ông nằm nghiêng bên cạnh Lâm Thiển, mái tóc ngắn lòa xòa. Đôi mắt đen thâm trầm nhìn cô chăm chú, anh nắm tay cô đặt lên chiếc cúc đầu tiên trên áo sơ mi.

Lâm Thiển cảm thấy cổ họng khô rát, mặt, đầu và bàn tay đều nóng ran. Cô chậm rãi cởi cúc áo đầu tiên trên người anh.

Lê Trí Thành bất động nhìn cô, ánh mắt như quan sát một con mồi cam tâm tình nguyện.

Tiếp theo là cú thứ hai, bộ ngực rắn chắc của người đàn ông lộ ra ngoài.

Cú thứ ba, thứ tư. Áo sơ mi đã bị cởi tung, thân thể cường tráng ấm nóng hoàn toàn hiện ra trước mặt Lâm Thiển, trong khi ánh mắt anh thâm trầm chưa từng thấy.

Lâm Thiển cắn môi dưới. Phụ nữ vĩnh viễn là động vật coi trọng tình yêu hơn tình dục. Vào giây phút thân mật này, cô quên mất lời tuyên bố hùng hồn “hôn anh trước”, cũng không nghĩ hành động của mình khơi gợi ham muốn to lớn đến mức nào đối với đàn ông. Ngắm bộ ngực rắn chắc đẹp đẽ của anh, cô chỉ thấy tình cảm trào dâng trong lòng.

Cô thích anh, thật sự thích anh, muốn có anh từng giây từng phút.

Dưới sự thôi thúc của con tim, Lâm Thiển giơ tay ôm thắt lưng Lê Trí Thành. Sau đó, cô áp mặt vào bộ ngực trần của anh.

“Lê Trí Thành, em thích anh.”

Đột nhiên nhận được lời tỏ tình, Lê Trí Thành trầm mặc trong giây lát. Khi cúi đầu, anh thấy Lâm Thiển đã nhắm mắt, tựa vào lòng anh một cách thỏa mãn. Sợi tóc mềm mại của cô chạm nhẹ vào da, giống vô vàn sợi lông vũ, đồng thời kích thích dục vọng đói khát sâu nhất trong thân thể anh.

Lê Trí Thành lật người, đè Lâm Thiển xuống dưới thân. Anh ngậm đôi môi cô, đồng thời bàn tay tìm đến hàng cúc trên áo sơ mi, cởi từng cái một.

Lâm Thiển nức nghẹn một tiếng. Lê Trí Thành ấn hai tay cô xuống ghế, khiến cô không thể nhúc nhích. Sau đó, môi lưỡi anh từ từ di chuyển xuống dưới, tới khu vực anh chưa từng khám phá.

Lâm Thiển thở dốc. Bàn tay của người đàn ông cũng nhanh chóng vào cuộc, cùng môi lưỡi anh kiểm soát thân thể cô, tâm tình của cô, cũng kiểm soát dục vọng khó che giấu của cô.

“Lê Trí Thành...” Lâm Thiển vô thức gọi tên anh.

“Ừ”. Anh trả lời, hơi thở nóng hổi phả vào làn da cô.

Lâm Thiển không biết gọi để làm gì, cô chỉ muốn gọi tên anh, thế là cô lại thì thầm: “Lê Trí Thành...”

“Ừ”. Anh đáp khẽ, âm thanh đầy ý cười.

“Đáng ghét...” Lâm Thiển giơ tay túm tóc anh: “Không được cười...”

Lê Trí Thành không đáp lời. Bờ môi anh lại di chuyển xuống dưới, dừng lại ở bụng và phần eo trơn láng của cô. Lê Trí Thành cúi đầu, hôn lên từng tác da ở thắt lưng người phụ nữ, bàn tay anh vô tình mà hữu ý bóp nhẹ mông cô. Lâm Thiển cứng đờ người trong giây lát.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, như một tia chớp khiến bộ não đang trầm mê của hai người lấy lại sự tỉnh táo, cũng khiến không khí mờ ám trong phòng tan biến trong giây lát.

Lê Trí Thành dừng động tác, ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển rồi ngồi dậy. Anh nhanh chóng kéo áo comple đắp lên người cô, sau đó giơ tay lấy di động.

Mặt Lâm Thiển đỏ như quả cà chua chín, từ cổ đến thắt lưng vẫn còn lưu lại thứ cảm xúc tê tê, ướt ướt. Cô có cảm giác vừa tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Cô túm vạt áo mình, định ngồi dậy nhưng Lê Trí Thành tuy bận gọi điện thoại, một tay vẫn đặt lên người cô, giữ áo comple để che đi nét xuân của người con gái.

Nét xuân chỉ thuộc về anh.

Một hành động nhỏ thể hiện sự chăm sóc tinh tế khiến Lâm Thiển cảm thấy hết sức ngọt ngào. Cô lại nằm yên, ngắm gương mặt hơi ửng đỏ của Lê Trí Thành. Lúc này, anh vẫn phanh ngực, trông vô cùng gợi cảm. Ngắm một lúc, Lâm Thiển lại rạo rức trong lòng.

Lê Trí Thành nhanh chóng cúp điện thoại, quay sang nói với cô: “Anh phải đi phân xưởng bây giờ.”

“Vâng.”

Lệ Trí Thành cúi xuống hôn lên môi cô: “Em mau cài cúc áo. Anh xong việc sẽ quay về ngay.”

“Vâng.”

Trước thái độ ngoan ngoãn của Lâm Thiển, Lệ Trí Thành mỉm cười. Thật ra anh chưa từng nghĩ sẽ chiếm hữu cô ở nơi như thế này. Hôm nay bị “đứt gánh giữa đường”, tuy thân thể có chút khó chịu nhưng tâm trạng của anh hết sức vui vẻ.

Lệ Trí Thành giơ tay xoa đầu cô rồi đứng dậy đi khỏi văn phòng.

Lâm Thiển vẫy tay với anh. Khi anh khuất dạng, cô vùi mặt vào áo comple, nghĩ ngợi lung tung.

Hôm đó phòng hơi tối nên cô không để ý. Vừa rồi cô đã nhìn rõ bộ phận đó của anh. Khụ khụ... không biết hôm nay anh phải giải quyết thế nào, vì anh làm gì có thời gian tắm nước lạnh.

Lúc Lâm Thiển tỉnh dậy, trời đã sáng. Ánh ban mai lọt qua cửa sổ lá sách, chiếu vào gương mặt cô và người đàn ông bên cạnh.

Không biết Lệ Trí Thành quay về từ lúc nào. Anh nằm xuống sofa, ôm cô ngủ say, áo comple đắp trên thân thể của hai người.

Lâm Thiển lặng lẽ ngắm anh một lúc, lại nằm trong lòng anh, nhắm nghiền hai mắt.

Nửa tháng sau, nhãn hiệu túi xách đa chức năng thành thị Aito của công ty Ái Đạt ra mắt thị trường và lô hàng đầu tiên chính thức đi vào sản xuất.

Ngành túi xách trong nước sau một “giấc ngủ đông” ngắn ngủi, cuối cùng cũng bước vào cuộc cạnh tranh chưa từng có.

Trong phòng hội nghị chỉ bật ngọn đèn mờ mờ, mọi người nín thở theo dõi hình ảnh đang phát trên màn hình.

Đó là hai quảng cáo trên truyền hình. Góc phải bên trên là biểu tượng của một kênh nào đó của đài Trung Ương. Kể từ ngày hôm nay, các đài truyền hình sẽ tung ra CF này. Còn bây giờ, người trong phòng hội nghị cùng xem lại hiệu quả của quảng cáo.

Hình ảnh thứ nhất là một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú. Anh ta mặc quần âu, áo sơ mi giản dị, đeo ba lô chen chúc trên tàu điện ngầm. Tàu điện ngầm chật chội đông người vốn là cảnh tượng thường ngày, khiến người xem hơi mệt mỏi. Nhưng hình ảnh xử lý rất đẹp, âm thanh cũng nhẹ nhàng, mang lại cảm giác nghệ thuật lấy tĩnh trong động. Anh chàng người mẫu đó cũng khiến khán giả cảm thấy dễ chịu. Anh ta không phải là ngôi sao nhưng có ngoại hình sáng sủa, ánh mắt hòa nhã.

Tàu điện ngầm di chuyển, người đàn ông bám vào thanh sắt, chiếc ba lô trên lưng anh ta lắc đi lắc lại, lúc xuống tàu còn va quệt vào cánh cửa. Lúc này, ống kính đặc tả chiếc ba lô, để lộ logo của Aito.

Sau đó, người mẫu theo dòng người đi tới một công ty IT. Tòa nhà làm việc có không khí bận rộn nhưng cũng toát ra sự trẻ trung năng động. Người mẫu rút từ ba lô máy tính xách tay, một tập tài liệu dày, mấy quyển sách... Tiếp theo, anh ta còn rút quần thể thao và cây vợt cầu lông, để vào ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc, đồng thời hẹn đồng nghiệp buổi chiều đi đánh cầu.

Mặc dù không cố tình đặc tả, nhưng chỉ cần để ý một chút, khán giả đều có thể nhận ra, chiếc ba lô của người mẫu trông không to lắm nhưng có thể chứa rất nhiều đồ.

Tiếp theo là hình ảnh người mẫu kết thúc buổi đánh cầu, đi về nhà. Lúc này, trời đổ cơn mưa, đồng nghiệp giơ ô cho cả hai người. Ba lô Aito của người mẫu nằm ngoài chiếc ô. Đồng nghiệp lên tiếng: “Túi của cậu ướt rồi kìa.” Người mẫu mỉm cười: “Không sao đâu.”

ở cảnh kế tiếp, người đàn ông về đến nhà, một cô gái trẻ xinh xắn ra ngoài đón, khoác tay anh ta đi vào nhà. Anh ta ném chiếc ba lô xuống ghế sofa, bên cạnh là chiếc ba lô nữ của cô gái. Ống kính chiếu vào chiếc ba lô, vừa bị dính nước mưa nhưng ba lô nhanh chóng khô cong. Một lúc sau, người đàn ông đi ra ngoài, lấy một hộp bánh ga tô còn nguyên vẹn từ ba lô đưa cho bạn gái: “Là loại em thích nhất.” Bạn gái cất giọng vui mừng: “Cảm ơn, em yêu anh.”

Hình ảnh cuối cùng, hai người nằm trên giường ôm nhau. Người đàn ông hỏi cô gái: “Cuối tuần đi leo núi nhé?” Cô gái cười: “Vâng”. Ánh đèn dịu dàng hắt vào người bọn họ, cũng hắt vào hai chiếc ba lô Aito nằm cạnh nhau.

Một giọng thuyết minh vang lên: “Hãy đeo Aito của bạn, đi du lịch trong thành phố.”

Màn hình chuyển sang hình ảnh logo Aito cực lớn, kèm dòng chữ: Khách lữ hành thành phố Aito.

Dưới cùng là hàng chữ nhỏ: Sử dụng vật liệu kỹ thuật cao của công ty MIND (Mình Đức) Đà Loan. Có tính năng chống thấm, nhanh khô, bền, nhẹ, dung lượng lớn.

Tiếng nhạc vang lên, quảng cáo thứ nhất kết thúc. Đèn trong phòng hội nghị bật sáng, mọi người đều lộ vẻ mặt vui mừng, gật đầu khen ngợi: “Không tồi.” “Quảng cáo rất thú vị.” Ngay cả người hay bới lông tìm vết như Cố Diên Chi cũng mỉm cười: “Hiệu quả của quảng cáo này rất tốt.”

Lâm Thiển mỉm cười đón nhận ánh mắt tán thưởng và những lời chúc mừng của các đồng nghiệp. Cô là người đứng đầu nhóm marketing, ý tưởng về quảng cáo đều là tâm huyết của nhóm. Tuy vẫn phải thuê công ty quảng cáo quay CF, nhưng cũng như quan điểm về quảng cáo của “cây đại thụ” ngành marketing Sử Ngọc Trụ[1], Lâm Thiển cho rằng, người thật sự hiểu rõ nội hàm của sản phẩm Aito, hiểu rõ chiến lược và suy nghĩ của Lê Trí Thành là bọn cô chứ không phải người ngoài. Trọng tâm của sự sáng tạo là bản thân tự vận động. Vì vậy, để làm ra những quảng cáo này, cô và các nhân viên dốc hết sức lực trong thời gian qua.

[1] Sử Ngọc Trụ: Vị tỷ phú lừng danh của Trung Quốc ở lĩnh vực đầu tư, tài chính và trò chơi trực tuyến. Ông được biết đến với các sản phẩm nổi tiếng và nghệ thuật quảng cáo đặc sắc.

Lâm Thiển liếc qua Lê Trí Thành. Anh thể hiện rõ sự hài lòng, trên mặt xuất hiện nụ cười nhàn nhạt. Giữa đám đông đang cười nói, anh lập tức phát giác ra ánh mắt của cô.

Ánh mắt của hai người giao nhau giữa không trung trong một hai giây rồi rời đi chỗ khác. Nhưng vẻ tán thưởng trong mắt anh khiến Lâm Thiển vừa đắc ý vừa cảm thấy ngọt ngào.

Màn hình nhanh chóng phát quảng cáo thứ hai.

Đầu tiên là cảnh một đám trẻ đứng ở cổng trường đợi phụ huynh đến đón. So với quảng cáo đầu tiên, bầu không khí và hình ảnh tổng thể của quảng cáo này sinh động và ấm áp hơn nhiều.

Lúc này, trời mưa lâm thâm, bọn trẻ liền chạy về trạm xe buýt ở bên cạnh trú mưa. Chỉ có một cậu bé thông thả bước đi, đồng thời thò tay vào ba lô tìm thứ gì đó. Ống kính đặc tả logo trên ba lô: Aito Kids[2].

[2] Nhân hiệu trẻ em của Ái Đồ.

Cậu bé nhanh chóng tìm thấy áo mưa trong ba lô. Áo mưa nối liền với ba lô, mặc vào người rất tiện lợi. Một bé gái xinh xắn ở bên cạnh “Oa” một tiếng rồi nói: “Cặp sách của bạn cũng giấu áo mưa à?” Các bạn nhỏ ở xung quanh nhìn cậu bé bằng cặp mắt ngưỡng mộ, nhưng cậu vẫn thản nhiên như không.

Cậu bé đứng bên ngoài cùng, ba lô ở sau lưng bị nước mưa chảy vào. Bé gái lại nói: “Bạn đứng dịch vào trong đi, ba lô của bạn ướt rồi kìa.”

Cậu bé bình thản trả lời: “Không, ba lô của tớ không bị ướt đâu.” Sau đó, cậu hỏi cô bé: “Bạn có muốn đứng dưới áo mưa của tớ không?” Bé gái lập tức tiến lại gần. Đám trẻ xung quanh càng ngưỡng mộ, cậu bé nở nụ cười đắc ý.

Tiếp theo là hình ảnh trời tối, trên đường xe cô đi lại nườm nượp. Bé gái cất giọng lo lắng: “Trời tối rồi, sợ mẹ tớ không nhìn thấy tớ.”

Cậu bé nói: “Bố tớ sẽ nhìn thấy tớ.”

Lúc này, một chiếc xe con màu đen đỗ ở bên cạnh trạm xe buýt, một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa xe. Cậu bé vui mừng chào tạm biệt bé gái, trèo lên ô tô. Ống kính đặc tả chiếc ba lô của cậu. Hóa ra trên ba lô có hình con gấu nhỏ dạ quang. Khi trời tối, con gấu phát ánh sáng màu xanh da trời rất nổi bật.

Bé gái nhìn theo cậu bé bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Lúc này, cửa xe ô tô lại mở ra, cậu bé xuống xe, trong tay là chiếc ba lô màu hồng, trên có hình con thỏ dạ quang trông rất đáng yêu.

Cậu bé đưa chiếc ba lô cho bé gái: “Tặng bạn. Cuối tuần này, bạn có thể cùng tớ đi chơi vườn thú không?”

Bé gái vui mừng nhận ba lô, miệng nở nụ cười rạng rỡ: “Cảm ơn bạn.”

Hai đứa trẻ mỉm cười ngoắc tay nhau.

Cuối cùng là hình ảnh một đám trẻ đeo ba lô Aito chạy đến vườn thú.

Quảng cáo vang lên giọng thuyết minh: Aito Kids, để con của bạn trưởng thành trên con đường của tình yêu.”

Cuối cùng vẫn là hàng chữ “Khách lữ hành thành phố Aito” và dòng giới thiệu: Sử dụng vật liệu kỹ thuật cao của công ty MIND (Minh Đức) Đài Loan. Có tính năng chống thấm, nhanh khô, bền, nhẹ, dung lượng lớn.

Trong mấy ngày đầu sau khi tung ra thị trường, phản ứng của thị trường rất bình thường, bởi vì dù sao người tiêu dùng cũng cần thời gian làm quen và chấp nhận sản phẩm mới. Hơn nữa, các cửa hàng của Ái Đạt và siêu thị trung cao cấp cũng cần thời gian phủ hàng.

Việc tung ra nhãn hiệu này hoàn toàn khác Vinda. Vinda là chiến lược “đánh tạt sườn” hạ giá đầy nguy hiểm, mục tiêu là thị trường túi xách bậc trung của Tư Mỹ Kỳ.

Về phần Aito, Lê Trí Thành đường đường chính chính “khua chiêng đánh trống”, tiến hành cuộc cạnh tranh trực diện trên thị trường, mục tiêu chính là công ty đầu ngành Tân Bảo Thụy.

Lâm Thiển tràn đầy niềm tin về Aito. Niềm tin này xuất phát từ việc hiểu rõ sản phẩm và tư tưởng chiến lược của Lê Trí Thành.

Khi bạn hiểu rõ toàn bộ quá trình ra đời của một sản phẩm, hiểu rõ từng điểm sáng tạo, từng tính năng ưu việt, từng đường nét của sản phẩm, bạn sẽ nhìn thấy tiềm năng không có cách nào đánh giá của nó trên thị trường.

Bạn sẽ biết rõ, đây là sản phẩm mà thị trường không thể kháng cự, đối thủ cạnh tranh khó bề xoay sở.

Lâm Thiển cảm thấy, Aito nhất định sẽ trở thành cơn lốc trên thị trường, mang đến thành tích mà bọn họ không thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, cần phải chờ khoảng mười mấy ngày sau khi thị trường qua cơn nóng sốt mới có thể khẳng định một cách chính xác, Aito có thật sự tạo ra kỳ tích hay không? Trong thời gian này, tất cả nhân viên Ái Đạt đều hồi hộp chờ đợi kết quả.

Đối với Lâm Thiển và Lê Trí Thành, hai ngày cuối tuần là khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có.

Chiều thứ Sáu tan sở về nhà, Lâm Thiển gọi điện cho Lê Trí Thành. Anh vẫn ở văn phòng, nhưng giọng nói không còn nghiêm nghị như lúc bận rộn, mà toát ra vẻ ôn hòa: “Em về rồi à?”

“Vâng.” Lâm Thiển cởi bộ đồ công sở, thả mình xuống giường: “Cuối tuần này anh có kế hoạch gì không?”

Lê Trí Thành lập tức hiểu ý, trả lời ngắn gọn: “Được.”

Lâm Thiển phì cười: “Em đã nói gì đâu, anh đã được rồi.” Lại “giả heo để ăn thịt hổ”, đóng giả làm “trung khuyển”[3], nhưng thật ra cô cũng chẳng hiểu trong bụng anh nghĩ gì.

[3] Trung khuyển: Con chó trung thành.

“Chúng ta đi núi Nga Mi chơi.” Lâm Thiển mượn lời quảng cáo: “Đeo ba lô Aito của chúng ta đi du lịch.” Nói xong cô cười tủm tỉm.

Núi Nga Mi tương đối gần thành phố Lâm, có thể đi về trong ngày. Cũng không hẳn đi du lịch, nhưng Lâm Thiển chủ định để Lệ Trí Thành tạm thời gác mọi công việc, thư giãn tinh thần. Hơn nữa, núi Nga Mi là thánh địa Phật giáo, cô và anh có thể đi thắp hương cầu phúc cho Ái Đạt, tiện cả đôi đường.

“Được.” Lệ Trí Thành đáp.

Lâm Thiển tỏ ra hưng phấn: “Vây em đặt vé ngay bây giờ, chúng ta đi về trong ngày, tối mai quay về, chủ nhật có thể nghỉ ngơi một ngày.” Vé mà cô nhắc tới là vé xe buýt đi núi Nga Mi, vé vào cổng thăm quan...

Nghe ra sự phấn khởi qua giọng nói của cô, Lệ Trí Thành cũng bị ảnh hưởng, khoe miệng anh cười cười: “Anh sẽ thu xếp vụ này, ngày mai anh đến đón em.”

Từ xưa đến nay Lâm Thiển đã quen với việc tự thân vận động, nghe anh nói vậy, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là: có bạn trai sung sướng thật, cuối cùng cô cũng được hưởng thụ chăm sóc của người khác, không cần động chân động tay rồi.

“Vâng.” Lâm Thiển cất giọng ngọt ngào.

Sau khi cúp điện thoại, cô lập tức đi xuống dưới mưa đồ dùng cần thiết như thuốc, đồ ăn vặt, nước uống... Lâm Thiển còn mua cho mình một cái mũ che nắng. Tuy có mũ lưỡi trai “đỉnh ước” của Lệ Trí Thành, nhưng hiếm có dịp hẹn hò, cô không nên đội mũ con trai đi chơi.

ở đầu kia, Lệ Trí Thành gọi Tưởng Viên vào phòng. Mỗi quan hệ của anh và Lâm Thiển rất đường hoàng, chỉ là bây giờ công ty đang trong giai đoạn then chốt nên hai người không muốn gây sự chú ý mà thôi. Vì vậy, anh cũng không giấu giếm người trợ lý riêng.

“Ngày mai tôi và Lâm Thiển đi núi Nga Mi chơi.”

“Vâng.” Tưởng Viên đáp. “Vây tôi sắp xếp lịch trình rồi báo với anh sau.”

Về chỗ ngồi, Tưởng Viên liền gọi điện thoại cho một công ty du lịch quen biết. Nghe nói có lãnh đạo quan trọng muốn đi du lịch, người phụ trách công ty tỏ ra nhiệt tình: “Đi một ngày hay hai ngày? Có qua đêm ở núi Nga Mi không? Trên núi Nga Mi có mấy khách sạn rất tốt, một khách sạn còn có suối nước nóng. Nếu đi hai ngày thì đoàn có mấy người, cần mấy phòng?”

Sáng hôm sau, Lâm Thiển diện bộ đồ dã ngoại màu sắc rực rỡ, đội mũ mới, đeo ba lô nữ Aito, xuống tầng dưới đúng hẹn. Lệ Trí Thành mặc bộ đồ dã ngoại thẫm màu, lái chiếc Land Rover của anh.

Lâm Thiển ngồi ở ghế lái phụ, ngắm gương mặt nghiêng của Lệ Trí Thành, trong đầu thầm nghĩ: mọi người đều nói đàn ông có rất nhiều bộ mặt, đây là một diện mạo khác của anh. Ngoài hình tượng nghiêm chỉnh ở chốn công sở, bộ dạng thoải mái tùy ý của anh như bây giờ chỉ xuất hiện trước mặt cô.

Lâm Thiển cảm thấy đặc ý, cũng rất thỏa mãn.

Phát giác cái nhìn chăm chú của người phụ nữ, Lệ Trí Thành vừa lái xe vừa giơ tay vuốt ve làn da trên cổ cô: “Em vui như vậy sao?”

Vết chai mỏng trên ngón tay đàn ông ma sát vào chỗ nhạy cảm nhất, khiến toàn thân Lâm Thiển mềm nhũn, đồng thời xuất hiện một cảm giác dễ chịu khó diễn tả. Cô im lặng hưởng thụ. Lệ Trí Thành sờ một lúc, lại thu tay về chuyển tâm lái xe. Nhưng ngón tay vẫn lưu lại cảm giác mềm mại chỉ thuộc về cô, khiến lòng anh rung động.

Lâm Thiển bất chợt đặt tay lên vai Lệ Trí Thành. Cô xoay người, ngẩng đầu, hôn lên bộ phận mà cô thích nhất là cái cằm của anh. Khi làn da ấm nóng của người đàn ông chạm vào môi, cô không nhịn được, cắn nhẹ cằm anh một lúc.

Nụ hôn chỉ diễn ra trong giây lát, Lâm Thiển nhanh chóng rời đi, ngồi thẳng người trên ghế. Cả quá trình không một tiếng động, Lâm Thiển tiếp tục dõi mắt về phía trước như không có chuyện gì xảy ra, Lệ Trí

Thành liếc cô một cái rồi tiếp tục lái xe. Nhưng trong lòng hai người, một thứ tình cảm dịu dàng lặng lẽ trào dâng.

22. Chương 22

Núi Nga Mi cách thành phố Lâm khoảng hai trăm cây số, hai người đến điểm hẹn, ngồi xe buýt du lịch, chưa đầy hai tiếng đồng hồ sau đã có mặt ở chân núi Nga Mi hùng vĩ.

Tại sao không để Lệ Trí Thành lái xe thẳng đến đây? Lâm Thiển cho rằng, một khi đi chơi nên tiết kiệm tinh lực, hơn nữa ngồi xe buýt cũng rất thuận tiện.

Trên thực tế, cô không nỡ lãng phí hai tiếng đồng hồ đó. Bình thường hai người bận rộn công việc, hiếm khi ở bên nhau, bây giờ trong tay ngồi trên chiếc xe buýt lớn, Lâm Thiển cảm thấy đời vô cùng tươi đẹp.

Trên đường đi, Lâm Thiển tựa vào lòng anh, ngắm phong cảnh bên ngoài. Trời đất dường như cũng trở nên hết sức ngọt ngào.

Đến lúc xuống xe, Lâm Thiển tươi cười nắm tay Lệ Trí Thành. Anh đeo cái ba lô lớn, đa phần hành lý của hai người đều để trong ba lô của anh. Khác với vẻ mặt hưng phấn của Lâm Thiển, Lệ Trí Thành tỏ ra bình thản hơn nhiều. Nhưng khóe mắt anh cũng ẩn chứa nụ cười vui vẻ.

Hôm nay là ngày cuối tuần, trên núi khá đông người. Tuy nhiên, Lệ Trí Thành và Lâm Thiển không đi cáp treo mà chỉ ngồi xe buýt nhỏ một đoạn rồi tự mình leo bộ lên núi. Đường đi gần như không có người, rất tự do tự tại.

Đường lên núi quanh co khúc khuỷu nhưng Lâm Thiển không hề lo lắng sẽ bị lạc. Anh quân nhân có kỹ năng sinh tồn ở ngay bên cạnh, còn gì đáng sợ? Không biết chừng cô có thể bắt lợn rừng, sói rừng mang về nhà ấy chứ.

Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trời ơi đất hỡi của Lâm Thiển, bởi núi Nga Mi tuyệt đối không có lợn rừng hay sói rừng, mà chỉ có loài khỉ. Rất nhiều khỉ nữa là đằng khác.

Khi nhận thức ra điều này, Lâm Thiển đang đứng ở bậc thang lên núi. Ánh nắng rực rỡ chiếu qua kẽ lá, khiến cả con đường như được dát vàng. Bởi vì Lệ Trí Thành đi tương đối nhanh, trong khi Lâm Thiển đã hơi thở dốc thì anh vẫn bình ổn, thậm chí còn không đổ mồ hôi, cứ như vừa từ văn phòng đi ra ngoài.

Thể lực của người đàn ông này tốt thật.

Sở dĩ bọn họ dừng bước là bởi vì trên bậc thang phía trước có một đàn khỉ lông đen đứng chắn đường. Lâm Thiển biết khỉ trên núi Nga Mi rất tinh khôn. Hơn nữa, cả một đàn, khoảng hai mươi con đứng ở đó, khiến cô thấy rất mới mẻ, nhưng trong lòng cũng có chút e ngại.

Cô hỏi nhỏ: “Hay là cho bọn chúng ít đồ ăn, để chúng nhường đường cho chúng ta?”

Lệ Trí Thành mỉm cười: “Trong túi của em có bao nhiêu đồ ăn? Em không sợ chúng được voi đòi tiên, xúm lại à?”

Lâm Thiển cười hì hì: “Người trên núi có điệu kẻ riêng.” Cô lấy ra ba cái bánh mì nhỏ. Lệ Trí Thành hai tay đút túi quần, đứng bên cạnh quan sát bộ dạng đặc ý của cô.

Đám khỉ quả nhiên phản ứng nhanh nhẹn. Vừa phát hiện ra đồ ăn, đôi mắt chúng sáng rực. Thấy chúng sắp lao đến, Lâm Thiển lập tức ném ba cái bánh mì về ba phương hướng khác nhau. Đàn khỉ người thấy mùi thơm của bánh mì liền tung người lao theo. Lâm Thiển há hốc mồm khi chứng kiến tốc độ nhanh như tia chớp của chúng.

Lối đi phía trước không còn trở ngại, chỉ có hai ba con khỉ ngu ngơ nhìn hai người. Bắt gặp bộ dạng đáng yêu của chúng, Lâm Thiển bật cười. Tay đột nhiên bị Lệ Trí Thành nắm chặt, giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai: “Còn chần chờ gì nữa? Chúng ta mau đi thôi.”

“Vâng.”

Hai người nhanh chóng rời khỏi nơi đó. Đi mấy trăm mét, khi không còn thấy bóng dáng đàn khỉ, họ mới dừng lại, thở hổn hển. Lâm Thiển đột nhiên giơ tay ôm cổ Lê Trí Thành, hôn lên má anh.

Người đẹp chủ động dâng hiến, Lê Trí Thành đương nhiên phối hợp, hơn nữa còn từ bị động chuyển thành chủ động. Anh ôm thắt lưng Lâm Thiển, phủ xuống đôi môi cô.

Có lẽ thời gian qua quá bận rộn, tình cảm bị đè nén quá lâu, bây giờ mới được giải phóng, Lâm Thiển chỉ cảm thấy nụ hôn của anh ngày càng mãnh liệt, cánh tay vòng qua lưng cô ngày càng siết chặt.

Đợi đến khi Lâm Thiển định thần, cô đã bị Lê Trí Thành đè vào một thân cây. Thân cây xù xì nhưng nhờ bàn tay anh làm đệm nên cô cũng không cảm thấy đau. Anh cúi đầu hôn cô, xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng chim hót vượn kêu. Điều này khiến Lâm Thiển có cảm giác khác với những lần trước đó.

Rất kỳ diệu, yên tĩnh, mãnh liệt cũng rất kích thích.

Núi non hùng vĩ, giữa đất và trời dường như chỉ còn lại hai người, tự do tự tại. Họ gạt hết mọi chuyện ra khỏi đầu óc, chỉ chìm đắm trong nụ hôn. Dục vọng bị đè nén từ đáy sâu trong nội tâm, trong thân thể Lâm Thiển từ từ thức tỉnh, trở nên mãnh liệt trong giây lát.

Lúc này, cảm giác của Lê Trí Thành càng mãnh liệt hơn Lâm Thiển. Người phụ nữ anh yêu thương đỏ mặt, nghênh đón sự xâm nhập của anh... Dáng vẻ động tình của cô như bông hoa rực rỡ nhất nở rộ trong lòng anh. Lê Trí Thành chưa bao giờ cảm thấy bị thu hút, tâm tình chưa bao giờ hỗn loạn như lúc này.

Trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất, anh muốn cô, muốn cô một cách triệt để. Tâm ý đã định, nụ hôn của Lê Trí Thành trở nên dịu dàng hơn. Miệng lưỡi anh từ từ di chuyển xuống dưới, dừng lại ở cổ áo len đã có phần xộc xệch của Lâm Thiển. Tay anh cũng quen đường thuộc lối thò vào trong áo, bóp nhẹ nơi nhạy cảm của cô.

Tuy Lâm Thiển cũng khao khát mãnh liệt nhưng phụ nữ xưa nay không phải là động vật bị dục chi phối. Hơn nữa, do chưa trả đũa nên óc không hề liên tưởng ham muốn của bản thân với chuyện đó. Đôi môi vừa được tự do, cô lập tức cất giọng gần như nghẹn ngào: “Được rồi, dừng ở đây thôi.”

Lê Trí Thành cũng nên dừng lại. Nếu không dừng, chỉ e anh sẽ không thể khống chế bản thân.

“Ừ”. Anh ngẩng đầu, rút tay khỏi áo len nhưng vẫn ôm eo Lâm Thiển, khiến cô chỉ có thể áp sát vào người anh.

Đúng lúc này, dưới chân hai người có tiếng động nhẹ, thu hút sự chú ý của họ. Lâm Thiển sáng mắt, thì ra là một con khỉ nhỏ.

Con khỉ màu xám cao chưa đầy một thước đang ngẩng đầu nhìn hai người. Nó kêu một tiếng rồi giơ tay về phía họ xin đồ ăn.

Lâm Thiển nhoẻn miệng cười, Lê Trí Thành cũng mỉm cười, buông cô ra.

Lâm Thiển ngồi xổm xuống hỏi con khỉ: “Mày muốn gì?”

Con khỉ kêu một tiếng “chì chì”, giơ tay kéo quần cô. Lâm Thiển vui vẻ lấy từ ba lô cái ngô luộc mua ở dưới chân núi đưa cho nó. Con khỉ mừng rỡ nhận cái ngô, nhảy lên cành cây bắt đầu cắn cúì gặm ngô.

Lâm Thiển vẫn ngồi nguyên tại chỗ chống cằm ngắm con khỉ. Lê Trí Thành cũng ngồi xổm cạnh cô.

Lâm Thiển ngoảnh đầu, mỉm cười với anh. Không ngờ anh nghiêng mặt, hôn phớt lên má cô.

Lâm Thiển lại nhìn anh. Gương mặt anh vẫn còn đọng nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt tối thẫm. Nghĩ tới ý đồ của anh vừa rồi, Lâm Thiển đỏ mặt. Cô chào tạm biệt con khỉ rồi đứng dậy bước đi.

Lê Trí Thành lặng lẽ đi theo cô.

Lâm Thiển đi một đoạn, không nhận nổi lại len lén quan sát anh. Lê Trí Thành lập tức phát hiện ra cử chỉ của cô, anh hỏi nhỏ: “Sợ anh ăn thịt em hay sao mà đi nhanh thế?”

Giọng nói trầm thấp vô cùng cuốn hút, khiến câu này càng có ý vị chọc ghẹo. Tim Lâm Thiển lại đập thình thịch, nhưng cô giả bộ trấn tĩnh, trừng mắt với anh: “Anh... ngày càng xấu xa.”

“Ừ.” Lệ Trí Thành mỉm cười.

Lâm Thiển không còn gì để nói, quay người tiếp tục đi lên núi. Nhưng cô dù đi nhanh đến mức nào, người đàn ông “xấu xa” vẫn thong thả bám theo cô trong phạm vi nửa bước chân. Thỉnh thoảng hai người dừng lại nghỉ ngơi, anh lại ôm hôn cô ngẫu nhiên.

Cứ thế, hai người đến khu du lịch suối nước nóng ở lưng chừng núi vào lúc sẩm tối.

Thật ra sáng nay, Lâm Thiển hơi bất ngờ khi nhận được lịch trình của chuyến đi từ Lệ Trí Thành. Cô vốn định đi về trong ngày nhưng Lệ Trí Thành lại lên kế hoạch qua đêm ở khách sạn. Lâm Thiển không ý kiến, bởi cô cũng muốn ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi vào sáng ngày hôm sau.

Khi hai người đến khách sạn, Lệ Trí Thành đi quầy tiếp tân lấy thẻ mở phòng, cô càng bất ngờ hơn. Bởi vì anh chỉ đặt một phòng, giường đơn cỡ lớn.

Tất nhiên, đến lúc này rồi Lâm Thiển cũng không phản đối một cách giả tạo, cô chỉ tự vấn lòng mình: có bằng lòng không? Câu trả lời rất rõ ràng.

Thế là Lâm Thiển lấy tấm thẻ từ tay Lệ Trí Thành bỏ vào túi áo. Anh ôm vai cô, đưa cô lên tầng trên.

Căn phòng rất trang nhã, trên bàn bày lọ hoa thơm ngát. Đẩy cửa ra ban công, bên ngoài là cảnh núi non trùng điệp. Lúc này, ánh chiều tà bao phủ, cảnh sắc đẹp đẽ vô ngần.

Lệ Trí Thành đứng ngoài ban công, phóng tầm mắt ra xa. Một lúc sau, anh quay đầu nói với người phụ nữ trong phòng: “Em không ra ngoài này ngắm cảnh sao?”

“Vâng...” Lâm Thiển lúng túng đáp, đi ra ban công đứng cạnh anh. Lệ Trí Thành rót cốc trà đưa cho cô. Trà là do Lệ Trí Thành mang theo, Lâm Thiển vô thức uống một ngụm.

Trên thực tế, bây giờ cô chẳng có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp hay trà ngon.

Lâm Thiển là người phụ nữ có tư tưởng phóng khoáng, nhưng vì gần như không có kinh nghiệm yêu đương nên nhiều lúc, tình cảm và dục vọng của cô không đồng bộ với sức chịu đựng về mặt tâm lý. Ví dụ vào thời khắc này, biết rõ tối nay sẽ xảy ra chuyện gì, đầu óc cô bỗng dưng hiện lên vô số hình ảnh.

Tất nhiên, những hình ảnh này không rõ ràng và cụ thể. Nhưng dù chỉ nghĩ đến cảnh tượng chung chung, cũng đủ khiến cô đỏ mặt tía tai.

Ví dụ, cô không mảnh vải che thân nằm bên anh... Ví dụ, hai người sẽ dùng tư thế gì...

“Khụ khụ...” Lâm Thiển bị sắc nước trà, ho lấy ho để.

Lệ Trí Thành mỉm cười, giơ tay vỗ lưng cô. Trước sự đụng chạm của anh, Lâm Thiển càng chột dạ, cô lập tức đánh trống lảng; “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Lệ Trí Thành ngắm gương mặt từ lúc bước vào phòng khách sạn đến giờ vẫn chưa hết ửng đỏ của người phụ nữ, anh cũng không vạch trần, chỉ đáp: “Được.”

Món đặc sắc của khách sạn này là các món chay. Lệ Trí Thành đặt một phòng riêng, ngoài cửa sổ là rừng núi nhấp nhô, xung quanh vô cùng tĩnh mịch.

Lệ Trí Thành chỉ gọi vài món đơn giản: thịt chay, khoai môn Tuyệt Ba, món trộn Tam Hợp, “Hoa sen rời mặt nước”, mỳ sợi.

Lâm Thiển là người phụ nữ có khả năng tự điều chỉnh rất tốt. Vừa nãy còn rối bời hỗn loạn, nhưng chỉ một lúc sau, cô liền hồi phục tâm trạng bình tĩnh. Đối diện với một bàn đồ ăn ngon, hợp khẩu vị, cô nhanh chóng trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng, bắt đầu thưởng thức các món ăn.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt sâu hút của Lê Trí Thành, cô nghĩ bụng: Làm thì làm, để xem ai... sợ ai? Cô nở nụ cười ngọt ngào, đồng thời có ý vị khiêu khích với anh.

Bất gặp bộ dạng quay về trạng thái chiến đấu, ánh mắt có chút đắc ý, có chút chột dạ cũng tựa như vô tình mà hữu ý khiêu khích của Lâm Thiển, Lê Trí Thành chỉ mỉm cười.

Thật ra anh rất hưởng thụ cảm giác này. Nghĩ đến buổi tối hôm nay, từ nơi sâu trong nội tâm và thân thể anh sôi sục khí huyết. Anh cầm cốc trà uống một ngụm, để mặc người phụ nữ tiếp tục khiêu khích.

Lúc rời khỏi nhà hàng, thời gian vẫn còn sớm, trên hành lang xuất hiện nhiều người mặc đồ bơi hoặc áo choàng tắm đi lại. Bên ngoài cửa sổ, bóng đêm mênh mang, ánh đèn dịu dịu, các phòng suối nước nóng bốc hơi mờ mịt nằm rải rác giữa thảm cỏ và cầu thang đá ẩn hiện.

Một khi đã đến nơi này, Lâm Thiển đương nhiên không bỏ qua suối nước nóng chứa linh khí trời đất, cô quay sang Lê Trí Thành: “Chúng ta đi ngâm mình một lúc đi.”

Lê Trí Thành không có ý kiến.

Nhiệt độ trong khách sạn tương đối cao nên du khách đều thay đồ bơi ở phòng nghỉ rồi đi qua khu vực suối nước nóng. Lâm Thiển cùng anh đi đến cửa mới có phản ứng, cô phải thay đồ bơi trong căn phòng này.

Thật ra trong phòng có nhà tắm, nhưng không phải ngăn cách bằng bức tường mà là tấm kính mờ. Người ở bên ngoài tuy không nhìn rõ bên trong, nhưng vẫn có thể thấy hình bóng lờ mờ.

Lâm Thiển cầm bộ đồ bơi, nhanh chóng đi vào nhà tắm, thay xong cô còn khoác áo choàng bên ngoài. Cả quá trình đó, Lê Trí Thành ngồi ở sofa, không rời mắt khỏi bóng dáng sau tấm kính mờ. Khi cô đi ra ngoài, anh thản nhiên cầm quần bơi đi vào, sắc mặt không thay đổi.

Lê Trí Thành thay đồ rất nhanh, anh cũng mặc áo choàng như Lâm Thiển. Liếc đôi chân dài rần rần của anh, mặt cô hơi nóng ran.

Khu vực suối nước nóng không quá đông người. Lâm Thiển và Lê Trí Thành đi bộ một đoạn, tìm thấy một cái bể nhỏ không người. Lê Trí Thành cởi áo choàng tắm, treo lên giá rồi xuống nước. Lâm Thiển không rời mắt khỏi thân hình anh.

Lần trước ở ký túc của công ty, bất gặp anh cởi trần, cô đã biết thân hình của anh rất hoàn hảo, đó là cơ thể của người lính điển hình, rắn chắc nhưng không quá cơ bắp. Ngắm thân thể của anh, Lâm Thiển chợt nghĩ đến một từ, đó là “đẻo dai”.

Lê Trí Thành ngồi xuống bể nước, giơ tay về phía cô: “Xuống đây.”

Lâm Thiển vừa cởi áo choàng, liền bắt gặp ánh mắt anh khóa trên người cô.

Bình thường, Lâm Thiển cũng hay đi bơi hoặc tắm suối nước nóng. Trong các kỳ nghỉ ở Mỹ, cô cũng từng mặc bikini ngoài bãi biển. Dù thu hút ánh mắt của đàn ông nhưng cô chẳng bao giờ để tâm.

Nhưng vào thời khắc này, Lâm Thiển vô cùng thẹn thùng, đồng thời có chút đắc ý. Hôm nay cô mặc bộ đồ màu hồng phấn rồi, thân trên cổ chữ V xuống đến ngực, gấu áo thắt nơ trông rất sinh động, vùng bụng và thắt lưng để lộ ra bên ngoài, còn thân dưới là váy dài quá mông một chút.

Lâm Thiển từ từ đi xuống nước, ngồi bên cạnh Lê Trí Thành.

“Nước nóng thật đấy.” Cô thở một hơi đầy dễ chịu.

“Ừ.” Lê Trí Thành vẫn kiêu kỳ như thường lệ. Anh đặt một tay lên thành bể sau lưng Lâm Thiển, lặng lẽ ngắm cô. Dưới ánh đèn dịu dịu, làn da trắng muốt như ngọc của cô khiến anh không thể rời mắt.

Đúng lúc này, một nhóm thanh niên nam nữ đi vào. Bọn họ lập tức chú ý đến Lê Trí Thành và Lâm Thiển. Đây là phản ứng bình thường của con người. Một đôi nam nữ ưa nhìn đập vào mắt, ai cũng sẽ vô thức liếc qua, hơn nữa bọn họ lại có thân hình hoàn hảo.

Nhóm thanh niên nhanh chóng xuống nước. Lệ Trí Thành và Lâm Thiển chiếm một góc, anh nắm tay cô ở dưới nước. Lâm Thiển cười: “Để em bóp lưng cho anh.”

Chắc không có người đàn ông nào từ chối lời đề nghị này, Lệ Trí Thành cười: “Được”. Anh quay người về thành bể, lưng đối diện cô.

Lâm Thiển biết mấy chiêu massage, cũng biết Lệ Trí Thành chịu lực tốt nên cô dùng hết sức nắn bóp lưng anh từ trên xuống dưới.

“Thế nào?” Cô hỏi nhỏ.

Anh đáp: “Như gãi ngứa.”

Lâm Thiển hừ một tiếng, dùng sức véo mạnh lưng anh một cái. Lần này có cảm giác hơi đau, Lệ Trí Thành liền quay người ôm cô vào lòng: “Không ngờ em cũng có thể ra tay.”

“Tất nhiên.” Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn anh. Mặt cô vương đầy giọt nước, lấp lánh dưới ánh đèn. Lệ Trí Thành ngắm cô vài giây rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Bị anh bất thành linh “tấn công”, trái tim Lâm Thiển hoàn toàn tan chảy. Đợi anh hôn xong, cô mới chợt nhớ ra xung quanh còn có nhiều người khác. Cô lập tức ngẩng đầu quan sát tình hình.

Lệ Trí Thành cũng nhận thức vấn đề này, anh đảo mắt một vòng, quả nhiên thấy đám thanh niên đang nhìn hai người. Bất gặp ánh mắt của anh, họ liền quay đi chỗ khác. Nhưng Lệ Trí Thành vẫn có thể đọc được tia ngưỡng mộ trong đáy mắt của mấy người đàn ông.

Lệ Trí Thành ôm eo Lâm Thiển, nói nhỏ bên tai cô: “Chúng ta đổi chỗ khác?”

Nghe nói, thành phần khoáng chất trong nước của mỗi bể ở nơi này không giống nhau, Lâm Thiển đương nhiên đồng ý. Hai người đứng dậy đi lên khỏi mặt nước. Lệ Trí Thành lập tức lấy áo choàng, khoác lên người cô.

Lâm Thiển làm sao không biết tâm tư của Lệ Trí Thành, cô lườm anh một cái: “Hay thật đấy.”

Lệ Trí Thành nhượng mắt nhìn cô. Bất gặp ánh mắt của anh, Lâm Thiển lại nghĩ đến buổi tối hôm nay.

Kết quả hai người tắm suối nước nóng chưa đến một tiếng đồng hồ đã quay về phòng. Quyết định này có sự ăn ý tuyệt đối, bởi khi Lâm Thiển nói: “Hay là chúng ta... về phòng đi?” Lệ Trí Thành lập tức trả lời: “Được.”

Việc Lâm Thiển chủ động đề nghị về phòng, đem bản thân dâng đến tận miệng anh là có nguyên nhân của nó. Bởi vì Lệ Trí Thành thu hút không ít ánh mắt đàn bà.

Phụ nữ đi tắm suối nước nóng đông hơn đàn ông gấp mấy lần. Họ thường đi theo nhóm, cả trẻ tuổi lẫn trung niên. Hôm nay Lâm Thiển mới phát hiện, phụ nữ thậm chí còn bạo dạn hơn đàn ông. Lệ Trí Thành đi đến đâu cũng có ánh mắt dõi theo.

Đặc biệt, khi hai người ở khu nước nóng tên “Bồn rượu vang”, phía đối diện có bốn năm người phụ nữ tầm ba bốn mươi tuổi. Bọn họ vốn đang tán gẫu trên trời dưới bể, nhìn thấy Lâm Thiển và Lệ Trí Thành, liền đổ dồn ánh mắt vào anh.

Yêu cái đẹp là phản ứng bình thường, Lâm Thiển có thể hiểu, đổi lại là cô, cô cũng sẽ ngắm nhìn. Nhưng đối tượng bị nhòm ngó là người đàn ông của bạn, cảm giác sẽ hoàn toàn.

Cô chỉ muốn lấy một miếng vải che hết ngực, cánh tay, đôi chân của anh, sau đó găm lên với đám phụ nữ nhàn cư vì bất tiện kia: Không được nhìn!

Tất nhiên, đó chỉ là ý nghĩ mà thôi. Cho đến khi một người phụ nữ bạo dạn bắt chuyện với Lệ Trí Thành, trong lòng Lâm Thiển càng khó chịu.

Người phụ nữ hỏi: “Anh chàng đẹp trai, anh từ nơi nào đến?”

Lệ Trí Thành lịch sự đáp: “Thành phố Lâm.”

Đám phụ nữ lập tức ồ lên: “Trùng hợp quá, chúng tôi cũng là người thành phố Lâm.” Một người đứng tuổi hỏi: “Thân hình cậu tuyệt thật đấy. Cậu là diễn viên hay người mẫu vậy?”

Lệ Trí Thành chỉ nở nụ cười lạnh nhạt, không trả lời. Anh quay sang Lâm Thiển: “Nước có đủ nóng không?” Anh nói chuyện với cô để né tránh mấy người phụ nữ, nhưng Lâm Thiển liền ngắt đầu: “Hay là chúng ta... về phòng đi.”

Lệ Trí Thành: “Được.”

Lúc hai người đi về phòng thay đồ, Lệ Trí Thành trả lại Lâm Thiển đúng câu của cô: “Hay thật đấy.”

Lâm Thiển phì cười, hai tay chống nạnh: “Em có lòng chiếm hữu mạnh thì sao nào? Sau này anh nhớ đừng để lộ chân tay. Tối nay, em sẽ đóng dấu “Vật sở hữu của Lâm Thiển, xin hãy tránh xa” lên người anh”.

Lâm Thiển nói rất hùng hồn, Lệ Trí Thành cười cười: “Được.”

Vốn định chọc ghẹo Lệ Trí Thành, nhưng chỉ bằng một từ, anh khiến cô lập tức ngậm miệng, hai má ửng hồng, đi thẳng về phía trước.

Chưa tới chín giờ tối, đôi nam nữ chỉ muốn chiếm hữu đối phương đã kết thúc mọi hoạt động ở bên ngoài, quay về phòng nghỉ.

Lệ Trí Thành đi tắm trước rồi đến lượt Lâm Thiển. Cô thề, cả cuộc đời này, cô chưa bao giờ tắm kỹ như vậy. Trên thực tế, cô rất căng thẳng. Gần một tiếng sau, cô mới choàng khăn tắm vào người, đứng yên lặng trước gương.

Dùng khăn mặt lau sạch hơi nước trên gương, Lâm Thiển liền nhìn thấy người phụ nữ tóc ướt rượt, hai má đỏ hây hây ở trong gương.

Cô bắt đầu chuẩn bị tâm lý. Cô thích Lệ Trí Thành, rất thích anh, vì vậy cô nguyện ở bên anh, bất kể làm gì cũng bằng lòng. Nghĩ như vậy, tâm trạng của Lâm Thiển trở nên dịu dàng, ngọt ngào và thích thú.

Cô lau khô tóc, bắt đầu mặc áo ngủ. Áo ngủ chưa kịp kéo xuống, Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy bụng đau nhâm nhâm. Cơn đau mỗi tháng đều xuất hiện hết sức quen thuộc khiến Lâm Thiển sửng sờ. Không... phải... đấy chứ?

Lâm Thiển nhanh chóng tìm ra nguyên nhân “bà dì”[1] đến thăm sớm vài ngày. Gần đây công việc quá bận rộn, nghỉ ngơi không điều độ, hôm nay đi bộ nhiều lại ngâm mình trong suối nước nóng nên mới dính.

[1] Bà dì: chỉ kinh nguyệt của người phụ nữ.

May mà những khi đi ra ngoài bao giờ cô cũng chuẩn bị chu đáo, trong túi lúc nào cũng có gói ABC nhỏ. Bây giờ ba lô đang để ở tủ đựng quần áo đối diện nhà tắm, chỉ cách một bước chân.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, tâm trạng của Lâm Thiển không rõ là hụt hẫng hay nhẹ nhõm. Dây thần kinh căng thẳng bỗng được nghỉ ngơi, cô vừa buồn cười vừa bất lực.

Ở giây tiếp theo, đầu óc Lâm Thiển xuất hiện một ý nghĩ tình nghịch. Tối nay Lệ Trí Thành sẽ chẳng thể động đến cô, cô không cần lo lắng nữa.

Thời gian qua bị người đàn ông này “đè đầu cưỡi cổ”, hôm nay lên núi lại bị anh ám chỉ đủ kiểu, ép cô mọi đường. Bây giờ có cơ hội, cô phải phát huy mới được.

Lâm Thiển đẩy cửa nhà tắm, quan sát căn phòng. Lệ Trí Thành ngồi ở đầu giường, trên người mặc áo phông và quần dài, hai tay đan vào nhau đặt trên gối.

Căn phòng tối mờ mờ, nhưng mắt anh còn tối thăm hơn. Anh nhìn cô nói nhỏ: “Lại đây em.”

Vốn có ý định trêu chọc, nhưng chứng kiến dáng vẻ này của anh, Lâm Thiển đột nhiên mềm lòng. Cô tiến lại gần, đặt tay vào tay anh: “Lệ Trí Thành, em...”

Chưa kịp nói hết câu, tay cô bỗng dưng bị siết chặt. Anh ôm eo, bế cô lên rồi đặt xuống giường. Sau đó, Lê Trí Thành cúi đầu hôn lên cổ cô. Lâm Thiển bị anh hôn đến mức ý loạn tình mê, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Lê Trí Thành cởi áo ngủ của cô rồi vùi đầu vào nhũ hoa của người phụ nữ. Làn da nơi anh chạm vào như bùng cháy một ngọn lửa. Lâm Thiển thở hắt ra: “Lê Trí Thành...”

Bây giờ cô thật sự ỉu rĩ, sao “bà dì” lại đến vào đúng lúc này. Ở thời khắc này, cô mới phát hiện, dù căng thẳng hay ngượng ngùng đến mức nào, cô vẫn muốn anh, muốn cùng anh có quan hệ thân mật, tựa hồ chỉ như vậy, tình ý không thể đè nén ở trong lòng mới được giải thoát, mới được vỗ về.

Vào thời khắc này, Lê Trí Thành phải chịu sự kích thích mãnh liệt hơn Lâm Thiển rất nhiều lần. Dục vọng kìm nén quá lâu, hôm nay lại bị cô khơi gợi một cách triệt để. Dưới sự thôi thúc của bản năng, anh càng hôn cô nồng nàn, càng chìm đắm hơn.

Đầu óc anh chợt hiện ra vô số hình ảnh của cô trong quá khứ, hình ảnh cô ở trên tàu hỏa lúc mới quen nhau, bộ dạng đặc ý của cô khi chào kiểu nhà binh với anh, tự phong mình là phó tướng của anh, hình ảnh cô khóc sưng mắt trong buổi tối bị tát, hình ảnh rạng ngời của cô ở trong phòng hội nghị, khi giới thiệu với các quản lý phương án quảng cáo sản phẩm mới...

Lê Trí Thành tiếp tục nện hôn xuống đến thất lạng Lâm Thiển. Khi cô thốt ra tiếng rên khê, khi anh cảm thấy ngọn lửa trong thân thể không có cách nào dập tắt, anh ngẩng đầu nhìn cô, đồng thời cất giọng trầm khàn: “Lâm Thiển, cho anh nhé.”

Lâm Thiển nuốt nước bọt, cất giọng khô khốc: “Lê Trí Thành, vừa nãy em định nói với anh, “bà dì” đến rồi...”

Lần đầu tiên trong đời, Lê Trí Thành có cảm giác “anh hùng khí đoản”[2].

[2] “Anh hùng khí đoản” xuất phát từ câu “nữ nhi tình trường, anh hùng khí đoản”, có nghĩa vướng vào tình cảm nam nữ thì chí khí của người anh hùng sẽ tiêu tan.

Nghe cô nói vậy, anh không cam lòng, giơ tay chạm vào nơi nhạy cảm của cô, khiến toàn thân cô hơi run rẩy. Sau đó, anh mới quay về nửa thân trên của cô.

Dưới ánh mờ mờ, Lâm Thiển nhìn anh bằng ánh mắt áy náy, thương xót nhưng cũng có chút gian manh.

“Anh có khó chịu không?” Cô đẩy ngực anh.

Lê Trí Thành biết rõ, sau giây phút thương xót ngẩn ngui, người phụ nữ này lại khôi phục tâm trạng, cố ý khiêu khích anh. Trong khi cô quên mất, mình đang không mặc áo nằm trong lòng anh. Theo động tác giơ tay của cô, đường cong đẹp đẽ trở nên sinh động và hấp dẫn vô cùng.

Ánh mắt Lê Trí Thành càng tối thẫm. Nhưng Lâm Thiển vẫn không phát giác, còn cười hì hì với anh: “Anh mau đi tắm nước lạnh đi. Lần sau, lần sau nhất định sẽ thuận lợi.”

Lê Trí Thành không định tiếp tục nhẫn nhịn. Anh nằm nghiêng người, để cô gối đầu lên cánh tay mình, bàn tay còn lại nắm lấy tay cô.

“Lâm Thiển, giúp anh.”

Nghe ra ý đồ của Lê Trí Thành, máu trong người Lâm Thiển dường như dồn hết lên đại não. Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc trong giây lát, cô đáp khê: “Được.”

...

Cho đến khi kết thúc, người khó chịu lại chính là Lâm Thiển. Cô âm ỉ nằm trong lòng anh. Lê Trí Thành mỉm cười khi bắt gặp bộ dạng của cô.

Anh cầm tay cô đưa lên môi hôn: “Mấy ngày?”

Lâm Thiển ngẩn người mất mấy giây mới hiểu ý anh. Cô hơi xấu hổ: “Khoảng bốn ngày.”

“Được.”

Lâm Thiển vừa ngọt ngào vừa then thùng, vùi mặt vào ngực Lê Trí Thành. Sau đó, hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ. Mãi đến gần buổi trưa hôm sau, họ mới tỉnh giấc, thành ra bỏ lỡ cơ hội ngắm mặt trời mọc.

Mặc dù cơ thể hơi mệt mỏi nhưng Lâm Thiển vẫn muốn tiếp tục leo núi, Lê Trí Thành chiều theo ý cô.

Hai người lên đỉnh núi đã là một giờ chiều. Bây giờ lúc nóng bức nhất, ánh nắng chói chang chiếu xuống, khiến cả dải núi phủ một màu vàng lấp lánh.

Lê Trí Thành và Lâm Thiển tìm một tảng đá nhẵn ngồi xuống. Anh đưa nước cho cô: “Người em thế nào? Có khó chịu lắm không?”

Thật ra Lâm Thiển không quen bị đàn ông quan tâm đến vấn đề sinh lý, cô đáp: “Hơi đau lâm râm, đừng nghĩ đến nó là được.”

Lê Trí Thành cũng không nhiều lời, ngẩng đầu phóng tầm mắt ra xa.

Trước mặt là phong cảnh bao la bát ngát, tâm trạng của Lâm Thiển cũng trở nên thoải mái hơn. Tự nhiên nghĩ đến Ái Đạt đang trong giai đoạn đầu sóng ngọn gió, cô lên tiếng hỏi Lê Trí Thành: “Lê Trí Thành, bây giờ Aito đã tung ra thị trường. Nó chính là “cây cung dài” mà anh nhắc tới? Có phải là “cây cung dài” hoàn hảo không?”

Lê Trí Thành cầm chai nước uống một ngụm lớn, mắt vẫn dõi về phía trước: “Trên thị trường, chỉ công ty xuất sắc nhất mới có thể tạo ra cây cung dài hoàn hảo.”

Lâm Thiển gật đầu: “Đúng, chúng ta chính là công ty xuất sắc nhất trên thị trường.”

Lê Trí Thành ngoảnh đầu nhìn cô, ánh mắt anh có vẻ thâm sâu khó đoán, Lâm Thiển không để ý.

“Trước đây, em không dám xem binh pháp của anh.” Lê Trí Thành từ tốn mở miệng, giọng điệu ẩn hiện ý cười: “Bây giờ đã là bạn gái của anh, em lại càng không dám xem đúng không?”

“Thế thì sao nào?” Lâm Thiển mỉm cười: “Em có sự chọn lựa của em.”

Lần trước anh đưa bản kế hoạch đầu tư cho cô, cô từ chối không xem. Tất nhiên, cô càng không bận tâm đến cảm nang thứ hai, thứ ba. Kể từ khi hai người chính thức yêu nhau, chẳng ai dă động đến vấn đề này, Lâm Thiển không hiểu tại sao hôm nay anh lại nhắc tới.

Lê Trí Thành cất giọng nhàn nhạt: “Không xem cũng được. Nhưng sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng đừng hốt hoảng, đừng sợ hãi. Em nên nhớ, có gì thì hãy hỏi anh trước.”

Lâm Thiển ngẩn người. Sau này ư? Lời nói của anh có nghĩa, tương lai vẫn còn xảy ra biến động?

Câu nói của Lê Trí Thành khiến tâm trạng Lâm Thiển rối bời, nhưng cô không thể mở miệng hỏi rõ. Lúc này, anh đang đứng dậy đi đến trước mặt cô, quay lưng rồi cúi thấp người: “Em lên đi.”

Lâm Thiển: “Anh định công em?”

Lê Trí Thành ngoảnh đầu: “Chẳng phải em bị đau bụng sao? Anh công em xuống núi.”

Lâm Thiển rất muốn nói, cô chỉ hơi khó chịu, không ảnh hưởng gì cả. Nhưng nghĩ thế nào, cô leo lên lưng người đàn ông, vỗ nhẹ vào vai anh: “Khi nào mệt thì thả em xuống, em có thể đi bộ.”

Lê Trí Thành không trả lời, công cô đi xuống núi. Anh công một người và hai cái ba lô nhưng vẫn đi rất nhanh, bước chân trầm ổn. Lâm Thiển cảm thán: “Anh chẳng khác nào bộ đội đặc công.”

Lê Trí Thành: “Ừ.”

Lâm Thiển cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô ôm cổ anh, chốc chốc lại lau mồ hôi giúp anh, lát lại cúi đầu hôn lên cổ anh, bắt chước ánh mắt của người đi đường. Lê Trí Thành được cô “phục vụ”, tuy không lên tiếng nhưng tâm trạng của anh hết sức vui vẻ, đoạn đường núi dài đến mấy cũng thành ngắn.

Tầm chiều tối, hai người ngồi xe buýt quay về thành phố Lâm. Vẫn là vị trí gần cửa sổ, tay nắm tay, thì thầm trò chuyện, nhưng Lâm Thiển có cảm giác khác lúc đi. Cô và anh bây giờ thân mật, gần gũi hơn.

Bây giờ, cô đã thuộc về anh, còn anh cũng thuộc về cô. Quan hệ thân mật này tách hai người khỏi đám đông, tựa như họ đang tồn tại một vòng tròn nhỏ mà bên trong chỉ có họ.

Gần đến thành phố Lâm, di động của hai người lần lượt đổ chuông.

Lệ Trí Thành nghe máy trước, là Cố Diên Chi gọi tới. Anh ta cười: “Trí Thành, Aito của chúng ta về cơ bản coi như thành công rồi.”

Lệ Trí Thành một tay cầm điện thoại, một tay ôm Lâm Thiển, ngắm thành phố phồn hoa rực rỡ trong ánh hoàng hôn ở phía xa xa, khóe mắt ẩn hiện nụ cười.

Tiếp theo, Lâm Thiển nhận được điện thoại của một trợ thủ đắc lực trong nhóm thị trường. Anh ta cất giọng mừng rỡ: “Giám đốc Lâm, có tin vui. Theo số liệu mới thống kê vào chiều nay, mới một tuần, Aito đã bán hết sạch hàng trong cả nước.”

Gần đây Ninh Duy Khải không được suôn sẻ. Tên bộ đội của Ái Đạt quả nhiên tung chiêu độc, đưa ra nhãn hiệu “Khách lẻ hành thành phố” khiến cả ngành xôn xao. Hơn nữa, hoạt động quảng bá được đẩy mạnh, ý tưởng mới mẻ sáng tạo, không tiếc tiền đầu tư, khởi xướng xu thế marketing nhãn hiệu riêng lẻ. Hành động này như tát vào mặt doanh nghiệp đầu ngành Tân Bảo Thụy.

Tuy nhiên, Ninh Duy Khải không phải là người ham hư danh, đối phương đã dám xuất chiêu, anh ta tiến hành phong tỏa là được.

Nhưng nội bộ lại có “đầu trâu mặt ngựa” gây phiền phức cho anh ta.

Aito đã tung ra thị trường một tuần, lượng tiêu thụ tăng vọt, khí thế ầm ầm. Hiện tại, chỉ cần là nơi dính dáng đến “túi xách” như trung tâm thương mại, siêu thị, internet, thậm chí bến tàu điện ngầm cũng đều xuất hiện quảng cáo của Aito. Người tinh mắt có thể nhận ra, chỉ vài tháng nữa, Aito sẽ trở thành “Apple” của ngành túi xách, tạo ra kỳ tích chưa từng thấy.

Đến lúc bấy giờ, liệu Tân Bảo Thụy còn có thể giữ vị trí “anh cả” của ngành?

Vì vậy, trong lúc ở đầu sóng ngọn gió, nội bộ tập đoàn Chúc thị không biết có ai tác động, yêu cầu triệt tập cuộc họp chuyên đề về Tân Bảo Thụy, nhằm mục đích thảo luận “bài toán khó chưa từng gặp” này.

Ninh Duy Khải chẳng thềm bận tâm, thông báo cuộc họp đã gửi tới ba ngày, anh ta cũng cáo ốm ba ngày liền.

Ba ngày này, Ninh Duy Khải nhốt mình trong phòng làm việc của CEO, hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài. Hai vị thiếu gia Chúc thị không rõ anh ta định giở trò gì. Cuco65 họp giải quyết bài toán khó cũng vì vậy buộc phải hoãn lại.

Ninh Duy Khải nhốt mình trong phòng để làm gì? Buồn bực, phần nộ hay hết đường xoay sở? Không, anh ta đang suy ngẫm, suy ngẫm một cách tỉnh táo.

Ninh Duy Khải không nghĩ đến vấn đề, rốt cuộc Aito sẽ mang đến sự uy hiếp to lớn như thế nào đối với Tân Bảo Thụy, cũng không suy nghĩ xem vào thời điểm này, anh ta nên đối phó với bên ngoài hay ổn định nội bộ trước.

Ninh Duy Khải chỉ nghĩ một vấn đề duy nhất, tên bộ đội thâm hiểm Lệ Trí Thành rốt cuộc định làm gì?

Trong lúc lòng người hoang mang, các giám đốc bộ phận và phó tổng, những cán bộ cốt cán đi theo Ninh Duy Khải nhiều năm, cả trợ lý Nguyên Tuấn đều trấn tĩnh và tỏ ra nhẫn nại. Bởi vì bọn họ biết rõ phong cách của CEO nhà mình. Bình thường, Ninh Duy Khải luôn tỏ ra thoải mái nhưng vào thời khắc then chốt, anh ta vô cùng trầm tĩnh và quyết đoán, khiến người khác không khỏi khâm phục. Vô số phong ba bão táp trong quá khứ đã chứng minh, quyết sách của Ninh Duy Khải là đúng đắn. Chính vì vậy, anh ta mới ngày càng đưa Tân Bảo Thụy lên nấc thang cao hơn.

Đây là năng lực đưa ra những quyết định chiến lược và sự quyết đoán khi đảm trách toàn cục mà không phải người lãnh đạo nào cũng có. Gặp được vị lãnh đạo như vậy là may mắn của bọn họ, nên bọn họ nhẫn nại chờ đợi.

Tầm chiều tối ba ngày sau, cửa phòng làm việc của CEO cuối cùng cũng mở, Ninh Duy Khải ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài. Anh ta mỉm cười nói với Nguyên Tuấn: “Đi gọi người của bộ phận Nghiên cứu kỹ thuật đến đây.”

Bắt gặp thần sắc của Ninh Duy Khải, Nguyên Tuấn biết anh ta đã có quyết định, trong lòng rất vui mừng. Anh ta lập tức gọi Giám đốc bộ phận Nghiên cứu kỹ thuật và mấy nhân viên trụ cột tới văn phòng CEO.

Ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn, Ninh Duy Khải chỉ hỏi bọn họ một câu: “Các anh có thể làm ra sản phẩm xuất sắc hơn không?”

Giám đốc bộ phận nghiên cứu kỹ thuật đã sớm nghĩ tới vấn đề này nên trả lời rất nhanh: “Với kỹ thuật và năng lực thiết kế của chúng ta hiện thời, chúng ta hoàn toàn có thể. Về phương diện vật liệu khó khăn một chút, chúng ta cần tìm ra vật liệu có tính năng và mức giá tương đương Mind, hoặc chúng ta cướp quyền sử dụng độc quyền sản phẩm của Mind từ Ái Đạt.”

Về mặt kỹ thuật, chúng ta tuyệt đối có thể làm ra sản phẩm tương tự Aito. Cuối năm ngoái, chúng ta nhập khẩu một số kỹ thuật sản xuất túi xách đã ngoại, những kỹ thuật này có thể áp dụng cho sản phẩm mới. Về điểm này, Ái Đạt lạc hậu hơn chúng ta.

Về phương diện thiết kế, sản phẩm Aito của bọn họ đúng là không tồi, nhưng năm nhà thiết kế xuất sắc nhất cả nước đều ký hợp đồng hợp tác độc quyền với Tân Bảo Thụy.

Chi phí kỹ thuật và thiết kế tương đối cao, nhưng không tính vào giá thành sản xuất sản phẩm riêng lẻ. Vì vậy, chúng ta hoàn toàn có thể sản xuất túi xách cùng loại nhưng có giá thấp hơn, tính năng ưu việt hơn Aito.”

Trước đây, Ninh Duy Khải và cán bộ chủ chốt của công ty từng tiến hành nhiều cuộc đối thoại tương tự. Mỗi lần nghe mọi người phân tích xong, anh ta đều hài lòng bảo bọn họ lập tức hành động, anh ta sẽ hết sức ủng hộ.

Nhưng lần này, Ninh Duy Khải nghe xong im lặng hồi lâu. Sau đó, anh ta lẩm bẩm: “Phải bỏ ra nhiều tiền mua kỹ thuật, bỏ nhiều tiền mời nhà thiết kế, phương diện vật liệu chưa chắc đã thắng...” Anh ta ngẩng đầu quan sát cấp dưới: “Nói như anh, trận này dù thắng Lệ Trí Thành, Tân Bảo Thụy chúng ta cũng phải dốc hết sức mới có thể thắng một cách miễn cưỡng?”

Ngữ khí của anh ta rất nghiêm nghị, đám nhân viên kỹ thuật do dự một lát, gật đầu: “Đúng vậy, nhưng khả năng thắng là rất lớn.”

Ninh Duy Khải đứng dậy đi vài bước, tựa người vào thành bàn, gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn. Sau đó anh ta hỏi: “Các anh cần bao nhiêu thời gian mới làm ra mẫu túi xách này?”

Cấp dưới ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Chúng tôi phấn đấu trong hai tháng.”

Ninh Duy Khải gật đầu: “Tôi biết rồi. Các anh cứ đi làm việc đi.”

Thấy anh ta không lập tức đưa ra quyết định như thường lệ, Giám đốc bộ phận kỹ thuật hỏi: “Ninh tổng, chúng tôi bắt tay chuẩn bị làm sản phẩm mới được không ạ?”

Ninh Duy Khải ngẩng đầu mỉm cười: “Không, chúng ta không làm. Người ta đào hố, chúng ta đại gài nhảy xuống.”

Sáng sớm hôm sau, Ninh Duy Khải đương nhiên không ngốc nghếch đi trụ sở tập đoàn Chúc thị làm bia đỡ đạn. Anh ta đến thẳng nhà họ Chúc gặp bố vợ.

Ninh Duy Khải không gặp may, hoặc là Chúc gia có quá nhiều tai mắt nên vừa vào nhà, anh ta liền nhìn thấy cậu hai Chúc Hàm Trình đang ngồi ăn sáng với bố ở ngoài vườn hoa.

Ninh Duy Khải tiến lại gần.

Ông già họ Chúc bình thường rất thân thiện với anh ta nên mỉm cười vẫy tay: “Duy Khải đến rồi à, đã ăn sáng chưa, ngồi đây cùng ăn đi.” Chúc Hàm Trình cũng cười: “Duy Khải cũng đến đây à, trùng hợp thật đấy.”

Ninh Duy Khải kéo ghế, ngồi xuống cạnh bố vợ, nói thẳng: “Bố, con có việc muốn thương lượng với bố.”

“Anh nói đi.” Tâm trạng của ông Chúc tương đối vui vẻ, cậu hai ở bên cạnh nửa cười nửa không nhìn Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải kể vắn tắt vụ việc Ái Đạt tung ra sản phẩm gây sốt trên thị trường. Ông Chúc nghe xong gật đầu: “Aito đúng là rất sáng tạo. Không ngờ con trai lớn qua đời, Từ Dung vẫn còn con trai giỏi giang như vậy, khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.”

Cậu hai Chúc Hàm Trình biến sắc mặt, Ninh Duy Khải cười cười.

“Anh định làm thế nào?” Ông Chúc hỏi: “Có cần sự ủng hộ về mặt tài chính của tập đoàn không? Anh cứ đề xuất đi.”

Ninh Duy Khải uống một ngụm trà, từ tốn đáp: “Bố, lần này con không định làm gì cả.”

Nghe câu này, Chúc Hàm Trình chau mày, ông Chúc cũng hơi bất ngờ: “Anh nói tiếp đi.”

Ninh Duy Khải đã có sự chuẩn bị từ trước, chậm rãi mở miệng: “Bố, bố từng nói, chúng ta là người đứng đầu thị trường. Làm một lãnh đạo cần phải quyết đoán, nhưng cũng nên độ lượng. Con luôn ghi nhớ điều này.”

Cậu hai họ Chúc ở bên cạnh nhếch mép cười mỉa, Ninh Duy Khải không để ý đến anh ta, tiếp tục lên tiếng: “Những năm qua, con đi theo đường lối chiến lược của bố, ngăn chặn rất nhiều cuộc “tấn công” của vô số nhãn hiệu. Nhưng càng phát triển, Tân Bảo Thụy sẽ càng kém linh hoạt. Những lúc như vậy, chúng ta nên theo đường lối ổn định, chứ không phải việc gì cũng chăm chăm vào vị trí đầu. Trước đây bố từng nói, sẽ có một ngày trên thị trường xuất hiện nhãn hiệu chúng ta không thể tiêu diệt, bây giờ nhãn hiệu đó đã ra đời.”

Chúc Hàm Trình phì cười một tiếng, nhưng ông Chúc chăm chú lắng nghe, sau đó hỏi con rể: “Aito chính là nhãn hiệu anh không thể tiêu diệt.”

Ninh Duy Khải gật đầu: “Đúng, con không thể tiêu diệt.”

Hi cha con họ Chúc ngẩn người, Ninh Duy Khải không vòng vo mà thẳng thắn trình bày quan điểm của mình:

“Bố, bố đã nghe nói vụ Lệ Trí Thành cướp thị trường của Tư Mỹ Kỳ vào mấy tháng trước chưa ạ? Người này tuy xuất thân từ quân nhân nhưng hành sự vô cùng xảo quyệt. Lần đó, hắn ta dùng dự án Minh Thịnh làm mồi nhử, nhử Tư Mỹ Kỳ rơi vào bẫy, khiến Trần Tranh phải dốc sức vào đơn đặt hàng của Minh Thịnh. Kết quả, Lệ Trí Thành triển khai hoạt động hạ giá, chiếm lấy thị trường túi xách bậc trung.

Hắn ta tuy mưu mô, nhưng không phải không có quy luật. Lần này, hắn ta tung ra nhãn hiệu Aito, thủ đoạn cũng có điểm giống lần trước. Tân Bảo Thụy chúng ta sẽ phải toàn tâm toàn lực mới có thể đánh bại nhãn hiệu mới của hắn ta. Con có thể khẳng định, đây chỉ là chiêu giương đông kích tây. Người khác có lẽ không thể đánh giá chính xác thực lực của Tân Bảo Thụy nên cứ lao đầu vào để chúng ta tiêu diệt, Lệ Trí Thành chắc chắn không phải kẻ ngu xuẩn như vậy. Nhất định hắn ta có ý đồ gì đó ở đằng sau, mới dụ chúng ta tung ra sản phẩm cùng loại để cạnh tranh với Ái Đạt.”

Hai cha con họ Chúc im lặng, ngay cả Chúc Hàm Trình cũng rất nhập tâm, anh ta hỏi một cách vô thức: “Lệ Trí Thành có ý đồ gì chứ?”

Ninh Duy Khải lắc đầu, mỉm cười: “Hàm Trình, tôi không rõ, nếu biết tôi đã thành thần tiên rồi.”

Chúc Hàm Trình ngậm miệng, Ninh Duy Khải nói tiếp: “Bây giờ có thể làm gì, con vẫn chưa xác định. Nhưng con biết rõ, chúng ta không nên trực tiếp làm ra sản phẩm cạnh tranh cùng loại, để rơi vào bẫy của Lệ Trí Thành. Vì vậy, con muốn quan sát tình hình, tìm hiểu rõ ý đồ của Lệ Trí Thành rồi tính sau.”

Hôm nay Ninh Duy Khải đến tìm bố vợ, là muốn nhận được sự ủng hộ, ngăn chặn sức ép từ các bên, đồng thời tránh tình trạng bố vợ chỉ nghe một phía từ cậu hai nhà họ Chúc.

Ông Chúc còn chưa lên tiếng, Chúc Hàm Trình nhếch miệng: “Nói như chú, lẽ nào chúng ta để mặc Ái Đạt chiếm mất một phần thị trường của chúng ta hay sao?”

Ninh Duy Khải: “Đúng, cứ để Ái Đạt chiếm mất một phần thị trường của chúng ta.” Anh ta quay sang ông Chúc: “Trong vẩn cờ nhiều khi phải bỏ xe để giữ tướng.”

Đây chính là quyết sách của Ninh Duy Khải. Cũng giống nhiều lãnh đạo doanh nghiệp xuất sắc khác, lúc cần đưa ra quyết định quan trọng, thứ anh ta dựa vào là trực giác mãnh liệt và rõ ràng nhất trong đầu, chứ không phải số liệu phân tích cụ thể hay ý kiến thiếu số phục tùng đa số của tầng lớp quản lý.

Lần này, Lê Trí Thành triển khai cuộc “tấn công” ồ ạt khiến cả thị trường xao động, điều đầu tiên anh ta nhìn ra là, Lê Trí Thành muốn dụ anh ta toàn lực phản công và phong tỏa. Đây là đạo lý hiển nhiên mà tất cả mọi người cho rằng anh ta sẽ thực hiện.

Nhưng anh ta quyết không làm. Bởi vì trực giác báo cho anh ta biết, làm vậy sẽ càng tổn thất nhiều hơn, thậm chí có khả năng không thể trở mình. Đúng, đây chính là cảm giác của Ninh Duy Khải. Anh ta cảm nhận một cách rõ ràng nguy cơ tiềm ẩn, một cái bẫy Lê Trí Thành đặc biệt tạo ra cho anh ta.

An ta đương nhiên cần tránh xa. Còn trong hoàn cảnh hiện tại, anh ta nên làm gì để thực thi cuộc phản kích Ái Đạt? Không sao, anh ta hoàn toàn có thể tiến hành từ phương diện khác, ví dụ quan hệ với chính quyền nhà nước, ví dụ tăng cường tiếp thị sản phẩm đã ngoại và thông thường, dồn ép thị trường của Aito, ví dụ gây áp lực cho Aito từ các đại lý hay trung tâm thương mại, ví dụ đàm phán với nhà cung cấp vật liệu Minh Đức của Ái Đạt... Tuy phải nhường lại một phần thị trường, nhưng anh ta có thể giảm sự tổn thất xuống mức thấp nhất, sau đó tìm cơ hội trả mối thù trong tương lai.

Nghe xong phân tích của Ninh Duy Khải, sắc mặt ông Chúc trở nên vô cùng nghiêm túc. Chúc Hàm Trình cũng như Ninh Duy Khải đều yên lặng chờ đợi quyết định của ông ta.

Một lúc sau, ông ta lên tiếng: “Duy Khải, về việc này bố cần suy nghĩ kỹ, vì dù sao từ trước đến nay, Tân Bảo Thụy cũng chưa từng chủ động dâng thị trường cho đối thủ.”

Buổi sáng, ông Chúc triệu tập cuộc họp Hội đồng quản trị. Ninh Duy Khải tuy là người đứng đầu Tân Bảo Thụy nhưng không có cổ phần trong Chúc thị nên không được tham gia.

Tầm chiều tối, Nguyên Tuấn gọi điện cho Ninh Duy Khải thông báo quyết định của Hội đồng quản trị: “Ninh tổng, Hội đồng quản trị yêu cầu Tân Bảo Thụy lập tức tạo ra sản phẩm mới cạnh tranh với nhãn hiệu của Aito đối thủ để bảo vệ thị trường.”

Lúc nhận được thông tin này, Ninh Duy Khải và vợ là Chúc Hàm Dư đang ăn cơm tại một nhà hàng. Anh ta cúp máy, thần sắc không thay đổi, mỉm cười khi nhìn thấy đĩa thức ăn vừa được bê lên: “Đây là món em thích nhất, ném thử xem tay nghề của đầu bếp nhà hàng này thế nào?”

Chúc Hàm Dư ngồi phía đối diện, để lộ vẻ mặt ưu tư: “Duy Khải...”

Ninh Duy Khải đặt đũa xuống bàn, ngẩng đầu nhìn cô: “Em biết bố sẽ phản đối ý kiến của anh nên hôm nay mới cố tình mời cơm anh để an ủi đúng không?”

Chúc Hàm Dư: “Vâng.”

Ninh Duy Khải luôn đối xử dịu dàng với vợ. Hôm nay có chút tức giận nên anh ta nửa đùa nửa thật hỏi: “Vậy em cho rằng là bố đúng hay anh đúng?”

Vấn đề này khiến Chúc Hàm Dư khó xử, cô cắn môi nói nhỏ: “Em không biết.”

Đúng là thiên kim tiểu thư sống trong tháp vàng nên cái gì cũng không biết, Ninh Duy Khải nở nụ cười tươi: “Em đúng là ngốc thật, không biết đồ anh hay sao?” Anh ta đứng dậy đi đến bên vợ ngồi xuống, ôm cô vào lòng: “Em đừng lo, tuy anh có suy nghĩ của anh, nhưng chắc chắn bố cũng có tính toán của bố, anh sẽ không để trong lòng. Một khi bố đã quyết định, anh sẽ làm thật tốt. Đây là trách nhiệm của anh, cũng là thái độ của bậc con cháu đối với bề trên. Được rồi, ăn cơm thôi, tối nay anh sẽ cùng em về nhà, xin bố chỉ bảo đối sách tiếp theo, được chưa?”

Tại sao Hội đồng quản trị lại phủ quyết ý kiến của mình, Ninh Duy Khải đoán có nhiều nguyên nhân.

Có lẽ ông già cho rằng, bỏ phòng thủ để tấn công mới là phương pháp đúng đắn. Suy nghĩ của mọi người không giống nhau cũng là lẽ thường tình.

Một khả năng là anh em họ Chúc gỡ trò trong cuộc họp Hội đồng quản trị, họ muốn chống đối anh ta.

Hoặc giả bản thân ông già cũng không hy vọng anh ta thuận buồm xuôi gió, bởi vì cổ phần của Chúc thị tương đối phân tán, anh em Chúc thị chưa chắc đã giành được sự ủng hộ của đa số cổ đông, để tiếp quản tập đoàn trong tương lai.

Một khi cục diện đã định, Ninh Duy Khải cũng không oán trời trách người. Lê Trí Thành đã đào hố để anh ta nhảy, để xem tên bộ đội đó có bản lĩnh đỡ nổi anh ta.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ninh Duy Khải tập hợp nhân viên trụ cột của công ty, mở cuộc họp cơ mật.

Chúng ta phải tạo ra một sản phẩm trong thời gian hai tháng. Đây là mục tiêu rất khó, nhưng cũng chỉ Tân Bảo Thụy mới có thể hoàn thành mục tiêu này. Sản phẩm tôi cần không chỉ tốt hơn Aito, mà còn có ưu thế tuyệt đối, để có thể giành thắng lợi hoàn toàn trước Aito, đánh bật bọn họ ra khỏi thị trường một cách triệt để.”

23. Chương 23

Sự ra đời của Aito ảnh hưởng đến rất nhiều người và nhiều doanh nghiệp.

Tân Bảo Thụy có vẻ án binh bất động. Người bên ngoài quan sát xem công ty đầu ngành này làm thế nào để đối phó với cơn lốc Aito. Nhìn thấy quảng cáo rầm rộ của Aito, Trần Tranh tức giận đập tách trà ở văn phòng. Nhưng anh ta có thể làm gì? Đây giống một cuộc chiến không liên quan đến anh ta, không liên quan đến Tư Mỹ Kỳ.

Trong cuộc chiến khói lửa này, giành thắng lợi to lớn nhất đương nhiên là tập đoàn Ái Đạt. Nhân viên Ái Đạt cũng là người đặc ý nhất, vui mừng nhất.

Ngày thứ hai sau khi từ núi Nga Mi trở về, Lâm Thiển tới trụ sở tập đoàn, tham gia cuộc họp cấp quản lý.

Cô đến hơi muộn, trong phòng hội nghị đã đầy ắp người. Đúng lúc này, Lê Trí Thành từ phòng làm việc của anh đi tới, đằng sau là Trưởng Viên.

Hai người âm thầm chạm mắt, Lâm Thiển cúi đầu đi vào trong, tìm vị trí bên bàn tròn ngồi xuống. Vài giây sau, Lê Trí Thành cũng đi vào, ngồi ở vị trí đầu tiên. Không khí trong phòng hội nghị trở nên nghiêm túc ngay tức thì, anh cất giọng trầm trầm: “Bắt đầu đi.”

Một giám đốc báo cáo số liệu tiêu thụ cho đến sáng hôm nay. Lâm Thiển chăm chú lắng nghe nhưng đầu óc cô lơ lửng ở chỗ khác.

Tối qua sau khi về đến thành phố Lâm, Lê Trí Thành lấy ô tô đưa cô về nhà, nhưng cuối cùng anh không chịu rời đi.

Sau đó, hai người ôm ấp đến nửa đêm trên chiếc giường của cô. Đến cuối cùng, cô giúp anh giải quyết một lần. Sáng hôm nay khi thức dậy, cô lại làm một lần nữa. Điều này khiến Lâm Thiển vô cùng quần bách, cô chưa bao giờ nghĩ, có một ngày bản thân mình lại thông thạo về phương diện này. Trên thực tế, cô và Lê Trí Thành đã vô cùng thân mật, chỉ còn thiếu bước cuối cùng mà thôi.

...

Lượng tiêu thụ sản phẩm Aito hết sức lý tưởng. Đến cuối tuần vừa rồi, hàng vạn sản phẩm rải khắp cả nước đã bán sạch. Vào thời khắc này, các giám đốc đều tỏ ra rất phấn khởi, trò chuyện vui vẻ.

Tiếp theo, Cố Diên Chi nêu ra vấn đề quan trọng nhất trong thời điểm hiện tại: “Aito coi như thành công bước đầu. Tuy nhiên, công việc quản lý, tiếp thị sau đó càng quan trọng hơn.”

Mọi người đều gật đầu.

Lâm Thiển cũng hiểu rõ đạo lý này. Bởi vì đối với một số sản phẩm mới gia nhập thị trường, “phát súng” đầu tiên tuy thành công nhưng vẫn chưa đủ. Một loạt công việc phức tạp tiếp theo như truyền thông, marketing, phân phối, quản lý phải tiến hành đồng bộ, mới có thể khiến sản phẩm đứng vững trên thị trường.

Ở Trung Quốc từng xuất hiện không ít tiền lệ, một sản phẩm lúc mới xuất hiện trên thị trường làm rất tốt, thậm chí tạo được danh tiếng. Nhưng do công tác hậu kỳ không đồng bộ, dẫn đến sản xuất không kịp nên thiếu nguồn hàng, phục vụ không chu đáo... cuối cùng bị người tiêu dùng “quay lưng” và chịu kết cục thảm hại.

bây giờ đã qua giai đoạn khó khăn nhất, những người có mặt ở phòng hội nghị đều có kinh nghiệm về quản lý và marketing nên thảo luận rất nhiệt tình. Nửa tiếng sau, mọi người thống nhất ý kiến, công ty tập hợp một số nhân viên và người quản lý xuất sắc từ các bộ phận. Bọn họ do Cố Diên Chi dẫn đầu, sẽ đi tới các địa phương trong cả nước để giám sát và quản lý thị trường, đảm bảo thông tin không có gì trở ngại, đảm bảo Ái Đạt có thể vận hành một cách trôi chảy, đẩy Aito lên tầm cao mới.

đối với đề xuất này, Lệ Trí Thành không có ý kiến. Thật ra kể từ lúc tiếp quản công ty đến nay, anh thường chỉ đưa ra phương hướng chiến lược và quyết định những việc quan trọng, còn công việc thường ngày, anh tôn trọng ý kiến của những quản lý kỳ cựu như Lưu Đồng hay Cố Diên Chi.

Đây cũng là điểm Lâm Thiển rất tán thưởng anh, tài giỏi nhưng không kiêu ngạo, lại biết dùng người.

Tiếp theo là khâu chọn người, Cố Diên Chi quyết định rất nhanh: “Đi một vòng các thị trường trọng điểm ít nhất cũng mất một đến hai tháng. Như vậy đi, Lưu tổng chọn mấy người của bộ phận kỹ thuật và sản xuất, bộ phận thị trường là Tiết Minh Đào, Lâm Thiển...” Anh ta đọc tên khoảng mười người, sau đó quay sang Lệ Trí Thành: “Cũng tương đối rồi, Lệ tổng thấy sao?”

Lâm Thiển giật mình, ngẩng đầu nhìn Lệ Trí Thành. Cô phải đi công tác... từ một đến hai tháng ư?

Nhưng cô không thể không đi.

Quả nhiên Lệ Trí Thành chẳng hề thay đổi sắc mặt, cũng không nhìn Lâm Thiển. Anh gật đầu: “Được.”

Về việc đi tiếp cận thị trường, nếu không có Lệ Trí Thành, thật ra Lâm Thiển cũng rất muốn đi.

Theo quan điểm của cô, một sản phẩm mới ra đời, phản ứng của thị trường, các vấn đề tồn tại trong khâu marketing là rất quan trọng. Hơn nữa, một chuyến đi như vậy cũng là cơ hội giúp cô rèn luyện và tích lũy kinh nghiệm. Nhưng... Lệ Trí Thành phải làm thế nào?

Buổi trưa, Lâm Thiển về công ty Vinda, ngồi trong phòng làm việc của mình, ủ rũ quay đầu bút.

Tối qua, trước khi chìm vào giấc ngủ, anh còn thì thào bên tai cô: “Còn ba ngày nữa đúng không em?”

Lúc đó, cô xấu hổ không biết trả lời thế nào, chỉ có thể vùi mặt vào bộ ngực trần của anh.

Ba ngày giờ biến thành ba mươi ngày, thậm chí sáu mươi ngày.

Lâm Thiển chợt nảy ra ý nghĩ tình nghịch: ai ngờ Boss đại nhân cũng có lúc tính sai, không biết bây giờ anh có cảm tưởng gì?

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua, trong lòng cô tồn tại duy nhất một cảm giác, không nở rời xa anh.

Từ trước đến nay, Lâm Thiển là người tương đối lý trí, công tư phân minh. Như chuyến đi điều tra nghiên cứu thị trường lần trước, lúc đó tình cảm mới chớm nở, cô rất nhớ anh, cho dù nỗi nhớ nhưng gặm nhấm trái tim cô những vẫn không chế bản thân rất tốt.

Không giống bây giờ, nghĩ đến chuyện xa anh, trong lòng cô rất buồn. Đó là cảm giác xa lạ, như thể làm việc gì cũng không có tinh thần, như thể sinh lực bị rút cạn bởi giây phút chia xa sắp tới.

Đầu óc Lâm Thiển còn vụt qua một ý nghĩ, hay là nói với Lệ Trí Thành, đừng bắt cô đi công tác. Nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ cảm tính này.

Bởi nếu vì anh mà cô không đi, sau này cô sẽ tiếc nuối cũng không biết chừng.

Cả buổi chiều chỉ nghĩ đến vấn đề này, lúc Lâm Thiển tan sở, trời đã tờ mờ tối, khi văn phòng ra về gần hết. Ngoài cổng xuất hiện một chiếc xe con nhưng Lâm Thiển có tâm sự nên chẳng để ý. Trong lúc cúi đầu bước đi, cô chợt nghe thấy tiếng còi xe.

Ai thế nhỉ? Lâm Thiển chau mày ngoảnh đầu về hướng đó, liền nhìn thấy chiếc Land Rover quen thuộc dừng ở vị trí cách cô tầm mười mét. Người ngồi sau tay lái chính là Lệ Trí Thành.

Lúc này tuy đã hết giờ làm nhưng vẫn còn nhiều nhân viên chưa ra về. Nghe tiếng còi xe, một vài người liền dồn ánh mắt về bên này. Lâm Thiển giật mình, vội đi tới, mở cửa ghế lái phụ rồi nhanh chóng lên xe.

“Sao anh đến đây?” Lâm Thiển hỏi.

Lệ Trí Thành liếc cô một cái, khởi động ô tô: “Đến đón em.”

Anh đáp rất thản nhiên, Lâm Thiển đen mặt trong giây lát. Lúc xe ra cổng khu công nghiệp, đi qua chỗ bảo vệ, Lâm Thiển không nghĩ ngợi, lập tức cúi thấp xuống, vùi mặt vào đầu gối. Lệ Trí Thành giơ tay vuốt ve cổ cô, như vuốt ve động vật nhỏ.

“Ngồi dậy đi, không sao rồi.” Giọng anh đầy ý cười. Lâm Thiển mặc kệ, đợi anh lái thêm một đoạn, cô mới ngẩng đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Lệ Trí Thành đưa cô về nhà. Lúc hai người ôm nhau ngồi ở sofa, Lâm Thiển trách anh: “Sao hôm nay anh lại đến đón em, bị người khác nhìn thấy thì làm thế nào?”

Lệ Trí Thành bóp nhẹ tay cô: “Em đừng bận tâm, chúng ta dần dần rồi cũng nên công khai quan hệ.”

Lâm Thiển ngẩn người. Hả? Công khai ư?

“Có phải nhanh quá không?” Cô hỏi.

Lệ Trí Thành trả lời dứt khoát: “Không nhanh.”

Lâm Thiển chẳng còn gì để nói, lại liếc anh một cái. Với thân phận của anh, công khai mối quan hệ của hai người đồng nghĩa với việc mọi người sẽ coi cô là bà chủ. Cô luôn cho rằng, tình huống này ít nhất sau khi đính hôn mới xảy ra.

“Bây giờ mà công khai...” Lâm Thiển tựa vào người anh: “Tương lai nhờ chúng ta không thành, sẽ rất khó xử. Để em thử tưởng tượng xem nào, anh sẽ trở thành Boss lẳng nhăng đùa giỡn nhân viên nữ, còn em trở thành hồ ly tinh dựa vào quy tắc ngầm để tiến thân. Chắc chắn... Sau này chia tay, nếu có bạn gái mới, anh lại phải công khai một lần nữa, tới lúc đó mặt mũi anh biết để vào đâu...”

Lâm Thiển lăm bắm một hồi mới phát hiện Lệ Trí Thành trầm mặc từ đầu đến cuối. Cô ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt anh đã tối sầm. Lâm Thiển hơi chột dạ, nhưng vẫn cứng miệng: “Những điều em nói đều là sự thật.”

Lệ Trí Thành siết chặt thắt lưng, khóa người cô trong vòng tay, kề sát người anh, không thể động đậy.

“Em còn nói linh tinh nữa?” Anh cất giọng trầm thấp, thể hiện sự uy hiếp rõ ràng.

Lâm Thiển trừng mắt với anh nhưng trong lòng rất ngọt ngào. Một lúc sau, cô lên tiếng đuổi “khách”: “Ngày mai đi công tác nên hôm nay em phải ngủ sớm. Anh mau về đi.”

Lệ Trí Thành cúi đầu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm như thường lệ.

“Anh về làm gì?” Anh nói: “Tối nay anh ở lại đây.”

Dưới ánh mắt của người đàn ông này, trái tim Lâm Thiển sắp tan chảy thành nước. Cô giơ tay ôm cổ anh: “Em đi công tác ít nhất một tháng, anh phải nhớ em đấy nhé. Không được vì cách xa mà tình cảm với em bị ảnh hưởng. Anh... đã... rõ chưa?”

Vừa dứt lời, Lê Trí Thành liền cúi xuống hôn cô. Dần dần, anh đặt cô nằm xuống sofa, còn mình chậm chậm phủ lên người cô. Đêm dài đằng đẵng, bởi vì sự phân ly sắp tới nên tình cảm càng trở nên mãnh liệt, nhưng lại không được giải phóng tận cùng nên chỉ có thể tiếp tục đè nén, tiếp tục giằng vò.

Đầu tháng tư, Ninh Duy Khải đi Đài Loan một chuyến. Nói một câu thật lòng, anh ta rất thích nơi này, vừa ấm áp lại vừa phồn vinh và hỗn độn. Những nơi như vậy thường ẩn giấu vô số cơ hội làm ăn và tạo nên kỳ tích.

Tuy nhiên, chuyến đi lần này của Ninh Duy Khải không thuận lợi như anh ta tưởng.

Tân Bảo Thụy cũng có chi nhánh ở Đài Loan. Vừa xuống máy bay, anh ta được nhân viên người bản xứ lái xe đến đón. Trợ lý Nguyên Tuấn báo cáo: “Tổng giám sát tiêu thụ khu vực Hoa Nam đã đi tìm Uông Thái Thức hai lần.”

“Ông ta vẫn tránh mặt không tiếp sao?” Ninh Duy Khải chau mày. Uông Thái Thức mà bọn họ nhắc tới chính là giám đốc xưởng vật liệu Minh Đức.

Sắc mặt Nguyên Tuấn hơi khó coi: “Lần đầu ông ta không tiếp, lần thứ hai mắng người của chúng ta một trận. Sự việc này đã lan truyền ra bên ngoài.”

Ninh Duy Khải cất giọng không mặn không nhạt: “Đẹp mặt thật đấy, bây giờ cả ngành đều biết chúng ta định thọc dao vào lưng Ái Đạt mà không thành công.”

Nguyên Tuấn có chút ngượng ngáp. Anh ta không đáp lời, trong lòng thầm thương hại vị Tổng giám sát làm hỏng việc đó.

Ninh Duy Khải hơi đau đầu. Những năm qua, Tân Bảo Thụy phát triển mạnh mẽ, nhưng anh ta dần phát hiện ra một sự thật, anh ta không biết rõ có thể dùng người nào trong công ty như trước.

Những nhân tài đi theo Ninh Duy Khải trong thời kỳ đầu xây dựng Tân Bảo Thụy, bây giờ đều ngồi ở vị trí quản lý giống anh ta. Nhiều khi “cái mông” quyết định bộ não, con người ngồi ở vị trí khác nhau, phương thức và góc độ suy nghĩ sự việc cũng sẽ khác. Ví dụ lúc còn làm Giám đốc bán hàng, Ninh Duy Khải sẽ bất chấp khó khăn, dùng mọi thủ đoạn, thậm chí gạt bỏ thể diện và lương tâm để giành hợp đồng. Nhưng sau khi trở thành lãnh đạo cao cấp, anh ta sẽ xuất hiện ý nghĩ: “Mình muốn gì, mình nên đi theo phương hướng nào”, sau đó truyền lệnh để cấp dưới thực hiện. Ngoài ra, khó khăn vất vả trong quá trình thực hiện không phải là điều một quản lý cấp cao như anh ta cần bận tâm.

Đám giám đốc nghiệp vụ mới nhậm chức, bởi vì thiếu sự từng trải khi đối mặt với khó khăn trắc trở trên thị trường nên kinh nghiệm của bọn họ không bằng thế hệ trước. Điều này do hoàn cảnh quyết định, không liên quan đến tư chất của bọn họ.

Bây giờ gặp trở ngại trong vụ Minh Đức, Ninh Duy Khải càng hạ quyết tâm xem xét lại đội ngũ nhân tài của công ty. Đây là lực lượng then chốt đối với sự phát triển của Tân Bảo Thụy trong tương lai, cũng là lá bài quan trọng để anh ta đối kháng gia tộc Chúc thị.

Đối với Ninh Duy Khải, khó khăn trước mắt không phải không có lối thoát, ngẫm nghĩ một lúc, anh ta lên tiếng: “Gọi hai người này đến đây.” Nghe Ninh Duy Khải điểm danh, Nguyên Tuấn hơi kinh ngạc, bởi hai người này là nhân viên cũ của anh ta khi mới vào Tân Bảo Thụy. Bây giờ bọn họ đều là nhân vật nổi tiếng trong ngành, quản lý các công ty con của Tân Bảo Thụy.

“Sếp, tình hình tương đối gấp gáp, bọn họ lại quản lý công ty hàng trăm nhân viên...”

Ninh Duy Khải cất giọng nghiêm nghị: “Nói với bọn họ, tôi muốn gặp Uông Thái Thức trong vòng mười ngày.”

Loáng một cái đã sang tháng năm. Thời điểm này ở Thâm Quyển rất nóng bức. Thành phố lớn như vậy mà không có lấy một ngọn gió, vừa rời phòng điều hòa mấy phút là mồ hôi nhễ nhại, thỉnh thoảng còn có giông gió, mưa như trút nước, thời tiết như thế quả thực rất dọa người.

Lâm Thiển không thể không đi Thâm Quyển, bởi đây là trạm dừng chân cuối cùng của chuyến đi thị sát kéo dài hơn hai tháng trong cả nước.

Sau khi cùng các đồng nghiệp của chi nhánh Thâm Quyển kết thúc cuộc họp, Lâm Thiển giải quyết nhanh gọn bữa trưa rồi lại đi mấy cửa hàng trong thành phố.

Ánh nắng chói chang khiến cô không mở nổi mắt. Bởi vì làm việc liên tục không ngừng nghỉ, mặt cô gầy rộc đi trông thấy, mắt thâm quầng như con gấu trúc bị ngược đãi.

Đồng nghiệp trêu đùa, đặt cho cô biệt danh “Tây Thi bán mạng.” Dần dần, biệt danh này được lan truyền rộng rãi, các chi nhánh trong cả nước đều biết công ty mẹ có một “Tây Thi bán mạng” vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, lại thân thiện hòa đồng đang đi thị sát chỉ đạo công tác các nơi.

Một phó giám đốc chi nhánh Thâm Quyển đưa Lâm Thiển đi tham quan cửa hàng. Vị phó giám đốc cất giọng tự hào: “Chi nhánh chúng tôi nhất định sẽ đạt vị trí đầu về lượng tiêu thụ trong tuần này. Chúng tôi có lòng tin rằng chúng tôi sẽ làm được.”

Lâm Thiển mỉm cười gật đầu: “Môi trường kinh doanh ở Thâm Quyển rất tốt, hơn nữa các đồng nghiệp ở đây cũng là những nhân viên tích cực nhất mà tôi từng gặp.” Lời nói này không quá khoa trương, bởi trong thời điểm Ái Đạt rơi xuống đáy vực, chi nhánh này vẫn duy trì thành tích kinh doanh ở mức cao.

Mọi người tiếp tục thảo luận tình hình trước mắt và khả năng phát triển trong tương lai. Phó giám đốc chi nhánh nói: “Chúng tôi rất vui khi công ty mẹ cử người đến chỗ chúng tôi. Nói thật, lúc công ty làm ăn sa sút, các chi nhánh trở thành đứa con bị bỏ rơi. Bây giờ thì tốt rồi, công ty tạo ra sản phẩm chất lượng cao, được thị trường đón nhận. Trước kia mỗi khi gặp người của Tân Bảo Thụy hay Tư Mỹ Kỳ, chúng tôi đều phải cúi đầu đi vòng đường khác, bây giờ đổi lại là bọn họ.”

Mọi người đều cười, phó giám đốc quay sang Lâm Thiển: “Giám đốc Lâm, lúc nào mời Lệ tổng đến Thâm Quyển thị sát một chuyến.”

Sở dĩ anh ta nói câu này, bởi vì anh ta biết Lâm Thiển từng làm trợ lý của Lệ Trí Thành, bây giờ làm giám đốc một công ty con, coi như tâm phúc của lãnh đạo. Nghe đối phương nhắc đến Lệ Trí Thành, Lâm Thiển nở nụ cười dịu dàng: “Tôi nhất định sẽ chuyển lời mời tới Lệ tổng. Tôi nghĩ, chắc chắn anh ấy sẽ thích nơi này.”

Chuyến bay về thành phố Lâm cất cánh lúc ba giờ chiều. Bởi vì quá mệt mỏi nên khi lên máy bay, mọi người đều không trò chuyện mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Thiển không ngủ được, cô ngoảnh đầu ngắm mây trắng ngoài cửa sổ, trong lòng nhớ tới Lệ Trí Thành.

Buổi trưa cô nói với người của chi nhánh Thâm Quyển, Lệ Trí Thành nhất định sẽ thích nơi này. Đây không phải lời khách sáo. Anh là người có mục tiêu rõ ràng, lại có tính cách kiên trì, phù hợp với không khí kinh doanh ở Thâm Quyển. Hình như bất cứ đề tài nào liên quan đến Lệ Trí Thành, cô cũng vô thức mở miệng nhiều hơn bình thường.

Lâm Thiển tựa vào thành ghế, khép mi. Suy nghĩ của cô như cánh diều xuyên qua tầng mây, bay về nơi cô nhung nhớ suốt hai tháng qua.

Sau khi rời khỏi thành phố Lâm, Lâm Thiển liền rơi vào một trạng thái khác. Đó là cuộc sống vô cùng bận rộn, bất kể ngày đêm.

Lâm Thiển cùng các nhân viên đi một vòng quanh thị trường trong cả nước. Cô như miếng xốp, thấm hút mọi kiến thức và kinh nghiệm từ lĩnh vực thị trường đến dịch vụ sau bán hàng, từ vận hành nội bộ đến quản lý toàn diện. Cảm giác đó giống như được tái sinh, trải qua muôn vàn vất vả, cuối cùng thay da đổi thịt.

Cô thoải mái thể hiện tài năng của mình, đối xử chân thành với tất cả mọi người, toàn tâm toàn lực vào công việc. Qua chuyến đi này, cô quen biết thêm nhiều người bạn mới. Ban đầu, Lâm Thiển không rõ bản thân sao lại tích cực như vậy, bởi bình thường cô không phải là người quá nhiệt tình.

Nhưng Lâm Thiển cũng dần nhận ra động cơ ẩn giấu trong lòng, đó là vì Lệ Trí Thành.

Anh chỉ có thể bao quát toàn diện, còn cô thay anh chạy khắp bốn phương, tìm hiểu “giang sơn” của anh, thiết lập những mối quan hệ công và tư, đi sâu tìm hiểu đội ngũ nhân tài trong cả nước. Điều này có ích với sự nghiệp của anh trong tương lai.

Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, ở bên anh lâu ngày, Lâm Thiển cũng vô thức suy tính sâu xa cho anh.

Đối với Lâm Thiển, hơn hai tháng tức bảy mươi ngày qua là khoảng thời gian tương đối giày vò, bởi cô và Lệ Trí Thành không gặp nhau lấy một lần.

Ban đầu, cô còn trông chờ, cuối tuần có thể bay về thành phố Lâm gặp anh, hoặc anh bớt chút thời gian đi thăm cô. Hồi cô sang Mỹ ăn Tết, Lệ Trí Thành âm thầm đi theo, anh đi công tác Đài Loan cũng không do dự gọi cô đi cùng. Vì vậy, Lâm Thiển cho rằng, bất kể cô đi nơi nào cũng không thể ngăn cản hai người gặp nhau.

Tuy nhiên, bây giờ Ái Đạt là một cỗ máy to lớn đang ngày đêm vận hành, Lệ Trí Thành lại chính là trái tim của cỗ máy đó. Lâm Thiển chỉ là một bộ phận quan trọng trong cỗ máy, còn Lệ Trí Thành nắm giữ toàn bộ sinh khí và việc vận hành của mọi bộ phận.

Anh bận hơn cô gấp nhiều lần. Khi mọi thông tin từ thị trường được chuyển về, anh và các lãnh đạo trụ cột sẽ nhanh chóng phân tích, đưa ra sách lược tiếp theo. Công việc này phức tạp và nặng nề gấp nhiều lần thời kỳ trước khi tung Aito ra thị trường. Nó giống một ván cờ dày đặc, còn anh đứng ở vị trí cao nhất, điều khiển các quân cờ.

Lâm Thiển biết rõ, anh không thể rời đi. Thời gian này, anh phải toàn tâm toàn lực vào ván cờ, bởi vì cả công ty trông chờ vào anh. Cô cho rằng, thế mới là Lệ Trí Thành, mới là một trong những nguyên nhân khiến cô thích anh. Mặc dù vậy, ở nơi sâu thẳm trong nội tâm, Lâm Thiển vẫn không thể đè nén cảm giác thất vọng.

Nhưng cô chỉ có thể niệm thầm: Lệ Trí Thành, anh lại khiến người yêu anh hụt hẫng.

Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ mà thôi, chứ Lâm Thiển không bao giờ đề cập với Lệ Trí Thành.

Tuy không gặp mặt nhưng trong hai tháng qua, cô và anh thường xuyên liên lạc, từ gửi thư điện tử đến gọi điện riêng, hay tiến hành cuộc họp qua điện thoại... Mặc dù phần lớn thời gian là vì công việc nhưng cũng đủ để Lâm Thiển thấy được an ủi phần nào. Hơn nữa trong quá trình đó, trái tim của cô và anh càng xích lại gần nhau, bất chấp sự xa cách. Với thân phận cấp trên và cấp dưới, sĩ quan chỉ huy và lính tiên phong, hai người phối hợp rất ăn ý. Cô nhạy bén phát hiện ra vấn đề của khâu quản lý và thị trường, lập tức thông báo cho anh. Sau giây phút suy tư ngắn ngủi, anh liền đưa ra quyết định một cách dứt khoát. Phương thức phối hợp này khiến Lâm Thiển cảm thấy hết sức dễ chịu. Ngoài ra, Lệ Trí Thành còn là một người sáng suốt, anh chỉ cho cô phương hướng chứ không bao giờ gò ép cô.

Vì vậy mỗi lần nghe thấy giọng nói trầm thấp ôn hòa của anh qua điện thoại, Lâm Thiển càng cảm thấy yêu anh hơn, nỗi nhớ nhung càng sâu đậm hơn.

Lệ Trí Thành cũng không phải gỗ đá. Lần đầu tiên trong đời anh mở miệng nói với cô: “Nhớ em nhiều.” Đó là hai tuần sau khi rời khỏi thành phố Lâm, Lâm Thiển đang ở chi nhánh Tô Châu. Làm việc với nhân viên bản xứ không thuận lợi, buổi tối về khách sạn gọi điện báo cáo tình hình với anh, tâm trạng của cô hơi ủ rũ.

“Sao vậy?” Lệ Trí Thành hỏi.

Lâm Thiển không muốn kể lể, cũng không thể nói với anh chuyện này. Cô biết rất rõ, mâu thuẫn với đồng nghiệp là vấn đề của cô, không liên quan đến CEO của công ty, dù anh là bạn trai của cô đi chăng nữa.

Thế là cô thủ thỉ: “Không có gì, em hơi mệt mà thôi. Cả ngày bận rộn nhưng... cũng có thu hoạch.” Cả ngày... đều nhớ anh.

Lệ Trí Thành đáp: “Vậy à? Thế thì tốt rồi.”

Cuối cùng, cô nói: “Công việc còn chưa làm xong, em cúp máy đây.”

Lệ Trí Thành yên lặng vài giây.

Lâm Thiển: “Em cúp đây.”

Lúc này anh mới lên tiếng: “Lâm Thiển.”

“Chuyện gì vậy?”

“Nhớ em nhiều.”

Chỉ ba từ đơn giản nhưng tràn ngập tình yêu và nỗi nhớ nhung, khiến Lâm Thiển như được tiếp thêm sức mạnh. Hai tháng trôi qua rất nhanh, bây giờ ngồi trên chuyến bay trở về, nhớ tới cảnh quất quýt ở nhà cô trước khi lên đường, cô chợt có cảm giác xa xôi như cách cả thế kỷ.

Lâm Thiển về đến thành phố Lâm lúc bốn giờ chiều. Hôm nay là ngày thứ sáu, sân bay rất đông đúc và náo nhiệt. Lâm Thiển đi lấy hành lý rồi chào tạm biệt các đồng nghiệp. Cô nói có bạn đến đón, bảo bọn họ về trước. Vì là ngày cuối tuần nên mọi người không phải đến công ty.

Hôm qua Lâm Thiển gọi cho Lê Trí Thành, báo cho anh thông tin về chuyến bay, anh bảo: “Được, anh đến đón em.”

Lâm Thiển liền đáp: “Nếu anh bận thì khỏi cần đón em, em bắt xe về công ty cũng rất nhanh.” Lúc đó anh chỉ cười cười, không lên tiếng.

Kết quả sáng hôm nay, đồng nghiệp phụ trách đặt vé phát hiện chuyến bay sớm hơn vẫn còn chỗ ngồi, thế là mọi người đều đồng ý đổi vé. Lâm Thiển mãi đến trưa mới xong công việc, cô nhắn tin cho Lê Trí Thành, báo với anh chuyến bay sớm hơn hai tiếng đồng hồ. Có lẽ anh rất bận, một lúc sau mới nhắn lại: “Anh biết rồi.”

Lâm Thiển đi ra ngoài cửa, đảo mắt tìm kiếm hình bóng thân quen trong đám đông chờ người.

Có lẽ do một thời gian dài tôi luyện ở bên ngoài nên bây giờ trở về, tâm trạng của cô tương đối bình tĩnh và vui vẻ. Chỉ có nhịp tim, không chịu sự khống chế của bộ não, ngày càng đập dữ dội.

Lâm Thiển nhanh chóng phát hiện ra hình bóng quen thuộc, nhưng người đó không phải là Lê Trí Thành mà là Tưởng Viên. Anh ta mỉm cười với cô: “Giám đốc Lâm, cuối cùng cô cũng trở về.”

Lâm Thiển mỉm cười đi tới, cô đưa mắt tìm kiếm một lượt nhưng không thấy bóng dáng Lê Trí Thành.

Trong lòng Lâm Thiển có chút thất vọng, Tưởng Viên đỡ hành lý trong tay cô: “Cô lên xe đi.”

Ô tô phóng rất nhanh trên đường cao tốc, Tưởng Viên ngồi ở ghế lái phụ, thần sắc bình thản.

Chắc anh bận việc đến mức không thể bỏ đi? Lâm Thiển nghĩ thầm, hơn nữa chuyến bay của mình còn sớm hơn kế hoạch hai tiếng đồng hồ.

Tựa hồ phát giác ra tâm tư của cô, Tưởng Viên giải thích: “Hai ngày nay Lê tổng rất bận, sắp dồn công việc của mấy ngày giải quyết trong hai ngày. Hôm nay sếp vốn có cuộc họp quan trọng vào lúc sáu giờ chiều, giám đốc Lâm lại về đến nơi vào đúng lúc đó. Vì vậy hôm qua sếp bảo tôi chuyển cuộc họp sang ba giờ chiều, mời mấy người tham gia cuộc họp buộc phải điều chỉnh thời gian... Không ngờ hôm nay giám đốc Lâm đổi chuyến bay, về sớm hơn dự định. Bây giờ sếp đang bận họp, bữa trưa còn chưa kịp ăn.”

Lâm Thiển nghe xong, mỉm cười: “Vậy à? Không sao đâu, cảm ơn anh.”

Sau bao ngày xa cách, nhìn thấy khuôn viên quen thuộc của công ty, tâm trạng của Lâm Thiển có chút xúc động.

Nhiều cảm xúc cũng dần thức tỉnh theo sự trở về của cô. Ví dụ lúc ở thang máy lên tầng trên cùng, trong đầu cô hiện lên gương mặt Lê Trí Thành, nhất cử nhất động của anh. Ví dụ lúc vào văn phòng chờ anh, nội tâm cô như được phủ một lớp tơ mềm mại. Rất nhiều cảm xúc bởi vì công việc bận rộn bị đè nén xuống tận đáy lòng lại bắt đầu trỗi dậy.

Ngồi đợi một lúc, Lê Trí Thành vẫn chưa họp xong, Lâm Thiển đi thẳng sang phòng hội nghị.

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng phụ của phòng họp lớn. Ánh hoàng hôn chiếu vào khiến căn phòng chìm trong không khí ấm áp. Nhiều người ngồi xung quanh bàn hội nghị chữ nhật, chăm chú và nhiệt tình thảo luận vấn đề. Không ai chú ý đến sự xuất hiện của Lâm Thiển.

Lâm Thiển tìm một chiếc ghế sắt bờ tường ngồi xuống. Mấy giám đốc quen mặt ngồi ở xung quanh hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, nhưng bọn họ lập tức gật đầu mỉm cười chào. Lâm Thiển ngồi ở phía sau, đưa mắt qua đám đông, dừng lại ở người đàn ông ngồi ở vị trí đầu tiên.

Hôm nay Lê Trí Thành không mặc comple, chỉ mặc áo sơ mi đơn giản, thắt cà vạt màu thẫm. Anh đang cúi đầu, vừa nghe cấp dưới báo cáo, vừa xem tài liệu. Gương mặt anh điềm tĩnh và tập trung, nên không phát hiện ra cô đã trở về.

24. Chương 24

Gặp lại người yêu sau mấy tháng xa cách sẽ là cảm giác như thế nào? Có chút xa lạ, có chút quen thuộc, nhìn anh ngồi giữa đám đông, thời khắc này không thuộc về bạn, viễn vông bạn bỗng dưng cay cay.

Lâm Thiển chưa từng nghĩ, sẽ có lúc cô muốn rơi nước mắt khi nhìn thấy Lê Trí Thành. Cô vội vã quay đầu đi chỗ khác, nuốt nước mắt vào trong.

Trước đó, cô chưa từng oán trách anh không đi thăm mình. Nhưng vào giây phút này, trong lòng cô có chút ảm ức.

Đáng ghét... Lê Trí Thành, tại sao anh không đến thăm em? Hai tháng trôi qua, em đã gần như quên sạch cảm giác ở bên anh trước đây, anh có biết không?

Cố gắng hồi phục tâm trạng, Lâm Thiển mới lại quay đầu về phía bàn hội nghị. Lúc này, một giám đốc bán hàng đang phát biểu: “Lệ tổng, vấn đề lớn nhất của Aito bây giờ là cung không đủ cầu.”

Mọi người đều cười, Lâm Thiển cũng mỉm cười nhìn Lê Trí Thành. Khóe miệng anh ẩn hiện ý cười, anh ngừng đầu định nói câu gì đó với giám đốc bán hàng.

Nhưng động tác của anh đột nhiên dừng lại. Tất cả mọi người đều nhận ra điều đó, trong khi anh vẫn giữ nguyên tư thế, ý cười đọng trên khóe môi, ánh mắt rõ ràng hướng về giám đốc tiêu thụ nhưng lại tựa như xuyên qua anh ta dõng về một nơi nào đó. Về mặt anh nghiêm túc, khiến mọi người không hiểu thế nào.

Tình trạng này chưa từng xuất hiện, mọi người trong phòng hội nghị đều ngáy ra. Lâm Thiển không rời mắt khỏi gương mặt trông nghiêng của Lê Trí Thành. Anh không nhìn về phía cô, nhưng cô cảm thấy...

Lê Trí Thành trầm mặc trong giây lát rồi lên tiếng: “Bây giờ, lượng hàng tồn kho là bao nhiêu? Khả năng sản xuất một ngày có thể nâng cao đến mức nào?”

Lại trở về đề tài “cung không đủ cầu” vừa rồi, người phụ trách bộ phận Kỹ thuật sản xuất là Lưu Đồng đưa ra hai thông số. Lê Trí Thành gật đầu, cầm cốc trà uống một ngụm.

Tâm trạng của Lâm Thiển tựa hồ cũng trở nên căng thẳng theo nhất cử nhất động của anh. Sau đó, anh đặt cốc xuống bàn, đưa mắt về phía cô một cách tự nhiên. Ánh mắt anh hun hút sáng ngời, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển hơi thất thần, cho tới khi viễn vông lại một lần nữa cay cay, cô mới vội cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh.

Anh gầy hơn trước, Lâm Thiển nghĩ thầm, cằm có vẻ nhọn hơn. Không biết anh lại cắt tóc ngắn từ lúc nào, nhưng kiểu đầu này rất hợp với anh, khiến anh trông càng chừng chạc và khó tiếp cận hơn.

Một lúc sau, Lâm Thiển ngừng đầu, Lê Trí Thành không còn nhìn cô mà đang thảo luận với Lưu Đồng.

Lưu Đồng nói: “Cung không đủ cầu là tín hiệu tốt lành nhưng cũng là vấn đề lớn. Khả năng sản xuất của chúng ta đã đạt mức tối đa, nếu tiếp tục tăng thêm, bộ phận sản xuất sẽ không chịu nổi.”

Bên cạnh có người hỏi: “Chúng ta có nên đóng mấy dây chuyền sản xuất khác, chuyển nhân lực và vật lực sang Aito?”

Lâm Thiển tạm thời bị đề nghị này thu hút. Trong phòng hội nghị có người tán thành, có người phản đối, tạo thành hai luồng ý kiến trái ngược. Sau đó, mọi người quay sang Lê Trí Thành, chờ quyết định của anh.

Lê Trí Thành đảo mắt một vòng. Khi chạm mắt Lâm Thiển, cả hai đều tỏ ra bình thản. Lâm Thiển nhìn anh chăm chú.

Sau đó, Lê Trí Thành từ tốn mở miệng: “Tạm thời không điều chỉnh, càng là thời kỳ nóng sốt, chúng ta càng cần tiến từng bước ổn định. Giai đoạn hiện tại hơi quá tải, mọi người vất vả nhiều. Ngoài ra, hãy thông báo cho bộ phận Nhân sự nhanh chóng phát tiền thưởng của quý này.”

Nghe nói đến tiền thưởng, mọi người đều phấn khởi. Cố Diên Chi và Lưu Đồng đã được xem danh sách khen thưởng từ trước, Lưu Đồng cảm thán: “Ái Đạt của chúng ta mấy năm nay chưa bao giờ phát nhiều tiền thưởng như vậy.”

Mọi người càng vui mừng, Lâm Thiển cũng mỉm cười. Bởi vì chủ đề chính đã thảo luận xong, không khí trong phòng hội nghị trở nên thoải mái và náo nhiệt. Do đó không ai chú ý, Lê Trí Thành lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía Lâm Thiển. Cho đến khi hai má cô ửng hồng, chân tay mất tự nhiên, anh mới quay đi chỗ khác, đứng dậy tuyên bố kết thúc cuộc họp rồi rời khỏi phòng hội nghị.

Lâm Thiển vẫn ngồi nguyên một chỗ, dõi theo hình bóng anh. Từng bước chân bình ổn của anh như đi thẳng vào lòng cô, khiến trái tim cô xao động.

Tình yêu là gì? Tình yêu là chỉ bằng một ánh mắt của đối phương, cũng khiến bạn giốn con diều đang chao liệng trên bầu trời lập tức thu dây, quay về lòng bàn tay của người ấy. Bất kể thân thể hay trái tim cũng thuộc về.

Bởi vì Lâm Thiển vừa từ bên ngoài trở về nên mấy giám đốc quen biết vây quanh cô hỏi chuyện. Cố Diên Chi và Lưu Đồng đều nói “Cô vất vả rồi”. Trước khi ra ngoài, Cố Diên Chi còn nhìn Lâm Thiển bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa, khiến cô hơi bối rối.

Lâm Thiển cùng bọn họ tán gẫu một lúc, tuy thản nhiên như không nhưng tâm tư của cô đã bay đến gian phòng ở tầng trên cùng từ lâu.

Có phải bây giờ anh đang đợi cô?

Khó khăn lắm mọi người mới giải tán, Lâm Thiển đi tới văn phòng của Lê Trí Thành, tâm trạng cô bỗng dưng hơi căng thẳng.

Bởi vì vừa kết thúc cuộc họp, tầng trên cùng có nhiều người đi lại. Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, cô chỉ còn cách cúi đầu, né tránh ánh mắt anh của mọi người, đi tới gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Lê tổng.”

“Vào đi.”

Lâm Thiển đẩy cửa đi vào. Lê Trí Thành đang ngồi sau bàn làm việc, một tay cầm bút, một tay cầm tập văn bản. Tưởng Viên đứng bên cạnh, chờ anh phê duyệt.

Nghe thấy tiếng động, Lê Trí Thành liền ngẩng đầu nhìn cô, đồng thời dừng mọi động tác. Lâm Thiển biết anh còn bận công việc nên không nói một lời, ngồi xuống sofa đợi.

Tưởng Viên ở bên cạnh cũng rất sốt ruột. Về lý mà nói, khi Lâm Thiển đặt chân vào phòng, anh ta nên lập tức biến mất. Nhưng văn bản đang chờ phê duyệt này cũng rất quan trọng, hơn nữa từ trước đến nay Lê tổng luôn đặt công việc lên hàng đầu, anh ta tự ý bỏ ra ngoài thì không được hay cho lắm.

Ai ngờ đúng lúc này, Lê Trí Thành mở miệng: “Tưởng Viên, cậu ra ngoài trước đi.” Vừa nói, anh vừa dõi mắt về phía Lâm Thiển.

Tướng Viên trầm mắng mình ngu xuẩn. Anh ta đáp: “Vâng ạ” rồi nhanh chóng bước ra, sau đó cẩn thận đóng cửa, lặng lẽ gác ở bên ngoài.

Sự ăn ý giữa Boss và trợ lý chỉ khiến Lâm Thiển càng hồi hộp. Cô ngồi ở sofa, yên lặng nhìn anh.

Lệ Trí Thành đứng dậy đi đến chỗ cô. Lâm Thiển nhất thời bối rối, liền đứng lên. Xa nhau hai tháng mà như cách biệt mấy năm trời. Lâm Thiển có cảm giác đã rất lâu không gần anh như vậy, không được ngắm anh ở cự ly gần, cho dù vẫn là thân hình cao lớn ấy, đường nét khuôn mặt và đôi mắt sâu hun hút quen thuộc đó.

Lệ Trí Thành chỉ nhìn cô chăm chú chứ không lên tiếng. Lâm Thiển mấp máy môi nhưng không thể thốt ra lời. Đúng lúc này, Lệ Trí Thành dang tay ôm cô vào lòng.

Thoáng chốc giọt nước mắt mà cô cố gắng đè nén rơi xuống. Lâm Thiển cũng ôm chặt thắt lưng Lệ Trí Thành, còn anh ôm vai và eo, khóa người cô trong lòng, khiến cô không thể nhúc nhích.

Hai người nhất thời im lặng lắng nghe nhịp tim của đối phương ở trong lồng ngực.

Một lúc sau, Lệ Trí Thành cất giọng trầm khàn, từng câu từng chữ vang lên bên tai Lâm Thiển: “Tây Thi bán mạng của anh, người phụ nữ của anh... cuối cùng cũng đã trở về.”

Đối với Lâm Thiển, nhớ nhung là cảm giác luyến lưu tràn ngập trong lòng vừa dịu dàng vừa thẳng thắn. Còn đối với người đàn ông như Lệ Trí Thành, nó là mặt hồ phẳng lặng, nhưng một khi sự nhẫn nại đến giới hạn cuối cùng, dòng nước chảy vào ngày càng nhiều, mặt hồ vẫn yên bình nhưng lòng hồ dậy sóng.

Cho đến khi không cần phải kiềm chế, dòng nước sẽ tuôn chảy ào ào như bản tính của anh, nhấn chìm cô trong nháy mắt.

Vào thời khắc này, Lệ Trí Thành ôm Lâm Thiển ngồi ở sofa, hôn cô ngẫu nhiên. Ánh đèn và ánh nắng chiếu vào khiến hai người như được phủ màu sắc rực rỡ. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngược lại ở bên ngoài, cách một cánh cửa là tiếng điện thoại không ngừng reo vang, giọng Tướng Viên truyền tới: “Vâng... tôi sẽ chuyển lời tới Lệ tổng... Anh ấy đang bận họp, không có thời gian...”

Tim Lâm Thiển càng đập nhanh hơn. Cô và Lệ Trí Thành hôn nhau trong văn phòng của anh, giữa giờ làm việc... Nhận thức này khiến nụ hôn càng mãnh liệt, Lâm Thiển càng cảm thấy khó thở.

Lệ Trí Thành không có động tác quá khích, chỉ lặng lẽ đè xuống người cô, hoàn toàn chiếm đoạt môi lưỡi của cô, bàn tay anh cách lớp áo sơ mi mỏng, xoa bóp nơi mềm mại của người phụ nữ. Lâm Thiển cảm nhận trọng lượng cơ thể anh, cảm nhận thân nhiệt và sức lực từ bàn tay anh, đầu óc cô ngày càng chệnh choáng.

“Được rồi... Stop.” Cô lẩm bẩm: “Đang ở văn phòng đây... Lẽ nào anh muốn làm hôn quân hay sao?”

Lệ Trí Thành đáp lại bằng động tác quán lấy đầu lưỡi Lâm Thiển mút mạnh, đến mức toàn thân cô tê liệt, anh mới ngồi thẳng người nhưng vẫn ôm cô như cũ.

Mặt Lâm Thiển đỏ bừng, áo sơ mi xộc xệch. Cô vội chỉnh lại áo xống mới ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt đen của anh vẫn còn dậy cơn sóng ngầm, Lâm Thiển như bị hút vào trong đó. Cô liền giơ tay kéo cà vạt trên cổ anh, mở miệng “hỏi tội”: “Anh không nhớ em chút nào sao?”

Vừa thốt ra miệng, Lâm Thiển liền cảm thấy ý tứ nùng nịu quá rõ ràng, nhưng cô vẫn bày ra vẻ mặt ngạo mạn nghiêm nghị. Cô nhủ thầm: mình mất hơn hai tháng bên ba khắp nơi mới tới luyện được bản lĩnh nữ cường nhân vững vàng, vậy mà ở trong lòng anh mới hai phút đã lại quay về làm cô gái nhỏ như trước. Chết mất thôi!

Lệ Trí Thành lặng lẽ ngắm người phụ nữ trong lòng. Gương mặt cô ửng hồng, bờ mi run run, đôi mắt mơ màng, còn thân hình mềm mại hoàn toàn khuất phục trong vòng tay của anh.

Anh không nói một lời, cũng không giải thích, mà chỉ bế cô đặt lên đùi mình.

Lâm Thiển lần đầu ngồi trên người anh với tư thế này, hơn nữa còn ở phòng làm việc. Cô hốt hoảng lên tiếng: “Cho em xuống đi, ngộ nhỡ có người vào phòng...”

Lệ Trí Thành không để ý đến sự phản kháng của Lâm Thiển, tư thế này càng khiến cô ở trong lòng anh, khiến anh nắm quyền khống chế một cách triệt để. Anh lại cúi đầu hôn lên môi cô.

Lâm Thiển bị cố định trên đùi người đàn ông, không thể nhúc nhích, chỉ có thể mặc anh không ngừng ăn “đậu hủ”[1].

[1] Từ lỏng trong tiếng Trung, có nghĩa là sự tiếp xúc da thịt.

“Anh xấu xa quá...” Cô cự nự, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Gương mặt Lệ Trí Thành cũng như được phủ một tầng ánh sáng màu hồng nhưng đôi mắt lại càng trở nên sâu thẳm.

“Vậy sao?” Lệ Trí Thành nhàn nhạt hỏi.

Lâm Thiển: “Anh... anh bắt nạt em...”

Hai người vừa hôn nhau vừa nói những câu vụn vặt vô nghĩa. Lệ Trí Thành tiếp tục “bắt nạt” cô. Cứ thế một tiếng đồng hồ trôi qua, chuông báo hiệu hết giờ làm vang lên. Lúc này Lệ Trí Thành mới rời khỏi bộ ngực Lâm Thiển, ngẩng đầu nhìn cô.

Toàn thân Lâm Thiển đã mềm nhũn từ lâu. Anh chậm rãi giúp cô cài từng chiếc cúc áo sơ mi, lại hôn lên môi cô một cái: “Em ra bãi đỗ xe, lên xe đợi anh trước.”

“Vâng.” Lâm Thiển nhận chìa khóa xe ô tô từ tay Lệ Trí Thành. Không hiểu tại sao mỗi lần chạm ánh mắt của anh, trái tim cô vẫn tan chảy như thường lệ. Cô đứng dậy, ho khan hai tiếng, đi tới cầm cốc trà của anh uống một ngụm lớn rồi rời phòng.

Lệ Trí Thành ngồi ở sofa dõi theo Lâm Thiển cho đến khi cô khuất dạng. Sau đó, anh chỉnh lại áo sơ mi, đứng dậy quay về bàn làm việc, mới gọi Tưởng Viên vào phòng, phê chuẩn mấy văn bản rồi đưa cho anh ta. Xong việc, anh cầm áo comple rời khỏi văn phòng.

Lâm Thiển trách Lệ Trí Thành không nhớ mình, bởi trong lòng cô cho rằng, Lệ Trí Thành đặt sự nghiệp và Ái Đạt lên trước cô. Hơn nữa, khả năng kiềm chế của anh rất cao, dù theo đuổi cô trước nhưng cho đến bây giờ, anh luôn là người tự chủ.

Thật ra Lâm Thiển không biết, Lệ Trí Thành không đến mức lý trí như cô tưởng.

Anh không hoàn toàn đặt sự nghiệp lên trước cô, cũng không hoàn toàn tự chủ trong tình cảm. Trong hai tháng qua, anh từng có lần suýt bỏ hết công việc, bay đi thăm cô.

Đó là khi Lâm Thiển vừa đi công tác hơn một tháng. Một buổi tối, cô gọi điện thoại cho anh. Lúc bấy giờ, anh vừa kết thúc một cuộc họp căng thẳng, toàn thân mệt mỏi ngồi ở văn phòng của mình. Giọng nói cô như dòng suối ngọt ngào chảy trong màn đêm yên tĩnh, khiến tâm trạng anh hết sức dễ chịu.

Trò chuyện một lúc, Lâm Thiển tiết lộ: “Hôm nay anh trai gọi điện cho em, hỏi về hai chúng ta.”

“Thế à?” Lệ Trí Thành bóp trán, nhắm mắt nghỉ ngơi: “Anh ấy nói gì vậy?”

Lâm Thiển ngập ngừng vài giây mới cười: “Anh ấy hỏi quan hệ của chúng ta phát triển đến đâu rồi, em bảo gần đây em đi công tác suốt. Bây giờ chắc anh ấy rất thắc mắc, chúng ta không gặp nhau, tất nhiên sẽ không thể gần gũi...”

Ngữ khí của cô rất bình thản, như thể đang kể chuyện của người khác. Thấy anh trầm mặc, cô bổ sung một câu, giống lời nói đùa: “Em còn nói với anh ấy, cho em tấm áo cà sa, để em đi làm Diệt Tuyệt Sư Thái[2]”

[2] Tên một nhân vật hư cấu trong Ý thiên đồ long ký của nhà văn Kim Dung.

Đây chỉ là cuộc điện thoại bình thường, Lâm Thiển vẫn uyển chuyển đáng yêu như thường lệ. Nhưng sau khi cúp máy, Lệ Trí Thành mãi vẫn không thể gỡ tiếp tập tài liệu trong tay.

Trong công việc, cô chưa bao giờ gỡ thủ đoạn với anh mà luôn thẳng thắn. Sau khi trở thành bạn gái anh, cô cũng trao cho anh trái tim chân thành, giản đơn nhất.

Nhưng lần này, sau một tháng xa nhau, Lâm Thiển đã gợi ý anh một cách tế nhị. Cô muốn anh đi thăm cô mới nói những lời bóng gió đó. Nhưng vì không muốn ảnh hưởng đến công việc của anh nên cuối cùng, cô thốt một câu tự giễu: “Cho em tắm áo cà sa, để em đi làm Diệt Tuyệt Sư Thái.”

Nghĩ đến đây, Lê Trí Thành cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn. Trầm mặc một lúc, anh gọi Tưởng Viên vào phòng: “Hãy đặt vé chuyến bay sớm nhất đi Nam Kinh vào sáng mai cho tôi sáng ngày kia quay về.” Nam Kinh là điểm dừng chân của Lâm Thiển lúc bấy giờ.

Tưởng Viên ngẩn người, vài giây sau mới hiểu ý. Nhưng anh ta vẫn phải can ngăn: “Lê tổng, ngày mai anh có cuộc hẹn gặp gỡ với hai giám đốc siêu thị, bọn họ rất khó hẹn. chiều mai Khang tổng còn bố trí cuộc gặp với người của Cục Công thương thành phố...”

Lê Trí Thành cắt ngang lời anh ta: “Hoãn lại hết.”

Tưởng Viên không nói thêm điều gì, gật đầu đi ra ngoài. Một lúc sau, anh ta đặt xong vé máy bay, gửi tin nhắn cho Lê Trí Thành: Chuyến bay sớm nhất lúc tám giờ sáng mai.

Lê Trí Thành mỉm cười khi đọc tin nhắn. Nhưng vừa định gọi điện cho Lâm Thiển, Tưởng Viên lại một lần nữa gõ cửa vào phòng, sắc mặt anh ta vừa hoảng hốt vừa nghiêm trọng: “Lê tổng, tôi vừa nhận được thông tin, một giám đốc bán hàng của Tân Bảo Thụy muốn hẹn Ông tổng của Minh Đức để bàn việc hợp tác, nhưng bị Ông tổng từ chối. Chuyện này đã lan truyền rộng rãi...”

Anh ta còn chưa nói hết câu, điện thoại bàn và di động của Lê Trí Thành đồng thời đổ chuông. Cổ Diên Chi, Lưu Đồng, người phụ trách các bộ phận... thậm chí cả bố anh lần lượt gọi điện hỏi han tình hình, liệu vụ Tân Bảo Thụy muốn lôi kéo Minh Đức có ảnh hưởng đến Ái Đạt? Cần dùng biện pháp nào đối phó?

Đến khi Lê Trí Thành xử lý xong, đã hơn một giờ sáng. Anh hẹn một số lãnh đạo cao cấp của công ty tiến hành cuộc họp qua điện thoại với Ông tổng vào tám giờ sáng mai.

Tưởng Viên cũng bận rộn cùng anh, lúc hai người rời khỏi văn phòng, anh ta mới hỏi: “Lê tổng, vậy vé máy bay bay đi Nam Kinh vào sáng ngày mai...”

“Trả lại đi.” Lê Trí Thành đáp.

Vài ngày sau, sóng gió mới được dẹp yên. Buổi tối yên tĩnh, Lê Trí Thành lại gọi điện cho Lâm Thiển. Sau khi trò chuyện như thường lệ, anh nói nhỏ một câu: “Nhớ em nhiều.”

Chỉ ba từ đơn giản nhưng khiến Lâm Thiển trầm mặc hồi lâu. Mấy ngày sau đó, mỗi lần gọi điện thoại, giọng điệu của cô không che giấu niềm vui và sự đặc ý.

Thang máy từ từ đi xuống bãi đỗ xe. Khi cánh cửa mở ra, Lê Trí Thành ngẩng đầu, liền thấy chiếc Land Rover của mình đỗ ở một góc cách đó không xa. Người phụ nữ của anh đang ngoan ngoãn ngồi trong xe đợi anh.

Lâm Thiển ngồi trong ô tô đợi một lúc. Nghĩ đến ánh mắt và giọng nói trầm thấp của Lê Trí Thành, cô bất giác mỉm cười.

Bây giờ là giờ tan tầm, bãi đỗ xe đông người đi lại. Vừa rồi cô cũng phải đợi một lúc mới có cơ hội leo lên xe của anh. May mà chỗ này tương đối khuất nên không ai để ý.

Lâm Thiển đợi thêm vài phút, cánh cửa ở vị trí tài xế mở ra, Lê Trí Thành chui vào trong xe. Anh không nói một lời, chỉ liếc cô rồi nổ máy.

Lúc ô tô đi ra cổng công ty, Lâm Thiển cúi thấp xuống, né tránh ánh mắt mọi người. Tuy Lê Trí Thành nói sẽ công khai mối quan hệ nhưng những lúc như thế này, cô vẫn vô thức trốn tránh.

Lâm Thiển không quên nhắc anh: “Không được cười em đâu đấy.”

“Ừ.” Lê Trí Thành đáp. Sau đó, anh gơ tay vuốt ve lưng cô, như với vật sở hữu. Ra đến đường không bao lâu, Lâm Thiển liền đỏ mặt ngồi thẳng người.

Lúc này, Lâm Thiển mới phát hiện, xe ô tô không phải đi về hướng nhà mình. Nhà cô cũng ở con đường này nhưng đi mấy trăm mét là tới nơi, còn bây giờ đã đi quá một đoạn.

“Chúng ta đi đâu đây?” Lâm Thiển hỏi, cô tưởng anh sẽ đưa cô về nhà cất hành lý trước, sau đó đi ăn cơm.

“Nhà anh.” Lệ Trí Thành trả lời ngắn gọn: “Cất hành lý rồi đi ăn cơm.”

Lâm Thiển ngẩn người. Gì thế? Anh ngang nhiên dẫn cô về nhà sao? Cô đồng ý tối nay qua đêm ở nhà anh lúc nào?

Mặc dù thầm trách móc nhưng cuối cùng Lâm Thiển cũng không lên tiếng phản đối, cô giả bộ ngắm phong cảnh ngoài đường, để mặc Lệ Trí Thành lái xe thẳng về nhà anh.

Nơi anh sống cách tập đoàn Ái Đạt không xa, là một khu biệt thự mới xây cách đây hai năm. Bởi vì nằm ở ngoại ô thành phố nên khu biệt thự có diện tích rất rộng, khoảng hai ba mươi ngôi nhà san sát dưới ánh hoàng hôn.

Lệ Trí Thành sống ở ngôi biệt thự nhỏ sâu trong rừng, gần hồ. Lâm Thiển thoát nhìn đã yêu ngôi nhà của anh, bởi cô không thích biệt thự quá rộng. Nhà chỉ có hai tầng, diện tích vừa phải, trước sau đều có sân. Sân sau là nơi đỗ xe, sân trước trồng nhiều loại hoa cỏ và có một giàn giá gỗ, nhưng bên trên trống không.

Lâm Thiển sờ vào giàn gỗ: “Anh định trồng gì ở đây?”

“Tùy em.”

Lâm Thiển bụng bảo dạ: Xì, đây đâu phải nhà mình. Mặc dù vậy, trong lòng cô vẫn rất ngọt ngào.

Vừa vào cửa, Lâm Thiển liền nhìn thấy một phòng khách rộng, trang trí theo phong cách điền viên kiểu Mỹ, sang trọng nhưng không mất đi sự trang nhã ấm áp. Lâm Thiển quan sát một lượt, hỏi Lệ Trí Thành: “Không phải do anh trang trí đúng không?”

Lệ Trí Thành đặt hành lý của cô xuống sofa, gạt đầu: “Nhà của bố anh, anh tạm thời sống ở đây.”

Lâm Thiển bắt đầu tham quan ngôi nhà với tâm trạng đầy hứng thú. Lệ Trí Thành đứng hai tay vào túi quần, đi theo cô qua phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, phòng ngủ. Ngoài phòng khách, những nơi khác không xuất hiện dấu vết có người ở.

Lâm Thiển đi cầu thang xoắn màu trắng lên tầng trên. Tầng hai cũng có một phòng khách nhỏ, sau đó là thư phòng đặt mấy giá chứa đầy sách. Ngoài ra, nơi này còn có phòng tập thể thao, đặt máy chạy bộ và hai máy tập thể hình.

Lâm Thiển đứng ở cửa, hỏi Lệ Trí Thành: “Ngày nào anh cũng tập thể hình sao?”

Lệ Trí Thành: “Anh quen rồi.”

Cũng phải, hồi còn ở trong quân ngũ, chắc chắn anh phải thường xuyên vận động. Lâm Thiển quay người, nhéo cơ bắp trên cánh tay Lệ Trí Thành. Trông anh không cường tráng nhưng cơ bắp rất rắn chắc. Bộ phận đẹp nhất trên thân thể anh chính là cơ bắp không một chút mỡ thừa đó. Hôm trước khi đi công tác, cô còn cọ cọ ở nơi đó mãi... Lâm Thiển hơi đỏ mặt, đi khỏi phòng tập.

Cuối cùng là phòng ngủ. Phòng ngủ rất rộng, trên trần treo đèn pha lê, rèm cửa sổ màu vàng rất dày, bên trong kê một chiếc giường màu trắng cỡ lớn và tủ quần áo. Phòng này tương đối đơn giản, ngoài giường và tủ quần áo chẳng có đồ đạc nào khác. Trên giường thậm chí cũng chỉ có một cái gối.

Dường như đoán ra tâm tư của cô, Lệ Trí Thành lên tiếng: “Em mở tủ quần áo lấy thêm một cái gối ra đây.”

Lâm Thiển hơi xấu hổ, quay đầu trừng mắt với anh: “Anh tự đi mà lấy.”

Khóe mắt anh cười cười, anh kéo tay cô đến bên tủ quần áo, sau đó mở tủ lấy cái gối đưa cho cô. Lâm Thiển cầm cái gối theo phản xạ, cô đỏ mặt quay người đặt gối xuống giường.

Bỗng dưng nổi hứng nghịch ngợm, Lâm Thiển đẩy cái gối của Lệ Trí Thành về một góc, sau đó đặt cái gối của mình ở giữa giường. Vừa định quay người, dắc ý trêu anh, cô liền cảm thấy thân thể ấm nóng của người đàn ông từ đằng sau phủ tới, anh đã ôm eo cô.

Lâm Thiển bị anh đẩy vào tủ quần áo, một tay anh chống lên cánh tủ, một tay ôm thắt lưng cô, hôn cô từ má xuống đến cổ. Cho đến khi toàn thân Lâm Thiển bủn rủn, Lệ Trí Thành mới xoay người cô lại, để cô đối diện anh.

“Sao anh đột nhiên hôn em, em chỉ chiếm vị trí của anh mà thôi...”, thế nào anh lại như bị khiêu khích, bỗng nhiên hôn cô như vậy?

Trước sự hờn dỗi của cô, khuôn mặt anh lại không chút ý cười, ánh mắt trở nên sâu thẳm đen kịt bức người.

“Lâm Thiển, hôm nay là ngày hai mươi ba.”

Lâm Thiển ngây ra, Lệ Trí Thành buông người cô: “Chúng ta đi ăn cơm đã.”

Hai người ăn tối tại một nhà hàng nhỏ ở bên ngoài khu biệt thự. Lâm Thiển đã hoàn toàn quên đi cảm giác hụt hẫng và một chút xa lạ trước đó, cô vừa gọi món vừa kể cho Lệ Trí Thành nghe những câu chuyện thú vị trong thời gian cô ở bên ngoài.

Lệ Trí Thành không nhiều lời, nhưng tâm trạng rất vui vẻ, khoe miệng luôn ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt, còn ánh mắt không rời khỏi người cô.

Ăn xong, hai người đi bộ về khu biệt thự tĩnh mịch. Đêm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời trong vắt, ánh trăng vàng vạc. Nghĩ tới chuyện sắp xảy ra, Lâm Thiển hơi căng thẳng, cô vô thức muốn kéo dài thời gian.

“Ăn cơm xong đi dạo sẽ kéo dài tuổi thọ.” Lâm Thiển viện cớ một cách chính đáng: “Chúng ta đi loanh quanh đi.”

Lệ Trí Thành nói: “Đi siêu thị.”

“Đi siêu thị làm gì cơ?”

Lệ Trí Thành ôm eo cô: “Anh muốn mua ít đồ.”

Ban đầu Lâm Thiển không rõ anh muốn mua gì. Siêu thị ngày cuối tuần tương đối náo nhiệt. Cô đi về khu hoa quả, chọn ít cam và quả kiwi.

Sau khi cân xong, Lệ Trí Thành cầm giỏ hàng, ôm eo cô tiếp tục đi về phía trước. Hai người dạo một vòng, Lâm Thiển cũng chẳng có nhu cầu mua thứ gì. Đến gần quầy thu ngân, cô mới nhớ ra, hỏi anh: “Anh muốn mua đồ gì?”

Lệ Trí Thành không trả lời. Anh dẫn cô đi qua một loạt giá để hàng, cuối cùng lại dừng ở nơi bày những cái hộp nhỏ xanh xanh đỏ đỏ.

Lâm Thiển đổ mắt trong giây lát, vội giằng khỏi tay anh nhưng phản ứng của Lệ Trí Thành còn nhanh hơn. Anh nắm chặt tay cô, không cho cô bỏ chạy.

Lệ Trí Thành vốn là người có tính cách trầm ổn. Tuy trước đó không hiểu về sản phẩm này nhưng anh cũng không nhiều lời, không hỏi nhân viên bán hàng mà chăm chú quan sát một lúc rồi chọn một hộp bỏ vào giỏ.

Sau đó anh quang sang Lâm Thiển: “Được không em?”

Lâm Thiển càng bối rối: Sao anh lại hỏi cô được không, cứ làm như cô dùng ấy?

Có điều, đúng là thứ này dùng trên người cô, thảo nào anh hỏi ý cô...

Nghĩ đến đây, Lâm Thiển càng đỏ mặt. Cô im lặng liếc qua hộp bao cao su, nhãn hiệu Okamoto 003. Hừm, anh cũng biết chọn đồ thật đấy!

Kể từ lúc bước ra khỏi siêu thị, tâm trạng của Lâm Thiển lại trở nên căng thẳng. Hai người sóng đôi bước đi. Lệ Trí Thành không nhiều lời, Lâm Thiển ngắm gương mặt nghiêng của anh, liên tưởng đến cái hộp nhỏ trong túi, trong lòng hết sức hồi hộp.

Cô nhớ đến khoảng thời gian sau chuyến đi núi Nga Mi, buổi đêm anh đè cô xuống giường, hôn lên toàn thân cô. Nơi ấy chạm vào bụng cô, vào tay cô... đầy tính ám chỉ. Lúc đó, anh giống một con sói bộc lộ bản chất thật sự của mình.

Lâm Thiển lặng lẽ đi theo Lệ Trí Thành, hai người nhanh chóng về đến nhà anh.

Bởi vì xung quanh vô cùng yên tĩnh nên Lâm Thiển có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình.

Lệ Trí Thành vẫn điềm tĩnh như thường lệ, anh quay đầu nói với cô: “Anh tắm ở tầng dưới, nếu em cũng muốn đi tắm thì lên phòng ngủ chính...”

Lâm Thiển: “Vâng...”

Anh lại cúi đầu hôn cô một cái: “Lên phòng đợi anh...”

Trái tim Lâm Thiển run nhẹ, cô không biết nói gì, chỉ còn cách ngoan ngoãn lên tầng trên.

Lâm Thiển đứng dưới vòi nước, hơi thất thần. Cô sắp trở thành người của anh, cuối cùng anh cũng thỏa ước nguyện. Nghĩ đến đây, cô có chút yêu thương cũng thấy hơi buồn cười. Cô giơ tay ôm mặt... Lệ Trí Thành, chúng ta sẽ bên nhau suốt đời phải không anh? Lúc này đây em sắp tiến về phía anh, với mong ước được sánh cùng trời đất, có như thế mới không phụ sự chờ đợi cùng khát vọng của anh, cũng xứng với quyết tâm của em.

Lâm Thiển cũng nhớ ra, tại sao Lệ Trí Thành lại nói hôm nay là ngày hai mươi ba.

Bởi vì lần trước “bà dì” đến thăm là vào ngày mười bốn. Hôm nay là ngày an toàn của chu kỳ, sẽ không có sự cố giữa chừng. Công nhận anh nhớ dai thật.

Lâm Thiển tắt vòi nước, mặc bộ váy ngủ bằng lụa dài đến đầu gối, cổ chữ V, để lộ bộ ngực trắng muốt.

Lâm Thiển ngắm mình trong gương rồi mở cửa đi ra ngoài. Cô hơi sững lại khi thấy rèm cửa sổ đã đóng kín, đèn trên trần cũng tắt, chỉ còn lại ngọn đèn sàn, tỏa ánh sáng mờ mờ.

Lệ Trí Thành đang đứng bên ngọn đèn. Nghe thấy tiếng động, anh liền quay đầu. Anh mặc áo choàng tắm màu đen mềm mại, bộ dạng thoải mái, biếng nhác, nhưng cũng rất tuần tú.

Không biết anh đợi cô bao lâu rồi. Lâm Thiển quên cả hô hấp, chỉ ngơ ngẩn nhìn anh. Lệ Trí Thành liền đi đến bên cô, tìm Lâm Thiển như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh dừng lại trước mặt, cúi đầu nhìn cô. Sau đó, anh hơi cúi xuống, bế ngang người cô lên. Lâm Thiển kêu “a” một tiếng, đã nằm gọn trong lòng anh.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, Lâm Thiển áp mặt vào ngực Lệ Trí Thành, nghe thấy nhịp tim gấp gáp của anh.

“Lâm Thiển”. Lệ Trí Thành cất giọng trầm thấp: “Anh đợi bao lâu rồi?”

Lâm Thiển cảm thấy cổ họng khô rát: “... Bảy mươi chín ngày.”

Anh không nói một lời, bế cô đi về chiếc giường ngủ sau lưng.

25. Chương 25

Lâm Thiển đặt mình xuống tấm đệm mềm mại, người Lệ Trí Thành ở phía trên, hoàn toàn che khuất tầm nhìn của cô. Điều này khiến cô cảm thấy kích thích, nhưng cũng hơi căng thẳng.

Lệ Trí Thành không vội đi vào chủ đề chính mà chống tay xuống hai bên người Lâm Thiển, quan sát cô từ trên cao. Ánh mắt anh như thăm dò, cũng giống như đang thưởng thức cô.

Trước ánh mắt khó đoán của Lệ Trí Thành, Lâm Thiển đỏ mặt, nói nhỏ: “Anh nhìn gì chứ?”

Anh không trả lời, khóe mắt ẩn hiện ý cười. Rõ ràng chỉ là nụ cười bình thường, nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiển bối rối. Cô có cảm giác bản thân giống con mồi, cuối cùng cũng rơi vào tay anh.

Vào thời khắc này, Lệ Trí Thành có tâm trạng rất tốt.

“Em cởi quần áo ra đi.” Anh cất giọng trầm thấp đầy mê hoặc.

Lâm Thiển nhìn Lệ Trí Thành. Đôi mắt đen của anh tựa như động không đáy, có một sức hút vô hình, khiến cô cam tâm tình nguyện chìm đắm trong đó.

“Vâng...” Lâm Thiển đáp khẽ, từ từ cởi váy ngủ, cho đến khi trên người chỉ còn lại chiếc quần lót. Mặt Lâm Thiển nóng ran, nhịp tim cũng mỗi lúc một nhanh hơn.

Lệ Trí Thành lặng lẽ ngắm cô vài giây rồi cúi đầu ngậm nụ hoa trên ngực cô, hai tay anh di chuyển xuống dưới. Vuốt ve thắt lưng cô một lúc, anh nhẹ nhàng cởi quần lót của cô.

Trái tim của Lâm Thiển lâng lâng như không thuộc về bản thân. Cổ họng khô rát, cô vô thức phối hợp với Lệ Trí Thành, gờ chân để anh cỡi hằn quần lót, ném sang một bên.

Cuối cùng Lâm Thiển cũng hoàn toàn khóa thân trước mặt anh. Buổi tối tháng năm, không khí rõ ràng vẫn hơi giá lạnh nhưng trong phòng như đốt cháy bởi một ngọn lửa vô hình. Lâm Thiển vừa mong chờ vừa sợ hãi, vừa thẹn thùng vừa căng thẳng. Thân thể cô tựa hồ bị trúng tà, không thể nhúc nhích, cũng không dám động đậy.

Nhưng Lệ Trí Thành vẫn tỏ ra điềm tĩnh, anh chống tay xuống giường, tiếp tục ngắm cô từ trên cao. Sau đó, ánh mắt anh từ từ di chuyển xuống dưới, dừng lại ở nơi bí ẩn mà anh chưa từng khám phá, đôi mắt ngày càng tối thẫm.

Lâm Thiển vô cùng ngượng ngùng, vội gờ tay che đi. Nào ngờ phản ứng của Lệ Trí Thành càng nhanh hơn, anh nắm cổ tay cô ấn xuống giường, bàn tay còn lại thâm nhập vào khu vườn bí ẩn.

Ngón tay anh vừa chạm vào nơi nhạy cảm, toàn thân Lâm Thiển run rẩy. Cô bật ra một tiếng kháng cự theo bản năng: “Dừng...” nhưng thân thể vẫn nằm nguyên một chỗ, bất lực trước sự tấn công của Lệ Trí Thành.

Lâm Thiển cảm thấy bản thân sắp phát điên. Rõ ràng chỉ là ngón tay của anh, nhưng sao có thể đẩy cô đến ranh giới của sự sụp đổ. Toàn thân cô như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang kêu gào đòi giải thoát. Quá trình đó vừa đau khổ vừa dễ chịu, khó có thể chịu đựng. Lâm Thiển cong người, muốn trốn tránh, lại vừa muốn chìm đắm, muốn kêu lên lại vừa muốn thốt ra tiếng nấc nghẹn.

Trong lúc mơ màng, cô đột nhiên phát hiện Lệ Trí Thành thay đổi tư thế từ lúc nào, anh ngồi dậy, cúi đầu nhìn cô. Vào thời khắc này, gò má anh cũng ửng đỏ. Ngón tay trong thân thể cô mỗi lúc một nhanh hơn.

Lệ Trí Thành vẫn mặc áo choàng tắm nghiêm chỉnh, thần sắc trầm ổn, trong khi Lâm Thiển không mảnh vải che thân, bị anh làm cho hồn xiêu phách lạc. Cảnh tượng hoàn toàn kích thích Lâm Thiển, khiến cô cảm thấy một luồng khí nóng từ nơi sâu thẳm trong thân thể trào ra, nhanh chóng tới nơi ngón tay anh đang ma sát... Một cảm giác sắc nhọn bao trùm toàn thân cô trong giây lát. Cô kêu một tiếng, hai đùi khép chặt, thân thể cuộn tròn, bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Chứng kiến cảnh tượng này, Lệ Trí Thành chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, bụng dưới căng cứng. Anh dừng động tác, từ từ nằm đè lên người Lâm Thiển. Lâm Thiển vẫn chưa hết cơn khoái lạc, cô xấu hổ vùi mặt vào chăn. Lệ Trí Thành lại bắt đầu hôn lên ngực và cổ cô, khiến thân thể tựa hồ vừa trải qua cuộc đại chiến của cô càng mềm nhũn.

Một lúc sau, Lâm Thiển mới lấy lại chút tinh thần, cô gờ tay đẩy đầu Lệ Trí Thành: “Anh đừng hôn nữa...”

Lệ Trí Thành ngẩng lên nhìn Lâm Thiển. Cô đã hoàn toàn buông hết “áo giáp”, còn anh vẫn chưa chính thức bắt đầu. Lâm Thiển đột nhiên có cảm giác xong đời.

“Giúp anh cởi quần áo.” Lệ Trí Thành cất giọng trầm khàn.

Lâm Thiển bất động.

“Tại sao em đã cởi quần áo của em, còn phải cởi quần áo của anh nữa?” Cô đánh bạn phản đối. Tại sao anh lại ép cô chủ động trong việc này?

Nhưng Lệ Trí Thành mặc kệ, anh cầm tay cô đặt lên thắt lưng mình, mắt vẫn tiếp tục nhìn cô chăm chú, giống như ở giây tiếp theo sẽ ăn thịt cô vậy.

Lâm Thiển lại đỏ mặt, ngoan ngoãn cởi dây đai trên áo choàng tắm của anh. Mặc dù đã từng ngắm cơ thể anh mấy lần, nhưng khi giúp anh cởi đồ, nhịp tim của cô vẫn gần như mất kiểm soát.

Đây là lần đầu tiên hai người đối diện nhau trong trạng thái nguyên thủy nhất. Cổ họng Lâm Thiển khô rất dữ dội. Lệ Trí Thành đặt cô nằm xuống giường rồi đè lên người cô.

Vào khoảnh khắc đó, Lâm Thiển không cảm thấy kích thích, không xúc động, thậm chí cũng không hoảng loạn, mà chỉ có cảm giác yên bình.

Cảm nhận trọng lượng cơ thể anh, nhịp tim trong lồng ngực của anh, cô thấy một sự bình yên chưa từng có. Cô chưa bao giờ có cảm giác rõ ràng và mãnh liệt như lúc này, anh là của cô, cô là của anh, hai người hoàn toàn thuộc về nhau.

Trong lúc Lâm Thiển dạt dào cảm xúc, giọng nói trầm thấp của Lệ Trí Thành vang lên bên tai cô: ‘Lâm Thiển, anh tiến vào đây.’

Vào giây phút đó, trái tim Lâm Thiển xao động.

“Vâng.” Cô nói nhỏ, gơ tay ôm lưng Lệ Trí Thành.

Em chưa bao giờ cam tâm tình nguyện, chưa bao giờ rung động như vậy, chỉ nguyện trao tất cả cho anh.

Lệ Trí Thành lần đầu tiên trải qua cảm giác nóng bỏng đến nhường này. Thân thể của người phụ nữ khít chặt, mới chỉ tiến vào một chút đã bị mắc kẹt. Nơi đó vừa ướt át, vừa ẩm áp, tựa như một hang động mê hồn, khiến đàn ông hỗn loạn, cam tâm tình nguyện trầm luân.

Bộ não của anh lúc này chỉ có cô, thân thể cũng bị cô chi phối, anh chỉ muốn cô, muốn chiếm hữu cô hoàn toàn.

Lệ Trí Thành cúi đầu ngậm nụ hoa trên ngực Lâm Thiển, một tay đưa xuống dưới vuốt ve nơi bí ẩn của cô, để cô càng dễ dàng dung nạp anh hơn.

Vào thời khắc này, người phụ nữ nằm dưới thân Lệ Trí Thành chỉ có một cảm giác.

Đau... đau quá... tại sao đau như vậy chứ?

Sách truyện, phim ảnh đúng là lừa đảo. Cái gì mà phụ nữ sau khi tiết chất nhờn sẽ đỡ hơn, cô nên sớm nghĩ đến điều này mới phải...

Mỗi khi anh nhích vào, thân thể Lâm Thiển như bị xuyên qua, khiến cô bất giác run rẩy. Đúng lúc này, môi lưỡi và tay anh bắt đầu hoạt động, tiếp đó cô rơi vào cảm giác vừa đau đớn vừa dễ chịu khó diễn tả.

Thấy Lâm Thiển nhắm mắt, cổ họng bắt đầu âm thanh khe khẽ, Lệ Trí Thành rời khỏi ngực cô, đỡ eo cô, nhấn người, tiến sâu vào bên trong.

Lâm Thiển bất giác rên lên một tiếng. Anh nhìn cô, khóe mắt thấp thoáng ý cười.

Anh bắt đầu chậm chậm ra vào. Dần dần, Lâm Thiển không còn cảm thấy đau như lúc đầu, mà thay vào đó là cảm giác dễ chịu.

Dưới sự “tấn công” mạnh mẽ của Lệ Trí Thành, Lâm Thiển chỉ có thể phó mặc thân thể theo tiết tấu của anh.

Cô rất nhanh không chịu nổi, bắt đầu phát ra tiếng rên khẽ. Âm thanh này khiến cô hết sức xấu hổ, cô ra sức nghiêng rằng, đồng thời giương đôi mắt long lanh nhìn Lê Trí Thành. Lê Trí Thành đương nhiên hiểu cảm giác của cô. Trong lúc không ngừng vận động, anh giơ tay bóp má cô.

“Kêu ra đi.” Anh nói.

Lâm Thiển càng xấu hổ, liền che mặt mình. Anh đứng là ngày càng xấu xa, không muốn nhìn anh nữa.

Lúc này, Lê Trí Thành hơi dừng động tác, lên tiếng: “Lấy bao đi em.”

Lâm Thiển ngược lên, liền nhìn thấy hộp bao cao su Okamoto trên tủ đầu giường, giơ tay là có thể với tới. Cô cầm cái hộp đưa cho anh. Lê Trí Thành rút một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.

“Giúp anh đeo vào.” Anh cất giọng khàn khàn.

“Không!” Lâm Thiển từ chối: “Anh tự làm đi.”

Lê Trí Thành im lặng. Sau đó, anh bỗng bế cô ngồi dậy. Lâm Thiển kêu “A” một tiếng. Đến khi định thần, cô phát hiện anh ngồi ở mép giường, nơi ấy của anh vẫn chôn sâu trong thân thể cô, còn cô ngồi giạng chân trên đùi anh.

Tư thế này khiến Lâm Thiển không khỏi ngượng ngùng, cô chống tay lên ngực Lê Trí Thành: “Anh định làm gì vậy?”

Lê Trí Thành liền đưa cái bao cho cô: “Đeo vào cho anh.”

Lâm Thiển hết cách, đành nhận lấy. Lúc này, Lê Trí Thành đỡ người cô, đồng thời rút dục vọng ra khỏi người cô.

Lâm Thiển dễ dàng bị anh điều khiển, trong lòng không rõ là ngọt ngào hay bối rối. Tuy cô không béo nhưng cũng không đến nỗi như cây sậy, vậy mà anh vẫn dễ dàng lôi đi lôi lại, đáng ghét thật.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô vừa bóc vỏ bao vừa lầm bầm: “Này, anh xuống tay nhẹ nhàng thôi.”

Lê Trí Thành cười cười, hỏi nhỏ: “Em sợ rồi à?”

Sau một hồi giằng vò, Lâm Thiển rõ ràng đã bị anh chi phối nhưng vào thời khắc này, cô nhướng mắt nhìn anh: “Còn lâu em mới sợ.” Vừa dứt lời, Lê Trí Thành lập tức nhắc người cô rồi từ từ đặt xuống, anh lại tiến vào thân thể cô.

Lần này, Lâm Thiển sắp phát điên thật. Bởi vì cả hai người vẫn ở tư thế ngồi, rõ ràng trọng lượng thân thể cô dồn lên người Lê Trí Thành, nhưng anh vẫn thoải mái chuyển động, tốc độ và sức mạnh không thua kém lúc nằm trên giường.

“Có đúng... đây là... lần đầu tiên của anh?” Lâm Thiển cất giọng ngắt quãng. Lần đầu tiên phải ngượng ngập như cô mới đúng, tại sao anh có thể thành thạo và trấn tĩnh như vậy? Hơn nữa còn biết áp dụng tư thế mất hồn này?

Câu hỏi của cô lại làm Lê Trí Thành không hài lòng. Anh hơi chau mày, bởi vì đang vận động, giọng anh kèm theo hơi thở hắt ra: “Em lại nói linh tinh rồi.”

Lâm Thiển thủ thỉ: “Thì đúng là vậy mà.”

Thế là cô lại bị trừng phạt. Lê Trí Thành mặc kệ những lời loạn ngôn của cô, anh cúi đầu cắn mút nhũ hoa trên ngực cô. Dưới hai tầng kích thích, Lâm Thiển không còn sức lực thốt ra lời, cô chỉ biết ôm cổ anh, thở hổn hển.

“Lần đầu tiên.” Lê Trí Thành ghé sát tai cô nói nhỏ: “Thật sự là lần đầu tiên, em đã tin chưa?”

“Ừm... Em tin rồi!”

Dần dần, hơi thở của cả hai người ngày càng gấp gáp. Dần dần, tiếng rên của Lâm Thiển ngày càng dứt đoạn, đôi tay ôm cổ Lê Trí Thành ngày càng siết chặt.

Lệ Trí Thành đột nhiên ôm cô quay người, đặt cô nằm xuống giường. Đầu anh vùi xuống vai cô, hơi thở hòa quyện, thân thể hòa nhập. Sau đó, anh bắt đầu một đợt tấn công mãnh liệt, nhanh và sâu hơn.

Toàn thân Lâm Thiển như lạc vào giấc mộng chưa từng trải qua bao giờ. Rõ ràng thân thể đang va chạm kịch liệt nhưng trong lòng cô hoàn toàn tĩnh lặng. Nhất thời cô không nghe thấy bất cứ âm thanh, cũng không nhìn thấy bất cứ hình ảnh gì. Cô giống như con thuyền chao đảo giữa ngọn sóng cuộn cuộn, lắc lư như muốn chìm xuống đáy. Còn anh chính là đại dương mệnh mệnh, là ngọn nguồn của vạn vật, đuổi theo cô, chiếm hữu cô, khiến cô quên đi tất cả.

Cuối cùng, sau một loạt cú va chạm “chết người”, toàn thân Lâm Thiển co giật, cô kêu lên một tiếng “A” sắc nhọn.

Cuối cùng cô cũng bị sóng biển chôn vùi, sụp đổ trong lòng anh. Thân thể và linh hồn Lệ Trí Thành dường như tương thông với cô. Ở giây tiếp theo, anh ôm chặt cô trong lòng, nằm im bất động.

Cảm nhận nhịp tim gấp gáp trong lồng ngực của anh, viền mắt Lâm Thiển bỗng dưng ươn ướt. Trái tim cũng được anh lấp đầy giống như thân thể cô.

Trong lòng dâng tràn tình cảm yêu thương, Lâm Thiển gơ tay vuốt tóc anh, đồng thời cất giọng khe khẽ: “Lệ Trí Thành, em yêu anh.”

Lệ Trí Thành nhồm người, nhìn cô chăm chú. Đôi mắt anh sẫm hơn bóng đêm, trong suốt hơn biển cả. Anh gơ tay vuốt ve gò má nóng bỏng của cô.

“Anh yêu em.” Anh lên tiếng: “Từ lần đầu tiên gặp gỡ.”

Ngày hôm sau, lúc Lâm Thiển tỉnh giấc, trời đã sáng. Ánh nắng ban mai lọt qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, tạo thành sự tương phản rõ rệt trong căn phòng tối, như những sợi dây vàng rực rỡ và tinh mịn.

Lệ Trí Thành vẫn chưa tỉnh. Một cánh tay anh gối dưới đầu cô, cánh tay còn lại vòng qua eo cô, còn chân cô quất chặt vào người anh.

Khụ khụ khụ... Kịch tình qua đi, hồi tưởng lại buổi tối hôm qua, Lâm Thiển có cảm giác chỉ là giấc mơ hoang đường và tươi đẹp. Sau lần đầu gần như hoàn hảo, Lệ Trí Thành nghỉ ngơi một lúc rồi ôm cô trò chuyện. Sau đó, anh lại muốn một lần nữa, mà lần thứ hai càng kéo dài và mãnh liệt hơn... Nghĩ đến đây, Lâm Thiển không khỏi xấu hổ, bởi đến giây phút cuối cùng, cô đã không còn là cô nữa. Còn anh vẫn là anh, người đàn ông trầm tĩnh, mạnh mẽ, kiêu hãnh nhưng cũng “thủ đoạn” vô biên, khiến cô chỉ còn nước buông hết áo giáp đầu hàng.

Lâm Thiển ngắm Lệ Trí Thành ở cự ly gần. Gương mặt anh trong giấc ngủ đặc biệt thanh khiết ôn hòa, đôi lông mày đen nhánh như nét mực sinh động.

Tuy nhiên, diện mạo hiền lành hiếm thấy này chỉ là hình ảnh giả tạo. Mới trải qua một đêm, nhưng Lâm Thiển đã nhận thức sâu sắc một sự thật, người đàn ông như Lệ Trí Thành chắc chắn nắm quyền kiểm soát tuyệt đối khi ở trên giường.

Bình thường, anh ít nhiều cũng nhường nhịn cô, nhưng vào thời khắc thân mật này, anh hoàn toàn bộc lộ mặt đàn ông của mình, anh muốn chinh phục cô, từ thân thể đến trái tim, hết lần này đến lần khác.

Lâm Thiển có thể nhận ra, thực ra anh cũng rất dịu dàng. Khả năng kiềm chế của anh rất mạnh, anh luôn quan sát cảm nhận và phản ứng của cô, luôn để cô đạt khoái cảm trước, rồi mới giải phóng bản thân.

Hừm, cô là người lười nhác, cả đời này ở trên giường cũng không cầu mong vùng lên, cam tâm tình nguyện thuận theo là được.

Nằm một lúc, Lâm Thiển dè dặt rút chân ra ngoài, đồng thời kéo tay Lệ Trí Thành khỏi người mình. Ai ngờ bắp chân vẫn còn kẹp giữa hai đùi anh, anh đột nhiên tỉnh giấc, mí mắt từ từ mở ra, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển khe khẽ cất tiếng: “Chào buổi sáng...” Đáp lại cô là vòng eo bị siết chặt, Lệ Trí Thành lại kéo cô vào lòng.

“Chào buổi sáng.” Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên bên tai. Lâm Thiển hơi hoảng hốt, bởi cô chợt nhớ đến khoảng thời gian trước khi đi công tác, hai người ngủ ở nhà cô, sáng nào Lê Trí Thành cũng đòi hỏi một lần, dù cô chỉ dùng tay...

Bây giờ toàn thân cô dính nhơm nhớp, không rõ mồ hôi hay là thứ gì, quả thực không có một chút ham muốn. Thế là Lâm Thiển chớp mắt, giả bộ nôn nóng: “Anh mau buông ra để em đi vệ sinh đã.”

Lê Trí Thành nhìn cô vài giây mới buông tay, nhưng không rõ vô tình hay hữu ý, anh thuận tay bóp hông Lâm Thiển một cái, khiến toàn thân cô tê tê. Cô trừng mắt với anh, xuống giường nhặt váy ngủ mặc vào người rồi đi nhanh vào nhà tắm.

Vào trong nhà tắm, Lâm Thiển vô thức khóa trái cửa, mở vòi hoa sen trong bồn. Toàn thân cô đau nhức rã rời, được tắm nước nóng đúng là dễ chịu thật.

Phụ nữ thường tắm rất lâu, hôm nay Lâm Thiển càng chậm như rùa. Trong lúc đang hưởng thụ, đột nhiên bên ngoài tắm rèm vang lên tiếng lạch cạch, cửa nhà tắm mở ra, sau đó một thân hình cao lớn từ từ đi vào.

Lâm Thiển vô cùng quẫn bách. Bây giờ cô mới nhớ ra đây là nhà ai, khóa trái cửa có tác dụng gì? Chắc chắn Lê Trí Thành có chìa khóa.

Lâm Thiển thò đầu ra ngoài tắm rèm lên tiếng phản đối với người đàn ông ngang nhiên đột nhập: “Em đang tắm, anh hãy tôn trọng sự riêng tư của người khác, mau ra ngoài đi.”

Lê Trí Thành khoác áo choàng tắm màu đen, đầu tóc lòa xòa. Anh đi thẳng tới như không nghe thấy lời cô nhắc nhở, đồng thời cất giọng nhàn nhạt: “Anh cũng cần tắm rửa.”

Lâm Thiển chưa kịp phản ứng, anh đã cởi áo choàng, bước vào trong bồn.

Bồn tắm khá lớn nhưng khi hai người đứng vào cũng trở nên chật chội. Lê Trí Thành một tay chống lên tường, một tay ôm cô vào lòng. Sau đó, anh cúi đầu nhìn cô dưới làn nước nóng. Lâm Thiển không trốn tránh, vẽ vòng tròn trên ngực anh: “Anh muốn làm gì?”

Giọng cô hết sức nũng nịu, Lê Trí Thành càng siết chặt vòng tay trên eo cô. Trầm ngâm một lúc, anh mới hỏi: “Em đã tắm xong chưa? Còn đau không?”

Lâm Thiển gơ tay ôm thắt lưng anh: “Không đau nữa.”

Hai người đứng im dưới làn nước nóng, lặng lẽ ôm nhau, đón nhận cảm giác tươi đẹp của thời khắc này.

Một lúc sau, Lâm Thiển nhướng mắt nhìn anh: “Để em kỳ lưng cho anh.”

Cảnh phụ nữ kỳ lưng cho người đàn ông trong các bộ phim truyền hình luôn mang lại cảm giác vợ chồng gắn bó thiên trường địa cửu.

“Được.” Lê Trí Thành đáp. Anh quay lưng về phía cô, đồng thời đưa tay rửa mặt. Không thể không thừa nhận, động tác này vô cùng cuốn hút.

Lâm Thiển không nhịn nổi, lên tiếng: “Anh nên đi đóng quảng cáo sữa tắm và dao cạo râu mới phải.”

Lê Trí Thành ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh mắt uy hiếp của anh khiến Lâm Thiển có chút chột dạ.

“Em nói đùa ấy mà...” Đương nhiên cô không muốn người phụ nữ khác thưởng thức thân thể người đàn ông của cô.

Kỳ cọ một lúc, Lâm Thiển ngấm tấm lưng rắn chắc của Lê Trí Thành, cô kiễng chân hôn lên cổ anh: “Xong rồi.”

Lê Trí Thành quay người đối diện cô, ánh mắt vẫn thâm trầm khó đoán. “Đến lượt em.” Anh nói ngắn gọn.

Trong lòng Lâm Thiển rất ngọt ngào. Đường đường một Boss lớn lại đi kỳ lưng cho người phụ nữ nhỏ là cô. Lâm Thiển lập tức quay người, chống hai tay lên tường: “Cảm ơn anh.”

Lâm Thiển đâu biết, trong con mắt đàn ông, tư thế này của cô hấp dẫn đến mức nào?

Dòng nước chảy dọc theo tấm lưng trắng ngần, đỉnh đầu phía trước ẩn hiện, cặp mông tròn bắt mắt ở ngay trước mặt. Lệ Trí Thành không nói một lời, nhận bông tắm từ tay Lâm Thiển, bắt đầu kỳ lưng người con gái anh yêu.

Động tác của anh dịu dàng lại tỉ mỉ, khiến Lâm Thiển vô cùng dễ chịu. Một lúc sau, Lệ Trí Thành dừng lại. Lâm Thiển hỏi: “Xong chưa anh?”

Anh không đáp lời. Lâm Thiển vừa định đứng thẳng người, eo đột nhiên bị anh ôm từ đằng sau. Tiếp theo, thân thể anh đè vào người cô, nơi nào đó bắt đầu lách vào bên trong. Lệ Trí Thành đồng thời hỏi nhỏ: “Cho anh một lần nữa?”

Mặt Lâm Thiển nóng ran, hai người lần đầu tiên dùng tư thế này. Anh đúng là ngày càng xấu xa, cô cũng thế. Dục vọng đã ngủ say trong thân thể cô tựa hồ lại bị đánh thức.

“Ừ... nhưng đây là lần cuối cùng của ngày hôm nay, chúng ta thỏa thuận rồi đấy nhé...”

Sau một hồi quần quýt trong nhà tắm. Lệ Trí Thành bế Lâm Thiển về giường. Toàn thân cô rã rời, vậy mà người vận động nhiều hơn là anh lại như không có chuyện gì xảy ra. Anh ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn cô, khóe mắt cười cười.

Người đàn ông sau khi thỏa mãn bộc lộ niềm vui như chàng trai mới đôi mươi. Trong lòng Lâm Thiển vừa ngọt ngào vừa ấm áp.

“Em có ngủ thêm chút nữa không?” Anh hỏi.

Lâm Thiển xem đồng hồ ở đầu giường, đã hơn mười một giờ trưa. Cô lắc đầu: “Dậy thôi, em đói bụng rồi.”

Hai người mặc quần áo. Thấy Lệ Trí Thành mặc áo sơ mi và quần dài, tế bào lãng mạn trên người Lâm Thiển bắt chợt trời dậy, cô ném áo phong của mình sang một bên, giơ tay về phía anh: “Em muốn mặc đồ của anh.”

Nói thật, việc mặc áo sơ mi đàn ông chẳng có gì mới mẻ, nhưng không thể không thừa nhận nó cũng rất thú vị.

Buổi trưa ánh nắng chói chang, Lâm Thiển mặc áo sơ mi trắng của Lệ Trí Thành đi đi lại lại trong nhà, tự thấy bản thân cũng khá gọi cảm.

Đồ ăn gọi bên ngoài vẫn chưa mang tới, Lâm Thiển vào nhà bếp cắt cam và kiwi ra đĩa. Khi cô quay lại phòng khách, Lệ Trí Thành đang ngồi ở sofa xem tin tức. Anh đang xem kênh kinh tế của thành phố Lâm. Bởi vì sản xuất túi xách là một trong những ngành trụ cột của thành phố Lâm nên kênh này thường đưa tin về ngành, những lúc rảnh rỗi Lâm Thiển cũng hay xem.

Cô đặt đĩa hoa quả xuống bàn, ngồi tựa vào lòng anh, vừa xem tin tức vừa dùng cái đĩa nhỏ cắn miếng cam đưa vào miệng anh.

Lệ Trí Thành một tay đặt lên thành phố phía sau, một tay ôm Lâm Thiển, để trọng lượng thân thể cô dồn vào người mình. Ăn vài miếng, anh cúi đầu hôn cô, miệng hai người còn vương mùi hoa quả thơm mát. Buổi trưa tĩnh mịch, chẳng ai muốn động đây, cũng chẳng ai muốn đi ra thế giới bên ngoài, chỉ muốn lặng lẽ ôm nhau, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên này.

Áo sơ mi của Lệ Trí Thành mặc trên người Lâm Thiển vốn rất rộng nên anh có thể dễ dàng vùi đầu vào trong áo. Lâm Thiển cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, chắc sẽ “củi khô bén lửa” một lần nữa. Thế là cô kiên quyết đẩy người anh: “Tạm dừng, chúng ta đã nói rồi, chúng ta đã dùng hết số lần của ngày hôm nay.”

Lệ Trí Thành cười cười. Dù sao Lâm Thiển cũng mới trải qua lần đầu, hơn nữa chỗ đó còn hơi sưng tấy, khiến anh không khỏi xót xa. Thế là anh buông người cô, trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Em thích mặc đồ của anh?”

Lâm Thiển: “Thích thì sao, không thích thì sao?”

Lệ Trí Thành cúi xuống hôn lên trán cô: “Sau này ở đây, em đều có thể mặc.”

Lâm Thiển không đáp lời, nhưng khoe miệng cong cong. Buổi chiều nắng vàng rực rỡ, thời tiết hơi nóng, Lâm Thiển muốn ra ngoài hít thở không khí nhưng hai chân đau nhức nên cô không muốn đi bộ. Do đó, cô hỏi Lê Trí Thành ở nhà có gì chơi vui không.

Thực ra Lê Trí Thành chẳng có kinh nghiệm gì về phương diện này. Sau khi cân nhắc đề nghị của cô, anh hỏi lại: “Hay là chúng ta trồng nho?”

Lâm Thiển tròn mắt. Trồng nho ư? Chắc cũng chỉ có anh mới nghĩ ra trò tiêu khiển sáng tạo này, bạn trai cô quả là đặc biệt.

Tháng trước Lê Trí Thành mua mấy cây nho giống nhưng vì công việc bận rộn nên vẫn để tạm ở ngoài ban công. Hai người cầm cây nho giống đến vườn hoa nhỏ ở sân trước, Lâm Thiển không biết trồng, đành nghe theo sự chỉ huy của anh.

Lê Trí Thành cầm cái xẻng xúc đất, động tác rất nhanh nhẹn, loáng một cái đã đào một cái hố nhỏ. Lâm Thiển thề thốt: “Có phải trước đây anh từng làm lính công binh không?” Lê Trí Thành mỉm cười, đứng dậy: “Quá khen, đây chỉ là dùng dao mổ trâu đi giết gà thôi.”

Lâm Thiển cười tủm tỉm. Sau khi đào hố xong, Lâm Thiển cẩn thận đặt cây nho vào trong rồi lấp đất. Cô làm rất tốt công việc này, rãnh mạch đầu ra đầy. Lê Trí Thành đứng một bên, để cô tự mình xử lý.

Xong xuôi, Lâm Thiển ngồi xổm cạnh cây nho, ngẩng đầu nhìn giàn gỗ cao cao. Không biết năm tới khi cây nho leo đầy giàn, cô và Lê Trí Thành sẽ ra sao? Nhất định vẫn tốt đẹp như bây giờ.

Lâm Thiển thỏa mãn đứng dậy. Vừa ngoảnh lại, cô liền thấy Lê Trí Thành đứng bên luống hoa, hai tay đút túi quần, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển liền đi tới, trên tay còn dính đất nên không thể ôm anh, cô quàng hai tay lên cổ Lê Trí Thành, kiễng chân hôn anh.

“Em yêu anh.” Cô nói nhỏ.

Lê Trí Thành không lên tiếng, anh ôm cô vào lòng, ngậm môi cô, cuồng nhiệt đáp trả. Một lúc lâu sau, anh mới buông người Lâm Thiển, cầm ống nước tưới cây ở bên cạnh đưa cho cô.

Lâm Thiển rất thích công việc tưới nước. Nhìn mặt đất và cây non dần trở nên ẩm ướt, cô có cảm giác đạt thành tựu. Trong khi Lâm Thiển tưới nước, Lê Trí Thành ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chăm chú dõi theo cô.

Vô tình bắt gặp bộ dạng thoải mái, chân vắt veo của Lê Trí Thành, chợt nảy ra một ý nghịch ngợm. Nhân lúc anh không chú ý, cô lén chuyển đầu ống nước, phun vào người anh.

Lê Trí Thành không kịp đề phòng, ngực áo bị ướt một mảng, quần cũng bị dính nước. Anh ngẩng đầu, liền thấy Lâm Thiển đứng dưới giàn nho, tay vẫn cầm ống nước, vẻ mặt giả bộ vừa kinh ngạc vừa áy náy: “Xin lỗi, em lỡ tay.”

Ngày đầu hạ, nước thấm vào da mang lại cảm giác giá lạnh. Lê Trí Thành từ từ đứng dậy. Không thể không thừa nhận, đàn ông mặc áo sơ mi bị ướt dính chặt vào người có một vẻ gợi cảm đặc biệt. Thấy anh đứng lên, Lâm Thiển liền lùi lại phía sau, cất cao giọng: “Này, là em lỡ tay, anh không được đáp trả đâu đấy.” Lê Trí Thành vừa tiến lên một bước, cô liền giơ ống nước ra uy hiếp: “Anh còn tiến lại gần... em sẽ phun đấy.”

Lê Trí Thành vẫn tiếp tục đi qua bên này. Lâm Thiển không nghĩ ngợi, lập tức phun nước vào người anh. Trong giây lát toàn thân Lê Trí Thành ướt sũng, nhưng anh chẳng hề bận tâm, tiếp tục đi tới, giơ tay ôm cô.

Lâm Thiển không nhịn được cười, kêu một tiếng rồi quay người né tránh. Ai ngờ động tác của Lê Trí Thành còn nhanh hơn, anh một tay ôm cô, một tay đoạt ống nước rồi tưới từ đầu đến chân cô.

Lâm Thiển ra sức đẩy anh nhưng vô hiệu, ngược lại còn bị Lê Trí Thành ôm chặt hơn. Tầm mắt mờ mịt, cô chỉ lơ mơ nhìn thấy gương mặt anh rất gần, khoe miệng nhếch lên, để lộ nụ cười vui vẻ. Lâm Thiển cũng cười, cô thôi không vùng vẫy mà đẩy ngực anh: “Ghét thật đấy! Anh ý mạnh hiếp yếu.”

Bất gặp bộ dạng ướm sùng của cô, đường nét cơ thể hiện rõ trong chiếc áo sơ mi mỏng, Lê Trí Thành không nhiều lời, đưa tay khóa ống nước rồi cúi đầu hôn Lâm Thiển.

Hôn một lúc, anh mới chịu rời môi, đồng thời bế cô lên, quay người đi vào phòng. Khi thân thể ở trên không trung, Lâm Thiển vô thức kẹp hai chân vào thắt lưng anh. Vào nhà, Lê Trí Thành không đặt cô xuống đất mà đi thẳng tới phòng trong, Lâm Thiển hỏi: “Anh định làm gì vậy?”

“Đi tắm.” Lê Trí Thành đáp.

Đúng là bây giờ cần tắm nước nóng, bằng không dễ bị cảm, có điều...

Lâm Thiển nói ráo trước: “Chỉ tắm thôi đấy.”

Khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười như có như không: “Anh sẽ cố gắng.”

Lâm Thiển hết nói nổi. Thế nào gọi là “sẽ cố gắng”? Anh tính nuốt lời sao? Đường đường là Boss lại chơi xấu với bạn gái của mình?

Cô tròng mắt, giơ tay đẩy Lê Trí Thành: “Thả em xuống, em muốn về nhà.”

Lúc này, Lê Trí Thành đã bế cô lên tầng hai, đi vào phòng ngủ chính.

“Đây chính là nhà của em.” Anh nói: “Sáng mai anh đi công ty họp, buổi chiều sẽ giúp em chuyển đồ sang bên này.”

Lâm Thiển ngẩn người. Lê Trí Thành đã bế cô đi thẳng vào nhà tắm. Lâm Thiển bám vào mép cửa, ra sức kháng cự: “Em nhận lời sống chung với anh lúc nào?”

Lê Trí Thành dừng bước nhìn cô: “Em cho rằng anh sẽ thả em về?”

Lâm Thiển dở khóc dở cười, lớn tiếng mắng: “Đồ chuyên chế! Anh đúng là độc đoán chuyên chế.”

Lê Trí Thành dè cô vào cửa, sau đó hôn cô cuồng nhiệt. Cho đến khi Lâm Thiển như bị rút hết dưỡng khí, anh mới rời môi, đồng thời hỏi nhỏ: “Em không muốn sống cùng anh thật sao?”

Lâm Thiển ôm cổ anh, thì thầm: “Em cần suy nghĩ thêm vài ngày.”

Không nhận được câu trả lời như mong đợi nhưng Lê Trí Thành cũng chẳng sốt ruột. Với tính cách của cô, chắc chắn trước sau gì cũng sẽ chủ động thuận phục.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lê Trí Thành hơi xốn xang, anh bế cô vào bồn tắm rồi giơ tay kéo tấm rèm.

Ngày hôm sau là ngày chủ nhật. Khi Lâm Thiển thức dậy, Lê Trí Thành đã đến công ty. Mặc dù toàn thân cô vẫn nhức mỏi nhưng tinh thần đặc biệt sáng khoái. Cô tự làm bữa sáng cho mình. Nghĩ buổi trưa Lê Trí Thành sẽ trở về, cô quyết định đi siêu thị một chuyến, mua ít thức ăn, cùng anh nấu cơm trưa.

Siêu thị ngày cuối tuần rất đông người, Lâm Thiển đặt hết tâm tư vào Lê Trí Thành nên chẳng để ý xung quanh. Nghĩ tới chuyện cùng anh sống chung, trong lòng cô rất ngọt ngào, cũng hơi buồn cười.

Cô và anh đều bận rộn, thường gần ít xa nhiều, chắc chắn sớm muộn sẽ dọn về sống chung, bằng không cô cũng chẳng chịu nổi tâm trạng nhớ nhung. Nhưng hai người vừa mới bắt đầu mối quan hệ mang tính thực chất không bao lâu, việc gì anh cũng chèn ép cô. Không được, lần này cô phải kéo dài vài ngày. Khó khăn lắm mới gặp tình huống có thể chiếm thế thượng phong, Lâm Thiển bỗng có cảm giác vô cùng đắc ý.

Mua đồ xong, Lâm Thiển quay về ngôi biệt thự. Mới mười một giờ, Lê Trí Thành vẫn chưa về, cô mở ti vi, vừa xem tin tức vừa chuẩn bị thức ăn. Lê Trí Thành ở trong quân ngũ nhiều năm, không rõ anh tự mình nấu nướng hay ăn cơm tập thể. Nhưng với tính cách của anh, lại nhìn cái tủ lạnh trống không, Lâm Thiển đoán anh chẳng bao giờ vào bếp. Sau này, cô phải chăm sóc cái dạ dày của anh mới được.

Đang chìm trong suy tư, Lâm Thiển chợt nghe thấy ti vi phát ra một cái tên quen thuộc “Tân Bảo Thụy”.

Cô liền ngừng đầu. Vẫn là kênh kinh tế của thành phố Lâm, lúc này đang phát tin tức liên quan đến ngành túi xách.

Vừa xem, Lâm Thiển sững sờ trong nháy mắt. Trên màn hình là hiện trường buổi họp báo. Nhiều nhân vật nổi tiếng trong ngành ngồi ở hàng ghế đầu tiên, Lâm Thiển nhận ra bọn họ, bởi bọn họ đều là lãnh đạo của Tân Bảo Thụy và tập đoàn Chúc thị.

Ninh Duy Khải ngồi chính giữa, đang mỉm cười trước ống kính: “Sản phẩm mới này là trọng tâm chiến lược của Tân Bảo Thụy chúng tôi trong năm nay.”

Tiếp theo là giọng nói đầy từ tính của nam phát thanh viên, nhưng khi vào tai Lâm Thiển lại như tiếng sấm động.

“Mười một giờ sáng nay, công ty Tân Bảo Thụy chính thức ra mắt nhãn hiệu túi xách đa chức năng vận động thành phố “Sa Ưng” (tức DH).

Khái niệm túi xách đa chức năng vận động thành phố là do tập đoàn Ái Đạt sáng tạo từ mấy tháng trước, trong đó nhãn hiệu Aito đạt thành tích rất tốt. Từ trước đến nay, ngành túi xách cạnh tranh hết sức khốc liệt, bây giờ công ty đầu ngành Tân Bảo Thụy cũng tham gia thị trường mới này. Chúng ta có thể tưởng tượng, màn độc diễn của Aito chắc chắn sẽ chấm dứt từ đây...

Mặc dù “Sa Ưng” chưa tung ra thị trường nhưng vốn đầu tư ở giai đoạn đầu đã lên đến con số trăm triệu. Theo một nguồn đáng tin cậy, doanh nghiệp vật liệu nổi tiếng của Đài Loan Minh Đức trước đây từng hợp tác chặt chẽ với Ái Đạt nhiều khả năng trở thành đối tác chiến lược của “Sa Ưng”...

26. Chương 26

Đang là giữa trưa, ngoài trời nắng chói chang. Ngôi biệt thự nằm ở khu ngoại thành, người và xe cộ đi lại trên đường thưa thớt. Lâm Thiển đứng bên lề đường một lúc mới bắt được taxi. Cô ngồi vào xe, báo địa chỉ công ty Ái Đạt rồi gọi điện cho Lê Trí Thành. Đầu kia vẫn là tín hiệu máy bận.

Xe taxi chạy tương đối nhanh, kính cửa sổ hạ thấp, gió thổi vù vù. Tâm trạng của Lâm Thiển cũng âm vang lắc lư như ngọn gió. Đầu óc cô lại hiện lên hình ảnh trong tin tức vừa rồi, gương mặt đầy tự tin của Ninh Duy Khải và một số cụm từ quan trọng: “doanh nghiệp đầu ngành”, “đầu tư cả trăm triệu”, “cạnh tranh kịch liệt”...

Trên điện thoại cũng tràn ngập tin tức lên quan đến “Sa Ưng”, nào là giới thiệu tính năng như “siêu nhẹ”, “siêu mềm”, “không thấm nước”... nào là “sản phẩm của nhà thiết kế hàng đầu Jason Wu”, “Ngôi sao nổi tiếng Thiên Vạn Nguyên làm người đại diện phát ngôn”, “Hơn năm trăm trung tâm thương mại trong cả nước liên kết tuyên truyền”...

Ngoài ra, tin đồn Minh Đức trở mặt với Ái Đạt ngày càng nóng hổi, thật giả khó phân biệt.

Nghĩ đến những chuyện này, Lâm Thiển càng sốt ruột. Cả ngày hôm qua Lê Trí Thành đều ở nhà với cô, trong khi đối thủ cạnh tranh phản công ào ạt như vậy, không biết tình hình bên anh thế nào rồi, trong lòng cô càng lo lắng bất an.

Điện thoại cũng nhanh chóng tràn ngập những cuộc gọi đến và tin nhắn, Lâm Thiển mở ra xem, đều là của cấp dưới và người quen ở các chi nhánh địa phương hỏi thăm tình hình. Điều bọn họ muốn biết là Minh Đức trở mặt thật hay không?

Nhận điện thoại của mọi người, Lâm Thiển tỏ ra tương đối bình tĩnh. Cô vỗ về vài câu, cho biết tập đoàn nhất định có đối sách, bảo bọn họ cứ yên tâm kinh doanh, không cần sợ Tân Bảo Thụy.

Nhưng nói không sợ là giả dối, Tân Bảo Thụy là doanh nghiệp đầu ngành, tài chính hùng hậu. Bây giờ họ tỏ rõ thái độ cạnh tranh chính diện, ai mà không sợ cơ chứ? Những người gọi điện thoại tới đều có tâm trạng căng thẳng lo âu.

Cuối cùng, Lâm Thiển quyết định không nghe điện thoại. Cô chuyển sang chế độ rung rồi bỏ vào túi xách.

Xe taxi nhanh chóng đến trụ sở công ty Ái Đạt. Ngoài cổng vẫn là cảnh tượng yên bình, Cao Lãng và mấy nhân viên bảo vệ ngồi trong phòng trực. Nhìn thấy cô, anh ta nháy mắt và cười cười. Trong lòng Lâm Thiển như có tảng đá đè nặng, nhưng cô vẫn mỉm cười với bọn họ rồi đi nhanh vào bên trong.

Lên đến tầng trên cùng, Lâm Thiển phát hiện phòng tiếp khách bên tay phải đầy ắp người, trong đó có cả Tiết Minh Đào và mấy giám đốc bộ phận của công ty Vinda.

Cô trợ lý hành chính ở quầy tiếp tân đưa Lâm Thiển tới phòng tiếp khách: “Giám đốc Lâm, chị ngồi đây đợi một lát Lệ tổng và các lãnh đạo cấp cao đang tiến hành cuộc họp qua điện thoại với chủ tịch.”

Lâm Thiển gật đầu. Cô không đủ quyền hạn tham dự cuộc họp cấp cao đó. Tuy rất muốn gặp Lệ Trí Thành nhưng những lúc như bây giờ, cô tuyệt đối không gây phiền phức cho anh.

Điện thoại vẫn không ngừng rung, Lâm Thiển liền tắt nguồn, dù sao những nhân vật quan trọng nhất cũng đều xuất hiện ở nơi này nên cô chẳng cần liên lạc với ai. Sắc mặt mọi người hết sức nghiêm túc. Bọn họ hoặc là hút thuốc, hoặc là trầm ngâm, có người vừa uống nước vừa mắng Tân Bảo Thụy ăn cắp ý tưởng của Ái Đạt, cạnh tranh không lành mạnh.

Cho tới bây giờ, tạm thời không một ai có câu trả lời xác đáng về vấn đề mọi người quan tâm nhất, liệu Minh Đức có thật sự hủy hợp đồng, trở thành “thanh kiểm sắc” trong tay Tân Bảo Thụy quay lại tấn công Ái Đạt?

Không khí trong phòng tiếp khách vừa ngọt ngào vừa đè nén. Lâm Thiển cũng không nhiều lời, yên lặng ngồi ở một góc sofa. Nghĩ đến Lệ Trí Thành, trong lòng cô vô cùng hỗn loạn.

Ai ngờ đợi cả buổi chiều, phòng hội nghị phía đối diện vẫn khép chặt cửa từ đầu đến cuối. Mãi tới tầm chạng vạng tối, Tưởng Viên mới từ phòng hội nghị đi ra ngoài.

Lâm Thiển và mọi người đều đứng dậy. Không thể không thừa nhận, Tưởng Viên quả nhiên là người của Lệ Trí Thành. Ở hoàn cảnh này, anh ta vẫn nở nụ cười ôn hòa như thường lệ: “Lệ tổng bảo mọi người cứ ra về trước. Các lãnh đạo và chủ tịch vẫn đang thảo luận phương án giải quyết. Tất cả đợi sáng mai đi làm rồi thông báo sau.”

Lệ Trí Thành rất có uy danh trong công ty, bây giờ Tưởng Viên nói vậy, đám đông lần lượt đứng dậy ra về. Nhưng cũng có người do quá sốt ruột, đi đến bên Tưởng Viên hỏi: “Rốt cuộc các lãnh đạo định giải quyết vụ này thế nào?”

Anh ta vừa dứt lời, Lâm Thiển và những người khác đổ dồn ánh mắt về bên này. Tưởng Viên vẫn giữ nụ cười trên môi: “Lệ tổng nói, bình đến tướng đỡ, nước dâng đất chặn.”

Mọi người đều im lặng gật đầu rồi rời đi. Lâm Thiển có thể tưởng tượng ra bộ dạng của Lệ Trí Thành khi phát biểu câu này. Thần sắc anh lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén bức người, nhưng câu nói lại có tác dụng làm yên lòng người. Chợt nghĩ đến sự dịu dàng yêu thương của anh đối với cô trong mấy ngày qua, trái tim cô bất giác xốn xang.

Lâm Thiển cố ý ở lại sau cùng, quả nhiên thấy Tưởng Viên vẫn đứng yên tại chỗ. Khi cô đi đến bên cạnh anh, anh ta mới nói nhỏ: “Giám đốc Lâm, Lệ tổng bảo tôi chuyển lời với cô, Lệ tổng và Cố tổng phải đi Thâm Quyển một chuyến để nói chuyện với Uông tổng, khoảng hai ba ngày sau sẽ quay về.”

Lâm Thiển: “Cảm ơn anh.” Tuy rất thắc mắc về vụ Minh Đức, nhưng bây giờ không phải lúc dò hỏi.

Tưởng Viên nói xong liền quay về phòng hội nghị, Lâm Thiển đi chậm chậm ra thang máy. Bởi vì khá đông người nên thang máy đã xuống một chuyến, số còn lại chính là Tiết Minh Đào và mấy người của công ty Vinda. Lâm Thiển liền cùng họ đứng đợi.

Khi thang máy đến nơi, Lâm Thiển là người đi vào sau cùng. Đột nhiên phía sau vang lên tiếng mở cửa, cô vô thức quay đầu, liền nhìn thấy cửa phòng hội nghị mở toang, Lệ Trí Thành đi ra ngoài đầu tiên, theo sau anh là Cố Diên Chi, Lưu Đồng, Tưởng Viên... Ai nấy sắc mặt nghiêm túc, bước đi rất nhanh.

Lúc này, mấy vị lãnh đạo cấp cao đã tản mát về văn phòng của mình, Lệ Trí Thành và Cố Diên Chi cũng đi tới phòng làm việc của CEO. Như cảm nhận được điều gì đó, vừa đến cửa, anh đột nhiên quay đầu về phía thang máy.

Ánh mắt của Lâm Thiển và Lệ Trí Thành giao nhau. Bởi vì khoảng cách khá xa nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Tuy nhiên, chỉ như vậy cũng khiến cô thấy an tâm. Đồng thời, trong lòng cô dội lên cảm giác xót xa và lo lắng.

Cửa thang máy từ từ khép lại, cắt đứt tầm nhìn của Lâm Thiển. Còn Lệ Trí Thành cũng đi vào văn phòng.

Thang máy chạy thẳng xuống dưới. Xung quanh là đồng nghiệp thân thiết nhưng mọi người đều im lặng. Lâm Thiển nghĩ đến câu Lệ Trí Thành từng nói với cô: “Thứ như vậy, tôi sẽ viết ba tờ, đây là tờ thứ hai...”, “Sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng đừng sợ hãi...”

Không biết tình cảnh hiện tại có nằm trong dự liệu của anh hay không?

Lâm Thiển không thể xác định, bởi đây không phải chuyện nhỏ. Tân Bảo Thụy toàn lực phản kích, và cả tin đồn Minh Đức lung lay. Lệ Trí Thành từng khẳng định, Minh Đức sẽ không trở mặt, nhưng tình hình bây giờ rất có khả năng vượt qua tầm kiểm soát của anh.

Đúng lúc này, di động của Tiết Minh Đào đổ chuông. Anh ta nghe máy, nói nhanh hai câu rồi tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn mọi người: “Bốn giờ chiều nay, nhãn hiệu “Sa Ưng” đã chính thức tung hô sản phẩm đầu tiên ra thị trường.” Ánh mắt anh ta trở nên danh thép: “Tôi đã cử người “cướp” được hai cái.”

Mọi người đều sáng mắt. Tiết Minh Đào nói tiếp: “Đưa một cái đến chỗ Lệ tổng. Cái còn lại mang về văn phòng, lập tức nghiên cứu.”

“Vâng.” Mọi người đồng thanh trả lời.

Tám giờ tối. Lâm Thiển và Tiết Minh Đào ngồi trong phòng họp của công ty Vinda. Trên bàn tròn xuất hiện một chiếc ba lô màu đen mới tinh. Logo của chiếc ba lô rất bắt mắt, là hình ảnh con chim ưng đang dang cánh, có phong cách cao cấp như những nhãn hiệu đã ngoại nổi tiếng thế giới như Arc Teryx, Black Yak, Salewa...

Sau khi người của bộ phận kỹ thuật nghiên cứu kỹ lưỡng phân tích tính năng và dữ liệu liên quan đến chiếc ba lô, phòng hội nghị nhất thời im lặng như tờ.

Phương diện vật liệu tạm thời không bàn tới, vật liệu này rất giống Aito, nhưng có phải là của Minh Đức hay không, cần thí nghiệm phân tích thành phần mới có thể kết luận. Nhưng các mặt khác cũng đủ làm mọi người cảm nín.

Lâm Thiển luôn cho rằng, Aito là một sản phẩm hoàn hảo. Nó không phải là sản phẩm đắt nhất trên thị trường, cũng không phải sản phẩm đáp ứng nhu cầu của người tiêu dùng nhất, nhưng nó đầy tính sáng tạo, gói gắm lý tưởng của người tạo ra, có thể chinh phục lòng người nhất.

Nó hàm chứa tâm huyết và trí tuệ của Lệ Trí Thành, bản thân cô và tất cả nhân viên Ái Đạt, hàm chứa ý chí của một doanh nghiệp gặp nhiều trắc trở nhưng vẫn kiên trì không bỏ cuộc trước khó khăn. Thậm chí Lâm Thiển từng có ý nghĩ, cho dù Tân Bảo Thụy tiến hành cuộc phản kích, Ninh Duy Khải có thể đầu tư rất nhiều tiền, đến mức như Lệ Trí Thành từng nói, dù bị lỗ cũng phải tiêu diệt Aito, nhưng cô có thể khẳng định một điều, dù bọn họ mô phỏng cơ nào, cũng không thể xuất sắc hơn Aito. Aito hoàn toàn có khả năng cạnh tranh trực tiếp với bọn họ.

Tại sao ư? Bởi vì biết bao con người của Ái Đạt quên ăn quên ngủ để làm ra Aito hoàn hảo đến từng chi tiết, mới có thể đạt yêu cầu của Lệ Trí Thành, mới tạo ra kỳ tích trên thị trường trong thời gian qua. Vì vậy Lâm Thiển mới hết sức tự tin, niềm tin về Aito của cô kiên định như sắt thép.

Vậy mà vào thời khắc này, khi nhìn thấy sản phẩm Sa Ưng, niềm tin đó sụp đổ trong giây lát.

Bởi vì Sa Ưng đúng là xuất sắc hơn Aito. Không tính đến thủ đoạn marketing, không tính đến danh tiếng công ty đứng sau, chỉ tính riêng phương diện mức giá như nhau, các mặt của Sa Ưng đều vượt qua Aito.

Một nhân viên kỹ thuật cao cấp thở dài: “Trong lương 750 gam, trong khi Aito 830 gam, dung lượng 35 lít, Aito chỉ có 30 lít, khả năng chịu lực rất tốt, tính năng chống thấm nước, nhanh khô tốt hơn... Ngoài ra, họ còn áp dụng kỹ thuật khóa kéo YTT, kỹ thuật chống tổn hại NK...”

Lâm Thiển và mọi người đều trầm mặc. Người trong ngành đều biết, đây là kỹ thuật do một nhãn hiệu đã ngoại của châu Âu mới sáng chế, chưa từng xuất hiện tại các doanh nghiệp sản xuất sản phẩm đã ngoại trong nước. Không ngờ Tân Bảo Thụy bí mật nhập khẩu kỹ thuật này, đồng thời áp dụng vào Sa Ưng.

Nhân viên kỹ thuật tiếp tục lên tiếng: “Về mặt mẫu mã...” Anh ta không nói hết câu những người có mặt đều biết Jason Wu là nhà thiết kế nổi tiếng của Mỹ, ngay cả Lâm Thiển cũng là fans của ông ta. Tuy nói hình thức bên ngoài mỗi người một ý nhưng trong con mắt của Lâm Thiển, sản phẩm túi xách này vừa thời trang vừa có một vẻ đẹp độc đáo mà các nhà thiết kế của Ái Đạt không thể bì kịp.

Buổi tối, Lâm Thiển không về nhà mình mà tiếp tục ở lại ngôi biệt thự của Lệ Trí Thành. Bởi vì không rõ lúc nào anh mới trở về nên mấy ngày này, cô muốn ở đây đợi anh.

Buổi đêm tĩnh mịch, Lâm Thiển ngồi dưới giàn gỗ, phóng tầm mắt ra xa. Trong lòng cô chỉ có một cảm giác, đó là sự khó chịu.

Bất kể đây có phải tính toán của Lệ Trí Thành hay không, bất kể tương lai bọn họ có thể giành thắng lợi trong cuộc chiến này hay không, bây giờ chỉ nghĩ đến Sa Ưng và Aito là cô cảm thấy khó chịu. Bởi vì trên đời này, chuyện khiến con người bị đả kích nhất là bạn toàn tâm toàn lực làm một việc, tưởng rằng phần thắng nằm trong tay nhưng đến cuối cùng, bạn mới phát hiện, bên ngoài còn có ngọn núi khác cao hơn, có người khác giỏi hơn. Mọi nỗ lực của bạn trở thành công cốc.

Bạn tưởng mình đủ xuất sắc, cần cù chịu khó, thông minh, kính nghiệp, có lý tưởng. Vì vậy chẳng có lý nào bạn không thành công. Nhưng trên đời này còn có người thông minh xuất sắc hơn bạn, thậm chí cần cù chịu khó hơn bạn. Không bàn đến phương diện vốn đầu tư, đám người của Tân Bảo Thụy nếu không dốc toàn lực làm ngày làm đêm, cũng chẳng thể tạo ra sản phẩm hoàn hảo trong thời gian ngắn như vậy.

Từ trước đến nay, Lâm Thiển luôn cho rằng, Tân Bảo Thụy đứng đầu ngành nhiều năm, chưa chắc đã xuất phát từ yếu tố nhân tài và bản thân doanh nghiệp, mà do có tập đoàn Chúc thị tài chính hùng hậu đứng đằng sau. Nhưng vào thời khắc này, cô không thể không thừa nhận, Ninh Duy Khải và nhân viên của anh ta xuất sắc hơn cô tưởng.

Bọn họ xứng đáng với danh hiệu “quán quân”, giữa Ái Đạt và bọn họ tồn tại khoảng cách nhất định, mà kết quả của khoảng cách này chính là... xét về bản thân sản phẩm, Aito đã hoàn toàn thất bại.

Lâm Thiển trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đêm mờ mịt. Chắc bây giờ Lệ Trí Thành đã đến Thâm Quyển. Bất kể sau này dự định thế nào, với khả năng nhìn nhận sự việc của anh, chắc chắn anh cũng thấy rõ sự thật, Aito nhiều khả năng thất bại một cách triệt để trong cuộc cạnh tranh này.

Lệ Trí Thành, không biết bây giờ anh đang nghĩ gì?

Buổi sáng hai ngày sau, Ninh Duy Khải đi trụ sở tập đoàn Chúc thị tham gia cuộc họp.

Vừa vào phòng hội nghị, anh ta nhận được vô số ánh mắt của mọi người, khâm phục có, nể sợ có, đổ kỵ cũng có.

Ninh Duy Khải mỉm cười, đi đến bên cạnh cả nhà họ Chúc, ngồi vào vị trí của mình. Lăn lộn trong chốn thương trường bao năm, anh ta đương nhiên hiểu đạo lý càng thành công rục rịch càng thận trọng. Tuy nhiên, Ninh Duy Khải không thể không thừa nhận, bất chấp nụ cười giả dối của anh em Chúc thị, trong lòng anh ta hết sức dễ chịu.

Người phụ trách bộ phận kinh doanh báo cáo thành tích của các phòng ban và công ty con trong một tuần như thường lệ. Mới tung ra thị trường hai ngày nhưng túi xách Sa Ưng bán chạy đến mức Ninh Duy Khải không ngờ tới.

Lượng tiêu thụ sản phẩm DH cao gấp ba lần so với Aito.

Ninh Duy Khải có thể dự đoán, Aito sẽ phải đối mặt với tình thế vô cùng khó khăn. Bất kể Lệ Trí Thành có chiều trò gì tiếp theo, Ninh Duy Khải vẫn khẳng định một điều, sự xuất sắc của DH vượt quá dự liệu của mọi người.

Bây giờ anh ta ngồi đợi Lê Trí Thành tiếp chiêu.

Cho đến khi kết thúc cuộc họp và rời khỏi trụ sở Chúc thị, Ninh Duy Khải vẫn giữ tâm trạng rất tốt. Không chỉ một mình anh ta, người có tâm trạng vui vẻ còn bao gồm Nguyễn Tuấn, nhân viên nòng cốt của Tân Bảo Thụy và người của công ty con DH mới được thành lập.

Sau khi quay về phòng làm việc, Ninh Duy Khải dặn dò Nguyễn Tuấn: “Hãy thông báo với bộ phận nhân sự, phát trước tiền thưởng đặc biệt cho nhân viên của DH. Ngoài ra, hãy đem tiền thưởng của tôi chia đều cho mọi người.”

Nguyễn Tuấn: “Làm thế không hay lắm.”

Ninh Duy Khải xua tay: “Cứ vậy đi, bọn họ làm tốt công việc, tôi còn tiếc gì cơ chứ?”

Nguyễn Tuấn mỉm cười gật đầu.

Lúc này, một nhân viên quản lý bộ phận kinh doanh đi vào, sắc mặt nghiêm nghị: “Tổng giám đốc, Lê Trí Thành đã đi Thâm Quyến. Sau khi ký hợp đồng với chúng ta, Ông tổng cũng đang ở Thâm Quyến.”

Điều này cũng nằm trong dự tính của Ninh Duy Khải, anh ta gật đầu: “Hãy theo dõi chặt chẽ cho tôi.”

Bất gặp bộ dạng thản nhiên của anh ta, người quản lý và Nguyễn Tuấn cũng không nói nhiều, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Ninh Duy Khải ngồi trầm tư một lúc rồi rút một tập văn kiện từ ngăn kéo. Sau đó, anh ta đi đến bên cửa sổ, cúi đầu xem văn kiện.

Đây là bản thỏa thuận hợp tác chiến lược mà Tân Bảo Thụy ký với Minh Đức vào nửa tháng trước. Dựa theo nội dung bản thỏa thuận, Minh Đức sẽ đơn phương hủy hợp đồng với Ái Đạt trong tháng này, Tân Bảo Thụy chịu trách nhiệm chi trả khoản tiền bồi thường vi phạm hợp đồng gấp ba lần thay Minh Đức. Từ nay về sau, sản lượng năm của Minh Đức phải ưu tiên cho Tân Bảo Thụy trước, sau đó mới được phép cung cấp cho các công ty khác.

Giành được bản hợp đồng này không phải chuyện dễ dàng. Ông già Ông Thái Thức luôn tỏ ra thanh cao, ngạo mạn. Tuy nhiên, trên đời này có rất nhiều cách khiến một người phải cúi đầu, bởi vì người nào cũng có nhược điểm riêng. Có lẽ Ông Thái Thức là một “quả trứng” không tì vết, nhưng ông ta vẫn có người thân, vợ con. Hai giám đốc tiêu thụ mà Ninh Duy Khải cử đi làm việc chính là cao thủ về bản tính con người và lợi ích.

Hơn nữa, Ninh Duy Khải cũng cho rằng, trên thương trường chẳng có ai là không bị lợi ích mê hoặc. Nếu người đó vẫn không dao động, có nghĩa sự mê hoặc không đủ lớn.

Đánh vào điểm yếu rồi cho Ông Thái Thức đủ lợi ích và mê hoặc, cuối cùng hai bên cũng đạt được thỏa thuận chung.

Bây giờ chắc Ông Thái Thức đã ngã bài với Lê Trí Thành.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, Ninh Duy Khải đột nhiên cảm thấy hụt hẫng. Anh ta gọi Nguyễn Tuấn: “Chuẩn bị xe, tôi đi ra ngoài một lát, chú không cần đi theo.”

Ninh Duy Khải cũng không biết đi đâu, chỉ là muốn hít thở không khí trong lành, nhưng anh ta vô thức lái xe đến đường Xuân Đô, nơi có cửa hàng flagship của Tân Bảo Thụy.

Anh ta ngồi trong ô tô, chứng kiến cảnh khách hàng ra vào tấp nập, trong lòng vô cùng dễ chịu. Tân Bảo Thụy là toàn bộ tâm huyết của anh ta. Nó thuộc về Chúc thị, cũng thuộc về anh ta.

Một lúc sau, ánh mắt của Ninh Duy Khải bị một người phụ nữ đứng ở góc đường thu hút. Cô đội mũ lưới trai, hai tay bỏ vào túi quần, lặng lẽ quan sát cửa hàng túi xách Tân Bảo Thụy. Sắc mặt cô có chút bi ai và hoang mang, không còn vẻ thông minh linh lợi thường ngày, trông rất đáng thương.

Ninh Duy Khải nhìn cô một lúc rồi đẩy cửa xuống xe.

“Tiền Lễ.” Anh ta đi đến bên Lâm Thiên, mỉm cười với cô.

27. Chương 27

Hôm nay, Lâm Thiển tới đây chỉ với mục đích xem xét tình hình kinh doanh của cửa hàng flagship Tân Bảo Thụy. Tuy nhiên, khi tận mắt chứng kiến cảnh Sa Ứng bán chạy, Lâm Thiển có chút buồn bực và phần hận.

Đúng lúc này, một giọng nói đàn ông dịu dàng vang lên bên tai cô: “Tiền Lẽ.”

Đập vào mắt Lâm Thiển đầu tiên là cái bóng đổ dài trên mặt đất ngay bên chân cô. Hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Thiển ngoảnh đầu về phía Ninh Duy Khải, miệng nở nụ cười tươi: “Ninh tổng, trùng hợp thật đấy.”

Ninh Duy Khải có tâm trạng rất tốt, anh ta mở miệng trêu cô: “Không trùng hợp, tôi cố tình bám theo em.”

Câu nói này khiến Lâm Thiển đỏ người mất mấy giây. Nhưng bản lĩnh quan sát nét mặt của cô rất tốt nên cô nhanh chóng phát hiện anh ta đang đùa giỡn.

Lâm Thiển cũng cười: “Anh vô vị thật đấy.”

Thế mới nói ứng xử giữa con người với con người là một điều kỳ diệu. Trước mặt một số người, bạn vô thức tỏ ra nghiêm chỉnh, không dám lơ đãng, ngược lại có những đối tượng, bạn không nhịn được cãi lại anh ta. Dù xa cách nhiều năm, dù bây giờ anh ta quyền cao chức trọng chứ không còn là cậu thanh niên năm nào nhưng khi mở miệng nói chuyện, cảm giác xưa dường như lại ùa về.

Trước câu nói không được lịch sự của Lâm Thiển, Ninh Duy Khải phì cười, giơ tay xoa đầu cô: “Đi thôi, chúng ta đi uống chút gì.” Lâm Thiển không thích sự đụng chạm của anh ta, vội nghiêng đầu né tránh.

Có điều, cô vẫn quyết định đi uống nước. Bây giờ Sa Ứng là cái gai trong mắt cô, gặp được ông chủ lớn, đương nhiên cô phải nhân cơ hội thăm dò một phen.

Lâm Thiển gật đầu, hai người đi tới quán cà phê ở góc phố.

Chuyện cũ của Lâm Thiển và Ninh Duy Khải xảy ra từ bảy năm trước. Lúc đó, Lâm Thiển mới năm thứ hai đại học, Ninh Duy Khải học năm thứ tư.

Ninh Duy Khải tuy xuất thân nghèo khó nhưng rất nổi bật. Anh ta có ngoại hình sáng sủa, tính cách nhã nhặn, hài hước, phong độ, tốt nghiệp Học viện Thương mại với thành tích đầu bảng, sớm được doanh nghiệp trong Top 500 toàn cầu tuyển dụng, đúng là hội tụ mọi ưu điểm mà nam sinh mơ ước.

Lâm Thiển quen Ninh Duy Khải khi tham gia cuộc thi mô phỏng của giới thương mại. Lúc bấy giờ, hai người còn có cả đám bạn chung, Lâm Thiển vô tâm vô tư, chỉ coi Ninh Duy Khải là người bạn không tồi.

Sau đó, Ninh Duy Khải bày tỏ tình cảm với cô. Anh ta theo đuổi con gái không mạnh mẽ như Lê Trí Thành mà rất dịu dàng. Ví dụ mỗi sáng mua đồ ăn cho Lâm Thiển, đón cô đi học; buổi trưa cùng tự học với cô; buổi tối giúp cô xách nước, mua hoa quả...

Ninh Duy Khải còn viết thư tình, văn phong vừa chất phác vừa dịu dàng, không chê vào đâu được. Chắc sẽ chẳng có người con gái nào không rung động khi đọc những lá thư tình của anh ta, Lâm Thiển cũng không ngoại lệ. Ở độ tuổi đó, Ninh Duy Khải đúng là phù hợp mọi yêu cầu về một người bạn trai lý tưởng. Hơn nữa, tuy Lâm Thiển luôn miệng nói, chỉ coi anh ta là người anh em tốt, nhưng trên thực tế, cô cũng có cảm tình với anh ta. Về phần anh ta không có tiền bạc, Lâm Thiển chẳng hề bận tâm.

Ninh Duy Khải theo đuổi hơn một tháng, hai người đến với nhau một cách tự nhiên. Tuần đầu tiên hẹn hò tương đối ngọt ngào, hai người có chung sở thích, tính cách thoải mái nên rất vui vẻ khi ở bên nhau.

Tuy nhiên, Lâm Thiển có quan hệ rộng nên sau ba tuần, một người bạn tiết lộ với cô: “Tiền Lẽ, tối qua Ninh Duy Khải nhà cậu và một đám bạn ra ngoài chơi, nghe nói anh ấy hôn một cô gái.”

Lâm Thiển vô cùng sửng sốt. Biết Ninh Duy Khải là người miệng lưỡi trơn tru, đen cũng có thể nói thành trắng, cô không trực tiếp đi chất vấn anh ta mà hỏi bóng hỏi gió, tìm hiểu sự việc từ những người có mặt ở hiện trường.

Kết quả... đúng là hôn thật. Đối phương là một mỹ nữ con nhà giàu, cảm mến Ninh Duy Khải từ lâu. Tối hôm đó, bọn họ chơi trò “đại mạo hiểm nói thật”, hai người hôn nhau cuồng nhiệt, chẳng biết có phải do cô gái kia cố tình sắp đặt không nữa?

Hôm sau Lâm Thiển đề nghị chia tay, Ninh Duy Khải cố níu kéo, không cho cô đi, sắc mặt anh ta u ám chưa từng thấy: “Tiền Lẻ, tối qua anh uống chút rượu, hơn nữa cũng chỉ là trò chơi, sau khi kết thúc anh và cô ta đâu có liên lạc với nhau. Em đừng nhấn tâm như vậy.”

Lâm Thiển chẳng nói chẳng rằng bỏ đi mất. Cô còn nghe mọi người kể lại, sau khi chia tay, Ninh Duy Khải sa sút tinh thần một thời gian, nhưng cô không tin, cũng chẳng bận tâm.

Đúng như cô dự đoán, hai tháng sau, Ninh Duy Khải và mỹ nữ nhà giàu kia đến với nhau, trở thành cặp tình nhân xứng đôi nhất trong con mắt mọi người.

Đến khi hết tức giận, hồi tưởng lại chuyện đó, Lâm Thiển cũng cảm thấy bình thường. Tình cờ gặp ở nơi công cộng hay những buổi tụ tập cùng bạn bè, cô vẫn chào hỏi anh ta như thường lệ. Nhưng Ninh Duy Khải cứ như nuốt phải thuốc súng, luôn “chọc ngoáy” Lâm Thiển vài câu. Cô cũng không vừa, lập tức nói lại anh ta.

Mấy năm sau, Lâm Thiển nghe tin, Ninh Duy Khải kết hôn cùng tiểu thư tập đoàn Chúc thị Chúc Hàm Dư, không phải mỹ nữ nhà giàu năm nào.

Vì vậy, cảm giác của Lâm Thiển đối với Ninh Duy Khải chính là mối tình đầu như trò hề. Anh ta có đầy đủ điều kiện “mềm” cũng như “cứng” của người đàn ông, cũng có đủ thói hư tật xấu của đàn ông, chia tay anh ta là quyết định chính xác.

Thỉnh thoảng thu dọn đồ đạc cũ, đọc lại những lá thư tình Ninh Duy Khải viết cho mình, Lâm Thiển không khỏi phì cười. Gì mà “Từ khi em mới đặt chân vào cổng trường đại học, gặp em ở buổi chào mừng sinh viên mới, anh đã động lòng”, “Anh thích em sớm hơn em tưởng”, “Em có bằng lòng cùng anh sống trong ngôi nhà thuê, gặp bánh mì, cùng nhau chịu khổ để xây dựng tương lai hay không?”

Hừ, rõ ràng chỉ là lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, đúng là đồ lừa đảo.

Đang là buổi trưa nhưng vì quán cà phê bán cả cơm văn phòng nên rất đông khách. Ninh Duy Khải giơ tay che chắn cho Lâm Thiển, đi tới cái bàn bên cửa sổ ở trong cùng. Anh ta để cô ngồi ở chỗ mát, còn mình ngồi ở vị trí bị ánh nắng chiếu vào.

Lâm Thiển chú ý đến những chi tiết này, nói với Ninh Duy Khải: “Anh vẫn phong độ thật đấy.”

Ninh Duy Khải mỉm cười: “Từ trước đến nay tôi đều như vậy, đâu phải em không biết.”

Lâm Thiển không đáp lời.

Hai người gọi đồ uống rồi im lặng nhìn nhau. Ninh Duy Khải lên tiếng trước: “Gần đây có phải em bị đả kích nặng nề?”

Lâm Thiển muốn lườm anh một cái nhưng cố nhịn, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Cũng không đến nỗi.”

Ninh Duy Khải cầm cốc cà phê uống một ngụm: “Em thấy “Sa Úng” thế nào?”

Lâm Thiển trầm mặc trong giây lát mới trả lời: “Rất tốt.”

Ninh Duy Khải mỉm cười: “So với Aito thì sao?”

Lâm Thiển nhìn thẳng vào anh ta: “Tốt hơn Aito.”

Nói một câu thật lòng, khi bắt gặp bộ dạng của Lâm Thiển ở bên ngoài cửa hàng flagship, Ninh Duy Khải đoán tâm trạng của cô không vui nên chắc chắn sẽ đấu miệng với anh ta. Ai ngờ cô thần nhiên thừa nhận, Aito không bằng Sa Ung.

Anh ta lại liếc cô một cái: “Em đã phục chưa?”

Lâm Thiển gật đầu: “Tôi khâm phục khẩu phục rồi.”

Ninh Duy Khải có cảm giác rất hưởng thụ. Sự hưởng thụ này khác lời tán dương của cấp dưới, cũng khác cảm giác thỏa mãn từ sự ngưỡng mộ của Chúc Hàm Dư. Có lẽ bởi vì Chúc Hàm Dư không biết, sản phẩm DH của anh ta vĩ đại đến nhường nào. Lâm Thiển ngược lại hiểu rõ, cô bị tổn thương, tâm phục khẩu phục nhưng cũng không chịu bỏ cuộc, vì vậy bây giờ mới bị anh ta ép đến mức buồn bực sâu não.

Bắt gặp ý cười trong mắt Ninh Duy Khải, Lâm Thiển thừa dịp hỏi: “Lần này Ái Đạt thua, tôi không còn gì để nói. Nhưng tôi muốn biết, rốt cuộc anh làm cách nào khiến Uông Thái Thức trở mặt với chúng tôi?” Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc, xen lẫn không cam lòng: “Lợi ích ư? Hiện tại Aito phát triển rất tốt, chúng tôi cũng có thể cho ông ta lợi ích không thua kém anh.”

Thấy cô không che giấu, mà thẳng thắn bộc lộ tâm trạng, Ninh Duy Khải chỉ nở nụ cười nhàn nhạt.

Vừa cúi đầu, anh ta liền bắt gặp ngón tay cầm tách cà phê của Lâm Thiển. Ngón tay thon thả, trắng muốt, hơi dùng sức nên nổi gân, nhưng về tổng thể, cả bàn tay vẫn rất mềm mại.

Bộ não anh ta vụt qua một ý nghĩ, nhiều năm trôi qua nhưng cô vẫn không thay đổi, vẫn mềm mại và nữ tính như vậy.

“Lâm Thiển.” Ninh Duy Khải nhìn cô chăm chú, từ tốn mở miệng. Lần này, giọng điệu của anh ta tương đối nghiêm túc: “Đã có ai nói với em, thật ra người phụ nữ như em không thích hợp ở chốn thương trường chưa? Em rất thông minh, cũng rất tài hoa, nhưng em vĩnh viễn không thể làm chuyện trái với đạo đức và lương tâm đúng không?”

Lâm Thiển im lặng nghe anh ta nói.

“Chúng tôi thì có thể.” Ninh Duy Khải tiếp tục lên tiếng: “Những người đàn ông ở trên thương trường như chúng tôi không từ một thủ đoạn nào. Em hỏi tôi về Uông Thái Thức? Đúng vậy, cấp dưới của tôi tốn không ít công sức để “thuyết phục” ông ta. Nhưng tôi không quan tâm quá trình, chỉ quan tâm kết quả. Còn em...”

Thần sắc Ninh Duy Khải vẫn bình thản, nhưng giọng điệu lại trở nên cứng nhắc: “Em nên ở bên cạnh người đàn ông biết trân trọng em, giao phó tất cả cho anh ta. Em hãy ngoan ngoãn ở nhà, chăm sóc chồng con, đừng tham gia vào những chuyện này.”

Tám giờ tối, Lâm Thiển lái chiếc Land Rover của Lê Trí Thành về ngôi biệt thự. Dừng xe ngoài cửa, cô bắt đầu dọn đồ vào trong nhà.

Đây đều là đồ ở căn hộ thuê của Lâm Thiển. Dù mới thuê chưa đầy một năm nhưng đồ đạc không ít. Ngoài ba chiếc vali kéo, cô đựng hết đồ lặt vặt vào thùng giấy. Thậm chí, cô còn mang cả mấy túi mỳ, nửa bao gạo qua bên này.

Đêm mùa hạ mát rượi, trăng tròn vành vạnh, Lâm Thiển chậm chạp chuyển đồ từ xe ô tô vào nhà. Nghĩ đến lời nói của Ninh Duy Khải buổi trưa nay, cô liền thở dài. Lại nhớ đến Lê Trí Thành, trong lòng cô không rõ là mùi vị gì. Bây giờ cô có thể khẳng định một điều, vụ Uông Thái Thức trở mặt, Lê Trí Thành cũng không ngờ tới.

Lê Trí Thành, Lê Trí Thành. Chỉ gọi thầm cái tên này, trái tim cô tựa hồ bị siết mạnh một cái, trong đầu toàn là hình bóng anh.

Sau khi xuống máy bay, Lê Trí Thành và Cố Diên Chi đều đi thẳng về nhà, hẹn ngày mai mở cuộc họp bàn ở công ty.

Tài xế Tiểu Đường lái xe đưa anh về ngôi biệt thự. Gần tới nơi, Lệ Trí Thành đột nhiên mở miệng: “Khoan đã.”

Xe ô tô từ từ dừng lại.

Lệ Trí Thành phát hiện ngôi nhà của anh bật đèn sáng, chiếc Land Rover đỗ ngoài cửa, cốp sau mở ra.

Anh đẩy cửa xuống xe: “Cậu về trước đi.”

Tiểu Đường không hỏi nhiều, chỉ gạt đầu rồi lái xe đi mất.

Thời tiết hơi nóng, Lệ Trí Thành mặc áo sơ mi, không thắt cà vạt, còn áo comple vắt trên tay. Anh đứng cách mấy mét, lặng lẽ quan sát.

Khoảng mười mấy giây sau, quả nhiên Lâm Thiển đi ra ngoài. Cô mặc quần bò áo phông, buộc tóc đuôi gà, nhẹ nhàng đi đến bên ô tô, bê một cái thùng xuống, quay người đi vào nhà.

Tuy đang lao động chân tay nhưng cô không nhìn ngang nhìn dọc mà cúi mặt xuống đất, rõ ràng đang suy tư. Vì vậy, Lệ Trí Thành đứng cách có mấy mét, cô cũng không phát hiện.

Lệ Trí Thành không vội gọi Lâm Thiển mà đi đến bên ô tô. Đằng sau xếp đầy thùng lớn thùng nhỏ, còn có hai cái va li lớn.

Lệ Trí Thành mỉm cười khi thấy đồng hồ. Vừa ngẩng đầu, anh bắt gặp Lâm Thiển đang đứng ở cửa, ngơ ngẩn nhìn mình.

“Sao không đợi anh về mới chuyển?” Anh hỏi.

Lâm Thiển lặng thinh, đi chậm chậm đến bên anh. Lệ Trí Thành lập tức ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn.

Nụ hôn vẫn nồng nàn như thường lệ, toàn thân Lâm Thiển mềm nhũn trong giây lát, trái tim cũng tay chân.

“Có nhớ anh không?” Anh thì thầm bên tai cô.

Trong hai ngày Lệ Trí Thành đi Thâm Quyển, Lâm Thiển rất lo lắng nhưng cô cố gắng đè nén. Vào thời khắc này, sắc mặt anh vẫn bình thản, cứ như đây chỉ là chuyến đi công tác bình thường, trong lòng Lâm Thiển càng hoang mang. Nhưng cô không chủ động hỏi han, chỉ túm áo sơ mi của anh, gạt đầu: “Nhớ, anh có nhớ em không?”

Lệ Trí Thành không trả lời thẳng câu hỏi, mà chỉ đáp: “Em sẽ biết ngay thôi.”

Câu nói đầy tính ám chỉ khiến Lâm Thiển rung động. Cô ngẩng đầu quan sát sắc mặt Lệ Trí Thành nhưng không nhìn ra điều gì.

Lệ Trí Thành cầm tay cô, liếc qua đồng hành lý trong xe ô tô: “Chuyển với tốc độ của em thì đến bao giờ mới xong?”

Lâm Thiển hơi xấu hổ: “Em cũng chẳng bận rộn, cứ từ từ chuyển kiểu gì cũng hết.”

Lệ Trí Thành đưa áo comple cho cô cầm rồi xắn tay áo: “Vào nhà pha cho anh cốc trà.”

Lâm Thiển gạt đầu đi vào nhà. Kết quả khi cô bê trà ra ngoài, Lệ Trí Thành đã chuyển hai cái va li lớn và mấy thùng giấy vào phòng khách.

Lâm Thiển tròn mắt: Nhanh như vậy sao?

Cô đưa cốc trà cho anh, Lệ Trí Thành uống một hơi cạn sạch. Sau đó, anh đảo mắt qua đồng hồ lộn xộn ở huyền quan: “Em chuyển kiểu gì vậy?”

Lâm Thiển: “Trước khi anh về, em cũng chuyển hơn mười chuyến.” Sức chiến đấu của cô kém anh nhiều, nhưng anh cũng đừng coi thường cô như vậy chứ?

Lâm Thiển lấy cốc trà trong tay anh rồi quay người bước đi. Ai ngờ vòng eo đột nhiên bị siết chặt, Lệ Trí Thành ôm cô từ phía sau, thân thể ấm nóng của người đàn ông áp vào lưng cô.

“Anh sao thế?” Cô ngoảnh đầu hỏi.

Lệ Trí Thành không đáp lời, chỉ cúi xuống cắn vào cổ Lâm Thiển một cái mới buông ra: “Em đi tắm trước rồi đợi anh.”

Lâm Thiển lên tầng trên, Lệ Trí Thành nhanh chóng chuyển số đồ còn lại từ xe ô tô vào nhà. Nhìn đồng thùng chồng chất, trong đầu anh bỗng hiện lên hình ảnh cô lặng lẽ đi đi lại lại chuyển đồ.

Người phụ nữ này mấy ngày trước còn không chịu đồng ý sống chung với anh. Bây giờ bên ngoài đều cho rằng anh “bình bại như núi đổ”, ngược lại cô một mình âm thầm dọn đến nơi này.

Đây mới chính là người phụ nữ của anh.

Khi Lâm Thiển tắm xong xuống dưới nhà, Lệ Trí Thành đang ngồi ở sofa xem tin tức.

Cô im lặng ngồi xuống cạnh anh. Trên tivi vẫn là kênh kinh tế của thành phố Lâm, vẫn là tin tức về ngành túi xách, nhân vật chính đương nhiên là DH – Sa Ứng, quảng cáo với sự góp mặt của ngôi sao hạng A nổi tiếng trong nước. Nghe nói quảng cáo này đã lập kỷ lục hơn một trăm triệu lượt truy cập trên internet. Slogan của bọn họ là: “Càng nhẹ, càng bền, càng chứa nhiều, càng hoàn hảo hơn.”

Lâm Thiển rất mâu thuẫn. Ban đầu cô hùng hồn tuyên bố sẽ không xem cẩm nang diệu kế của Lệ Trí Thành. Nhưng bây giờ tình hình đã vượt quá tầm kiểm soát, bên ngoài long trời lở đất, cô làm sao có thể không sốt ruột cơ chứ?

Cô rất muốn... nhưng không thể xem...

Đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng Lâm Thiển giữ im lặng. Chỉ là cô không nhịn nổi, nhướn mắt lên quan sát Lệ Trí Thành. Ai ngờ anh đang xem tivi nhưng vẫn có phản ứng rất nhanh, lập tức ngoảnh đầu nhìn cô. Bốn mắt chạm nhau, Lâm Thiển cắn môi không lên tiếng.

Như phát giác ra tâm tư của cô, Lệ Trí Thành mỉm cười kéo Lâm Thiển ngồi lên đùi mình: “Em cũng nhịn giỏi thật đấy.”

Bị anh nói trúng tim đen, Lâm Thiển hừ một tiếng rồi lại lặng thinh. Lệ Trí Thành xoay người cô giạng chân qua đùi mình, đối diện anh. Sau đó, anh ôm eo cô, nhìn cô chăm chú.

Tư thế này quá thân mật, dù đã làm nhiều lần nhưng Lâm Thiển vẫn đỏ mặt. Cô gơ tay vẽ vòng tròn trên cổ Lệ Trí Thành, không nhịn được véo anh một cái, như để phát tiết sự nóng ruột của mình.

“Minh Đức trở mặt rồi.” Lâm Thiển lẩm bẩm.

“Là giả đấy.” Lệ Trí Thành trả lời dứt khoát.

Lâm Thiển lập tức ngẩng đầu: “Nhưng...” Ninh Duy Khải nói rất chắc chắn, tựa hồ anh ta phải vô cùng vất vả mới có thể giải quyết Ông Thái Thức.

Lệ Trí Thành hiểu cô muốn nói gì, khóe mắt vụt qua ý cười: “Không làm giống thật, sao chúng ta có thể lừa Ninh Duy Khải?”

Trống ngực Lâm Thiển đập thành thịch, cô hỏi tiếp: “Nhưng thị phần của Aito đã bị DH cướp mất?”

Lệ Trí Thành thản nhiên đáp: “Tất cả nằm trong kế hoạch.”

Lần này Lâm Thiển hoàn toàn không thể thốt ra lời. Lệ Trí Thành càng ôm cô chặt hơn, hai người mặt kề mặt.

“Trước khi đi công tác, anh đã gửi tin nhắn cho em, em vẫn chưa đọc sao?” Anh hỏi.

Đầu óc Lâm Thiển vẫn đang hỗn loạn, cảm giác vui mừng, chấn động, khó tin... ủa vào cùng một lúc. Cô vô thức lấy di động: “Hôm đó có quá nhiều tin nhắn nên em chẳng đọc.”

Hai người cùng cúi đầu xem điện thoại của Lâm Thiển. Cô hồi hộp gỡ một loạt tin nhắn, ai ngờ trên màn hình đột nhiên xuất hiện cái tên quen thuộc “Ninh Duy Khải”. Hừm, anh chàng này cũng gửi tin nhắn cho cô. Lâm Thiển có phản ứng rất nhanh, vội vàng lướt sang tin kế tiếp, sau đó liếc Lệ Trí Thành. Anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, cũng chẳng rõ vừa rồi có nhìn thấy hay không?

Lâm Thiển tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy tin nhắn anh gửi vào buổi tối hôm đi Thâm Quyển. Lâm Thiển ngẩn người khi đọc hàng chữ đầu tiên: “Trong hư có thực, trong thực có hư.”

Đây chính là cảm nang diệu kế của anh. Bọn họ đã từng thực hiện điều này. Lúc đó anh thành lập bộ phận thị trường của Vinda, trên thực tế là bí mật tiến hành nghiên cứu sản xuất Aito.

Hóa ra anh đã gửi tin nhắn giải thích cho cô, do sợ mấy ngày này cô lo lắng sốt ruột? Vậy mà cô không đọc, chết thật.

Đọc tiếp mấy hàng ở dưới, Lâm Thiển lập tức sững sờ. Bởi vì nội dung tiếp theo là:

“Ném ngói rụng ngọc, muốn nhận phải cho trước;

Thuyền cỏ mượn tên[1]. Âm độ trần thương[2];

Gậy ông đập lưng ông;

Dị quân đột khởi[3], nhất tiễn tam điêu[4];”

[1] “Thuyền cỏ mượn tên” dựa theo điển cố trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Chu Du bắt Khổng Minh chế tạo mười vạn mũi tên trong vòng mười ngày. Khổng Minh mượn hai mươi thuyền cỏ, đi tới khu vực quân Tào trong ngày sương mù dày đặc. Tào quân tưởng địch, bắn tên như ngã rạ.

[2] Âm độ trần thương: Chọn cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

[3] Dị quân đột khởi: Lực lượng mới xuất hiện.

[4] Nhất tiễn tam điêu: Một mũi tên trúng ba đích.

28. Chương 28

Cùng thời điểm, ở bên Đài Loan, bầu không khí trong doanh nghiệp Minh Đức vừa căng thẳng vừa kỳ lạ.

Ông Thái Thức vốn là người cổ quái. Trước kia, tuy thành tích kinh doanh của nhà máy không tốt nhưng ông rất rộng rãi với công nhân và học sinh của mình. Vì vậy mọi người đều biết, dù khá khó tính nhưng ông là ông chủ tốt.

Thời gian gần đây, công nhân cứ nhìn thấy Ông Thái Thức là đi vòng đường khác, bởi vì sắc mặt ông rất tệ.

Đơn đặt hàng gửi đến tới tấp, lượng tiêu thụ tăng gấp nhiều lần so với trước. Bởi vì không kịp xây dựng nhà máy mới nên Minh Đức tạm thời thu mua các xưởng vật liệu khác ở Đài Loan để mở rộng sản xuất. Giới truyền thông liên tục đưa tin về Minh Đức, khiến công ty nhanh chóng trở thành “con cưng” mới nổi trong giới doanh nghiệp Đài Loan.

Nhưng đồng thời, các loại tin đồn về việc Minh Đức bỏ rơi Ái Đạt, bắt tay với Tân Bảo Thụy cũng lan truyền rộng rãi.

Có người nói, Ông Thái Thức tham danh lợi nên bị mua chuộc. Cũng có người cho biết, ông chẳng qua chỉ là đưa ra sự lựa chọn lý trí hơn. Thậm chí có tin đồn, Ông Thái Thức cũng là vì bất đắc dĩ, bởi người con trai làm trong lĩnh vực đầu tư tài chính của ông có hành vi không đứng đắn, bị người của Tân Bảo Thụy điều tra ra nên uy hiếp...

Nhân viên kỳ cựu của Minh Đức tuyệt đối không tin vị giáo sư già này bị mua chuộc. Bọn họ tin vào tin đồn cuối cùng hơn. Ông Thái Thức buộc phải làm vậy để bảo vệ con trai khỏi vòng lao lý.

Bởi vì mười mấy ngày trước, bọn họ bắt gặp cậu Ông đến công ty, bị bố mắng một trận nên thân. Cách cánh cửa văn phòng, bọn họ đều có thể nghe thấy tiếng quát tháo của Ông Thái Thức.

Ông chủ bắt tay Tân Bảo Thụy với điều khoản hậu hĩnh, khiến người cùng ngành vô cùng ngưỡng mộ, nhưng đám nhân viên đều biết, trong lòng Ông Thái Thức rất ảm ức. Tuy gần đây được tăng lương nhưng thấy ông chủ ngày nào cũng buồn bực nhốt mình trong căn phòng nhỏ, phận là cấp dưới, bọn họ vẫn cảm thấy lo lắng, thậm chí phần nộ thay ông chủ.

Lúc này, Ông Thái Thức ngồi trong phòng làm việc nhỏ của mình. Thư ký và trợ lý ở bên ngoài không dám vào làm phiền, để không gian thanh tịnh cho ông già.

Tuy nhiên, trái ngược với sự suy đoán của mọi người, Ông Thái Thức không buồn bực phần nộ, cũng chẳng cần rút lương tâm. Bên tay ông là tách trà thơm ngát, ông chấp hai tay sau lưng, đứng hóng cơn gió từ cửa sổ thổi vào, đầu lắc đi lắc lại. Bên tai ông xuất hiện chiếc tai nghe vô tuyến rất thời thượng do Cố Diên Chi tặng, ông đang nghe Việt Kịch.

Khóe miệng Ông Thái Thức nở nụ cười nhàn nhạt. Trên bức tường cách đó một mét treo bức tranh hoa cỏ chim chóc sơn thủy dài hai thước. Đây là tác phẩm gốc của họa sỹ Uẩn Bạng đời nhà Thanh, cũng là món quà Lê Trí Thành tặng ông khi gặp nhau ở Thâm Quyển.

Thằng nhãi này ra tay vô cùng kinh khủng, bất kể là “nhận” hay “cho”.

Đầu óc Ông Thái Thức bắt giác hiện lên cảnh tượng hôm đầu tiên gặp Lê Trí Thành.

Hôm đó, chàng trai trẻ có khí chất phi phàm nói với ông: “Ông tổng, hãy để tôi nắm cổ phần tuyệt đối ở Minh Đức, tôi sẽ biến nó trở thành doanh nghiệp cung cấp vật liệu số một của châu Á.”

Ông Thái Thức ngó người, sau đó cười nhạt: “Dựa vào cậu? Dựa vào Ái Đạt?” Cuối cùng ông còn thêm một câu: “Dựa vào Minh Đức?”

Một thằng nhãi ranh chưa đến ba mươi tuổi, mới vừa thoát khỏi nghịch cảnh, lãnh đạo doanh nghiệp tư nhân chưa lọt vào Top 5 trên thị trường và một nhà máy vật liệu nhỏ, công nhân chưa đến năm trăm người mà đòi vươn lên vị trí số một châu Á?

Lê Trí Thành mỉm cười: “Chỉ dựa vào chúng ta, đương nhiên không được. Nhưng nếu công thêm Tân Bảo Thụy, công ty sản xuất túi xách số một của Trung Quốc, thuộc Top 3 châu Á thì sao?”

Nghĩ đến chuyện cũ, hồi tưởng lại sự việc xảy ra trong mấy tháng qua, Ông Thái Thức chỉ cảm thấy rung động đến tâm can.

Mọi người đều nói Ông Thái Thức giả bộ thanh cao, không thức thời, có trong tay bằng sáng chế tốt như vậy mà không chịu bán, cũng không chịu bán cổ phần của nhà máy vật liệu... Hừ, bọn họ nào hay biết, tâm huyết của cả cuộc đời ông là loại vật liệu hoàn toàn có thể phân cao thấp với các nhãn hiệu lớn của châu Âu này. Do đó, ông thà giữ chặt Minh trong tay, cũng không muốn bán cho các doanh nghiệp chỉ chăm chăm vào lợi ích trước mắt ở đại lục.

Bây giờ, cuối cùng cơ hội cũng tới. Ánh mắt Ông Thái Thức dừng lại ở bức tranh sơn thủy thanh đạm trên tường. Có lẽ, ở trong tay Lê Trí Thành, Minh Đức thật sự có thể làm được. Vị trí số một châu Á, giấc mơ không ai là không động lòng.

Cùng một buổi tối, Lâm Thiển ngồi trên người Lê Trí Thành, đọc hết cảm nang diệp kế trong tin nhắn. Tâm trạng sôi sục, cô muốn mở miệng hỏi, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

“Lẽ nào khoản tiền năm mươi triệu của anh trai em đầu tư vào Minh...” Lâm Thiển chưa nói hết câu, Lê Trí Thành đã giật điện thoại của cô.

Lâm Thiển ngẩn người. Thấy ngón tay anh lướt trên màn hình về khu vực tin nhắn, cô liền hiểu ra vấn đề, vội giơ tay giằng lại: “Không được xâm phạm sự riêng tư của em.”

Phản kháng vô hiệu, sức mạnh đối kháng giữa bộ đội đặc công và cô gái nhỏ lại một lần nữa cho thấy khoảng cách xa vô cùng. Lê Trí Thành chỉ dùng một tay túm chặt hai tay cô, cũng đủ khiến cô không thể nhúc nhích.

“Anh... anh giả trò vô lại.” Lâm Thiển cúi đầu cắn tay anh. Lệ Trí Thành không né tránh, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Nhưng Lâm Thiển không nỡ cắn thật, chỉ há miệng ngậm rồi lại nhả ra.

Bắt gặp gương mặt trầm tĩnh chăm chú của anh, lại nghĩ đến ba chữ “Ninh Duy Khải” nổi bật vừa rồi, Lâm Thiển hơi chột dạ, nhưng cũng có chút đắc ý trong lòng. Cho anh tha hồ “ăn giấm”, ai bảo anh độc đoán chuyên chế, ai bảo anh thâm sâu khó lường...

Nhưng Lâm Thiển cũng tò mò muốn biết Ninh Duy Khải gửi tin nhắn gì cho cô. Bây giờ đã bị Lệ Trí Thành phát hiện, cô cũng chẳng giấu giếm, ngẩng đầu cùng anh xem.

Lệ Trí Thành đã tìm thấy tin nhắn đó. Lâm Thiển liếc qua, nội dung rất đơn giản: “Ngày mai em có rảnh không? Lại ra ngoài cùng tôi uống một ly?”

Lâm Thiển đen mặt. Lệ Trí Thành ném điện thoại xuống sofa, ngẩng đầu nhìn cô.

Lần này, Lâm Thiển thật sự oan ức. Cô và Ninh Duy Khải vốn chẳng có gì, vậy mà tin nhắn cứ như có điều gì mờ ám.

“Lại ra ngoài cùng tôi uống một ly?” Trời ạ, sao anh ta tiết lộ chuyện cô từng uống cà phê cùng anh ta?

Lệ Trí Thành không phải người đàn ông đơn giản. Lâm Thiển chợt nhớ mấy tháng trước, khi biết cô và Ninh Duy Khải từng yêu nhau trong quá khứ, anh đã hôn cô “chết đi sống lại” trong xe ô tô, dù lúc đó hai người vẫn chưa chính thức xác định mối quan hệ.

Còn bây giờ... Gương mặt anh không một chút biểu cảm, đôi mắt sâu như động không đáy, khiến tim cô đập mạnh.

Lâm Thiển giơ tay véo sống mũi anh: “Trưa nay em đi thị sát tình hình ở cửa hàng flagship Tân Bảo Thụy, tình cờ gặp anh ta nên cùng uống trà ấy mà.”

Lệ Trí Thành vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn cô chăm chú. Bàn tay đặt ở thắt lưng cô vuốt nhẹ, làm cô vừa nhồn nhột vừa dễ chịu.

“Anh ghen đấy à?” Lâm Thiển ôm cổ anh, hỏi nhỏ.

“Ừ.” Lệ Trí Thành bình thản trả lời.

Khóe miệng Lâm Thiển cong lên, cô dụi đầu vào cổ anh: “Anh nói thử xem, em nên trả lời tin nhắn thế nào? Nên đi hay không đi?”

Lệ Trí Thành siết mạnh cánh tay, ôm cô chặt hơn. “Em thử nói xem?” Anh cúi đầu nhìn cô, từ tốn mở miệng.

Lâm Thiển mỉm cười: “Em không nhắn lại.” Đối với những sự việc thế này, cô đều có chừng mực, xét về công hay tư cũng nên bỏ qua. Đây cũng là đáp án trong lòng Lệ Trí Thành, anh chỉ lạnh nhạt “Ừ” một tiếng. Lâm Thiển nghĩ thầm: hôm nay anh “ăn giấm” cũng nhẹ nhàng quá đi. Ai ngờ đúng lúc này, Lệ Trí Thành cúi đầu hôn cô.

Nụ hôn tương đối thô lỗ, khiến Lâm Thiển cảm thấy hô hấp khó khăn. Tay anh khóa chặt lưng cô, không cho cô động đậy. Trong lòng Lâm Thiển vừa ngọt ngào vừa buồn cười. Trước sự tấn công mạnh mẽ của môi lưỡi anh, trái tim Lâm Thiển dần tan chảy. Cô thở dốc, ra sức phối hợp cùng anh.

Cho đến khi hơi thở của cô toàn là mùi vị của anh, Lệ Trí Thành mới rời môi, nhưng vẫn ôm cô như cũ.

Lâm Thiển bị hôn đến mức đầu óc ngất ngây, ánh mắt mơ màng.

Sau đó, giọng nói trầm thấp của Lệ Trí Thành vang lên bên tai cô: “Lâm Thiển, anh không chủ động tính kế với người khác.”

“Hả?”

“Nhưng nếu có ai đó nhòm ngó người phụ nữ của anh, anh sẽ khiến hắn chết thảm.”

Ngữ khí của Lệ Trí Thành rất bình tĩnh nhưng lời nói toát ra sự tàn nhẫn. Lâm Thiển giật mình, vô thức nhìn vào mắt anh.

Nhưng Lệ Trí Thành đã buông cô ra, để cô ngồi xuống sofa. Anh cầm cốc trà uống một ngụm, chuyển đề tài: “Năm mươi triệu của em cộng một số cổ phần của anh ở Vinda và toàn bộ tiền mặt đều đổ vào Minh Đức. Bây giờ anh nắm giữ 51% cổ phần, em chiếm 20%, Ưông Thái Thức 29% cổ phần.”

Lâm Thiển sững sờ. Cô đột nhiên nhớ tới hôm ở trên đỉnh núi Nga Mi, Lệ Trí Thành nói với cô, chỉ doanh nghiệp xuất sắc nhất mới có khả năng tạo ra “cây cung” hoàn hảo nhất trên thị trường. Lúc đó, cô còn tưởng doanh nghiệp anh ám chỉ là Ái Đạt, nhưng thực tế chứng minh, doanh nghiệp xuất sắc nhất trên thị trường mà ngay cả bản thân cô cũng phải tâm phục khẩu phục chính là Tân Bảo Thụy.

Vì vậy, đây mới là “Ném ngói rụng ngọc, muốn nhận phải cho trước?” Lệ Trí Thành cố ý ném “cây cung dài” rất tốt là Aito ra trước mặt Tân Bảo Thụy, dụ bọn họ tạo ra “cây cung dài” hoàn hảo hơn. Sau đó...

“Thuyền cỏ mượn tên. Âm độ trần thương.”

Dù Aito hoàn hảo đến mức nào cũng sẽ bị Tân Bảo Thụy phong tỏa. Điều đó có nghĩa, ngay từ đầu, mục tiêu của Lệ Trí Thành chính là thị trường vật liệu chứ không phải thị trường túi xách.

Lệ Trí Thành lên tiếng: “Tiền bồi thường, đơn đặt hàng khách xù của Tân Bảo Thụy và đơn đặt hàng của các doanh nghiệp sản xuất túi xách khác trong nước.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Chỉ tính riêng khoản này, anh và em sẽ thu về hàng trăm triệu vào cuối năm nay.”

Lâm Thiển há hốc mồm. Lâm Mạc Thần bảo anh trả hai trăm triệu, nhưng theo như anh nói, lợi nhuận đâu chỉ con số đó.

Người đàn ông này... quá kinh khủng.

Góc bàn uống trà đặt bàn cờ bằng gỗ mà Lệ Trí Thành thường chơi. Anh giơ tay lấy hai quân cờ màu đen.

“Vinda và Mind.” Anh thốt ra hai cái tên này, đồng thời thả hai quân cờ xuống mặt kính. Chỉ một động tác đơn giản nhưng khiến người đối diện có cảm giác, anh đã nuốt trọn sơn hà.

“Trong bản đồ tương lai của anh, hai quân cờ này đã vào vị trí.”

Nói xong, Lệ Trí Thành ngoảnh đầu nhìn Lâm Thiển. Trong lòng Lâm Thiển không rõ là cảm xúc gì, chấn động, bình tĩnh, kính nể cũng có, thậm chí cả cảm giác chua xót.

Một ý nghĩ mãnh liệt ủa vào bộ não của cô. Thì ra Aito, sản phẩm gửi gắm kỳ vọng của biết bao con người, tâm huyết của biết bao con người từ đầu đến cuối không phải là quân cờ lý tưởng của anh.

Aito chỉ là một quân cờ bỏ đi. Ngay từ đầu, anh đã có ý định bỏ rơi nó, không một chút mềm lòng.

Lâm Thiển mấp má môi nhưng không thể thốt ra lời. Sự thay đổi nhỏ trên nét mặt cô không lọt qua mắt Lệ Trí Thành. Anh im lặng nhìn cô, sau đó đột nhiên giơ tay bế cô đặt lên đùi anh.

“Em nghĩ gì vậy?” Lệ Trí Thành hỏi.

Lâm Thiển ngồi trong lòng Lệ Trí Thành, chống tay vào ngực anh. Người đàn ông này khiến cô rung động, nhưng cũng có một sự kháng cự khó diễn tả. Giống như trên người anh luôn tỏa ra khí chất bức người khiến cô mê đắm, tuy nhiên thỉnh thoảng cũng khiến cô muốn trốn tránh.

Trong lòng rối bời, Lâm Thiển không nói thật, mà hơi chau mày, đánh trống lảng: “Em đang nghĩ, tuy anh khống chế thị trường vật liệu, nhưng sản phẩm Sa Ứng của Tân Bảo Thụy bán rất chạy. Ninh Duy Khải cũng sẽ kiếm được nhiều tiền.”

Thật ra, lúc đề cập đến vấn đề này, trong lòng Lâm Thiển đã lờ mờ xuất hiện một số suy đoán. Nhưng cô cảm thấy không thể tin nổi, bởi suy đoán này quá trời ời đất hời. Đó chính là kế hoạch tiếp theo của Lệ Trí Thành: Gậy ông đập lưng ông.

Ban đầu, anh từng nói, mục tiêu của nhãn hiệu mới là cướp thị trường của hai loại sản phẩm túi xách thông thường và túi xách da ngoại.

Bây giờ Aito bị đánh bại, DH trỗi dậy. Trên cả đất nước Trung Quốc, sản phẩm “túi xách đa chức năng thành phố” tốt nhất là của Tân Bảo Thụy, túi xách thông thường và da ngoại bán chạy nhất cũng thuộc về Tân Bảo Thụy.

Lệ Trí Thành muốn nhãn hiệu mới DH tiêu diệt hai nhãn hiệu cũ của Tân Bảo Thụy?

Giống như nghiệm chứng suy nghĩ của cô, Lệ Trí Thành từ tốn mở miệng: “Anh đã nói, chỉ có “cây cung” tốt nhất mới có thể bắn xuyên qua toàn bộ thị trường. Bây giờ Tân Bảo Thụy đã tạo ra cây cung đó.”

“Nhưng...” Lâm Thiển lẩm bẩm: “Liệu có thể tiêu diệt không? Dù bây giờ Ninh Dục Khải không nghĩ tới, trong tương lai chắc chắn anh ta sẽ nghĩ tới vấn đề này? Mà tiêu diệt hai sản phẩm kia thì sao chứ?” Kiểu gì cũng là Tân Bảo Thụy kiếm tiền.

Câu trả lời của Lệ Trí Thành khiến Lâm Thiển càng cảm nhận một cách sâu sắc, tâm tư của người đàn ông này thâm trầm đến mức nào, cũng lĩnh hội một cách rõ ràng lời nói của Ninh Dục Khải: “Những người đàn ông trên thương trường như chúng tôi không từ bất cứ thủ đoạn nào.”

Bởi vì Lệ Trí Thành lên tiếng: “Một khi Ninh Dục Khải đi tới nước cờ này, những điều xảy ra tiếp theo đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh ta. Anh ta có thể đoán ra DH phát triển đến mức nào hay sao? Một khi anh ta dừng lại giữa chừng, hai bên sẽ đều chịu thiệt. Trong một hai năm tới, đúng là anh ta sẽ kiếm rất nhiều tiền, nhưng tương lai thì sao? Tân Bảo Thụy là doanh nghiệp có quy mô lớn, trong quá khứ hai sản phẩm túi xách thông thường và túi xách da ngoại được đầu tư rất nhiều nhân lực và tài lực. Khi DH một mình độc diễn trên thị trường, hai sản phẩm kia sẽ ngáng chân Ninh Dục Khải một cách nghiêm trọng. Hơn nữa...”

Lệ Trí Thành ngừng vài giây mở miệng: “Cho dù trong tương lai có phải lựa chọn, Ninh Dục Khải cũng sẽ tiếp tục bảo vệ DH.”

Lâm Thiển ngẩn người, nghe anh nói tiếp: “Các nhãn hiệu chủ đạo của Tân Bảo Thụy đều ra đời từ trước, cổ phần đều nằm trong tay gia tộc Chúc thị. Còn DH do một tay Ninh Dục Khải tạo ra, với địa vị và sức ảnh hưởng của anh ta trong tập đoàn Chúc thị hiện nay, chắc chắn anh ta là cổ đông lớn của DH, thậm chí không chế tuyệt đối...”

Nghe Lệ Trí Thành nói xong, cảm giác của Lâm Thiển vô cùng phức tạp. Cảm giác đó giống như cùng anh khiêu vũ, trong khi bước nhảy của anh vừa nhanh vừa trầm ổn, còn cô thì hỗn loạn.

Cuối cùng, câu nói của Ninh Dục Khải lại vang lên trong đầu Lâm Thiển: “Người phụ nữ như em thật ra không thích hợp ở chốn thương trường.”

Trầm mặc trong giây lát, Lâm Thiển nhảy xuống đất: “Em hiểu rồi. Em... em cần “tiêu hóa” đã. Anh cứ bận việc của anh, em lên lầu trước đây.” Nói xong, không để ý đến ánh mắt sắc bén của anh, cô liền chạy một mạch lên tầng hai, nhưng cô không về phòng ngủ mà vào thư phòng, đóng chặt cửa.

Buổi đêm đầu hạ đẹp đẽ. Bầu trời lấp lánh vì sao, ngọn gió đêm mang theo hương hoa thoang thoảng. Lâm Thiển đứng bên cửa sổ, dõi mắt về phía mấy cây nho mới trồng ở dưới sân. Thân cây nhỏ bé với những phiến lá lớn rung rung trong gió, trông vừa yếu ớt vừa đáng yêu.

Không biết bao giờ chúng mới lớn lên, mới cho quả ngọt?

Lâm Thiển trầm tư một lúc rồi rút di động gọi cho Lâm Mạc Thần. Tính ra, đã một thời gian cô không liên lạc với anh trai. Kể từ lúc cô bận tới mất tới mũi, Lâm Mạc Thần tựa hồ cũng biệt tăm biệt tích.

Cũng đúng, gọi hay không gọi điện cũng như nhau cả. Anh trai cũng như Lệ Trí Thành, đều biết rõ chuyện xảy ra tiếp theo.

Nước Mỹ bây giờ là buổi sáng, giọng của Lâm Mạc Thần tương đối ấm áp và biếng nhác: “Hello, Lâm Thiển”.

Nghe thấy tiếng anh trai, trong lòng Lâm Thiển rất mềm mại: “Anh, cảm ơn anh.”

Lâm Mạc Thần im lặng vài giây, cười nói: “Em hãy giữ số cổ phần đó trong tay, rõ chưa?”

“Vâng.” Lần này Lâm Thiển không từ chối.

Bây giờ cô đã hiểu tại sao anh trai lại cùng Lê Trí Thành đạt thỏa thuận đầu tư đó. Lợi ích tiền bạc chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn cả, cô đã có cổ phần của Minh Đức. Từ nay về sau, thân phận của cô là cổ đông lớn thứ ba. Ở một góc độ khác, cô và Lê Trí Thành coi như ngang hàng, không còn quan hệ cấp trên và cấp dưới như trước.

Anh trai vì cô, ngay cả điều này cũng nghĩ tới. Hơn nữa, suy xét vấn đề sâu hơn, đối với Lê Trí Thành, số cổ phần cô nắm trong tay là trợ lực nhưng cũng có thể cản trở anh.

Thảo nào hôm ở Đài Loan, vừa gặp cô, Ưông Thái Thức liền thốt một câu: “Lệ tổng yêu giang sơn nhưng càng yêu mỹ nhân hơn.” Bởi ông ta tưởng, Lê Trí Thành nhường 20% cổ phần cho cô.

Lâm Thiển nói nhỏ: “Anh, em không định tính kế với anh ấy.”

Trước câu nói xuất phát từ đáy lòng của em gái, Lâm Mạc Thần tuy thương xót nhưng không tán thành, anh lên tiếng: “Vậy hãy để anh tính kế.”

Lâm Thiển không nhin được cười, đầu óc cô lại hiện lên hình ảnh hôm ở Minh Đức, Lê Trí Thành bảo cô dùng hết mưu mô trên người anh.

Cô còn nhớ ra, từ đầu đến cuối, Lê Trí Thành đều tỏ thái độ thản nhiên, không một chút thắc mắc về bản thỏa thuận này.

Anh trai có thể tung chiêu, anh cũng có thể đỡ chiêu.

Trong lòng xốn xang, đây là cảm giác Lê Trí Thành thường mang lại cho Lâm Thiển, không biết đã xâm nhập vào cốt tủy từ lúc nào. Cô thật sự rung động bởi sức hút của người đàn ông này.

“Anh, anh xem bây giờ anh ấy đã đủ tư cách chưa?” Lâm Thiển hỏi.

Lâm Mạc Thần đáp: “Cứ quan sát thêm thời gian nữa.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển đứng yên một lúc rồi đi đến bàn làm việc, Lê Trí Thành viết bằng bút máy, chữ rất đẹp, nhưng viết bằng bút lông còn đẹp hơn. Lâm Thiển từng thấy chữ viết của anh, cứng cáp rắn rỏi mà phóng khoáng. Lúc này, ở góc bàn xuất hiện nghiên mực và bút lông.

Lâm Thiển liền trải tờ giấy tuyên cỡ lớn, mài mực, cầm bút lông bắt đầu viết chữ.

Đối với người chưa từng luyện qua thư pháp, chữ viết bằng bút lông thật sự chẳng ra sao. Lâm Thiển viết hàng đầu tiên: “Trong thực có hư, trong hư có thực.”

Khi cô viết tới hàng thứ ba “Thuyền cỏ mượn tên. Ấm độ trần thương”, cửa thư phòng vang lên tiếng gõ cộc cộc.

Lê Trí Thành đẩy cửa đi vào. Lâm Thiển im lặng ngẩng đầu nhìn anh.

Chắc anh vừa mới tắm xong, trên người mặc áo phông ngắn tay màu đen và quần dài, mái tóc ngắn ướt rượt dính vào trán. Bộ dạng của anh lúc này giống cậu thanh niên mới đi đánh bóng rổ về nhà.

Nhưng khí chất tỏa ra từ người anh không phải như vậy. Khi anh thông thả đi tới, Lâm Thiển cảm nhận được vẻ thâm trầm hơn bất cứ người đàn ông ba bốn mươi tuổi nào.

Lâm Thiển cúi đầu, tiếp tục viết chữ. Tâm trạng của cô thật ra có chút phức tạp, vừa rồi ở phòng khách, cũng không phải cô cố ý tránh mặt anh. Chỉ là lúc đó... cô muốn ở một mình.

Thấy cô im lặng, giống như đang viết rất tập trung, Lê Trí Thành cũng không vội lên tiếng, mà chậm rãi đi đến bên cô. Nhìn hàng chữ trên giấy, khóe miệng anh cười cười.

Lâm Thiển tuy viết chữ nhưng khóe mắt vẫn không rời khỏi Lê Trí Thành. Bất gặp nụ cười của anh, cô xấu hổ lên tiếng: “Em viết chơi không được sao?”

Lê Trí Thành không đáp lời, chỉ đứng bên cạnh tiếp tục theo dõi. Lâm Thiển không thể viết tiếp, càng nhìn, cô càng thấy mấy chữ vừa rồi thật khó coi. Cô buồn bực buông bút, ai ngờ Lê Trí Thành đã từ đằng sau đặt tay lên mu bàn tay của cô, khiến cô lại nắm lấy chiếc bút lông.

Lâm Thiển đứng yên bất động. Lê Trí Thành chống một tay xuống bàn, để cô trong lòng. Sau đó, anh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Có thử nữa không?”

“... Vâng.”

Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, từ tốn viết câu tiếp theo: Gậy ông đập lưng ông...

Sau khi viết xong, Lê Trí Thành cầm tay Lâm Thiển đặt bút xuống bàn, nhưng vẫn ôm cô từ phía sau, cùng xem mấy hàng chữ đó.

Không thể không thừa nhận, tuy chưa bằng chữ viết của anh, nhưng hàng chữ sau đẹp hơn cô tự viết mấy lần. Lâm Thiển gật đầu: ‘Không tồi, em sẽ treo bức này lên.’

“Được.” Vừa dứt lời, Lê Trí Thành lập tức xoay Lâm Thiển về phía anh rồi cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn vừa dịu dàng vừa triền miên. Trong khi hôn, anh vẫn không rời mắt khỏi Lâm Thiển, như cố ý dò xét tâm tư của cô. Lâm Thiển nhắm mắt, từ chối sự thăm dò của Lê Trí Thành.

Tuy nhiên, phản ứng của thân thể và tâm lý rất trung thực. Lâm Thiển không thể không chìm đắm trong nụ hôn đó, toàn thân mềm nhũn, lý trí tan rã, tình cảm lặng lẽ dâng trào.

Cô yêu anh biết bao...

Một lúc sau, Lê Trí Thành mới buông Lâm Thiển ra: “Em giận đấy à?” Anh hỏi nhỏ.

Lâm Thiển lắc đầu.

“Em chỉ là...” Cô nói: “Lê Trí Thành, em có một suy nghĩ rất ngốc nghếch.”

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô.

“Người đàn ông như anh...” Ngữ khí của cô có chút cảm thán: “Em có thể hoàn toàn nắm được anh không? Em có thể thật sự chinh phục trái tim anh?” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Aito là quân cờ bỏ đi của anh, điều này em có thể hiểu. Nhưng nó chứa đựng tình cảm và tâm huyết của biết bao con người, vậy mà anh không hề bận tâm, giải quyết dứt khoát. Nếu... nếu một ngày nào đó, anh không còn tình cảm với em, chắc anh cũng sẽ dứt bỏ không một chút lưu luyến. Tới lúc đó, ngay cả việc phản ứng, em cũng không thể.”

Lê Trí Thành còn chưa lên tiếng, Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn anh: “Lê Trí Thành, đôi khi... anh khiến em cảm thấy hơi khiếp sợ.”

Trong hai mươi mấy năm cuộc đời, chưa từng có người nào nói thẳng với Lê Trí Thành câu này.

Lê Trí Thành, anh khiến em khiếp sợ. Hơn nữa, người này còn là bạn gái của anh.

Khi thốt ra câu đó, giọng điệu của cô rất ôn hòa, vẻ mặt bình thản. Cô vẫn nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng ái mộ, chỉ là trong ánh mắt của cô còn có tia lưỡng lự và bất lực.

Tâm tư của Lê Trí Thành xao động. Một ý nghĩ tinh táo, một khả năng tồi tệ nhất vụt qua đầu óc anh một cách rõ ràng. Nếu Lâm Thiển vì chuyện này mà nảy sinh khoảng cách với anh, trong tương lai hai người nhiều khả năng sẽ ngày càng xa nhau. Cuối cùng, cô sẽ rời bỏ anh.

Ý nghĩ vừa xuất hiện, ánh mắt Lê Trí Thành trầm lại. Hình ảnh trong quá khứ lướt qua bộ não của anh. Cô luôn đối xử chân thành với anh, khi mọi người cho rằng anh chỉ là một quân nhân giải ngũ vô dụng, cô vẫn đối xử tốt với anh. Cô thương anh, không nỡ để anh trai gây khó dễ cho anh, không nỡ để anh chịu nhiều sức ép, thậm chí không nỡ xem cảm nang diệp kế của anh, chỉ vì lo anh có thể mất thể diện trước mặt cô. Hôm nay, khi anh gặp khó khăn trắc trở, cô còn một mình lặng lẽ chuyển tới nhà anh... Mỗi tình ý cô trao cho anh đều hết sức quý báu, bởi vì cô đã dùng trái tim chân thành nhất.

Nhưng nếu một ngày nào đó, cô quyết định thu hồi tình cảm của mình... Một luồng khí lạnh len lỏi vào trái tim Lê Trí Thành. Anh liền ôm chặt eo cô, kéo cả người cô vào lòng mình. Động tác này quá đột ngột, Lâm Thiển hít sâu một hơi, mở to mắt nhìn anh.

Lê Trí Thành không lập tức mở miệng mà gờ tay vuốt ve má cô.

“Lâm Thiển.” Đôi mắt anh lúc này tối thẫm hơn bầu trời đêm ngoài cửa sổ: “Em đã đánh giá thấp bản thân, đồng thời đánh giá anh quá cao.”

Câu nói vừa rồi của Lâm Thiển trên thực tế là cảm nhận trực quan của cô. Cảm nhận này xuất hiện từ cuộc chiến với Tư Mỹ Kỳ. Vì vậy lúc đó cô mới né tránh Lê Trí Thành, không chịu chấp nhận anh.

Bây giờ thốt ra miệng, trong lòng cô ngược lại hết sức nhẹ nhõm. Nghe Lê Trí Thành nói vậy, Lâm Thiển lơ mơ hiểu ý anh, cô liền mềm lòng, giơ tay ôm thắt lưng anh.

“Anh là một người đàn ông trước khi làm một thương nhân.” Lê Trí Thành chậm rãi mở miệng: “Anh cũng có khao khát của một người đàn ông... Đó là một người phụ nữ thông minh, dịu dàng, tài hoa không thua kém đàn ông. Cô ấy không rời xa anh, dù anh gặp khó khăn hoạn nạn.”

Ngữ khí của Lê Trí Thành rất bình thản nhưng Lâm Thiển cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cô thủ thỉ: “Em không tốt đẹp như anh nghĩ...”

“Có hay không, trong lòng anh biết rõ.” Lê Trí Thành đáp.

Lâm Thiển càng ôm chặt thắt lưng người đàn ông: “Ừ... thật ra em khiêm tốn ấy mà. Anh nói tiếp đi...”

“Trước khi trở thành sĩ quan chỉ huy quân sự, điều mà anh được giáo dục đầu tiên không phải là bày mưu lập kế, mà là...” Giọng anh trở nên nghiêm nghị: “Lòng trung thành.”

Khóe miệng Lâm Thiển cong lên. Người đàn ông này thật là... bày tỏ tình cảm cũng không giống người bình thường, nhưng lại khiến đối phương dễ dàng rơi vào lưới tình do anh dệt.

“Lâm Thiển.” Lê Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Anh biết rõ bản thân muốn gì, cũng biết rõ thứ gì có giá trị nhất đối với anh, bất kể là thành quả kinh doanh hay phụ nữ. Anh có thể bỏ Aito mà không chớp mắt, đó là bởi vì anh biết rõ, tiền bạc không còn, chúng ta có thể kiếm lại, nhãn hiệu sản phẩm sụp đổ, chúng ta có thể tái tạo, bỏ lợi ích cũ sẽ thu về lợi ích mới. Là người đứng đầu Ái Đạt, là một sĩ quan chỉ huy quân sự, chịu trách nhiệm về sự sống còn của hàng trăm hàng ngàn người, anh phải luôn suy tính cân nhắc thiệt hơn.”

Lâm Thiển vô thức gật đầu.

“Nhưng em thì khác.” Lê Trí Thành nâng mặt cô, đồng thời nói nhỏ: “Người phụ nữ anh phải dùng cả trái tim để đánh đổi, bất luận thể nào anh cũng sẽ không buông tay.”

29. Chương 29

Màn đêm yên tĩnh. Lâm Thiển nằm trên giường, lắng nghe tiếng động trong nhà tắm. Đến khi có tiếng mở cửa, cô lập tức nhắm mắt, giả vờ ngủ say.

Lê Trí Thành rửa mặt, khi đi về phòng ngủ, thấy Lâm Thiển đã nằm im, hai mắt nhắm nghiền. Nhưng là một quân nhân, nhãn lực của anh rất tốt, tấm bia di động nằm ngoài phạm vi một trăm mét anh còn bắn trúng nữa là người phụ nữ cách anh có mấy mét. Hàng mi của cô rung rung, rõ ràng vẫn chưa say giấc nồng.

Lê Trí Thành đi đến bên giường, lặng lẽ cởi quần áo. Giống như phần lớn đàn ông, anh chỉ mặc quần lót khi đi ngủ. Lâm Thiển hé mắt, lơ mơ nhìn thấy anh kéo chăn nằm xuống.

Lâm Thiển tiếp tục nằm im bất động. Sau đó, Lê Trí Thành từ từ áp sát, đặt tay lên eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Em ngủ chưa?”

“Rồi.” Lâm Thiển trả lời một từ, mắt vẫn không mở ra.

“Em đã “tiêu hóa” xong chưa?” Lê Trí Thành lại hỏi.

Vừa rồi trong thư phòng, sau mấy câu tâm tình của anh, Lâm Thiển tuy dạt dào cảm xúc nhưng vẫn cứng miệng: “Em hiểu rồi, em cần “tiêu hóa” thêm”.

Thật ra phụ nữ là vậy, một khi bạn muốn “chiến tranh lạnh” với người đàn ông của mình, cho dù anh ta giải thích rất có lý, lý trí đã chấp nhận nhưng bạn vẫn không muốn giảng hòa ngay.

Lâm Thiển là người phụ nữ tinh táo. Cô hiểu rõ, Lê Trí Thành làm vậy mới là sự lựa chọn đúng đắn. Anh từng nói, anh không chủ động tính kế với người khác. Anh cũng nói, nếu không chủ động tấn công Tân Bảo Thụy, Ninh Duy Khải trước sau gì cũng sẽ tung ra nhân hiệu mới, tiêu diệt nhân hiệu vừa khởi sắc Vinda. Lúc bấy giờ, tất cả mọi người đang chìm trong niềm hân hoan khi công ty trở mình thành công, chỉ có Lê Trí Thành nhìn ra mặt nguy hiểm ở đằng sau. Do đó, anh mới đi một nước cờ vô cùng táo bạo.

Nhưng lý trí là một đằng, tình cảm là một nẽ. Lâm Thiển quay lưng về phía anh: “Chưa, em còn phải nghĩ vài ngày.”

Một khi đã là người dùng trái tim đánh đổi, vậy thì cô cũng có quyền tùy ý phát tiết đúng không?

Cô nên sớm xem cảm nang diệp kế của anh, để sau này đỡ rơi vào tình trạng mờ mịt rồi lo lắng không đầu.

Lâm Thiển ngẫm nghĩ, cảm thấy vẫn không nên xem thì hơn.

Tuy từ trước đến nay, Lê Trí Thành đều giành thắng lợi, nhưng con đường này không phải không có mạo hiểm và gian nan. Nếu anh không tìm được doanh nghiệp vật liệu chất lượng tốt giá rẻ như Minh Đức, nếu ông chủ Minh Đức không chấp nhận bán cổ phần cho anh; hoặc Ninh Duy Khải không trúng kế, không tung ra sản phẩm Sa Ưng... liệu anh có ngày hôm nay?

Chắc chắn anh phải chịu áp lực gấp nhiều lần người bình thường, từng bước đi như trên lớp băng mỏng. Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Thiển lại mềm đi mấy phần.

Lúc này, cảm nhận thấy Lê Trí Thành hít thở đều đều, bàn tay đặt trên eo mình bất động, Lâm Thiển chăm chú lắng nghe. Không phải anh ngủ say rồi đấy chứ?

Hừ, cô còn đang ra sức tìm lý do tha thứ cho anh, anh cứ thế đi ngủ luôn. Lâm Thiển lại tiếp tục vênh tai lên nghe, quả nhiên không có động tĩnh. Cô không nhịn nổi, liền ngoảnh mặt về phía anh.

Ai ngờ vừa quay đầu, cô liền bắt gặp đôi mắt sáng ngời, không biết Lê Trí Thành yên lặng nhìn cô bao lâu rồi.

Lâm Thiển lại mềm lòng, nghe anh nói: “Mấy ngày đi công tác, anh rất nhớ em.”

Viễn mắt Lâm Thiển đột nhiên hơi cay cay, cô đáp khẽ: “Em cũng vậy.”

Em luôn nhớ anh, từng giây từng phút.

Không rõ ai chủ động hôn trước, chỉ biết buổi tối hôm nay, sự đụng chạm của Lê Trí Thành dịu dàng hơn bất cứ lần nào trước đó, phản ứng của Lâm Thiển cũng kịch liệt hơn bất cứ lần nào trước đó. Bờ môi anh từ từ di chuyển xuống dưới, anh hôn lên mỗi tấc da trên toàn thân cô, còn cô ôm chặt cổ hoặc thắt lưng anh. Tâm trạng ảm ức, buồn phiền, lo lắng, hụt hẫng và nhớ nhung trong mấy ngày qua hoàn toàn tan biến trong bàn tay và môi lưỡi của anh.

Cuối cùng, khi thân thể hai người hòa quyện để cùng nhau giải phóng, Lâm Thiển chợt có cảm giác như được giải thoát. Cô nghĩ, hóa ra là vậy, thân thể gần bó sẽ khiến linh hồn của hai người càng xích lại gần nhau hơn. Bởi vì trong tình yêu, hai người mới bộc lộ sự nguyên thủy nhất, chân thực nhất của bản thân, mới bộc lộ dự vọng trần trụi nhất trong nội tâm.

Bởi vì hy vọng có anh một cách triệt để nên em mới thất vọng, mới sầu não. Bởi vì em hy vọng chúng ta không có khoảng cách, không xa lạ.

Trung thành hay xảo quyệt cũng thế, bày mưu tính kế cũng vậy. Đó là vì em yêu anh, em muốn trở thành người hiểu anh nhất trên thế giới này. Em muốn kể vai anh, chứ không phải đứng trong sương mù ngược nhìn anh.

Vì vậy, em sẽ không trốn tránh, không sợ hãi nữa. Từ nay về sau, em muốn thấy con người chân thực nhất của anh, như vậy em mới không đau lòng.

Ngoài cửa sổ, sao trời lấp lánh. Lâm Thiển đã vô cùng mệt mỏi, cô tựa vào vai Lê Trí Thành, mơ hồ hỏi: “Sau này, em muốn xem trước cảm nang diệu kế của anh.”

“Được.”

“Nếu thất bại, anh không được cảm thấy mất thể diện đâu đấy.”

Anh cười: “Không đâu.”

“Lần này Aito thất bại, công nhân viên của Ái Đạt chắc sẽ rất đau lòng.”

“Chỉ là tạm thời, anh sẽ bù đắp.” Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp: “Em sẽ quên kể cuối cùng “Dị quân đột khởi” rồi hay sao? Vào thời điểm này sang năm, chúng ta sẽ mở rộng toàn diện nhãn hiệu Aito để chiếm lấy thị trường túi xách thông thường và túi xách da ngoại của Tân Bảo Thụy.”

Lâm Thiển lặng thinh. Thì ra Aito không phải quân cờ bỏ đi, mà là một quân cờ có tác dụng, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi.

Hai người lại nằm yên một lúc, Lâm Thiển đột nhiên hỏi: “Lần trước anh nói, anh có hứng thú với em từ lần gặp đầu tiên?”

Vài giây sau, Lê Trí Thành mới trả lời: “Ừ.”

“Em cũng thế.”

Lê Trí Thành không lên tiếng, lại cúi đầu hôn cô.

Ngày hôm sau, trời vẫn chưa sáng hẳn, Lâm Thiển đã tỉnh giấc. Nhiều năm ngủ một mình quen rồi, bây giờ bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, thật ra cô vẫn chưa thích ứng.

Đàn ông quả nhiên thích ứng với hoàn cảnh nhanh hơn phụ nữ. Lâm Thiển ngẩng gương mặt trong giấc nồng của Lê Trí Thành ở khoảng cách gần. Hơi thở của anh phả vào trán, mang theo một mùi hương khiến cô xốn xang.

Nghĩ đến cuộc trò chuyện vào buổi tối hôm qua, cô chợt có cảm giác như một giấc mơ. Sau khi tỉnh mộng, trong lòng hơi trống trải. Nhưng khi bắt gặp ánh bình minh ngoài cửa sổ, báo hiệu một ngày mới bắt đầu, trong lòng cô dường như tràn đầy động lực và hy vọng.

Có lẽ, đây chính là tình yêu? Tình yêu khiến con người buồn vui, nhưng không thể dứt ra.

Lâm Thiển lại ngẩng thêm anh một lúc, mới chuẩn bị xuống giường. Lê Trí Thành tuy ngủ say nhưng vẫn có sự cảnh giác cao độ. Cô vừa động đây, anh liền mở mắt nhìn cô.

“Chào buổi sáng...” Giọng Lâm Thiển nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Chào buổi sáng.” Anh lật người đè cô xuống dưới thân.

Nặng quá, trọng lượng của người đàn ông đè hết lên người Lâm Thiển, bảo sao không nặng. Cô luồn tay vào mái tóc đen của anh, thủ thỉ: “Anh... lại muốn rồi?” Hầu như sáng nào anh cũng có ham muốn, cô đã quen từ lâu. Cô hỏi câu này bằng giọng điệu vô cùng dịu dàng.

Lê Trí Thành không trả lời, chỉ vén áo ngủ của Lâm Thiển, bắt đầu hôn lên ngực cô.

Lâm Thiển quen mặc quần áo đi ngủ. Vì vậy, sau mỗi cuộc ái ân, cô đều mặc váy ngủ và quần lót. Thật ra, hai người mới chung chăn gối năm sáu buổi tối, nhưng sáng nào anh cũng lột đồ của cô một lần.

Thường thức xong bộ ngực, quả nhiên Lê Trí Thành di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng cởi quần cô. Lâm Thiển rên khẽ một tiếng, tưởng anh sẽ dùng ngón tay như thường lệ. Ai ngờ anh tách hai đùi cô rồi cúi đầu xuống nơi riêng tư của người phụ nữ.

Lâm Thiển cứng đờ người. Lúc này, anh đã hôn lên nơi tiêu hồn đó. Lâm Thiển không chịu nổi, vội đẩy đầu anh: “Đừng chạm vào chỗ đó...”

Một khi Lê Trí Thành đã quyết chí, làm sao có thể bị cô dao động? Anh đáp khẽ: “Đừng động đây.” Đầu lưỡi tiến vào sâu hơn.

Cảm giác như bị điện giật không biết từ đâu dội về, trong nháy mắt bao trùm toàn thân Lâm Thiển, cuối cùng đánh vào trái tim cô. Lâm Thiển liền co chân theo phản xạ. Tuy biết đây là một trong những phương thức ái ân nhưng đối với người phụ nữ chưa có kinh nghiệm như cô, cảnh tượng này đúng là quá chấn động.

Đặc biệt, đối tượng vào thời khắc này không phải ai khác, mà chính là người cầm trịch ở Ái Đạt, người đàn ông luôn lạnh nhạt mạnh mẽ khiến nhân viên kính nể, là doanh nhân quay “anh cả” của ngành Tân Bảo Thụy như chong chóng.

“Sao anh lại làm vậy...” Lâm Thiển thở dốc.

Lệ Trí Thành đáp: “Có người không yên tâm về anh. Anh cần phải chứng minh sự trung thành của mình.”

Lâm Thiển ngậy ra, khóe miệng cong lên, nhưng do xấu hổ, cô lại một lần nữa đẩy đầu Lệ Trí Thành: “Trung thành với chuyện này có quan hệ gì? Logic của anh kiểu gì thế không biết?”

Lệ Trí Thành tỏ ra kiên quyết: “Lâm Thiển, hãy chuyên tâm.”

Lâm Thiển: “Em cần chuyên tâm làm gì cơ chứ?”

“Cảm nhận.”

Nói xong hai từ này, Lệ Trí Thành tiếp tục công cuộc khơi gợi khoái cảm của người phụ nữ. Một dòng khí nóng từ nơi sâu trong thân thể trào ra, Lâm Thiển đỏ bừng mặt, toàn thân cô chỉ còn cảm giác dễ chịu và kích thích. Dưới tác động của anh, cô ngày càng đánh mất phương hướng, mất đi khả năng ngôn ngữ, chỉ còn hơi thở gấp gáp và từng tiếng nấc nghẹn.

Nơi sâu trong cơ thể Lâm Thiển tựa hồ bùng nổ, khiến cô như bị chôn vùi trong đó. Cô giãy giụa, muốn đạp Lệ Trí Thành, nhưng dường như anh biết rất rõ làm thế nào mới khiến cô hoàn toàn mê loạn. Anh giữ chặt hai chân cô, tiếp tục tấn công nơi nhạy cảm nhất, cho đến khi cô bị đẩy lên hết đỉnh cao này tới đỉnh cao khác.

Cuối cùng, kích tình dần tiêu tan, Lệ Trí Thành nằm bên cạnh, ôm cô vào lòng. Lâm Thiển cho rằng, sau khi khiến cô thỏa mãn, anh sẽ tiến vào như mọi bữa. Nào ngờ anh không hành động, mà nằm nghiêng người nhìn cô chăm chú.

“Có dễ chịu không em?” Anh hỏi.

Lâm Thiển đỏ mặt, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, cô lí nhí đáp: “Vâng.” Sau đó, cô gơ tay che mặt, liếc trộm Lệ Trí Thành qua kẽ ngón tay: “... Rất dễ chịu.”

Khóe mắt Lệ Trí Thành ẩn hiện ý cười. Vẻ mặt của anh dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Thiển đột nhiên hiểu ra vấn đề. Anh cũng muốn cô dùng cách vừa rồi với anh. Lâm Thiển lập tức quay đầu sang một bên, giả bộ thản nhiên như không: “Anh còn ngủ nữa không? Máy giờ rồi?”

“Bảy giờ. Chúng ta dậy đi.”

Lâm Thiển lập tức gật đầu: “Vâng.”

Lệ Trí Thành ngồi dậy, bật đèn đầu giường, bắt đầu mặc quần áo. Lâm Thiển vẫn nằm nguyên một chỗ, lặng lẽ quan sát anh. Thấy anh tỏ ra bình thản, không nhắc tới dự niệm vừa rồi, cô lại có chút thương xót.

Thật ra... cô không bài xích chuyện đó, chỉ là cảm thấy xấu hổ. Sáng nay, cô được giải phóng, còn anh phải kiềm chế từ đầu đến cuối. Vậy sau này... cô cũng sẽ thỏa mãn anh.

Sau này là từ khiến con người rung động biết bao. Cô và anh vẫn còn rất nhiều “sau này.” Hai người sẽ ngày càng xích lại gần nhau, sẽ càng yêu nhau hơn.

Rất lâu sau này, khi hồi tưởng lại cuộc trò chuyện chân thành vào buổi tối hôm đó, trong lòng Lâm Thiển vẫn còn cuộn sóng. Cô cảm thấy may mắn vì khi xuất hiện mâu thuẫn, cả cô và Lệ Trí Thành đều không giấu giếm, mà dùng phương thức giao lưu thẳng thắn nhất, để hai bên thấu hiểu và trân trọng nhau.

Cô nghĩ, thật ra Lệ Trí Thành đã nói sai một câu. Không phải cô đánh giá cao anh, mà là đánh giá thấp anh. Giống như anh nói, bởi vì bụng dạ thâm sâu nên anh càng nhìn thấu đáo cuộc đời và tình yêu hơn

người bình thường. Đằng sau những ích lợi, sự cảm dỗ phù hoa, anh thật sự không đòi hỏi nhiều, chỉ cần cô ở bên cạnh anh đến đầu bạc răng long là đủ.

Tình yêu của hai người sau mâu thuẫn nhỏ, tiếp tục phát triển ổn định. Sự nghiệp của Ái Đạt cũng bước vào giai đoạn mới theo định hướng của Lê Trí Thành.

Ngày hôm sau đi làm, tầng lớp quản lý của công ty thảo luận sôi nổi. Có người đề nghị cứ tiến hành cạnh tranh trực tiếp với Sa Ứng, nhưng cũng không ít người lo lắng, chống lại Tân Bảo Thụy chẳng khác nào trứng chọi đá. Mấy lãnh đạo cấp cao biết rõ nội tình đều giữ thái độ im lặng.

Cuối cùng, Lê Trí Thành tổng hợp ý kiến của mọi người, đưa ra sách lược “Bảo vệ thành quả kinh doanh hiện thời, không đối đầu trực diện với Sa Ứng.”

Vào cuối năm đó, ngoài nhãn hiệu Vinda mang lại lợi nhuận ổn định, Aito tuy bị thu hẹp thị phần nhưng khoản lãi khổng lồ trong mấy tháng đầu tiên cộng với tiền bồi thường vi phạm hợp đồng của Minh Đức, tính ra cũng không bị lỗ.

Trong khoảng thời gian đó, Lê Trí Thành tập trung tinh lực vào việc nâng cao trình độ quản lý nội bộ và nghiên cứu sáng tạo. Đến hết tháng mười hai, tổng doanh thu của Ái Đạt đã khôi phục mức trước khi xuống dốc, giành lại vị trí thứ hai trên thị trường, công nhân viên nhận được tiền thưởng hậu hĩnh.

Trong khi đó, cục diện ngành sản xuất túi xách cũng có sự thay đổi mới.

Một năm sau.

Đài Loan vào tháng bảy, thời tiết nóng bức, từng cơn gió biển mang theo mùi tanh tanh thối tởi, khiến con người cảm thấy dính nhơm nhớp từ đầu đến chân.

Lâm Thiển mặc áo sơ mi kiểu bộ đội ngắn tay và quần short, đầu đội mũ che nắng màu trắng. Cô đang lái một chiếc xe Jeep, phóng nhanh trên con đường nhỏ xuyên qua rừng cây rậm rạp. Ánh nắng như từng miếng vàng, dát trên lối đi phía trước.

Lái thêm mười mấy phút là đến một dãy nhà nhỏ màu trắng tinh mịn, Lâm Thiển dừng ô tô trước cửa một ngôi nhà, cầm túi đồ ăn sáng xuống xe rồi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng sáng sủa, không khí thoáng thoảng hương trà thơm ngát.

Lê Trí Thành đang ngồi đọc sách ở chiếc ghế tựa bên cửa sổ, bộ dạng thoải mái và biếng nhác. Nghe tiếng động, anh liền nhướng mắt nhìn Lâm Thiển.

Lâm Thiển mỉm cười với anh.

Lê Trí Thành cũng mặc áo sơ mi xanh theo phong cách bộ đội, trông vô cùng tuần tú. Không thể không thừa nhận, thân hình vai rộng, eo nhỏ, chân dài của anh rất thích hợp với quân trang, ngấm bao nhiêu lần cũng không biết chán.

Có điều, thân dưới của anh... khụ khụ khụ, là một quần short bãi biển hoa văn màu xanh lá cây.

Quần short này không hợp với khí chất của Lê Trí Thành, nhưng Lâm Thiển cảm thấy, Boss nhà cô rất có phong độ, dù mặc đồ đường phố, anh vẫn đầy phong cách và nổi bật.

Lâm Thiển gật đầu đi đến bên anh: “Không tồi.” Cô nở nụ cười đắc ý: “Không ngờ anh cũng chịu mặc bộ đồ này.”

Hôm qua khi cô mua về, Lê Trí Thành chỉ chau mày nhìn cô, chẳng nói có mặc hay không. Hôm nay anh đã chủ động khoác lên người.

Lê Trí Thành đặt quyển sách xuống bàn: “Em nghĩ điển cố “Đốt lửa giỡn chư hầu”[1] là ở đâu ra?”

[1] Đốt lửa giỡn chư hầu (Phong hỏa hí chư hầu) là điển cố xuất phát từ thời Tây Chu. Chu U Vương là bạo quân khét tiếng, có một ái phi tên Bao Tự. Bao Tự vô cùng xinh đẹp, được nhà vua sủng ái, nhưng nàng không bao giờ cười. Chu U Vương tuyên bố: “Nếu ai khiến nương nương cười sẽ được thưởng một núi

vàng.” Sau đó có người hiến kế trò “đốt lửa giỡn chư hầu” để đổi lấy nụ cười của Bao Tự. Chu U Vương dẫn Bao Tự lên tháp cao, sau đó sai người đốt lửa. Chư hầu ở xung quanh tưởng giặc Tây Nhung xâm lược, vội vàng đến cứu viện. Thấy cuộc sống trong thành vẫn bình thường, các chư hầu ngơ ngác nhìn nhau rồi lục tục kéo quân về. Chứng kiến cảnh tượng này, Bao Tự bật cười. Nhưng sau đó, khi giặc Tây Nhung thật sự xâm lược, Chu U Vương đốt lửa cầu cứu, các chư hầu tưởng ông ta giỡn chơi như trước nên không mang quân ứng cứu. Cuối cùng, Chu U Vương bị giết chết, nhà Tây Chu diệt vong.

Lâm Thiển hơi ngây ra, sau đó cười tủm tỉm. Câu nói của Lệ Trí Thành có nghĩa là mặc bộ đồ này để đổi lấy nụ cười của hồng nhan.

Lúc này, Lệ Trí Thành ngồi thẳng người, gơ tay kéo Lâm Thiển ngồi xuống đùi anh, sau đó cất giọng trầm trầm: “Lừa đảo.”

Lâm Thiển mỉm cười. Cô đến Đài Loan từ mấy hôm trước để theo dõi việc sản xuất vật liệu mới, còn Lệ Trí Thành tối qua mới tới.

Đúng như Lệ Trí Thành dự đoán, một năm nay, sự phát triển của Minh Đức bùng bùng như vũ bão. Minh Đức không chỉ nhận được đơn đặt hàng khổng lồ từ Tân Bảo Thụy, mà còn cung cấp vật liệu cho một số doanh nghiệp sản xuất túi xách ở trong nước và Đông Nam Á. Sản lượng ngày càng tăng cao, quy mô nghiệp vụ ngày càng mở rộng nên Lệ Trí Thành và Lâm Thiển thường phải sang Đài Loan công tác.

Tuy nhiên, bọn họ không bận tới mất mũi như thời kỳ Vinda và Aito tung ra thị trường vào năm ngoái. Bây giờ hai người nhàn rỗi hơn nhiều, đúng là “ngồi nhà đợi đêm tiền” như lời phát biểu của Cố Diên Chi.

Nghĩ đến khoảng thời gian vất vả mệt nhọc, Lâm Thiển và Lệ Trí Thành đều cảm khái vô hạn.

Còn tình cảm của hai người thì sao?

Nói ra cũng kỳ lạ, một năm nhanh chóng trôi qua, tình cảm của họ vẫn rất tốt đẹp. Hai người mỗi ngày cùng đi làm và tan sở, thỉnh thoảng cùng đi công tác, có lúc mỗi người một nơi, xa nhau dăm bữa đến nửa tháng.

Lúc ở bên nhau quán quýt ngọt ngào, xa nhau nỗi nhớ nhưng tăng gấp bội. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, tựa hồ chẳng có gì thay đổi, cô vẫn thích anh như thuở ban đầu, còn anh vẫn khao khát cô như vậy.

Liệu có phải khi chìm đắm trong biển tình thời gian đều trôi rất nhanh?

Tối qua, Lệ Trí Thành xuống máy bay, đến ngôi nhà nghỉ mát ở gần nhà máy đã hơn một giờ sáng. Tiểu biệt thăng tân hôn, Boss đại nhân tất nhiên đòi hỏi nhưng Lâm Thiển thương anh cả ngày mệt mỏi, khuyên anh đi nghỉ sớm. Đồng thời cô hứa, sáng mai... nhất định sẽ thỏa mãn anh.

Kết quả, sáng nay khi cô tỉnh giấc, Lệ Trí Thành vẫn chưa thức dậy. Lâm Thiển chợt nhớ ra, công nhân của nhà máy từng giới thiệu với cô, gần thị trấn nhỏ có một quán đồ ăn Đài Loan bán món bánh cuộn rau rất ngon. Thế là cô hớn hờ lái xe đi mua.

Vì vậy vào thời khắc này, Lệ Trí Thành mới nói với cô “lừa đảo”.

Lâm Thiển gơ túi đồ ăn đến trước mặt anh: “Tại em muốn thỏa mãn mồm miệng anh ấy mà.”

Lệ Trí Thành nhìn túi đồ ăn, lại dời mắt sang gương mặt ửng hồng của người phụ nữ: “Đút cho anh đi.”

Lâm Thiển: “...Vâng.”

Cô mở túi giấy, cầm bánh cuộn đưa vào miệng Lệ Trí Thành. Anh thuận theo tay cô, cắn một miếng. Một tay anh ôm eo Lâm Thiển, một tay gõ nhẹ trên đầu gối cô.

Lâm Thiển trừng mắt với Lệ Trí Thành, có ăn cái bánh anh cũng bày ra bộ dạng thản nhiên, khổng chế toàn cục diện.

Hơn nữa, sau một thời gian dài chung sống, cuối cùng cô cũng phát hiện trên con người Boss có một “thói hư tật xấu” được che giấu rất kỹ. Thật ra ngay từ đêm đầu tiên, “thói hư tật xấu” này đã có dấu hiệu bộc lộ. Lúc đó chẳng phải anh bắt cô cởi quần áo của anh? Ngoài quần áo trên người mình, cô còn phải cởi quần áo cho anh. Lúc bấy giờ Lâm Thiển cảm thấy hơi kỳ lạ, Lệ Trí Thành ở trên giường nắm quyền chủ

đạo từ đầu đến cuối, tại sao mỗi việc cởi quần áo lại để cô làm? Hơn nữa, chẳng phải đàn ông rất thích lột đồ phụ nữ? Sao đến lượt anh lại hoàn toàn trái ngược?

Sau đó, Lâm Thiển dần phát hiện, tuy bình thường Boss rất kiệm lời, bất kể trên giường hay dưới giường cũng đều không chế tuyệt đối, nhưng trên thực tế, anh... khụ khụ, cũng hơi bá mồm người. Chỉ là đặc điểm này ẩn giấu dưới vỏ bọc trầm mặc mạnh mẽ, là chuyện rất nhỏ không đáng kể, nếu không tinh ý sẽ chẳng thể phát hiện.

Ví dụ, Lê Trí Thành rất thích cô ngồi lên đùi anh. Bình thường nhàn rỗi ở nhà, ai làm việc người nấy, Lâm Thiển tự nhiên bị anh kéo ngồi lên đùi. Lúc đầu, cô còn tưởng anh muốn “giao lưu sâu hơn”, ai ngờ anh chỉ ôm cô, trong khi vẫn cúi đầu đọc sách. Kết quả anh đọc rất chăm chú, còn cô không thể tập trung tinh thần.

Ví dụ, Lê Trí Thành thích cô cởi quần áo cho anh, cũng thích cô hôn cằm anh. Tuy Lâm Thiển từng nói, đây là bộ phận cô thích nhất, nhưng không phải mỗi lần thân mật, cô đều hôn chỗ đó. Thế là có lúc, anh trực tiếp ấn cô xuống dưới cằm anh, hỏi nhỏ: “Chẳng phải em nói thích nơi này hay sao?”

Lại ví dụ, kết thúc mỗi chuyến công tác, dù muộn đến mức nào, anh cũng sẽ về nhà ngay. Buổi sáng thức dậy, nếu không bận rộn, anh sẽ bày tỏ “sự trung thành” của mình... Ví dụ bây giờ, anh để cô ngồi trong lòng anh, tự tay đút cho anh ăn.

Lê Trí Thành nhanh chóng ăn xong, Lâm Thiển nhìn anh bằng ánh mắt chờ mong: “Mùi vị thế nào?”

“Bình thường.” Anh đáp.

“Thế à?” Lâm Thiển ném túi giấy vào thùng rác. Vừa quay đầu, Lê Trí Thành đã cúi xuống hôn cô.

“Chẳng phải em nói muốn thỏa mãn mồm miệng anh hay sao?” Anh cắn cổ cô một cái.

Lời nói đầy tính ám chỉ, mặt Lâm Thiển nóng ran. Liếc đồng hồ thấy thời gian còn sớm, cô giơ tay ôm cổ anh: “Anh muốn... thỏa mãn thế nào?”

Lê Trí Thành bế cô đứng dậy, đi về phía chiếc giường lớn.

...

“Có nhớ anh không?”

“Lê Trí Thành, chúng ta ở bên nhau hơn một năm rồi. Sao em ngày càng nhớ anh hơn thế nhỉ?”

Căn phòng tràn ngập ánh ban mai trong xanh, xung quanh vô cùng tĩnh mịch, chỉ có đôi nam nữ triền miên quần quýt.

Mười giờ sáng, Lê Trí Thành và Lâm Thiển đến văn phòng của Ưông Thái Thức đứng hẹn.

Nhìn thấy hai người, Ưông Thái Thức cũng không khách sáo, hỏi thân tình: “Cô cậu đã ăn sáng chưa? Chưa ăn thì đi căn tin của công nhân viên đi?”

Lê Trí Thành mỉm cười: “Chúng tôi ăn rồi, bánh cuốn rau, mùi vị rất ngon.”

Ưông Thái Thức cười, lại giới thiệu với anh các món ăn ngon của Đài Loan. Lâm Thiển đứng bên cạnh, trong lòng xốn xang.

Sáng nay anh nói, mùi vị của bánh cuốn rất bình thường. Câu vừa rồi của anh có nghĩa, “mùi vị của cô rất tồi.”

Kết luận của cô quả nhiên chính xác, người đàn ông này ngày càng “xấu xa”, đặc biệt đối với cô.

Lô vật liệu mà Minh Đức mới sáng chế đã đi vào sản xuất. Lô vật liệu này không chỉ có tính năng thông thường như chống thấm, chống bắn... mà nhẹ và bền hơn. Đây chính là vật liệu Lê Trí Thành dùng vào mẫu túi xách mới trong tương lai.

Ba người đi vòng quanh dây chuyền sản xuất một lúc, Lê Trí Thành lên tiếng: “Nhà máy mới ở khu vực Hoa Trung và Hoa Nam đã xây xong, còn khu vực Hoa Bắc và Hoa Đông bắt đầu đào móng, Ông tổng hãy sắp xếp thời gian đi thăm quan một chuyến.”

Ông Thái Thức không đáp lời, mà nhìn đôi nam nữ đối tác trước mặt rồi phóng tầm mắt về phía khu nhà xưởng đã mở rộng gấp mấy lần so với trước kia, ông đột nhiên có chút cảm khái.

“Trí Thành, Lâm Thiển.” Ông từ tốn mở miệng: “Không ngờ Ông Thái Thức tôi đến lúc tuổi già còn có thể “bay cao”.”

Lê Trí Thành và Lâm Thiển đều cười. Ông Thái Thức nói tiếp: “Cô cậu đừng vội quay về, ở Đài Loan chơi vài ngày. Tối nay bà nhà tôi nấu lẩu, cô cậu đến ăn cơm cho vui.”

Lê Trí Thành lập tức nhận lời.

Buổi chiều rảnh rỗi, Lê Trí Thành và Lâm Thiển tay trong tay đi dạo phố như những cặp tình nhân bình thường.

Trong năm vừa qua, Lâm Thiển chủ yếu phụ trách mảng vật liệu nên cô thường xuyên đi Đài Loan, do đó thông thuộc nơi này hơn Lê Trí Thành. Thế là cô dẫn anh đi lang thang trên đường phố sầm uất.

Cảnh sắc xung quanh không quan trọng, người qua đường cũng không quan trọng, quan trọng là người ở bên cạnh bạn và tâm tình của bạn. Trước kia, đi dạo ngoài phố cùng Lê Trí Thành, mỗi giây mỗi phút đều cảm thấy ngọt như đường mật. Còn bây giờ, tâm tình của cô cũng có sự thay đổi. Ở bên cạnh anh có cảm giác tương tự vị mật ong hơi ngọt, nhưng thấm thấu toàn thân cô, trở thành thói quen không thể dứt bỏ.

Có lẽ do bệnh nghề nghiệp, hai người bắt gặp đi tới khu vực sầm uất nhất thành phố. Nơi này tập trung một số nhãn hiệu túi xách nổi tiếng châu Á. Hai người đi dưới ánh đèn nhấp nháy của tòa trung tâm thương mại, nhìn thấy quảng cáo của DH trên màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn treo trên đỉnh tòa nhà đối diện. Quảng cáo rất ấn tượng và thời thượng, bên dưới xuất hiện dòng chữ: Lượng tiêu thụ năm đứng đầu châu Á.

Lâm Thiển lặng lẽ xem một lúc, trong đầu chợt hiện lên dáng vẻ của Ninh Dục Khải. Không biết bây giờ anh ta thế nào rồi?

Cô lại ngẩng đầu về phía trước. Thật tình cờ, cách đó không xa là một tấm biển quảng cáo của Minh Đức. Trên màn hình màu đen là bốn chữ MIND màu bạc đơn giản sáng trưng.

Lâm Thiển quay sang Lê Trí Thành: “Tuần sau anh định gặp Ninh Dục Khải thật sao?”

Lê Trí Thành gật đầu. Lâm Thiển thở dài: “Chắc anh ta sẽ muốn đánh anh một trận.”

Khóe miệng Lê Trí Thành nhếch lên: “Sớm muộn Ninh Dục Khải cũng biết anh và em là cổ đông lớn của Minh Đức.” Anh liếc cô một cái: “Không có bạn bè vĩnh viễn...”

Lâm Thiển tiếp lời: “Cũng không có kẻ địch mãi mãi.”

Đàn ông trên thương trường chỉ có lợi ích là vĩnh viễn.

Lâm Thiển biết rõ nguyên nhân tại sao Lê Trí Thành lại sắp xếp cuộc gặp với Ninh Dục Khải vào thời điểm này.

Bởi vì trong một năm qua, Sa Ứng và Minh Đức đã bị ràng buộc vào nhau. Lâm Thiển không rõ Lê Trí Thành có dự liệu trước cục diện này, nhưng hai nhãn hiệu đúng là phát triển với tốc độ nhanh chóng mặt.

Tuy nhiên, theo cá nhân Lâm Thiển, Minh Đức phát triển tốt hơn Sa Ứng một chút. Giống như việc chip vi xử lý Intel có mặt trong máy tính của các nhãn hiệu lớn, nó đã đẩy danh tiếng đến tận tầng lớp người tiêu dùng. Vì vậy cuối cùng, Intel không chỉ đơn giản là công ty cung cấp linh kiện mà nhãn hiệu ngày càng củng cố địa vị của mình.

Bây giờ Minh Đức cũng vậy. Kể từ lúc Aito mới ra đời vào năm ngoái, Lê Trí Thành đã chú trọng việc quảng bá nhãn hiệu Mind. Hiện tại, người tiêu dùng đều biết, vật liệu sản xuất túi xách Minh Đức của Đài Loan có chất lượng tốt nhất châu Á.

Mặc dù chuyện Lâm Thiển và Lê Trí Thành là cổ đông lớn của Minh Đức được giữ bí mật nhưng người sáng suốt như Ninh Duy Khải không biết chừng đã sớm phát giác.

Chỉ có điều, bây giờ anh ta và Sa Ứng chắc cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Cùng ngày, Ninh Duy Khải đứng bên cửa sổ văn phòng CEO, phóng tầm mắt ra xa.

Anh ta vừa kết thúc buổi tổng kết kinh doanh quý của Sa Ứng. Tất cả mọi người, từ nhân viên, tâm phúc của anh ta đến nhà cung ứng, đại diện khách hàng lớn... đều tỏ ra phấn khởi. Bởi vì đây là lần đầu tiên một sản phẩm đơn hàng của Tân Bảo Thụy leo lên vị trí quán quân châu Á.

Nghĩ đến đây, Ninh Duy Khải mỉm cười. Nhưng nụ cười không thật vui vẻ, bởi vì vào thời khắc này, trên bàn làm việc của anh ta còn bản báo cáo thành kinh doanh tổng thể của Tân Bảo Thụy trong quý vừa qua. Ngược lại với thành tích của Sa Ứng, lượng tiêu thụ hai sản phẩm túi xách thông thường và túi xách da ngoại giảm một cách rõ rệt. Vì vậy xét về mặt tổng thể, công ty không đạt lợi nhuận trong quý vừa rồi.

Đứng bất động hồi lâu, cuối cùng Ninh Duy Khải thở dài.

Đúng lúc này, Nguyên Tuấn gõ cửa đi vào, sắc mặt hơi khó coi: “Ninh tổng, đã đến lúc đi trụ sở Chúc thị họp rồi.” Không biết vô tình hay hữu ý, người trợ lý theo Ninh Duy Khải nhiều năm bây giờ luôn thêm từ “Chúc thị” vào sau trụ sở hay tập đoàn.

Ninh Duy Khải gật đầu, đi đến bên bàn làm việc, cầm áo comple vắt ở thành ghế thông thả mặc vào người. Nguyên Tuấn nhìn anh ta, viền mắt đột nhiên hơi cay cay. Anh ta liền ngoảnh mặt đi chỗ khác, cố gắng đè nén tâm trạng.

Trong đầu Ninh Duy Khải lại nghĩ đến một số cuộc điện thoại vào buổi tối hôm qua, từ những người trong nội bộ Chúc thị có mối quan hệ thân thiết với anh ta. Những cuộc điện thoại này đều có mục đích chung là ngầm ám chỉ cho anh ta biết:

“Duy Khải, cuộc họp Hội đồng quản trị vào ngày mai nhiều khả năng “nổi gió”.”

“Duy Khải, tình hình bất lợi đối với cậu.”

“Duy Khải, sau này anh có dự định gì?”

...

Ninh Duy Khải đồng thời nhớ ra, sáng nay rời khỏi nhà, Chúc Hàm Dư đi chân đất, đứng ở huyền quan nhìn anh ta bằng ánh mắt phức tạp, chứa đựng sự ái mộ, áy náy, hoang mang, bất lực...

Cuối cùng, anh ta thất cựa vạt, mặt vô cảm cùng Nguyên Tuấn xuống lầu.

30. Chương 30

Lâm Thiển có một giấc mơ.

Trong mơ, Lê Trí Thành ngồi ở thư phòng làm việc. Cô pha cốc trà nóng cầm sang cho anh, anh giơ tay ôm cô vào lòng. Cảnh tượng này rất quen thuộc, xảy ra vô số lần trong một năm qua, đến mức cô không nhận được, cười tủm tỉm trong giấc mộng.

Sau đó cô đột nhiên nằm trên giường, Lê Trí Thành phủ người xuống, trước mắt Lâm Thiển chỉ còn lại đường nét thân thể anh. Còn anh thì thăm bên tai cô: “Lâm Thiển... cả cuộc đời này anh sẽ không để em rời khỏi anh.”

Lâm Thiển mở mắt, nhận ra mình vẫn đang ở trong ngôi nhà nghỉ ở Đài Loan. Ngoài trời nắng chói chang.

Giữa ban ngày ban mặt, sao cô lại có giấc mơ như vậy? Câu nói “buồn nôn”: “Cả cuộc đời này anh sẽ không để em rời khỏi anh” không thể thốt ra từ miệng Lê Trí Thành. Dù ý nghĩa tương tự, nhưng câu của anh cũng đầy khí thế, đại loại “Người anh dùng trái tim để đánh đổi, dù thế nào anh cũng không buông tay.”

Lâm Thiển mỉm cười, xuống giường, liền nhìn thấy Lê Trí Thành đang ngồi ở ngoài ban công.

Lâm Thiển bất giác cảm thán, chắc chắn... Cố Diên Chi nói đúng thật đấy, cô và anh bây giờ chỉ cần ở nhà thu tiền. Trước kia đều bận bù đầu bù óc, còn bây giờ một người ngủ trưa, một người phơi nắng.

Lâm Thiển đi dép lên đến bên Lê Trí Thành, cúi đầu hôn lên má anh một cái.

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô: “Mơ thấy anh đúng không?”

Lâm Thiển kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Lê Trí Thành cười cười, kéo cô cùng ngồi xuống ghế mây, chậm rãi đưa đưa. Ghế mây có từ lâu đời nên bóng loáng, sờ vào rất dễ chịu.

Thật ra, Lê Trí Thành nghe thấy Lâm Thiển gọi: “Trí Thành, Trí Thành...” trong giấc mơ. Sau đó, khoe miệng cô cong cong.

Tuy nhiên, anh trả lời: “Trực giác.”

Lâm Thiển tròn mắt. Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng gật đầu: “Anh giỏi quá.” Kỳ thực bộ não cô bật ra câu: “Thân thể và tâm linh tương thông.” Nhưng đối với Lê Trí Thành, câu này chẳng khác nào một lời mời mờ ám. Vì vậy, cô lại nuốt xuống cổ họng.

Chắc không có người phụ nữ nào không bị câu nói trên cảm động, Lâm Thiển chớp mắt, ôm cổ anh: “Công nhận hai chúng ta ăn ý thật.”

Lê Trí Thành ngấm gương mặt cô ở cự ly gần: “Bởi vì thân thể và tâm linh tương thông?”

Lâm Thiển liền bịt miệng anh bằng một nụ hôn.

Kết thúc nụ hôn nồng nàn, Lâm Thiển ngồi trong lòng Lê Trí Thành, cùng ngắm đồng ruộng và khu nhà xưởng ở phía xa xa.

Cô và anh quả thật ăn ý, bây giờ hai người đứng là một đôi trời sinh. Không giống một năm trước, lúc mới ở bên nhau, họ vẫn còn xảy ra mâu thuẫn. Thời gian đã dần hóa giải mọi khúc mắc giữa hai người.

Mâu thuẫn để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong đầu Lâm Thiển không phải vụ cô phát hiện Aito trở thành quân cờ bỏ đi, mà là ba tháng sau đó, giữa hai người xuất hiện ý kiến bất đồng.

Lúc bấy giờ, Ái Đạt bắt đầu bí mật nghiên cứu sản phẩm túi xách thông thường mới cho năm sau. Lâm Thiển và nhóm thị trường của cô vẫn chịu trách nhiệm về phương án marketing.

Dù ăn ý đến mấy, cũng không phải lần nào ý tưởng của bọn họ cũng gặp nhau. Lần này, phương án của nhóm Lâm Thiển bị Lê Trí Thành bác bỏ. Hơn nữa, thái độ của anh ta kiên quyết, chỉ bằng bốn từ ngắn gọn: “Không được, làm lại.”

Thật ra phương án đó không phải Lâm Thiển đưa ra ý tưởng chính, mà là một cấp dưới có năng lực của cô thức đêm làm ra. Đó là một cô gái trẻ, nghe Boss lớn phê bình trong cuộc họp, viên mắt cô gái đỏ hoe. Mấy lãnh đạo cấp cao như Cố Diên Chi hay Lưu Đồng không bao giờ quan tâm đến tâm trạng của cấp dưới, cũng thẳng thắn phê bình.

Bắt gặp bộ dạng ủ rũ của cô nhân viên, Lâm Thiển thương xót trong lòng. Thật ra, cô cảm thấy phương án này rất tốt, phục tùng mệnh lệnh của cấp trên không thành vấn đề, nhưng cô cũng cần bày tỏ quan điểm của mình. Thế là Lâm Thiển đứng dậy phát biểu.

Như Lê Trí Thành từng nói, tính cách của Lâm Thiển đôi lúc còn quyết đoán hơn đàn ông, khi tranh luận càng thể hiện rõ điều này. Cô đưa ra một hai ba bốn năm sáu quan điểm sắc bén, chứng minh phương án thật ra rất khả.

Sau khi cô phát biểu xong, phòng hội nghị im lặng như tờ. Cũng không phải người phản đối trước đó đều bị thuyết phục, mà là Lâm Thiển bất thành linh bùng nổ khả năng hùng biện, phân tích đâu ra đấy, khiến mọi người nhất thời không biết phản bác thế nào.

Lệ Trí Thành nhìn cô, khóe mắt thấp thoáng ý cười. Sau đó, anh bình tĩnh mở miệng: “Rất có lý, nhưng định vị sản phẩm không phù hợp với chiến lược chúng ta đặt ra ban đầu, cũng không phải là thứ tôi cần. Hãy làm lại bản khác.”

Anh nói trúng chỗ hiểm, người xung quanh gật đầu tán thành. Cũng có người đứng về phía Lâm Thiển, giữ thái độ im lặng. Lâm Thiển cười không nổi, chau mày ngồi xuống, lạnh nhạt trả lời: “Vâng.”

Về nhà, Lâm Thiển làm mặt lạnh với Lệ Trí Thành. Đương nhiên, cô biết thái độ của mình hơi trẻ con nhưng bởi vì trong lòng vẫn còn bức tức. Cô nghĩ bụng, tuy hai người công tư phân minh nhưng dù thế nào cô cũng là phụ nữ, ít nhất anh cũng phải giữ thể diện cho cô trước đám đông. Thế là lúc ăn cơm, đi tắm, xem tivi, thậm chí đến khi lên giường, Lâm Thiển cũng không để ý đến Lệ Trí Thành.

Còn Lệ Trí Thành thì sao? Thật ra anh chẳng để chuyện này trong lòng. Về nhà, thấy Lâm Thiển tức giận, anh cũng không sốt ruột, còn chẳng nói chẳng rằng thuận theo ý cô.

Lâm Thiển gọi đồ ăn bên ngoài nhưng chỉ đặt một suất của mình. Lệ Trí Thành lập tức gọi điện thoại, kêu một suất giống hệt Lâm Thiển, sau đó ngồi ăn bên cạnh cô. Cô buồn bức né tránh, anh liền kéo cô vào lòng, khiến cô không thể động đậy. Cuối cùng, cô chỉ có thể ngồi trên đùi anh ăn cơm.

Lâm Thiển đi tắm, khóa trái cửa, còn đặt cái ghế chắn ngang cửa. Lệ Trí Thành vẫn dùng chìa khóa mở cửa như thường lệ, đồng thời dễ dàng dẹp chướng ngại vật, đi vào nhà tắm. Anh cũng không làm gì, chỉ đứng bên bồn nhìn cô chăm chú. Lâm Thiển muốn lấy khăn mặt, anh liền cầm đưa cho cô. Lâm Thiển muốn dùng sữa rửa mặt, nhưng cố nhịn, vẫn giữ vẻ mặt khó khăn.

Sau đó là tiết mục lên giường đi ngủ. Lâm Thiển quay lưng về phía Lệ Trí Thành. Anh hỏi: “Anh có nên lại bày tỏ sự trung thành?” Mặt Lâm Thiển nóng ran: “Không cần.”

“Em chắc chắn?”

“Ừ.”

“Vậy quay người lại đây.” Anh đưa ra điều kiện trao đổi.

Lâm Thiển đành quay người về phía Lệ Trí Thành, nhưng nhắm mắt không nhìn anh.

“Em đã nghe qua câu nói “đầu giường cãi nhau, cuối giường giảng hòa” chưa?” Anh hỏi nhỏ.

Lâm Thiển lặng thinh.

Sau đó, bị anh hôn và vuốt ve một lúc, ý chí của cô cũng tan chảy...

Khi hết tức giận, Lâm Thiển nghĩ ra một chiêu để hòa giải mâu thuẫn tương tự trong tương lai.

Cô nói: “Em biết chúng ta cần công tư phân minh, nhưng em là phụ nữ. Phụ nữ luôn cần giữ thể diện, phụ nữ rất cảm tính, không thể lý trí và tỉnh táo như anh. Vì vậy, em có một kiến nghị, từ nay về sau phạm là phương án em đưa ra ở cuộc họp, dù phải nhận nhưng anh không được tỏ thái độ trực tiếp. Chúng ta quy định ám hiệu, anh hãy sờ lông mày bên trái và nói: “Phương án này không tồi, nhưng tôi hy vọng nhìn thấy phương án tốt hơn.” Anh làm thế là em hiểu, ý của anh thật ra là: “Phương án này rất tệ, hãy làm lại đi cô gái!”

Lâm Thiển chớp mắt nhìn Lệ Trí Thành: “Anh thấy có được không?”

Lệ Trí Thành ôm cô vào lòng, khóe mắt cười cười: “Tuân lệnh.”

Tuy nhiên sau đó, Lệ Trí Thành không một lần sờ lông mày bên trái. Một hôm, anh phát biểu tại cuộc họp: “Phương án này không tồi, nhưng tôi hy vọng nhìn thấy phương án tốt hơn”, khiến Lâm Thiển lo ngay ngáy. Về nhà, cô lập tức hỏi anh: “Hôm nay anh... quên sờ lông mày?”

Lệ Trí Thành cười: “Đâu có.”

Lúc này Lâm Thiển mới bừng tỉnh, thở phào nhẹ nhõm, cũng biết người đàn ông này trêu chọc cô.

Thật ra Lâm Thiển cũng dần thay đổi. Cô ý thức được, một số mâu thuẫn là do cô không chín chắn. Hai người vừa là quan hệ cấp trên cấp dưới, vừa là đôi tình nhân, nếu đem công việc về nhà sẽ ảnh hưởng đến tình cảm. Ví dụ vụ Aito lần trước, ví dụ mâu thuẫn ở cuộc họp về phương án marketing. Sau đó cô chủ động đề nghị, về đến nhà, cô và anh sẽ không thảo luận công việc. Lệ Trí Thành đương nhiên đồng ý.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói đàn ông trầm ấm chợt vang lên bên tai Lâm Thiển, kéo cô trở về thực tại. Lâm Thiển ngoảnh đầu về phía anh: “Không có gì, em đang nhớ xem trước kia anh bắt nạt em thế nào.”

Lệ Trí Thành đã quen với sự nói một đằng nghĩ một nẻo của người phụ nữ này. Tuy cô giữ vẻ mặt bình thản nhưng khóe mắt vụt qua ý cười gian xảo.

Lệ Trí Thành gật đầu. Người phụ nữ của mình hoài niệm kỷ ức bị “bắt nạt”, tất nhiên anh sẵn lòng phối hợp.

“Tôi nay có muốn anh ‘bắt nạt’ em tại cái ghế này không?” Lệ Trí Thành hỏi nhỏ.

Lâm Thiển đỏ mặt, mắng anh: “Lưu manh.”

Ánh hoàng hôn bao trùm cả con đường. Lệ Trí Thành lái xe chở Lâm Thiển đến nhà Ông Thái Thức. Lâm Thiển ngồi ở ghế lái phụ, không có việc gì làm nên gọi điện cho anh trai.

Đầu kia vẫn là giọng nữ nói tiếng Anh máy móc.

Cô cúp điện thoại, quay sang Lệ Trí Thành: “Anh trai em không biết gần đây bận gì, gọi điện đều không được. Mỗi lần có dự án lớn, anh ấy đến người thân họ hàng cũng chẳng thèm nhận.”

Lệ Trí Thành chỉ cười cười.

Lâm Thiển chống cằm nhìn anh: “Thật ra anh cũng thế thôi.”

“Anh không giống anh ấy.” Lệ Trí Thành đáp.

Câu nói đầy thâm ý khiến Lâm Thiển hơi ngấy ra. Cô từng kể cho Lệ Trí Thành nghe về quá khứ của Lâm Mạc Thần. Vây ý của anh là...

Lệ Trí Thành liếc cô một cái: “Anh sẽ không bao giờ để mất người phụ nữ mình yêu thương.”

Lâm Thiển im lặng. Ngẫm nghĩ mới thấy, Lệ Trí Thành và Lâm Mạc Thần đều là những người đàn ông đầy thủ đoạn trên thương trường. Nhưng anh trai cô sau khi trải qua nỗi đau bị rút gân lột da nên mới nhận ra tình cảm chân thực của mình. Còn Lệ Trí Thành lại trao trái tim của anh cho cô trước. Qua một thời gian chung sống, cô có thể nhận ra, Lệ Trí Thành ngày càng nắm giữ cô chặt hơn.

“Cũng không nhất định.” Lâm Thiển đáp lại bằng thái độ kiêu ngạo: “Cần xem xét biểu hiện của anh sau này.”

Nhà của Ông Thái Thức là một ngôi nhà hai tầng nhỏ nằm bên đường. Đèn đường bật sáng, chiếu xuống bậc cầu thang và hàng cây trước ngôi nhà, tạo cảm giác ấm áp tĩnh mịch. Lệ Trí Thành xách hai chai rượu Mao Đài, Lâm Thiển khoác tay anh, cùng đi lên bấm chuông.

Người ra mở cửa là con trai của Ông Thái Thức, cũng chính là người đầu tư tài chính gặp vấn đề, Ninh Duy Khải dùng để uy hiếp bố anh ta như tin đồn. Anh ta có ngoại hình đẹp hơn bố, trắng trẻo nho nhã, đeo cặp kính gọng vàng. Anh ta mời hai người vào trong nhà, đồng thời ngẩng đầu gọi bố ở tầng trên: “Bố, anh Lệ và chị Lâm đến rồi.”

Lâm Thiển không nhận được, lại liếc Lệ Trí Thành.

Lệ Trí Thành và Ông Thái Thức đối xử ngang hàng, vì vậy con cái nhà họ Ông tuy cùng lứa tuổi với anh nhưng rất khách sáo. Mỗi lần Lệ Trí Thành và Ông Thái Thức ở cùng một chỗ uống trà trò chuyện, con cái ông đều cung kính ngồi bên cạnh.

Là người phụ nữ ở bên cạnh anh, mỗi khi bắt gặp vẻ trầm ổn, ung dung, già dặn tỏa ra từ Lê Trí Thành, tim Lâm Thiển vẫn đập loạn nhịp.

Vợ Ông Thái Thức cũng là giáo sư đại học đã về hưu. Nhưng không giống ông chồng cao ngạo lập dị, bà Ông đáng yêu hơn nhiều. Bà có dáng người nhỏ bé, ăn mặc tinh tế, gương mặt lúc nào cũng để lộ nụ cười. Cả đời sống trong vòng tay yêu thương của chồng nên cách nói chuyện của bà lộ vẻ ngây thơ.

Khi mọi người ngồi bên bàn ăn với nồi lẩu thơm phức, bà hỏi Lâm Thiển: “Tiểu Lâm, hai người định bao giờ kết hôn?”

Lâm Thiển đang uống nước hoa quả, nghe hỏi vậy chỉ “Dạ?” một tiếng, mỉm cười không đáp lời.

Ông Thái Thức lập tức mở miệng: “Thanh niên bây giờ chỉ coi kết hôn là hình thức, con trai bà còn chưa cưới vợ, bà đã lo chuyện người khác.” Nói xong, ông quay sang con trai, khéo léo chuyển đề tài: “Lúc nào có bạn gái, anh nhớ dẫn về nhà.”

Cậu Ông cười cười, hàm hồ gạt đầu: “Vâng thưa bố, con đang cố gắng.”

Lâm Thiển biết rõ tại sao Ông Thái Thức lại chuyển đề tài. Trong số những người ngồi ở đây, chắc chỉ có bà Ông không hiểu. Tất nhiên không phải không thể bàn đến đề tài này, mà vì nó quá riêng tư, không biết đối phương nghĩ thế nào. Trên thực tế, những người đàn ông như Ông Thái Thức, Lê Trí Thành hay Lâm Mạc Thần luôn tỏ ra chừng mực trong các mối quan hệ xã giao.

Lâm Thiển cũng không nghĩ ngợi nhiều, cho rằng mọi người đã bỏ qua đề tài này. Ai ngờ Lê Trí Thành đột nhiên cầm ly rượu kính bà Ông, đồng thời lên tiếng: “Khi nào kết hôn, chúng tôi nhất định gửi thiệp mời cho bà.”

Người xung quanh đều cười. Bà Ông vỗ tay, cầm ly rượu chạm với Lê Trí Thành rồi ngoảnh đầu trừng mắt với chồng mình, ý là: Ông thấy chưa, đề tài này hay ho thế cơ mà, ông câu nệ quá.

Ông Thái Thức chỉ cười cười.

Nghe câu nói của Lê Trí Thành, Lâm Thiển giật mình, ngẩng đầu nhìn anh. Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh cũng nhượng mắt nhìn cô.

Do khói ở nồi lẩu bốc nghi ngút, đôi mắt anh như phủ lớp sương mờ. Ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn pha lê trên đỉnh đầu tựa hồ thu vào đáy mắt hun hút của anh.

Lâm Thiển bỗng nhớ tới câu nói của Lê Trí Thành lúc mới theo đuổi cô: Đây là lần đầu tiên, tôi muốn giành lấy một người phụ nữ.

Bao nhiêu ngày tháng trôi qua, hôm nay anh lại nhìn cô bằng ánh mắt đó, tựa hồ âm thầm nói với cô, anh muốn giành được cô.

Lâm Thiển cúi đầu, tiếp tục uống hoa quả.

Đúng lúc này, di động của Lê Trí Thành đổ chuông. Anh liếc qua màn hình, lên tiếng: “Các vị cứ ăn đi, tôi nhận điện thoại.” Nói xong, anh đứng dậy đi ra ngoài ban công.

Lâm Thiển bắt giác dõi mắt theo bóng Lê Trí Thành. Mọi người tựa như cũng cảm giác ra điều gì đó, không còn trò chuyện nhiệt tình như trước đó. Ông Thái Thức cũng nhẩn nại chờ đợi.

Lê Trí Thành nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại, mở cửa ban công, nháy mắt với Lâm Thiển. Lâm Thiển cười cười, đứng dậy đi về phía anh.

Ông Thái Thức chắc cũng “tâm linh tương thông”, cùng đứng dậy đi ra ban công. Sau đó, ông mở miệng hỏi trước: “Có tin vui à?”

Lê Trí Thành cười: “Ông tổng đúng là đoán việc như thần. Chúc thị vừa công bố quyết định mới của Hội đồng quản trị, Ninh Duy Khải không được tiếp tục quản lý Tân Bảo Thụy mà bị điều đi làm giám đốc công ty con trực tuyến mới thành lập. Tuy nhiên, cổ phần của Sa Ứng vẫn nằm trong tay anh ta. Tân Bảo Thụy bây giờ do cậu hai nhà họ Chúc quản lý.”

Lâm Thiển và Ông Thái Thức đều lặng thinh.

Dù một năm nay, thị trường túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy có bị thu hẹp nhưng kể cả khi Ái Đạt phát động cuộc “tấn công” quy mô lớn, bọn họ vẫn cứ đối đầu trực diện. Bởi vì có Ninh Duy Khải nên Tân Bảo Thụy luôn đứng vững trước mọi sóng gió.

Bây giờ mất Ninh Duy Khải, Tân Bảo Thụy khác nào chim ưng bị chặt cánh. Cậu hai nhà họ Chúc tuy có năng lực kinh doanh nhưng so với Ninh Duy Khải còn thua mấy bậc. Hơn nữa, quá trình tiếp quản cũng cần có thời gian thích ứng, đợi anh ta vượt qua giai đoạn này, Ái Đạt đã bay lên trời cao từ lâu.

Lệ Trí Thành đương nhiên nghĩ ngay ra vấn đề, anh mỉm cười nói với Ônng Thái Thức: “Ônng tổng, có thể đưa sản phẩm túi xách thông thường trực thuộc nhãn hiệu Aito của chúng ta vào sản xuất rồi.”

Rời khỏi nhà Ônng Thái Thức về ngôi nhà nghỉ đã hơn chín giờ tối, Lệ Trí Thành uống không ít rượu nên Lâm Thiển lái xe. Gương mặt anh ửng đỏ nhưng ánh mắt vẫn còn tỉnh táo. Vừa vào nhà, anh liền ngồi xuống ghế, gơ tay bóp trán.

Lâm Thiển pha cho anh một cốc trà giải rượu rồi lấy khăn mặt ẩm.

Lệ Trí Thành uống một ngụm trà, Lâm Thiển vừa lau mặt cho anh vừa hỏi: “Anh uống bao nhiêu vậy?”

“Bảy, tám chén.”

Lâm Thiển lại cởi cúc áo sơ mi của Lệ Trí Thành rồi lau cổ cho anh.

Vừa nãy ở nhà Ônng Thái Thức, vì nhận được tin vui nên đám đàn ông càng uống nhiệt tình. Lệ Trí Thành cụng hết ly này đến ly khác với bố con họ Ônng. Thỉnh thoảng, bà Ônng chen vào một ly, Lâm Thiển cũng không can ngăn.

Cô không lo lắng không phải vì tửu lượng của anh, mà vì anh có khả năng tự kiềm chế rất mạnh nên chẳng cần người khác nhắc nhở. Nhiều đàn ông uống rượu hay quá đà, Lệ Trí Thành tuyệt đối không tồn tại điều đó. Nếu cảm thấy đủ, anh sẽ dừng lại, người khác mời thế nào, anh cũng sẽ không uống thêm dù chỉ một ly.

Lâm Thiển chưa từng chứng kiến Lệ Trí Thành say khướt bao giờ, cùng lắm là mặt đỏ bừng. Về điểm này, Lâm Mạc Thần cũng giống anh. Có lẽ loại đàn ông như bọn họ luôn yêu cầu bản thân giữ đầu óc tỉnh táo ở mọi lúc mọi nơi.

Lau xong mặt và tay, thấy anh nhắm mắt tựa vào thành ghế, Lâm Thiển nói nhỏ: “Anh lên giường đi ngủ đi.”

“Ừ.” Lệ Trí Thành đáp khẽ.

Lâm Thiển đỡ anh đứng dậy, trọng lượng nửa người anh đè vào cô. Vừa về giường, Lệ Trí Thành liền gơ tay kéo cô nằm xuống.

“Anh làm gì vậy?” Cô cười: “Em còn phải đi tắm nữa.”

Lệ Trí Thành lật người, đè cô xuống dưới thân. Hơi rượu nhàn nhạt phả vào mặt cô, đôi mắt anh sáng rực một cách lạ thường.

“Lâm Thiển.” Anh mở miệng: “Hãy nói với anh trai em, Lệ Trí Thành anh sắp đứng trên đỉnh cao của ngành. Từ nay về sau, em sẽ hoàn toàn thuộc về anh, chuyện cưới xin là tự do, người bên cạnh không được can thiệp.”

Lâm Thiển phì cười.

Có câu rượu chưa say người đã say, đến người chín chắn trầm tĩnh như Lệ Trí Thành cũng có lúc ngồng cuồng ngạo mạn.

Lâm Thiển ôm cổ Lệ Trí Thành, thủ thỉ: “Được, từ nay về sau em sẽ cam tâm tình nguyện thuộc về anh.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Em chỉ làm người phụ nữ của anh, ở bên anh trọn đời. Chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, sống vui vẻ và thân mật mỗi ngày, được không anh?”

“Được.” Anh nói từ tốn: “Một lời đã định.”

Lâm Thiển rung động trong lòng, Lệ Trí Thành cúi xuống hôn cô. Có lẽ chuyện tương lai của hai người rộng mở khiến Lâm Thiển vô cùng hưng phấn, cũng có lẽ bởi vì mùi rượu trên người anh làm cô chệnh choáng... Thân thể và trái tim cô dường như đặc biệt kích thích. Hai người chìm trong biển ân ái cuồng nhiệt.

Cùng một buổi tối, có nhiều người vui mừng, như Lệ Trí Thành, Lâm Thiển, Ưng Thái Thức, Cố Diên Chi và cán bộ công nhân viên của Ái Đạt.

Nhưng cũng có người không vui.

Có kẻ bày mưu tính kế.

Vào thời khắc này, Lâm Mạc Thần đang ngồi trong văn phòng của mình ở nước Mỹ xa xôi. Anh vừa kết thúc một cuộc họp liên quan đến dự án đầu tư quan trọng, mệt mỏi đôi mắt ra thành phố náo nhiệt ở ngoài cửa sổ, đồng thời gờ tay bóp trán.

Vừa cầm điện thoại, Lâm Mạc Thần liền nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của Lâm Thiển. Anh ngẩng đầu xem đồng hồ treo tường, Trung Quốc bây giờ là nửa đêm. Thế là anh lại đặt điện thoại xuống bàn, cầm tờ báo lên đọc.

Ở thành phố Lâm, Ninh Duy Khải đã rời khỏi tòa cao ốc Tân Bảo Thụy. Ngày mai sẽ là ngày đi làm cuối cùng của anh ta tại nơi này. Sau khi hoàn tất thủ tục bàn giao, anh ta sẽ tiếp quản cương vị mới.

Lúc này, Trần Tranh vẫn đang ở trong phòng làm việc của mình, trầm tư suy nghĩ. Anh ta đã nhận được tin Ninh Duy Khải bị “lưu đây”. Năm vừa qua, Sa Ứng tràn ngập trên thị trường, khiến thị trường túi xách thông thường của Tân Mỹ Kỳ bị tổn thất nghiêm trọng. Năm qua cũng là năm tệ hại đối với Trần Tranh, bởi anh ta làm gì cũng không thuận lợi. Bây giờ, Trần Tranh đã có thể mỉm cười, bởi cơ hội vùng lên cuối cùng cũng xuất hiện.

31. Chương 31

Sáng sớm ngày hôm sau, có lẽ là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, Ninh Duy Khải mặc đồ bình thường ngồi ở văn phòng của mình.

Anh ta vẫn giữ thái độ bình tĩnh, bên tay là tách cà phê, trên tay là quyển tạp chí điện ảnh. Nguyên Tuấn đang chỉ huy hai cô thư ký thu dọn tài liệu và đồ vật của Ninh Duy Khải đóng vào thùng giấy. Một đồng thùng xếp ngay ngắn ở cửa ra vào. Đây chính là toàn bộ của cải của vị CEO điều khiển doanh nghiệp đầu ngành có tài sản hàng tỷ nhân dân tệ này.

Nguyên Tuấn cũng tỏ ra bình thản, trong khi hai cô thư ký không dám thở mạnh, động tác vô cùng cẩn thận. Bầu không khí trong phòng hết sức tĩnh mịch.

Bọn họ nhanh chóng dọn xong đồ. Hai cô thư ký vội vàng đi ra ngoài, Nguyên Tuấn ho khẽ hai tiếng: “Ninh tổng, thu dọn xong rồi ạ.”

“Ừ.” Ninh Duy Khải lạnh nhạt trả lời, trong khi vẫn cúi đầu đọc tạp chí, có vẻ rất tập trung.

Nguyên Tuấn không lên tiếng, đứng bên cạnh chờ đợi.

Thu dọn xong nhưng vẫn chưa đi, không hiểu CEO còn dự định gì? Nguyên Tuấn không cần nghĩ ngợi nhiều, chỉ chờ mệnh lệnh là đủ.

Ánh nắng mùa hè chói chang, chiếu qua lớp kính thăm, hắt xuống nền đá hoa bóng loáng. Ninh Duy Khải và Nguyên Tuấn giữ nguyên tư thế bất động, để từng giây từng phút trôi qua.

Khi kim giờ đồng hồ vừa chỉ đến con số mười, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập và tạp loạn, xem ra rất đông người.

Nguyên Tuấn đi mở cửa. Người đầu tiên xuất hiện là một vị phó tổng của Tân Bảo Thụy, sau lưng anh ta là người phụ trách nhân hiệu con Sa Ứng, tiếp theo là giám đốc bộ phận Mua sắm vật tư, giám đốc bộ phận Nhân lực, Thị trường, Thông tin kỹ thuật...

Sắc mặt ai nấy đều nghiêm nghị. Trong khi đó, Ninh Duy Khải vẫn cúi đầu đọc tạp chí, giống như không phát hiện ra sự có mặt của mọi người.

Nguyên Tuấn để mọi người vào phòng rồi đưa mắt ra hiệu cô thư ký ở bên ngoài. Cô thư ký gơ tay, cho biết không còn ai khác. Nguyên Tuấn liền đóng cửa.

Lúc này, Ninh Duy Khải mới ngẩng đầu. Trong con mắt của tất cả mọi người, vị CEO tiền nhiệm dù chỉ mặc bộ đồ bình thường nhưng vẫn phong độ ngời ngời.

“Sao thế? Mọi người đến tiền tôi à?” Ninh Duy Khải cười: “Đang là giờ làm việc, sao lại rời khỏi vị trí hết thế này?”

Đám đông đưa mắt nhìn nhau, bầu không khí trong văn phòng trầm xuống một cách kỳ lạ.

Vị phó tổng lên tiếng trước: “Ninh tổng, sau này anh có dự định gì?” Mọi người phụ họa: “Đúng vậy, chúng tôi muốn biết”, “Anh không thể lặng lẽ bỏ đi như vậy.”

Ninh Duy Khải đứng dậy, đi đến trước mặt mọi người.

“Tạm thời tôi chưa nghĩ đến vấn đề này.”

Câu trả lời của anh ta rất khéo léo, làm mọi người không biết tiếp lời thế nào. Đúng lúc này, giám đốc nhân hiệu Sa Ứng mở miệng. Anh ta ngoài ba mươi tuổi, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, là người thông minh và quyết đoán, cũng là một trong những người quản lý xuất sắc của Tân Bảo Thụy nên được Ninh Duy Khải một tay bồi dưỡng và đề bạt.

“Ninh tổng, tôi đã chuẩn bị sẵn đơn xin từ chức, là của cá nhân tôi.” Anh ta rút một phong bì từ túi áo, đưa cho Ninh Duy Khải: “Ninh tổng, sắp đi đâu tôi đi đó.”

Ninh Duy Khải liếc qua, không nhận phong bì cũng không lên tiếng.

Những người khác tuy không tỏ thái độ kiên quyết như giám đốc nhân hiệu Sa Ứng nhưng thấy Ninh Duy Khải lặng thinh, bọn họ lần lượt mở miệng.

“Đúng vậy Ninh tổng, chúng tôi theo sếp bao năm, sếp không thể nói đi là đi.”

“Chúng ta không thể đề xuất với Hội đồng quản trị sao? Toàn thể nhân viên Tân Bảo Thụy sẽ viết đơn yêu cầu.”

“Ninh tổng, công ty trực tuyến đó chỉ có mười mấy người, vốn điều lệ mấy chục triệu, có gì hay? Sao anh không tách ra thành lập công ty riêng?”

Sau khi một ai đó nêu ra ý kiến này, tất cả mọi người im lặng trong giây lát rồi mở miệng tán thành.

“Đúng vậy, về phương diện kỹ thuật, nhà cung ứng vật tư, nguồn khách hàng lớn đều nằm trong tay chúng ta. Chúng ta tách ra làm một nhân hiệu riêng là được.”

“Nhân lực cũng không thành vấn đề. Nhân viên trong công ty, ai không phục Ninh tổng? Chỉ cần sếp nói một câu, ít nhất toàn bộ nhân viên và mối quan hệ của bộ phận Mua sắm vật tư chúng tôi sẽ đi theo anh.”

“Ninh tổng, trên thực tế tôi đã muốn khuyên anh tách ra từ lâu. Với địa vị của anh trong ngành, nói một câu thật lòng, là Tân Bảo Thụy dựa vào anh, chứ không phải anh dựa vào Tân Bảo Thụy.”

...

Trong cả quá trình, Ninh Duy Khải giữ im lặng từ đầu đến cuối.

Nhưng mọi người đều không lấy làm lạ. Bởi đây là thói quen xưa nay của anh ta. Ninh Duy Khải luôn để cấp dưới phát biểu trước, bất luận đúng sai, anh ta đều không trách mắng hay phủ nhận, tuyệt đối không khiến nhân viên khó xử. Anh ta sẽ suy nghĩ kỹ càng, sau đó nói cho mọi người biết quyết định cuối cùng của mình.

Mà quyết định này thường đưa Tân Bảo Thụy đến phương hướng đúng đắn nhất. Cho dù sự thành công của Sa Ứng khiến lợi nhuận của các nhãn hiệu trực thuộc khác suy giảm, nhưng người tinh tường đều biết, đây là kết quả tốt nhất mà vị CEO này giành được trong hoàn cảnh chịu nhiều áp lực từ nội bộ cũng như bên ngoài.

Bản thân Ninh Duy Khải không biết, mấy ngày trước, sau khi Hội đồng quản trị công bố quyết định, nhiều nhân viên cảm thấy buồn, phẫn nộ và bất bình. Uy danh của một người lãnh đạo thành công luôn tồn tại khắp mọi nơi trong doanh nghiệp. Mỗi ngày, công nhân viên đều ngưỡng nhìn Ninh Duy Khải, chứng kiến tài năng và sự quyết đoán của anh ta. Hơn nữa, cảm nhận trực tiếp nhất của bọn họ chính là khoản tiền thưởng mỗi năm một hậu hĩnh hơn, công ty ngày càng có địa vị cao trong ngành. Đối với bọn họ, Ninh Duy Khải là một biểu tượng.

Anh ta đại diện cho sự sáng tạo, chí tiến thủ, luôn chiếm giữ vị trí đầu ngành của Tân Bảo Thụy.

Một ngày nào đó, vị lãnh đạo này đột nhiên rời khỏi chức vụ, mọi công nhân viên, kể cả người chưa từng gặp anh ta cũng sẽ cảm thấy trong lòng trống trải, cảm thấy hoang mang. Họ có cảm giác, Tân Bảo Thụy trong tương lai sẽ không còn là Tân Bảo Thụy của trước kia.

Ninh Duy Khải đảo mắt một lượt. Anh ta nhắm mắt trong lòng, trong công ty có tất cả hai mươi tư bộ phận, mười sáu người phụ trách có mặt ở đây hôm nay, bộ phận quan trọng đều xuất hiện. Đúng là dấu hiệu tốt lành.

Anh ta mỉm cười.

Nụ cười của Ninh Duy Khải khiến mọi người đẩy lên tia hy vọng. Trợ lý Nguyên Tuấn hơi hồi hộp, lẽ nào Boss đã sớm có dự định? Tốt quá!

Không ngờ, câu trả lời của Ninh Duy Khải nằm ngoài dự liệu của mọi người.

“Tôi rất cảm kích mọi người đã đến tiễn tôi hôm nay. Cũng cảm ơn quý vị tin tưởng Ninh Duy Khải tôi như vậy.” Anh ta vỗ vai giám đốc nhãn hiệu Sa Ứng, mắt hướng về Phó tổng: “Tôi xin nhận tâm ý của quý vị, cũng sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Mấy ngày qua, tôi luôn suy nghĩ một vấn đề, thứ mà tôi muốn là gì? Tiền bạc, danh lợi hay quyền lực?”

Mọi người im lặng lắng nghe, Ninh Duy Khải lắc đầu: “Không, tất cả đều không phải. Nếu tôi muốn những thứ này, đi đâu mà chẳng giành được.” Anh ta ngoảnh đầu, dõi mắt ra bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ và khu nhà xưởng rộng lớn của Tân Bảo Thụy, miệng nở nụ cười nhàn nhạt: “Tân Bảo Thụy là tâm huyết của tôi trong nhiều năm qua. Đặc biệt là Sa Ứng, tuy mới thành lập một năm nhưng nhãn hiệu này là nguồn thu chủ yếu của công ty, từ nay về sau sẽ còn không gian phát triển rất lớn.”

Ninh Duy Khải lại quay về phía mọi người: “Vì vậy, hy vọng duy nhất của tôi bây giờ là quý vị hãy ở lại Tân Bảo Thụy, nỗ lực làm việc, đạt thành tích xuất sắc hơn trước, ổn định vị thế của công ty trên thị trường, chứ không phải lo lắng đến vấn đề cá nhân tôi đi hay ở, để rồi hủy hoại “giang sơn” mà chúng ta bao năm vất vả mới tạo ra. Nhìn từ góc độ khác, tôi vẫn là cổ đông lớn của Sa Ứng, các vị làm tốt, tôi cũng có thể kiếm được nhiều tiền.

Về dự định của tôi... Nếu tương lai tôi có thật sự tách riêng, thì đó cũng phải là lĩnh vực tốt và rộng mở hơn, mới có thể kéo mọi người đi cùng, mới không phụ lòng tin và kỳ vọng của mọi người đối với tôi.”

Trước khi đi nhậm chức ở công ty trực tuyến nhỏ, Ninh Duy Khải xin phép nghỉ một tháng. Do đó, sau khi từ biệt đám tâm phúc ở Tân Bảo Thụy, anh ta chẳng có việc gì để làm. Ninh Duy Khải bảo Nguyên Tuấn lái xe dạo quanh thành phố một ngày, tầm chạng vạng tối mới về nhà.

Ninh Duy Khải sống ở khu biệt thự đắt nhất trong thành phố. Khu vực này vô cùng đẹp đẽ và xa hoa, ngay cả đèn đường cũng được nạm pha lê, tỏa ánh sáng mờ ảo, khiến ngôi nhà của anh ta như thể ngoại đạo nguyên trong giấc mộng.

Ninh Duy Khải đẩy cửa vào nhà. Trong phòng sáng dịu dịu, không một bóng người. Ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, anh ta mới phát hiện bụng đói cồn cào.

Nghe tiếng động, Chúc Hàm Dư lập tức từ nhà bếp chạy ra ngoài. Cô mặc bộ váy dài màu rượu vang, đi chân đất, trông duyên dáng mà yếu ớt, giống một công chúa xinh đẹp không biết tự chăm sóc bản thân.

“Mau đi dép vào.” Ninh Duy Khải nói.

Chúc Hàm Dư “Vâng” một tiếng, cúi người tìm dép đi trong nhà dưới sofa. Nhưng dù cô cúi thấp đầu, Ninh Duy Khải vẫn phát hiện viên mắt cô đỏ hoe, chứng tỏ ban ngày cô đã khóc không ít.

Trong lòng Ninh Duy Khải đột nhiên trào dâng cảm giác mệt mỏi chưa từng có.

Buổi sáng ở Tân Bảo Thụy, anh ta rời đi trước mặt cấp dưới, dáng vẻ vẫn rất ung dung, phong độ và bình thản. Những lời hào hiệp và chính trực mà Ninh Duy Khải nói với bọn họ là suy nghĩ chân thực, nhưng không phải toàn bộ suy nghĩ của anh ta.

Trong tiềm thức của Ninh Duy Khải, một ngày nào đó đương nhiên anh ta sẽ tách ra làm riêng, không tiếp tục bán mạng cho Chúc thị.

Nhưng không phải là bây giờ. Anh ta vừa bị Chúc thị hạ bệ, nguyên khí tổn thương.

Anh ta không vội, nhẫn nại đợi thời cơ tốt hơn mới trở lại.

Ở bên ngoài, Ninh Duy Khải luôn giữ lý trí tỉnh táo, nhưng về đến nhà, nhìn thấy người vợ hiền, vỏ bọc lập tức tan biến. Toàn thân anh ta chỉ còn lại sự mệt mỏi và bất lực.

Trước đây, mỗi khi bắt gặp bộ dạng đau buồn của vợ, Ninh Duy Khải sẽ đi đến, ôm cô vào lòng dỗ dành, hoặc lên giường tình cảm một hồi.

Chẳng phải cô là công chúa của anh ta hay sao?

Nhưng hôm nay, anh ta thật sự không muốn mở miệng.

“Anh đi ngủ đây.” Ninh Duy Khải chỉ buông một câu rồi quay người về phòng.

Chúc Hàm Dư kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh... anh không ăn tối sao?”

“Không, anh ăn rồi.”

Ninh Duy Khải nói ngủ là ngủ thật. Anh ta kéo rèm cửa sổ rồi nằm xuống giường. Căn phòng tối mờ mờ, anh ta nhắm mắt, ý thức trở nên mơ hồ.

Đã lâu rồi anh ta mới được ngủ yên lành như vậy.

Ai ngờ, Ninh Duy Khải vừa mới chợp mắt một lúc, đột nhiên có người nằm sấp trên ngực, khiến anh ta giật mình tỉnh giấc.

Là Chúc Hàm Dư. Thân thể cô hết sức mềm mại, đôi mắt long lanh như hồ nước mùa thu nhìn anh ta chăm chú, sắc mặt đầy lo lắng.

Ninh Duy Khải giơ tay ôm cô vào lòng. Anh ta thật sự không muốn nói chuyện, nên dùng động tác này bày tỏ sự mệt mỏi, phiền chán và áy náy của mình.

Hy vọng cô có thể thông cảm.

Hai người trầm mặc một lúc, Chúc Hàm Dư lên tiếng, giọng điệu có ý thăm dò nhưng không che giấu vẻ bi thương: “Duy Khải, anh... anh có chống lại bố và các anh trai không?”

Ninh Duy Khải lập tức mở mắt nhìn vợ. Đột nhiên anh ta cảm thấy không chịu nổi.

Ở giây tiếp theo, anh ta đẩy người Chúc Hàm Dư, xuống giường mặc áo khoác đi ra ngoài. Giọng Chúc Hàm Dư từ phía sau truyền tới: “Duy Khải, anh...”

Anh ta đã ra đến cửa, rời khỏi nhà.

Nhận được điện thoại của Ninh Dục Khải, Nguyên Tuấn vô cùng kinh ngạc. Bởi vì bao nhiêu năm qua, Ninh Dục Khải không bao giờ tự dừng đến những nơi vui chơi giải trí như quán bar, hộp đêm. Kể cả khi công việc bắt buộc, không thể từ chối, anh ta cũng chỉ ngồi đến chín giờ là đứng dậy cáo từ. Có người đàm tiếu sau lưng Ninh Dục Khải, nói anh ta dựa hơi nhà vợ, chẳng dám ra ngoài chơi bởi, làm đàn ông mà phải quy củ như anh ta đúng là rất bí bách.

Nguyên Tuấn biết không phải do nguyên nhân đó. Với thủ đoạn của Ninh tổng, nếu thật sự muốn giở trò ở ngoài, chắc chắn có thể giấu cô tiểu thư Chúc Hàm Dư hiền lành. Vì vậy Nguyên Tuấn kết luận, Ninh Dục Khải không bừa bãi là do tình cảm của hai vợ chồng sâu đậm và tốt đẹp.

Vậy mà hôm nay, Ninh Dục Khải lại kêu anh ta cùng đi quán bar.

Tuy nhiên, Nguyên Tuấn nhanh chóng thông suốt vấn đề. Sự nghiệp gặp trắc trở như vậy, chẳng người đàn ông nào không bị đả kích. Sếp muốn phóng túng một chút cũng không có gì đáng trách.

Hai người nhanh chóng có mặt tại một quán bar.

Ninh Dục Khải vẫn giữ bộ dạng nho nhã ôn hòa. Vì vậy Nguyên Tuấn tạm thời yên tâm. Anh ta gọi một két bia, hai người lặng lẽ uống.

Đây là quán bar nổi tiếng nhất thành phố Lâm. Quả nhiên danh bất hư truyền, không chỉ trong sàn nhảy mà chỗ nào trong quán bar cũng có thanh niên trai gái lắc lư theo điệu nhạc.

Ninh Dục Khải mỉm cười: “Đã lâu lắm tôi không đến quán bar thư giãn. Lần trước còn đang học đại học.”

Nguyên Tuấn cười: “Vâng. Bởi vì anh bận rộn công việc đúng không?”

Ninh Dục Khải trầm ngâm vài giây, lắc đầu: “Không, bởi vì một lần chơi quá hăng ở quán bar, tôi đã phạm phải sai lầm không mong muốn. Lúc đó còn trẻ, nhất thời kích động nên tôi đã thề độc, không bao giờ đặt chân vào quán bar nữa. Nhắc đến mới nhớ, hóa ra tôi đã giữ mình bao nhiêu năm rồi.”

Nguyên Tuấn không biết Ninh Dục Khải còn có quá khứ như vậy, cũng không dám hỏi nhiều. Hai người tiếp tục im lặng dõi mắt về phía sàn nhảy.

Từ trước đến nay, quán bar luôn là nơi tìm vui. Ninh Dục Khải có ngoại hình tuấn tú, người tinh tường nhìn quần áo của anh ta và chiếc chìa khóa xe ô tô Mercedes trên bàn, sẽ đoán ra anh ta là người có tiền. Thêm vào đó, anh ta không có phụ nữ bên cạnh. Vì vậy, rất nhanh có một cô gái tiến tới bắt chuyện.

Đối tượng đương nhiên cũng phải tự tin về bản thân mới dám bắt chuyện với Ninh Dục Khải. Người vừa xuất hiện là một cô gái xinh đẹp, tuổi đôi mươi, trông giống sinh viên đại học. Đôi mắt cô trong veo sạch sẽ. Cô mặc bộ váy dài sắc sỡ, toát ra vẻ phong tình thoát tục. Cô ngồi xuống cạnh Ninh Dục Khải, cất giọng thánh thót: “Anh này, anh đang xem gì thế?”

Nguyên Tuấn chau mày, định đuổi cô gái đi chỗ khác. Ninh Dục Khải đưa mắt ra hiệu, ngăn anh ta lại. Nguyên Tuấn nghi hoặc ngậm miệng.

“Tôi không xem gì cả.” Ninh Dục Khải cất giọng lịch sự.

Cô gái giơ tay về phía anh ta: “Em tên Lydia.”

Ninh Dục Khải nhẹ nhàng bắt tay cô: “Cái tên không quan trọng.”

Lydia phì cười: “Anh chẳng có phong độ gì cả.” Cô đột nhiên ghé sát tai Ninh Dục Khải, thì thầm: “Anh đừng tưởng em cố tình bắt chuyện với anh. Em thấy anh có vẻ buồn bã nên tạo cho anh một cuộc gặp gỡ tươi đẹp. Tâm trạng của anh đã đỡ hơn chưa?” Nói xong, cô gái đột ngột đứng dậy bỏ đi mất, đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Nguyên Tuấn hồ nghi dõi theo bóng cô. Ninh Dục Khải bật cười khẽ một tiếng.

Tại sao lại cười? Bởi vì anh ta cảm thấy bản thân rất nực cười.

Người đàn ông ba mươi tuổi để lộ sự chán nản ra ngoài mặt, khiến một cô gái trẻ dễ dàng nhận ra, sau đó tặng anh ta cái gọi là “cuộc gặp gỡ tươi đẹp.”

Trong khi đó, bà xã của anh ta nhìn không thấy, nhận không ra.

Nhiều năm trước cũng từng có một cô gái trong sáng, tình ý như vậy yêu anh ta.

Cô biết rõ tham vọng của anh ta, cũng hiểu rõ khó khăn của anh ta. Một câu nói của anh ta cũng có thể khiến cô cười khúc khích. Lúc anh ta sầu não vì công việc, cô chau mày ngồi bên cạnh cùng nghĩ cách. Lúc tương lai của anh ta còn mờ mịt, cô không ghét bỏ, ngược lại tỏ ra hừng hực khí thế, động viên anh ta: “Không sao, hai chúng ta đâu phải không có tài cán gì, gây dựng sự nghiệp ở thành phố Lâm chắc không vượt quá tầm tay.”

Cô còn chí khí, hăng hái hơn anh ta.

Bây giờ, tuổi thanh xuân đã qua, tình yêu đó chỉ còn lại hình bóng mơ hồ trong ký ức. Đối với Ninh Duy Khải, Lâm Thiển chỉ là một nhân chứng của thời trai trẻ, không thể làm gọn sóng cuộc sống hiện tại của anh ta. Ninh Duy Khải biết rõ, anh ta yêu vợ mình, yêu vẻ đẹp của cô, yêu sự đơn thuần, sự yếu đuối và cả sự giàu có của cô.

Nhưng rốt cuộc anh ta đã đánh mất thứ gì?

Với tài sản hiện có, dù bị Chúc thị lật đổ, anh ta vẫn hoàn toàn có thể thua keo này bày keo khác. Nhưng tại sao anh ta lại ảo não như một cậu bé mới lớn, đột nhiên không nhìn thấy tương lai của mình trong đêm tối bình thường thế này?

Trong lúc Ninh Duy Khải sa sút tinh thần, người hả lòng hả dạ nhất trong ngành túi xách ở thành phố Lâm lại không phải là nhân viên của Ái Đạt mà là Trần Tranh.

Lúc này, anh ta đang đứng ở nhà xưởng của Tư Mỹ Kỳ, theo dõi đám công nhân bận rộn và một đồng sản phẩm mới vừa rời khỏi dây chuyền sản xuất.

Đằng sau anh ta là các giám đốc bộ phận của Tư Mỹ Kỳ. Đối với trận “sống mái” lần này của “thái tử” kiêm CEO, bọn họ nơm nớp bất an nhưng cũng đầy lòng tin. Trong con mắt của bọn họ, vì sự thất bại của nhãn hiệu Aito trong năm ngoái nên thành tích của Ái Đạt làng nhàng; Tân Bảo Thụy tự đập vào chân mình, đánh mất thị trường túi xách thông thường. Bây giờ trên thị trường, tốc độ tiêu thụ của Sa Ung đã bước vào xu thế ổn định. Đây chính là thời cơ tốt để chiếm lấy thị trường túi xách thông thường.

Tất nhiên, bọn họ có ý nghĩ đó là do không biết Ái Đạt chính là ông chủ thật sự của công ty vật liệu Minh Đức. Bọn họ thậm chí còn từng mua vật liệu của Minh Đức. Thấy chất lượng rất tốt, bộ phận mua sắm của Tư Mỹ Kỳ còn dự định đề xuất hợp tác lâu dài.

Vào thời khắc này, Trần Tranh đang có tâm trạng sôi sục.

Trong năm qua, Ái Đạt và Tân Bảo Thụy thay nhau xuất chiêu. Dưới sự “đàn áp” của Vinda, Aito và Sa Ung, Tư Mỹ Kỳ liên tiếp gặp tai bay vạ gió. Sản phẩm đồ da trung cấp, túi xách thông thường và da ngoại bị thu hẹp thị phần. Tư Mỹ Kỳ trở thành doanh nghiệp có tổn thất nghiêm trọng nhất trong ba công ty.

Bây giờ, anh ta đã thế chấp hết tài sản để vay ngân hàng, tiến hành trận chiến một chết một còn. Anh ta hạ quyết tâm: không thành công cũng thành nhân, nhất định vùng lên, kéo Tư Mỹ Kỳ khỏi đáy vực, đáp trả Tân Bảo Thụy và Ái Đạt.

32. Chương 32

Quảng cáo này gần như không có âm thanh.

Màn hình xuất hiện cảnh gia đình ba người rất ấm áp. Ngôi nhà trang trí theo phong cách hiện đại đơn giản, ông bà chủ trẻ tuổi mặc bộ đồ ở nhà thoải mái, cùng cậu con trai sáu bảy tuổi ngồi ở sofa xem tivi.

Khán giả thường xem quảng cáo chắc sẽ có ấn tượng, cậu bé trong CF này trông rất quen.

Đúng vậy, cậu chính là nhân vật nam chính trong quảng cáo Aito Kids hơn một năm trước. Một năm trôi qua, cậu đã cao lên không ít, nhưng gương mặt vẫn đáng yêu như ngày nào.

“Oa, ngày mai được đi du xuân rồi!” Cậu bé mừng rỡ thốt lên, nhảy xuống đất, chạy vào phòng mình.

Cặp bố mẹ trẻ nhìn nhau cười. Đây cũng là lời thoại duy nhất của toàn bộ quảng cáo.

Màn hình chuyển cảnh, người đàn ông vào phòng ngủ, lấy một cái ba lô màu đen từ tủ quần áo, bắt đầu xếp đồ. Chiếc ba lô được thiết kế đơn giản phóng khoáng, vật liệu có vẻ rất mềm mại chắc chắn.

Bên dưới màn hình xuất hiện hàng chữ: “Đàn ông chỉ cần một kiểu.”

Hình ảnh lại chuyển sang phòng quần áo. Người phụ nữ đứng trong phòng ngó nghiêng. Trên cái giá phía trước mặt cô bày một dãy bảy tám cái túi xách có màu sắc, phong cách khác nhau, tất cả đều tinh tế đẹp đẽ.

Dưới màn hình xuất hiện hàng chữ: “Phụ nữ đáng được sở hữu nhiều kiểu.”

Cuối cùng, ông kính chuyển đến căn phòng của cậu con trai. Trên bàn học của cậu có một máy tính xách tay phong cách thiếu nhi. Cậu bé điều khiển con chuột rất thành thạo, nhanh chóng vào trang web chứa đầy hình ảnh ba lô trẻ em. Cậu bắt đầu chọn màu sắc của ba lô, hình hoạt họa trong số con gấu, chó săn, hổ, vị trí túi ngoài, màu sắc của khóa kéo... Những hình ảnh này vụt qua rất nhanh, cuối cùng, cậu điền tên mình vào ô trống: Hạt đậu nhỏ.

Tiếp theo là hình ảnh nhân viên phát chuyển nhanh đến nhà, hai tay đưa cho Hạt đậu nhỏ một cái ba lô trẻ em. Bố mẹ cậu bé đứng đằng sau mỉm cười.

Màn hình xuất hiện dòng chữ: “Hàng đặc biệt dành cho con yêu, độc nhất vô nhị.”

Âm nhạc nổi lên, cả gia đình lái xe ra ngoại thành. Xung quanh đều là cây cối hoa cỏ mát mắt, nắng vàng rực rỡ. Ba chiếc ba lô để ở hàng ghế sau xe ô tô.

Hình ảnh biến mất, một hàng chữ vụt qua:

Ba lô Ái Nhĩ (Aier) khiến cuộc sống vừa rực rỡ vừa đơn giản như vậy.

Góc phải màn hình xuất hiện hàng chữ: Nhân hiệu con thuộc công ty Aito.

Khi quảng cáo này được phát trên internet và các đài truyền hình, khi nhân hiệu mới Ái Nhĩ (Aier) tràn ngập đông tây nam bắc, Ninh Duy Khải đã ngồi ở phòng làm việc mới, tạm thời cáo biệt ngành túi xách mà anh ta hô mưa gọi gió nhiều năm.

Công ty trực tuyến mà anh ta tiếp quản có quy mô rất nhỏ nhưng ít nhất cũng là công ty công nghệ cao. Vì vậy, văn phòng nằm ở tòa nhà có giá thuê đắt đỏ nhất trong thành phố.

Vào thời khắc này, Ninh Duy Khải đang chăm chú dõi mắt về màn hình quảng cáo cực lớn treo trên tòa nhà đối diện. Trên đó đang phát CF túi xách Aier.

Anh ta xem một lúc, cuối cùng nở nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục cắm cúi vào tập tài liệu ở trên bàn.

Đúng lúc này, di động rung rung báo hiệu có tin nhắn mới. Ninh Duy Khải mở ra xem, màn hình xuất hiện tấm ảnh tự chụp của một cô gái. Cô gái mặc bộ váy dài màu xanh lá cây, ôm chiếc ba lô Aier cùng màu, nở nụ cười đắc ý trước ống kính. Bộ dạng của cô rất tinh nghịch và đáng yêu.

Bên dưới có hàng chữ: Đừng để bị hạ gục. Em tặng anh cái này, muốn đắm đuối đá trút cảm phần tùy anh – Lydia.

Ninh Duy Khải mỉm cười, nhắn lại cho cô: Em đang ở đâu? Khi nào tan sở, tôi đi đón em.

Cùng lúc đó, Trần Tranh đang ngồi trong phòng làm việc sang trọng của anh ta. Trong tay anh ta là bản kế hoạch quảng bá sản phẩm túi xách thông thường mới trên toàn quốc.

Các giám đốc bộ phận và lãnh đạo cao cấp đứng ở phía đối diện. Ai nấy sắc mặt nặng nề và bất lực.

“Mọi người ra ngoài trước đi.” Trần Tranh cất giọng lạnh nhạt.

Các giám đốc lặng lẽ đi ra ngoài.

Trần Tranh cầm cốc trà trên bàn, ném mạnh xuống đất, sau đó là quyển lịch bàn, hộp danh thiếp, cuối cùng là tập kế hoạch quảng bá sản phẩm trong tay anh ta.

Nếu nói Lâm Thiển từng vô cùng chán động và tuyệt vọng khi nhìn thấy sản phẩm Sa Ứng lúc Tân Bảo Thụy mới tung ra thị trường, đồng thời thấy nó vượt trội hơn hẳn Aito của mình, thì vào thời khắc này, Trần Tranh cũng có cảm giác tương tự.

Ngọn lửa phần nộ bùng cháy, nhưng cũng chẳng thể giúp anh ta thoát khỏi cảnh cùng đường mạt lộ.

Đúng lúc này, di động đổ chuông, Trần Tranh cầm lên. Nhìn thấy số điện thoại, anh ta ổn định lại hơi thở mới bắt máy: “Bố.”

Đầu kia truyền đến giọng nói tức giận chưa từng thấy của bố anh ta: “Anh đúng là đồ ngu xuẩn. Tâm huyết cả cuộc đời tôi đã bị hủy hoại trong tay anh.”

Màn đêm dần buông xuống, cả thành phố lấp lánh ánh đèn.

Lâm Thiển cầm điện thoại, đứng trước gương thay bộ váy ngắn màu tím và đôi giày cao gót đen.

Đầu kia điện thoại là giám đốc công ty “săn đầu người”. Anh ta nói một thôi một hồi, vẫn không chịu bỏ cuộc: “Giám đốc Lâm, cô thật sự không suy nghĩ lại hay sao? Ái Đạt tuy là công ty sản xuất túi xách lớn trong nước nhưng JJ là tập đoàn đa quốc gia, Top 500 toàn cầu, doanh nghiệp hàng đầu trong ngành túi xách trên thế giới. Cô làm tổng giám sát thị trường khu vực Trung Quốc, mức lương ít nhất tăng gấp đôi, cô lại có thể tự chọn địa điểm làm việc ở Hồng Kông hay Bắc Kinh. Tôi thật sự cho rằng, công ty này thích hợp với sự phát triển nghề nghiệp của cô hơn.”

Lâm Thiển cười: “Cảm ơn anh, nhưng hiện tại tôi không có ý định đổi công việc.”

Giám đốc công ty “săn đầu người” lại nói khéo vài câu, làm Lâm Thiển đành nhận lời anh ta, nếu muốn đổi công việc khác, nhất định cô sẽ liên lạc với anh ta ngay. Thấy Lâm Thiển nhận lời, anh ta nói mấy câu lấy lòng: “Nghe nói giám đốc Lâm chính là người đưa ra kế hoạch quảng cáo cho Aito và Aier, sức sáng tạo của cô quả là tuyệt vời. Đây cũng là yếu tố thu hút lãnh đạo cấp cao của JJ. Tóm lại, chúc cô thành công trong sự nghiệp, hy vọng có cơ hội hợp tác với cô trong tương lai.”

Sau khi cúp điện thoại, khoe miệng Lâm Thiển vẫn còn đọng nụ cười, cô thông thả soi gương buộc tóc.

Xong xuôi, cô quay người nhìn Lệ Trí Thành. Hôm nay anh cũng chọn mặc comple chỉnh tề, áo sơ mi và cà vạt là do Lâm Thiển chọn, màu sắc sáng hơn bình thường.

“Lại đây.” Anh giơ tay về phía cô.

Lâm Thiển đi đến bên anh, Lệ Trí Thành lập tức kéo cô vào lòng.

“Thì ra anh không chỉ cần đề phòng người đàn ông khác.” Anh lên tiếng: “Mà còn phải đề phòng cả công ty khác nữa.”

Lâm Thiển phì cười, cố ý giả vờ rộng lượng vỗ vai anh: “Em có thể thông cảm, ai bảo bạn gái anh quá xuất sắc, anh có cảm giác nguy hiểm cũng là lẽ thường tình, thôi anh cứ cố tự khắc phục đi.”

Lệ Trí Thành ngắm người phụ nữ trong lòng. Bộ váy ngắn màu tím càng tôn thêm vóc dáng thanh mảnh mềm mại của cô, đôi mắt đen láy vừa thông minh vừa tinh nghịch.

Anh gia nhập chôn thương trường gần hai năm, cô cũng ở bên anh gần hai năm.

Anh rất hiếm khi đưa cô đi tiếp khách ở bên ngoài. Không giống những người đàn ông khác, quan chức cũng vậy, doanh nhân cũng thế, bên cạnh thay hết cô này đến cô khác.

Đối với những người đàn ông có quyền lực và tiền bạc, giành được quá dễ dàng, dù phụ nữ trẻ trung xinh đẹp đến mấy, một khi đã hết hứng thú, họ bỏ rơi không một chút nuối tiếc.

Đó là bởi vì bọn họ không gặp người con gái tỏa sáng lung linh như Lâm Thiển. Đàn ông càng thâm sâu, gặp người phụ nữ như cô sẽ càng không thể buông tay.

Buổi tiệc tối nay là tiệc mừng công, được tổ chức tại khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình ở trung tâm thành phố.

Lệ Trí Thành đi trước, Lâm Thiển tự lái ô tô đến sau, đây là quyết định của Lâm Thiển. Hơn một năm trôi qua, việc chưa chính thức công khai mối quan hệ của hai người cũng là ý của cô.

Đại cuộc chưa ngã ngũ nên cô không hy vọng mối quan hệ cá nhân của bọn họ thu hút sự chú ý của mọi người. Bởi như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình tượng người lãnh đạo của Lệ Trí Thành.

Tuy công ty luôn đề cao tinh thần tiết kiệm nhưng tiệc mừng công tối nay được tổ chức tại phòng tiệc của một tầng khách sạn sang trọng, đèn đóm rực rỡ. Công ty còn mời đơn vị nghệ thuật ở bên ngoài đến biểu diễn văn nghệ.

Mở màn là một điệu vũ la tinh sôi động, mấy cô gái mặc váy đỏ giống nhau nhảy rất nhiệt tình trên sân khấu phía trước, thu hút ánh mắt của những người có mặt, cũng thành công khuấy động không khí trong buổi tiệc.

Lâm Thiển ngồi ở bàn tròn thuộc dãy thứ tư. Hai ba bàn bên cạnh đều là nhân viên thuộc bộ phận do cô quản lý. Cao lương mỹ vị đã bày hết lên bàn nhưng tạm thời chưa có ai động đũa, bởi vì bọn họ chờ CEO phát biểu. Lâm Thiển vừa uống nước hoa quả vừa đưa mắt lên bàn ở vị trí chính giữa hàng đầu tiên. Lệ Trí Thành ngồi quay lưng về phía cô, anh đã cởi áo comple, chỉ mặc áo sơ mi đơn giản nhưng vẫn nổi bật.

Màn biểu diễn nhanh chóng kết thúc. Ánh đèn tối hẳn, một luồng sáng tập trung lên sân khấu. Ở bên dưới, phòng tiệc đầy ắp người trở nên yên tĩnh trong giây lát.

Người chủ trì là một cô gái xinh đẹp của bộ phận Hành chính. Cô cầm micro, uyển chuyển đi lên sân khấu.

“Các vị lãnh đạo, các vị đồng nghiệp, chào buổi tối.”

Mọi người hưng phấn vỗ tay rào rào. Cô MC nói những lời chúc phúc rồi tóm tắt thành tích huy hoàng của Vinda và Aier. Mỗi khi cô ta đọc một con số, bên dưới lại nổi lên tiếng vỗ tay. Lâm Thiển ngồi giữa đám đông náo nhiệt, trong lòng cũng hết sức phấn chấn.

Ái Đạt, Ái Đạt của anh, của cô và tất cả mọi người từng có thời rơi xuống đáy vực. Lúc bấy giờ, chẳng ai nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Hơn một năm trước, toàn bộ sổ tiền trên sổ sách của bọn họ chưa đến mười triệu. Vậy mà ngày hôm nay, bọn họ tổ chức tiệc mừng công tại khách sạn sang trọng nhất thành phố. Bây giờ, các đối thủ cạnh tranh trong ngành nghe đến tên Ái Đạt là nơm nớp kiêng dè.

Tất cả những điều này đều do một người tạo ra.

Giọng nói xúc động của cô MC vang lên: “Tiếp theo, xin mời Tổng giám đốc Lệ Trí Thành lên phát biểu.”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Thậm chí còn có người đứng lên, vỗ tay nhiệt liệt.

Cuối cùng, tất cả mọi người vô thức đều đứng dậy. Người đàn ông ngồi ở vị trí chính giữa đầu tiên cũng thông thả đứng lên, cầm ly rượu đi lên sân khấu.

Khi anh đứng dưới ánh đèn, đưa mắt một lượt quanh phòng tiệc, bên dưới im lặng như tờ trong giây lát.

Lâm Thiển ngẩng gương mặt lấp lánh dưới đèn. Anh đứng ở đó, cao lớn nổi bật.

Tim Lâm Thiển đột nhiên đập thành thịch trong lồng ngực.

“Tôi từng cho rằng, cả cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ dính dáng đến kinh doanh.” Lệ Trí Thành cất giọng trầm thấp ôn hòa.

“Bởi vì anh trai tôi, anh ấy đã lãnh đạo Ái Đạt tạo ra một thời kỳ huy hoàng.” Anh nói tiếp.

Lúc này, rất nhiều nhân viên lâu năm của công ty chợt nhớ tới CEO trẻ tuổi xuất sắc quá cố. Tài năng của người đàn ông đó có lẽ không nổi trội như Lê Trí Thành, nhưng anh cũng dẫn dắt doanh nghiệp phát triển với tốc độ cao trong một thời gian dài.

Bọn họ cũng ý thức được, CEO chưa đến ba mươi tuổi trước mặt còn một thân phận khác, đó là người kế thừa sự nghiệp của gia đình, thực hiện di nguyện của anh trai.

Điều này khiến vị CEO thâm trầm, lạnh nhạt và khó gần đột nhiên trở nên chân thực sống động hơn nhiều.

Tuy chưa từng gặp người anh trai quá cố của Lê Trí Thành, nhưng Lâm Thiển là người hiểu Lê Trí Thành hơn ai hết.

Lê Trí Thành không thích bộc lộ tình cảm trước mặt người khác. Càng là người anh trân trọng, anh càng đặt sâu trong tim.

Vào thời khắc này, đột nhiên nhắc đến anh trai, có phải bởi vì khi đứng trên đỉnh cao của ngành, anh chợt nhớ tới lời phó thác của anh trai?

Anh như vậy khiến cô cảm thấy rất xót thương.

Lê Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Lúc mới tiếp quản Ái Đạt, tôi cũng gây ra trò cười, bị người khác hiểu nhầm là nhân viên bảo vệ, còn sai đi bê đồ...”

Bên dưới vang lên tiếng cười rần rần. Có người mạnh dạn nói to: “Lê tổng, ai vậy, hãy trừ tiền thưởng của anh ta.”

Lâm Thiển không rời mắt khỏi Lê Trí Thành. Mặt cô hơi ửng đỏ, trong lòng rất ngọt ngào. Anh cố ý nói vậy.

Lê Trí Thành quả nhiên đảo mắt qua bên này. Chỉ là phạm vi quá rộng nên không một ai chú ý. Duy chỉ có Lâm Thiển âm thầm chạm mắt anh, tim lại đập loạn nhịp.

“Năm ngoái vào thời điểm này, mọi người đều nói khó có thể cứu sống Ái Đạt. Năm nay, chúng ta giành được vị trí quán quân trong ngành.

Năm ngoái, lúc Vinda tung ra thị trường, trang chủ bị hack, phải bồi thường hai mươi triệu, các đồng nghiệp của bộ phận Thông tin Kỹ thuật khóc dở mếu dở. Năm nay, Vinda trở thành sản phẩm đơn có lượng tiêu thụ lọt vào Top 5, người của bộ phận Kỹ thuật nhận phong bao lớn...”

Bên dưới lại vang lên tiếng cười.

Sắc mặt Lê Trí Thành hết sức trầm tĩnh, đôi mắt anh phản chiếu ánh đèn, như đại dương không thấy đáy, khiến trái tim mọi người càng sôi sục.

“Vinda và Aito của chúng ta.” Anh từ tốn mở miệng: “Đã đạt đến thành công huy hoàng nhất trong ngành. Mọi người hãy cùng tôi, tiếp tục tiến bước.”

Khi Lê Trí Thành kết thúc bài phát biểu, bên dưới vô cùng tĩnh lặng. Nhưng ở giây tiếp theo, tiếng vỗ tay vang lên như sấm động. Sắc mặt mọi người để lộ sự xúc động và hưng phấn, ánh mắt đầy tự hào.

Lâm Thiển không rời mắt khỏi Lê Trí Thành. Lúc này, anh mỉm cười giơ cao ly rượu với mọi người, sau đó một hơi uống cạn. Cô chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh chưa từng thấy.

Trong tiếng hoan hô không ngừng nghỉ, Lâm Thiển chỉ nhìn thấy một người.

Cô đột nhiên nhận ra một sự thật. Hóa ra cô không chỉ yêu anh, mà trên thực tế, cô sùng bái anh giống mọi người trong công ty.

Cho dù từng sẵn gai ốc trước trí tuệ của anh, nhưng cô cũng sùng bái một cách sâu sắc trí tuệ đó.

Là anh khiến cô hiểu ra, cuộc chiến thương mại còn có thể “lướt gió tung mây” như vậy, là anh đã khơi gợi nhiệt huyết và tiềm năng của cô, là anh đã khiến cô có cảm giác sáng khoái khi chiến thắng hết đối thủ này đến đối thủ khác.

Thì ra đối với cô, anh không chỉ đơn giản là người yêu. Ở trong trái tim cô, anh đã sớm không còn gì có thể sánh bằng.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Lâm Thiển ở lại trò chuyện với một số đồng nghiệp có quan hệ thân thiết trong công ty đến hơn mười giờ tối.

Tối nay Ái Đạt thuê phần lớn phòng trong khách sạn để nhân viên nghỉ lại qua đêm, buổi tối tự tìm hoạt động giải trí. Lâm Thiển lặng lẽ lên phòng Lệ Trí Thành ở tầng trên cùng. Cô vừa gõ nhẹ hai tiếng liền bị anh kéo vào trong.

Lệ Trí Thành đã cởi cà vạt, trên người tỏa ra mùi rượu nồng nàn. Anh trực tiếp đè Lâm Thiển vào cánh cửa rồi cúi xuống hôn cô.

Lâm Thiển cười khẽ một tiếng, đồng thời đá bay giày cao gót. Lệ Trí Thành bế cô lên, đi đến bên giường ngồi xuống.

“Em uống rượu đấy à?” Anh hỏi.

Lâm Thiển thè lưỡi. Thôi xong rồi, cô quên bồng đi mất.

Lâm Thiển vốn không thích uống rượu, người đàn ông như Lệ Trí Thành càng không thích bạn gái của mình uống rượu. Hai người thỏa thuận, từ nay về sau, cô không động đến rượu. Nếu anh ở bên cạnh, anh sẽ uống đỡ cho cô. Nếu anh không có mặt...

“Em sẽ tự xử lý.” Lâm Thiển cất giọng quả quyết: “Anh yên tâm đi, khả năng tự kiềm chế của em rất tốt, lại biết ăn nói, ai có thể ép em uống?” Lúc mới sống chung, cô còn định ra một sổ quy tắc, thể hiện vị trí bà chủ nhà. Về vụ uống rượu, cô chủ động viết lên giấy: Nếu Lâm Thiển động đến rượu, uống một ly sẽ phạt dọn nhà một tuần.

Lâm Thiển chớp mắt nhìn Lệ Trí Thành. Anh mặc kệ, tiếp tục lên tiếng: “Uống mấy cốc?”

“Ba cốc. Nhưng hôm nay là trường hợp đặc biệt, đây là em cổ vũ cho anh...” Thật ra có nhiều nhân viên nữ chỉ uống nước hoa quả, sau khi nghe lời phát biểu của anh, cô nhất thời xúc động nên mới uống rượu.

“Biện pháp trừng phạt là gì nhỉ?” Lệ Trí Thành hỏi.

Nghĩ đến chuyện phải dọn nhà một tuần, Lâm Thiển liền đau đầu. Nhà của anh rộng như vậy, mỗi lần dọn một chết. Cô đảo tròn mắt, ghé lại gần Lệ Trí Thành. Đầu mũi của hai người chạm vào nhau, hơi thở hòa quyện.

Có lẽ do ánh đèn trong phòng quá mờ ám. Có lẽ do chất cồn trong người phát huy tác dụng, cũng có thể do người đàn ông trước mặt quá đối cuốn hút, Lâm Thiển vô thức lên tiếng: “Chúng ta... đối phương thức trừng phạt có được không?”

Lệ Trí Thành hơi ngẩn người.

Cô đẩy Lệ Trí Thành nằm xuống giường, bò xuống giữa hai đùi anh, từ từ cởi quần cho anh rồi cúi đầu xuống thấp...

Lâm Thiển cũng không rõ, tại sao cô lại có hành động này.

Trước đây, Lệ Trí Thành từng gợi ý với cô. Nhưng vì ngưỡng chừng hay do vấn đề tâm lý, cô giả bộ ngốc nghếch, còn anh cũng không ép buộc.

Tối nay, trong đầu cô toàn là hình bóng anh lúc đứng trên sân khấu phát biểu. Cứ nghĩ người đàn ông này là người mình yêu, là người mình sùng bái, cô chỉ muốn làm tất cả vì anh, chỉ muốn anh được thỏa mãn theo cách anh mong muốn.

“Em sùng bái anh...” Lâm Thiển lẩm bẩm: “Hôm nay em mới hiểu, em sùng bái anh biết bao, Lệ Trí Thành.”

Không người đàn ông nào có thể cưỡng lại lời nói từ đáy lòng của người phụ nữ mà anh yêu thương. Đặc biệt đối phương còn là cô gái kiều ngạo như Lâm Thiển. Vào giờ phút này, cô cam tâm tình nguyện cùng anh làm chuyện thân mật nhất.

Cuối cùng, khi dục vọng được giải phóng, Lê Trí Thành giơ tay kéo Lâm Thiển vào lòng. Cô như đứa trẻ nằm gọn trên người anh.

Một lúc sau, anh khôi phục bình tĩnh, lật người đè cô xuống dưới thân. Hai má Lâm Thiển đỏ hây hây, đôi mắt sáng như sao trời.

Bốn mắt chạm nhau, Lâm Thiển lên tiếng: “Anh đã cảm nhận sự trung thành của em chưa?”

Lê Trí Thành cười tươi. Nụ cười từ khóe miệng lan tỏa đến tận đáy mắt vốn không bao giờ gọn sóng của anh.

“Vô cùng cảm kích, nhưng anh chẳng có gì để báo đáp.” Lê Trí Thành vuốt ve mặt cô: “Chỉ có thể trao cho em sự trung thành gấp bội của anh.”

Lâm Thiển mấy giây sau mới có phản ứng: “Này, này, anh không cần báo đáp bằng sự trung thành đâu, thật đấy!”

Nhưng đã muộn, Lê Trí Thành vén váy cô rồi cúi thấp xuống. Lời từ chối của Lâm Thiển nhanh chóng biến mất. Cuối cùng, cô lẩm bẩm: “Anh đúng là xấu xa.”

Kích tình qua đi, đêm đã rất khuya. Có lẽ đêm nay quá tuyệt vời, dù tiêu hao nhiều thể lực nhưng Lê Trí Thành và Lâm Thiển vẫn không buồn ngủ. Anh ôm cô tựa vào đầu giường, ngắm cảnh sắc lung linh ngoài cửa sổ.

Lâm Thiển: “Lúc nào chúng ta công khai?”

Lê Trí Thành cúi đầu nhìn cô: “Đồng ý để anh “thấy ánh sáng” rồi à?”

Lâm Thiển cười tủm tỉm, gật đầu.

Bởi vì ra Tết, trọng tâm công việc của cô sẽ chuyển hoàn toàn sang công ty vật liệu Minh Đức, mặc dù về nghiệp vụ vẫn còn dính dáng đến Ái Đạt nhưng cũng coi như tách rời. Vì vậy, Lâm Thiển cho rằng đây là thời cơ tốt để công khai mối quan hệ của hai người.

“Anh định dùng cách gì để công bố quan hệ của chúng ta?” Lâm Thiển hỏi. Nghĩ đến chuyện từ nay về sau sẽ trở thành tâm điểm chú ý, cô thấy hơi căng thẳng.

Lê Trí Thành chỉ liếc cô một cái, không đáp lời. Ánh mắt của anh có vẻ kỳ lạ, thâm trầm, mang hàm ý nào đó mà cô không hiểu.

Sau đó anh nói: “Túi áo comple của anh có một thứ, hãy cầm lại đây.”

“Vâng”. Lâm Thiển không nghĩ ngợi nhiều, nhồm dẩy thò tay vào túi áo comple đặt ở mép giường.

Tay vừa chạm vào cái hộp nhỏ, cô liền lôi ra ngoài. Là một cái hộp nhung đen.

Tim Lâm Thiển đột nhiên đập mạnh.

Lê Trí Thành giơ tay từ đằng sau, vừa ôm cô vào lòng vừa cầm tay cô mở hộp. Một chiếc nhẫn kim cương màu bạc xuất hiện ở trong đó.

“Dùng cách này được không em?” Anh hỏi nhỏ bên tai cô.

Khi mặt trời lên cao, mặt đất lại bắt đầu một ngày mới.

Có người vẫn hạnh phúc ôm nhau ngủ, có người bận rộn với công việc nhàm chán, có người nằm dưới chăn ấm đệm êm nhưng nội tâm trống trải.

Cũng có kẻ chờ đón bước chuyển ngoặt của số phận với tâm trạng phức tạp. Phía trước có lẽ là vực sâu vạn trượng, nhưng cũng có thể là một cuộc đời mới.

Mới sáng sớm, Trần Tranh đã dẫn các giám đốc bộ phận của Tư Mỹ Kỳ đứng ở cửa ra sân bay chờ đợi.

Đám cấp dưới người tỏ ra hưng phấn, người có thần sắc nghiêm trang, còn Trần Tranh không để lộ bất cứ biểu cảm nào.

Người bọn họ chờ đợi nhanh chóng xuất hiện.

Đó là một nhóm người đàn ông mặc comple chỉnh tề, trong đó có bốn năm gương mặt châu Á, một người da đen, một người da trắng mắt xanh. Vài người trong bọn họ đeo kính râm đen, trông rất thời thượng.

Thật ra Trần Tranh ghét nhất người của doanh nghiệp nước ngoài. Trời nóng chảy mỡ còn diện comple, bộ dạng cứ như đứng trên đầu thiên hạ.

Nhóm đàn ông vừa nhập cảnh nhanh chóng tiến lại gần. Trần Tranh và các giám đốc đi tới nghênh đón, miệng nở nụ cười tươi. Anh ta đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở một người trong số đó.

Đó là một người đàn ông cao lớn có vầng trán rộng, đôi mắt nhỏ dài, sống mũi thẳng, ngũ quan tuấn tú lộ vẻ bức người. Bộ comple đen chỉnh tề hoàn toàn phát họa đường nét thân hình anh. Anh có chiều cao như người phương Tây nhưng lại tỏa ra vẻ nho nhã của người phương Đông.

Vào thời khắc này, anh đang dò xét đối phương. Ánh mắt anh lạnh nhạt và thông suốt, ẩn hiện ý cười, khiến người đối diện khó nắm bắt.

Trần Tranh đã đọc tư liệu về con người này.

Jason Lin, phó tổng giám đốc công ty đầu tư MK, nhân vật có tiếng ở phố Wall, nghe nói cũng là nhân vật có ảnh hưởng trong cộng đồng người Hoa ở Bắc Mỹ.

Cô phiên dịch của Trần Tranh nhanh chóng dùng tiếng Anh chào đón đoàn người, đồng thời giới thiệu hai bên với nhau. Đầu tiên, đương nhiên là giới thiệu CEO Trần Tranh của công ty Tư Mỹ Kỳ và Phó tổng giám đốc Jason Lin của phía đối phương.

Trần Tranh giơ tay, nói bằng tiếng Anh: “Xin chào Mr Lin! Rất vui được gặp anh!”

Người đàn ông mỉm cười, cất giọng trầm thấp đầy từ tính, nhưng anh nói tiếng Trung: “Trần tổng, chúng ta đều là người Trung Quốc, không cần khách sáo như vậy. Anh gọi tôi là Jason hay Lâm Mạc Thần đều được.”

Cuối cùng, hai bên lần lượt bắt tay nhau.

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

33. Chương 33

Trước mặt Lâm Thiển là một bản đề án cơ cấu lại công ty Ái Đạt.

Kể từ khi Lệ Trí Thành tiếp quản Ái Đạt đến nay, trong con mắt người ngoài, một loạt động thái như phân chia cổ phần nội bộ, cải tổ bộ máy công ty tương đối hỗn loạn. Nhưng Lâm Thiển biết rõ, hành động của Lệ Trí Thành đã khiến Ái Đạt “thay da đổi thịt” từ lâu. Ái Đạt bây giờ không còn là Ái Đạt trước kia nữa.

Tuy nhiên, cô chưa bao giờ nhìn thấy rõ bố cục của tương lai như thời khắc này.

Mấy tháng nữa, tập đoàn Ái Đạt mới sẽ ra đời. Tập đoàn Ái Đạt mới gồm bốn công ty trực thuộc, là Vinda, Aito, Mind và Ái Đạt cũ. Hiện tại, Lệ Trí Thành nắm giữ cổ phần tuyệt đối của ba công ty Vinda, Aito, Mind. Chỉ có Ái Đạt cũ là anh sở hữu một số ít cổ phần. Tuy nhiên, Lâm Thiển có thể dự đoán, trước khi tiến hành điều chỉnh, anh sẽ thu mua cổ phần để giành quyền kiểm soát cả công ty Ái Đạt cũ.

Tối qua, sau khi cầu hôn Lâm Thiển, Lệ Trí Thành đã đưa bản đề án bí mật này cho cô.

“Em có bằng lòng làm nữ chủ nhân của nó không?” Anh hỏi.

Lâm Thiển đặt tập tài liệu xuống bàn, giơ tay ngấm nghĩa chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út.

Một người đàn ông đặt đế quốc thương mại của mình trước mặt một người phụ nữ để cầu hôn đúng là một phương thức quá kích thích, cũng đánh trúng tử huyệt của Lâm Thiển. Bởi từ trước đến nay, tâm nguyện của cô là xuất hiện một người đàn ông đủ mạnh, có thể chinh phục được cô.

Lâm Thiển đột nhiên nghĩ đến một câu thơ: “Hoa thơm phải bẻ liền tay[1].”

[1] Câu thơ đầy đủ là: “Hoa thơm phải bẻ liền tay/ Chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô” trong bài Kim Lâu Y của Đỗ Thu Nương đời Đường, có nghĩa lúc cần ra tay thì phải hành động ngay.

Trước đây, cô chưa bao giờ cảm nhận thấy, tình cảm giữa cô và Lê Trí Thành lại đẹp dễ như vậy, tình sâu nghĩa nặng, rung động đến tâm can.

Đang chìm trong suy tư, đột nhiên có người gõ cửa, Lâm Thiển liền cất tập văn bản vào ngăn kéo, ngồi thẳng người: “Mời vào.”

Là một nhân viên nòng cốt dưới trướng của cô, đồng thời cũng là một chàng trai trẻ có kinh nghiệm phong phú về marketing. Anh ta ngồi xuống phía đối diện, sắc mặt nghiêm túc, ngập ngừng một lúc mới mở miệng: “Giám đốc Lâm, tôi có chuyện muốn nói với chị.”

Ngữ khí này thường là dấu hiệu chẳng lành, Lâm Thiển hơi chau mày, mỉm cười: “Được, cậu nói đi.”

Đối phương đến xin từ chức, tiết lộ có một cơ hội nghề nghiệp khác nên muốn rời khỏi công ty. Không thể phủ nhận, khi nghe tin này, tâm trạng của Lâm Thiển chùng xuống trong giây lát. Nhân tài xuất sắc bỏ đi là điều mà bất cứ người quản lý nào cũng không muốn gặp phải. Nhưng cô biết rõ, nhân viên này là một người chín chắn, anh ta đề xuất xin nghỉ, có nghĩa anh ta đã suy nghĩ kỹ càng.

Lâm Thiển không gây khó dễ cho đối phương, nhưng vẫn cố gắng níu kéo. Cô hỏi anh ta có điều gì không hài lòng, nhằm tìm ra vấn đề khúc mắc. Dù sao gần đây Ái Đạt cũng phát triển rất tốt, tỷ lệ nhân viên bỏ việc hay nhảy việc là rất thấp.

Cậu nhân viên trẻ tuổi tương đối kính nể Lâm Thiển. Trò chuyện vài câu, anh ta cho biết: “Giám đốc Lâm, chị đừng hiểu nhầm, Ái Đạt rất tốt, Lê tổng không có gì đáng phàn nàn, chị cũng đối xử với chúng tôi rất tốt. Tôi rời khỏi Ái Đạt thật sự vì cơ hội phát triển nghề nghiệp, tới một doanh nghiệp thích hợp với tôi hơn. Về việc đi công ty nào, bây giờ tôi không tiện tiết lộ, mong chị thông cảm.”

Lâm Thiển gật đầu, nghĩ bụng: Nói thế nào cũng tổn công vô ích.

Tuy nhiên, cô cũng hiểu đạo lý, một doanh nghiệp xuất sắc nổi lên, đối thủ cạnh tranh kiểu gì cũng sẽ “ve vãn” đội ngũ nhân tài của công ty đó, hiện tượng nhảy việc là điều dễ hiểu.

Cô chỉ có thể an ủi bản thân, do Ái Đạt gần đây quá nổi, người chiến thắng cũng có phiên nào của người chiến thắng. Cho tới thời điểm này, nghiệp vụ của công ty tương đối thuận lợi, cô không gặp khó khăn lớn. Có lẽ trong tương lai, cô sẽ phải thường xuyên đối phó những vấn đề tương tự trong quản lý.

Thấy đối phương tỏ thái độ kiên quyết, Lâm Thiển gật đầu: “Được thôi, tôi hiểu suy nghĩ của cậu. Vậy đi, cậu hãy bàn giao toàn bộ công việc trước khi nghỉ làm, có việc gì cần hãy nói với tôi một tiếng. Khi nào cậu muốn quay về, tôi luôn hoan nghênh. Lúc rảnh rỗi nhớ liên lạc với tôi và các đồng nghiệp, cùng ăn bữa cơm, uống tách trà.” Ngừng một lát, cô cất giọng dịu dàng: “Tôi chúc cậu phát triển thuận lợi ở công ty mới.”

Cậu nhân viên trẻ tuổi gật đầu lia lịa, vội vàng cảm ơn. Cuối cùng, anh ta lên tiếng: “Giám đốc Lâm, tôi cũng chúc chị và Lê tổng hạnh phúc đến đầu bạc răng long.” Nói xong, ánh mắt anh ta dừng lại ở chiếc nhẫn trên tay cô.

Lâm Thiển: “Cảm ơn cậu.”

Sau khi cậu nhân viên rời đi, Lâm Thiển xoay ghế, dõi mắt về phía tòa nhà cao tầng ở bên ngoài cửa sổ.

Cổ nhân nói đúng, trên đời này chẳng có bức tường nào là gió không thổi qua. Lâm Thiển cũng lơ mờ nhận ra, tuy cô và Lệ Trí Thành chưa công khai nhưng trong công ty đã có nhiều người biết chuyện. Cô không rõ, mối quan hệ của cô và anh đã lan truyền đến mức nào?

Xem ra, việc Lệ Trí Thành trực tiếp đeo nhẫn cho cô lại là cách đơn giản nhất, đỡ phiền phức nhất, cũng bảo vệ thể diện của cô.

Trên thực tế, nhiều trường hợp phụ nữ bị mất thể diện là do đàn ông cư xử chẳng ra sao.

Lâm Thiển lại gơ tay bàn tay đeo nhẫn soi dưới ánh mặt trời. Gần đây cô và Lệ Trí Thành đúng là rất thuận lợi, thương trường đặc ý, tình trường cũng dạt dào, người xung quanh chắc ngưỡng mộ chết thôi.

Sau khi tan sở, Lâm Thiển lái xe đến một quán trà trong thành phố. Lệ Trí Thành hẹn gặp Ninh Duy Khải ở đó.

Đường phố trong giờ tan tầm đông như mắc cửi, Lâm Thiển đi vòng vèo qua mấy con đường nhỏ tới điểm hẹn. Đúng là oan gia ngõ hẹp, lúc đi qua một ngã ba tương đối vắng người, cô chợt nhìn thấy ô tô của Ninh Duy Khải đỗ ngoài cửa một trung tâm thương mại.

Một cô gái trẻ lạ mặt từ ghế lái phụ xuống xe, đi vào trong trung tâm thương mại.

Ninh Duy Khải cũng xuống xe. Anh ta vẫn giữ bộ dạng thoải mái như thường lệ, dường như sự thất bại trong công việc không gây bất cứ ảnh hưởng nào đến anh ta. Anh ta tựa vào cửa xe ô tô, nửa cười nửa không dõi theo bóng cô gái.

Cô gái đi vài bước lại quay đầu về phía Ninh Duy Khải, sắc mặt lộ vẻ thân thiết.

Ninh Duy Khải nói câu gì đó, cô gái đột nhiên cầm túi xách quay lại đánh anh ta một cái, khoe mắt cô tràn ngập ý cười.

Ninh Duy Khải cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

Lâm Thiển lập tức giảm tốc độ, dừng xe ở đầu đường bên này, không tiếp tục tiến về phía Ninh Duy Khải. Đợi anh ta lái ô tô đi xa, cô mới nổ máy, phóng theo anh ta.

Lệ Trí Thành đương nhiên không để Lâm Thiển cùng gặp Ninh Duy Khải. Cô tự mình đến, thuần túy là vì lòng hiếu kỳ.

Khi cô lên quán trà, liền nhìn thấy Tưởng Viên đợi ở ngoài.

“Hai người đang nói chuyện.” Anh ta mỉm cười: “Tôi dẫn cô đi phòng VIP nghỉ ngơi.”

Lâm Thiển gật đầu. Tuy Lệ Trí Thành biết cô đến đây, nhưng cô không thể trực tiếp tham gia cuộc trò chuyện của bọn họ. Lâm Thiển cũng cảm thấy không cần thiết, cô ở bên ngoài chờ Lệ Trí Thành là được.

Tầng hai của quán trà bài trí trang nhã, từng phòng VIP đóng chặt cửa. Không khí tràn ngập hương trà thơm nồng, tiếng nhạc du dương. Tưởng Viên dẫn Ninh Duy Khải vào một gian rồi đi ra ngoài. Nhìn thấy áo comple của Lệ Trí Thành vắt trên thành ghế, Lâm Thiển mỉm cười ngồi xuống. Cô vừa uống trà vừa ngắm cây cối dưới sân. Bất chợt nghĩ đến cảnh tượng ở ngoài phố vừa rồi, trong lòng cô hơi phức tạp.

Cho đến bây giờ, có lẽ Lệ Trí Thành và Ninh Duy Khải là những người hiểu rõ thủ đoạn của đối phương nhất. Nhưng đây là lần đầu tiên họ ngồi cùng nhau, quan sát đối thủ ở cự ly gần.

Hôm nay Lệ Trí Thành làm chủ. Vì vậy, sau khi Tưởng Viên rót trà, anh mỉm cười nâng chén: “Ninh tổng, nghe danh không bằng gặp mặt, tôi dùng trà thay rượu mời anh.” Nói xong, anh ngửa đầu uống cạn chén trà.

Nói một câu thật lòng, Ninh Duy Khải cảm thấy người đàn ông trước mặt rất hợp khẩu vị của anh ta. Người này có dáng vẻ ung dung, khí chất trầm ổn, không lạnh lùng ngạo mạn, cũng không cố ý nhiệt tình hồ hởi.

Người đàn ông như vậy mới thật sự thâm sâu khó lường.

Ninh Duy Khải cũng nâng chén trà uống cạn. Sau đó, anh ta đi thẳng vào vấn đề: “Tuy bây giờ tôi nắm giữ không ít cổ phần của Sa Ưng, nhưng quyền kiểm soát vẫn nằm trong tay Chúc thị. Không biết Lệ tổng tìm tôi có mục đích gì? Nếu là vì việc hợp tác giữa Sa Ưng và Minh Đức, thì cuộc gặp này không cần thiết.”

Lệ Trí Thành gật đầu, không đáp mà hỏi lại: “Anh nhìn nhận thế nào về tương lai của ngành túi xách?”

Ninh Duy Khải hơi ngẩn người, mỉm cười: “Từ trước đến nay, ngành nghề truyền thống luôn phát triển bình ổn, không nổi sóng gió lớn. Có điều...” Anh ta liếc Lệ Trí Thành: “Mấy chiêu của Lệ tổng đã làm đảo lộn kết cấu sẵn có, khiến mọi người đều bị dă kích. Tương lai thế nào, chẳng ai có thể biết trước.”

Lời nói của Ninh Duy Khải vừa châm biếm vừa có chút cảm khái. Lệ Trí Thành cũng không tức giận, anh từ tốn hỏi tiếp: “Vậy anh cho rằng, một doanh nghiệp túi xách chuyển sang sản xuất vật liệu có phải là quyết định sáng suốt hay không?”

Ninh Duy Khải trầm mặc hồi lâu.

Chắc Lâm Thiển cũng không ngờ, cuộc gặp gỡ giữa hai người đàn ông không hề xảy ra tình trạng đối chọi gay gắt cũng không hề căng thẳng. Hai người gọi một ấm trà, mấy đĩa đồ ăn nhẹ, trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ.

Bọn họ không nhắc tới ân oán trong quá khứ mà chỉ bàn về sự thịnh suy, lên xuống của ngành túi xách.

Cho đến khi đẩy cửa ra về, Lệ Trí Thành và Ninh Duy Khải cũng không thảo luận một câu về việc hợp tác hay tiếp tục đối chọi trong tương lai.

Tuy nhiên, người thông minh đôi khi chẳng cần phải nói quá rõ ràng. Qua buổi gặp gỡ này, Ninh Duy Khải đã hiểu rõ dụng ý của Lệ Trí Thành.

Lệ Trí Thành chủ động hẹn gặp anh ta không phải vì sự hợp tác cụ thể, mà là bày tỏ thái độ cầu hòa.

Anh mạnh, tôi cũng chẳng yếu. Anh là đối thủ duy nhất mà tôi coi trọng. Từ nay về sau, nếu chúng ta tiếp tục đấu một mất một còn, tôi và anh ta đều bị tổn thương nguyên khí, sẽ chẳng có lợi cho ai.

Nếu có cơ hội trở thành đồng minh, về lâu về dài, nhất định đây sẽ là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai bên, cũng tốt cho sự phát triển của cả ngành nghề.

Hai người đạt được thỏa thuận ngầm này, cuộc gặp hôm nay đã rất có giá trị. Còn việc hợp tác cụ thể, cần phải xem sau này có duyên hay không.

Ninh Duy Khải không thể không thừa nhận, Lệ Trí Thành thông minh và có tham vọng hơn anh ta tưởng.

Lệ Trí Thành tiễn Ninh Duy Khải ra cửa phòng VIP. Đợi anh ta đi rồi, anh liền đẩy cửa bước vào gian bên cạnh.

Lâm Thiển đang ngồi bên cửa sổ, tay chống cằm, dõi mắt ra xa. Thấy anh đi vào, cô cười híp mắt hỏi anh: “Tình hình thế nào rồi?”

“Không tồi.” Anh đáp.

Lâm Thiển hơi bất ngờ, nhưng cô lập tức thông suốt vấn đề.

Người có thể khiến Lệ Trí Thành cảm thấy “trò chuyện không tồi”, ngoài Khang tổng của Minh Thịnh, Ưông Thái Thức, Lâm Mạc Thần, bây giờ lại thêm đối thủ Ninh Duy Khải.

Lâm Thiển hiểu rõ, việc Lệ Trí Thành định bắt tay với Ninh Duy Khải trong tương lai thật ra là các bên cùng có lợi, nhưng cô vẫn không nhịn được, nói xấu đối phương: “Ninh Duy Khải không đơn giản đâu.”

Lệ Trí Thành bình thản trả lời: “Lẽ nào anh là người đơn giản hay sao?”

Lâm Thiển phì cười. Ngược nhìn gương mặt tuấn tú của anh, lại nghĩ đến Ninh Duy Khải, cô đột nhiên có chút cảm thán.

“Này, người khác thay lòng đổi dạ, nhưng anh thì không được đâu đấy!” Cô giơ tay nâng cằm Lệ Trí Thành: “Anh mà thay lòng đổi dạ, em sẽ...”

Lệ Trí Thành liền cầm tay Lâm Thiển, hỏi bằng giọng điệu đầy hứng thú: “Em sẽ làm sao?”

Lâm Thiển đảo tròn mắt: “Em sẽ bán cổ phần của Minh Đức do em sở hữu, một đồng một cổ phiếu, cho anh tức chết. Em sẽ đăng tin trên mạng, mắng anh bỏ rơi người vợ từ thuở hàn vi, mắng người phụ nữ kia là hồ ly tinh cướp chồng người khác.”

Lâm Thiển nói rất hùng hồn, Lệ Trí Thành lặng lẽ nhìn cô.

“Giả thiết này không có khả năng trở thành hiện thực.” Anh từ tốn mở miệng.

Trong lòng Lâm Thiển rất ngọt ngào, kết quả nghe anh nói tiếp: “Em đã nhắc anh một điều. Nếu trong tương lai em thích người khác, anh nhất định sẽ khiến hắc khuynh gia bại sản, mãi mãi không thể trở mình. Anh nói được làm được, tuyệt đối không nường tay.”

Lâm Thiển: “Còn lâu em mới thay lòng đổi dạ.”

Ninh Duy Khải đi đến chỗ rẽ đầu hành lang trên tầng hai, nhưng anh ta không xuống dưới mà vào nhà vệ sinh.

Khi anh ta đi ra ngoài, vừa đi vài bước, đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc từ đằng sau vọng tới.

Ninh Duy Khải dừng bước, quay đầu, liền nhìn thấy Lâm Thiển khoác tay Lệ Trí Thành từ đầu kia hành lang đi tới. Đi hai bước, Lâm Thiển đột nhiên dừng lại, nói câu gì đó rồi kiễng chân hôn lên má Lệ Trí Thành. Tiếp theo, Lệ Trí Thành kéo cô vào lòng, cúi xuống hôn cô.

Hành lang dài vô cùng tĩnh mịch, chỉ có đôi nam nữ mãi hôn nhau nồng nàn nên không phát hiện ra sự có mặt của Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải cười cười, thu hồi tầm mắt, thông thả đi xuống tầng dưới.

Ngồi lên ô tô, anh ta kiểm tra điện thoại theo thói quen. Màn hình hiển thị cuộc gọi nhờ từ trợ lý Nguyễn Tuấn, Chúc Hàm Dư và Lydia. Ngoài ra còn có hai tin nhắn mới.

Một tin nhắn của Chúc Hàm Dư: “Anh à, tối nay anh có về nhà ăn cơm không? Em làm món cá hồi hun rượu trắng và canh hải sản. Nhớ anh nhiều.”

Một tin nhắn của Lydia: “Anh, shop của em xong rồi, anh vẫn bàn công chuyện ở gần đây à? Anh có thời gian làm tài xế, đưa em về nhà không? PS: Em sẽ không nói cho anh biết, em mua quà cho anh. Anh thử đoán xem là gì ^__^”

Ninh Duy Khải bỏ điện thoại lên bàn lái, khởi động ô tô.

Đi đến ngã rẽ phía trước, anh ta từ từ đánh tay lái, rẽ về hướng nhà mình, đồng thời gọi điện cho Lydia. Anh ta cất giọng trầm trầm đầy ý cười: “Tiểu thư, tối nay tôi bận việc, em tự giải quyết đi.”

Lydia xì một tiếng: “VẬY em tự bắt xe về.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp, giọng điệu rất đặc ý: “Tối nay em nấu món mì cực thơm cực cay, anh không có phúc ăn rồi.”

Ninh Duy Khải mỉm cười, cúp điện thoại.

Mọi biến cố thường xảy ra vào thời khắc bình yên nhất. Về đến nhà, nhân lúc Lệ Trí Thành đi tắm, Lâm Thiển một mình vào thư phòng.

Cô cúi đầu ngắm chiếc nhẫn trên ngón áp út. Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cô phải thông báo với anh trai, em gái của anh đã đính hôn rồi.

Cứ nghĩ đến chuyện này là cô lại cảm thấy hưng phấn.

Điện thoại kết nối, chuông đổ mấy mấy hồi, Lâm Mạc Thần mới bắt máy: “A lô!”

Lâm Thiển cười: “Anh đã thức dậy chưa? Bên Mỹ bây giờ chắc là buổi sáng?”

Ngoài dự liệu cả Lâm Thiển, Lâm Mạc Thần cười cười: “Bây giờ là chín giờ tối. Xin lỗi, anh không thức dậy vào giờ này.”

Lâm Thiển ngẩn người, nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ đúng số chín. Hả?

“Anh cũng đang ở thành phố Lâm.” Lâm Mạc Thần thản nhiên tung “trái bom hạng nặng.”

Lâm Thiển tròn mắt, há hốc miệng trong giây lát.

Nghe anh trai nói tiếp: “Lâm Thiển, bởi vì chúng ta là anh em ruột, bây giờ thân phận của hai bên và quan hệ lợi ích tương đối nhạy cảm nên thời gian này em đừng liên lạc với anh. Tạm biệt.” Nói xong, anh lập tức cúp máy.

Lâm Thiển vẫn chưa kịp phản ứng, sững sờ nhìn điện thoại trong tay.

Tuy nhiên, bởi vì rất hiểu anh trai nên Lâm Thiển nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Mỗi giây mỗi phút của Lâm Mạc Thần đều rất đắt giá, vì vậy phải có chuyện gì quan trọng anh mới đến thành phố Lâm.

Còn không cho cô liên lạc với anh, vì thân phận hai bên nhạy cảm?

Lâm Thiển suy ngẫm tỉ mỉ lời nói của anh trai. Công ty đầu tư của Lâm Mạc Thần gồm nghiệp vụ đầu tư chứng khoán cổ phiếu, thỉnh thoảng rót vốn cho những người mới lập nghiệp, ngoài ra còn tiến hành những vụ thu mua sáp nhập cho các tập đoàn đa quốc gia.

Ái Đạt chưa lên sàn chứng khoán, cũng không phải công ty mới thành lập. Vậy thì chỉ còn lại một khả năng.

Lòng Lâm Thiển nặng trĩu. Cô cảm thấy khó tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt cô. Không ngờ anh trai... sao anh có thể...

Đúng lúc này, cửa thư phòng mở ra, Lệ Trí Thành đi vào. Thấy Lâm Thiển cần môi, sắc mặt căng thẳng, anh ngồi xuống, kéo cô lên đùi mình rồi nhìn cô chăm chú: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Thiển vẫn chưa định thần: “Anh trai em đến thành phố Lâm rồi.”

Lệ Trí Thành cũng hơi bất ngờ.

Lâm Thiển kể lại cho anh nghe toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện qua điện thoại vừa rồi mà không bỏ sót một từ.

Ánh mắt Lệ Trí Thành trở nên thâm trầm khó đoán.

Lâm Thiển từ tốn mở miệng: “Anh ấy ngầm ám chỉ cho em biết, một công ty đa quốc gia nào đó đã ủy thác công ty đầu tư của anh ấy tiến hành vụ thu mua “ác ý” nhằm vào chúng ta.” Ngừng một lát, cô nói tiếp: “Căn cứ vào những vụ thu mua doanh nghiệp Trung Quốc?”

Tại sao các công ty đa quốc gia lại cần thu mua doanh nghiệp Trung Quốc?

Bởi vì thị trường Trung Quốc vô cùng hấp dẫn?

Rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài do không hợp thủy thổ hay cạnh tranh không nổi các doanh nghiệp trong nước nên đã gặp thất bại khi nhảy vào thị trường Trung Quốc. Chính vì vậy, thu mua công ty trở thành thủ đoạn thâm nhập và mở rộng hữu hiệu nhất.

Một mặt, công ty nước ngoài có thể trực tiếp sử dụng mạng lưới tiêu thụ, thị trường sẵn có, đội ngũ nhân tài và nguồn khách hàng của doanh nghiệp trong nước. Mặt khác, thu mua đối thủ cạnh tranh tức là có cơ hội tiêu diệt đối thủ, “đóng băng” các nhãn hiệu của đối thủ. Trong quá khứ, một số nhãn hiệu quen thuộc như mỹ phẩm Mininurse, đồ uống Robust, phim cuộn Nhạc Khải... cũng bị nước ngoài thu mua. Bây giờ chúng ở đâu?

Ngoài ra, việc thu mua mấy công ty đứng đầu toàn ngành sẽ trực tiếp hình thành sự lũng đoạn thị trường.

Tình trạng này từng xảy ra trong các ngành đồ dùng sinh hoạt, xi măng, thực phẩm, chế tạo máy móc. Cạnh tranh không nổi thì bỏ tiền mua đứt, đây là thủ đoạn thường thấy của các công ty nước ngoài tại Trung Quốc.

Bây giờ, bọn họ đã “thò tay” vào ngành sản xuất túi xách.

Trong con mắt của Lâm Mạc Thần, đây chỉ là kết quả tất yếu của quá trình kinh tế hóa toàn cầu.

Anh không có ý nghĩ, tôi là người Trung Quốc, cần bảo vệ thương hiệu của dân tộc, yêu nước quan trọng hơn tất cả. Anh chỉ cho rằng, doanh nghiệp Trung Quốc muốn tham gia cạnh tranh quốc tế, cần phải trải qua thử thách tàn khốc này. Nếu giữ được, đó là bản lĩnh của anh. Không giữ được là do anh kém cỏi, sao có thể oán trách người khác?

Sự tàn nhẫn và tham vọng của các quốc gia Âu Mỹ trên thương trường chẳng khác nào cuộc chiến tranh xâm lược Trung Quốc hơn một trăm năm là bao. Dù hôm nay anh không đại diện tập đoàn DG thu mua các doanh nghiệp túi xách Trung Quốc, ngày mai cũng sẽ có công ty đa quốc gia khác đến tranh cướp miếng thịt béo bở này.

Công ty Ái Đạt của Lâm Thiển sớm muộn cũng sẽ phải đối diện với thử thách to lớn này, không liên quan đến chuyện anh có can dự hay không. Anh không thể thay đổi số phận của em gái lần Ái Đạt.

Sau khi nhận ủy thác của khách hàng, Lâm Mạc Thần không thể trực tiếp tiết lộ thông tin này với em gái. Đây là đạo đức nghề nghiệp của anh.

Tuy nhiên, tỏ thái độ “lạnh nhạt” và vạch rõ ranh giới với Lâm Thiển là hành vi hợp tình hợp lý.

Mười giờ sáng, lãnh đạo Tư Mỹ Kỳ, người phụ trách công ty đầu tư MK và đại diện tập đoàn DG ngồi quanh bàn tròn hội nghị.

Trải qua mười mấy ngày đàm phán căng thẳng, cuối cùng ba bên cũng đạt được thỏa thuận chung: Tập đoàn DG mua 51% cổ phần của Tư Mỹ Kỳ, nắm quyền kiểm soát công ty, đồng thời đầu tư một khoản tiền tương đối lớn, hai bên cùng dốc sức trên thị trường túi xách, nỗ lực biến Tư Mỹ Kỳ trở thành doanh nghiệp hàng đầu ở khu vực Châu Á Thái Bình Dương.

Trong con mắt Trần Tranh, lần “bán thân” này tuy không còn sự lựa chọn nào khác nhưng cũng có khả năng là một sự khởi đầu mới. Bởi vì dựa theo điều khoản trong bản thỏa thuận, tập đoàn DG tuy cử người tham gia Hội đồng quản trị và việc kinh doanh nhưng Tổng giám đốc công ty vẫn là anh ta. Ngoài việc giành được nguồn vốn “cứu mạng” lớn, Tư Mỹ Kỳ còn có thể nhập khẩu kỹ thuật tiên tiến. Mặc dù đối phương đưa ra nhiều điều kiện khắt khe nhưng trong vụ hợp tác này, thực ra hai bên cùng có lợi như giới truyền thông ca tụng.

Theo quan điểm của Lâm Mạc Thần, Tư Mỹ Kỳ gần như đã bước vào con đường tận số. Bởi vì ý định của DG khi thu mua Tư Mỹ Kỳ không phải muốn nâng đỡ công ty, mà chỉ nhằm mục đích mượn vỏ bọc để tiến vào thị trường Trung Quốc. Chẳng bao lâu sau, anh sẽ làm theo sự ủy thác của khách hàng, sử dụng một số thủ đoạn đi sâu khống chế Tư Mỹ Kỳ, tước đoạt quyền quản lý của Trần Tranh. Nhân hiệu Tư Mỹ Kỳ sẽ nhanh chóng bị “đóng băng” và dần dần biến mất khỏi thị trường.

Việc dễ dàng “nuốt trọn” Tư Mỹ Kỳ khiến Lâm Mạc Thần cảm thấy hơi vô vị.

Nhóm của Lâm Mạc Thần sống ở khách sạn sang trọng nhất trong thành phố. Tối nay, anh không về khách sạn mà tới một căn hộ chung cư. Đây là căn hộ anh mua khi về thành phố Lâm vào mấy năm trước, để thỉnh thoảng về nước có chỗ riêng tư.

Ngoài ra, căn hộ này cũng giành cho Lâm Thiển. Bất kể cuộc sống hay công việc có thuận lợi hay không, ít nhất cô cũng có chốn đi về.

Căn hộ của Lâm Mạc Thần nằm ở tầng trên cùng. Vừa mở cửa, anh phát hiện trong nhà bật đèn sáng trưng, huyền quan xuất hiện một đôi giày cao gót nữ.

Lâm Mạc Thần không vội vàng, thông thả đi vào nhà, đảo mắt xung quanh. Nền nhà và đồ đạc sạch bóng, xem ra Lâm Thiển đã thuê người đến dọn dẹp. Lại nhìn hai chậu hoa lan ngoài ban công, Lâm Mạc Thần chau mày. Hoa đã héo khô, thân cây đen sì như khúc xương nhỏ.

Rõ ràng bình thường Lâm Thiển chẳng bao giờ đến đây, lần này anh trở về, cô mới tới quét dọn theo kiểu đối phó.

Phòng khách không một bóng người, phòng ngủ bật đèn sáng, có thể lờ mờ thấy bóng Lâm Thiển ở bên trong. Biết anh đã về nhưng cô vẫn không ra ngoài.

Lâm Mạc Thần cảm thấy bất thường, lập tức đi nhanh vào phòng ngủ.

Lâm Thiển đang lục tung ngăn kéo và tủ quần áo. Vừa đi làm về là cô đến đây ngay, xắn tay áo sơ mi mở tủ lục lọi đồ của anh.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Thiển chỉ ngoảnh đầu liếc anh một cái, ánh mắt đầy vẻ giận dữ.

Sau đó, cô tiếp tục tìm kiếm. Lâm Mạc Thần sa sầm mặt: “Đây là cách em chào đón anh hả? Chưa cho phép đã tự tiện động vào đồ của anh, hơn nữa còn ngay trước mặt đương sự?”

Chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ. Trước đây Lâm Thiển thường xuyên bay đi Mỹ thăm anh nhưng không bao giờ vào thư phòng, cũng chưa từng động đến đồ của anh.

Lâm Thiển “hừ” một tiếng: “Đối với sự xâm lược của chủ nghĩa đế quốc, người Trung Quốc phải kiên giữ phép tắc lễ nghĩa.”

Lâm Mạc Thần hiểu ra vấn đề, em gái đang tìm hồ sơ về vụ thu mua.

Trầm mặc vài giây, Lâm Mạc Thần đi tới, kéo tay em gái, lôi cô ra phòng khách, đẩy xuống sofa.

“Cần quấy.” Anh chau mày.

Thật ra kể từ lúc biết tin Lâm Mạc Thần đại diện cho công ty nước ngoài đến thu mua Ái Đạt, Lâm Thiển cảm thấy khó có thể chịu đựng.

Lẽ nào anh không nhận người thân, bất chấp sự sống chết của cô? Nếu anh đích thân tham gia vụ thu mua, không biết Lệ Trí Thành có thể ứng phó. Nếu bọn họ thật sự đối đầu, cô và Lệ Trí Thành sẽ ra sao? Tình cảm của hai người chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, sau đó vì người anh trai “đen tối” của cô mà chia tay?

Lâm Thiển thậm chí từng có ý nghĩ, lẽ nào Lâm Mạc Thần nhận vụ này là để thực hiện lời hứa, khiến Lệ Trí Thành chịu nỗi đau rút gân lột da? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy hoang đường, Lâm Mạc Thần chẳng phải loại người công tư không rõ ràng. Hơn nữa, anh cũng không thể đi ngược lại ý nguyện của cô, “giáo dục” Lệ Trí Thành một cách cường ép.

Lâm Thiển cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Trong lòng cô luôn tồn tại một sự tín nhiệm cao hơn tất cả. Anh trai dù tàn nhẫn với người xung quanh nhưng tuyệt đối không làm chuyện ảnh hưởng đến hạnh phúc của cô, hay chỉ vì lợi ích mới ra tay với Ái Đạt.

Do đó hôm nay Lâm Thiển đến đây với mục đích làm rõ dụng ý và lập trường của anh trai. Đồng thời, cô cũng muốn tìm tài liệu để xem tình hình cụ thể.

“Anh, tại sao anh lại làm vậy?” Lâm Thiển đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Mạc Thần rất không thích bộ dạng hùng hổ này của em gái, nhưng anh cũng không hy vọng giữa hai anh em có sự hiểu nhầm. Anh từ tốn ngồi xuống phía đối diện Lâm Thiển, chậm rãi rót cho mình một tách trà, không bận tâm đến em gái.

Đến khi đôi mắt cô sắp bốc lửa, Lâm Mạc Thần mới mở miệng: “Công ty không chỉ một mình anh làm chủ. Lẽ nào bởi vì em gái của mình, anh bảo những người chung vốn khác từ bỏ vụ thu mua lên đến cả trăm triệu đô la Mỹ? Lâm Thiển, hãy chín chắn một chút đi.”

Biết đây là một trong những nguyên nhân, Lâm Thiển cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhưng cô vẫn cất giọng trách móc: “Vậy anh cũng nên thông báo sớm với bọn em, để bọn em có sự chuẩn bị.”

Về yêu cầu không hợp lý này, Lâm Mạc Thần chẳng thèm bận tâm.

“Nhưng anh tham gia thu mua Ái Đạt thật sao?” Lâm Thiển hỏi: “Tuy công là công, tư là tư nhưng bọn em phải làm thế nào? Anh có từng suy nghĩ đến vấn đề này không?”

Lâm Mạc Thần nhìn em gái, ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

“Lâm Thiển.” Anh không trả lời thẳng câu chất vấn của cô, mà chuyển đề tài: “Em nên nhận thức một sự thật. Nếu anh không tham gia vụ thu mua lần này, người khác cũng sẽ làm. Công ty bọn anh không nhận, cũng sẽ có công ty khác nhận. Dù hôm nay DG không ra tay, tương lai cũng sẽ có công ty khác đến thu mua.”

Lâm Thiển ngẩn người. Lời nói này có vẻ đặc biệt lạnh lùng và vô tình, nhưng ý của anh trai là, một khi sớm muộn cũng bị xử lý, vậy thì để anh xử lý còn tốt hơn người khác?

Anh đang ám chỉ, sẽ chừa lại một con đường cho cô và Lệ Trí Thành sao?

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Lâm Thiển chắc sẽ đoán ra ý của Lâm Mạc Thần, sẽ không tiếp tục truy vấn. Bởi anh trai cô là người có nguyên tắc nghề nghiệp, một số lời anh không thể nói quá rõ ràng với em gái, hai người tự biết trong lòng là được. Từ trước đến nay, cô luôn là người thông minh và bất ý rất nhanh.

Nhưng liên quan đến Lệ Trí Thành và Ái Đạt lại là vấn đề khác. Nghe câu nói lập lờ của Lâm Mạc Thần, Lâm Thiển cảm thấy không hài lòng.

Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ cô lý giải không chuẩn xác, ý của anh trai là: Đằng nào Ái Đạt cũng không vượt qua cửa ải này, để người khác kiếm tiền chi bằng để anh kiếm? Với tính cách cứng rắn của anh, rất có khả năng là ý này.

Trong lúc lòng dạ Lâm Thiển rối bời, Lâm Mạc Thần tiếp tục lên tiếng: “Còn việc gì nữa không? Không còn thì em mau về đi.”

Lâm Thiển đương nhiên bỏ qua câu đuổi khách của anh trai, quyết định tung chiêu mạnh hơn.

Cô rút bàn tay phải khỏi túi áo gơ ra trước mặt Lâm Mạc Thần. Chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út sáng lấp lánh.

Lâm Mạc Thần sa sầm mặt.

“Anh, em và Lệ Trí Thành đã đính hôn rồi.” Lâm Thiển lên tiếng: “Anh hãy nói cho rõ ràng, rốt cuộc anh có giúp bọn em không? Nếu không giúp, hại em khó xử giữa hai người thì đừng trách em nhận anh ấy mà không nhận anh. Em nói được làm được.”

Câu này quá nặng nề, dù Lâm Thiển tỏ ra bình tĩnh nhưng khi chạm phải ánh mắt sắc bén của anh trai, cô vẫn giật mình thon thót.

Vào giây phút nhìn thấy chiếc nhẫn, cảm giác đầu tiên của Lâm Mạc Thần là không hài lòng.

Em gái cũng là người thân duy nhất của anh bỗng dưng trở thành vị hôn thê của người đàn ông khác mà không báo với anh một tiếng.

Bây giờ, cô còn dùng phương thức này uy hiếp anh, dám nói nhận Lệ Trí Thành chứ không nhận anh?

Hừ...

“Ok.” Lâm Mạc Thần vô cảm đứng dậy: “Vậy thì bảo thằng đó hãy nằm chờ chết đi.”

Nói xong, anh liền quay người đi vào phòng ngủ.

Lâm Thiển chờ người.

Thật ra, mục đích của Lâm Thiển khi thốt những câu vừa rồi là để Lâm Mạc Thần nhìn rõ tính nghiêm trọng của vấn đề. Dù sao trái tim con người cũng là máu thịt, dù lời nói của cô khiến anh tức giận, nhưng

là người có tâm tư thấu đáo, chắc chắn anh sẽ hiểu ý cô. Trong tương lai nếu anh thật sự đối phó Lê Trí Thành, vì nể cô, anh cũng sẽ nương tay. Lâm Thiển thừa nhận, cô thiên vị Lê Trí Thành.

Mặt khác, Lâm Thiển muốn ép anh trai nói lời thật lòng. Rốt cuộc Lâm Mạc Thần có chịu giúp bọn họ hay không? Nếu có thì giúp bằng cách nào?

Xem ra, hiệu quả hoàn toàn ngược lại, cô đã chọc giận anh trai, thậm chí khiến anh thốt ra câu tàn nhẫn: “Bảo thằng đó nằm chờ chết đi.”

Lâm Thiển ở phòng khách ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy vừa rồi bản thân quá lỗ mãng, khiến anh trai đau lòng. Thế là cô lặng lẽ đi vào phòng ngủ tìm Lâm Mạc Thần.

Lâm Mạc Thần đang ngồi ở ghế, xem biểu đồ thị trường chứng khoán ở Mỹ trên điện thoại di động.

Lâm Thiển ngồi xuống mép giường cạnh anh trai, gọi một câu: “Anh.”

Lâm Mạc Thần tiếp tục coi cô như người vô hình.

Lâm Thiển khoát tay anh: “Anh... em sai rồi. Thật ra em biết, chắc chắn vì lo cho bọn em nên anh mới nhận vụ này. Tại đầu óc em hỗn loạn quá nên...”

Lâm Mạc Thần nhướng mắt nhìn em gái: “Muộn rồi, em về đi. Bây giờ anh đã thay đổi ý định, vài ngày nữa anh sẽ đích thân phát động vụ thu mua. Thằng đó chấp nhận cũng được, không chấp nhận càng tốt, anh sẽ chủ động đề nghị liên kết với tập đoàn DG, dùng cái vỏ Tư Mỹ Kỳ, gắp Ái Đạt của bọn em trên thị trường. Vào giờ này sang năm, nếu trên thị trường không còn nhãn hiệu Ái Đạt, cô Lâm cũng đừng bất ngờ. Tạm biệt.”

Lâm Thiển khóc dở mếu dở, anh trai còn “chủ động đề nghị liên kết” nữa chứ.

“Anh, em sai rồi, các anh đừng “chém giết” lẫn nhau.” Cô ôm chặt cánh tay anh trai: “Vị hôn phu quan trọng, anh trai càng quan trọng hơn. Nếu anh đối xử với em như vậy, bố chúng ta ở trên thiên đường liệu có vui nổi không? Chúng ta cách cả một đại dương, xa nhau bao nhiêu năm trời. Mười sáu tuổi, anh mới về nước tìm người em gái này, anh nở lòng lại bỏ rơi em hay sao?”

Câu nói rất tình cảm, cũng có ý nhận lỗi. Mặc dù ý định ban đầu là dỗ ngọt anh trai nhưng vì nhắc đến chuyện cũ, ánh mắt cô để lộ tấm chân tình.

Lời nói và thần sắc của Lâm Thiển đã chạm vào trái tim Lâm Mạc Thần. Anh hừ một tiếng, không tiếp tục thốt ra những câu lạnh lùng.

Lâm Thiển biết tính anh trai, nhân đà nói mấy câu ngon ngọt. Cuối cùng, khóe mắt anh cũng vụt qua ý cười.

“Bởi vì mối quan hệ giữa anh và em nên anh sẽ không nhúng tay vào vụ mua Ái Đạt. Vụ này do một đồng nghiệp của anh phụ trách. Đây cũng là thỏa thuận ban đầu với những người chung vốn khác.” Lâm Mạc Thần cuối cùng cũng tiết lộ thêm thông tin: “Anh chỉ phụ trách Tư Mỹ Kỳ và Tân Bảo Thụy.”

Nghe câu này, phản ứng đầu tiên của Lâm Thiển là quá tốt, anh trai né tránh Ái Đạt, cô và Lê Trí Thành sẽ không vì vấn đề này mà nảy sinh mâu thuẫn.

Suy nghĩ thứ hai là Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ rơi vào tay Lâm Mạc Thần, chắc chắn sẽ chết rất thảm...

Lâm Thiển thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn anh trai: “Anh, nếu là đồng nghiệp của anh thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Lê Trí Thành rất lợi hại, nếu thật sự đối đầu, đồng nghiệp và khách hàng của anh chịu thiệt, anh đừng xót xa nhé.”

Lâm Mạc Thần cười cười: “Thân mình còn lo chưa xong, đã lo cho người khác. Em hãy về làm rõ một vấn đề, rốt cuộc Lê Trí Thành có muốn bán hay không? Điều kiện thu mua Ái Đạt chắc chắn tốt nhất trong ba công ty. Lê Trí Thành là thương nhân thực tế và tỉnh táo hơn em, em chắc chắn cậu ta không động lòng?”

Lâm Thiển không khỏi sửng sốt.

Trên thực tế, Lâm Thiển chưa từng nói chuyện với Lê Trí Thành về vấn đề anh có muốn bán Ái Đạt hay không.

Hôm đó, sau khi tìm ra manh mối qua cuộc điện thoại với Lâm Mạc Thần, cô háng hái mở miệng: “Em sẽ đi tìm anh trai em làm rõ mọi chuyện.”

Lệ Trí Thành gật đầu: “Nếu không tiện cũng đừng miễn cưỡng.”

Trực giác báo cho Lâm Thiển biết, anh nhất định không bán, bởi đây là sản nghiệp của gia đình anh. Cô chưa bao giờ phân tích vấn đề được mất trong đó. Bây giờ nghe Lâm Mạc Thần nói vậy, cô có chút không chắc chắn.

Dù sao Lệ Trí Thành từng vứt bỏ Aito mà không thèm nhú mảy. Anh cũng từng cho biết, anh sẵn sàng bỏ lợi ích này để đổi lấy lợi ích lớn hơn.

Không biết chừng anh cũng từng nghĩ đến vấn đề bán Ái Đạt ấy chứ.

Tâm trạng của Lâm Thiển trở nên phức tạp trong giây lát, không hẳn là thất vọng mà đột nhiên có chút hoang mang.

Nghĩ đến đây, cô rút điện thoại gọi cho Lệ Trí Thành.

“Em rời khỏi nhà anh trai rồi, anh đang ở đâu?”

Giọng nói trầm tĩnh của Lệ Trí Thành từ đầu kia truyền tới: “Anh vừa rời công ty. Em đang ở đâu, anh đến đón em.”

Dù phát hiện ra thông tin thu mua nhưng Lệ Trí Thành không hề tỏ ra lo lắng, sốt ruột hay hoảng hốt. Giọng nói bình thản của anh lúc này khiến Lâm Thiển an tâm phần nào.

“Không cần đâu.” Cô từ chối: “Em sẽ bắt xe về thẳng nhà, cũng gần thôi.”

“Được.” Lệ Trí Thành nói khẽ: “Về nhà bàn sau.”

Lâm Thiển cúp điện thoại, đi đến bãi đỗ xe, chợt nhìn thấy một hình bóng quen mắt từ phía xa đi tới.

Khốn kiếp thật, Lâm Thiển chửi thầm một câu: Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Trần Tranh không bắt ngờ khi gặp Lâm Thiển ở nơi này. mấy ngày trước, anh ta tình cờ nghe người của công ty đầu tư tiết lộ, Lâm tổng còn một em gái tên Lâm Thiển cũng đang sống ở thành phố Lâm. Lúc đó, tâm trạng của anh ta chấn động và phức tạp.

Điều đầu tiên Trần Tranh nghĩ tới là cái tát dành cho Lâm Thiển. Sau đó, anh ta nhớ đến vụ anh ta và Lệ Trí Thành tranh giành hợp đồng của Minh Thịnh, có người tiết lộ, Lâm Thiển nhờ ai đó giới thiệu giúp Lệ Trí Thành. Lúc bấy giờ, anh ta còn nghĩ, không ngờ Lâm Thiển có mối quan hệ rộng như vậy.

Bây giờ mới biết, người đó chính là anh trai cô, cũng là nhà đầu tư đại diện công ty nước ngoài đến thu mua Tư Mỹ Kỳ.

Nếu lúc đó anh ta theo đuổi Lâm Thiển thành công, có lẽ hiện tại Tư Mỹ Kỳ không mất nhiều cổ phần mà vẫn có thể hồi sinh?

“Lâm Thiển.” Trần Tranh gọi cô, thần sắc tỏ ra tự nhiên: “Đến tìm anh trai em đây à?” Anh ta cũng biết được địa chỉ Lâm Mạc Thần từ miệng đồng nghiệp của anh nên mới tìm đến đây.

Trần Tranh chẳng có mục đích nào khác ngoài việc tăng thêm mối quan hệ tình cảm với nhà đầu tư có ảnh hưởng lớn này.

Lâm Thiển đại khái cũng đoán ra ý đồ của Trần Tranh. Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt không che giấu sự chán ghét. Sau đó, cô chẳng nói chẳng rằng quay người bỏ đi.

Trần Tranh giơ tay ngăn Lâm Thiển, mỉm cười: “Em trốn tránh tôi làm gì? Tôi và anh Lâm cũng là chỗ quen biết, sau này là đối tác làm ăn, chúng ta có thể bỏ qua khúc mắc trước kia hay không?”

Lâm Thiển: “Đồ thần kinh.”

“Lâm Thiển.” Trần Tranh tỏ ra bất lực: “Cái tát đó không phải là ý của tôi. Tôi theo đuổi em lâu như vậy, em vừa quay người liền lao vào vòng tay Lê Trí Thành. Thử hỏi thằng đàn ông nào chịu nổi? Tôi chỉ bảo bọn họ dọa em, ai ngờ bọn họ ra tay thật sự?”

Lâm Thiển không dễ dàng bị lời ngon tiếng ngọt lừa gạt. Cô chau mày nhìn anh ta, không lên tiếng.

Trần Tranh cúi thấp đầu tiến lại gần cô: “Em cũng tát tôi một cái, chúng ta coi như hòa được không? Em tưởng tôi muốn bán Tư Mỹ Kỳ cho anh trai em? Nếu không phải bọn em và Tân Bảo Thụy đánh nhau kẻ còn người mất, làm loạn cả thị trường, Tư Mỹ Kỳ có đến mức rơi vào tình cảnh ngày hôm nay? Em làm việc ở Tư Mỹ Kỳ ba năm, tôi đối xử với em cũng không tệ. Nể mặt tình nghĩa cũ, em hãy tát tôi một cái, sau này chúng ta không nhắc lại chuyện trước kia. Dù sau cũng đều là công ty Trung Quốc, sau này em hãy nói giúp tôi một câu trước mặt anh trai em, Trần Tranh tôi cảm ơn em suốt đời.”

Trần Tranh nói đầu ra đầy, ánh mắt vô cùng chân thành. Có thể thấy, chưa bao giờ anh ta hạ mình như vậy.

Lâm Thiển cắn môi. Về tình cảm, cô rất ghét con người này. Nhưng nghe câu “Em tưởng tôi muốn bán Tư Mỹ Kỳ”, lại nghĩ đến tình cảnh tương tự mà Ái Đạt có thể phải đối mặt trong tương lai, cô lại có chút cảm thán.

“Bạt tai thì thôi đi, tôi không có sở thích đó.” Lâm Thiển cất giọng lạnh nhạt: “Anh trai tôi ở nhà đấy, nhưng xin lỗi, tôi và anh ấy công tư rõ ràng, từ trước đến nay không can thiệp vào công việc của nhau nên không thể giúp anh.” Nói xong, cô liền quay người bỏ đi.

Trần Tranh vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn cô lái xe rời đi. Sắc mặt anh ta dần trở nên tối sầm.

Thật ra Trần Tranh không biết, từ đầu đến cuối, Lâm Thiển không hề dả động với Lâm Mạc Thần chuyện ân oán cá nhân giữa cô và anh ta, bao gồm cả cái tát đó.

Nhưng nghĩ đến những điều kiện khắt khe mà Lâm Mạc Thần đưa ra trong hợp đồng thu mua và các loại áp lực dồn xuống Tư Mỹ Kỳ, trong lòng anh ta lại bốc lên ngọn lửa.

Nhất định là vì cái tát đó nên Lâm Mạc Thần mới chĩa mũi nhọn vào Tư Mỹ Kỳ. Đây chính là, nhân việc công trả thù riêng.

Mẹ kiếp, Lâm Thiển, Lâm Mạc Thần, đừng để tôi tìm được cơ hội, thù này không báo không phải là quân tử.

Trần Tranh cười nhạt một tiếng, quay người đi lên cầu thang máy. Đến trước cửa nhà Lâm Mạc Thần, anh ta nở nụ cười lịch sự rồi giơ tay bấm chuông.

34. Chương 34

Buổi đêm yên tĩnh. Lâm Thiển đi vào sân trước ngôi biệt thự, tới bên mấy cây nho cô trồng hôm nào.

Mấy cây nho đã cao ngang người, những phiến lá lớn đung đưa trong gió. Sang năm, chắc nó đã có thể leo kín giàn ở trên cao.

Có lẽ do tâm trạng nặng nề và rồi bởi, Lâm Thiển không lập tức vào nhà mà rút điện thoại chụp hình mấy cây nho làm kỷ niệm. Sau đó, cô mới thở dài, đẩy cửa đi vào trong nhà.

Lê Trí Thành đang ngồi ở sofa xem tivi. Nhìn thấy cô, anh vỗ nhẹ mặt ghế, ra hiệu cô ngồi xuống cùng anh.

Lâm Thiển bị tin tức trên truyền hình thu hút sự chú ý. Kênh kinh tế đang đưa tin về vụ tập đoàn DG của Mỹ bỏ khoản tiền khổng lồ thu mua Tư Mỹ Kỳ.

Tất nhiên, những thông tin này không mấy có giá trị. Bởi vì quá trình hợp tác tương đối âm thầm lặng lẽ nên tin tức giới truyền thông kiếm được đều là vu vơ hời hợt.

Bản thân việc công ty nước ngoài thu mua doanh nghiệp trong nước là đề tài nhạy cảm nên các bên đều tránh rình rang.

Nhưng chỉ xem thông tin này, lại hồi tưởng những lời Trần Tranh nói hôm nay, tâm trạng của Lâm Thiển càng tệ hơn.

Cô quay sang Lê Trí Thành, hỏi thẳng: “Anh sẽ không bán Ái Đạt đấy chứ?”

Lê Trí Thành cầm điều khiển tắt tivi. “Em nghĩ sao?” Anh không đáp mà hỏi lại.

Lâm Thiển thú thật: “Em không biết.”

“Hôm nay em nói chuyện gì với anh trai em thế?” Lê Trí Thành lại hỏi.

Lâm Thiển lặp lại toàn bộ lời nói của Lâm Mạc Thần. Tất nhiên, cô bỏ qua đoạn anh trai bảo anh “nằm chờ chết”. Lê Trí Thành nghe xong, gật đầu, chuyển đề tài khác: “Em đã nói với anh ấy chuyện hai chúng ta đính hôn chưa?”

Nghĩ đến phản ứng của anh trai, cô đương nhiên không nói thật, chỉ đáp: “Em nói rồi, anh ấy có chút không vui, vì em không báo trước với anh ấy. Tuy nhiên, về cơ bản anh rất vui mừng, còn chúc phúc chúng ta.”

Khóe mắt Lê Trí Thành thấp thoáng ý cười: “Thật không?”

Lâm Thiển hơi chột dạ, nhưng vẫn giả bộ thản nhiên: “Tất nhiên là thật rồi, bằng không anh ấy có thể làm gì?” Cô nghĩ bụng: Vậy mà anh cũng đoán ra phản ứng của anh trai em. Em thừa nhận, ngưi tâm ngưi mã tầm mã, anh mới là người hiểu anh ấy nhất trên đời.

May mà hai người đàn ông này không đấu với nhau.

Lê Trí Thành cũng không hỏi nhiều, mà chỉ nói: “Đợi sau khi vụ thu mua kết thúc, anh và bố anh ẽ chính thức đi thăm người thân của em.”

Lâm Thiển đỏ mặt: “Tùy anh.”

Nhắc đến đề tài này, không khí trong phòng tựa hồ trở nên mờ ám trong giây lát. Hai người nhìn nhau, Lê Trí Thành giơ tay kéo cô vào lòng rồi vuốt ve mặt cô.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Thiển lên tiếng.

“Em nên gọi anh là gì nhỉ?” Lê Trí Thành hỏi lại.

Lâm Thiển ngẩn người, vài giây sau mới hiểu ý anh. Dù sao cũng là lần đầu tiên, cô rất khó mở miệng. Hơn nữa, gọi người đàn ông chừng chạc thâm trầm như anh bằng xưng hô thân mật, cô cảm thấy hơi kỳ kỳ.

“Anh gọi trước đi.” Lâm Thiển đá “trái bóng” về phía anh.

Lê Trí Thành cúi đầu hôn lên trán cô, cất giọng vô cùng dịu dàng: “Vợ à.”

Trái tim Lâm Thiển như bị thứ gì đó chạm vào.

Cô không ngờ, một xưng hô hết sức bình thường, thốt ra từ miệng anh cũng khiến cô rung động đến thế.

Lâm Thiển giơ tay ôm cổ Lê Trí Thành, gọi khẽ: “Chồng ơi.”

Gương mặt anh gần kề, đôi mắt sâu hun hút nhìn cô. Hai người nhất thời im lặng, nhiệt độ không khí dường như tăng lên, khiến toàn thân cô nóng ran.

Một lúc sau, Lâm Thiển lên tiếng: “Anh còn chưa nói, rốt cuộc anh có bán Ái Đạt hay không?”

Sắc mặt Lê Trí Thành lộ vẻ nghiêm nghị trong giây lát. Anh giơ tay kéo cả bàn cờ và hộp đựng quân cờ ở góc bàn uống trà ra trước mặt.

Lâm Thiển tỏ ra hứng thú: “Anh định bố trí quân cờ hay sao?”

Lê Trí Thành không trả lời, mà cầm bốn quân cờ màu đen, thả xuống bàn cờ.

“Nếu từ chối đề nghị thu mua của tập đoàn DG, Ái Đạt sẽ phải đối mặt với bốn sự uy hiếp chủ yếu. Thứ nhất là vấn đề tài chính. Tài lực của DG hùng hậu hơn chúng ta không biết bao nhiêu lần. Nếu triển khai cuộc cạnh tranh trên thị trường, chúng ta sẽ rất thiệt thòi.

Lâm Thiển gật đầu. Đây cũng là điều cô lo lắng. Trước kia đấu với công ty có thực lực hơn hẳn là Tân Bảo Thụy, Ái Đạt phải dốc hết sức lực mới có thể chiếm thế thượng phong. DG là tập đoàn sản xuất túi xách hàng đầu thế giới, tài chính đương nhiên mạnh hơn Tân Bảo Thụy nhiều.

“Thứ hai”, Lệ Trí Thành cất giọng trầm thấp: “... là cái vỏ Tư Mỹ Kỳ. Trước đây DG nhảy vào thị trường Trung Quốc không thành công là do không hợp thủy thổ, không xây dựng được đội ngũ marketing, mạng lưới thị trường của mình. Nhưng bây giờ, những khiếm khuyết “chết người” của bọn họ đã có Tư Mỹ Kỳ bổ sung.”

Lâm Thiển gật đầu, không nhin nổi mắg một câu: “Trần Tranh đúng là đồ ngu xuẩn.”

“Thứ ba là tâm lý người tiêu dùng.” Ánh mắt Lệ Trí Thành lạnh nhạt đi mấy phần, Lâm Thiển tiếp lời: “Đúng vậy, không ít người tiêu dùng cho rằng sản phẩm của nước ngoài tốt hơn sản phẩm nội địa. Điều này trở thành một ưu thế của bọn họ.”

Nhắc tới mới nhớ, hình như Lâm Thiển cũng thích hàng ngoại hơn.

Lệ Trí Thành rõ ràng nghĩ tới đồng mỹ phẩm, quần áo, giày dép... của cô, anh âm thầm liếc cô một cái, Lâm Thiển chau mày: “Anh cũng có bao nhiêu thứ còn gì?”

Lệ Trí Thành đáp rất nhanh: “Anh chỉ có trang bị dã ngoại.”

Lâm Thiển ngẩn người, ngẫm nghĩ một lúc. Hình như đúng vậy, ngoài quần áo, giày mũ, lều bạt dành cho chuyến đi dã ngoại, vật phẩm cá nhân khác của Lệ Trí Thành đều là hàng nội địa.

“Land Rover.” Cô chợt nghĩ đến xe ô tô của anh.

“Là xe của công ty.”

Cũng đúng... Lâm Thiển vắt óc nghĩ tiếp. Đột nhiên mắt cô lóe sáng, nhưng sắc mặt hơi xấu hổ: “... Còn bao cao su nữa.”

Đại khái Lệ Trí Thành không ngờ cô tính cả thứ này. Khóe mắt anh vụt qua ý cười: “Được, cái này anh thừa nhận.”

Lâm Thiển ngượng ngùng quay đi chỗ khác. Anh đúng là đáng ghét thật.

“Sự uy hiếp thứ tư là gì?” Cô hỏi.

Lệ Trí Thành giơ tay véo má cô: “Lòng người.”

Lâm Thiển ngây ra, nghe anh nói tiếp: “DG muốn thu mua chúng ta, đương nhiên sẽ đưa ra các điều kiện hấp dẫn, khiến nhiều người động lòng. Thiên hạ đua chen và tranh giành cũng chỉ vì chữ lợi. Việc người của Ái Đạt bị dao động trước cám dỗ là thực tế chúng ta không thể ngăn chặn.

Lâm Thiển im lặng. Lệ Trí Thành cầm một quân cờ màu trắng đặt xuống phía đối diện quân cờ đen.

“Đây là gì vậy?” Lâm Thiển hỏi.

“Ích lợi đạt được khi đồng ý bán cổ phần.”

Lâm Thiển tròn mắt nhìn Lệ Trí Thành. Anh cũng suy tính đến khả năng bán cổ phần ư?

“Bất kể sự uy hiếp nào trong bốn cái trên cũng có khả năng đẩy Ái Đạt vào đường cùng.” Anh nói từ tốn: “Nếu chúng ta đồng ý bán cổ phần, kết quả sẽ rất đơn giản. Chúng ta sẽ nhận được khoản tiền vô cùng lớn. Ngành sản xuất túi xách là ngành nghề truyền thống, lợi nhuận mỏng. Nếu chúng ta dùng số tiền này đầu tư vào lĩnh vực bất động sản hay tài chính tiền tệ... Anh nghĩ sẽ đạt được lợi nhuận cao hơn sản xuất túi xách gấp nhiều lần.”

Lâm Thiển hoàn toàn á khẩu.

Cô tin vào lời nói của Lê Trí Thành. Với con mắt và năng lực của anh, làm nghề gì mà chẳng kiếm được tiền. Nhưng nghĩ tới việc bán Ái Đạt, tâm trạng của cô vô cùng nặng nề.

Lâm Thiển lại cúi đầu quan sát năm quân cờ trên bàn cờ rồi ngẩng lên nhìn Lê Trí Thành.

Vì vậy, quyết định của anh là?

“Anh từng nghĩ đến chuyện bán Ái Đạt.” Lê Trí Thành nhìn vào mắt Lâm Thiển, đồng thời khẳng định suy đoán của cô.

Lâm Thiển giật mình, anh từng nghĩ đến chuyện bán Ái Đạt? Câu này có nghĩa là...

Lê Trí Thành tựa vào thành ghế, xoay người cô đối diện anh. Sau đó, anh ôm eo cô, ánh mắt thâm trầm.

“Sáng nay anh đã thu thập trên internet tư liệu về công ty nước ngoài thu mua và sáp nhập các doanh nghiệp trong nước.” Anh nói.

Lâm Thiển có dự cảm, lời anh sắp thổ lộ rất quan trọng. Cô bất giác gật đầu: “Vâng, sau đó thì sao?”

“Thì ra rất nhiều nhãn hiệu nổi tiếng thuộc mọi ngành nghề đã bị nước ngoài thu mua. Đối diện với cuộc tấn công của doanh nghiệp đa quốc gia, sự lựa chọn và kết cục của bọn họ chỉ có một.”

“Vâng.” Lâm Thiển không phải là thành phần đặc biệt yêu nước, nhưng mỗi lần thấy tin tức kiểu này, trong lòng cô vẫn khó chịu. Cho dù nước ngoài mang tới nhân tài và kỹ thuật tiên tiến nhưng nhãn hiệu đó suy cho cùng cũng không còn là nhãn hiệu Trung Quốc. Hơn nữa, đúng là có rất nhiều nhãn hiệu nổi tiếng trong nước đã biến mất trên thị trường.

Lê Trí Thành chuyển đề tài: “Duy chỉ có một ngành, cả tập thể ngăn chặn sự thu mua của nước ngoài.”

Lâm Thiển tiếp lời: “Ngành điện gia dụng.” Cô từng đọc qua tin tức liên quan đến vụ này.

Lê Trí Thành gật đầu: “Tài liệu cho biết, các doanh nghiệp Trung Quốc và tập đoàn điện gia dụng quốc tế đối kháng nhiều năm, bọn họ phải trả cái giá rất đắt mới có thể đẩy lui sự xâm nhập của nước ngoài. Mà kết quả là...” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Trong cuộc cạnh tranh gay gắt đó, kỹ thuật và thực lực của doanh nghiệp Trung Quốc không ngừng nâng cao. Hiện tại, rất nhiều sản phẩm điện gia dụng lọt vào top đầu toàn cầu. Công ty nước ngoài nhìn thấy sản phẩm điện gia dụng Trung Quốc là nể sợ.”

Lâm Thiển không biết mở miệng thế nào, cô chỉ cảm thấy máu nóng trên toàn thân từ từ sôi sục. Lê Trí Thành giờ tay gạt hết quân cờ vào hộp.

Sau đó, anh ngẩng đầu nhìn cô, nói rành rọt từng từ một: “Lẽ nào doanh nghiệp của anh không thắng nổi công ty nước ngoài? Không thể đạt đến top đầu toàn thế giới?”

Đêm đã rất khuya.

Lâm Thiển nằm trên giường, đầu óc cô chỉ lặp đi lặp lại câu nói của Lê Trí Thành, trong lòng vẫn chưa hết xúc động.

Tuy bây giờ Ái Đạt là công ty đứng đầu Trung Quốc, nhưng muốn lọt vào vị trí hàng đầu thế giới vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Không hiểu tại sao, khi nghe Lê Trí Thành bình thản nói mục tiêu xa vời đó, Lâm Thiển không hề cảm thấy ngoài tầm tay, mà cô chỉ có một cảm giác nhiệt huyết dâng tràn, sôi sục ý chí chiến đấu.

Lúc này, Lê Trí Thành mở cửa nhà tắm đi ra ngoài. Bộ dạng của anh mỗi khi tắm xong trông rất gợi cảm, Lâm Thiển càng ngắm càng thích. Không đợi anh tiến lại gần, cô đã nhảy xuống giường lao tới ôm anh.

Thấy người phụ nữ của mình đột nhiên chủ động lao vào vòng tay, Lê Trí Thành dừng bước. Anh phản ứng rất nhanh, ôm người bé cô lên.

Đôi mắt thâm trầm của anh nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển cất giọng dịu dàng và kiên định: “Em vẫn muốn làm phó tướng của anh. Cúc cung tận tụy, xông pha trận mạc.”

“Được.” Lệ Trí Thành nhẹ nhàng đáp: “Phu nhân muốn làm gì cũng được.”

Lâm Thiển không nhịn được cười, “xì” một tiếng: “Em chỉ muốn làm phó tướng thôi.” Cô cất giọng nũng nịu: “Trưởng quan đại nhân, xin hãy nói cho em biết cảm nang diệu kế tiếp theo của anh đi.”

Lệ Trí Thành đặt cô xuống giường, anh cũng nằm bên cạnh rồi ôm cô vào lòng: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Anh cần phải đi sâu tìm hiểu tình hình của đối phương đã.”

Lâm Thiển gật đầu, cô hiểu điều này. Trước khi bước vào trận chiến, các tướng lĩnh đều phải tìm hiểu kỹ càng tình hình binh lực, lương thảo, thói quen dụng binh của đối phương, mới có thể bách chiến bách thắng. Trước đó Lệ Trí Thành thắng hai trận, cũng bởi vì anh nắm rõ bản tính của Trần Tranh và Ninh Duy Khải.

Ngẫm nghĩ một lúc, Lâm Thiển lên tiếng: “Trước đây em từng tiếp xúc với mấy người của công ty anh trai em, em cũng đã thu thập tư liệu về tập đoàn DG, để em nói cho anh nghe.”

“Được. Cảm ơn phó tướng Lâm.”

Lâm Thiển mỉm cười, tựa vào lòng anh, bắt đầu chất lọc thông tin quan trọng:

“Mấy người chung vốn và cấp dưới của anh trai em, có thể dùng từ xảo quyệt và tàn nhẫn để hình dung. Bọn họ thường đưa ra nhiều điều kiện hạn chế trong hợp đồng thu mua. Bình thường, anh sẽ thấy không quan trọng nhưng đến khi xảy ra chuyện, ví dụ doanh nghiệp kinh doanh kém hay điều kiện bên ngoài thay đổi, những điều khoản xoàng xĩnh đó liền phát huy tác dụng. Bọn họ có lý do chính đáng, từ từ nuốt doanh nghiệp của anh. Những điều khoản này là hợp pháp và anh chẳng thể làm gì bọn họ. Không thể không thừa nhận, về phương diện thu mua tài chính, doanh nghiệp trong nước thua xa doanh nghiệp quốc tế về mặt kinh nghiệm.”

Lệ Trí Thành gật đầu. Lâm Thiển thở dài: “Em đoán Trần Tranh chắc chắn rơi vào bẫy của bọn họ.”

Nhắc đến Trần Tranh, Lệ Trí Thành không một chút mềm lòng: “Anh ta gieo gió gặt bão.” Lâm Thiển nháy mắt với anh. Thật ra Trần Tranh nói không sai, Tư Mỹ Kỳ bị Lệ Trí Thành kéo xuống nước mới rơi vào cảnh đường cùng.

Lượng tiêu thụ túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy giảm sút, tạo ra khoảng trống rất lớn. Tư Mỹ Kỳ đương nhiên nhảy vào, không ngờ bị nhãn hiệu Aier của Ái Đạt đánh bại. Chiêu “một mũi tên trúng ba đích” của Lệ Trí Thành chính là chỉ thị trường vật liệu, thị trường túi xách thông thường và giải quyết Tư Mỹ Kỳ.

Lâm Thiển không nhịn được lại liếc Lệ Trí Thành một cái.

Lúc cô bị người của Trần Tranh cho một bạt tai, Lệ Trí Thành nói, anh sẽ ghi nhớ giọt nước mắt của cô.

Cô thật sự không ngờ, sau một thời gian dài như vậy, anh vẫn không quên tặng Tư Mỹ Kỳ một đòn chí mạng, coi như trả thù cho cô.

Hờ hờ... cái tát của Trần Tranh có cái giá đắt thật đấy.

“Mấy quản lý cao cấp và nhân viên thị trường của tập đoàn DG khu vực Châu Á Thái Bình Dương cũng có đặc điểm riêng.” Lâm Thiển nói tiếp: “Một số thạo về lĩnh vực thương mại điện tử, vì vậy bọn họ làm rất tốt nghiệp vụ tại khu vực Hồng Kông, Đài Loan. Chúng ta phải đặc biệt cẩn thận những hoạt động marketing quy mô lớn trên internet của bọn họ.”

Đội ngũ quảng cáo của DG cũng rất xuất sắc. Nói thật là chúng ta không thể nào sánh bằng. Mỗi khi xem quảng cáo của bọn họ, em đều cảm thấy chấn động.”

Ngoài ra, quy trình vận hành của bọn họ cũng nhanh chóng và đạt hiệu quả cao. Dựa theo cách làm của bọn họ ở những nước khác, nhiều khả năng sau khi chuẩn bị đầu vào đầy đủ, họ sẽ phát động “cuộc chiến tia chớp” trên thị trường.”

Đêm khuya tĩnh mịch, hai người thì thầm thảo luận rất lâu. Lâm Thiển nhận thức một cách sâu sắc, con đường phía trước gập ghềnh và trắc trở. Bởi vì bọn họ sắp phải đối mặt với một đối thủ mạnh chưa từng thấy. Xác suất thắng lợi là bao nhiêu, vẫn còn là điều bí ẩn.

Cùng lúc đó, kế hoạch thu mua của Lâm Mạc Thần cũng đang tích cực xúc tiến.

Mục tiêu thứ hai của anh là Tân Bảo Thụy.

Khi nhận được tin tập đoàn DG đã trở thành một trong những cổ đông lớn của Tân Bảo Thụy, Ninh Duy Khải cảm thấy hơi bất ngờ.

Bởi vì bố con nhà họ Chúc từng tuyên bố, sẽ không bao giờ bán cổ phần của Tân Bảo Thụy. Vậy mà mới một thời gian anh ta rời khỏi công ty, gió đã xoay chiều khác.

Ninh Duy Khải chẳng tốn nhiều công sức đã có thể tìm hiểu ngọn ngành. Hóa ra đối phương ra tay với cổ đông vừa và nhỏ trước. Những cổ đông này đều là họ hàng hoặc nhân viên kỳ cựu của Tân Bảo Thụy, trước đây cùng chủ tịch Chúc tạo dựng giang sơn, nên được sở hữu một số cổ phần của công ty. Bây giờ bọn họ đã không thể đạt lợi ích nhiều hơn từ Chúc thị nên trước đề nghị mua cổ phần với giá cao của DG, bọn họ rất khó giữ vững lập trường.

Tuy nhiên, người thật sự khiến Tân Bảo Thụy rơi vào nguy cơ chính là hai anh em nhà họ Chúc.

Đại diện thu mua của tập đoàn DG là một người gốc Hoa tên Lâm Mạc Thần. Anh ta bí mật hẹn gặp riêng hai anh em nhà họ Chúc. Mấy ngày sau, anh ta mua được 10% cổ phần trong tay hai người. Như vậy, DG chiếm đến 30% cổ phần, trở thành cổ đông lớn của Tân Bảo Thụy.

Trước sự thật này, Ninh Duy Khải chỉ muốn chửi thề một câu.

Chắc không phải do một tay gây dựng nên bọn họ không xót xa. Về việc tại sao hai anh em nhà họ Chúc đồng ý bán cổ phần, Ninh Duy Khải nghĩ đến nhiều nguyên nhân.

Thứ nhất, anh ta nắm giữ Tân Bảo Thụy nhiều năm nên có ảnh hưởng rất lớn, rất sâu sắc. Có lẽ hai vị công tử này không biết làm thế nào với doanh nghiệp và một đám nhân viên không tín phục bọn họ.

Thứ hai, anh em nhà họ Chúc chuyên quản lý ngành bất động sản và tài chính tiền tệ. Họ không có hứng thú với ngành sản xuất túi xách lợi nhuận mỏng. Do đó, bọn họ mới bán cổ phần trong tay rồi dùng khoản tiền lớn đó phát triển công ty của mình. Làm vậy, có thể nâng cao tầm ảnh hưởng trong nội bộ Chúc thị. Bởi dù sao sau khi Ninh Duy Khải bị đánh đổ, ứng cử viên thừa kế chỉ còn lại hai anh em bọn họ.

Hơn nữa, một khi bán Tân Bảo Thụy, sau này Ninh Duy Khải muốn làm lại từ đầu cũng rất khó. Đây chính là một đòn nhắm vào anh ta.

Ninh Duy Khải không thể không thừa nhận, nếu ở vào vị trí của bọn họ, anh ta cũng sẽ bán cổ phần Tân Bảo Thụy.

Tình hình hiện tại tương đối phức tạp. Chủ tịch Chúc Bác Vân sở hữu 20% cổ phần. Anh em họ Chúc mỗi người đã bán 5% nên chỉ còn lại 10%, không loại trừ khả năng họ sẽ bán tiếp. Chúc Hàm Dư sở hữu 15% cổ phần. Ngoài ra, còn 15% cổ phần phân tán trong tay các cổ đông nhỏ, những cổ đông này lại là người của Ninh Duy Khải nên họ án binh bất động.

Tập đoàn DG chiếm giữ 30% cổ phần. Cuối cùng ai có thể giành được quyền kiểm soát Tân Bảo Thụy vẫn còn là điều bí ẩn.

Về phần Chúc Hàm Dư, Ninh Duy Khải hiểu rõ tại sao cô không bán. Nghe nói Lâm Mạc Thần từng tìm cô, nhưng cô đều từ chối gặp mặt.

Chúc Hàm Dư tuy chẳng biết gì nhưng cô cũng có sự cố chấp của mình. Chắc cô không ngờ cổ phần trong tay mình bây giờ quan trọng như vậy. Cô chỉ đơn thuần không muốn bán thứ thuộc về Chúc thị.

Ninh Duy Khải ngược nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ, lặng lẽ thở dài.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Nguyên Tuấn gõ cửa đi vào, sắc mặt hơi kỳ lạ: “Ninh tổng, phu nhân của anh đến rồi.”

Ninh Duy Khải hơi ngẩn người, liền nhìn thấy Chúc Hàm Dư từ đằng sau Nguyên Tuấn đi vào.

Bốn mắt chạm nhau, sắc mặt Ninh Duy Khải không chút thay đổi, trong khi ánh mắt Chúc Hàm Dư chứa đựng rất nhiều tâm tình. Hai tay cô nắm chặt túi xách, đứng yên một chỗ nhìn anh ta.

Ninh Duy Khải lên tiếng: “Nguyên Tuấn, chú ra ngoài trước đi.” Anh ta đứng dậy, mỉm cười tiến lại gần vợ: “Hàm Dư, sao em lại đến đây?”

Đây là lần đầu tiên cô bước chân ra khỏi nhà, đặt chân tới nơi làm việc của anh ta kể từ khi kết hôn tới nay.

Chúc Hàm Dư cụp mi, né tránh ánh mắt của chồng, đáp lí nhí: “Ba ngày nay anh không về nhà, em đến xem anh thế nào?”

Ninh Duy Khải nhìn cằm cổ trắng ngần hơi cúi xuống của cô. Anh ta chưa thấy một người phụ nữ nào có cái cổ nõn nà đẹp thế như vậy. Hôm nay Chúc Hàm Dư chỉ mặc bộ váy dài bình thường, nhưng đứng giữa văn phòng của anh ta, cô vẫn tỏa ra khí chất cao quý trang nhã, rung động lòng người.

Người vợ của anh ta là một công chúa trời sinh. Nàng công chúa luôn sống trong tháp ngà ảo mộng, từng là nàng công chúa mà anh ta mơ ước.

Ninh Duy Khải kéo tay cô về bàn làm việc. Chúc Hàm Dư ngẩn ngơ đi theo anh ta, không nói một lời.

Ninh Duy Khải ngồi xuống ghế, để vợ ngồi lên đùi mình. Chúc Hàm Dư không thoải mái: “Đây là phòng làm việc...”

“Không sao đâu.” Ninh Duy Khải hôn nhẹ lên cổ cô: “Bọn họ sẽ không vào đây.” Anh ta giải thích: “Mấy ngày nay xảy ra vụ thu mua âm ỉ ở bên ngoài, chắc em cũng nghe nói rồi. Vì vậy anh mới không có thời gian về nhà.”

Nhiều lúc, lời giải thích chẳng hề có giá trị. Trước kia dù bận đến mức nào, chỉ cần ở thành phố Lâm, Ninh Duy Khải đều về nhà với vợ.

Nhưng Chúc Hàm Dư vẫn gật đầu, rút một tập giấy từ túi xách đưa cho anh ta: “Em đến... để đưa cho anh cái này.”

Ninh Duy Khải cầm lên xem, sững sốt trong giây lát: “Đây là...”

Đây là một bản ủy thác cổ phần, bên trên viết: “Chúc Hàm Dư ủy thác toàn bộ 15% cổ phần của Tân Bảo Thụy cho Ninh Duy Khải. Ninh Duy Khải thay cô thực hiện mọi quyền lợi của một cổ đông. Bên dưới là chữ ký và con dấu của Chúc Hàm Dư, chữ ký mảnh mai và yếu ớt như con người của cô.”

Ninh Duy Khải nhướng mắt nhìn vợ: “Em biết hành động này có ý nghĩa như thế nào không?”

Có nghĩa, anh ta sẽ là người quyết định ai trong số gia tộc Chúc thị hoặc tập đoàn DG có thể nắm quyền kiểm soát Tân Bảo Thụy.

Ánh mắt Chúc Hàm Dư vụ qua tâm tình mơ hồ, cô đáp khẽ: “Có nghĩa là, với số cổ phần Sa Ứng trong tay anh cộng thêm số cổ phần này, ít nhất có thể bảo vệ Sa Ứng và các nhân hiệu khác, đúng không?”

Ninh Duy Khải gật đầu, hôn cô: “Đúng vậy. Cảm ơn em, Hàm Dư.”

Chúc Hàm Dư đột nhiên trào nước mắt. Cuối cùng, cô cũng buông hết lòng tự tôn yếu ớt, ôm cổ chồng nghẹn ngào: “Duy Khải, không phải em đứng về phía bố và anh trai. Em chỉ hy vọng mọi người không trở mặt, em muốn mọi chuyện tốt đẹp...”

Tim Ninh Duy Khải như bị siết mạnh, anh ta ôm chặt vợ: “Anh hiểu, em đúng là gốc...”

Ninh Duy Khải còn chưa dứt lời, cửa văn phòng vang lên hai tiếng gõ cửa cộc cộc rồi bị đẩy ra.

“Ninh tổng, em đã hoàn thành nhiệm vụ, đến báo cáo với anh.” Một giọng phụ nữ lạnh lạnh cất lên.

Ninh Duy Khải và Chúc Hàm Dư đồng thời quay đầu về phía cửa ra vào.

Một cô gái trẻ tuổi thanh tú, mặc áo sơ mi trắng và váy công sở đang đứng ở cửa. Bất gặp cảnh hai người trong phòng ôm nhau, cô chớp chớp mắt. Nguyên Tuấn đứng sau lưng cô gái, nghiêm giọng: “Lydia, Ninh tổng và phu nhân đang nói chuyện, cô ra ngoài đi đã.” Nói xong, không đợi phản ứng của cô gái, anh ta lập tức đóng cửa.

Trong phòng khôi phục bầu không khí yên tĩnh.

Ninh Duy Khải và Chúc Hàm Dư lại hướng ánh mắt về phía đối phương. Anh ta cúi xuống định hôn vợ, cô liền đẩy anh ta đứng dậy, nở nụ cười miễn cưỡng: “Anh cứ bận việc đi, em không làm phiền nữa.” Cô ngập ngừng: “Tôi nay anh có về...”

“Anh về.” Ninh Duy Khải cướp lời Chúc Hàm Dư, giơ tay xoa đầu cô: “Đợi anh.”

Chúc Hàm Dư gật đầu, lại liếc anh ta một cái rồi quay người đi ra ngoài.

Ninh Duy Khải tiễn vợ khỏi văn phòng, đi ra thang máy. Lúc đi ngang qua bàn làm việc của thư ký ở gian ngoài, ánh mắt Chúc Hàm Dư vô tình dừng lại ở cô gái trẻ đang cúi đầu ngồi ở đó.

Cô ta không nhìn cô, cô cũng nhanh chóng rời mắt đi chỗ khác.

Cho đến khi lên xe ô tô, giơ tay vẫy chào Ninh Duy Khải, tới khi xe chạy qua ngã rẽ, không còn nhìn thấy hình bóng chồng, Chúc Hàm Dư mới ôm miệng khóc nức nở.

Việc Ninh Duy Khải giành được 15% cổ phần của Tân Bảo Thụy nhanh chóng lan truyền rộng rãi. Ngay lập tức có rất nhiều người tìm anh ta, cũng có nhiều người chờ xem hành động tiếp theo của anh ta. Ninh Duy Khải chẳng gặp một ai, bao gồm cả Lâm Mạc Thần, người đàn ông bây giờ đã có tiếng tăm trong ngành túi xách.

Vài ngày sau, anh ta hẹn gặp Lê Trí Thành.

Tại cuộc gặp gỡ lần này, hai bên đã có mục đích hết sức rõ ràng. Đối với Ninh Duy Khải mà nói, hiện tại anh ta chỉ có khả năng kiểm soát nhãn hiệu Sa Ứng. Tình hình bên trong và bên ngoài đều rất khó khăn, đây là thời cơ giúp anh ta đổi đời, nhưng cũng có thể là vực thẳm khiến anh ta đánh mất “lá bài” cuối cùng.

Vì vậy, Ninh Duy Khải cần tìm một chỗ dựa vững chắc.

Lê Trí Thành biết rõ hoàn cảnh của Ninh Duy Khải. Đồng thời, anh cũng cần trợ lực từ anh ta.

Buổi chiều hai người đàn ông gặp nhau ở quán trà lần trước. Chỉ có điều lần này, trên xe của Ninh Duy Khải không có Lydia, còn Lê Trí Thành không dẫn theo Lâm Thiển.

Ninh Duy Khải chủ động rót trà cho Lê Trí Thành, cười cười: “Nghe nói DG cũng tỏ thái độ muốn mua Ái Đạt, không biết tình hình tiến triển đến đâu rồi?”

Lê Trí Thành trả lời ngắn gọn: “Mấy hôm nữa sẽ có câu trả lời chính thức cho bọn họ.”

Ninh Duy Khải gật đầu, không hỏi han nhiều. Anh ta cầm chén trà sứ, xoay xoay trong tay: “Tôi tưởng anh là kẻ phá rối lớn nhất trong ngành, không ngờ chúng ta đều thành món ăn trong đĩa của công ty nước ngoài.”

“Cũng chưa chắc.” Lê Trí Thành cất giọng bình tĩnh: “Nếu doanh nghiệp Trung Quốc đều tẩy chay vụ thu mua, anh nhìn nhận thế nào về cục diện trong tương lai.”

Ninh Duy Khải đương nhiên từng suy nghĩ về vấn đề này, anh ta mỉm cười đáp: “Theo suy đoán thông thường, chúng ta có thể thắng trong thời gian ngắn, nhưng thời gian dài chắc chắn thất bại.”

Lê Trí Thành cầm chén trà uống một ngụm: “Anh đã đọc qua tin tức về ngành điện gia dụng của Trung Quốc chưa?”

Ninh Duy Khải đáp: “Ngành của chúng ta khác bọn họ. Trong việc đối kháng nước ngoài, chúng ta có lợi cũng có hại.”

“Tôi xin lắng nghe.”

“Lợi ở chỗ, ngành túi xách tuy có hàm lượng kỹ thuật nhưng không cao như ngành điện gia dụng, hơn nữa chất lượng và kỹ thuật giữa các công ty không cách biệt quá lớn như ngành kia. Vì vậy, chúng ta chẳng cần khổ sở nghĩ cách không ngừng nghiêng cứ, không ngừng nâng cao, để rồi lợi nhuận bị ép xuống đến mức thấp nhất. Hại ở điểm, ngành điện gia dụng chú trọng chất lượng tính năng, chỉ cần nhãn hiệu tạm tạm, người tiêu dùng sẽ quan tâm đến mức giá. Còn túi xách là vật phẩm thường ngày, nói trắng ra, túi xách thể hiện địa vị và đẳng cấp của một cá nhân. Một khi DG lợi dụng mạng lưới tiêu thụ của Tư Mỹ Kỳ, tiến vào thị trường Trung Quốc, một khi người tiêu dùng đã làm quen và chấp nhận nhãn hiệu quốc tế này thì chúng ta làm gì cũng vô ích, cạnh tranh về giá cả hay nâng cao chất lượng đều vô dụng. Ví dụ, dù đắt hơn vài chục, thậm chí vài trăm nhân dân tệ, người tiêu dùng cũng sẽ sẵn lòng bỏ tiền mua sản phẩm thuộc thương hiệu hàng đầu thế giới, chứ ai mua sản phẩm nội địa. Hơn nữa, trong cuộc chiến giá cả, chưa chắc chúng ta đã thắng đối phương. Đến lúc xu thế lớn qua đi, tôi và anh chỉ còn nước đóng cửa, trở thành thương hiệu loại hai đứng sau DG.”

Câu nói này tuy có vẻ bốn cột chân biếm theo phong cách thường thấy của Ninh Duy Khải nhưng “đánh trúng chỗ hiểm”, chỉ rõ thiệt hơn. Nói xong, Ninh Duy Khải ngồi im nhìn Lê Trí Thành.

Lê Trí Thành yên lặng nhìn anh ta, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Một lúc sau, Lê Trí Thành mở miệng: “Vì vậy, nếu muốn thắng DG, bảo vệ thị phần, chúng ta chỉ có một điểm quyết thắng then chốt, đó là ngăn chặn người tiêu dùng làm quen và chấp nhận nhãn hiệu này.”

Ninh Duy Khải chau mày. Nói một câu thật lòng, anh ta có cảm giác vô cùng dễ chịu khi trò chuyện với Lê Trí Thành. Câu nói vừa rồi của Lê Trí Thành cũng là suy nghĩ trong lòng anh ta. Có lẽ đây chính là cảm giác gặp kỳ phùng địch thủ?

Ninh Duy Khải cười thầm một tiếng.

“Anh định làm thế nào?” Ninh Duy Khải đi thẳng vào vấn đề.

Lê Trí Thành hiển nhiên đã có dự tính từ trước, anh đặt hai chén trà đến trước mặt Ninh Duy Khải: “Tôi định tiến hành hai bước. Bước thứ nhất anh làm chủ, tôi phối hợp, tăng thêm áp lực cho đối phương từ vòng ngoài, khiến bọn họ phải chịu áp lực lớn trong quá trình thâm nhập vào thị trường Trung Quốc.”

Ninh Duy Khải hiểu ý Lê Trí Thành, “vòng ngoài” là chỉ mạng lưới tiêu thụ, nhà cung ứng, các đại lý, công ty vận chuyển trên cả nước. Hiện tại, anh ta vẫn là Chủ tịch Hiệp hội túi xách, có mối quan hệ trong ngành. Ban đầu, anh ta định dùng chiêu này để phong tỏa Aito. Bây giờ Lê Trí Thành lại bảo anh ta áp dụng chiêu này vào đối thủ nước ngoài, nghĩ lại cũng thấy nực cười.

Trước sự trầm mặc của Ninh Duy Khải, Lê Trí Thành nói tiếp: “Trong bước này, toàn bộ nguồn lực của Ái Đạt sẽ ủng hộ anh.”

Cái gọi là “ủng hộ” có nghĩa nguồn lực của cả hai công ty đều nằm trong tay Ninh Duy Khải, nghe theo sự sắp xếp của anh ta. Như vậy, hai công ty sẽ phải đối mặt với áp lực cạnh tranh và chịu tổn thất như nhau. Đồng thời đây cũng là cơ hội tích lũy mối quan hệ và danh tiếng, giúp ích cho việc làm lại từ đầu của anh ta sau này. Ninh Duy Khải thầm cân nhắc tính toán trong lòng. Anh ta không vội nhận lời, mà hỏi lại: “Bước thứ hai thì sao?”

Lê Trí Thành tựa vào thành ghế ở phía sau, bình thản đáp: “Bước đầu tiên sẽ khiến DG bị tổn thương nguyên khí, cũng là giả vờ tiến công. Bước tiếp theo, tôi sẽ chịu trách nhiệm tạo nên bức tường ngăn chặn hàng ngoại trong lòng người tiêu dùng.”

Lê Trí Thành về công ty Ái Đạt vào lúc chạng vạng tối, nhân viên đã tan sở gần hết. Tưởng Viên ngồi ở gian ngoài, liền đứng dậy khi thấy anh: “Giám đốc Lâm đến rồi.”

Lê Trí Thành gật đầu: “Cậu về trước đi.”

Vừa đẩy cửa, Lê Trí Thành liền nhìn thấy Lâm Thiên đứng bên giá sách, đang xem quyển Binh pháp Tôn Tử của anh. Cô quay đầu mỉm cười với anh, đồng thời rút tờ diều kẻ thứ ba mà anh mới viết cách đây không lâu.

“Để em giữ cái này cho anh được không?” Cô hỏi.

Lệ Trí Thành đương nhiên không vấn đề gì. Lâm Thiển gấp cẩn thận, bỏ vào ví tiền luôn mang theo người, đồng thời cố ý cất giọng nghiêm nghị: “Em phải hết sức cẩn thận mới được, bị người khác nhìn thấy là hỏng bét. Tất nhiên, em cũng sẽ không cho anh trai xem.”

Lệ Trí Thành mỉm cười, đi tới ôm cô cùng ngồi xuống ghế.

“Tuần sau em thu xếp đi thành phố A được không?” Anh hỏi.

Lâm Thiển hơi bất ngờ: “Chẳng phải theo kế hoạch, đầu tháng sau em mới đi hay sao?”

Kế hoạch mà cô nhắc tới đã được định ra từ trước, Lâm Thiển đi chi nhánh công ty Minh Đức ở thành phố A. Từ nay về sau, cô sẽ tiếp quản mọi công việc của Minh Đức ở đại lúc, coi như rời khỏi Ái Đạt.

“Cuộc chiến sắp xảy ra.” Lệ Trí Thành ôm cô: “Em cứ ở bên đó, xong việc anh sẽ đón em về.”

Lâm Thiển im lặng. Cô hiểu ý Lệ Trí Thành, giống như Lâm Mạc Thần tránh mặt khỏi vụ thu mua Ái Đạt, việc cô rời khỏi công ty sẽ càng ổn thỏa hơn. Mấy ngày trước, Lâm Thiển tuyên bố làm phó tướng của anh, nhưng đó cũng chỉ là lời nói trong lúc hưng phấn, bản thân cô đã sớm chuẩn bị tinh thần đứng ngoài cuộc.

Tuy nhiên, Lâm Thiển không ngờ mình phải đi nhanh như vậy.

“Được thôi.” Lệ Trí Thành đã quyết định, chắc chắn có suy tính của anh. Lâm Thiển ôm cổ anh: “Anh cần bao nhiêu thời gian?”

“Ba đến năm tháng.”

Lâm Thiển tròn mắt: “Ba đến năm tháng ư?” Cô và anh sẽ không gặp mặt?

Bất gặp vẻ sốt ruột của Lâm Thiển, Lệ Trí Thành mỉm cười, giơ tay đỡ gáy rồi cúi xuống hôn cô.

“Tuần nào anh cũng sẽ đến thăm em, bất kể mưa gió bão bùng.”

Vài ngày sau, Lâm Thiển đáp chuyến bay đi thành phố A.

Đối với chuyến đi lần này, cô vừa hưng phấn vừa bịn rịn. Vừa rồi Lệ Trí Thành tiễn cô ra sân bay, nhìn hình bóng cao lớn của anh giữa đám đông, viền mắt cô ngấn nước.

Tuy nhiên, hai người sống chung lâu ngày, bây giờ được sống một mình cũng khá thoải mái dễ chịu. Hơn nữa, Lệ Trí Thành hứa mỗi tuần sẽ đi thăm cô một lần, chắc chắn anh sẽ làm được.

Lúc ngồi ở phòng đợi, Lâm Thiển gọi điện chào Lâm Mạc Thần. Lâm Mạc Thần hơi bất ngờ: “Chẳng phải tháng sau mới đi sao?”

Lâm Thiển thở dài: “Anh đã né tránh thì em cũng nên tránh mặt đúng không?”

“Cũng tốt. Em là nhược điểm duy nhất của Lệ Trí Thành, em lui về đằng sau, anh cũng yên tâm hơn.” Lâm Mạc Thần đáp.

Lâm Thiển ngẩn người, cái gì mà “em là nhược điểm duy nhất của Lệ Trí Thành”? Rõ ràng cô luôn là một mãnh tướng dưới trướng của anh, tự dưng trở thành điểm yếu từ lúc nào thế?

Anh trai đã nghĩ vậy, lẽ nào Lệ Trí Thành cũng có ý nghĩ tương tự?

Cho đến lúc lên máy bay, trong lòng Lâm Thiển vẫn không thoải mái. Nhưng khi máy bay lao vào tầng mây, bên ngoài cửa sổ tràn ngập ánh nắng chói lóa, Lâm Thiển tạm thời gạt bỏ mọi chuyện ra khỏi đầu óc.

Cô vừa ngắm phong cảnh, vừa rút tờ cẩm nang diệu kế khỏi ví tiền.

Mấy ngày trước, khi Lâm Thiển và Lệ Trí Thành thảo luận về kế hoạch tiếp theo, anh đã nắm tay cô, cùng cô viết dòng chữ này. Tuy nét chữ vẫn chưa được xuất sắc nhưng không ảnh hưởng việc thưởng lãm.

Kế thứ nhất là: Dự định tiến sâu.

Xem một lúc, Lâm Thiển lại gấp tờ giấy bỏ vào túi xách. Bởi vì đây là lần đầu tiên nắm rõ toàn bộ kế hoạch của Lệ Trí Thành nên trong lòng cô hơi xúc động. Cô lặng lẽ nhắm mắt, lần này nhất định sẽ thuận lợi, sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề nào.

Bọn họ nhất định sẽ thắng.

35. Chương 35

Khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào phòng, Lâm Thiển mở mắt, ngắm người đàn ông nằm bên cạnh. Mái tóc ngắn đen nhánh phủ xuống trán, hốc mắt rất sâu, sống mũi thẳng và xương gò má đầy đặn, tạo thành đường nét gương mặt đầy nam tính. Ánh mắt Lâm Thiển dừng lại ở cái cằm luôn sạch sẽ mà cô yêu thích.

Lâm Thiển động lòng, chống tay vào ngực anh, ngẩng đầu hôn lên nơi đó. Bờ môi vừa chạm vào làn da, Lệ Trí Thành đã giro tay ôm cô, đè cô xuống dưới thân.

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, Lâm Thiển lập tức đọc hiểu ánh mắt đó.

“Anh lại muốn nữa à?” Cô hỏi nhỏ.

“Ừ.” Lệ Trí Thành nhẹ nhàng thúc cô một cái.

Phòng của Lâm Thiển ở tầng trên cùng khách sạn, từ cửa sổ có thể ngắm con sông chảy qua thành phố. Bây giờ là mùa thu đẹp nhất ở thành phố A, ngọn gió đầu thu mát rượi thổi qua dòng sông và rừng cây, giống một bàn tay dịu dàng lướt qua người bạn, cuối cùng chỉ còn lại sự tĩnh mịch thanh thản.

Lâm Thiển và Lệ Trí Thành chìm trong cuộc ái ân ngọt ngào khi anh đến đây vào buổi tối ngày hôm qua. Thời gian như bị lãng quên ở căn phòng này. Mới một tuần không gặp, nhưng cô cảm thấy đôi mắt của anh, đường nét gương mặt anh càng cuốn hút, càng đi sâu chiếm trọn trái tim cô.

Vận động một lúc, Lệ Trí Thành rời khỏi người Lâm Thiển, giro tay cầm bao cao su ở đầu giường.

Lâm Thiển cười híp mắt trêu anh: “Anh vẫn còn dùng hàng Nhật cơ à? Chậc chậc, Lệ tổng nhớ đừng để người khác biết, bằng không sao có thể kêu gọi cả ngành tẩy chay công ty nước ngoài...”

Lâm Thiển đã quên mất một điều quan trọng, cần phải suy nghĩ kỹ trước khi thách thức Lệ Trí Thành. Anh liếc cô một cái, đột nhiên ném bao cao su xuống đất rồi lại tiến vào: “Anh không dùng nữa.”

Lâm Thiển: “...”

Thấy anh tiếp tục vận động, Lâm Thiển vội lên tiếng: “Em sai rồi, em sai rồi được chưa nào? Anh mau đeo vào đi.”

Ai ngờ anh nhìn cô chăm chú, đồng thời nâng mặt cô: “Không dùng được không em?”

Giọng nói của anh vô cùng trầm ấm, tim Lâm Thiển đập rộn ràng.

Anh có ý định rất nghiêm túc.

Tuy hai người đã lên kế hoạch kết hôn vào bốn tháng sau, trước đó cũng từng thảo luận muốn sinh con trai hay con gái, Lệ Trí Thành nói thích con gái. Nhưng một người đàn ông chưa đến ba mươi tuổi, đang đứng trên đỉnh cao sự nghiệp như anh, vừa đính hôn đã muốn có con, sớm hơn những người đàn ông trên thương trường khác. Ninh Duy Khải đã ba mươi còn chưa có con.

Lệ Trí Thành quả nhiên chỉ có “cái vỏ” của tuổi hai mươi, bên trong là người đàn ông trung niên chững chạc.

Nghĩ tới kết luận này, Lâm Thiển không nhịn được cười.

“Em cười gì thế?” Lệ Trí Thành hỏi.

Lâm Thiển đương nhiên không nói thật, có điều, về chuyện con cái, cô cảm thấy cứ thuận theo tự nhiên là được. Do đó cô gật đầu: “Vậy thì không dùng nữa.”

Ánh mắt Lê Trí Thành lập tức biến đổi, xuất hiện tâm tình khó diễn tả. Chắc là... do xúc động.

Bắt gặp vẻ xúc động trong mắt anh là một điều vô cùng hiếm thấy. Ngay cả cảm xúc đó cũng thâm trầm, kiềm chế, không dễ phát giác. Nếu không phải quen thuộc từng biểu cảm nhỏ của anh, Lâm Thiển chắc cũng không nhận ra. Điều này cũng khiến cô rung động.

Cuối cùng khi đạt tới cao trào, Lâm Thiển mới phát hiện, lúc giữa hai người không có bất cứ ngăn cách nào, chất dịch ấm nóng của anh chảy trong người cô, cảm giác đó hoàn toàn khác bình thường.

Trong lòng Lâm Thiển vô cùng cảm động. Trước đây, đọc sách gặp từ “tươi nước”, cô chẳng hề để ý. Nhưng vào thời khắc này, hóa ra thật sự chỉ hai từ “tươi nước” mới có thể khái quát cảm nhận của cô lúc này.

Anh “tươi nước” cho cô bằng phương thức thân mật nhất, đẹp đẽ nhất của người đàn ông và người đàn bà.

Gò má Lâm Thiển lại ửng đỏ. Sự thay đổi thần sắc ấy không lọt qua mắt Lê Trí Thành, anh để cô gối đầu lên cánh tay mình, hỏi nhỏ: “Em lại nghĩ linh tinh gì thế?”

Lâm Thiển không nhẹn được cười, nói cho anh nghe lý luận “tươi nước.”

Lê Trí Thành nghe xong, miệng cười cười, nhưng ánh mắt nhìn cô ngày càng thâm trầm, nơi nào đó lại thức tỉnh.

Lâm Thiển tròn mắt: “Anh lại...”

“Là em khơi gợi trước.” Lê Trí Thành cất giọng trầm khàn.

“Em đâu có.”

Lê Trí Thành im lặng nhìn cô, tất nhiên là có. Câu trắng trợn như “anh tươi nước cho em” được cô nói bằng một giọng thản nhiên ngây thơ. Thử hỏi, liệu người đàn ông nào chịu nổi?

Bởi vì sắp tới giờ ra sân bay, Lâm Thiển lại quá mệt mỏi nên cuối cùng Lê Trí Thành đành đi tắm nước lạnh để hạ nhiệt.

Trong lúc tiễn anh xuống dưới khách sạn, đón xe đi sân bay, thân thể Lâm Thiển vẫn có cảm giác lạ thường. Thứ anh để lại trong cơ thể cô, nhắc nhở cô rằng, người đàn ông bên cạnh đã trở thành người thân mật nhất của cô trên thế giới này.

“Anh hãy chú ý an toàn, đừng để mệt quá.” Lâm Thiển ngẩng đầu hôn anh.

Lê Trí Thành ôm chặt cô, thì thầm: “Em hãy lên phòng ngủ thêm một lát.”

“Vâng.”

Anh buông người cô, lên xe taxi. Ô tô nhanh chóng rời khỏi khách sạn, biến mất khỏi tầm mắt.

Đây đã là tuần thứ tư kể từ khi hai người xa nhau, mỗi lần tiễn anh rời đi, Lâm Thiển vẫn cảm thấy trống trải. Cô kéo vạt áo khoác, quay người đi vào trong khách sạn.

Phòng khách sạn không còn Lê Trí Thành tựa hồ khôi phục sự xa lạ trong giây lát. Lâm Thiển sắp xếp lại đồ dùng cá nhân, tùy tiện mở quyển catalog áo cưới đặt trên bàn.

Bởi vì quá bận rộn, Lê Trí Thành giao toàn bộ việc chuẩn bị hôn lễ, từ chọn áo cưới, khách sạn và nơi hưởng tuần trăng mật cho cô. Nhưng Lâm Thiển biết, anh không muốn cô lo nghĩ nhiều nên mới làm vậy.

Anh thật sự muốn cô ở lại nơi này, đợi anh giải quyết mọi chuyện rồi đến đón cô.

Lâm Thiển thờ dãi, lật giở quyển catalog, ánh mắt dừng lại ở một kiểu trên đó. Bộ váy này trẻ ngược, hở vai, thắt eo, bên dưới là tầng tầng lớp lớp xếp li. Bộ váy như bông hoa nở rộ, vây quanh cô dâu.

Đây là kiểu Lê Trí Thành ưng ý. Bởi vì anh thích nên cô cũng thấy đẹp.

Hôm nay là thứ hai, Lâm Thiển đến văn phòng lúc chín giờ sáng.

Bởi vì máy nhà máy của Minh Đức ở đại lục đều mới xây dựng, rất quy củ nên công tác quản lý của cô cũng rất thuận lợi, công việc tương đối nhàn rỗi.

Lâm Thiển mở máy tính xem tin tức, trên mạng quả nhiên tràn ngập thông tin mấy nhãn hiệu chủ lực của DG thâm nhập vào các trung tâm thương mại lớn và bắt đầu tiêu thụ ở cửa hàng chuyên kinh doanh sản phẩm Tư Mỹ Kỳ.

Tình hình này không thể tránh khỏi, người trong ngành đều biết, Hiệp hội ngành túi xách do Ninh Duy Khải đứng đầu không ngừng gây áp lực cho DG. Các đại lý và đơn vị hợp tác bị kẹp giữa hai bên rất khó xử. Vì vậy, bước tiến của DG ở thị trường Trung Quốc không phải dễ dàng và thuận lợi.

Vào thời khắc then chốt, anh chàng Ninh Duy Khải cũng có nghĩa khí ra phết, Lâm Thiển nghĩ bụng. Có bài báo còn gọi anh ta là thương nhân yêu nước.

Ninh Duy Khải đúng là đã đổi đời.

Tuy nhiên, Lâm Thiển biết rõ, đây chỉ là bước đầu tiên, chỉ có thể ngăn cản tiết tấu tiến vào thị trường của DG. Cuộc chiến thực sự vẫn chưa bắt đầu.

Lại xem một lúc, thư ký mang đến một cái đĩa: “Giám đốc Lâm, đoạn băng video quay cuộc họp chiến lược vào tuần trước đã làm xong, có thể lưu hồ sơ rồi.”

“Được, để tôi xem đã.” Lâm Thiển bỏ cái đĩa vào ổ cứng máy tính.

Đây là cuộc họp chiến lược của toàn thể tầng lớp quản lý Ái Đạt vào tuần trước, nhằm mục đích thảo luận về việc đối phó với hành động thu mua của DG. Ngay cả chủ tịch Từ Dung, bố Lệ Trí Thành cũng tham gia.

Lâm Thiển từng gặp ông bố chồng tương lai hai lần. Sau khi sống chung, Lệ Trí Thành đưa cô đi viện điều dưỡng thăm ông. Ông Từ Dung đối xử với cô hòa nhã thân thiện. Hai bên có ấn tượng khá tốt về nhau nhưng vẫn chưa tiếp xúc sâu hơn.

Lâm Thiển bấm nút play, màn hình xuất hiện nhiều người: Lệ Trí Thành, Cố Diên Chi, Lưu Đồng, Tiết Minh Đào... và chủ tịch Từ Dung, ông già tóc bạc quắc thước ngồi ở vị trí đầu tiên. Hai bố con Lệ Trí Thành tương đối giống nhau, đều có vóc dáng cao lớn và gương mặt cương nghị.

Ông Từ Dung nhanh chóng phát biểu. Ông là người có vị trí cao nhất, từng đại diện cho quyền uy và tín ngưỡng trong lòng nhân viên Ái Đạt. Ông chậm rãi hồi tưởng lại quá trình lập nghiệp của mình. Tất cả mọi người im lặng lắng nghe, Lệ Trí Thành ngồi bên cạnh cũng rất tập trung.

Sau đó, ông chuyển đề tài: “Nghe nói gần đây tập đoàn DG của Mỹ đề xuất mua Ái Đạt, điều kiện rất hấp dẫn. Họ cũng âm thầm liên lạc với các cổ đông nhỏ của công ty.”

Không khí trong phòng họp trở nên căng thẳng trong giây lát.

“Thời trẻ, tôi từng đi Mỹ khảo sát, cũng có đến thăm quan DG.” Ngữ khí của ông Từ Dung rất thoải mái: “Tập đoàn này đúng là không tồi, nằm trong Top 500 toàn cầu, là doanh nghiệp túi xách hàng đầu thế giới. Trước kia, bọn họ triển khai ở thị trường Trung Quốc ba năm mà không thành công. Vì vậy, bây giờ họ nghĩ ra cách đơn giản hơn là mua lại doanh nghiệp.”

Ông vừa dứt lời, mọi người đều cười ồ. Khóe mắt Lệ Trí Thành cũng thấp thoáng ý cười nhàn nhạt.

Ông Từ Dung nói tiếp: “Ái Đạt có nên bán cho bọn họ hay không?” Ông đảo mắt một vòng, toàn thể im lặng như tờ.

“Không bán.” Ông nói chắc như đinh đóng cột: “Giá cao đến mức nào cũng không bán. Một người con trai của tôi phấn đấu một đời dù ngắn ngủi vì Ái Đạt, cuối cùng mất trên đường đi công tác. Một người con trai của tôi...” Ông quay sang Lệ Trí Thành: “Từ bỏ quân ngũ để về quản lý Ái Đạt. Ái Đạt chứa đựng toàn bộ tâm huyết của hai con trai tôi, cũng chứa đựng tâm huyết và tình cảm của mấy ngàn công nhân viên, bao gồm cả các vị ngồi đây. Vì vậy, tôi sẽ không bao giờ bán Ái Đạt.”

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên, bầu không khí trở nên sôi động trong giấy lát. Đặc biệt, những “cựu thần” như Lưu Đồng đều lộ vẻ mặt phấn chấn.

Đợi tiếng vỗ tay chấm dứt, ông Từ Dung đảo mắt một vòng quanh phòng họp, đồng thời cất giọng nghiêm nghị: “Hôm nay tôi đến đây, một là tỏ rõ lập trường, cũng là thống nhất suy nghĩ của các vị. Tôi không bán, các vị cũng đừng bán, bởi vì Ái Đạt thuộc về mọi người. Nếu có người bán cổ phần trong tay, tôi chỉ có thể nói, từ nay về sau, người đó không còn là bạn của Từ Dung tôi, không còn là nhân viên của tôi, cũng không còn là người của Ái Đạt. Người đó đứng về phía đối lập Ái Đạt, thậm chí có thể nói, phản bội sản phẩm của dân tộc. Người như vậy, Từ Dung tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ.”

Cuộc họp kết thúc trong tiếng vỗ tay không dứt của mọi người. Bấy giờ xem lại đoạn băng này, Lâm Thiển vẫn thấy cảm động trước lời phát biểu đầy sức lay động lòng người của bố chồng tương lai.

Quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử.

Đầu óc cô chợt vụt qua một ý nghĩ khác, chắc ông Từ Dung không biết thân phận của anh trai cô là nhà đầu tư đại diện cho phía Mỹ tới thu mua doanh nghiệp túi xách. Với thái độ cứng rắn của ông, một khi biết được, thế nào trong lòng ông cũng sẽ nảy sinh khoảng cách với cô.

Chắc chắn Lệ Trí Thành sẽ giấu bố anh.

Điều mà lúc này Lâm Thiển không ngờ tới, nhiều ngày sau, khi cô cho rằng sẽ không xảy ra lại lần lượt xảy ra.

Thậm chí ngay cả Lệ Trí Thành cũng không kịp đề phòng.

Dưới ánh nắng chói chang, Trần Tranh đưa một đoàn người do Tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương của tập đoàn DG dẫn đầu đi thăm quan nhà máy sản xuất của Tư Mỹ Kỳ ở ngoại ô phía đông thành phố Lâm.

Đang là buổi chiều, các dây chuyền sản xuất chạy hết công suất, công nhân mặc đồng phục màu xanh lam tất bật luôn tay luôn chân. Chứng kiến cảnh tượng này, đám người nước ngoài liên tục gật đầu, bày tỏ sự hài lòng.

Đối với tình hình hiện tại của Tư Mỹ Kỳ, Trần Tranh cũng tương đối hài lòng. Sau khi tin tức Tư Mỹ Kỳ bị DG mua cổ phần được công bố, các nhà cung ứng và đại lý trước đó vốn tỏ ra lạnh nhạt với Tư Mỹ Kỳ lần lượt thay đổi thái độ. Tuy họ không đến mức ân cần niềm nở, nhưng ít nhất cũng không dám đắc tội anh ta.

Còn người tiêu dùng cũng có tâm lý sính ngoại. Kể từ khi Tư Mỹ Kỳ trở thành công ty được nước ngoài bỏ vốn đầu tư, lượng tiêu thụ tại các cửa hàng tăng đáng kể. Sau khi DG rót tiền, nhà máy của anh ta bắt đầu hoạt động lại.

Một vòng tuần hoàn tốt đẹp như vậy, nếu không phải nhờ những người nước ngoài có vẻ lịch sự nhưng thực chất tham lam và ngạo mạn này, Trần Tranh khó có thể làm được.

Có câu mời thần dễ, tiễn thần khó, Trần Tranh tưởng cuộc thị sát hôm nay kết thúc tốt đẹp, anh ta có thể che mắt đám người nước ngoài. Ai ngờ lúc đi ra cổng nhà máy, Tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương của DG cất giọng nghiêm nghị:

“Ben, anh có thể giải thích với tôi, số hàng để ở kho số Năm là thế nào không?”

Ben là tên tiếng anh mà Trần Tranh tự đặt vào mấy hôm trước, để tiện giao lưu với người nước ngoài. Anh ta giật mình nhưng vẫn không thừa nhận: “Ngài Charles, đó là sản phẩm túi xách thông thường của chúng tôi.”

Charles là người Australia cao to ngoài bốn mươi tuổi. Anh ta có đôi mắt xanh biếc, sống mũi cao và làn da trắng trơn láng. Những yếu tố này khiến bộ dạng của anh ta có phần trẻ con.

Charles lắc đầu: “Ben, anh không nói thật rồi. Tôi đã xem báo cáo kiểm nghiệm của lô hàng đó, tỷ lệ sản phẩm không đạt yêu cầu rất cao. Nhiều sản phẩm có sự chênh lệch về màu sắc, đường may bên trong lộn

xộn. Thậm chí một số còn không phù hợp với tờ giới thiệu sản phẩm, sử dụng vật liệu kém chất lượng. Tôi đoán... lô hàng này làm vội đúng không?”

Anh ta nói xong, tất cả mọi người đều im lặng. Đám nhân viên của Trần Tranh đưa mắt nhìn nhau.

Trần Tranh chột dạ, vì lô hàng này đúng là làm rất vội.

Nửa năm trước, khi thị trường túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy thu hẹp, Trần Tranh cầm cố tài sản để vay ngân hàng, tạo ra series sản phẩm túi xách thông thường này. Lúc bấy giờ, bởi vì Tư Mỹ Kỳ đã rơi xuống đáy vực, nhiều công nhân bỏ việc, quay vòng vốn gặp khó khăn. Vì vậy, chất lượng sản phẩm mới giảm sút.

Tuy nhiên, phần lớn sản phẩm của lô hàng này vẫn được dùng loại vật liệu tốt. Nếu không để ý kỹ, người tiêu dùng tuyệt đối không phát hiện ra vấn đề.

Hôm nay Charles đến thị sát, Trần Tranh đặc biệt dặn dò nhân viên nhà kho, bỏ những sản phẩm tốt lên trên.

Tài liệu mà Tư Mỹ Kỳ chuyển giao cho phía nước ngoài có thể xếp đầy nhà, Trần Tranh tưởng Boss lớn như Charles sẽ không xem kỹ. Ai ngờ anh ta đã xem bản báo cáo kiểm nghiệm ở đâu đó.

Trần Tranh hơi ảo não, lần này anh ta quá sơ ý.

Lúc này, mấy người nước ngoài bắt đầu thảo luận. Bọn họ đến từ nhiều quốc gia khác nhau, tiếng Anh mang khẩu âm khác nhau, âm ỉ đến mức Trần Tranh đau cả đầu.

“Quý vị.” Anh ta nở nụ cười tươi, cả ngang lời bọn họ: “Tôi có thể giải thích vài câu được không?”

Đối phương lập tức im lặng.

Trần Tranh mỉm cười: “Lô hàng này đúng là tồn tại vấn đề nhất định về chất lượng, vì vậy chúng tôi không định tiêu thụ ở thành phố cấp một, mà định bán ở thị trường cấp hai, cấp ba với giá thấp...”

Anh ta còn chưa nói hết câu, Charles lại một lần nữa lắc đầu: “Ben, sao anh có thể nghĩ như vậy? Chất lượng luôn là mục tiêu hàng đầu mà DG theo đuổi. Kể cả sản phẩm giá rẻ cũng phải đảm bảo chất lượng. Không được, tôi không đồng ý.”

Trần Tranh cố nhẫn nhịn, tiếp tục giữ nụ cười trên môi: “Charles, anh có thể nghe tôi nói hết câu?”

Charles mở to mắt nhìn anh ta.

Trần Tranh tiếp tục lên tiếng: “Sở dĩ các vị có hứng thú với Tư Mỹ Kỳ chúng tôi, một mặt do chúng tôi là công ty lớn, có mạng lưới tiêu thụ rộng khắp cả nước. Những thành phố cấp ba, thậm chí làng xã, nơi mà Ái Đạt và Tân Bảo Thụy còn chưa đặt chân tới, chúng tôi đều có đại lý. Đây là điều rất quan trọng đối với việc DG chiếm lĩnh thị trường Trung Quốc trong tương lai.

Mặt khác, chúng tôi hiểu tình hình trong nước hơn các anh. Trung Quốc không giống nước Mỹ và Australia. Các thành phố của chúng tôi phát triển không đồng đều. Khu vực giàu có như cầu của khu vực giàu, khu vực nghèo có phương thức tiêu thụ của khu vực nghèo. Theo kinh nghiệm của tôi, những sản phẩm mà các anh cho rằng chất lượng không đạt yêu cầu, nhưng bán đến thành phố cấp hai, cấp ba, hoàn toàn không thành vấn đề. Thậm chí nó còn tiêu thụ rất tốt, mang lại lợi nhuận cao. Hơn nữa, việc này không mâu thuẫn với việc tiêu thụ sản phẩm cao cấp của chúng ta.”

Trần Tranh nói đâu ra đấy, nhưng Charles và mấy người nước ngoài vẫn nhăn mặt nhíu mày.

“Không, Ben!” Charles lên tiếng: “Anh nói rất có lý, nhưng những sản phẩm này đi ngược lại tôn chỉ doanh nghiệp mà DG theo đuổi trong hơn một trăm năm qua. Nếu những sản phẩm như vậy xuất hiện mạng lưới của DG, chúng tôi không thể giải thích với công ty mẹ bên Mỹ, cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình hình của tập đoàn. Vì vậy, tôi cho rằng, lô sản phẩm này phải lập tức rút khỏi thị trường. Chúng tôi không thể vì lợi nhuận nhất thời mà bỏ qua nguyên tắc. Chuyện này không thể thương lượng, mong anh hãy...” Anh ta chuyển sang nói bằng thứ tiếng Trung ngọt ngào: “Lập tức giải quyết cho tôi.”

Kể từ khi DG mua cổ phần của Tư Mỹ Kỳ đến nay, đây là lần đầu tiên hai bên xảy ra bất đồng về vấn đề kinh doanh.

Tất nhiên, tình trạng tương tự sau này còn xuất hiện nhiều lần. Đây là nỗi đau mà gần như những doanh nghiệp tư nhân Trung Quốc “bán thân” cho nước ngoài nào cũng phải đối mặt.

Vào thời khắc này, Trần Tranh nhận thức một cách sâu sắc nỗi đau đó.

Mấy người nước ngoài ở phía đối diện thì thầm thảo luận, còn nhìn anh ta bằng ánh mắt không tán thành. Người nước ngoài nhiều lúc thật sự không biết làm người, thẳng thắn đến mức khiến người khác muốn thổ huyết.

Một số cấp dưới người Trung Quốc đứng sau Trần Tranh giữ thái độ trầm mặc. Bởi vì ông chủ mất hết thể diện, bọn họ cũng không dám lên tiếng.

Im lặng vài giây, Trần Tranh mỉm cười: “Được thôi, tôi đồng ý với quan điểm của anh. Tôi sẽ lập tức cử người xử lý ngay.”

Charles nghe xong nở nụ cười tươi, vui vẻ ôm vai anh ta.

“Ben, cảm ơn anh đã thông cảm cho chúng tôi.” Charles cất giọng niềm nở: “Tôi tin chúng ta sẽ hợp tác rất tốt.”

Trần Tranh bật cười thành tiếng: “Đó là lẽ đương nhiên.”

Những người xung quanh đều cười. Trần Tranh cùng bọn họ đi ra ngoài, trong lòng thầm chửi thề một câu.

Vài tiếng đồng hồ sau, Trần Tranh và mấy tâm phúc đứng ở cổng nhà máy, nhìn đồng hàng “không đạt yêu cầu” đang được đóng lên ô tô.

Đám tâm phúc cũng xót ruột, một người lên tiếng: “Trần tổng, ít nhất cũng sáu đến bảy mươi phần trăm số sản phẩm của lô hàng này có thể đem tiêu thụ bình thường.”

Một người khác nói: “Lô hàng này do chúng ta đầu tư sản xuất, tổn thất cũng do chúng ta gánh chịu. Hơn nữa vào cuối năm nay, sổ sách công ty không ra sao, theo bản thỏa thuận, Trần tổng sẽ bị tước quyền quản lý. Không phải mấy người Australia có ý này đấy chứ?”

Sắc mặt Trần Tranh rất tệ. Anh ta đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước, anh ta đứng trước dây chuyền sản xuất lô hàng này với tinh thần phấn chấn. Trong con mắt của anh ta lúc bấy giờ, thị trường túi xách thông thường là miếng thịt béo ngậy nhả ra từ miệng người khác. Ai ra tay trước, kẻ đó sẽ giành phần thắng.

Nhưng sự thật bao giờ cũng tàn khốc.

Series túi xách thông thường Aier của Lê Trí Thành sớm không ra, muộn không ra, mà tung đúng lúc toàn bộ sản phẩm của Trần Tranh đã được sản xuất, chuẩn bị đưa vào thị trường. Nếu Aier ra sớm hơn một chút, anh ta sẽ không có nhiều hàng tồn như vậy, nếu muộn một chút, không biết chừng anh ta đã chiếm lĩnh thị trường.

Chuyện cũ đã trở thành ký ức không thể thay đổi, Trần Tranh cất giọng lạnh lùng: “Lẽ nào tôi không biết Charles có ý đồ gì? Mặc kệ bọn họ, hãy chuyển lô sản phẩm này đến các cửa hàng thuộc khu vực hẻo lánh xa xôi. Cử người theo dõi đám Charles, nếu bị phát hiện thì bảo các cửa hàng tạm thời gỡ hàng xuống, để mọi chuyện qua đi là được.”

Sáng ngày hôm sau, nghe tin Trần Tranh đã xử lý toàn bộ lô phế phẩm, Charles rất vui mừng. Đồng thời, anh ta cũng triệu tập cuộc họp chiến lược bàn kế hoạch tiếp theo.

Phòng hội nghị lớn ngồi kín người, Charles ngồi ở vị trí đầu tiên, hào hứng phát biểu: “Người Trung Quốc có câu “mã thủ thị thêm[1]”. Bây giờ Lê Trí Thành chính là “đầu ngựa” của ngành túi xách Trung Quốc.”

[1] “Mã thủ” có nghĩa là “Đầu ngựa”. “Mã thủ thị thêm”: thời xưa, binh lính thường xem đầu ngựa của chủ tướng để quyết định tiến hay lùi. Câu này có nghĩa: hành động theo người khác, bắt chước theo người khác.

Phòng hội nghị yên lặng như tờ. Mọi người đều biết sự ví von của anh ta rất chuẩn xác.

Ái Đạt từ chối bán cổ phần, thái độ của Tân Bảo Thụy lập lờ không rõ ràng. Vì vậy, hoạt động thu mua của DG gặp trở ngại toàn diện. Mọi người đều biết rõ, Tân Bảo Thụy đang quan sát Ái Đạt. Không riêng bọn họ, các doanh nghiệp túi xách khác cũng vậy.

Muốn hoàn thành kế hoạch thu mua, DG phải giải quyết Ái Đạt trước.

Theo thông lệ của tập đoàn đa quốc gia này, nếu trực tiếp thu mua không thành công, họ sẽ triển khai cuộc tấn công trên thị trường.

DG sẽ lợi dụng ưu thế tuyệt đối của mình, đánh bại doanh nghiệp bản xứ, cuối cùng mua lại cổ phần với giá rẻ.

“Trung Quốc còn một câu nói nữa, là mềm không xong thì chơi rắn.” Charles có phần dương dương tự đắc, tựa hồ bản thân anh ta cho rằng câu nói này rất thú vị. Đại diện phía Trung Quốc do Trần Tranh dẫn đầu ngồi im, sắc mặt không một chút biểu cảm.

“Căn cứ vào mạng lưới tiêu thụ của Tư Mỹ Kỳ và hiện trạng tiêu dùng của Trung Quốc, tôi và Ben đã thảo luận và quyết định, đưa những nhãn hiệu loại hai và ba trực thuộc DG vào thị trường Trung Quốc trước.” Nhắc đến nghiệp vụ, Charles tỏ ra nghiêm túc: “Mấy nhãn hiệu này cũng mang lại lợi nhuận rất lớn cho DG. Chúng tôi tin tưởng sẽ được đại đa số người tiêu dùng Trung Quốc chấp nhận.”

Mọi người vỗ tay hoan hô, Trần Tranh mỉm cười. Sản phẩm của mấy nhãn hiệu này bất kể về chất lượng hay mẫu mã cũng đều bảo đảm. Không thể không thừa nhận, nhãn hiệu quốc tế đúng là nhãn hiệu quốc tế, sản phẩm khác hoàn toàn. Một khi tung ra thị trường, nhất định sẽ hạ gục Lệ Trí Thành và Ninh Duy Khải. Tư Mỹ Kỳ của anh ta có thể nhân cơ hội này, đoạt lại vị trí trên thị trường.

Lúc này, Charles quay sang Lâm Mạc Thần ngồi bên cạnh. Là người đại diện của phía nước ngoài, anh cũng được mời tham gia cuộc họp ngày hôm nay.

“Jason!” Ngữ khí của Charles hết sức thân mật: “Anh cho rằng cách làm này của chúng tôi có khả thi không?”

Lâm Mạc Thần cười cười: “Tôi làm nghề đầu tư, không tiện phát biểu ý kiến về công việc kinh doanh.”

“Come on” Charles cười: “Jason, ai mà chẳng biết trước khi bước vào lĩnh vực đầu tư, công ty của anh ta đã lên sàn chứng khoán NASDAQ[2], bây giờ ủy thác cho người khác quản lý. Cho tôi ý kiến đi, được không?”

[2] Là một sàn giao dịch chứng khoán của Mỹ. Đây là sàn giao dịch lớn nhất Mỹ hiện nay.

Đây là lần đầu tiên mọi người, gồm cả Trần Tranh nghe nói đến vụ này. Bọn họ lại nhìn Lâm Mạc Thần bằng con mắt khác.

Lâm Mạc Thần cũng không từ chối, gật đầu nói: “Tôi không hiểu rõ về ngành này nên không thể phát biểu ý kiến cụ thể. Có điều, anh chọn nhãn hiệu loại hai, ba là rất phù hợp với thị trường Trung Quốc, cũng đem lại lợi nhuận lớn hơn.”

Charles sáng mắt: “Anh đã nói trúng những suy nghĩ trong lòng tôi. Jason, tại sao anh chỉ phụ trách thu mua Tư Mỹ Kỳ và Tân Bảo Thụy, mà không phụ trách Ái Đạt? Nếu anh tham gia, tôi tin hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

Lời nói vừa dứt, mọi người đều dồn ánh mắt về phía Lâm Mạc Thần. Trần Tranh cũng im lặng nhìn anh.

Ai ngờ Lâm Mạc Thần dường như phát giác ánh mắt của Trần Tranh, lập tức liếc anh ta một cái.

Trần Tranh giật mình, bởi ánh mắt của Lâm Mạc Thần như thông suốt, như coi thường, cũng giống... cảnh cáo.

Lâm Mạc Thần nhanh chóng thu hồi ánh mắt, mỉm cười với Charles: “Là vấn đề cá nhân. Hơn nữa tình lực của tôi có hạn, để đồng nghiệp của tôi làm càng thích hợp hơn.”

Lại tới buổi chiều ngày thứ Sáu. Lâm Thiển mặc bộ đồ xanh công nhân, đứng trước một dây chuyền sản xuất. Bên cạnh cô là bốn, năm thợ lành nghề, đang cho cô xem mấy loại vật liệu.

Lâm Thiển xem đếm loại nào cũng lắc đầu.

“Không được, cái này dày quá.”

“Cái này chỉ số chống mài mòn quá thấp.”

“Vật liệu này thực sự không đẹp...”

Bốn, năm loại vật liệu đều không đạt yêu cầu, tổ trưởng công nhân có chút bất lực: “Giám đốc Lâm, rốt cuộc cô muốn loại vật liệu như thế nào?”

Lâm Thiển ngẫm nghĩ, đáp: “Tôi muốn loại vật liệu nhẹ nhất, bền nhất, cũng đẹp nhất, phụ nữ nhìn là thích ngay.”

Tổ trưởng công nhân: “...”

Lâm Thiển phì cười: “Là tôi nói chung chung quá. Vậy đi, tôi sẽ chọn mấy màu sắc và loại hình vật liệu, các anh thử cải tiến xem sao. Đây là tôi nhờ các anh làm với danh nghĩa cá nhân. Tôi sẽ phát tiền thưởng riêng cho các anh, bảo đảm khiến các anh hài lòng. Nhưng các anh nhớ giữ bí mật giùm tôi.”

Mọi người đều cười, kêu giám đốc Lâm không cần khách sáo, có việc gì nói một câu là được. Bọn họ đều biết, kể từ khi Lâm Thiển tiếp quản chi nhánh công ty Minh Đức ở đại lục đến nay, phong cách quản lý của cô dứt khoát nhưng cũng thân thiện, không bao giờ nuốt lời. Cô tuyên bố tiền thưởng khiến bọn họ hài lòng, vậy thì nhất định sẽ là một khoản hậu hĩnh. Sự nhờ vả này lại không tốn nhiều công sức, đám công nhân cầu còn không được ấy chứ.

Trò chuyện một lúc, Lâm Thiển mới rời nhà xưởng. Vừa đi ra ngoài, điện thoại của cô đổ chuông.

Mỗi tuần vào giờ này, đương nhiên là Lê Trí Thành gọi tới.

Trái tim Lâm Thiển dường như đập nhanh hơn. “Anh đến thành phố A rồi à?”

Không ngờ lần này Lê Trí Thành khiến cô thất vọng: “Anh vẫn đang ở thành phố Lâm, phải đi công tác bây giờ.”

“Vậy à?” Lâm Thiển đáp: “Hẹn gặp anh vào tuần sau.”

“Không.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên ở đầu kia điện thoại: “Em đến đây đi.”

Lâm Thiển: “Hả?”

“Anh đã đặt vé máy bay đi Bắc Kinh vào tối nay cho em rồi. Nếu bây giờ em lập tức đi sân bay thì vẫn còn kịp đấy.” Lê Trí Thành tỏ ra bình thản.

Nhưng Lâm Thiển không bình tĩnh nổi: “Bây giờ? Em còn chưa thu dọn hành lý.”

“Ở nhà có.” Anh trả lời ngắn gọn: “Anh đã giúp em thu dọn rồi.”

Trống ngực Lâm Thiển đập thành thịch. Sao cô có cảm giác cùng anh trốn nhà ra đi thế này?

“Em có đi không?” Lê Trí Thành hỏi.

Sao có thể không đi cơ chứ?

Lúc máy bay tới thành phố Bắc Kinh, đêm đã về khuya. Lâm Thiển mặc bộ áo sơ mi trắng và váy công sở đơn giản, xách túi đi ra ngoài. Cô nhanh chóng nhìn thấy Lê Trí Thành ở cửa ra sân bay.

Anh đã cởi bỏ bộ comple quen thuộc, mặc đồ bình thường, hai tay rút túi quần, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiển đi tới: “Sao gấp gáp thế?”

Lê Trí Thành giơ tay ôm eo cô: “Xuân tiêu khổ đoản[3].”

[3] Xuân tiêu khổ đoản: đêm xuân đẹp dễ luôn ngán ngủ, thường hình dung thời khắc ngọt ngào của cặp vợ chồng mới cưới.

Lâm Thiển không nhịn được cười. Xem ra gần đây công việc tiến triển thuận lợi nên tâm trạng của anh rất tốt. Vì vậy, anh mới nói câu suồng sã này.

Khách sạn nằm ở gần sân bay, Lâm Thiển hơi bất ngờ: “Sao chúng ta không ở trong thành phố.”

Lệ Trí Thành đáp: “Ngày mai chúng ta còn bay đi nơi khác.”

Nửa đêm, sau một hồi “tiểu biệt thắng tân hôn”, Lệ Trí Thành đè Lâm Thiển dưới thân, vuốt ve tấm lưng trần của cô. Còn Lâm Thiển nằm sấp trên giường, xem thông tin về vật liệu trên điện thoại.

Một lúc sau, cô quay đầu về phía anh, ánh mắt lấp lánh: “Chồng ơi, em có một ý tưởng.”

“Gì cơ?”

“Em muốn tự mình làm một nhãn hiệu.”

Lệ Trí Thành nhướng mắt nhìn cô. Lâm Thiển mỉm cười: “Có phải anh cho rằng đề xuất của em quá xa vời? Em biết bây giờ thị trường đã bão hòa, rất khó có chỗ đứng cho nhãn hiệu mới. Nhưng...” Cô liếc anh một cái: “Em muốn thử, dựa vào khả năng của mình, tạo ra một nhãn hiệu hoàn toàn thuộc về em.”

“Được.” Lệ Trí Thành cắt ngang lời cô.

Lâm Thiển chớp mắt, không lên tiếng.

“Em có thể thử sức.” Lệ Trí Thành lật người Lâm Thiển, vuốt ve gương mặt cô: “Bạn gái anh muốn chia một miếng bánh thị trường sao? Vậy thì với tư cách là người đứng đầu anh có nên tiêu diệt nhãn hiệu mới này hay không?”

Một câu đùa ghẹo rất “tàn nhẫn” và mạnh mẽ. Lâm Thiển trừng mắt với anh: “Anh dám? Sau này nơi nào có sản phẩm của Lâm Thiển, mời Lệ Trí Thành tránh xa ba trượng không được xâm phạm.”

Lệ Trí Thành cúi đầu hôn cô: “Để anh nắm giữ cổ phần.”

Lâm Thiển giơ tay đẩy người anh: “Không. Đây là nhãn hiệu của riêng em, không liên quan đến anh. Hơn nữa sau khi em làm ra, anh cũng không được phát biểu ý kiến. Em sẽ hoàn toàn dựa vào khả năng của mình. Nếu thất bại, em cũng sẽ chấp nhận. Nếu thành công...” Cô nhìn anh bằng ánh mắt đặc ý: “Anh đừng có thêm muốn sản phẩm của em, đến lúc đó em có thể cho anh tham gia cổ phần.”

Lâm Thiển không nói thật. Từ hôm nghe anh trai nói “em là nhược điểm duy nhất của cậu ta”, cô cứ canh cánh trong lòng. Tài năng của cô đương nhiên không thể sánh bằng Lệ Trí Thành, nhưng cô cũng không tệ.

Cô luôn tôn sùng Lệ Trí Thành, muốn đứng bên cạnh anh, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cảm thấy tự ti. Nhưng câu nói của Lâm Mạc Thần đã khơi gợi một tâm tình nào đó mà cô bỏ qua đã lâu ở trong lòng. Thật ra, khi đứng dưới vầng hào quang chói lọi của một người nào đó trong một thời gian dài, bạn cũng sẽ thấy mệt mỏi, tự ti, hoang mang và sợ đánh mất bản thân.

Vì vậy, ý tưởng tạo dựng một nhãn hiệu thuộc về bản thân dần hình thành trong đầu óc Lâm Thiển. Mục đích không phải vì kiếm tiền, mà chỉ muốn nhận rõ bản thân.

Điều này không liên quan đến Lệ Trí Thành.

Người phụ nữ của mình có tham vọng lập nghiệp, lại chỉ cho phép mình tham gia cổ phần, cảm giác của Lệ Trí Thành giống như trái tim đang bình lặng bị cô bóp nhẹ một cái.

Lệ Trí Thành có chút không thích ứng, bởi từ trước đến nay Lâm Thiển luôn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Nhưng điều này cũng khiến anh nhìn thấy một người phụ nữ tự do và mới mẻ hơn. Từ đó, cô càng khơi gợi dục vọng chiếm hữu mãnh liệt từ nơi sâu thẳm trong nội tâm của anh.

“Được.” Anh cúi đầu hôn lên môi cô: “Anh sẽ chờ đợi. Nhưng anh không bảo đảm sẽ không cưỡng ép thu mua trong tương lai.”

Lâm Thiển: “Đồ xấu xa.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thiển bị Lệ Trí Thành bế xuống giường.

“Chuyến bay sớm như vậy sao?” Lâm Thiển nghi hoặc, cô vốn tưởng còn ở Bắc Kinh nghỉ ngơi một ngày, đến tối mới lên đường.

Lệ Trí Thành cười cười, thu dọn hành lý của hai người, nắm tay cô đi ra cửa.

Đến lúc làm thủ tục lên máy bay, Lâm Thiển tròn mắt: “Chúng ta đi châu Âu sao?”

Họ chiếu của cô để ở nhà, nên visa làm từ lúc nào cô cũng không hay biết. Cô cũng nghe nói kế hoạch đi công tác châu Âu của anh trong thời gian gần đây, bởi đó là một bước quan trọng trong cảm nang diệu kế.

Nhưng không ngờ anh chẳng nói chẳng rằng đã “bắt cóc” cô đi cùng anh.

Tất nhiên kể cả vì công việc, chuyến đi châu Âu của hai người cũng sẽ trở thành hành trình ngọt ngào.

Lâm Thiển liếc Lệ Trí Thành, anh cũng bám người thật đấy.

36. Chương 36

Một bên khách sạn là con ngõ nhỏ chìm trong cơn mưa bàng bạc, một bên là quảng trường ẩm ướt. Xung quanh quảng trường là nhà thờ màu xám trắng, tháp chuông cổ kính. Phía xa xa là dòng sông Arno đục ngầu. Trên sông xuất hiện một cây cầu cổ kính thấp thoáng trong mưa.

Lâm Thiển chưa từng đặt chân đến Florence[1], nhưng đã nghe danh nơi này từ lâu. Bây giờ sắp bước vào cuộc chiến căng thẳng, cô và Lệ Trí Thành chạy đến thị trấn nhỏ nơi chân trời góc bể này, phẳng phất như cách biệt với thế giới, tâm trạng đặc biệt tĩnh lặng.

[1] Florence: thành phố nằm ở miền Trung Italy.

Cô đang ngồi trên giường ở khách sạn, sắp xếp lại đồ trong va li. Lệ Trí Thành ngồi bên cạnh quan sát cô.

Quần áo là do anh mang từ thành phố Lâm tới, Lâm Thiển nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

Cô cầm đồng váy đưa đến trước mặt Lệ Trí Thành: “Tại sao anh toàn mang váy cho em thế?”

Lệ Trí Thành bình thản trả lời: “Bởi vì chân em đẹp.”

Lâm Thiển “xì” một tiếng, không nhin được cười. Đi công tác ở bên ngoài, không có bộ quần áo nào cũng bất tiện.

Vừa treo váy vào tủ, cô vừa nghĩ: Từ trước đến nay chưa bao giờ anh thu dọn quần áo cho cô. Hôm nay mới biết, hóa ra sở thích của anh đơn điệu như vậy.

Nhưng Lâm Thiển nhanh chóng phát hiện, kết luận trên là sai lầm. Bởi vì đồng quần áo lót của cô đủ loại màu sắc trong khi của anh chỉ một màu đen.

Lâm Thiển đếm: đỏ, đen, tím, xanh lam, trắng, nâu... Cô liền quay đầu nhìn Lệ Trí Thành, tìm đủ loại màu sắc trong ngăn đồ lót cũng không dễ dàng.

“Đây là gì vậy?” Lâm Thiển chỉ vào đồng đồ lót: “Bảy sắc màu, anh tưởng anh đang sưu tập bi ve đấy à?”

Lệ Trí Thành gogi hai tay lên đầu, tựa vào thành ghế phía sau: “Anh tiện tay lấy thôi.”

Xì, ai tin chứ, tiện tay mà thu thập đủ loại màu sắc.

Lúc xuống dưới nhà, Lâm Thiển chợt có một ý nghĩ: con người Lệ Trí Thành trông có vẻ thâm sâu, chín chắn, già dặn, nhưng ở trên giường cũng rất thích tình thú... Nghĩ đến đây, mặt cô hơi nóng ran. Được rồi, sau này cô sẽ chiều anh.

Lúc này, Lê Trí Thành đang đứng dưới mái hiên gọi điện thoại: “Ok, see you later[2]”. Anh cúp máy, ngoảnh đầu nói với Lâm Thiển: “Xe của bên đó sắp đến đón chúng ta rồi.”

[2] Được, lát nữa gặp.

Lâm Thiển gật đầu. Cô đột nhiên có phản ứng, mở to mắt nhìn anh: “Anh biết nói tiếng Anh?”

Cô có nghe nhầm không đấy? Tiếng Anh của anh rất lưu loát, chẳng thua kém cô là bao.

Lê Trí Thành bỏ hai tay vào túi áo, thản nhiên đáp: “Anh tự học.”

Hừ, lần trước đi Mỹ ai kêu mình không biết tiếng Anh? Hai năm nay chưa bao giờ thấy anh động đến sách tiếng Anh bao giờ, còn nói tự học?

Lại “giả heo ăn thịt hổ”. Quả nhiên lúc đó anh dùng mọi chiêu để theo đuổi cô.

Lâm Thiển trừng mắt với Lê Trí Thành, anh mỉm cười ôm cô lên xe.

Trên thực tế, Lê Trí Thành nói tiếng Anh rất giỏi. Hai ngày tiếp theo, anh trực tiếp đàm phán với hai công ty sản xuất đồ da và túi xách thông thường mà không cần Lâm Thiển làm phiên dịch. Cũng chẳng cần nhờ đến sự giúp đỡ của cô, anh đã ký thành công hợp đồng độc quyền với hai công ty này ở khu vực châu Á.

Cả hai công ty đều là doanh nghiệp địa phương, quy mô không lớn. Một công ty chưa từng bán sản phẩm ra ngoài biên giới Italy, một công ty chỉ phát triển ở miền Nam nước Ý. Vì vậy, khi Lê Trí Thành đến bàn chuyện hợp tác, bọn họ hết sức vui mừng, chi phí đại lý cũng không cao. Lê Trí Thành ký hợp đồng độc quyền trong năm năm, đồng thời ký hai đơn đặt hàng có thể nói rất lớn đối với bọn họ.

Lúc rời khỏi tòa nhà văn phòng của đối phương đã là tầm chạng vạng tối. Thị trấn nhỏ đèn đóm sáng rực, con đường dài ở phía trước là phố thương mại, tập trung những nhãn hiệu nổi tiếng toàn cầu.

Lâm Thiển khoác tay Lê Trí Thành, liếc qua túi tài liệu màu đen của anh, có chút đặc ý: “Chúng ta cũng giàu quá đi, đến tận châu Âu đặt hàng.”

Lê Trí Thành mỉm cười, dỗi mắt về phía trước: “Một ngày nào đó, Ái Đạt cũng sẽ có cửa hàng ở nơi này.”

Lê Trí Thành rất hiếm khi thổ lộ suy nghĩ trong lòng, Lâm Thiển cũng cảm thấy sôi sục nhiệt huyết. Cô chỉ tay về dãy cửa hàng xa xỉ: “Trong tương lai nhãn hiệu của em cũng mở ở đây, ngay bên cạnh cửa hàng của anh.”

Lê Trí Thành đột nhiên dừng bước, kéo Lâm Thiển vào lòng, cúi đầu hôn cô.

Ở nơi đất khách quê người, xung quanh đều là người xa lạ không cùng màu da, anh đứng giữa phố ôm hôn cô, trong làn mưa bụi lất phất, không bị một ai làm phiền.

Bữa tối được giải quyết tại một quán ăn nhỏ trên phố. Chỉ là món bít tết và rượu vang đơn giản nhưng mùi vị rất ngon. Lâm Thiển uống đến mức đầu óc hơi tây tây, cô rút bản hợp đồng vừa xem vừa hỏi: “Anh đã ký được với mấy công ty rồi?”

“Cộng thêm quyền đại lý do mấy doanh nghiệp trong nước chuyển nhượng, tất cả có năm công ty.” Lê Trí Thành đáp.

Lâm Thiển xem kỹ tư liệu về năm công ty này. Có công ty lớn của Đức doanh số hàng trăm triệu Euro, cũng có doanh nghiệp địa phương nhỏ như ở Florence vừa rồi. Có doanh nghiệp chuyên đồ da, cũng có công ty chuyên sản xuất túi xách thông thường. Mức giá của những công ty này thuộc loại tầm tầm bậc trung, cũng có sản phẩm rất rẻ. Tuy nhiên, chất lượng không đến nỗi quá tệ.

Các doanh nghiệp này đều có một đặc điểm chung: bọn họ đều có lịch sử lâu đời, ít nhất năm mươi đến một trăm năm.

Điểm này tương tự tập đoàn DG, Lâm Thiển nghĩ thầm.

Ăn xong, Lê Trí Thành cầm tay cô: “Chúng ta đi thương lượng với công ty cuối cùng.”

Lâm Thiển có chút bất ngờ: “Muộn như vậy sao?”

Cuộc sống về đêm của thị trấn nhỏ đã bắt đầu, các quán bar và hộp đêm trong ngõ sáng rực. Những nghệ sĩ đường phố đội mũ lưỡi trai, đứng tựa vào bờ tường thổi kèn saxophone.

Lệ Trí Thành dẫn Lâm Thiển đi bộ vòng vèo, tới khu dân cư. Anh dừng lại trước một cánh cửa nhỏ, ngoài cửa còn treo đèn lồng Trung Quốc.

Một người đàn ông tóc vàng trẻ tuổi xuất hiện sau cánh cửa. Nhìn thấy Lệ Trí Thành, anh ta nhiệt tình đi tới nghênh đón: “Hi! Lệ!”

Lệ Trí Thành mỉm cười: “Hi! David!”

Lâm Thiển đứng bên cạnh, hơi ngạc nhiên khi thấy hai người đàn ông ôm nhau.

Lệ Trí Thành chơi với người nước ngoài từ bao giờ, sao cô không biết nhỉ?

Hai người đàn ông chào hỏi một hai câu rồi đồng thời quay sang Lâm Thiển.

“Đây là Lâm, vợ chưa cưới của tôi.” Lệ Trí Thành giới thiệu.

David tỏ ra nhiệt tình: “Xin chào cô gái xinh đẹp, tôi là David, rất vui được gặp cô.”

Ba người bước vào một cửa hàng nhỏ. Sau vài câu trò chuyện, Lâm Thiển mới biết, Lệ Trí Thành tình cờ quen David khi đi khắp châu Âu tìm vật liệu thích hợp cho “cây cung dài”. Hai người hợp cạ nên trở thành bạn bè.

Lần này Lệ Trí Thành đến Ý là để ký hợp đồng đại lý đặc quyền sản phẩm đồ da thủ công gia truyền của nhà anh ta.

Vào bên trong, Lâm Thiển mới biết diện tích cửa hàng rất lớn, hẹp nhưng sâu. Bên ngoài trông bình thường nhưng trông cửa hàng trang trí tinh tế và bắt mắt. Hai bên là tủ kính chứa đầy túi xách da tinh xảo. Lâm Thiển là người trong nghề nên chỉ liếc qua cũng biết là hàng thượng đẳng chất lượng cao.

“Cửa hàng rộng như vậy chỉ có mình anh thôi sao?” Lâm Thiển hỏi.

“Không.” David cười: “Có năm cô nhân viên bán hàng và mười tám công nhân. Tôi chỉ phụ trách thiết kế.”

Lâm Thiển gật đầu tán thưởng: “Đẹp quá. Đây là sản phẩm xuất sắc nhất mà tôi gặp kể từ khi tới Florence.”

David phấn khởi lấy một cái túi xách từ trong tủ đưa cho cô: “Tặng cô. Cảm ơn lời khen tặng.”

Lâm Thiển vội xua tay: “Quý giá quá.”

David quay sang Lệ Trí Thành. Dù tính cách đơn thuần thoải mái nhưng anh ta khá tinh ý.

Lệ Trí Thành cười: “Không sao, em cứ nhận đi.”

Lâm Thiển đành cảm ơn và nhận túi, trong lòng vô cùng thích thú.

Mặc dù David kế thừa cửa hàng từ người cha nhưng do tính cách tự do thoải mái, anh ta thích thì mở cửa, khi nào đi du lịch liền đóng cửa, cho công nhân nghỉ phép. Tuy nhiên, thiết kế và tay nghề của anh ta rất nổi tiếng ở Florence. Vì vậy dù một năm chỉ làm ăn một hai tháng, anh ta vẫn có thể nuôi sống bản thân.

Nhiều công ty túi xách nổi tiếng muốn mời David và nhãn hiệu của anh ta gia nhập nhưng đều bị anh ta từ chối. Bởi vì anh ta không thích cuộc sống quá căng thẳng mệt mỏi.

Lần này Lệ Trí Thành đến nước Ý, một mặt ký hợp đồng đại lý độc quyền với David, hợp tác xây dựng nhà máy sản xuất, mặt khác cũng muốn mời anh ta đi Trung Quốc chơi một chuyến, đồng thời giám sát quá trình sản xuất.

Nhắc đến đi chơi, David đương nhiên vui vẻ nhận lời.

Ba người ngồi ở quầy bar sâu trong cửa hàng. Lệ Trí Thành rút tập hợp đồng từ túi xách đưa cho David: “Anh hãy xem đi, có ý kiến gì thì tiếp tục bổ sung.”

Nào ngờ David xua tay: “Không cần đâu. Khoản tiền anh bao tôi đi Trung Quốc đủ để mua quyền đại lý rồi. Gia đình tôi làm ăn tuyệt đối công bằng.”

Lâm Thiển tròn mắt nhìn anh ta.

Cuối cùng, Lê Trí Thành và David trực tiếp ký tên vào bản hợp đồng mà anh soạn thảo.

Cho đến ngày hôm sau lên máy bay, Lâm Thiển vẫn còn buồn cười về chuyện này.

Cô tựa vào thành ghế, liếc người đàn ông bên cạnh: “Anh lợi hại thật đấy, một chuyến du lịch đổi được quyền đại lý sản phẩm.”

Lê Trí Thành cười cười “Ấu cũng là duyên phận.”

Lâm Thiển gật đầu.

Lúc này, David thò đầu qua, hỏi Lê Trí Thành: “Lê, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Tất nhiên.”

“Tại sao anh mua quyền đại lý sản phẩm của tôi?” David lên tiếng: “Đừng nói với tôi là vì mục đích kiếm tiền. Sản phẩm của tôi tuy xuất sắc nhưng ngoài địa bàn Florence, hầu như chẳng có người nào biết tới.”

Lê Trí Thành im lặng vài giây mới trả lời: “Vì sự cạnh tranh.”

Anh ngẩng đầu, dỗi mắt ra ngoài cửa sổ: “Có một thương hiệu quốc tế chuẩn bị tiến vào đất nước chúng tôi, mua doanh nghiệp của tôi, cướp thị trường của tôi.”

David nhún vai: “Vì vậy tôi mới nói, mở rộng là chuyện buồn cười nhất. Nó biến đồ thủ công mỹ nghệ trở thành mặt hàng thương mại, vừa vô vị vừa vô tình. Tôi ghét những kẻ xâm lược, tôi ủng hộ anh.”

Lê Trí Thành và Lâm Thiển mỉm cười. Lê Trí Thành nói tiếp: “Ở Trung Quốc, nhiều người tiêu dùng có quan niệm, sản phẩm nước ngoài có chất lượng tốt hơn hàng nội địa, càng thể hiện đẳng cấp của con người hơn.”

David cắt ngang lời: “Thật hoang đường.”

Lê Trí Thành: “Vì vậy một nhãn hiệu nước ngoài vào thị trường Trung Quốc, sản phẩm trong nước sẽ bị đem ra so sánh. Một khi người tiêu dùng chấp nhận nó, hàng nội địa sẽ rơi vào tình trạng vô cùng khó khăn. Vì vậy, chúng tôi không thể để tình hình đó xuất hiện.”

Lâm Thiển xếp mấy cái cốc trên bàn thành hàng, tiếp lời: “Lấy một ví dụ, vài năm trước Trung Quốc có một nhãn hiệu đồ ăn nổi tiếng gọi là “Bánh nướng thịt vụn”. Bởi vì có mùi vị rất ngon nên nó nhanh chóng thịnh hành ở nhiều thành phố. Sau đó, các nơi xuất hiện cửa hàng tương tự, chất lượng giảm sút. Người tiêu dùng cũng không biết làm thế nào để phân biệt cửa hàng nào mới là chính thống, họ ăn ở cửa hàng nào cũng không đúng vị. Sau đó, bọn họ quyết định không ăn “Bánh nướng thịt vụn” nữa. Sản phẩm này ngày càng tệ, cuối cùng bị đào thải khỏi thị trường. Bây giờ, mọi người rất hiếm khi nhìn thấy loại bánh đó.”

David hiểu ra vấn đề, há hốc mồm: “Hai người ký hợp đồng độc quyền nhiều thương hiệu như vậy, nhằm mục đích khiến người tiêu dùng không biết “cái bánh” nào mới là hàng chính thống?”

Lâm Thiển gật đầu: “Đúng. Tuy nhiên, không phải chúng tôi đánh giá chất lượng sản phẩm của anh không tốt. Sản phẩm của anh rất tốt, chúng tôi sẽ tiêu thụ thành sản phẩm cao cấp. Người Trung Quốc gọi chiêu này là...” Cô nhìn Lê Trí Thành.

“Thừa nước đục thả câu.” Lê Trí Thành từ tốn tiếp lời.

Tháng tư năm nay là thời điểm rất có ý nghĩa với Charles, Tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương của DG. Bởi vì bốn nhãn hiệu chủ lực của DG chính thức tiến vào thị trường Trung Quốc.

Nhưng đối với Charles, mấy tháng sau đó cũng là khoảng thời gian u ám. Bởi vì anh ta gặp phải tình hình tiêu thụ ảm đạm nhất kể từ khi làm việc ở DG đến nay.

Ảm đạm đến mức nào?

Thành tích kinh doanh khiến anh ta suýt không tin nổi vào mắt mình. Anh ta thậm chí nghi ngờ báo cáo đánh nhầm, bọn họ viết thiếu hai số không.

Sự việc sao có thể phát triển đến mức này?

Đầu tháng tư, công ty DG Trung Quốc bắt đầu triển khai hoạt động quảng cáo rầm rộ trên truyền hình, internet, quảng cáo ngoài trời. Quảng cáo chủ lực cũng được phát sóng vào khung giờ vàng, với tần suất dày đặc trên các kênh truyền hình lớn.

Tại một hòn đảo thơ mộng, một cô gái tóc vàng đang uống cà phê trên thảm cỏ. Đột nhiên có một chàng trai tóc nâu mắt đen mặc bộ đồ kỵ sĩ cưỡi ngựa đi đến. Hai người kinh ngạc nhìn nhau, chàng trai bắt cô gái lên ngựa đưa cô đi.

Màn hình chuyển cảnh sang vũ hội trong tòa lâu đài cổ như ở thế kỷ trước. Trong phòng, nhiều người hầu giúp cô gái thay váy dạ hội, đeo đồ trang sức, cuối cùng đưa cho cô một cái xác tay. Cô gái nhận lấy, uyển chuyển đi vào cửa.

Trước mắt là vũ hội lung linh, chàng trai đứng cách đó vài bước, giơ tay về phía cô gái.

Hai người xoay tròn theo điệu nhạc dưới ánh đèn mộng ảo.

Cuối cùng là hình ảnh cô gái mặc bộ váy ngủ, tóc xõa ngang vai, giống cô bé nhà bên, tỉnh dậy từ chiếc giường của mình.

Cô như hồi tưởng lại giấc mơ đêm qua, thần thờ cầm xác tay đi đến bên cửa sổ. Cửa kính phản chiếu dung nhan xinh đẹp của cô, giống như sự vĩnh hằng.

Phụ đề cùng lời thuyết minh đồng thời xuất hiện: “DG, my dream[3].”

[3] DG, giấc mơ của tôi.

Không chỉ Charles và cấp dưới của anh ta, ngay cả Trần Tranh khi xem CF này cũng phải thừa nhận, quảng cáo rất thú vị. Quảng cáo xuất hiện tinh tiết vượt thời gian phục cổ, phù hợp với khẩu vị của người Trung Quốc.

Bọn họ đều cho rằng, lần này DG nhất định sẽ xâm nhập thị trường Trung Quốc thành công.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của một sản phẩm không làm thị trường ngay lập tức bùng nổ, đặc biệt là vật dùng hàng ngày như túi xách. Người tiêu dùng cần một khoảng thời gian để làm quen và chấp nhận sản phẩm này.

Vì vậy, Charles và Trần Tranh tự tin chờ đợi sự bùng nổ trên thị trường.

Sau đó, kết quả mà bọn họ nhận được không phải sự bùng nổ, mà là một đồng “hàng nhái”.

Hơn mười ngày sau, khi lượng tiêu thụ của DG bắt đầu có chút khởi sắc, một hiện tượng đáng sợ xảy ra.

Sáu nhãn hiệu nước ngoài không biết từ đâu chui ra, đột ngột xuất hiện trên thị trường. Hơn nữa, quảng cáo của bọn họ đều cố ý mô phỏng DG, đến mức không thể chịu nổi.

Nhãn hiệu đầu tiên gọi là “Rain”. Quảng cáo kể câu chuyện một thiếu nữ đang câu cá trên bán đảo Penisola. Đột nhiên có một chàng trai lái con tàu nhỏ đi đến. Thiếu nữ ngơ ngẩn nhìn chàng trai rồi đưa tay cho anh ta, lên con tàu của anh ta. Màn hình chuyển cảnh xuống dưới đáy biển, hai người tự do đi lại dưới nước như loài cá, cảnh sắc lung linh rực rỡ như trong giấc mộng.

Hình ảnh vụt qua, thiếu nữ nằm bên bờ biển trơn ướt, trên trời mưa lất phất, xung quanh tối mờ mờ. Bên cạnh cô chỉ có một cái túi xách tay. Đôi mắt cô ngấn nước, dõi ra đại dương mênh mông. Cô không xinh đẹp tuyệt trần nhưng có một vẻ thuần khiết rung động lòng người.

Quảng cáo vang lên câu nói: “Rain, that’s my heart[4].”

[4] Mưa, đó là trái tim tôi.

Có không ít khán giả cho rằng, quảng cáo này ấn tượng hơn quảng cáo của DG. Thực tế chứng minh, cho đến cuối tháng sáu, lượng tiêu thụ của Rain xấp xỉ DG. Tất nhiên, lượng hàng bán ra của cả hai không phải cao lắm.

Những quảng cáo như vậy liên tiếp xuất hiện. Có CF khác DG, nhưng lời quảng cáo đầy ác ý.

Ví dụ, một nhãn hiệu tên “David” được nhấn mạnh sáng lập từ năm 1890, sớm hơn DG mười năm. Sau khi biết chuyện này, Charles vô cùng tức giận, lập tức sai người điều tra. Kết quả, anh ta nhận được câu trả lời: đối phương đúng là có từ năm 1890, là một cửa hàng gia truyền tại một thị trấn nhỏ ở Florence. Không biết nguyên nhân vì sao, cửa hàng này lại chạy đến Trung Quốc gây lộn xộn.

Cảm nhận của người tiêu dùng về tình trạng này là thế nào?

Cùng một lúc, bọn họ nhìn thấy vô số quảng cáo của nhãn hiệu nước ngoài trên khắp nẻo đường ngõ phố. Mà những quảng cáo này rất khó phân biệt, có thương hiệu DG lại còn có cái tên David; có người nói tôi ra đời 109 năm (chính là tập đoàn DG), có người nói tôi sáng lập 120 năm. Có người nói tôi là hàng Italy chính thống, có người nói là sản phẩm cổ xưa nhất ở bán đảo Penisola.

Về phần giá cả và chất lượng càng chẳng biết đầu mà lần. Có sản phẩm trông rất bình thường nhưng bán tới ba nghìn nhân dân tệ.

Đúng như Lê Trí Thành và Lâm Thiển dự liệu, một loạt thông tin dội vào người tiêu dùng cùng một lúc, khiến họ hoang mang và nghi hoặc.

Trước mặt bọn họ vốn chỉ có một cửa hàng “bánh nướng thịt vụn”, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện mười cửa hàng làm bọn họ thành ra chẳng có ấn tượng với cửa hàng nào.

Tất nhiên, DG là thương hiệu quốc tế nổi tiếng, có lượng khách hàng nhất định. Nhưng bán vào thị trường Trung Quốc chỉ là nhãn hiệu hạng hai, hạng ba chứ không phải sản phẩm hàng đầu nên phần lớn người tiêu dùng đều không biết đến.

Thậm chí có khách hàng tới cửa hàng DG hỏi: “Các cô chính là nhãn hiệu con của tập đoàn David đúng không? Tôi rất thích sản phẩm của thương hiệu đó. À... không phải sao, thế thì thôi, tôi không mua nữa.”

Có người bỏ ra cả ngàn tệ mua một cái túi xách DG, hớn hỏ mang đi làm. Kết quả đồng nghiệp nhìn thấy, cười nói: “Tôi cũng mua một cái túi xách của Italy, bán khuyến mại ở cửa siêu thị, có hai trăm tệ thôi, trông cũng chẳng khác là bao.”

Trong cuộc họp tổng kết quý vào cuối tháng Sáu, người có tính cách hòa nhã như Charles cũng đập bàn, chửi một câu trước mặt đám đông: “Người Trung Quốc vô liêm sỉ.”

Cùng một thời điểm, Lâm Thiển và Lê Trí Thành ở trong khách sạn quen thuộc bên sông Tương. Cô tựa vào lòng anh, vừa thưởng thức quảng cáo của mình, vừa tự nhủ: mình đúng là vô liêm sỉ.

Lâm Thiển liếc người đàn ông bên cạnh một cái, tất cả đều do anh dạy hư.

Trong cục diện hỗn loạn đó, người nắm rõ tình hình nhất, ngoài Lê Trí Thành và Lâm Thiển còn có Ninh Duy Khải.

Một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, anh ta đứng trước bức tường kính, ngắm nhìn thành phố yên ả ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ.

Lúc bắt tay với Lê Trí Thành, vị “tướng soái” trẻ tuổi này nói: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm dựng lên bức tường ngăn chặn hàng ngoại trong lòng người tiêu dùng.”

Cụ thể thế nào, Lê Trí Thành không nói rõ, Ninh Duy Khải cũng không hỏi. Bởi vì lòng tin của hai bên có hạn, anh ta sẽ không yêu cầu Lê Trí Thành tiết lộ với mình kế hoạch liên quan đến sự sống còn của doanh nghiệp và bản thân đối phương.

Bây giờ hồi tưởng lại, Ninh Duy Khải càng nghĩ càng thấy thú vị.

Không phải sao? Lệ Trí Thành nói “ngăn hàng ngoại” chứ không phải “ngăn DG”. Bây giờ Lệ Trí Thành tạo ra sự hỗn loạn trên thị trường, mọi sản phẩm nước ngoài quả nhiên bị chặn ở bên ngoài tư tưởng của người tiêu dùng.

Để hạ bệ một thương hiệu, Lệ Trí Thành đã xử lý tất cả.

Nghĩ đến đây, Ninh Duy Khải có chút khó chịu. Bởi vì anh ta phát hiện, ý tưởng cạnh tranh trời ơi đất hỡi này không phải là sở trường của anh ta. Nếu ở cương vị người phụ trách của DG, chỉ e anh ta cũng không nghĩ ra thủ đoạn này.

Ninh Duy Khải cầm ly cà phê, uống một ngụm. Trong tương lai, Lệ Trí Thành vẫn là đối thủ rất mạnh của anh ta. Hay là anh ta nên kết thành đồng minh với Lệ Trí Thành, nước sông không phạm nước giếng thì hơn?

Ninh Duy Khải đang chìm trong suy tư, bên ngoài chợt có người gõ cửa. Là tiếng gõ đều đều mạnh mẽ, tiết tấu riêng của Lydia.

Ninh Duy Khải quay người, đặt tách cà phê xuống bàn: “Vào đi.”

Kể từ hôm Lydia xông vào đúng lúc Chúc Hàm Dư có mặt, Ninh Duy Khải đã ra lệnh cấm cô thư ký thực tập này không được tự tiện vào phòng làm việc của anh ta.

Lydia đẩy cửa đi vào. Cô mặc bộ áo vest và váy ngắn màu xanh nhạt, đi giày boots cao gót. Gương mặt mộc không son phấn khiến cô giống em gái nhà hàng xóm.

Mặc dù trong mối quen hệ với Lydia, Ninh Duy Khải giữ thái độ mờ ám không rõ ràng từ đầu đến cuối, nhưng anh ta không thể không thừa nhận, khi dáng vẻ tràn đầy sức sống của Lydia xuất hiện trong căn phòng, tầm nhìn dường như cũng sáng rực.

Cô chớp chớp mắt, miệng cười tủm tỉm: “Này, đã hết giờ làm việc rồi?”

Ninh Duy Khải cũng mỉm cười: “Sao thế? Vị tiểu thư này có cần gì sai khiến ông chủ của em?”

Trước câu trêu chọc của Ninh Duy Khải, Lydia hừ một tiếng: “Là em muốn giúp anh thư giãn tinh thần, giảm bớt áp lực. Tối nay em có người bạn mở triển lãm tranh ở đường Mân Ngoại, anh có muốn đi xem không? Nhưng em nói trước, bạn em rất nghèo, bữa tối chỉ có thể mời hai chúng ta mỳ sợi.”

Ninh Duy Khải hơi mím môi, lặng lẽ nhìn Lydia.

Nhiều lúc, anh ta thật sự không hiểu cô gái này. Rõ ràng tốt nghiệp loại ưu của trường danh tiếng nhưng cô lại thích lẩn la ở các quán bar đường phố. Rõ ràng vô tư nhưng có lúc cô thông minh thấu đáo đến mức khiến người khác phải nhìn bằng con mắt khác.

Ví dụ lúc mới quen nhau ở quán bar, giữa bao nhiêu người như vậy, cô gái này vẫn nhận ra sự cô đơn lạc lõng của anh ta.

Ví dụ thời gian này, ngành túi xách long trời lở đất, bên ngoài có vẻ chẳng liên quan gì đến anh ta. Vậy mà cô vẫn nhìn ra, anh ta cần “giảm bớt áp lực.”

Ninh Duy Khải nhanh chóng liên tưởng đến buổi tối hôm qua ở nhà mình, điều Chúc Hàm Dư quan tâm là, cô làm hai loại bánh ga tô, loại nào thích hợp với khẩu vị của anh ta hơn.

Ninh Duy Khải nheo mắt nhìn Lydia. Khi bốn mắt chạm nhau, bên trong nổi cơn sóng ngầm mà chỉ hai người mới hiểu.

“Tối nay tôi không đi được.” Anh ta nói: “Hàm Dư đã chuẩn bị bữa tối.”

Lydia lặng thinh.

Ánh mắt của cô khiến Ninh Duy Khải bỗng có chút không dễ chịu. Ánh mắt đó rất bình tĩnh, tựa hồ không một chút biểu cảm.

Sau đó, cô nhún vai bất cần: “Được thôi, vậy em đi một mình.”

Lúc ra về, Ninh Duy Khải đã lái xe khỏi bãi đỗ của công ty đi một đoạn, nhưng anh ta đột nhiên quay đầu.

Xe ô tô đỗ lại bên lề đường phía xa xa, Ninh Duy Khải dõi mắt về trạm xe buýt ở gần cổng công ty. Lydia nhanh chóng đi ra ngoài, cô đã thay bộ váy công sở, mặc áo khoác màu hồng, trông rất trẻ trung và nhanh nhẹn.

Xe buýt tới nơi, Lydia vội vàng theo dòng người lên xe. Chân bỗng bước hụt một cái, làm cô suýt ngã. Lúc này Ninh Duy Khải mới phát hiện, hôm nay cô đi giày cao gót.

Bình thường, Lydia không thích mang những đôi giày như vậy, nhưng mỗi lần cùng anh ta đi chơi, cô luôn thay giày cao gót. Cô giải thích: “Tại anh cao quá, em quá nhỏ bé ở bên anh là không được.”

Ninh Duy Khải ngồi trong xe một lúc, cho đến khi xe buýt chở Lydia đi xa, anh ta mới quay đầu, lái về hướng nhà mình.

Vốn chỉ là một cô gái quen ở quán bar, vốn chỉ coi cô là em gái, để ở bên cạnh như “hạt dẻ cười”, có tác dụng điều tiết không khí. Vậy mà tình cảm có sự thay đổi từ bao giờ? Lại là lúc không nên thay đổi nhất.

Cùng lúc này, trong tòa nhà văn phòng DG là bầu không khí ảm đạm.

Tại phòng hội nghị ở tầng trên cùng, Charles đang triệu tập cuộc họp chiến lược với toàn thể nhân viên quản lý cao cấp. Trải qua những ngày tháng đầu đầu vừa qua, sắc mặt của doanh nhân người Australia có tính cách lạc quan vui vẻ này u tối đi mấy phần. Hai quầng mắt thâm sì khiến anh ta như con gấu trúc vạm vỡ.

Trần Tranh ngồi bên tay trái. Lâm Mạc Thần tham dự với tư cách một người bạn, đồng thời cũng là khách mời, ngồi bên tay phải anh ta.

Mặc dù khoảng cách rất gần nhưng Lâm Mạc Thần “bơ” Trần Tranh từ đầu đến cuối.

Lần này, Trần Tranh biết điều, cũng không để ý đến người đàn ông khó phân biệt địch hay bạn này.

Charles giở tập báo cáo, đồng thời cất giọng nghiêm túc. “Sau khi thương lượng với công ty mẹ bên Mỹ và thảo luận với những người quản lý Trung Quốc, tôi quyết định điều chỉnh chiến lược của công ty, không tiếp tục thúc đẩy sản phẩm loại hai, loại ba với quy mô lớn nữa, mà tập trung vào Zamon, nhãn hiệu hàng đầu của chúng ta.”

Mọi người trong phòng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Zamon là nhãn hiệu túi xách nổi tiếng toàn cầu. Ở Trung Quốc chắc cũng ít người không biết đến nhãn hiệu này. DG đã đưa Zamon vào thị trường Trung Quốc từ ba năm trước. Cũng giống như những nhãn hiệu xa xỉ khác, Zamon rất được người tiêu dùng ưa thích. Nhưng dù sao thị trường xa xỉ phẩm cũng có hạn, nên chỉ ở phạm vi nhỏ hẹp và không mang lợi nhuận lớn cho công ty.

Bây giờ Charles tuyên bố, tập trung vào việc đẩy mạnh Zamon.

Một nhân viên phân tích chiến lược bắt đầu phát PPT[5], đồng thời giải thích với mọi người chiến lược lần này. Đầu tiên, trên màn hình xuất hiện hàng chữ Trung Quốc: “Dùng cách của người để trị lại người.”

[5] PPT viết tắt của từ Power Point, một ứng dụng văn phòng do hãng Microsoft phát triển.

Thì ra hành vi làm rối loạn thị trường của người Trung Quốc đã gợi ý cho bộ phận chiến lược của công ty mẹ ở Mỹ. Bọn họ đề xuất một biện pháp có tính mũi nhọn.

Một khi đối phương dùng nhãn hiệu vớ vẩn, hạ bệ nhãn hiệu loại hai, loại ba của chúng ta. Vậy thì chúng ta có thể dùng nhãn hiệu tốt nhất, kéo các nhãn hiệu khác ra khỏi vùng bùn.

Cụ thể làm thế nào?

Zamon là thương hiệu nổi tiếng toàn cầu, không một nhãn hiệu nào của Trung Quốc có thể sánh bằng, thậm chí còn kém xa. Chỉ cần dựa vào tiếng tăm của Zamon, doanh nghiệp Trung Quốc làm gì cũng vô ích.

Một nhãn hiệu xa xỉ không phải dựa vào đồng tiền và mấy trò ba lăng nhăng là có thể tạo ra.

Vì vậy lần này, DG Trung Quốc tiến hành hai công việc. Một mặt, tích cực tuyên truyền thương hiệu Zamon ở Trung Quốc, nỗ lực chiếm lĩnh thị trường túi xách xa xỉ. Mặt khác, bọn họ sẽ làm một đoạn quảng cáo mới, chủ yếu tập trung vào Zamon, đồng thời “đánh bóng” lại các nhãn hiệu loại hai, ba kia.

Bởi vì Zamon đã thiết lập hình tượng cao cấp vững chắc trong lòng người tiêu dùng nên thông qua hoạt động quảng cáo “đánh bóng”, bọn họ sẽ không nhầm lẫn DG với các nhãn hiệu bình dân khác.

Tất nhiên, để làm được điều này cần một khoản đầu tư rất lớn, đồng thời đặt cược cả tương lai của DG Trung Quốc.

Charles đặt tên cho “chiến dịch” lần này là “nghiên nát”. Với cỗ xe tăng lớn Zamon, dẫn dắt các nhãn hiệu khác, nghiền nát thị trường túi xách Trung Quốc.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Trần Tranh cố ý ngồi lại trò chuyện với mấy người quản lý nước ngoài. Thấy Charles tiễn Lâm Mạc Thần ra thang máy rồi quay về văn phòng của mình, anh ta lập tức đi theo.

“Charles.” Trần Tranh gõ cửa vào phòng: “Tôi có một tin tức quan trọng cần báo cáo với anh.”

Cho đến bây giờ, Charles tương đối hài lòng về người cấp dưới Trung Quốc này, anh ta mỉm cười: “Mời ngồi, có tin tức quan trọng gì muốn chia sẻ với tôi thế?”

Trần Tranh trầm ngâm vài giây mới mở miệng: “Tại sao Lâm tiên sinh lại không tiếp nhận việc thu mua Ái Đạt, bên trong có một nguyên nhân quan trọng, anh có biết không?”

Charles lắc đầu: “Anh ta chỉ nói là lý do cá nhân. Liên quan đến vấn đề riêng tư, tôi đương nhiên không hỏi.”

Trần Tranh cười: “Anh và Lâm tiên sinh đều là người công tư phân minh, về điểm này tôi rất khâm phục. Có điều...” Anh ta hạ giọng: “Trung Quốc có một câu gọi là “việc quân cơ không ngại đổi trái”. Sở dĩ Lâm tiên sinh không nhận vụ Ái Đạt là vì em gái Lâm Thiển của anh ta làm quản lý cấp cao ở Ái Đạt. Tay Lệ Trí Thành, CEO đương nhiệm của Ái Đạt, đồng thời cũng là mối phiền phức lớn của chúng ta chính là vị hôn phu của con bé đó.”

Charles há hốc miệng: “Thì ra là vậy.”

Sau khi tiết lộ bí mật, Trần Tranh đương nhiên cho rằng, Charles sẽ hiểu cần phải làm gì. Nhưng một lúc sau, Charles chau mày hỏi: “Ben, anh nói với tôi chuyện này làm gì?”

Trần Tranh đột nhiên cảm thấy chán ghét người đàn ông trước mặt.

Hình như Charles cố ý để anh ta tiết lộ. Người nước ngoài có vẻ thích giả bộ ngây thơ? Đúng là đồ giả dối.

Nhưng con người đôi khi buộc phải cúi đầu, Trần Tranh vẫn nói ra kế sách của mình: “Ý của tôi là, bây giờ chúng ta đấu với Lệ Trí Thành, nếu công khai mối quan hệ của Lâm Thiển và Lâm Mạc Thần, nhất định người của Ái Đạt sẽ bị đả kích nặng nề. Thậm chí chúng ta có thể phao tin, Lâm Thiển chính là người của công ty cài vào Ái Đạt. Như vậy, cô ta sẽ bị cơ quan công an điều tra. Lệ Trí Thành không chỉ mất đi một trợ thủ đắc lực, mà còn đánh mất lòng tin của mọi người. Dù vụ này không thể đánh bại anh ta nhưng chắc chắn cũng có lợi cho DG Trung Quốc chúng ta.”

Charles nghe rất nhập tâm. Anh ta dường như dao động, cũng hơi khó xử. Một lúc sau, anh ta lắc đầu: “Không được, Ben, tôi không thể làm vậy, vì đi ngược đạo đức nghề nghiệp của tôi và phản bội tình bạn giữa tôi và Jason.”

Trần Tranh ngẩn người. Anh ta không ngờ người nước ngoài lại không thông suốt như vậy.

Thế là anh ta mở miệng thuyết phục: “Charles, anh có thể xác định Jason không giúp em gái anh ta? Tri nhân tri diện bất tri tâm[6]. Thời gian qua chúng ta gặp nhiều khó khăn như vậy, không biết chừng Jason ở đằng sau giả trò cũng nên.”

[6] Biết người, biết mặt, khó biết lòng.

Bởi họ người khác là hành vi không cần bỏ vốn. Hơn nữa, con người Lâm Mạc Thần luôn khiến Trần Tranh có cảm giác không đáng tin cậy.

Nào ngờ lần này, Charles lại càng không tin lời anh ta: “Ben, anh nhầm rồi. Jason là người bạn trung thành nhất của tôi. Hơn nữa, anh cũng đừng coi thường anh ta. Thân phận của anh ta không đơn giản chỉ là nhà đầu tư ở phố Wall. Một Ái Đạt bé tý, anh chẳng thèm để vào mắt. Có người đánh giá, tài sản của Jason lên đến...” Charles đưa ra một con số bằng đô la Mỹ.

Trần Tranh hít một hơi sâu, trong lòng thầm chửi thề một tiếng.

Charles nói tiếp: “Tôi tiết lộ cho anh thêm một bí mật, chắc anh sẽ yên tâm về Jason. Mấy ngày trước, tôi có hỏi ý kiến của Jason về tình hình thị trường hiện tại. Anh ta nói mình chỉ phụ trách vấn đề đầu tư, thân phận nhạy cảm, không tiện phát biểu ý kiến. Sau đó khó chối từ, anh ta liền viết một tờ giấy, gấp lại và đưa cho tôi, bảo tôi đợi ý kiến của công ty mẹ rồi mở ra, xem có giống ý kiến của anh ta hay không?”

Anh thử đoán xem mọi chuyện diễn ra thế nào? Sau khi nhận được chỉ thị về chiến thuật “nghiên nát” từ công ty mẹ, tôi liền mở tờ giấy của Jason. Trên đó viết đúng câu hôm nay chúng ta nhìn thấy: Dùng cách của người để trị lại người.

Ben, ý kiến Jason đưa ra giống hệt công ty mẹ. Ban đầu tôi còn phân vân, nhưng có ý kiến của anh ta, tôi càng kiên định làm theo chiến thuật “nghiên nát”. Hơn nữa, lẽ nào công ty mẹ sẽ hại DG Trung Quốc? Vì vậy, anh có thể yên tâm hoàn toàn về Jason.”

Mấy phút sau, Trần Tranh rời khỏi văn phòng của Charles.

Nghĩ tới lời nói cừu chỉ của Lâm Mạc Thần, Trần Tranh cảm thấy vô cùng mờ mịt. Lẽ nào Lâm Mạc Thần là người tàn nhẫn, mặc kệ em gái, đứng về phía DG?

Nhưng sao lại trùng hợp như vậy? Anh ta vừa tố cáo với Charles, Lâm Mạc Thần đã sớm hơn một bước, giành được sự tín nhiệm tuyệt đối của Charles, còn khiến người đàn ông này không muốn hãm hại em gái của bạn.

Tại sao anh ta bỗng có cảm giác bản thân bị rơi vào bẫy?

Tuy nhiên, Trần Tranh không đoán ra, rốt cuộc Lâm Mạc Thần đề phòng nên mới tính kế anh ta, hay là tính kế cả với Charles và DG?

37. Chương 37

Trong thời điểm “gươm tuốt vỏ” vô cùng căng thẳng, mỗi người đều có tín ngưỡng của riêng mình, đều cố gắng hết sức lực.

Lê Trí Thành và Lâm Thiển đang nỗ lực đẩy lui hàng ngoại.

Trần Tranh nỗ lực bảo vệ chức vụ Tổng giám đốc và lợi ích của mình.

Charles cũng hết sức cố gắng, với hy vọng việc kinh doanh của DG Trung Quốc ngày càng tốt đẹp. Anh ta cho rằng làm vậy không chỉ hoàn thành mục tiêu của công ty mẹ, còn có thể mang đến sản phẩm hàng đầu thế giới cho người tiêu dùng Trung Quốc. Đây là một việc làm có giá trị.

Các giám đốc đầu tư của Lâm Mạc Thần cũng đang nỗ lực. Tuy việc thu mua Ái Đạt không có tiến triển nhưng nhóm đầu tư xuất sắc này đang tìm mọi cách đi sâu vào tầng lớp cổ đông của hai doanh nghiệp. Bất cứ “lỗ hổng” nào hay đối phương chỉ tỏ ra một chút lung lay, bọn họ sẽ nắm bắt cơ hội, luồn lách đến mục tiêu như con rắn độc.

Sau khi kết thúc cuộc họp chiến lược của Charles, Lâm Mạc Thần trở về văn phòng của mình ở thành phố Lâm. Lúc này, trời đã sẩm tối.

Phòng làm việc của anh ở cuối hành lang. Khi đi ngang qua phòng hội nghị bật đèn sáng trưng, Lâm Mạc Thần nhìn thấy một người đàn ông mặc comple chỉnh tề đang ngồi trò chuyện với nhóm nhân viên phụ trách thu mua Ái Đạt.

Lâm Mạc Thần liếc qua người đàn ông trẻ tuổi đó. Đối phương trông hơi quen quen. Bởi vì Lâm Thiển nên trước đây anh từng xem hồ sơ tất cả nhân viên quản lý cao cấp của Ái Đạt.

Vì vậy, Lâm Mạc Thần nhanh chóng đối chiếu người đàn ông này với một cái tên tồn tại trong bộ não của anh.

Là một nhân vật hết sức quan trọng của Ái Đạt.

Lâm Mạc Thần hơi chau mày, sắc mặt không thay đổi. Anh cũng chẳng dừng bước, tiếp tục đi về phòng làm việc của mình.

Sau khi ngồi yên vị, anh gọi thư ký pha một cốc cà phê, xem xét báo cáo phân tích một lúc mới tựa vào thành ghế, cầm điều khiển mở tivi treo trên tường.

Đúng tám giờ tối, các đài truyền hình lớn đều phát sóng quảng cáo mới của nhãn hiệu túi xách cao cấp Zamon.

Lại một trận “mưa máu gió tanh” sắp bắt đầu.

Tại sao trước đó, Lâm Mạc Thần chỉ đường vẽ lối cho Charles.

Bởi vì sau khi Lệ Trí Thành thực hiện chiến thuật dùng số đông tiêu diệt đối thủ, Lâm Mạc Thần gần như có thể xác định, công ty mẹ DG ở bên Mỹ sẽ sử dụng Zamon để cứu vãn các nhãn hiệu khác. Đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, vậy thì việc anh chỉ cho Charles cũng không gây ảnh hưởng đến cục diện, còn có thể củng cố mối quan hệ cá nhân giữa anh và Charles, đề phòng sự chia rẽ của tên tiểu nhân Trần Tranh.

Ngoài ra, với trí tuệ của Lệ Trí Thành, chiến thuật “nghiên nát” của DG chắc chắn nằm trong sự tính toán của cậu ta. Đã như vậy, anh thuận nước đẩy thuyền, không biết chừng còn đúng ý cậu ta với Lâm Thiển, hơn nữa không vi phạm quy tắc nghề nghiệp của anh.

Tuy nhiên, theo những gì anh vừa chứng kiến, nội bộ Ái Đạt dường như có kẻ phản bội. Lâm Mạc Thần sẽ không tiết lộ điều này với Lâm Thiển, bởi đây là chuyện thường thấy trong quá trình thu mua. Nếu anh nói ra, sẽ vi phạm nghiêm trọng đạo đức nghề nghiệp.

Nếu biến cố của ngày hôm nay khiến Ái Đạt bị đả kích nặng nề, vậy thì có thể vượt qua cửa ải này hay không, chỉ dựa vào bản thân họ mà thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Lệ Trí Thành không thể ứng phó với những trò dối trá thường thấy trên thương trường, vậy thì cậu ta có thể cuốn xéo khỏi em gái anh được rồi.

Đầu tháng chín, thành phố A nóng như lò lửa.

Buổi chiều ánh nắng chói chang, Lâm Thiển vẫn mặc bộ đồ công nhân màu xanh dày cui, đội mũ lưỡi trai, tóc buộc sau gáy, cùng mấy nhân viên kỹ thuật và công nhân đứng bên dây chuyền sản xuất, kiểm tra thành quả thí nghiệm.

Không giống mấy tuần trước, sản phẩm mẫu lần này đã đạt đến yêu cầu của Lâm Thiển. Điều này có nghĩa là, chỉ cần thuê nhà xưởng, mua sắm thiết bị, tuyển công nhân là nhãn hiệu mới của cô có thể chính thức đi vào sản xuất.

Lâm Thiển có chút xúc động, mở miệng nói: “Tối nay tôi mời mọi người ăn cơm. Các anh đã vất vả nhiều.”

Đám công nhân vỗ tay hoan hô. Mọi người cũng hết sức phấn khởi, bởi Lâm Thiển tuyên bố, CEO của tập đoàn Lệ Trí Thành đã đồng ý tạm thời điều bọn họ đi công ty mới. Tg tương lai, bọn họ có thể tùy chọn ở lại nhà máy mới hay trở về cương vị cũ.

Bây giờ Ái Đạt đứng trước thử thách, ai cũng nơm nớp bất an, còn cơ hội nào tốt hơn cơ hội này không?

Đặt xong cơm tối ở khách sạn, Lâm Thiển và mấy công nhân ngồi ở phòng làm việc trong nhà máy chuyện trò rôm rả. Một lúc sau, điện thoại của cô rung nhẹ. Lâm Thiển mở ra xem, đột nhiên có phản ứng, ngừng đầu hỏi người bên cạnh: “Hôm nay là thứ mấy?”

“Giám đốc Lâm bận đến mức quên cả ngày tháng. Hôm nay là thứ Bảy.”

Lâm Thiển ngẩn người, thôi xong rồi.

Cô đã quên mất Lệ Trí Thành. Cô hẹn hai giờ chiều nay đi sân bay đón anh, bây giờ đã là ba giờ rưỡi. Quan trọng hơn, trước đó Lệ Trí Thành bảo cô không cần đi đón, cô nhất quyết đòi đi, bởi cô rất nhớ anh. Thế là anh đồng ý, vậy mà bây giờ...

Với địa vị của Lệ Trí Thành, chắc không ai dám cho anh “leo cây”. Lâm Thiển vội vàng bấm số điện thoại, đồng thời đi ra hành lang vắng người.

“A lô!” Giọng cô có chút chột dạ.

“A lô!” Ngữ điệu của anh vẫn bình thản như thường lệ.

“Em xin lỗi. Em bận quá nên quên mất, anh đang ở đâu?” Lâm Thiển nói nhỏ.

“Em bận gì vậy?” Lệ Trí Thành không đáp mà hỏi lại.

“Em đang bận vụ nhãn hiệu mới ấy mà.” Trong lúc trả lời, cô mở màn hình ra xem. Trước đó anh gọi cho cô ba cuộc mà cô không nghe thấy.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh, Lệ Trí Thành đứng ở lối ra sân bay, gọi điện hết lần này đến lần khác mà chẳng ai thèm để ý đến anh.

Cô thật sự sai rồi, cô không nên quên mất anh.

“Bây giờ anh ở đâu?” Lâm Thiển hỏi lại một lần nữa.

“Anh đã đến rồi.”

Lâm Thiển “Vâng” một tiếng rồi nói: “Anh đợi một chút, em sẽ về ngay.” Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Lâm Thiển quay lại văn phòng, cất giọng áy náy với mọi người: “Xin lỗi, bên Lệ tổng giao cho tôi công việc đột xuất. Ngày mai chúng ta ăn cơm được không?”

Cô nói rất quang minh chính đại. Bởi Lệ Trí Thành cũng thật sự giao công việc ở bên cạnh anh cho cô còn gì.

Mọi người đều nói: “Được ạ.”

Đã hoàn thành công việc lại là ngày cuối tuần, đám công nhân đứng dậy tắt nguồn điện, đóng cửa rời khỏi nhà xưởng.

Lâm Thiển cùng một nữ nhân viên thiết kế trẻ tuổi đi sau cùng, tiếp tục thảo luận về sản phẩm mới.

Về phần Lệ Trí Thành, anh nói đã đến nơi, Lâm Thiển đương nhiên lý giải thành, anh đã đến khách sạn bên bờ sông Tương mà cô đang ở. Vì vậy, cô định lái xe thẳng về khách sạn.

Bên ngoài trời nắng gắt nhưng trong khu vực nhà máy có rất nhiều cây xanh nên tương đối mát mẻ. Lâm Thiển đang trò chuyện cùng cô thiết kế, khước mắt chợt bắt gặp một người từ sau bồn hoa đang đi về bên này. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu lên người anh. Anh mặc áo phông màu xám nhạt, quần đen đơn giản, đầu đội mũ lưỡi trai kéo xuống thấp.

Lâm Thiển ngẩn người, lập tức dừng bước. Người đàn ông vừa vặn đi tới, giơ tay kéo cô ra sau lùm cây rồi ôm cô vào lòng.

Lâm Thiển vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Cô không ngờ anh nói “đến rồi”, tức là đến nhà máy tìm cô. Ở đây là nhà máy mới, mọi người không biết mối quan hệ giữa cô và Lệ Trí Thành. Nếu bắt gặp ông chủ tập đoàn đột nhiên xuất hiện, lại có quan hệ mờ ám với cô, chắc sẽ loạn mắt.

“Sao anh lại đến đây?” Lâm Thiển hỏi nhỏ: “Ở đây còn nhiều công nhân, anh mau buông tay ra đi. Chúng ta gặp nhau ở bãi đỗ xe...”

Còn chưa dứt lời, Lâm Thiển liền bắt gặp ý cười trong khóe mắt Lê Trí Thành. Sau đó, anh cúi xuống hôn cô, đồng thời ôm chặt cô trong lòng.

Lâm Thiển ra sức giãy giụa. Chắc chắn anh cố ý, ai bảo cô cho anh “leo cây”.

Hai người đang hôn nhau say đắm, cô nhân viên thiết kế đi trước đột nhiên phát hiện Lâm Thiển “mất tích”. Cô ta gọi lớn tiếng: “Giám đốc Lâm, giám đốc Lâm.”

Lâm Thiển nhìn Lê Trí Thành bằng ánh mắt khẩn cầu. Lê Trí Thành cắn lên mũi cô một cái rồi mới buông tay.

Lâm Thiển vội chỉnh lại áo sơ mi, đi ra khỏi lùm cây. Cô cũng phản ứng rất nhanh, rút di động giả bộ đang gọi điện, đồng thời vẫy tay với cô thiết kế, ra hiệu cô ta đi trước. Cô thiết kế liền gật đầu, quay người rời đi.

Lâm Thiển bỏ điện thoại vào túi, ngoảnh đầu nhìn Lê Trí Thành. Anh vẫn đứng dưới bóng cây, bộ dạng rất trẻ trung tuấn tú.

Nghĩ đến chuyện anh đến tận nhà máy tìm mình, Lâm Thiển cảm thấy xót xa cũng có chút xúc động. Ngó nghiêng xung quanh thấy không có người, cô liền giơ tay ôm cổ Lê Trí Thành, mắng yêu anh: “Lưu manh.”

“Ừ.” Lê Trí Thành đáp: “Lưu manh mới bị phụ nữ bỏ rơi ở sân bay.”

Lâm Thiển phì cười: “Em sai rồi được chưa nào?”

Hai người nắm tay đi ra ngoài. Đến chỗ có đông công nhân, Lâm Thiển vội giắt tay ra. Lê Trí Thành liếc cô một cái, nhưng không nói gì.

Bởi vì đối với nhân viên ở đây, Lê Trí Thành là Boss lớn. Anh lại ít khi lộ diện nên mọi người hầu như không biết mặt anh. Hôm nay anh đội mũ lưỡi trai, mặc bộ đồ bình thường nên càng chẳng có ai nhận ra anh.

Trong khi đó, bọn họ đều nhiệt tình chào Lâm Thiển.

“Giám đốc Lâm.”

Lâm Thiển mỉm cười gật đầu.

Mọi người đều liếc qua “người đàn ông xa lạ” đi bên cô. Anh nhìn thẳng, mũ lưỡi trai che khuất nửa gương mặt, cùng Lâm Thiển vai kề vai đi về phía trước.

Lâm Thiển đương nhiên không giới thiệu Lê Trí Thành với công nhân. Cô vội kéo tay anh đi nhanh về phía bãi đỗ xe.

Về khách sạn, Lâm Thiển cùng Lê Trí Thành đi ăn tối, sau đó hai người đi bộ dọc bờ sông. Khách sạn có một bãi cát riêng tương đối rộng. Cát dưới chân mềm mại, trên mặt sông có mấy con vịt trời chao liệng, cảnh sắc thanh bình và sống động.

Hai người đi một lúc rồi ngồi nghỉ ở bờ sông, Lâm Thiển tựa vào lòng anh, hai chân trần khua đi khoáng lại dưới nước. Ánh mắt của Lê Trí Thành dừng lại ở bàn chân, di chuyển lên trên bắp chân trắng nõn của cô, cuối cùng dừng lại ở gương mặt người phụ nữ.

Gần đây, cảm giác của anh có chút bất thường. Cảm giác này dần hiện rõ theo thời gian, anh đã nhạy cảm nhận ra vấn đề nhưng cũng đành bất lực.

Cụ thể thế nào nhỉ?

Trước đây, thời gian gặp gỡ của hai người đều căn cứ vào lịch trình của anh. Khi nào rảnh rỗi, anh sẽ gọi điện cho cô hoặc bay đến thăm cô. Còn cô chỉ biết hân hoan chờ đợi giây phút gặp nhau.

Cô luôn xoay quanh anh, còn anh coi đó là lẽ đương nhiên. Trong công việc cũng vậy, anh định ra phương hướng còn cô ra sức thi thố tài năng trong phạm vi đó.

Cảm giác này giống như... cô là con bướm xinh đẹp, từ đầu đến cuối nhảy múa trong lòng bàn tay anh.

Tuy nhiên, kể từ khi Lâm Thiển tuyên bố “xây dựng nhãn hiệu của riêng mình, gây dựng sự nghiệp”, hình ảnh dần thay đổi. Nhiều lúc anh gọi điện thoại, cô nói đang bận, nhanh chóng cúp máy. Có lúc cô để điện thoại ở chế độ rung nên không nghe thấy.

Gặp mặt cũng vậy. Để cuối tuần có thể đi thăm cô, anh dồn công việc, hoàn thành trước mấy ngày, làm Tuổi Trẻ cũng phải thức đêm cùng anh. Tất nhiên anh sẽ không nói cho cô biết chuyện này, bay đi thăm cô với khao khát mãnh liệt. Vậy mà cô thường xuyên không có thời gian ở bên anh, hoặc vừa ở bên anh một lúc, cấp dưới lại có việc tìm cô.

Lệ Trí Thành thầm tự giễu bản thân. Không ngờ anh cũng có ngày bị phụ nữ đối xử lạnh nhạt, hơn nữa còn cảm thấy... hụt hẫng.

Anh cúi đầu nhìn kẻ đầu sỏ khiến lòng mình nhiều loạn. Cô vẫn không hề hay biết, hai chân đang dẫm trong nước, bộ dạng rất đáng yêu.

Lệ Trí Thành lên tiếng: “Phụ nữ không được ngâm chân quá lâu trong nước lạnh.”

Lâm Thiển kinh ngạc: “Chuyện này anh cũng biết cơ à?” Cô rút chân khỏi mặt nước, sau đó trực tiếp lau vào người anh.

Chân cô toàn là nước, thành ra áo phông và quần dài của anh cũng bị ướt một mảng. Lệ Trí Thành không bận tâm, giờ tay túm hai chân cô. Lâm Thiển bị anh làm cho nhồn nhột, cười nói: “Bỏ em ra đi.”

Lệ Trí Thành nhướng mắt nhìn cô, nắm lấy bàn chân cô. Lòng bàn chân truyền đến cảm giác ấm áp khiến Lâm Thiển mềm lòng. Dưới ánh hoàng hôn, đôi mắt anh sâu thẳm, sắc mặt lộ vẻ dịu dàng, tỏa ra sức hút khó cưỡng.

Lâm Thiển rung động trong lòng, còn anh từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi cô. Tiếp theo anh cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ lên bắp chân cô.

Trái tim Lâm Thiển run rẩy, Lệ Trí Thành đã bắt đầu vừa hôn vừa khẽ cắn dọc theo bắp chân cô. Toàn thân Lâm Thiển dội lên một cảm giác kích thích mới mẻ, làm cô suýt nữa bật ra tiếng rên khẽ.

Khóe mắt chợt phát hiện trên bãi cát có mấy du khách đang tiến lại gần, Lâm Thiển vội rút chân về, hai tay ôm đầu gối, né tránh Lệ Trí Thành.

Anh chỉ yên lặng nhìn cô. Rõ ràng hai người ở bên nhau lâu như vậy, thế mà ánh mắt của anh vẫn khiến trái tim cô xao xuyến.

“Xung quanh có rất nhiều người.” Cô cất tiếng.

“Ừ.” Lệ Trí Thành chống tay xuống bãi cát, dời mắt về phương xa, bình thản trả lời: “Nhất thời khó kiềm chế tình cảm.”

Lâm Thiển lại kinh ngạc. Trong ấn tượng của cô, Lệ Trí Thành rất hiếm khi nói những lời tình tứ trắng trợn như vậy. Bình thường, anh luôn lạnh lẽo khơi gợi, khiến cô không thể kiềm chế. Bây giờ anh lại thừa nhận bản thân khó kiềm chế, hơn nữa còn thừa nhận cô chẳng làm gì cả.

Không thể không thừa nhận, cảm giác của cô bây giờ là rất sướng khoái.

“Em hiểu.” Lâm Thiển liếc anh một cái đầy kiêu ngạo: “Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.” Cô còn cố tình thở dài bất lực.

Lệ Trí Thành chỉ bình thản liếc cô một cái. Lâm Thiển lập tức ngậm miệng.

Dù sao tình thế cũng mạnh hơn con người, bây giờ trời sắp tối, bọn họ sắp phải về khách sạn, sau đó...

Lâm Thiển đổ mặt tựa vào lòng Lệ Trí Thành, cùng anh ngắm mặt sông. Lệ Trí Thành vuốt ve cổ cô, đồng thời cất giọng trầm trầm: “Sau này anh muốn gặp em, liệu có phải hẹn trước không đấy?”

Lâm Thiển cười tủm tỉm: “Cũng khó nói lắm, vì dù sao em cũng mới bắt đầu lập nghiệp.”

“Em hãy sắp xếp thời gian hợp lý, đừng để công việc chiếm mất thời gian riêng tư của chúng ta.” Lệ Trí Thành lên tiếng.

Lâm Thiển cười: “Được thôi, em sẽ cố gắng.”

Anh gật đầu, không nói thêm câu gì. Lâm Thiển càng nghĩ càng buồn cười. cuối cùng cô chỉ tay vào ngực Lệ Trí Thành: “Anh cũng có ngày hôm nay, cũng có ngày hôm nay...”

Lệ Trí Thành đương nhiên hiểu ý Lâm Thiển. Nghe giọng nói đặc ý và nũng nịu của cô, lòng anh rung động, anh nắm ngón tay cô nói nhỏ: “Ừ, anh cam tâm tình nguyện.”

Buổi tối về khách sạn, hai người đặc biệt cuồng nhiệt. Cho tới khi kết thúc cuộc ái ân đã là nửa đêm.

Toàn thân Lâm Thiển rã rời, nằm trên giường không muốn động dậy. Do chưa buồn ngủ cô tùy tiện cầm điều khiển, mở tivi ra xem. Ai ngờ bấm mấy kênh liền, cô đều nhìn thấy quảng cáo của Zamon.

Lâm Thiển bĩu môi, quay sang người đàn ông bên cạnh: “Nếu không phải đã biết trước đối sách của anh, chắc giờ này em lo lắng chết đi được. Đúng là hoàng đế còn chưa lo, thái giám đã sốt ruột, cả nghĩ vô ích.” Nói xong, cô không nhịn được cười.

Khóe mắt Lệ Trí Thành cũng ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, nhưng khi xem quảng cáo của DG, đôi mắt anh lập tức trở nên thâm trầm trong giây lát.

Cảm giác của Lâm Thiển bây giờ quả thực rất khó diễn tả. Trước đây cô đi theo anh, trải qua nhiều phong ba bão táp, tâm trạng cũng lên lên xuống xuống, thậm chí chịu nhiều áp lực. Mặc dù từng có lời lẽ không hay về kế sách vô tình của anh, nhưng cũng bởi vì tâm trạng rơi xuống đáy vực nên khi giành thắng lợi cuối cùng, niềm vui càng tăng lên gấp bội.

Còn bây giờ...

Chắc chắn... nhìn đối thủ tiến hành từng bước theo kế hoạch của Lệ Trí Thành, trong lòng cô có cảm giác chứa đựng một bí mật to lớn nhưng không thể chia sẻ với người khác, phải kìm nén đến mức khó chịu.

Ngoài ra, cho dù có kế sách tiếp theo, nhưng kế sách đó liệu có hiệu quả, có nảy sinh biến cố bất ngờ hay không là điều chẳng ai biết trước. Vì vậy, trong lòng Lâm Thiển vẫn tương đối thấp thỏm bất an.

Lệ Trí Thành hoàn toàn ngược lại. Lâm Thiển ngoảnh đầu về phía người đàn ông bên cạnh, thần sắc anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ.

Lâm Thiển không nhịn được, ghé mặt hôn lên má anh một cái: “Em yêu anh.”

Lệ Trí Thành nhìn cô, cất giọng trầm khàn quyến rũ: “Anh yêu em.”

Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc, Lâm Thiển chợt nhớ ra một chuyện khác, hỏi anh: “Nghe nói gần đây công ty Ái Đạt cũ có mấy cổ đông nhỏ đem bán cổ phần?”

Lệ Trí Thành gật đầu: “Đúng là có mấy người.”

Lâm Thiển chớp mắt, trong kế hoạch của Lệ Trí Thành không bao gồm vụ cổ đông của Ái Đạt cũ bán cổ phần.

“Không sao đấy chứ?”

“Không sao.” Lệ Trí Thành đáp: “Chúng ta không thể kiểm soát chuyện này, cứ để thuận theo tự nhiên, không ảnh hưởng đến đại cục là được.”

Lâm Thiển ngẫm nghĩ, cảm thấy lời anh cũng có lý.

Lệ Trí Thành chỉ chiếm 10% cổ phần của công ty Ái Đạt cũ. Số cổ phần còn lại nằm trong tay chủ tịch Từ Dung, chị dâu của Lệ Trí Thành, con trai út của ông Từ Dung, những lãnh đạo cấp cao thân thiết như Cố Diên Chi, Lưu Đồng và một số cổ đông nhỏ. Lâm Thiển đã tính qua, dù các cổ đông nhỏ bán hết cổ phần, DG cũng chỉ giành được 15 - 20% cổ phần là nhiều nhất, không thể nắm quyền kiểm soát công ty, trừ khi ít nhất hai người nhà của Lệ Trí Thành hoặc lãnh đạo thân quen cùng phản bội. Tuy nhiên, đây là trường hợp khó xảy ra.

Vì vậy Lâm Thiển yên tâm xem tivi. Một lúc sau, Lê Trí Thành lên tiếng: “Vài ngày nữa anh sẽ đi Mỹ một chuyến.”

Chuyến đi này của anh vô cùng quan trọng, Lâm Thiển đã biết trước. Cô gật đầu mỉm cười với anh: “Chúc anh thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công.”

Tuy nhiên, Lâm Thiển không ngờ tới, ngày thứ năm sau khi Lê Trí Thành đi Mỹ, một tin tức chấn động từ tập đoàn Ái Đạt truyền tới.

Buổi tối cùng ngày, DG Trung Quốc tổ chức buổi họp báo, tuyên bố đã mua lại 51% cổ phần của công ty Ái Đạt cũ, trở thành cổ đông lớn nhất nắm quyền kiểm soát công ty. Sau khi nghe thông tin này, chủ tịch Từ Dung đang ở Viện điều dưỡng phát bệnh tim tại chỗ và được đưa vào phòng cấp cứu ngay lập tức.

38. Chương 38

Chiến thuật “nghe nát” của tập đoàn DG được chia thành hai bước.

Bước thứ nhất, tập trung đẩy mạnh thương hiệu Zamon, biến nó trở thành thương hiệu xa xỉ có ảnh hưởng lớn nhất ở Trung Quốc.

Tất nhiên, bước này phải đầu tư rất nhiều tiền, bởi thị trường xa xỉ phẩm có hạn. Nhưng người nước ngoài cũng hiểu rõ đạo lý “lỗ trước lãi sau”, chỉ cần đảm bảo mỗi người Trung Quốc đều biết đến thương hiệu Zamon và tập đoàn DG, sau này lo gì không kiếm được tiền?

Bước thứ hai là quay một đoạn phim quảng cáo hình tượng doanh nghiệp, đặt Zamon và các nhãn hiệu loại hai loại ba khác cùng nhau, để người tiêu dùng biết, chúng đều xuất thân từ một “danh môn”.

Điều này giống với việc hãng xe hơi nổi tiếng Porsche một ngày nào đó bỗng dưng sản xuất xe đẹp, người tiêu dùng sẽ nghĩ: đó là xe đẹp của Porsche, trình độ công nghệ chắc chắn không tệ.

Tập đoàn DG muốn lợi dụng tâm lý đó của con người.

Về việc tại sao nhất định phải chia làm hai bước? Đây là quy tắc đơn giản nhất trong quảng cáo: Thông tin mà bạn đưa ra càng ít, quần chúng sẽ tiếp nhận càng nhiều. Mỗi lần, bạn chỉ có thể cho người tiêu dùng một khái niệm, mới để lại ấn tượng sâu sắc nhất với họ.

Mấy tuần trước, Charles vừa hoàn thành bước thứ nhất, đang chuẩn bị tiến sang bước thứ hai.

Tất cả diễn ra hết sức thuận lợi, Zamon được quảng bá theo đúng kế hoạch. Lượng tiêu thụ tại các cửa hàng và trung tâm thương mại có dấu hiệu tăng lên. Phía công ty đầu tư cũng có tin vui, bọn họ đã không chế một số cổ phần của Ái Đạt. Điều này giúp ích cho việc triển khai cuộc cạnh tranh trên thị trường của Charles. Thậm chí, lượng tiêu thụ của Zamon ở Mỹ từ trước đến nay vốn ổn định gần đây cũng tăng đột biến. Tất cả tựa như điềm báo chiến thắng.

Nhưng vào thời khắc then chốt này lại xảy ra một sự việc quan trọng.

Trong con mắt của các doanh nghiệp túi xách Trung Quốc, Charles là tên trùm sò đến cướp thị trường của bọn họ.

Nhưng trong con mắt của nhân viên DG Trung Quốc, người đàn ông Australia này thật ra là cấp trên hòa nhã thân thiện, cần cù có trách nhiệm, thậm chí rất đáng yêu.

Hễ rảnh rỗi là anh ta tới các bộ phận, trò chuyện với từng nhân viên. Anh ta cũng thường mời đối tác đến cơ quan làm việc, tặng đặc sản của Australia. Vì vậy, dù mới tới Trung Quốc hơn nửa năm nhưng những người từng tiếp xúc với Charles đều đánh giá tốt về anh ta.

Cũng chính phong cách cư xử này đã giúp anh ta nắm được nhiều thông tin quan trọng, giúp ích rất lớn cho quyết sách của mình.

Vì vậy, người quen đều biết, Charles không chỉ là người đàn ông ôn hòa đáng yêu, mà còn là người thông minh và quyết đoán.

Buổi trưa hôm nay, Charles ngồi ở văn phòng của bộ phận thị trường, trò chuyện với mấy nhân viên Trung Quốc trẻ tuổi. Trong số bọn họ có sinh viên vừa tốt nghiệp mà DG mới tuyển dụng, cũng có nhân tài của doanh nghiệp khác mà DG lôi kéo về, gồm cả Tân Bảo Thụy và Ái Đạt.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Charles cho rằng câu nói này rất có lý. Vì vậy, lúc mới tiếp quản DG Trung Quốc, anh ta liền cử bộ phận nhân lực đi lôi kéo nhân tài từ các doanh nghiệp khác. Bây giờ, bọn họ bắt đầu phát huy tác dụng.

Lúc này, một cô gái vốn là nhân viên của Tân Bảo Thụy trêu chọc một nhân viên nam đến từ Ái Đạt:

“Chiêu đó của Ái Đạt các anh cũng hay thật. Sa Ưng của Tân Bảo Thụy chúng tôi phát triển tốt như vậy, không ngờ các anh nắm quyền kinh doanh Minh Đức, cuối cùng chúng tôi thành ra lại làm cho các anh.”

Nhân viên nam chỉ cười cười.

Về những thủ đoạn trên thương trường, người khác có thể không nắm rõ nội tình, nhưng những nhân viên làm nghề marketing, đương nhiên sẽ thông suốt hơn người khác.

Charles từng đọc tin tức có liên quan những cũng chỉ hiểu đại khái. Thế là anh ta nhìn nhân viên nam bằng cặp mắt đầy hứng thú: “Vụ đó cụ thể là thế nào?”

Charles trở về phòng làm việc của mình với tâm trạng vô cùng phức tạp. Bởi vì anh ta phát hiện, bản thân đã đánh giá thấp Lệ Trí Thành.

Vừa rồi từ miệng mấy nhân viên người Trung Quốc, Charles đã nắm rõ diễn biến cuộc chiến thương mại giữa Ái Đạt và Tân Bảo Thụy. Hơn thế nữa, dưới sự truy vấn của anh ta, nhân viên Trung Quốc đó còn kể lại quá trình tranh giành thị trường giữa Tư Mỹ Kỳ và Ái Đạt trước đây.

Charles là người rất thạo về việc phân tích chi tiết. Anh ta nhanh chóng phát hiện một sự thật: Đó là lần nào Lệ Trí Thành cũng đều tung ra mỗi nhử, chủ động thách thức đối thủ. Sau đó, đối thủ tiến hành đánh trả anh ta một cách tự nhiên.

Kết quả, đối thủ liên rơi vào cái bẫy của Lệ Trí Thành. Ái Đạt của anh ta tựa hồ bị đánh bại, nhưng trên thực tế, đó là Lệ Trí Thành cố ý dụ đối thủ làm vậy.

Một thời gian sau, Lệ Trí Thành mới ra tay, đánh tan tác đối thủ, hơn nữa còn đánh tận gốc rễ, khiến đối thủ không thể tiếp tục đối kháng anh ta.

Nửa trước của quy trình này sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Đó chẳng phải là tình trạng của Charles và DG Trung Quốc hiện thời hay sao?

Mặc dù trên đây chỉ là suy đoán vu vơ không căn cứ, nhưng Charles cũng toát mồ hôi lạnh.

Một lãnh đạo có năng lực khi đưa ra quyết sách thường dựa vào trực giác vô cùng nhạy bén, chứ không chỉ dựa vào số liệu phân tích. Ninh Duy Khải và Lệ Trí Thành là như vậy, bây giờ Charles cũng thế.

Charles nhốt mình trong văn phòng cả buổi chiều. Nhưng anh ta nghĩ mãi cũng không ra, rốt cuộc Lệ Trí Thành định làm gì?

Tuy nhiên, Charles phát hiện ra một quy luật, đó là mỗi lần Lệ Trí Thành tiến hành phản kích, anh ta đều tóm lấy nhược điểm chí mạng của đối thủ. Do đó, đối thủ mới không thể chống lại.

Ví dụ trong cuộc chiến đầu tiên, Tư Mỹ Kỳ bị điều khoản hợp đồng của Minh Thịnh ràng buộc, không thể kịp thời triển khai cuộc cạnh tranh. Vì vậy, thị trường túi xách bậc trung mới bị Lệ Trí Thành cướp mất.

Còn trong cuộc chiến thứ hai, nhãn hiệu Sa Ưng bị trói chặt vào vật liệu Minh Đức. Đồng thời, Tân Bảo Thụy tự ném đá vào chân mình, nhãn hiệu mới Sa Ưng phát triển tốt khiến thị trường túi xách thông thường và da ngoại bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nhược điểm của DG Trung Quốc là gì?

Charles ngẫm nghĩ hồi lâu. Đối với một doanh nghiệp xuất sắc đứng hàng đầu trên thế giới như DG, nếu cố tình tìm nhược điểm, vậy thì trước mặt chỉ có một, đó là Trần Tranh.

Sau khi phát hiện ra vấn đề, Charles liền gọi mấy tâm phúc mà anh ta điều từ Australia sang.

“Thời gian này các anh theo dõi Ben, xem anh ta bận việc gì. Công ty mẹ cũng muốn khảo sát xem Ben có thích hợp tiếp tục ngồi ở vị trí Tổng giám đốc hay không. Nhưng chuyện này cần bí mật tiến hành, tốt nhất phối hợp với mấy nhân viên người Hoa, vì dù sao chúng ta cũng khác người bản xứ, đi đâu cũng nổi bật.”

Mấy cấp dưới vâng dạ.

Vài ngày sau, bọn họ mang đến cho Charles một tin tức chấn động. Charles nghe xong, vô cùng tức giận, gầm lên: “Gọi Ben đến văn phòng của tôi ngay lập tức.”

Trong cuộc chiến thương mại cao cấp, đầu óc của Trần Tranh tuy không linh hoạt nhưng anh ta rất rành mấy trò lừa cúi bẻ ỉ. Trước kia, anh ta âm thầm cài người vào Tân Bảo Thụy và Ái Đạt, thì bây giờ, anh ta cũng có nội gián trong công ty DG Trung Quốc.

Vì vậy trước khi đặt chân vào phòng làm việc của Charles, Trần Tranh đã nhận được tin, Charles nổi trận lôi đình, nguyên nhân rất có khả năng liên quan đến lô hàng có vấn đề về chất lượng của anh ta.

Trần Tranh giật mình thon thót, nhưng cũng chỉ vài giây sau, anh ta đã lấy lại bình tĩnh, thản nhiên đi vào văn phòng của Charles.

“Hi, Boss.” Trần Tranh cười hì hì chào hỏi Charles.

Charles tức đến nổ đom đóm mắt. Anh ta là một người hòa nhã thân thiện, nhưng không có nghĩa lúc nào cũng giữ hình tượng bản thân trước mặt cấp dưới. Hơn nữa, đối phương còn là cấp dưới anh ta coi thường nhưng tạm thời không thể gạt bỏ.

“Anh vẫn đang bán lô hàng túi xách chất lượng không đạt yêu cầu phải không?” Charles hỏi rành rọt từng từ một.

Trần Tranh giả bộ ngạc nhiên: “Gì cơ? Tất nhiên không rồi, tôi không rõ anh đang nói gì?”

Charles không ngờ đối phương phủ nhận, đúng là đồ không biết xấu hổ.

“Ben, tôi đã nói rõ với anh, không thể tung lô sản phẩm đó ra thị trường. Nhưng nhân viên của tôi lại nhìn thấy nó nằm trên giá một cửa hàng ở vùng xa xôi. Lẽ nào người Trung Quốc các anh chấp hành mệnh lệnh của cấp trên kiểu đó? Tôi thật sự không hiểu nổi. Tôi sẽ báo cáo với công ty mẹ về việc anh không làm tròn trách nhiệm của mình.”

Trần Tranh ngẩn người, sắc mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Charles, chắc có sự hiểu nhầm gì ở đây. Liệu có phải người ở bên dưới không tuân theo mệnh lệnh của tôi, lén lút đem hàng đi bán? Anh yên tâm đi, nhất định tôi sẽ điều tra đến cùng vụ này, rồi cho anh câu trả lời xác đáng.”

Charles không biết nói gì hơn. Một lúc sau, anh ta lấy lại bình tĩnh.

Anh ta nghĩ, sự phát triển của DG Trung Quốc trong thời điểm hiện tại chưa thể tách khỏi Trần Tranh và Tư Mỹ Kỳ. Vì vậy, anh ta sẽ tạm bỏ qua sự việc này. Đợi đến sang năm, khi nghiệp vụ ổn định, anh ta sẽ tổng khứ Trần Tranh.

Thế là Charles đổi giọng mềm mỏng: “Ben, tôi nghĩ chắc anh cũng không ngờ, sự việc này khiến chúng ta gặp phải rắc rối lớn đến mức nào.” Anh ta nói cho Trần Tranh biết suy đoán của mình, sau đó kết luận: “Nếu bị Lệ Trí Thành phát hiện, hẳn sẽ nhân cơ hội chơi lại chúng ta. Tới lúc đó, hình tượng doanh nghiệp của chúng ta sẽ bị giảm sút nghiêm trọng trong lòng người tiêu dùng. Không chỉ nhãn hiệu loại hai và loại ba của DG, thương hiệu Tư Mỹ Kỳ không thể trở mình, thậm chí cả thương hiệu Zamon cũng bị ảnh hưởng. Chúng ta sẽ chẳng còn chốn dung thân.”

Trần Tranh giật mình kinh ngạc. Sau đó, nổi hoảng hốt và lo sợ bao trùm anh ta.

Trong đầu Trần Tranh xuất hiện một suy đoán mơ hồ. Tại sao Lê Trí Thành lại tung ra sản phẩm mới đúng lúc lô túi xách thông thường của anh ta vừa rời khỏi dây chuyền sản xuất, không sớm hơn cũng không muộn hơn? Hành động của Lê Trí Thành khiến anh ta bị tồn kho một lượng hàng lớn, nguồn vốn bị đứt đoạn. Nếu không phải đúng dịp DG mua cổ phần, anh ta chắc chắn sẽ bị phá sản, thậm chí còn vào tù vì món nợ không thanh toán nổi.

Bây giờ được Charles nhắc nhở, Trần Tranh đột nhiên thông suốt vấn đề. Bằng phương thức nào đó Lê Trí Thành đã nắm rõ mọi động thái của Tư Mỹ Kỳ. Do đó, hẳn mới chọn thời cơ chuẩn xác đến thế.

Người đàn ông này quả nhiên vô cùng thâm hiểm. Hẳn nhất định sẽ bắt anh ta thân bại danh liệt, không thể trở mình.

Sự phân tích vừa rồi của Charles cũng có lý. Một khi Lê Trí Thành có thể nắm rõ tiến độ sản xuất của Tư Mỹ Kỳ, vậy thì nhiều khả năng hẳn cũng biết lô hàng này có vấn đề về chất lượng. Đúng như Charles dự đoán, nó sẽ trở thành một đòn chí mạng với anh ta và DG Trung Quốc trong tương lai.

Trần Tranh toát mồ hôi lạnh.

Bất gặp vẻ mặt hoảng sợ của đối phương, Charles biết lời nói của mình đã phát huy tác dụng. Anh ta tạm thời không truy cứu trách nhiệm, mà cất giọng nghiêm nghị: “Ben, anh hãy lập tức xử lý vụ này cho tôi.”

Trần Tranh gật đầu: “Tôi sẽ giải quyết ngay.”

Charles lộ vẻ hài lòng.

Hai người tiếp tục thương lượng. Ban đầu, Charles đề nghị thu hồi toàn bộ sản phẩm đã bán ra, đồng thời bồi thường tổn thất cho người tiêu dùng. Trần Tranh không tán thành, anh ta lý luận, số túi xách đó bề ngoài không có vấn đề gì, người tiêu dùng chắc chẳng phát hiện ra. Hơn nữa, DG vừa mới thâm nhập vào thị trường Trung Quốc, việc thu hồi sản phẩm chất lượng kém sẽ gây tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của công ty.

Charles cảm thấy hoang mang, bởi theo quan điểm của anh ta, sản phẩm có vấn đề phải được thu hồi. Đây cũng là nguyên tắc nghề nghiệp mà từ xưa đến nay anh ta luôn tuân thủ. Nhưng anh ta cũng không thể đặt cược thanh danh của công ty.

Trần Tranh tiếp tục thuyết phục: “Charles, Trung Quốc có câu “nhập gia tùy tục”, anh nên thích ứng với phương thức cạnh tranh của người Trung Quốc. Anh làm ăn chân chính, người khác dùng âm mưu quỷ kế, kẻ chịu thiệt chỉ là anh mà thôi.”

Cuối cùng, vẫn là Trần Tranh đưa ra cách giải quyết. Bí mật bán lô túi xách có vấn đề đó cho một doanh nghiệp nhỏ, tốt nhất là doanh nghiệp ở làng xã.

Bởi vì sản phẩm của những doanh nghiệp này không thể sánh bằng công ty lớn như Ái Đạt hay Tư Mỹ Kỳ nên bọn họ sẽ không khắt khe về khâu chất lượng. Bọn họ không tên tuổi, thực lực yếu kém, tương lai dù xảy ra vấn đề, cũng có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn họ. Dù đen nói thành trắng, bọn họ cũng không có khả năng đáp trả.

Charles đập bàn khen hay, sự việc coi như được quyết định. Trong mấy ngày tiếp theo, mỗi lần hỏi tưởng lại thủ đoạn “đê tiện” này, nội tâm anh ta vẫn có chút áy náy.

Tuy nhiên, sau một thời gian, Charles cũng dần quên vụ này. Bất chợt nhớ tới, anh ta cảm thấy bình thường. Làm ăn ở Trung Quốc đúng là phải linh hoạt mới có thể thích ứng với thị trường chưa trưởng thành nhưng vô cùng kịch liệt và tàn khốc này.

Mười ngày sau, lô túi xách thông thường có vấn đề đó đã được bán đứt cho người khác.

Trần Tranh không đích thân lộ diện. Cấp dưới phụ trách vụ mua bán báo cáo: Người mua là một nhà doanh nghiệp nông dân quê mùa, tuyên bố rất “hài lòng” về chất lượng sản phẩm. Cấp dưới để ý thấy, sản phẩm của công ty đối phương chỉ tiêu thụ ở thành phố cấp ba và nông thôn, tương đối an toàn, không tạo thành ảnh hưởng đối với thị trường của Tư Mỹ Kỳ.

Sự việc nhanh chóng được giải quyết, nhưng hiện tại, Trần Tranh lại phải đối mặt với 711 bài toán khó mới.

Bởi vì căn cứ theo sự tính toán của tâm phúc, sau khi bán lỗ vốn lô hàng có vấn đề, Tư Mỹ Kỳ sẽ không thể hoàn thành mục tiêu vào cuối năm nay. Dù mấy tháng sau này, thương hiệu Zamon giúp lượng tiêu thụ của Tư Mỹ Kỳ tăng lên nhưng vì trước đó tổn thất quá lớn nên vẫn khó xoay chuyển tình thế.

Dựa vào bản thỏa thuận ký kết giữa hai bên, nếu hai năm liền Tư Mỹ Kỳ không hoàn thành mục tiêu, Trần Tranh sẽ phải rời bỏ chức vụ Tổng giám đốc.

Thực trạng này khiến Trần Tranh vô cùng ảo não. Bởi vì ai biết sang năm Charles sẽ giữ trò gì để ngăn chân anh ta? Chẳng cha người nước ngoài này rất tinh quái, bây giờ cũng học được mấy chiêu xấu xa, bắt đầu cử người giám sát anh ta.

Sau một hồi suy tư, Trần Tranh nảy ra một ý tưởng to gan.

Đối với anh ta, giữ vững địa vị của bản thân ở Tư Mỹ Kỳ còn quan trọng hơn thành tích kinh doanh của DG Trung Quốc.

Anh ta quyết định dùng chiêu “Một mũi tên trúng hai đích”.

Vài ngày sau, Trần Tranh lại đi văn phòng của Charles. Có điều lần này là anh ta chủ động, bộ dạng vội vàng, thần sắc nặng nề.

Anh ta không gõ cửa, cũng bất chấp sự ngăn cản của cô thư ký, xông thẳng vào phòng, đập bàn hét lớn: “Charles, chúng ta bị Ái Đạt chơi đều rồi.”

Charles lộ vẻ nghi hoặc.

Trần Tranh lập tức kể rõ “ngọn ngành”. Sáng nay, anh ta nhận được thông báo khẩn cấp của bộ phận quản lý sản xuất, cho biết dây chuyền sản xuất đã bị động đến, toàn bộ lô túi xách da mới ra lò của DG đều xuất hiện vấn đề về chất lượng.

Charles kinh ngạc đến mức không thốt ra lời.

Hai người nhanh chóng đi tới xưởng sản xuất. Nhìn lô hàng không đạt yêu cầu chất cao như núi, Charles vừa đau lòng vừa phẫn nộ. Hai người lập tức kiểm tra camera giám sát, phát hiện đoạn băng đã bị xử lý, không có bất cứ nhân vật khả nghi hay thao tác vi phạm quy định nào.

Charles vô cùng phẫn nộ, trong đời anh ta chưa bao giờ gặp đối thủ cạnh tranh vô liêm sỉ như vậy. Nhưng từ nơi sâu trong nội tâm, anh ta vẫn có chút nghi ngờ, liền hỏi Trần Tranh: “Anh xác định là do Ái Đạt làm?”

Trần Tranh gật đầu: “Tất nhiên, trước đây bọn họ thường giả thủ đoạn này với chúng tôi. Lê Trí Thành là người chuyện gì cũng dám làm. Con bé Lâm Thiển cũng chẳng ra gì, anh xem quảng cáo của nó thì biết, đúng là hết sức vô liêm sỉ. Sự việc này sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện mà đúng lúc nghiệp vụ của chúng ta vừa khởi sắc. Dụng ý của bọn họ quá rõ ràng. Nếu không phải tôi phát hiện sớm, chỉ e bọn họ sẽ động chân động tay đến toàn bộ sản phẩm của chúng ta.”

Nghe đến đây, Charles hoàn toàn tin lời anh ta, gật đầu lia lịa.

“Anh có báo cáo với công ty mẹ vụ này không?” Trần Tranh hỏi.

“Không.” Charles buột miệng đáp.

Tình hình thị trường thời gian gần đây phát triển theo hướng tốt đẹp, bây giờ DG có thể lực tương đương các doanh nghiệp Trung Quốc, anh ta cũng vừa được công ty mẹ khen thưởng. Sắp bước sang giai đoạn hai của chiến thuật, nếu sự việc này tiết lộ ra bên ngoài, công ty mẹ sẽ phê bình anh ta quản lý không tốt, chỉ e sau này sẽ khó nhận được sự ủng hộ toàn diện.

Trần Tranh cười thâm. Điều anh ta cần chính là sự giấu giếm của Charles. Như vậy, anh ta đã nắm được điểm yếu của đối phương, tương lai hai người cùng trên một con thuyền. Chỉ cần Charles bình an, địa vị của anh ta cũng sẽ vững chắc.

Trần Tranh cất giọng sốt ruột: “Phải làm thế nào bây giờ?”

Charles cắt ngang lời anh ta: “Tôi sẽ xử lý. Tuy lô hàng này xảy ra chuyện nhưng chỉ là vấn đề của một nhân hiệu con. Chúng ta tạm thời không tung hàng ra vội nên không ảnh hưởng đến cục diện. Cứ quyết định như vậy đi.”

“Được, vẫn là anh có tầm nhìn xa trông rộng.” Trần Tranh lộ vẻ bất lực.

Một lúc sau, Charles đột nhiên quay sang hỏi anh ta: “Lần trước anh nói, vạch trần mối quan hệ giữa Lâm Thiển và Lâm Mạc Thần sẽ có tác dụng đánh vào Ái Đạt và Lệ Trí Thành... Anh định làm thế nào?”

39. Chương 39

Rất lâu sau này, khi hồi tưởng lại khoảng thời gian phong ba bão táp đó, Lâm Thiển phát giác, rất nhiều sự việc đều phát triển theo dự kiến của Lệ Trí Thành.

Ví dụ, khi tiến vào thị trường Trung Quốc, bước đầu tiên của DG là tung ra nhân hiệu loại hai và ba.

Ví dụ khi Lệ Trí Thành thực hiện chiến thuật “đục nước béo cò”, DG quả nhiên đẩy mạnh thương hiệu Zamon lên “đầu sóng ngọn gió”.

Ví dụ bây giờ, thị trường bắt đầu rơi vào trạng thái giằng co căng thẳng.

Zamon giống như quả cầu pha lê đẹp đẽ, đã bị đẩy lên đỉnh cao nhất của thị trường. Mà đằng sau đó, DG vô hình chung đã dốc hết sức lực của bọn họ, từ tài chính, nhân lực, mức độ ảnh hưởng, trong khi Tư Mỹ Kỳ cũng đã dùng toàn bộ nguồn tài nguyên của mình. Hơn nữa, bọn họ còn buộc chặt nhân hiệu cao cấp và nhân hiệu bình thường vào nhau.

Lúc này, nếu có ai đó ở đằng sau đẩy bọn họ một phát. Zamon và DG Trung Quốc sẽ rơi xuống, vỡ tan tành.

Lâm Thiển tưởng rằng, thời cơ ra tay đã chín muồi. Ai ngờ đúng lúc này, biến cố xuất hiện.

Công ty Ái Đạt cũ bị DG không chế cổ phần thành công. Tiếp theo không chỉ xảy ra một hai sự việc ngoài ý muốn.

Trời vẫn chưa sáng, Lâm Thiển nằm trong phòng ký túc của công ty, gọi điện cho Lệ Trí Thành ở bên kia bờ đại dương.

“Bác trai không sao là tốt rồi.” Cô cất giọng dịu dàng: “Khi nhận được tin, em lo quá.”

Lệ Trí Thành đang ở phòng chờ của sân bay Seattle. Bên ngoài sắc trời mờ mịt, sân bay đèn đóm sáng trưng. Anh dõi mắt ra đường băng tấp nập máy bay lên xuống, đồng thời cất giọng trầm thấp: “Em không cần lo lắng. Trưa nay anh đã gọi điện cho bố, không có gì đáng ngại.”

“Vâng, có cần em bay về thành phố Lâm thăm bố anh không?”

Lệ Trí Thành im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Không cần, thời gian này em cứ ở thành phố A thì tốt hơn.”

Trong lòng Lâm Thiển không thoải mái nhưng cô vẫn đồng ý với quyết định của anh.

Cũng không phải Lâm Thiển khó chịu với Lệ Trí Thành. Cô hiểu rõ dụng ý của anh, thông tin công ty Ái Đạt cũ rơi vào tay DG gây chấn động toàn ngành túi xách. Tuy bây giờ Ái Đạt cũ chỉ chiếm một tỷ lệ rất nhỏ trong nghiệp vụ của tập đoàn Ái Đạt, nhưng đối với bố con Lệ Trí Thành, dù sao đây cũng là gia sản có ý nghĩa lớn, đồng thời là một biểu tượng torng lòng toàn thể nhân viên Ái Đạt nói chung và những nhân viên lâu năm nói riêng.

Là “lãnh tụ” của các doanh nghiệp quốc nội trong cuộc chiến thu mua này, bây giờ Ái Đạt lại để mất “gia sản”, thử hỏi bên ngoài hoang mang đến mức nào?

Có nguồn tin tiết lộ, dưới sự cạnh tranh kịch liệt của Zamon, lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Ái Đạt đã dao động bí mật ký hợp đồng với DG, sắp tới có lẽ cả tập đoàn sẽ bị đem bán. Cũng có người cho biết, nội bộ Ái Đạt chia thành hai phe, tình hình rất hỗn loạn. Đương nhiên cũng có kẻ nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa, khiến dư luận càng thêm hoang mang.

Lệ Trí Thành không cho Lâm Thiển về thành phố Lâm, cũng nhằm mục đích để cô tránh nơi thị phi này.

Lâm Thiển không thoải mái bởi vì Ái Đạt bị người khác chơi một vỏ, cũng vì sự bất lực của bản thân.

“Là ai bán cổ phần, anh đã điều tra rõ chưa?” Cô hỏi.

“Rồi.” Lệ Trí Thành bình thản trả lời: “Ngoài Cố Diên Chi còn có Từ Trường Yến và chị dâu của anh.”

Cùng thời điểm, Cố Diên Chi, Phó tổng giám đốc tập đoàn Ái Đạt, người được coi là cánh tay phải của Lệ Trí Thành đang cùng đại diện công ty đầu tư MK và nhân viên tập đoàn DG đi thăm quan cửa hàng flagship của Zamon ở New York.

Trước khi đi Mỹ, anh ta thông báo nghỉ phép một tháng với phòng nhân sự, đồng thời để lại đơn xin từ chức.

Vào giây phút này, Cố Diên Chi đứng giữa đám đông, bộ dạng đặc biệt nhàn nhã và thoải mái.

“Cố tiên sinh.” Một giám đốc của tập đoàn DG cười hỏi: “Anh có hài lòng về chuyến đi Mỹ lần này không?”

Cố Diên Chi tháo kính râm, nửa cười nửa không nhìn anh ta: “Rất hài lòng, xin cảm ơn sự tiếp đón của quý vị. Tôi nghĩ tôi đã đạt được nguyện vọng kiếm thật nhiều tiền, du ngoạn vòng quanh thế giới. Tôi sẽ bắt đầu hành trình từ nước Mỹ.”

Mọi người đều cười. Bên cạnh Cố Diên Chi là một giám đốc người Trung Quốc, cũng vừa bay sang bên này. Anh ta hỏi: “Cố tổng đồng ý bán cổ phần, còn rời khỏi Ái Đạt. Người trong giới đều hết sức kinh ngạc, tôi muốn biết lý do tại sao?”

Câu hỏi mang hàm ý sâu xa.

Bởi vì vụ mua bán cổ phần là do Cố Diên Chi đàm phán với công ty đầu tư, lãnh đạo cao cấp của DG chỉ nhìn vào kết quả cuối cùng. Người giám đốc này trong quá khứ cũng được coi là đối thủ cạnh tranh của Cố Diên Chi, nên anh ta ít nhiều nảy sinh sự nghi ngờ. Nhưng cổ phần đúng là đã bán, DG đã kiểm soát công ty Ái Đạt cũ. Vì vậy, anh ta mới càng nghi hoặc.

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Cố Diên Chi mỉm cười, chỉ trả lời ngắn gọn: “Đây là lý do cá nhân, xin thứ lỗi tôi không thể tiết lộ.”

Nhưng trên đời này chẳng có bức tường nào không lọt gió. Tại sao Cố Diên Chi rời khỏi Ái Đạt? Người của công ty đầu tư MK đương nhiên giải thích rõ nguyên nhân với tập đoàn DG. Vài ngày sau, tin tức từ nội bộ DG dần lan truyền ra cả ngành túi xách.

“Dùng xong rồi vứt bỏ” là thủ đoạn bất biến của những kẻ ngồi trên cao từ xưa đến nay.

Cố Diên Chi từng là nhân vật quan trọng của Ái Đạt, nhưng sau khi Lệ Trí Thành tiếp quản công ty, anh tiến hành một loạt kế hoạch cải tổ, cơ cấu lại, khiến cổ phần trong tay Cố Diên Chi ngày càng thu hẹp. Sau đó, những nhân viên như Tiết Minh Đào, Lâm Thiển được trọng dụng nên địa vị của Cố Diên Chi bị uy hiếp nghiêm trọng.

Điều này khiến anh ta vô cùng bất mãn. Vì vậy, trước cám dỗ mà DG đưa ra, anh ta đã động lòng.

Người trong ngành có ý kiến trái ngược về sự kiện này. Có người cho rằng, Cố Diên Chi không coi trọng nghĩa khí, đâm một nhát vào lưng ông chủ của mình. Cũng có người nhận xét, Cố Diên Chi có tài năng, tự tách ra lập nghiệp cũng rất tốt. Anh ta chỉ chọn con đường khác chứ chẳng làm gì sai trái.

Nhưng mọi người đều biết, Cố Diên Chi đúng là “dứt tình” và rời khỏi Ái Đạt. Anh ta và Ái Đạt không còn một chút quan hệ. Mấy tháng sau đó, không ai biết anh ta đi đâu và làm gì, tựa như biến mất khỏi “chốn giang hồ.”

Sáng sớm hôm sau khi nói chuyện với Lê Trí Thành, Lâm Thiển bất ngờ nhận được điện thoại của người trợ lý chủ tịch Từ Dung.

“Giám đốc Lâm”. Ngữ khí của người trợ lý rất khách sáo: “Chủ tịch vừa có chỉ thị, mời cô đến thành phố Lâm một chuyến. Chủ tịch muốn gặp cô.”

Lâm Thiển hơi ngạc nhiên: “Có chuyện gì sao?”

Người trợ lý im lặng trong giây lát. Tuy anh ta là người của chủ tịch nhưng bây giờ ai mà chẳng biết Lê tổng là người có quyền lực lớn nhất trong công ty. Anh ta đương nhiên biết rõ CEO rất coi trọng vị hôn thê này.

Thế là anh ta hàm hồ đáp: “Sáng sớm hôm nay, một cổ đông đến thăm chủ tịch, có nhắc đến tình hình ở bên ngoài trong thời gian gần đây, cũng nhắc đến giám đốc Lâm. Sau đó, tâm trạng của chủ tịch không được tốt lắm.”

Lâm Thiển giật mình thon thót.

Về việc có nên quay lại thành phố Lâm gặp ông Từ Dung hay không, Lâm Thiển cho rằng, kiểu gì cô cũng phải đi, bởi nếu không đi, chứng tỏ cô có tật giật mình.

Ông Từ Dung là người thấu tình đạt lý. Ông gọi cô đến gặp, chứng tỏ muốn trực tiếp hỏi rõ vấn đề. Như vậy cũng tốt, tránh tình trạng hai người vì chuyện này nảy sinh khúc mắc trong tương lai.

Nhưng cô cũng không thể đi một cách tùy tiện.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển ngồi trên giường, chống cằm trầm tư suy nghĩ.

Tại sao không sớm không muộn mà đúng lúc công ty Ái Đạt cũ bị thu mua, ông Từ Dung tức đến mức phải nhập viện, mối quan hệ giữa cô và Lâm Mạc Thần lọt đến tai ông?

Có lẽ đây là sự trùng hợp, nhưng cũng nhiều khả năng có kẻ cố ý làm vậy?

Là ai?

Người của DG hay Trần Tranh? Hoặc người trong ngành, thậm chí nhân viên của Ái Đạt muốn “bán thân” cho DG?

Trước lợi ích, mỗi người đều có sự lựa chọn khác nhau, điều này cũng là hoàn toàn bình thường. Nhưng chắc chắn không phải là người của công ty đầu tư MK, bởi vì Lâm Mạc Thần ở đó.

Bất kể là ai, không biết đối phương tung chiêu này nhằm mục đích gì?

Để ông Từ Dung đề phòng cô? Không, chiêu này chưa đủ ảnh hưởng đến Ái Đạt.

Lòng Lâm Thiển chùng xuống. Đối phương đã tiết lộ với ông Từ Dung sự thật, chỉ e sẽ nhanh chóng công bố trước dư luận.

Trước đó cô và Lê Trí Thành đã tính đến chuyện này nhưng cả hai đều không quá bận tâm. Bởi vì Ái Đạt vô cùng ổn định, cô và Lâm Mạc Thần lại né tránh, không tham gia trực tiếp. Dù bị tiết lộ cũng chẳng gây sóng gió. Vì vậy, cô mới không e ngại.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, công ty Ái Đạt cũ rơi vào tay đối thủ, giới truyền thông hết sức nhạy cảm và căng thẳng, lòng người ở Ái Đạt rối bời. Nếu có kẻ cố ý nhắm vào mối quan hệ giữa cô và Lâm Mạc Thần, chỉ sợ có trăm cái miệng cũng khó giải thích.

Đúng là diên thật.

Lâm Thiển đập mạnh tay xuống giường. Lê Trí Thành nói đúng, bây giờ cô không nên về thành phố Lâm.

Lâm Thiển rút điện thoại gọi cho Lê Trí Thành.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Anh đang trên chuyến bay về nước.

Đúng lúc này, trợ lý của ông Từ Dung lại gọi điện: “Giám đốc Lâm, chủ tịch vừa hỏi cô đã đến chưa. Tình trạng sức khỏe của chủ tịch vẫn chưa ổn định, bác sỹ nói không được quá xúc động. Hôm nay cô hãy về một chuyến đi, coi như vì chủ tịch.”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển phân tích kỹ tình hình.

Dù cô ở thành phố Lâm hay thành phố A, chỉ cần đối phương có ý gây khó dễ, trước sau gì cũng tìm ra cô.

Bây giờ mà đi thành phố Lâm, không biết cô sẽ gặp rủi ro gì?

Đầu tiên là tình hình sức khỏe của ông Từ Dung. Ngộ nhỡ trong lúc nói chuyện, tâm trạng của ông xúc động, xảy ra vấn đề lớn, thì đây không phải trách nhiệm mà cô có thể gánh vác. Vì vậy, tốt nhất cô đặt vé muộn một chút, kéo dài thời gian đến lúc Lệ Trí Thành về nước vào chiều hôm nay. Sau đó, cô và anh cùng đi gặp sẽ càng ổn thỏa hơn.

Tiếp theo, rất có khả năng đối phương đã tiết lộ với giới truyền thông, hoặc rêu rao tin đồn trong nội bộ Ái Đạt. Nếu kẻ đó là Trần Tranh, dựa vào thủ đoạn thường thấy của anh ta, nhiều khả năng anh ta sẽ kích động người khác gây chuyện. Cô phải đặc biệt cẩn thận, đề phòng bất trắc.

Tiếp đó, bất kể đối phương có mục đích gì, chuyện này cũng chỉ là vu vơ không căn cứ, mang tính chất vu oan giá họa. Có Lâm Mạc Thần và Lệ Trí Thành ở bên cạnh, chắc chắn bọn họ sẽ nhanh chóng giải quyết, xử lý ổn thỏa dư luận. Vì vậy, cô không cần lo lắng.

Sau khi tự an ủi bản thân, Lâm Thiển gọi điện nhờ thư ký đặt vé máy bay. Tiếp theo, cô gọi cho Cao Lãng, bảo anh ta bí mật dẫn mấy bảo vệ đến sân bay đón cô. Thu xếp xong xuôi, Lâm Thiển mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy tự nhủ chẳng có gì đáng sợ, nhưng dấu sao chuyến đi của cô cũng là kiểu biết rõ trên núi có hổ vẫn còn mò lên.

Lệ Trí Thành về đến sân bay thành phố Lâm lúc hoàng hôn buông xuống.

Khi xe ô tô lên đường cao tốc, anh mở điện thoại, phát hiện có ba cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn của Lâm Thiển.

“Bố anh bảo em hôm nay về thành phố Lâm gặp ông nên em sẽ bay về.”

Lệ Trí Thành lập tức gọi điện nhưng Lâm Thiển tắt máy.

Trầm mặc vài giây, anh dặn dò Tưởng Viên: “Cậu ở lại đón Lâm Thiển, tôi đi bệnh viện trước.”

Tại sao Lệ Trí Thành lại quyết định đi bệnh viện trước?

Một mặt, anh lo cho sức khỏe của bố. Mặt khác, anh muốn giải quyết vấn đề cấp bách hiện thời ở chỗ bố trước khi Lâm Thiển đến nơi.

Anh không muốn cô phải đối mặt với sự nghi ngờ chất vấn của bố anh, cũng không muốn cô trần tình để lấy lại sự trong sạch.

Lúc Lệ Trí Thành về tới bệnh viện, trời đã tối hẳn. Anh đẩy cửa phòng bệnh đi vào, liền nhìn thấy ông Từ Dung nằm trên giường. Ông gầy hơn lúc trước khi anh đi Mỹ, sắc mặt rất kém, đôi mắt vốn tinh anh sắc sảo ngày nào giờ hơi lơ đãng.

Lệ Trí Thành chau mày, ngồi xuống bên giường bệnh.

“Chẳng phải bố nói với con, tình trạng ổn định rồi hay sao?” Anh hỏi nhỏ, đồng thời nắm tay ông.

“Tại bố bị Trùng Yến làm cho tức chết.” Ông Từ Dung cất giọng khàn khàn: “Chị dâu anh là phụ nữ, muốn bán cổ phần bố cũng có thể hiểu. Nhưng tại sao Trùng Yến lại làm vậy?”

Từ Trường Yến là con trai út của ông, cũng là con riêng ra đời sau khi ông và mẹ Lệ Trí Thành ly hôn.

“Không ảnh hưởng đến đại cuộc”. Anh lên tiếng: “Bố không cần tức giận.”

Về điểm này, ông Từ Dung không tán thành. Có câu “bệnh đến như núi đổ”, ông cũng già rồi nên có sự cố chấp của mình.

“Ái Đạt cũ, bây giờ các anh gọi là Ái Đạt cũ...” Ông Từ Dung chậm rãi mở miệng: “Nhưng đó là tâm huyết của cả đời bố.” Ông nhướn mắt nhìn con trai: “Anh sẽ lấy về cho bố chứ?”

“Vâng ạ.”

Ông Từ Dung gật đầu.

Một lúc sau, ông lại hỏi: “Anh trai của Lâm Thiển là người đứng đầu vụ thu mua này đúng không?”

Thần sắc Lệ Trí Thành không thay đổi: “Đúng ạ, nhưng anh ấy cũng chỉ làm theo sự sắp xếp của công ty mà thôi. Hơn nữa, anh ấy đã né tránh, không động đến Ái Đạt. Thời gian qua, Lâm Thiển đi Minh Đức làm việc nên chẳng ảnh hưởng gì cả.”

Chỉ hai ba câu, Lệ Trí Thành đã giải thích rõ ngọn ngành.

Ông Từ Dung lặng lẽ nhìn con trai.

“Anh giấu bố chuyện này, bởi vì biết trong lòng bố sẽ không thoải mái?” Ông hỏi: “Dù thế nào, Lâm Thiển cũng là con dâu tương lai của bố, anh trai nó lại là người đang thôn tính cả ngành túi xách của Trung Quốc. Anh xác định thằng đó không phải lợi dụng em gái của mình để đạt được mục đích?”

Lệ Trí Thành từ tốn trả lời: “Anh ấy không thôn tính nổi, cũng chẳng thể lợi dụng con.”

Hai bố con im lặng một lúc, ông Từ Dung hỏi: “Anh nhất định cưới Lâm Thiển sao? Trong lòng anh đã cân nhắc kỹ chưa? Từ góc độ của bố, bố cho rằng con bé đó không thích hợp với anh.”

“Khỏi cần cân nhắc, con nhất định cưới cô ấy.”

Ông Từ Dung không nói thêm điều gì. Một lúc sau, ông lại lên tiếng: “Đã có người thông báo với bố chuyện đó, chắc chắn sẽ lôi ra dư luận. Thời gian này, anh hãy bảo vệ Lâm Thiển khỏi thị phi, tốt nhất tránh tầm mắt của mọi người, đợi sự việc kết thúc mới kết hôn. Những chuyện như vậy, anh không được để người phụ nữ đứng mũi chịu sào.”

“Con hiểu.”

Lệ Trí Thành nhìn đồng hồ, đứng dậy ra về. Đi đến cửa, anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nói: “Bố không cần phải lo lắng. Bất cứ chuyện gì cũng là kẻ mạnh mới có quyền phát ngôn. Một khi con đánh đuổi DG khỏi thị trường Trung Quốc, còn ai dám nói nửa lời?”

Ngữ khí của anh bộc lộ sự mạnh mẽ và quyết tâm của người trẻ tuổi, ông Từ Dung mỉm cười gật đầu.

Lệ Trí Thành đẩy cửa đi ra ngoài.

Hành lang vô cùng yên tĩnh, ánh đèn dìu dịu. Vừa ngẩng đầu, anh liền nhìn thấy Lâm Thiển ngồi ở chiếc ghế dài bên cửa ra vào.

Lệ Trí Thành hơi biến sắc. Lâm Thiển đứng dậy, nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp.

Phòng bệnh nằm ở trong cùng hành lang, xung quanh hết sức tĩnh mịch. Vì vậy khi đến cửa, Lâm Thiển vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của hai bố con Lệ Trí Thành.

Lúc này, nhìn thấy Lệ Trí Thành đẩy cửa đi ra ngoài, trong lòng cô rất mềm mại. Nhưng sự mềm mại đó tựa hồ lại có một hòn đá nhỏ rơi vào, khiến cô cảm thấy không dễ chịu.

Đó là bởi vì hai câu nói của ông Từ Dung:

“Anh nhất định cưới Lâm Thiển sao?”

“Từ góc độ của bố, bố cho rằng con bé đó không thích hợp với anh.”

Lệ Trí Thành lặng lẽ nhìn Lâm Thiển.

Vừa xuống máy bay, anh đã vội tới đây ngay. Có lẽ do chuyến bay đường dài, quần áo của anh màu sắc hơi nhàu, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi. Nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn thâm trầm và ngời sáng, tựa hồ có thể hiểu rõ tâm trạng rối bời của cô lúc này.

Lệ Trí Thành cầm tay Lâm Thiển: “Em đến từ lúc nào vậy?”

Lâm Thiển thật thà trả lời: “Một lúc rồi.”

Lệ Trí Thành gật đầu.

“Em vào thăm bố anh.” Cô nói.

Lệ Trí Thành không buông tay, quay đầu dõi qua ô cửa kính nhỏ trên cửa phòng bệnh. Lúc này, ông Từ Dung nhắm mắt, dường như đã chìm vào giấc ngủ. Anh lên tiếng: “Bố vừa uống thuốc, lại nói chuyện với anh khá lâu. Bây giờ chắc bố mệt rồi, ngày mai chúng ta vào thăm bố.”

“Vâng.”

Bình thường khi gặp nhau, hai người luôn vui vẻ và tình cảm. Nhưng vào thời khắc này, Lâm Thiển hết sức yên tĩnh, môi hơi mím chặt. Lệ Trí Thành cũng không nói điều gì, cầm tay cô đi ra ngoài.

Ngoài trời đã tối đen, hành lang bật đèn sáng trưng. Đây là khu phòng bệnh đặc biệt nên rất vắng vẻ, chỉ có ngọn đèn sáng trắng trên đỉnh đầu chiếu xuống người bọn họ, tạo thành hình bóng bất định dưới chân.

Lâm Thiển liếc qua Lệ Trí Thành, có chút ngẩn ngơ. Cô thật sự hy vọng, hai người có thể nắm tay nhau đi đến hết con đường.

“Em ám ức lắm phải không?”

Lệ Trí Thành đột nhiên dừng bước, quay sang Lâm Thiển. Ở giây tiếp theo, anh ôm eo cô, cúi đầu lặng lẽ nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh, mạnh mẽ nhưng cũng dịu dàng.

Lâm Thiển ôm cổ anh.

“Ừm.” Cô nói khẽ: “Hơi hơi. Nhưng so với việc người nào đó gặp “núi đao biển lửa” ở chỗ anh trai em, chút ám ức này chẳng là gì cả.”

Khóe mắt Lệ Trí Thành thấp thoáng ý cười.

Thật ra Lâm Thiển không hề oán trách ông Từ Dung. Ngược lại, cô hiểu những suy nghĩ của ông, từ góc độ một người cha và một thương nhân. Hơn nữa, sau khi Lệ Trí Thành tỏ rõ thái độ, ông cũng lập tức chấp nhận cô.

Nhưng Lâm Thiển vẫn hơi tủi thân, bởi vì cô và anh trai rất thẳng thắn vô tư, là những người đáng tin cậy nhưng lại bị hiểu nhầm. Hơn nữa, ở hoàn cảnh này, cô lại không thể chứng minh sự trong sạch của bản thân, càng không thể chứng minh mình là “người phụ nữ thích hợp với Lệ Trí Thành”. Đây là do hoàn cảnh khách quan tạo thành, bởi vì thân phận và vị trí của cô và Lâm Mạc Thần là điều không thể thay đổi.

“Một người phụ nữ như thế nào mới thích hợp với anh?” Lâm Thiển đột nhiên lên tiếng.

Biết câu hỏi này là hơi kỳ cục nhưng cô vẫn thốt ra miệng.

Lệ Trí Thành chỉ yên lặng nhìn cô. Sau đó, anh cúi xuống hôn cô. Tầm mắt Lâm Thiển hoàn toàn bị anh che khuất, toàn thân cũng bị anh ôm chặt. Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, Lâm Thiển chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai: “Có cần anh moi tìm ra cho em không?”

Lâm Thiển không nhịn được cười.

Đúng là vừa rồi Lệ Trí Thành tỏ thái độ rất kiên quyết và cứng rắn trước mặt bố anh.

“Khỏi cần cân nhắc, con nhất định cưới cô ấy.”

“Một khi con đánh đuổi DG khỏi thị trường Trung Quốc, còn ai dám nói nửa lời?”

Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn anh.

Nếu tình yêu là một loại tín ngưỡng, vậy thì tín ngưỡng của cô chính là người đàn ông này. Còn anh đã dùng phương thức quyết đoán vốn có của mình để bảo vệ tình yêu của cả hai người.

“Em yêu anh.” Cô thì thầm.

Lệ Trí Thành lại một lần nữa cúi xuống ngậm môi cô.

Hai người cách xa một thời gian, cộng thêm nỗi nhớ nhung trước đó nên nụ hôn này vô cùng mãnh liệt. Ở góc hành lang vắng vẻ, Lệ Trí Thành khóa Lâm Thiển trong vòng tay của mình, hôn lên môi, mắt, mũi, tai cô. Cả hai nhất thời quên cả thời gian, trong mắt, trong lòng họ chỉ có hình bóng đối phương.

Cao Lãng và Tưởng Viên vừa đi lên tầng bốn liền nhìn thấy Tổng giám đốc đang ôm hôn một cô gái ở góc tường. Cô gái đó đương nhiên là Lâm Thiển.

Lệ tổng ở thời khắc này hoàn toàn khác ngày thường. Có lẽ cũng chỉ ở trước mặt Lâm Thiển, Lệ tổng mới để lộ vẻ tùy ý như vậy.

Cao Lãng và Tưởng Viên đều dừng bước. Tưởng Viên không lấy làm lạ, Cao Lãng xấu hổ, lập tức quay đầu sang một bên.

“Khụ...” Tưởng Viên ho khan một tiếng.

Lệ Trí Thành ở phía đối diện liền ngẩng đầu, đồng thời rời khỏi môi Lâm Thiển, nhưng vẫn ôm eo cô. Có lẽ do nụ hôn quá cuồng nhiệt, gương mặt anh hơi hồng lên. Anh quay người về phía bọn họ. Lâm Thiển bị bắt quả tang tại trận, thẹn thùng cúi thấp đầu, không nhìn hai người đàn ông.

“Tổng giám đốc.” Tưởng Viên cất giọng bình thản: “Cổng trước xuất hiện một số phóng viên và một số người không rõ thân phận, hình như đến để gây chuyện.” Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: “Bọn họ cầm băng rôn biểu ngữ, nói Ái Đạt chúng ta câu kết với công ty nước ngoài, bán đứng thương hiệu dân tộc.”

Thần sắc Lệ Trí Thành không thay đổi, trong khi Lâm Thiển giật mình. Biến cố đến nhanh hơn cô tưởng.

40. Chương 40

Đêm mỗi lúc mỗi khuya, cả thành phố lấp lánh ánh đèn như bàn cờ phức tạp trải dài, không thấy tận cùng. Lâm Thiển và Lệ Trí Thành đứng ở hành lang tĩnh mịch của khu nhà điều trị, dõi mắt xuống đám đông bên dưới.

Bọn họ có vẻ đứng ngồi không yên, bộ dạng hết sức hưng phấn. Các phóng viên tay cầm camera hoặc máy ảnh đi đi lại lại. Chỉ cần có người rời khỏi tòa nhà này, lập tức thu hút sự chú ý của bọn họ.

Đằng sau đám phóng viên là mười mấy người đàn ông mặc đồng phục xanh công nhân. Do trời tối nên không rõ diện mạo của bọn họ, nhưng biểu ngữ trong tay họ rất nổi bật:

“Ngăn chặn việc thu mua của nước ngoài.”

“Lãnh đạo cao cấp của Ái Đạt câu kết nước ngoài, bán đứng thương hiệu dân tộc.”

Bọn họ đồng thời hô to khẩu hiệu phản đối. Giống như đã tập luyện từ trước, âm thanh đồng loạt vang vang:

“Bảo vệ thương hiệu dân tộc!”

“Không cho người nước ngoài mua cổ phần của Ái Đạt cũ.”

“Đuổi gián điệp của nước ngoài ra khỏi Ái Đạt.”

Nghe đến năm từ “gián điệp của nước ngoài”, Lâm Thiển liền chau mày.

Rõ ràng bọn họ ám chỉ cô.

Mặc dù đã tối muộn nhưng cổng bệnh viện vẫn đông người qua lại, vì vậy đám đông này nhanh chóng thu hút sự chú ý của người qua đường. Phóng viên cũng nhân cơ hội, chụp ảnh nhóm biểu tình lia lịa. Người tụ tập mỗi lúc một đông, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Lệ Trí Thành một tay khoác vai Lâm Thiển, một tay chống lên thành cửa sổ. Sắc mặt anh vẫn rất điềm tĩnh.

“Em cho rằng ai đứng sau vụ này?” Anh hỏi.

Lâm Thiển hừ một tiếng khinh miệt: “Trần Tranh chứ còn ai vào đây nữa? Thủ đoạn hạ lưu như vậy, ngoài anh ta ra còn ai?”

Đây cũng là đáp án trong đầu Lệ Trí Thành. Khóe mắt anh vụt qua một tia sắc lạnh.

Lâm Thiển lắc đầu: “Thật ra Trần Tranh không phải là loại người gốc gác. Hồi còn làm việc ở Tư Mỹ Kỳ, em cảm thấy anh ta tương đối có đầu óc, quản lý công ty cũng không đến nỗi nào. Nhưng con người anh ta... quá cố chấp. Anh ta quá coi trọng tư lợi, hơn nữa thường bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích, vì vậy mới hay làm những chuyện ngu ngốc. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, con người này thật ra vừa đáng thương vừa đáng giận. Bởi vì từ đầu đến cuối, anh ta không nhìn nhận rõ vấn đề.”

Nói xong, cô quay sang Lệ Trí Thành.

Có lẽ do mấy ngày qua, đặc biệt là hôm nay, tâm trạng của Lâm Thiển sa sút nên khi chứng kiến màn kịch đồng thời là sự tấn công ác ý của Trần Tranh, trong lòng cô mới nảy sinh cảm thán.

Cô cảm thán con người Trần Tranh, cũng tựa như cảm thán nhiều chuyện khác, mà bản thân không thể nói rõ.

Lệ Trí Thành chỉ im lặng nhìn Lâm Thiển. Sắc mặt anh vô cùng trầm tĩnh, ánh mắt thâm sâu khó đoán.

Sau đó, anh giơ tay nâng cằm cô, nói nhỏ: “Em nói không sai, nhưng đây cũng là sự vùng vẫy cuối cùng của anh ta.”

Ngữ khí của anh tựa hồ thoát ra khí lạnh, khiến Lâm Thiển bất giác rùng mình.

DG và công ty đầu tư tìm mọi cách thu mua cổ phần, khiến ông Từ Dung đổ bệnh nhập viện. Bây giờ Trần Tranh lại dùng cô để công kích anh và Ái Đạt.

Lệ Trí Thành sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Chắc Trần Tranh đã quên mất, anh là người tàn nhẫn đến mức nào?

Hiện tại, kế hoạch liên hoàn do anh sắp xếp đã đầu vào đấy, cuộc phản kích sẽ bắt đầu vào mấy tháng sau. Đến lúc đó, Trần Tranh sẽ chỉ còn con đường “chết”.

Lâm Thiển lại dõi mắt xuống đám đông bên dưới. Không biết bây giờ Trần Tranh đang trốn ở góc nào? Chắc anh ta rất đặc ý khi chứng kiến cảnh tượng này?

Nhưng nhiều khả năng lần sau gặp lại, cô chỉ còn ánh mắt thương hại dành cho anh ta.

“Tiết Minh Đào tới rồi.” Tưởng Viên đi đến, gạt đầu với Lệ Trí Thành.

Lâm Thiển thuận theo ánh mắt hai người đàn ông, quả nhiên nhìn thấy mấy chiếc xe buýt lớn đỗ ở ngoài cổng bệnh viện. Sau đó, Tiết Minh Đào dẫn theo mấy cán bộ và nhân viên của Ái Đạt xuống xe. Bọn họ bắt đầu duy trì trật tự ở hiện trường, đồng thời ngăn phóng viên và đám người biểu tình ở bên ngoài.

Tình trạng này thật ra hơi khó xử. Lệ Trí Thành không thể báo cảnh sát, bởi nếu cảnh sát can thiệp, chắc chắn ngày mai sẽ lên trang nhất, chuyện nhỏ hóa thành chuyện lớn.

Nhưng cũng không thể mặc kệ đám người gây rối, bởi họ chặn ngoài bệnh viện, không biết bao giờ mới rời đi. Việc nghỉ ngơi tĩnh dưỡng của ông Từ Dung sẽ bị ảnh hưởng.

Bây giờ chỉ có thể dùng thủ đoạn “lấy thịt đè người” để trấn áp bọn họ. Cũng may Tiết Minh Đào dẫn theo nhiều người, bao vây đám gây chuyện trong giây lát.

Từ trước đến nay, Tiết Minh Đào luôn là người làm việc thận trọng. Tuy không nghe thấy bọn họ nói gì nhưng Lâm Thiển có thể đoán ra, Tiết Minh Đào và mấy cán bộ đang trình bày với phóng viên, có lẽ giải thích đám người gây chuyện không phải nhân viên của Ái Đạt. Người anh ta dẫn đến cũng khá thú vị. Một bộ phận thanh niên cường tráng đứng ở vòng ngoài, bên trong đều là người có tuổi hoặc nhân viên nữ. Như vậy, bọn họ trở thành thế yếu trước đám người gây chuyện kia. Nếu đối phương động thủ, tin tức của ngày mai sẽ trở thành, lưu manh còn đồ đánh đập nhân viên của Ái Đạt. Tất nhiên, đám thanh niên trai tráng cũng không dễ những người già nua, yếu ớt bị ức hiếp thật sự.

Không thể không thừa nhận, Tiết Minh Đào tương đối thâm hiểm. Anh ta thừa sức đối phó với kẻ tiểu nhân như Trần Tranh.

Chiều này quả nhiên hiệu nghiệm, hiện trường không xảy ra xung đột, đám đông biểu tình cũng có người ra về. Mấy phóng viên đều vây quanh Tiết Minh Đào, nghe anh ta giải đáp thắc mắc.

Thấy tình hình bớt căng thẳng, Tưởng Viên cúp điện thoại, quay sang Lê Trí Thành và Lâm Thiển: “Ô tô đã đến cổng phụ rồi.”

Lê Trí Thành gật đầu, cởi áo comple khoác lên người Lâm Thiển, sau đó ôm vai cô: “Chúng ta đi thôi!”

Lâm Thiển không lên tiếng. Bây giờ đúng là chuyện lớn đã hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Tuy nhiên...

Cô quan sát đám đông bên dưới, lại ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời tối đen. Dù Lê Trí Thành không nói rõ, nhưng tất cả mọi người, gồm cô và anh, Tưởng Viên, Tiết Minh Đào, Trần Tranh... đều biết rõ, mối quan hệ giữa cô và Lâm Mạc Thần đã ảnh hưởng đến cục diện đối kháng giữa các doanh nghiệp trong và ngoài nước.

Anh trai vị hôn thê của CEO tập đoàn Ái Đạt Lê Trí Thành chính là giám đốc đầu tư số một, người chỉ đạo vụ thu mua các doanh nghiệp trong nước. Bất kể ai biết sự thật này, trong lòng đều không thoải mái.

Có phải Ái Đạt đã câu kết với DG? Lâm Thiển có phải là gián điệp hay không? Lâm Thiển vốn không thể giải thích tường tận những băn khoăn này. Nhất là người bên ngoài không nắm rõ kế hoạch tiếp theo của Lê Trí Thành, chỉ thấy bây giờ các doanh nghiệp trong nước bị DG đè bẹp. Tình trạng này càng khiến dư luận hoang mang, ngờ vực. Trong khi đó, cuộc phản công của Lê Trí Thành cần thêm một khoảng thời gian chuẩn bị, chắc chắn anh sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Lâm Thiển cắn môi, thu hồi tầm mắt, cùng Lê Trí Thành đi xuống dưới.

Cổng phụ trách cổng chính không xa, nhưng bởi vì vị trí khuất nẻo, đèn tối mờ mờ nên khi xe ô tô lặng lẽ đến nơi, cũng không thu hút sự chú ý của đám đông ngoài cổng chính.

Tưởng Viên tiến lên trước mở cửa cho bọn họ.

Lâm Thiển khoác áo comple của Lê Trí Thành. Trên áo vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, khiến cô đặc biệt cảm thấy ấm áp và yên lòng. Lê Trí Thành gần như ôm cả người cô vào lòng. Lâm Thiển ngẩng đầu, liếc nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của anh ở cự ly gần.

Trong lòng Lâm Thiển đột nhiên dâng trào sự cảm động khó nói thành lời. Có lẽ do buổi đêm lạnh lẽo, xung quanh lại ồn ào huyên náo, trong khi vòng tay của anh quá ấm áp và mạnh mẽ, khiến cô cảm động và yên lòng.

“Không sao đâu.” Lâm Thiển nắm bắt, giống như an ủi anh.

Lê Trí Thành nhìn cô, khóe mắt thấp thoáng ý cười.

Lâm Thiển lập tức đọc hiểu ánh mắt của anh. Bởi vì vào thời khắc này, cô còn an ủi anh, làm anh cảm thấy thú vị.

Lâm Thiển cũng không nhìn được cười, liếc anh một cái với hàm ý: Anh không bận tâm đến bọn họ, em cũng thế.

Chỉ một đoạn đường ngắn, chỉ trao đổi qua ánh mắt, hai người đã hiểu tâm ý của đối phương.

Lệ Trí Thành và Lâm Thiển nhanh chóng đi đến bên xe ô tô.

Đúng lúc này, Lâm Thiển đột nhiên ngăn người. Bởi vì cô chợt phát hiện ra mấy người quen trong đám đông gây rối.

Đó là nhân viên lâu năm của Ái Đạt. Trước kia Lâm Thiển vì công việc cũng từng tiếp xúc với bọn họ. Cô tin bản thân để lại ấn tượng tốt cho họ, cũng khiến họ nhìn thấy năng lực và sự cố gắng của mình.

Vậy mà bây giờ, họ đứng cùng hàng ngũ với những kẻ lưu manh, giơ cao biểu ngữ phản đối. Dù người của Tiết Minh Đào ra sức thuyết phục nhưng họ vẫn không chịu rời đi.

Lòng Lâm Thiển nặng trĩu, không biết là mùi vị cảm xúc gì.

Còn chưa kịp lên ô tô, cô chợt nhìn thấy một thứ gì đó màu trắng bay đến. Thứ màu trắng đập trúng mặt Lâm Thiển, làm sống mũi và mắt cô đau buốt. Một chất dịch dính dính chảy trên mặt, pha lẫn mùi tanh.

Là trứng gà, có người nấp trong bóng tối ném trứng gà vào người cô.

Tầm mắt Lâm Thiển mờ mịt, trên mặt vô cùng khó chịu. Lệ Trí Thành nắm chặt cánh tay cô, Tưởng Viên và Cao Lăng ở gần đó quay sang hỏi: “Không sao đấy chứ?”

Lâm Thiển đáp: “Không sao”, đồng thời lau mặt. Nhưng bên cạnh có một bàn tay còn nhanh hơn, nhẹ nhàng lau đi lòng trứng và vỏ trứng vỡ dính trên mặt cô.

Sau đó, giọng nói có phần tức giận của Lệ Trí Thành ở trên đầu truyền tới: “Chưa thấy vết thương em đã nói không sao rồi? Đứng động đây?”

Lâm Thiển lập tức đứng tim. Dù tầm nhìn mờ hồ, cô vẫn thấy gương mặt của Lệ Trí Thành. Thần sắc của anh nghiêm nghị, đôi mắt đen sắc bén bức người.

Ánh mắt của anh khiến trái tim Lâm Thiển như bị bóp nghẹt. Đầu óc vốn trống rỗng của cô đột nhiên xuất hiện cảm giác khó chịu.

Đúng lúc này, vô số tiếng bụp bụp vang lên, cũng không biết trứng gà đập trúng vào đâu. Lệ Trí Thành phản ứng nhanh như chớp, đẩy Lâm Thiển vào xe ô tô rồi quay đầu nói với Cao Lăng: “Mau bắt bọn họ về cho tôi! Một tên cũng đừng để chạy thoát.”

Về mặt anh lúc này vô cùng lạnh lùng.

Xung quanh tối mờ mờ nên không rõ những kẻ đánh lén trốn ở nơi nào. Tuy nhiên, sau câu ra lệnh đầy phần nộ của Lệ Trí Thành, bức tường thấp ở phía đối diện vang lên tiếng bước chân rầm rập. Cao Lăng lập tức dẫn mấy nhân viên bảo vệ đuổi theo đối phương.

Lệ Trí Thành ngồi vào trong xe ô tô, đóng sập cửa. Anh quay sang Lâm Thiển.

Mặt Lâm Thiển không còn đau nữa, cô dùng giấy ăn lau thử cũng không có vết máu. Thế là cô nói nhỏ: “Không sao, em không bị thương.”

Lệ Trí Thành gạt đầu, giơ tay kéo cô vào lòng. Lòng bàn tay anh rịn mồ hôi, hơi ấm nóng và ướt ướt. Lâm Thiển tựa vào ngực anh, lặng lẽ lắng nghe nhịp đập thình thịch của người đàn ông này.

Xe ô tô nhanh chóng đi vòng qua đám đông hỗn loạn ở phía trước, rời khỏi bệnh viện.

Lúc nhận được tin Lâm Thiển bị tấn công, Lâm Mạc Thần đang ngồi trong phòng làm việc của mình, xem tin tức về thị trường chứng khoán bên Mỹ.

Khi cúp điện thoại, sắc mặt anh sa sầm. Trầm mặc vài giây, anh không lập tức có phản ứng khác mà mở trang web, tìm kiếm tin tức có liên quan.

Quả nhiên, tin tức mới nhất đều là tin về vụ biểu tình tối nay. Có bài báo khẳng định, nhân viên Ái Đạt bất mãn chuyện bị nước ngoài thu mua nên xảy ra xung đột với lãnh đạo cấp cao. Cũng có bài báo suy đoán là cơn đờ gây chuyện.

Tất nhiên, thông tin “nữ nhân viên quản lý của Ái Đạt” và “lãnh đạo công ty đầu tư MK” là anh em ruột trở thành tiêu điểm bàn luận của giới truyền thông.

Thậm chí, có nhiều diễn đàn xuất hiện các bài viết ác ý, với những lời lẽ kinh khủng. Bọn họ tung tin, một nữ nhân viên quản lý cấp cao của Ái Đạt chính là nội gián của công ty đầu tư MK và tập đoàn DG. Cô gái này quyến rũ lãnh đạo cấp cao của Ái Đạt, leo lên chức vụ quan trọng bằng “quy tắc ngầm”, sau đó thúc đẩy vụ thu mua cổ phần.

Lâm Mạc Thần tắt máy tính, đứng dậy, sắc mặt u ám như mây đen bao phủ. Anh đẩy cửa đi ra ngoài, cô thư ký vội đứng lên: “Jason, có chuyện gì vậy?”

Lâm Mạc Thần xua tay, đi thẳng đến phòng hội nghị cách đó không xa. Nhóm phụ trách thu mua Ái Đạt đang có cuộc họp ở đó.

Anh gõ cửa, không đợi người bên trong nói “Come in”, đã đẩy cửa đi vào.

Tất cả mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Lâm Mạc Thần lạnh mặt với các đồng nghiệp của mình. Sau đó, anh đưa di động cho bọn họ, màn hình hiển thị tin tức liên quan đến Lâm Thiển.

“Chuyện này là thế nào?” Lâm Mạc Thần cất giọng lạnh lùng: “Tôi đã nói không được lời em gái tôi vào cuộc. Lúc ký hợp đồng với DG, hai bên cũng đã thỏa thuận né tránh quan hệ cá nhân. Bây giờ ai có thể giải thích với tôi ngọn nguồn.”

Đứng đầu nhóm thu mua là một người Hồng Kông. Anh ta liếc các đồng nghiệp, im lặng vài giây rồi đứng dậy: “Jason, vụ này không phải do chúng tôi làm. Đây là chủ ý của Charles và Trần Tranh của DG Trung Quốc. Chúng tôi chỉ là kẻ bàng quan.”

Lâm Mạc Thần chau mày nhìn anh ta, không lên tiếng.

Trưởng nhóm người Hồng Kông tiếp tục mở miệng: “Jason, theo tôi được biết, vụ này đã được nhiều người ngầm chấp thuận, cũng không chỉ một hai người tham gia. Ngoài DG Trung Quốc còn có cả cổ đông đã bán cổ phần cho chúng ta của Ái Đạt và một số đối tượng trong ngành túi xách Trung Quốc muốn bán thương hiệu cho DG... Jason, người Trung Quốc thật sự không đoàn kết. Lệ Trí Thành nói chung và em gái anh nói riêng có rất nhiều kẻ thù.

Bởi vì thân phận của anh nên chúng tôi không nhúng tay vào. Nhưng việc thu mua Ái Đạt rất không thuận lợi nên chúng tôi đành ngầm đồng ý. Chúng tôi cũng không thể thông báo trước với anh. Tôi cho rằng, chúng tôi chẳng làm gì sai trái, hy vọng anh có thể công tư phân minh...”

Lúc nhận được điện thoại của anh trai, Lâm Thiển đang ngồi trong phòng khách sạn, dùng khăn mặt lau mái tóc ướt rượt của mình.

Cô vừa mới tắm xong. Đây là một khách sạn nằm ở ngoại ô phía bắc thành phố, cách tập đoàn Ái Đạt rất xa. Vừa rồi tài xế đã đưa cô và Lệ Trí Thành đến đây.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Thiển tự giễu bản thân: Không ngờ mình cũng có ngày có nhà mà không thể về. Bởi vì giới truyền thông bám theo gấu gao, cũng là để đề phòng kẻ phá rối nên hai người tạm thời không thể quay về ngôi biệt thự của Lệ Trí Thành cũng như căn hộ thuê của cô.

Cô không biết tình hình này còn kéo dài bao lâu.

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, khu vực ngoại ô vô cùng tĩnh mịch, xung quanh như chìm vào giấc ngủ say, chỉ còn lại vài ngọn đèn thừa thớt.

Giọng nói của Lê Trí Thành, Tiết Minh Đào và Tưởng Viên từ phòng khách ở bên ngoài truyền qua cánh cửa khép hờ:

“Chúng tôi giải bọn họ đến Cục cảnh sát rồi, tôi đã thông báo với Cục phó Triệu.”

“Tôi đã giải quyết đám phóng viên.”

“Sáng sớm ngày mai triệu tập cuộc họp cấp giám đốc các bộ phận trở lên.”

...

Giọng của Lê Trí Thành vẫn trầm thấp như thường lệ. Nhưng bởi vì vừa rồi anh mới tức giận nên Lâm Thiển càng thấy đáng sợ.

Lâm Thiển đi tới khép chặt cửa rồi mới nói với Lâm Mạc Thần ở đầu kia điện thoại: “Em không sao, vừa cùng Lê Trí Thành đến khách sạn. Tấn công ư? Đâu có, chỉ là xuất hiện mấy người gây rối nhưng đã bị ngăn chặn kịp thời. Bọn em nhân cơ hội ngồi xe đi mất... Làm sao họ có thể tấn công em?”

Đối với anh trai, Lâm Thiển vẫn chỉ báo tin lành không báo tin xấu như thường lệ. Vì vậy, cô không nhắc một chữ đến vụ bị ném trứng gà.

Nhưng lần này, cô không thể che giấu Lâm Mạc Thần, bởi anh cất giọng lạnh nhạt: “Còn giấu anh nữa, anh đã nhìn thấy ảnh em bị ném trứng gà.”

Lâm Thiển không rõ anh trai lấy ảnh ở đâu ra. Nhưng cô biết Lâm Thiển vốn thần thông quảng đại nên không truy vấn, mà cất giọng hơi âm ức: “Vâng, em bị ném trứng một quả, trong khi lưng Lê Trí Thành bị trúng bốn năm quả. Em không bị thương, chỉ hơi đau một chút.” Ngừng một lát, cô thở dài: “Nhưng vết thương tâm hồn còn lớn hơn nỗi đau thân thể.”

Câu nói của cô nửa thật nửa giả, Lâm Mạc Thần trầm mặc mấy giây.

“Em đang ở đâu? Anh sẽ qua bên đó.”

Lâm Thiển ngập ngừng: “Không hay lắm, bây giờ đang là lúc căng thẳng.”

Một khi Lâm Mạc Thần đã tức giận, không gì có thể ngăn được anh. Không giống Lê Trí Thành, từ anh tỏa ra tà khí khiến người khác khiếp sợ.

Anh cười nhạt một tiếng: “Địa chỉ?”

Lâm Thiển lập tức báo địa chỉ khách sạn và số phòng cơ anh trai. Đầu kia liền vang lên tiếng tút tút, báo hiệu anh đã cúp máy.

Lâm Thiển khóc dở mếu dở. Đến thì đến, cây ngay không sợ chết đứng. Hơn nữa dù sao cũng là anh trai cô, chắc chắn Lâm Mạc Thần sẽ không để hai anh em chịu thiệt.

Ôm ý nghĩ như vậy, Lâm Thiển ném điện thoại sang một bên, nằm xuống giường nghỉ ngơi. Lạ thật đấy, rõ ràng chỉ bị ném trứng vào mặt, tại sao toàn thân và tinh thần của cô lại mệt mỏi như vậy?

Lâm Thiển đảo mắt một vòng, dừng lại ở chiếc áo sơ mi bỏ trên bàn. Đây là áo Lê Trí Thành vừa thay ra. Lúc ở bệnh viện, cô chỉ nghe thấy tiếng đập bụp bụp. Lên ô tô, cô mới phát hiện, cánh tay, sau lưng Lê Trí Thành dính đầy lòng đỏ trứng gà.

Không hiểu tại sao, khi chứng kiến cảnh này, Lâm Thiển còn thấy âm ức và phẫn nộ hơn cả khi cô bị ném trứng. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: Sao bọn họ có thể tấn công anh? Bọn họ không biết anh nỗ lực đến mức nào để bảo vệ thương hiệu dân tộc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Thiển dội lên cảm giác buồn bực quen thuộc. Cô xuống giường, cầm áo sơ mi của Lê Trí Thành đi vào nhà vệ sinh.

Vừa rồi Lê Trí Thành chỉ tẩm qua loa rồi đi bàn công chuyện với mọi người. Lâm Thiển cũng muốn tham dự nhưng hôm nay cô bị tấn công, khiến anh hết sức đau lòng. Vì vậy, anh hôn lên trán cô, nói nhỏ: “Anh đi xử lý, em hãy nghỉ ngơi, ở trong này đừng ra ngoài.”

Bình thường, Lê Trí Thành không ngăn cô tham gia những buổi thảo luận về công việc. Vào thời khắc này, Lâm Thiển cảm nhận một cách rõ ràng khao khát bảo vệ mãnh liệt của anh. Thế là cô mềm lòng, ngoan ngoãn ở lại phòng ngủ.

Lâm Thiển giặt kỹ áo sơ mi của anh. Ngẫm đi nghĩ lại mới thấy, đây là lần đầu tiên cô giặt áo cho anh. Bình thường hai người đều bận rộn, quần áo thường bỏ vào máy hoặc mang ra cửa hàng giặt khô. Lê Trí Thành lại sống trong quân ngũ nhiều năm, có thói quen tự thân vận động, vì vậy thỉnh thoảng anh còn giặt cả quần áo lót cho cô.

Nghĩ đến đây, nội tâm Lâm Thiển tràn ngập tình cảm yêu thương. Lớp vải mềm mại dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của làn da anh, khiến cô rung động. Mình phải đối xử với anh tốt hơn, cô tự nhủ, phải chăm sóc anh nhiều hơn mới được.

Lâm Thiển đang chăm chú giặt áo, cửa nhà vệ sinh đột nhiên mở ra, Lê Trí Thành đi vào.

Lâm Thiển đưa mắt về phía phòng khách, nơi đó vắng lặng như tờ. “Bọn họ đi rồi à?” Cô hỏi.

“Ừ.” Anh đứng bên bồn rửa mặt, ánh mắt dừng lại ở đôi tay cô: “Sao tự đứng lại giặt áo cho anh?”

Lâm Thiển mỉm cười, vò áo rồi vắt khô. Sau đó, cô treo lên mắc rồi mới quay về phòng ngủ. Lê Trí Thành thông thả đi theo cô.

Lâm Thiển phơi áo sơ mi của anh ngoài ban công. Nơi này gió lớn, dường như có thể thổi tan mây đen trong lòng. Cô hơi thần thờ, dõi mắt về phương xa. Lê Trí Thành đột ngột ôm cô từ phía sau, cúi xuống cắn vào cổ cô một cái.

Lâm Thiển nắm tay anh, nói khẽ: “Trí Thành, em vừa nhìn thấy mấy nhân viên kỳ cựu của Ái Đạt trong đám người gây rối.”

Nói xong, cô liền lặng thinh.

Bọn họ đúng là nhân viên lâu năm. Lúc Ái Đạt gặp khó khăn nhất, họ không bỏ công ty mà đi. Nhưng hôm nay, không biết bị ai xúi giục, họ lại đứng vào hàng ngũ biểu tình.

Việc xúi bẩy chỉ là yếu tố bên ngoài, có lẽ bọn họ không hiểu cô. Cũng có khả năng, họ cảm thấy bức bối khi công ty Ái Đạt cứ rơi vào tay DG. Bất kể vì nguyên nhân nào, sự xuất hiện của họ ở phía đối lập vào tối ngày hôm nay cũng khiến Lâm Thiển thật sự thất vọng.

Lê Trí Thành lập tức dừng động tác. Hai tay anh chống vào lan can ở ban công, khóa cô trong lòng. Tư thế này khiến Lâm Thiển cảm thấy vô cùng ấm áp, cô cọ đầu vào cổ anh rồi ngẩng lên nhìn anh.

Lê Trí Thành cúi xuống nói với cô: “Đâu phải chuyện gì cũng như ý nguyện, chúng ta không hổ thẹn với lương tâm là được.”

Lâm Thiển gật đầu.

Chỉ là... nói thì nói vậy, nhưng trong lòng cô vẫn có chút khó chịu khi bị hiểu nhầm.

Nếu cô không phải là cấp dưới của Lê Trí Thành, cũng không cần dựa vào anh để phát triển sự nghiệp, thì dù cô có là em gái Lâm Mạc Thần đi chăng nữa, những người xung quanh làm gì có cơ hội bàn ra tán vào?

Một ý nghĩ vụt qua đầu óc Lâm Thiển, giống như mở ra một cánh cửa, khiến vô số suy nghĩ ứa vào. Cô không lên tiếng, chỉ lặng lẽ suy tư. Dường như Lê Trí Thành không phát giác, chỉ âm thầm quan sát trán, mũi và sống mũi cô.

Ngoài sống mũi có vết bầm nhàn nhạt, chỗ khác không bị thương. Lê Trí Thành khẽ vuốt ve lên vết bầm. Trái tim Lâm Thiển tan chảy trước động tác dịu dàng của anh.

“Có phải em thấm hại lắm không?” Cô hỏi.

Lê Trí Thành dừng động tác, ôm cô vào lòng, cũng dõi mắt về phía không trung mờ mịt.

“Ừ, rất thấm hại.” Anh cất giọng trầm trầm: “Nhưng người thấm hại hơn là anh, bởi vì em bị thương ở ngay trước mặt anh.”

Lâm Thiển giật mình, ngoảnh đầu ngắm gương mặt yên tĩnh của Lê Trí Thành. Cuối cùng cô cũng không lên tiếng, chỉ đưa tay ôm thắt lưng anh.

Ding dong...

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, Lâm Thiển buông người Lê Trí Thành: “Anh trai em đến.”

Lê Trí Thành kéo tay cô đi về phòng khách. Lâm Thiển nháy mắt: “Anh cứ ở nguyên một chỗ.” Nói xong, cô liền đi mở cửa.

Lâm Mạc Thần mặc áo khoác gió màu đen đứng bên ngoài. Gương mặt anh nghiêm nghị, ngay cả ánh mắt cũng hết sức lạnh lùng.

Anh hết nhìn em gái lại liếc Lê Trí Thành ở đằng sau mới đi vào phòng.

Lâm Mạc Thần cũng không kịp cởi áo khoác ngoài, lập tức kéo Lâm Thiển lại gần, kiểm tra khuôn mặt cô. Sắc mặt anh trở nên khó coi trong giây lát. Tiếp theo, anh cũng vuốt nhẹ vết bầm tím như Lê Trí Thành.

Lâm Thiển an ủi anh trai: “Anh... chuyện nhỏ ấy mà, em không sao đâu.”

Lâm Mạc Thần liếc em gái, thu tay về. Tuy lúc ở văn phòng, anh vô cùng phần nộ, nhưng bây giờ, anh đã hoàn toàn bình tĩnh và tỉnh táo. Anh nhượng mắt ra hiệu cho Lê Trí Thành, hai người đi đến sofa ngồi xuống.

Lần này, Lê Trí Thành không đuổi Lâm Thiển về phòng ngủ. Vì vậy, cô ngồi bên cạnh, khoác tay anh.

Ba người yên lặng một lúc, Lâm Mạc Thần mở miệng trước: “Cậu định giải quyết vụ này thế nào?”

Lê Trí Thành đáp: “Chúng tôi đã tóm được kẻ gây rối, giao cho cảnh sát. Bây giờ...” Anh quay sang Lâm Thiển: “Tôi tạm thời không truy cứu. Sau này chắc chắn tôi sẽ dạy cho kẻ chủ mưu một bài học.”

Lâm Mạc Thần gật đầu. Anh bắt chéo hai chân, đặt tay lên đầu gối: “Bây giờ không phải thời điểm thích hợp để truy cứu, càng bồi sẽ càng đen thêm.” Anh nhìn Lâm Thiển: “Em chịu khổ trước, sau này anh sẽ trả thù cho em.”

Lâm Thiển cảm thấy buồn cười trước thái độ của hai người đàn ông. Làm sao cô có thể vì chuyện nhỏ này mà bất chấp đại cục được. Ngược lại Lê Trí Thành và Lâm Mạc Thần mới là người có phản ứng quá khích. May mà bọn họ vẫn còn lý trí, bây giờ cùng đưa ra kết luận như nhau.

“Tiếp theo, cậu định làm thế nào?” Lâm Mạc Thần hỏi tiếp.

Một câu hỏi rất bình thường, nhưng khiến Lâm Thiển và Lê Trí Thành không khỏi kinh ngạc.

Bởi từ trước đến nay, Lâm Mạc Thần không nhúng tay vào vụ thu mua Ái Đạt, đương nhiên cũng không bao giờ hỏi đến kế hoạch phản thu mua của bọn họ. Anh luôn giữ thái độ trung lập, vậy mà bây giờ đột nhiên nhắc tới vấn đề này.

Lâm Thiển lập tức cướp lời: “Anh định làm gì? Sao anh lại hỏi chuyện đó?”

Lê Trí Thành chỉ im lặng nhìn cô. Nhưng ánh mắt điềm tĩnh sắc bén của anh như thông suốt mọi suy nghĩ của Lâm Mạc Thần.

Quả nhiên, Lâm Mạc Thần nở nụ cười nhàn nhạt: “Lâm Thiển, anh có nguyên tắc của mình, vì vậy trước đây anh mới không thiên vị em. Cùng một đạo lý như vậy, bây giờ có người động đến em gái của anh, em cho rằng anh sẽ khoanh tay đứng nhìn? Sự thách thức đáng nực cười, đúng là tự tìm đường chết.”

Khóe mắt Lê Trí Thành thấp thoáng ý cười, tựa hồ tán thành ý kiến của Lâm Mạc Thần.

“Nhưng...” Lâm Thiển chau mày: “Công việc của anh thì sao?”

Lâm Mạc Thần thản nhiên trả lời: “Chẳng sao cả. Anh đã chuyển giao hồ sơ thu mua Tư Mỹ Kỳ và Tân Bảo Thụy cho đồng nghiệp, sẽ không tiếp tục nữa.”

Lâm Thiển há hốc miệng. Lâm Mạc Thần không để ý đến cô, quay sang trò chuyện với Lê Trí Thành.

“DG sẽ làm mọi cách đẩy Zamon lên vị trí thương hiệu nước ngoài số một của Trung Quốc. Cậu định làm thế nào?”

Lệ Trí Thành đáp: “Leo càng cao, ngã càng đau. Tôi đã cử người đi sâu nghiên cứu, Zamon tuy là nhãn hiệu hàng đầu nước Mỹ, nhưng không đến mức siêu cấp như bọn họ quảng cáo, mức giá cũng chỉ tương đương các nhãn hiệu xa xỉ khác. Ở Trung Quốc và nước ngoài tồn tại cách biệt quá lớn.”

Lâm Mạc Thần hơi chau mày, trầm tư trong giây lát. Sau đó, anh nhếch miệng: “Cậu định đột phá ở chỗ đó?”

“Đúng.” Lệ Trí Thành từ tốn trả lời: “Nhân tố quan trọng nhất cấu thành sản phẩm xa xỉ là giá cả. Giá cả chính là lợi ích của khách hàng, giá cao sẽ tăng thêm danh tiếng của sản phẩm. Nhưng nếu hệ thống giá gây tranh cãi, khách hàng sẽ cảm thấy lợi ích bị tổn hại. Vậy thì danh tiếng của sản phẩm và thương hiệu cũng sẽ sụp đổ.”

Hai người đàn ông tiếp tục trò chuyện. Lâm Thiển đã rời tay khỏi Lệ Trí Thành, ngồi thẳng người ở sofa. Cô quan sát hai gương mặt chăm chú nhìn nhau, nghe giọng nói đều đều như nhau, nhưng tư duy đã bay tới tận phương nào.

Điều đầu tiên cô nghĩ tới là, vấn đề Lâm Mạc Thần gặp phải không đơn giản như anh nói.

Nếu anh nhúng tay vào cuộc chiến giữa các doanh nghiệp trong và ngoài nước thì việc rút khỏi nhóm thu mua chắc chắn không đủ. DG là khách hàng lớn của công ty đầu tư nên nhiều khả năng anh sẽ phải từ chức.

Tất nhiên, Lâm Mạc Thần có công ty riêng, mấy năm nay làm công việc đầu tư tài chính cũng chỉ do hứng thú. Nhưng vì bản thân cô mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh, đây không phải là điều cô mong muốn.

Còn Lệ Trí Thành thì sao?

Ánh mắt Lâm Thiển dừng lại ở gương mặt bình tĩnh và lạnh nhạt của người yêu. Thật ra, anh hoàn toàn không cần cô lo lắng, nhưng cứ nghĩ tới chuyện anh phải đối mặt với sự nghi ngờ chất vấn, cô liền cảm thấy không dễ chịu.

Nhưng suy cho cùng, điều khiến Lâm Thiển khó chịu nhất chính là bản thân cô.

Từ trước đến nay, cô đã lỡ mờ nhận ra một vấn đề. Trong buổi tối hôm nay, vấn đề này đã bộc lộ rõ trước mặt cô, đến mức buộc cô phải nhìn thẳng. Tất nhiên, Lâm Thiển có thể bỏ qua, tiếp tục duy trì tình trạng hiện tại. Hiện trạng cũng không có gì đáng phàn nàn, người yêu và anh trai cô đều tài giỏi và hùng mạnh, cô chỉ cần ở đằng sau bọn họ phát huy tài năng, hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ tình yêu và tình thân. Chỉ như vậy, cô cũng đã hạnh phúc mỹ mãn hơn vô số người.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, Lâm Thiển biết vẫn chưa đủ.

Ý nghĩ đó một khi cắm rễ trong đầu óc, sẽ khơi gợi niềm kiêu hãnh và nhiệt huyết từ trong cốt tủy của cô.

Lâm Thiển nghĩ thầm: Nếu bây giờ bản thân không phụ thuộc vào Lệ Trí Thành, làm gì có chuyện người xung quanh nghi ngờ cô. Như Lệ Trí Thành từng phát biểu, kẻ mạnh mới có quyền phát ngôn. Nếu cô có năng lực tự chứng minh sự trong sạch của mình, người xung quanh liệu có dám bôi nhọ cô nữa đâu? Trần Tranh cũng sẽ không dám coi cô là nhược điểm của Lệ Trí Thành, thách thức hết lần này đến lần khác. Phóng viên cũng không dám phát biểu linh tinh, bởi vì cô đã cho thấy tài năng và phẩm hạnh của mình trước mọi người. Đám nhân viên kỳ cựu của Ái Đạt không còn nghi ngờ cô, bởi vì cô không cần lệ thuộc vào Lệ tổng của bọn họ mới có thể tồn tại.

Ý nghĩ này lặp đi lặp lại trong bộ não Lâm Thiển, trở thành ý chí và khát vọng mãnh liệt. Cô biết mình phải dẫn thân. Cuộc đời có những việc bạn phải đích thân thử nghiệm, không có cách nào kháng cự, cũng không thể coi thường. Đường như bạn đã nhìn thấy cơ hội thay đổi vận mệnh. Một âm thanh luôn lặp đi lặp lại trong nội tâm của bạn: Đó là việc bạn phải làm.

Lâm Thiển lại ngẩng đầu, nhìn hai người đàn ông bên cạnh.

“Tôi sẽ âm thầm xử lý giai đoạn này.” Lệ Trí Thành nói: “Tôi cũng sẽ giải thích với nhân viên trong công ty.”

“Không tồi.” Lâm Mạc Thần nhướn mày: “Có thể để Lâm Thiển chuyển toàn bộ cổ phần của Minh Đức cho cậu, coi như tỏ rõ lập trường.” Anh quay sang em gái: “Lâm Thiển em tạm thời rời khỏi Minh Đức, không làm bất cứ công việc nào liên quan đến Ái Đạt, biến mất khỏi tầm mắt của dư luận.”

Lệ Trí Thành cũng nhìn Lâm Thiển, gật đầu: “Tôi tán thành.”

Thấy em gái vẫn đang ngẩn ngơ, Lâm Mạc Thần cười cười: “Thời gian này để Lệ Trí Thành giấu em trong nhà. Việc ở bên ngoài bọn anh sẽ xử lý. Một thời gian nữa, khi DG bị đánh bại hoàn toàn, nỗi oan của em tự nhiên sẽ được giải. Em cứ yên tâm đi.”

Lệ Trí Thành ôm vai Lâm Thiển. Thấy cô mãi vẫn không lên tiếng, anh hỏi nhỏ: “Được không em?”

Vào thời khắc này, Lâm Mạc Thần và Lệ Trí Thành đều cho rằng, nhất định Lâm Thiển sẽ nhận lời. Bởi vì cô là người thông minh, luôn biết lúc nào nên tiến hay lùi. Gặp việc đại sự, cô đều nghe theo sự sắp xếp của bọn họ.

Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn anh trai rồi quay sang Lệ Trí Thành.

“Không.” Âm thanh dứt khoát vang lên.

Cả Lệ Trí Thành và Lâm Mạc Thần đều kinh ngạc.

Sau đó, khóe mắt Lâm Mạc Thần ẩn hiện ý cười thích thú. Anh tựa vào thành ghế, cầm cốc trà uống một ngụm. Lệ Trí Thành lặng lẽ quan sát người phụ nữ trong lòng, vài giây sau, anh cũng có phản ứng như Lâm Mạc Thần, khóe miệng nhếch lên.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Thiển trình bày suy nghĩ của mình trước hai người đàn ông. Cô hơi ngượng ngùng nhưng cũng rất kiên định: “Chỉ trong chốc lát, các anh đã thu xếp ổn thỏa chuyện sau này và rủi ro có thể gặp phải, cũng sắp xếp đầu vào đầy việc em nên làm gì và đi đâu. Nhưng lần này, sự sắp xếp của các anh chỉ là cách làm an toàn nhất chứ không phải tốt nhất đối với em.”

Lâm Mạc Thần và Lệ Trí Thành hoàn toàn ngẩn người. Lâm Mạc Thần đặt cốc trà xuống bàn, lặp lại lời Lâm Thiển: “Em cho rằng, sự sắp xếp của anh không tốt đối với em?”

Lệ Trí Thành yên lặng quan sát đôi mắt trong veo và vẻ mặt kiên định của Lâm Thiển. Bàn tay anh vẫn đặt trên eo cô, ngón tay cọ nhẹ trên làn da. Anh đã lờ mờ đoán ra suy nghĩ của Lâm Thiển.

Sau đó, anh đột nhiên muốn ôm chặt cô vào lòng, không cho cô rời khỏi tầm kiểm soát và sự bảo vệ của mình.

Lâm Thiển không phát giác ra cơn sóng ngầm dưới đáy mắt của Lệ Trí Thành. Cô mím môi, nói rành rọt từng từ một: “Không, các anh đối xử với em rất tốt. Anh, anh vì em mà từ bỏ công việc hiện tại. Hơn nữa, vụ này cũng sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của anh trong ngành. Lệ Trí Thành...” Cô nở nụ cười bất lực: “Bây giờ ai cũng cho rằng anh bị sắc đẹp mê hoặc, muốn bán thương hiệu của dân tộc.”

Cô đột nhiên đứng dậy, thở một hơi dài.

“Nhưng có những chuyện, em cần tự mình đối mặt, tự xử lý. Dù các anh giỏi đến mức nào, vì em hy sinh đến mức nào cũng không thể giải quyết.”

Có lẽ các anh sẽ dễ dàng đánh bại DG, để dư luận tin rằng, Ái Đạt luôn kiên định bảo vệ thương hiệu dân tộc. Nhưng liệu trong lòng bọn họ có tin, em không câu kết với nước ngoài? Sau này em trở về ngành túi xách, cái tên “Lâm Thiển” sẽ mãi mãi mang theo một vết nhơ mờ mờ. Nhìn thấy em, mọi người sẽ nghĩ tới tin đồn từng xảy ra.

Sao em có thể trông mong dư luận quên đi vụ này, dùng cách này có thể trả lại sự trong sạch cho bản thân em? Không, em chẳng cần thật giả không rõ ràng, không muốn trở thành đề tài bàn tán. Em phải dùng cách của mình để chứng minh sự trong sạch. Em muốn tất cả mọi người đều thấy, Lâm Thiển em không phải là nội gián của DG. Em phải đứng trước mặt mọi người, khiến họ có ấn tượng sâu sắc, khiến họ không có cách nào hiểu nhầm em, coi em là “người phụ nữ dựa vào đàn ông để tiến thân”.

Em nhất định... nhất định sẽ khiến bọn họ thấy rõ điều đó.”

Lúc Lâm Mạc Thần ra về đã hơn một giờ sáng.

Lâm Thiển tiến anh ra ngoài cửa. Anh quay người nhìn cô, ánh mắt vẫn chưa hết thích thú.

“Anh có thể tạm thời đứng ngoài cuộc theo đề nghị của em.” Lâm Mạc Thần cất giọng lạnh nhạt: “Có điều, DG tốt nhất cầu nguyện cho em thành công. Bởi nếu em gái không xong, sẽ đến lượt anh trai vào cuộc.”

Lâm Thiển phì cười, giơ tay ôm anh trai: “Cảm ơn anh.”

Lâm Mạc Thần cười cười, nhìn Lệ Trí Thành ở trong phòng. Sau đó, anh quay người rời đi.

Lâm Thiển nhìn theo anh trai cho tới khi anh vào thang máy mới quay về phòng. Sau lời bộc bạch vừa rồi, Lâm Mạc Thần sẵn khoái chấp nhận yêu cầu của Lâm Thiển, tạm thời đứng ngoài cuộc. Thật ra, anh hiểu rõ điều em gái mong muốn, như bao năm qua.

Vừa vào phòng, Lâm Thiển đã nhìn thấy Lệ Trí Thành đang ngồi ở sofa. Bây giờ đã là nửa đêm nhưng anh không hề buồn ngủ mà hướng ánh mắt trầm tư về phía cô.

Cái nhìn sắc bén của anh luôn khiến Lâm Thiển khẽ run rẩy. Cô đi đến bên Lệ Trí Thành ngồi xuống, khoác tay tựa đầu vào vai anh. Khuôn mặt hai người gần kề, Lâm Thiển có thể cảm nhận anh hơi nghiêng mặt, phả hơi thở nóng hổi vào trán cô.

Lâm Thiển không nhịn được cười: “Em không làm theo sự sắp xếp của anh nên anh tức giận đấy à?”

Thật ra cô biết Lệ Trí Thành không tức giận, nên chỉ trêu anh mà thôi. Sau khi nói ra nguyện vọng với hai người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời mình, vào thời khắc này, Lâm Thiển thấy rất sảng khoái, mọi buồn bực hoàn toàn tan biến. Cô chỉ mong lập tức quay về nhà máy mới của mình, lập tức bắt tay tạo ra sản phẩm, để tất cả mọi người nhìn thấy nhãn hiệu riêng của Lâm Thiển như cô vừa tuyên bố.

Nào ngờ vừa dứt lời, Lệ Trí Thành đột nhiên giơ tay giữ vai Lâm Thiển, thuận thế đẩy cô nằm xuống sofa, còn anh quan sát cô từ trên cao.

Lâm Thiển chớp chớp mắt.

“Em cần bao nhiêu thời gian?” Anh hỏi.

Trong lòng Lâm Thiển rất ngọt ngào, cô đáp: “Đợi khi nào anh phát động cuộc tổng phản công, em sẽ trở về.”

Em nhất định sẽ trở về, mang theo nhãn hiệu và sự trung thành của em, giúp anh lại đứng trên đỉnh cao của ngành.

Hóa ra kẻ vai sát cánh với anh mới là tình yêu mà em khao khát trong cuộc đời.

41. Chương 41

Ba tháng sau.

Ba tháng vừa qua là khoảng thời gian tăng trưởng mạnh nhất của DG Trung Quốc, cũng là ba tháng huy hoàng nhất trong cuộc đời Charles và Trần Tranh.

Từ đó trở đi không bao giờ có khoảng thời gian huy hoàng như vậy, tới mức nhiều năm sau, Trần Tranh vẫn còn hoài niệm về tháng năm đó, không ngừng hồi tưởng, như một giấc mộng đẹp dễ mà anh ta hy vọng bản thân vĩnh viễn không tỉnh dậy.

Vào thời khắc này, Trần Tranh đang chìm trong niềm hạnh phúc vô biên.

Buổi tối, bên trong khách sạn sáu sao Nam Việt ở thành phố Lâm lộng lấy xa hoa, ai nấy quần áo là lượt chỉnh tề. Trên màn hình phía trước là logo DG Trung Quốc cực lớn và một loạt số liệu chỉ thành tích:

“Doanh số của DG Trung Quốc chạm mốc năm trăm triệu;

Zamon trở thành thương hiệu có ảnh hưởng nhất trong ngành túi xách ở Trung Quốc.

Thị phần đột phá thành tích 25%;

Lượng tiêu thụ tháng tăng 30%.

...”

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, cũng là ngày DG Trung Quốc mở tiệc mừng công.

Dưới ánh đèn lấp lánh, hội trường chìm trong tiếng nhạc du dương, Charles mặc bộ lễ phục đuôi tôm đắt giá nhất của mình, tươi cười đi lên sân khấu. Anh ta tổng kết vắn tắt thành tích mà DG Trung Quốc đạt được trong một năm qua. Sự hài hước của anh ta khiến bên dưới vang lên từng tràng cười và vỗ tay nhiệt liệt.

Cuối cùng, Charles mời tất cả quản lý cao cấp lên sân khấu, cùng chúc rượu nhân viên, khách mời và giới truyền thông. Đứng bên cạnh anh ta chính là Trần Tranh. Charles cầm micro phát biểu: “Người tôi muốn cảm ơn nhất là Trần Tranh, người bạn kiêm đồng nghiệp của tôi, và toàn thể nhân viên Trung Quốc. Không có sự ủng hộ của quý vị, DG Trung Quốc không thể đạt được thành tích như ngày hôm nay, không thể cống hiến cho người tiêu dùng Trung Quốc sản phẩm hàng đầu thế giới.”

Câu nói này đẩy bầu không khí trong hội trường lên đến cao trào. Tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô, đám quản lý uống cạn ly rượu vang. Trần Tranh và Charles vai kề vai, quan sát đám đông ở bên dưới, trong lòng xuất hiện một sự mãn nguyện chưa từng có.

Cuối cùng, anh ta đã có thể đưa Tư Mỹ Kỳ lên tầm cao mới. Anh ta nghĩ bụng: Cuối cùng mình cũng giành được tất cả.

Thành tích của anh ta cũng khiến người Trung Quốc nở mày nở mặt. Tư Mỹ Kỳ của anh ta trở thành công ty con của doanh nghiệp túi xách hàng đầu thế giới. Anh ta có thể học hỏi kỹ thuật tốt nhất, quy trình quản lý tiên tiến nhất. Sau này, anh ta nhất định sẽ làm ra sản phẩm ngày càng xuất sắc hơn.

Anh ta sẽ đứng trên đỉnh cao như ước nguyện.

Tiếng nhạc rộn ràng vang lên, rất nhiều người, gồm cả da trắng lẫn da vàng bắt đầu khiêu vũ. Có cô nhân viên trẻ trung xinh đẹp đến mời ông chủ của mình khiêu vũ. Charles và Trần Tranh nhìn nhau cười, cùng bạn nhảy đi xuống dưới. Không khí buổi tiệc mừng công lại một lần nữa dâng cao.

Trong lúc xoay tròn theo điệu nhạc, một ý nghĩ mơ hồ vụt qua đầu óc Trần Tranh, chỉ mong sao khoảnh khắc này mãi mãi không kết thúc. Anh ta sẽ không bao giờ phải quay lại năm tháng thảm hại, phần nộ và vô vọng đó.

Thị trường luôn mang đến cho chúng ta kết quả bất ngờ, thậm chí là mâu thuẫn nhau. Bởi thị trường là do vô số người tiêu dùng tổ hợp thành, bị vô số nhân tố ảnh hưởng.

Ví dụ trong khoảng thời gian này, cùng với sự chiếm lĩnh của DG Trung Quốc, các hoạt động phản đối trên các diễn đàn trong phạm vi cả nước cũng đạt đến cao trào chưa từng có. Nhiều đoàn thể học sinh liên kết tẩy chay sản phẩm của DG, nhiều trang web liên quan đến ngành túi xách và cơ quan truyền thông chỉ trích vụ thu mua ác ý của DG. Một nhà kinh tế học đăng bài viết, lên án kịch liệt vụ công ty nước ngoài chiếm lĩnh thị trường túi xách nội địa... Tất nhiên trong đó không thể thiếu sự khơi mào và kích động Lê Trí Thành và Ninh Duy Khải.

Một thực tế không thể phủ nhận, sản phẩm của DG càng bán chạy, sự phản đối càng gay gắt. Nhưng phản đối càng mãnh liệt, DG lại càng bán được nhiều hàng hơn.

Hai tình trạng cực đoan này xuất hiện cùng một lúc, không thể giải thích nguyên nhân vì sao. Nhiều học giả ra sức bảo vệ thương hiệu dân tộc cũng đành thở dài, chấp nhận sự thật.

Nhưng hầu như tất cả mọi người đều có thể cảm nhận, thị trường túi xách Trung Quốc bây giờ giống một quả bóng bay khổng lồ, càng thổi càng lớn, luồng khí lưu bên trong càng mạnh. Hiện tại, ngoài Ái Đạt và nhãn hiệu Sa Ứng của Ninh Duy Khải vẫn giữ được thị phần và có thể đối kháng với DG, các doanh nghiệp túi xách khác đều chịu áp lực cực lớn, sinh tồn ngày càng khó khăn, tương lai ngày càng mịt mờ.

Trước tình cảnh này, cộng thêm cảm dỗ về lợi ích rất lớn từ DG, bọn họ ngày càng dao động. Trong số đó bao gồm cả Tân Bảo Thụy và người đứng đầu, tức anh em nhà họ Chúc.

Đây là một buổi tối bình thường như mọi ngày, hai anh em Chúc Hàm Xung và Chúc Hàm Trình ngồi trong phòng hội nghị nhỏ ở tầng trên cùng tòa nhà Chúc thị, lại mồi lửa lần nữa bí mật thảo luận về vấn đề cổ phần của Tân Bảo Thụy. Sắc mặt của bọn họ vừa nặng nề vừa nghiêm túc.

Cái gọi là “tiến thoái lưỡng nan” chính là chỉ hoàn cảnh hiện tại của bọn họ. Lần trước bán cổ phần của Tân Bảo Thụy, hai anh em bị bố mắng một trận nên thân. Nhưng vấn đề đã đóng thuyền, Chúc Bác Văn cũng chẳng thể làm gì hai cậu con trai.

Bọn họ khoanh tay quan sát tình hình rồi sẽ nâng giá bán số cổ phần còn lại cho DG. Ngay từ đầu, họ đã không có ý giữ lại Tân Bảo Thụy.

Nhưng bây giờ, tình hình thay đổi hoàn toàn. Hai anh em nhà họ Chúc không ngờ dự luận chống lại sự bành trướng của DG ác liệt như vậy. Giới truyền thông, các học giả đều theo dõi sát sao. Bây giờ mà có người bán doanh nghiệp và nhãn hiệu của mình, lập tức sẽ bị chỉ trích và trách mắng thậm tệ.

Hai anh em nhà họ Chúc xuất thân danh giá, lại coi trọng thể diện, bọn họ tuyệt đối không gây tổn hại đến danh dự của mình, càng không thể để sự nghiệp bất động sản và tài chính trong tay bị ảnh hưởng. Vì vậy bây giờ, bọn họ không thể bán cổ phần cho DG.

Nhưng theo đà DG kinh doanh ngày càng tốt, Tân Bảo Thụy ngày càng tụt hậu. Anh em họ Chúc không muốn để công ty sụp đổ trong tay mình. Do đó, niềm hy vọng lớn nhất của bọn họ bây giờ là tìm được người mua trong nước. Về việc liệu đối phương có chuyển nhượng Tân Bảo Thụy cho công ty nước ngoài, không phải là điều bọn họ quan tâm.

Sau khi tiếp xúc với một số đối tượng, cuối cùng anh em họ Chúc cũng tìm được một người mua thích hợp.

Đối phương là doanh nhân người Bắc Kinh, gia đình có người làm việc trong chính phủ, có mối quan hệ thân thiết với nhiều doanh nghiệp ở thành phố Lâm. Anh em họ Chúc tìm hiểu kỹ lưỡng, Ninh Duy Khải không có quan hệ cũng chưa từng tiếp xúc với đối phương.

Vì vậy, bọn họ yên tâm bán cổ phần. Sáng mai, hai bên sẽ bí mật ký hợp đồng chuyển nhượng. Dù giá thấp hơn dự kiến ban đầu rất nhiều, nhưng với tình hình hiện tại, đây đã là sự lựa chọn tốt nhất.

Chỉ có điều, đối phương một khi đã mua cổ phần, tất nhiên muốn nhân giá thấp, giành quyền kiểm soát Tân Bảo Thụy. Vì vậy người đó đề xuất, hy vọng hai anh em làm cầu nối, giúp anh ta mua nốt số cổ phần trong tay chủ tịch Chúc hoặc Chúc Hàm Dư.

Anh em họ Chúc không dám nhắc tới với bố chuyện này, vì vậy bọn họ chuyển mục tiêu sang Chúc Hàm Dư. Điều bọn họ thảo luận hôm nay là làm thế nào để thuyết phục em gái.

Sau khi thương lượng, cậu hai Chúc Hàm Trình cầm di động gọi điện cho Chúc Hàm Dư.

Thời gian gần đây, Chúc Hàm Dư thường xuyên quên không sạc pin điện thoại, cũng không hay mang theo di động bên mình. Khi Chúc Hàm Trình gọi vào số máy bàn ở nhà, cô vừa vặn mới từ bên ngoài trở về.

Bây giờ là bảy tám giờ tối, trong nhà không bật đèn, chỉ có ánh đèn đường ngoài cửa sổ chiếu vào.

Ninh Duy Khải vẫn chưa về.

Chúc Hàm Dư uể oải ngồi bó gối trên sofa, bấm nút loa ngoài điện thoại.

Giọng nói ôn hòa của Chúc Hàm Trình truyền tới: “Hàm Dư, cô có ở nhà không? Sao không mở di động?”

Chúc Hàm Dư ngẩn người.

Lúc biết cô tự quyết định ủy thác cổ phần cho Ninh Duy Khải, hai anh trai đã nổi trận lôi đình. Vì vậy, lâu rồi cô không liên lạc với bọn họ.

Bây giờ nghe giọng của anh trai, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân: “Anh hai...”

Chúc Hàm Trình im lặng trong giây lát rồi nói giọng dịu dàng: “Anh cả cũng ở đây. Hàm Dư, đã lâu cô không về nhà lớn ăn cơm. Hay là ngày mai về đi, anh và anh cả cũng sẽ về.”

Chúc Hàm Dư cắn môi, giọng điệu hơi run run: “Anh hai, ngày mai em phải đi tham gia công ích. Để lần sau được không anh?”

“Được.” Hai người anh trai đồng thanh đáp. Lúc này, Chúc Hàm Xung lên tiếng: “Hàm Dư, đây là bọn anh quan tâm đến cô, cô rõ chưa?”

“Em rõ rồi.”

Ở đầu kia điện thoại, hai anh em họ Chúc đưa mắt nhìn nhau, anh hai nói: “Hàm Dư, có một chuyện bọn anh muốn thương lượng với cô.”

Chúc Hàm Trình kể vắn tắt vụ bán cổ phần với em gái, cũng nói rõ quan hệ thiệt hơn trong đó. Cuối cùng, anh ta kết luận: “Hàm Dư, có lẽ cô không hiểu vụ này, nhưng Tân Bảo Thụy không xong rồi, thà đổi thành tiền mặt còn hơn giữ nó trong tay. Cô có thể mua cổ phiếu ở nơi khác hoặc đầu tư bất động sản, hay là mua cổ phần của công ty anh và anh cả cũng được, bọn anh sẽ bán cho cô với giá thấp nhất. Nói chung cách nào cũng tốt hơn cứ giữ khư khư cổ phần của Tân Bảo Thụy.” Mặc dù có mục đích riêng nhưng câu nói này cũng xuất phát từ đáy lòng, là suy nghĩ cho em gái.

Nghe xong, Chúc Hàm Dư trầm ngâm một lúc mới mở miệng: “Cảm ơn anh hai, nhưng em đã ủy thác cổ phần cho Duy Khải. Em cần suy nghĩ thêm về vấn đề này.”

Ở đầu kia điện thoại, anh em nhà họ Chúc lại đưa mắt nhìn nhau.

Một mặt, bọn họ thấy Chúc Hàm Dư không nhất nhất bảo vệ Ninh Duy Khải như trước. Mặt khác, Ninh Duy Khải vẫn là trở ngại lớn nhất của họ. Do đó, Chúc Hàm Trình mới phân tích thiệt hơn cho cô nghe. Chúc Hàm Dư nói cần suy nghĩ, chứng tỏ cô đang do dự.

Cuối cùng, anh cả Chúc Hàm Trình mở miệng: “Hàm Dư, có câu này anh muốn nói với cô từ lâu. Là anh trai, bọn anh không thể để mặc cô bị người khác ức hiếp.” Ngữ khí của anh ta lạnh hẳn: “Ninh Duy Khải có bồ ở bên ngoài, nghe nói thường xuyên dẫn tới văn phòng. Tại sao cô còn suy nghĩ cho thẳng đó...”

“Anh!” Chúc Hàm Dư đột nhiên hét lên, cắt ngang lời anh ta, giọng nói kích động chưa từng thấy. Cô giống như bị người khác giẫm trúng chỗ đau, trong lòng hoảng loạn: “Các anh đừng nói nữa. Em đã nhận lời sẽ suy nghĩ thêm. Em bận chút việc, cúp máy trước đây. Tạm biệt...”

Nói xong, cô lập tức tắt điện thoại.

Ở đầu kia, hai anh em họ Chúc trầm mặc trong giây lát. Chúc Hàm Trình hỏi: “Anh nghĩ cô ấy có bán không?”

Anh cả lắc đầu: “Tôi không biết, cứ để thuận theo tự nhiên đi.” Ngay một lát, anh ta nói tiếp: “Chú đừng ép nó quá.”

Ở bên này, Chúc Hàm Dư tiếp tục bó gối, dõi mắt ra màn đêm tối đen ở ngoài cửa sổ, từng giọt lệ chảy xuống gò má.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

Chúc Hàm Dư kinh ngạc quay đầu, liền nhìn thấy Ninh Duy Khải từ phòng ngủ đi ra ngoài. Hóa ra anh ta đã về nhà từ bao giờ.

Vào thời khắc này, anh ta mặc bộ đồ ngủ tình nhân do cô chọn, đầu tóc lòa xòa, đi chân đất. Gương mặt Ninh Duy Khải ẩn khuất trong bóng tối. Anh ta đứng cách mấy bước, lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt thâm trầm, chứa nhiều tia phức tạp.

Chúc Hàm Dư cũng lặng lẽ nhìn anh ta.

“Hàm Dư, anh không ngoại tình.” Ninh Duy Khải cất giọng trầm khàn: “Kể cả sau này, anh cũng vĩnh viễn không ngoại tình.”

Cùng một buổi tối, Lệ Trí Thành vẫn một mình đi làm và về nhà như thường lệ.

Đây là thời điểm náo nhiệt nhất trong này ở khu dân cư. Các cửa hàng đều mở cửa, người đi ra đi vào tấp nập. Lệ Trí Thành đi bộ tới một nhà hàng nhỏ.

Nhà hàng này đồ ăn không tồi, trước đây anh và Lâm Thiển thường tới giải quyết bữa tối.

Tuy Lệ Trí Thành rất ít nói nhưng bà chủ nhà hàng cũng quen biết anh. Sau khi dẫn anh tới một cái bàn ở trong góc, chị ta hỏi: “Vẫn xào hai món mang về như mọi hôm?”

Lệ Trí Thành gật đầu: “Cảm ơn.”

Bà chủ không nhịn được hỏi: “Bạn gái anh đi công tác vẫn chưa về sao?” Trước đây hai người thường đến ăn cơm, bọn họ có ngoại hình nổi bật lại âu âu yếm yếm nhau, người khác không muốn chú ý cũng khó.

Nhắc đến Lâm Thiển, Lệ Trí Thành mỉm cười: “Vâng, cô ấy còn chưa biết đường quay về.”

Bởi vì sắp đến Tết âm lịch, ngoài cửa sổ đã có mấy đứa trẻ nhỏ đốt pháo hoa ở bên đường. Lệ Trí Thành cầm tách trà, lặng lẽ theo dõi một lúc. Người phục vụ mang cơm và đồ ăn đã đóng gói đến, anh thanh toán tiền, rời khỏi quán ăn, một mình đi bộ về ngôi biệt thự cách đó không xa.

Đi đến giàn nho trước sân, anh hơi dừng bước. Không biết nho đã leo đầy giàn từ lúc nào.

Lệ Trí Thành lặng lẽ ngắm nhìn một lúc, khóe mắt thấp thoáng ý cười.

Mùa hè năm sau chắc sẽ được ăn quả do chính tay mình trồng. Anh có thể tưởng tượng ra bộ dạng hái nho của Lâm Thiển.

“Tại em hơi thấp, bằng không chẳng cần nhờ anh.”

“Anh bế em lên hái đi... Bên trái một chút... Đừng sờ soạng linh tinh, nhột quá.”

Lệ Trí Thành sải bước dài lên bậc thang trước cửa nhà. Anh đột nhiên rất nhớ, rất nhớ cô.

Ba tháng trước, Lâm Thiển quyết tâm lập nghiệp. Cô cất giọng rõ ràng và kiên định với anh và Lâm Mạc Thần: “Em phải đứng trước mặt mọi người, khiến mọi người có ấn tượng sâu sắc, khiến mọi người không có cách nào hiểu nhầm em. Em nhất định... sẽ cho bọn họ thấy.”

Anh cũng nhớ đến dáng vẻ của cô lúc bị ném trứng gà. Dù gương mặt rất thảm hại nhưng ánh mắt của cô không hoảng loạn sợ hãi, mà chỉ có tia hoang mang, đến mức anh vô cùng xót xa trong lòng.

“Đợi khi nào anh phát động cuộc tổng phản công, em sẽ trở về.” Cô nói.

Một câu có vẻ hờn dỗi, nhưng cũng đầy ý nặng tình thâm.

Có một điều anh nói với cô hôm đó không sai chút nào, người thảm hại hơn chính là anh.

Trước đây anh chưa từng biết, nhớ nhưng sẽ khiến trái tim một người đàn ông thảm hại như vậy. Tuy chẳng ai biết đến sự thêm thảm này, nhưng mỗi lúc đêm khuya vắng lặng hay ngồi ở giữa phòng hội nghị căng thẳng ồn ào, anh đột nhiên nhớ tới cô.

Câu mà không được trần trần trở trở[1]. Dù đó chỉ là tâm tình rất nhạt, nhưng luôn vương vấn trong lòng người đàn ông, khiến anh bức bối khó chịu, trong khi lại không nhận được sự vỗ về của cô.

[1] Nguyên văn: Cầu nhi bất đắc, triển chuyển phản trắc: đây là hai câu thơ trích trong bài Quan thư của Kinh Thi thể hiện sự nhớ nhung mãnh liệt của trai gái yêu nhau.

Tuy nhiên, Lê Trí Thành là người hết sức nhẫn nại.

Hiện tại, Lâm Thiển muốn theo đuổi giấc mơ và tìm kiếm giá trị của bản thân, anh tạm thời cho cô được tự do.

Một khi cô trở về, anh sẽ cho cô biết, cô đã khuấy động vũng nước sâu đến mức nào, đục đến mức nào?

Cô đã khơi gợi dự vọng chiếm hữu và chinh phục vô cùng mãnh liệt của anh, cô định bù đắp thế nào đây?

Vừa đẩy cửa, Lê Trí Thành phát hiện trong nhà có thêm một đôi giày, đèn sàn ở phòng khách bật sáng. Trên ghế sofa xuất hiện một bóng người, đang cầm điều khiển bật tivi.

Tất nhiên, đó không phải là người anh ngày đêm mong nhớ.

Cố Diên Chi chuyển tới kênh kinh tế của thành phố Lâm, mới quay đầu cười híp mắt với Lê Trí Thành.

Lê Trí Thành mỉm cười, đặt túi thức ăn lên bàn, ngồi xuống cạnh anh ta.

“Anh về từ khi nào vậy?”

Cố Diên Chi vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt: “Sáng nay. Tôi lấy chìa khóa ở chỗ Tưởng Viên, tới thẳng đây đánh một giấc.” Anh ta liếc Lê Trí Thành: “Dù sao bây giờ chú cũng cô đơn một mình, bạn gái chẳng thêm quay về. Mỗi ngày này, tôi sẽ ở đây để tránh phiền phức. Nhà người đã cắt đứt quan hệ chính là nơi an toàn nhất.”

Lê Trí Thành không đáp lời, đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy một vài lon bia. Anh đưa cho Cố Diên Chi một lon, tự mình mở một lon, đưa lên miệng.

“Anh đã chuẩn bị xong chưa?” Lê Trí Thành hỏi.

Cố Diên Chi gật đầu: “Mọi việc đã đâu vào đấy. Kể từ ngày mai, quảng cáo sẽ phát trên diện rộng.”

Lê Trí Thành không hỏi nhiều, chạm lon bia với anh ta: “Anh vất vả rồi.”

Cố Diên Chi cười cười, ngửa đầu uống một ngụm lớn. Bia mát lạnh chảy vào cổ họng, khiến anh ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Trong đêm mùa đông giá lạnh, hai người đàn ông vừa ăn cơm vừa từ tốn uống bia. Khi tivi phát quảng cáo của DG, Cố Diên Chi cười khẽ một tiếng, quay sang Lê Trí Thành: “Phải thừa nhận chất lượng sản phẩm của DG rất được, thiết kế cũng mới mẻ phóng khoáng. Về điểm này, chúng ta cần học tập bọn họ.”

Lê Trí Thành gật đầu: “Học tập kỹ thuật của người Tây để chống lại sự xâm lược của chính họ.”

Cố Diên Chi nhếch miệng cười.

Đúng lúc này, quảng cáo của DG kết thúc, màn hình đột nhiên vang lên hai tiếng trống tùng tùng. Âm thanh đó đặc biệt có tiết tấu, vô cùng thuần túy, tựa như không một chút tạp chất, đánh vào màng nhĩ con người.

Lê Trí Thành và Cố Diên Chi đồng thời ngẩng đầu, dõi mắt về phía chiếc tivi. Lúc này, màn hình tinh thể lỏng đột nhiên tối hẳn, chỉ còn lại màu đen đặc.

Nhưng chỉ trong giây lát, màn hình từ từ hiện lên hai chữ màu trắng bạc rất đẹp: Khuynh Thành.

“Giáng đòn phủ đầu” luôn là chân lý bất biến trong hoạt động quảng cáo. Quảng cáo này rõ ràng đã lĩnh hội triệt để chân lý đó. Vào thời khắc này, quảng cáo không chỉ thu hút sự chú ý của Lê Trí Thành và Cố Diên Chi, mà còn cả Trần Tranh và Charles đang ngồi trong văn phòng vui vẻ xem báo cáo quý, Ninh Duy Khải đang ở nhà dõi theo bóng dáng bận rộn của vợ, Lâm Mạc Thần đặc biệt thanh tịnh ở căn hộ riêng, Từ Dung thì tĩnh dưỡng trong bệnh viện và rất nhiều nhân viên của Ái Đạt, Tư Mỹ Kỳ lẫn Tân Bảo Thụy và những người dân bình thường khác.

Sau đó, dưới sự chú ý của vô số người, nhạc nền của quảng cáo nổi lên, hình ảnh cũng xuất hiện.

Đó là một đoàn tàu hỏa đang chuyển bánh ở khu vực vùng núi tuyết trắng. Bầu trời trong vắt, núi cao vời vợi, từng đàn dê tung tăng trên thảo nguyên.

Bởi vì tiếng nhạc đặc biệt dịu dàng nên hình ảnh quảng cáo có một vẻ thơ mộng khó diễn tả. Một cô gái trẻ thanh tú ôm chiếc ba lô ngồi bên cửa sổ. Đối diện cô là mười mấy người lính xuất ngũ.

Trong khoang tàu đầy ắp người, cô chỉ chú ý đến một mình anh. Anh cũng chú ý đến một mình cô.

Người đàn ông đội mũ quân nhân với gương mặt tuần tú, thân hình cao lớn. Anh có đôi mắt dài trong suốt, để lại ấn tượng sâu sắc cho người đối diện.

Tàu hỏa nhanh chóng tới nhà ga. Cô gái đeo ba lô nhảy xuống tàu. Người đàn ông cũng sải bước dài xuống theo. Đôi nam nữ kẻ trước người sau rời khỏi nhà ga, đến một trạm xe buýt.

Sau đó, cả hai cùng lên một chuyến xe. Cô ngồi ở hàng ghế trước, người đàn ông ngồi hàng ghế sau.

Hai người đồng thời xuống xe, cô gái đi vào một ngõ nhỏ, người đàn ông đi theo sau. Cô không nhận được, quay đầu trừng mắt với anh: “Sao anh lại đi theo tôi?”

Người quân nhân vừa xuất ngũ chỉ liếc cô một cái, tiếp tục đi qua chỗ cô, tới một ngôi nhà, thông thả rút chìa khóa khỏi túi quần, mở cửa vào nhà. Cả quá trình, anh không nhìn cô một lần.

Cô gái ngẩn người, đứng yên tại chỗ. Một lúc sau, cô mới đi vào ngôi nhà ở bên cạnh.

Thì ra anh là hàng xóm mới chuyển đến.

Màn hình chuyển cảnh. Sáng sớm ngày hôm sau, cô gái giặt ba lô, phơi trên giá treo quần áo cao cao ở trong sân rồi vào nhà. Một trận gió lớn nổi lên, thổi bay chiếc ba lô của cô qua bức tường thấp, rơi xuống sân nhà người đàn ông.

Người đàn ông đang đọc sách ở trong sân. Vừa cúi đầu, anh liền nhìn thấy một chiếc ba lô nữ màu đỏ rơi ngay dưới chân mình. Ông kính đặc tả chiếc ba lô, để lộ logo: Khuyñh Thành.

Sau đó, bên ngoài có người gõ cửa: “Có ai ở nhà không? Túi xách của tôi bị thổi sang sân bên này rồi.”

Người đàn ông cầm ba lô đi đến cổng ra vào.

Lúc này, khán giả đều cho rằng anh sẽ mở cổng, trả chiếc ba lô lại cho cô gái. Nào ngờ, anh đột nhiên thoãn thoắt len lên cây, đặt chiếc ba lô lên cành cao rồi leo xuống.

Tiếp theo, anh mở cổng, để cô gái đi vào. Cô gái tròn mắt khi thấy chiếc ba lô: “Sao lại ở tít trên đó?”

Người đàn ông bình thản đáp: “Gió lớn quá.”

“Làm sao bây giờ, tôi không biết leo cây.”

“Tôi biết, tôi có thể giúp cô. Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên cô.”

Gió thổi lá cây xào xạc.

Cô gái mặc bộ váy dài giản dị, chàng trai trẻ mặc áo sơ mi quần dài đơn giản. Hai người im lặng nhìn nhau. Hình ảnh dường như dừng lại ở giây phút đẹp đẽ, vĩnh hằng trong giây lát.

Màn hình lại một lần nữa tối dần, cảnh lãng mạn biến mất.

Sau đó, giữa màn hình hiện lên hàng chữ: Khuyñh hành... chỉ vì em. Giọng đàn ông đặc biệt trầm thấp và dịu dàng đồng thời vang lên: Just For Her.

Bên dưới là hàng chữ nhỏ: Nhân hiệu túi xách dành cho phái nữ. Thành phố Lâm – Đài Loan – Florence.

Dưới cùng là hình ảnh một dây túi xách màu sắc rực rỡ.

Cuối cùng, màn hình hoàn toàn tối đen, mọi chữ phụ đề biến mất. Sau hai tiếng từng từng, màn hình lại hiện ra mấy chữ: “Khuyñh Thành” còn tiếp, mời quý vị tiếp tục đón xem.

Sau khi phát xong đoạn quảng cáo, kênh truyền hình lại bắt đầu phát tin tức thời sự.

Trong phòng im lặng như tờ. Cố Diên Chi mỉm cười, cầm lon bia dấm mắt vào màn hình tivi. Sắc mặt anh ta giống như đang hồi tưởng, cũng như đang cảm thán.

Còn Lệ Trí Thành đặt lon bia xuống bàn, quay đầu ngắm giàn nho ngoài cửa sổ.

Trên giàn gỗ, lá cây rậm rạp, dây leo quấy quýt vào nhau. Ánh trăng xuyên qua kẽ lá, chiếu ánh sáng bàng bạc xuống mặt đất. Ánh sáng đó cũng tựa như rơi vào lòng anh, mang lại cảm giác khó diễn tả bằng lời.

42. Chương 42

Khi ánh ban mai chiếu vào phòng hội nghị, Lâm Thiển đóng máy tính xách tay trước mặt, mệt mỏi đứng dậy.

Không chỉ một mình cô, bảy tám nhân viên trẻ tuổi ngồi quanh bàn họp, ai nấy viền mắt đỏ mọng, đầu tóc lòa xòa. Nhưng mọi người đều tỏ ra phấn khởi, sắc mặt rạng ngời.

Bởi vì hiện tại, nhãn hiệu “Khuyñh Thành” chính là ngôi sao mới rực rỡ nhất trong ngành túi xách.

Đã năm ngày trôi qua kể từ lúc quảng cáo đầu tiên phát sóng, lượng tiêu thụ tăng đột biến, hiện trạng này có phần giống Vinda và Aito lúc mới tung ra thị trường.

Đằng sau sự thành công bao giờ cũng là quá trình gian khổ không kể xiết. Lâm Thiển không nhớ đã bao lâu cô chưa có một giấc ngủ tử tế. Lúc này, đầu óc cô choáng váng, trước mắt đã mờ mịt. Nhờ tinh thần sôi sục, cô mới gắng gượng chủ trì xong cuộc họp phản hồi về tình hình tiêu thụ sáng nay.

Bây giờ, cô đã có thể dừng lại nghỉ ngơi rồi.

Những người có mặt ở đây ngày hôm nay đều là nhân viên nòng cốt đi theo cô từ Ái Đạt qua bên này. Vì vậy, Lâm Thiển không cần tỏ ra khách sáo. Cô thở dài một hơi: “Thắng lợi đã nằm trong tầm tay. Bây giờ chúng ta không cần bận tâm nhiều, lượng tiêu thụ chắc sẽ tiếp tục tăng trưởng thôi. Tôi cho mọi người về nghỉ ngơi cả ngày hôm nay. Ngày mai bắt đầu chuẩn bị phương án marketing tiếp theo.”

Câu nói hài hước nhưng cũng rất hăng hái, mọi người đều cười: “Vâng.”

Cô thư ký đứng dậy, cất giọng đầy quan tâm: “Giám đốc Lâm, chị mau đi ngủ đi.” Lâm Thiển còn chưa trả lời, người bên cạnh phụ họa: “Đúng đấy, giám đốc Lâm mau nghỉ ngơi đi”, “Giám đốc Lâm đừng làm việc nữa”, “Chị mà tiếp tục làm việc, chúng tôi sẽ bỏ hết đấy.”

Lâm Thiển cảm thấy ấm áp trong lòng. Cũng biết thân thể mình sắp đến cực hạn, cô tự nhủ, sẽ không có lần sau. Cô ngẩng đầu cười nói: “Tôi sẽ đi ngay đây. Mọi người cũng cực khổ rồi, ngày mai gặp lại.”

Bởi vì thời gian này liên tục làm đêm nên Lâm Thiển đặt một chiếc giường nhỏ tại gian bên trong văn phòng, để có thể nghỉ ngơi tại chỗ. Lúc này, mọi người lần lượt đứng dậy ra về, còn cô về phòng làm việc đi ngủ.

Người thức thâu đêm đều biết, lúc mới ngủ rất khó chợp mắt. Lâm Thiển nhớ đến Lệ Trí Thành, liền lấy điện thoại định nhắn tin cho anh. Nhưng nhắm đi nghỉ lại, cô phát hiện chẳng có gì để nói.

Bởi những điều muốn thổ lộ, cô đều gửi gắm trong quảng cáo “Khuyñh Thành.”

Cô tin anh nhất định sẽ hiểu.

Khuyñh thành, khuyñh thành, vô cùng yêu anh. Còn nỗi nhớ nào cần nói nữa chứ?

Mang theo tâm trạng ngọt ngào, Lâm Thiển dần chìm vào giấc ngủ. Cô ngủ rất say, không biết trời đất là gì.

Tuy đưa ra câu quảng cáo “Thành phố Lâm – Đài Loan – Florence” hoành tráng, nhưng trên thực tế, công ty mới của Lâm Thiển rất nhỏ. Việc sản xuất tạm thời nhờ nhà máy của Ái Đạt, cô bỏ toàn bộ chi phí. Vì vậy, trụ sở công ty ở Vũ Hán chỉ có mười mấy người.

Còn ở Đài Loan và Florence, thật ra cô cũng có người. Đó là nhân viên kiêm nghiệm mà cô mượn từ Uông Thái Thức và David, sản phẩm ký gửi ở cửa hàng của bọn họ.

Lâm Thiển cũng có ba mươi sáu kế của mình.

Kế này gọi là... chỉ cần cho một ít màu sắc, cô sẽ mở cả phường nhuộm.

Lâm Thiển ngủ ở trong văn phòng, khu làm việc bên ngoài vẫn còn một số nhân viên đang trực. Sản phẩm vừa tung ra thị trường nên cần theo dõi sát sao. Cả căn phòng hết sức yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ máy tính, cho tới khi Lệ Trí Thành xuất hiện.

Khi anh cùng Tưởng Viên xuất hiện ở cửa văn phòng làm việc, mọi người đều kinh ngạc đứng dậy .

Trên thực tế, bọn họ bị bất ngờ há hốc mồm đến nỗi sắp rớt cằm.

“Lệ tổng, Lệ tổng!” Mọi người đều khách sáo và cung kính chào hỏi anh, giọng điệu có phần xúc động.

Lệ Trí Thành gật đầu với đám nhân viên, đồng thời quan sát xung quanh.

Văn phòng bài trí đơn giản, không giống với sở thích của anh. Trần nhà và cửa kính đều điểm xuyết đường nét màu đỏ, tạo cảm giác rất ấm áp.

Hóa ra đây là văn phòng lý tưởng của cô.

Lệ Trí Thành mỉm cười: “Mọi người vất vả nhiều, tất cả đã làm rất tốt.”

Mọi người đáp: “Đâu có, đây là trách nhiệm của chúng tôi”, “Cảm ơn Lệ tổng”.

Lệ Trí Thành gật đầu, hỏi tiếp: “Giám đốc Lâm đâu rồi?”

Cô thư ký hơi khó xử, nhưng vẫn thật thà trả lời: “Giám đốc Lâm đang ngủ ở bên trong.” Cô chỉ tay: “Chị ấy đã mấy ngày không chợp mắt.”

Lệ Trí Thành quay về hướng đó. Cánh cửa màu gạo khép chặt, bên ngoài treo tấm biển: General manager Lâm Thiển.

“Đưa chìa khóa cho tôi.” Lệ Trí Thành bình thản cất tiếng.

Cô thư ký ngẩn người.

Tưởng Viên cũng hơi xấu hổ, anh ta coi như không nghe thấy đề nghị quá đáng này.

Những người khác trong phòng đều sững sờ.

Về công mà nói, tuy công ty Khuynh Thành và Ái Đạt có mối quan hệ dây mơ rễ má nhưng xét cho cùng, Khuynh Thành hoàn toàn độc lập. Lệ tổng tuy là ông chủ của tập đoàn Ái Đạt nhưng tự tiện vào phòng làm việc của giám đốc chúng tôi, có phải muốn gây khó dễ cho chúng tôi không?

Về tư mà nói, những người có mặt ít nhiều đều nghe qua tin đồn giữa Lệ Trí Thành và Lâm Thiển. Tuy nhiên, đó chỉ là tin đồn, đương sự chưa bao giờ thừa nhận.

Vậy mà bây giờ, Lệ tổng muốn vào phòng sếp nữ đang ngủ, ngay trước mặt bọn họ.

Ở đây chỉ có một mình Tưởng Viên biết, Lệ tổng khao khát gặp người phụ nữ trong phòng đến mức nào. Bằng không, anh sẽ chẳng dành hẳn một ngày bay tới Vũ Hán thăm cô ngay trước thời điểm phát động tổng phản công.

Tưởng Viên nhanh chóng đưa mắt ra hiệu cho một giám đốc vốn là nhân viên cũ của Ái Đạt ở bên cạnh. Anh ta lập tức hiểu ý, giật chìa khóa trong tay cô thư ký đưa cho Lệ Trí Thành: “Lệ tổng, biết anh đến thị sát tình hình, giám đốc Lâm chắc sẽ rất vui.”

Câu nói tương đối khéo léo.

Ngoài cô thư ký trung thành của Lâm Thiển vẫn đang dẫn đo, những người khác đều có phản ứng, liền phụ họa: “Đúng vậy! Lệ tổng có thể đến đây, chúng tôi rất vui.”

Lệ Trí Thành nhận chìa khóa, gật đầu: “Mọi người cứ bận việc của mình đi.” Sau đó, anh sai bước dài đi về phía văn phòng của Lâm Thiển, mở khóa đi vào, thuận tay khép chặt cửa.

Mọi người ở bên ngoài đưa mắt nhìn nhau. Tưởng Viên ngồi xuống ghế, gõ nhẹ lên mặt bàn của cô thư ký: “Ở đây có nước uống không? Có thể rót cho tôi một cốc? Cảm ơn.”

Lúc này cô thư ký mới có phản ứng, vội vàng đi rót nước. Theo tiếng bước chân của cô, phòng làm việc lại khôi phục trạng thái yên tĩnh và bận rộn. Chỉ là trong khóe mắt mỗi người đều thấp thoáng ý cười.

Dù chẳng liên quan đến bản thân, nhưng bọn họ cũng bị lây nhiễm. Bởi đây rõ ràng không phải Boss đi thăm cấp dưới, mà chỉ là một người đàn ông đến gặp một người phụ nữ.

Đạo lý rất đơn giản, nhưng cũng rung động lòng người, bởi đó chính là tình yêu.

Lệ Trí Thành vừa đẩy cửa, liền nhìn thấy căn phòng tràn ngập ánh sáng. Rèm cửa vẫn mở, ánh nắng rực rỡ chiếu vào người Lâm Thiển.

Cô nằm trên chiếc giường nhỏ, không đắp chăn mà chỉ đắp áo khoác. Mái tóc dài xoa trên gối, gương mặt nhỏ trắng ngần, chỉ có điều hốc mắt hơi sâu, hai quầng thâm rõ ràng.

Dáng vẻ của cô rất bình thản. Lệ Trí Thành mở cửa đi đến bên giường mà cô không hề phát giác.

Lệ Trí Thành lặng lẽ ngắm cô một lúc, khóe miệng nhếch lên. Anh quay người đi kéo rèm cửa rồi lại đến bên cô.

Giường rất nhỏ, anh muốn ngồi mà không có chỗ, đành kéo ghế ngồi bên cạnh.

Căn phòng không một tiếng động, Lệ Trí Thành cầm tay Lâm Thiển, chậm rãi đưa lên môi hôn.

Lâm Thiển có một giấc mơ lãng mạn. Cô mơ thấy Lệ Trí Thành tới Vũ Hán, xuất hiện trong văn phòng của cô. Tuy nhiên, đây là điều không thể, bởi vì cô mơ thấy phòng làm việc của mình biến thành phòng khách sạn, giường nhỏ biến thành giường lớn, Lệ Trí Thành phủ xuống người cô, triền miên không dứt.

Anh cúi đầu hôn lên trán, mặt, cổ và môi cô. Nụ hôn đó nhẹ như chuồn chuồn đập nước, không phù hợp với phong cách gợi cảm và mãnh liệt của anh. Vì vậy mới nói là nằm mơ, bởi nụ hôn của anh sao có thể nhấn nặn đến vậy? Bình thường, anh luôn hôn cô đến thần hôn điên đảo mới chịu thôi.

Sau đó, anh hôn xuống ngực, thắt lưng... thậm chí bàn chân cô. Giấc mơ này vô cùng chân thực, những chỗ đó nhồn nhột, như có thể cảm nhận thấy bờ môi mềm mại mát rượi và bàn tay thô ráp của anh.

Khóe miệng Lâm Thiển cong lên, để lộ nụ cười.

“Em xin lỗi...” Cô lẩm bẩm trong mơ.

Tại sao lại xin lỗi? Khi thốt ra câu này, nước mắt đột nhiên trào ra khóe mi.

Cô rất nhớ anh. Sao lại nhớ anh đến thế?

Thật ra thời gian qua, cô và anh rất ít khi liên lạc, hai người đã ba tháng không gặp nhau.

Tại sao lại xa cách như vậy, Lâm Thiển cũng không rõ. Có lẽ bởi vì sau khi tuyên bố “sẽ đứng trước mặt tất cả mọi người”, cô cảm thấy một áp lực đè nặng. Cô sợ bản thân làm không tốt, cô sợ thất bại, thất bại trước Lệ Trí Thành. Vì vậy, từ trong tiềm thức, bất giác cô tránh liên lạc với anh.

Cũng có thể, nơi sâu thẳm trong nội tâm cô có chút ảm ức.

Sao thiên hạ có thể hiểu nhầm cô? Cô phải gây dựng sự nghiệp, để bọn họ nhìn cô bằng con mắt khác. Mang theo tâm niệm đó, Lâm Thiển chỉ còn một mối quan tâm duy nhất là nhãn hiệu mới. Cô không để ý đến việc khác, bao gồm cả Lệ Trí Thành. Cô thậm chí sợ liên lạc với anh, bởi vì lo bị phản tâm, vì mỗi khi

ở bên cạnh anh, cô liền chìm đắm trong tình cảm dịu dàng và ngọt ngào, đồng thời dựa dẫm vào anh theo thói quen. Như vậy, cô sẽ không thể có tinh thần phấn đấu.

Do đó, em xin lỗi. Thật ra em cũng rất nhớ anh.

Nói xong câu này, trong lòng Lâm Thiển như trút tảng đá đè nặng. Lê Trí Thành ở trong giấc mơ cũng khôi phục trạng thái bình thường, bắt đầu hôn cô cuồng nhiệt. Lâm Thiển cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tâm trạng thả lỏng, cô lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ ngọt ngào trong giây lát. Ngay cả giấc mơ cũng tan biến.

Khi Lâm Thiển tỉnh giấc, đập vào mắt cô đầu tiên là căn phòng tối mờ mờ.

Trời đã tối? Không biết cô ngủ bao lâu rồi?

Lâm Thiển mò điện thoại ở đầu giường kiểm tra, đã hơn sáu giờ chiều.

Cô bóp trán ngồi dậy, bây giờ mới phát hiện trên mình đắp một cái áo khoác ngoài của đàn ông. Áo khoác rất rộng, che kín nửa người cô.

Lâm Thiển chờ người trong giây lát.

Ở giây tiếp theo, cô lập tức nhảy xuống giường và bật đèn. Căn phòng trống không, chỉ có áo khoác của anh nằm trên giường.

Lâm Thiển vội đẩy cửa lao ra ngoài, đảo mắt tìm kiếm.

Bên ngoài vắng vẻ, chỉ còn mấy nhân viên làm thêm giờ. Nghe tiếng động, bọn họ đều ngẩng đầu. Ánh mắt của họ hơi kỳ lạ, giống cười cười, cũng như ngượng ngập.

Lâm Thiển đỏ mặt, nhưng cô vẫn không quên giữ hình tượng nghiêm chỉnh trước mặt nhân viên. Cô bình tĩnh nói với thư ký: “Cô vào đây một lát.”

Thấy Lâm Thiển thức dậy, cô thư ký càng nơm nớp bất an. Cô ta lập tức đi vào phòng, gơ tay khép cửa.

“Vừa rồi có ai đến đây à?” Lâm Thiển hỏi.

Cô thư ký hơi bất ngờ: “Chị không biết sao?”

Lâm Thiển lắc đầu. Câu nói của thư ký khiến cô hơi thất vọng, bởi cô cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ nhiều chuyện.

Cô thư ký quả nhiên đỏ mặt: “Sáng nay, CEO Lê Trí Thành của tập đoàn Ái Đạt đến đây. Bởi vì chị đang ngủ, Lê tổng tự mình lấy chìa khóa vào phòng. Lê tổng ở trong này cả buổi chiều. Lúc ra về, anh ấy còn dặn em, đừng đánh thức chị...”

Lâm Thiển giật mình.

Vô số tâm tình dội vào lòng cùng một lúc: ngọt ngào, nhớ nhung, thương xót, không nỡ... Cuối cùng chỉ còn lại một ý nghĩ: Muốn gặp anh, rất muốn gặp anh.

“Lê tổng đi bao lâu rồi?” Lâm Thiển vừa mặc áo khoác vừa hỏi.

Cô thư ký trở nên căng thẳng, nhanh chóng trả lời: “Lê tổng đi lúc năm giờ hai mươi, đã một tiếng đồng hồ rồi.”

“Anh ấy không nói đi đâu sao?”

“Em không dám hỏi.”

Lâm Thiển gật đầu: “Tôi ra ngoài một lúc, không có việc gì cô về trước đi.” Nói xong, cô lập tức cất bước đi ra ngoài. Cô thư ký vội kéo tay Lâm Thiển, sắc mặt đặc biệt ngượng ngập: “Giám đốc Lâm, chỗ này chị...” Cô ta chỉ vào cổ cô.

Lâm Thiển ngẩn người... Không phải đây chứ?

Lâm Thiển liếc qua cô thư ký, bình tĩnh lấy cái gương từ trong ngăn kéo của bàn làm việc. Trên cần cổ trắng ngần xuất hiện những dấu hôn hồng hồng rõ ràng.

Lâm Thiển hết nói nổi. Nếu bây giờ cô đi ra ngoài, bị những nhân viên và người khác trong tòa văn phòng nhìn thấy, sau này cô làm ăn kiểu gì?

Tại sao Lê Trí Thành lại hôn vào những chỗ dễ lộ như vậy? Chắc chắn anh cố ý, Lâm Thiển liền đen mặt.

Vào thời khắc này, cô đã bị đóng “con dấu” thuộc về một người đàn ông nào đó. Chắc đây là sự trừng phạt vì cô đi lâu không chịu về nhà chẳng?

Hai má Lâm Thiển nóng ran, cô ho khan hai tiếng: “Cô có khăn quàng cô không?”

“Có ạ.” Cô thư ký liền ra ngoài, lấy khăn quàng mang vào cho Lâm Thiển. Khi xác định khăn quàng đã che hết dấu hôn, cô thư ký mới thở phào nhẹ nhõm: “Giám đốc Lâm, chị có thể đuổi theo Lê tổng rồi.”

Lúc Lâm Thiển rời khỏi tòa văn phòng, bên ngoài đã tối đen. Xe cô đi lại trên đường tập nập, tuy nhiên không thấy bóng dáng Lê Trí Thành.

Điện thoại di động chợt đổ chuông, giọng nói đầy từ tính của Lê Trí Thành ở đầu kia truyền tới: “Em tỉnh rồi à?”

Giọng anh như cơn gió dịu dịu thổi qua trái tim cô.

Lâm Thiển không nhịn được cười: “Sao anh không đánh thức em?”

Xa nhau lâu như vậy, dù là một nữ cường nhân trước mặt người khác, nhưng hễ nói chuyện với anh, Lâm Thiển lại trở thành cô gái nhỏ. Giọng của cô vừa mềm mại vừa có phần nũng nịu.

Lê Trí Thành im lặng vài giây.

Sau đó, Lâm Thiển nghe thấy tiếng loa thông báo ở đầu kia điện thoại: “Chuyến bay CAXXX tới thành phố Lâm sắp cất cánh...”

“Anh không nữ.” Lê Trí Thành đáp.

Lâm Thiển hít một hơi sâu, tim đập thành thịch.

Một vị Boss vô cùng bận rộn như anh từ phương xa đến thăm cô, kết quả ngồi bên giường cô cả ngày, trong khi cô không hề hay biết?

Sống mũi Lâm Thiển đột nhiên cay cay.

“Anh đáng ghét thật đấy...” Cô nói nhỏ.

“Ừ.” Lê Trí Thành cười cười: “Nhân hiệu của em đã ra đời, lúc nào muốn “áo gấm vinh quy” thì em hãy trở về.”

Lâm Thiển cắn môi không lên tiếng, khóe miệng bắt giắc cong cong.

Người đàn ông này rõ ràng rất muốn cô quay về, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên như không. Chiêu “lạc mềm buộc chặt” của anh đúng là đáng ghét quá đi.

“Vâng. Vẫn còn ít công việc, khi nào làm xong em sẽ về.”

“Được.” Anh nói: “Em đã đánh một trận rất đẹp. Bây giờ đến lượt anh rồi.”

Gần đây, Trần Tranh và Charles gặp phải một vấn đề nan giải.

Một trang web chuyên bán các nhãn hiệu túi xách của nước ngoài không biết từ đâu chui ra. Hơn nữa, trang web đó ngày càng nổi tiếng, sức ảnh hưởng ngày càng lớn.

Bởi vì nhiều nhãn hiệu quốc tế bán sản phẩm tại các nước Âu Mỹ với mức giá thấp hơn ở Trung Quốc nên có người lợi dụng điều này, mua sản phẩm ở nước ngoài, bán cho người tiêu dùng trong nước. Kể cả cộng chi phí vận chuyển nhưng mức giá vẫn thấp hơn giá bán tại các cửa hàng ở Trung Quốc.

Trên thực tế, kinh doanh theo theo phương thức này đã tồn tại từ lâu nhưng quy mô thường không lớn, không ảnh hưởng đến DG. Doanh nghiệp không được phép kinh doanh kiểu này, do nó liên quan đến thuế nhập khẩu và vấn đề đại lý sản phẩm, doanh nghiệp của anh không quyền đại lý sản phẩm, làm sao có thể nhập hàng với số lượng lớn, làm rối loạn thị trường của tôi. Bởi vậy, kinh doanh kiểu này đều là hộ cá thể. Bọn họ không có thực lực tài chính nên chỉ có thể bán một vài, đến mấy chục sản phẩm là cùng.

Ngoài ra, người tiêu dùng không có năng lực phân biệt thật giả. Bây giờ hàng nhái loại A của Trung Quốc còn thật hơn cả hàng thật. Vì vậy, mức độ đáng tin cậy của hộ cá thể cũng là một vấn đề lớn.

Nhưng bây giờ, tình hình đã thay đổi hoàn toàn.

Một trang web mua sắm trực tuyến chuyên bán hàng nước ngoài tên “Tây Dương Phạm” xuất hiện, thu hút sự chú ý của người tiêu dùng.

Tất nhiên, nó cũng chỉ là địa chỉ mua sắm trên mạng như Taobao, có bán các nhãn hiệu túi xách nổi tiếng của nước ngoài, cũng chỉ là hộ cá thể như các trang web khác mà thôi. Điểm khác biệt là trang chủ của “Tây Dương Phạm” xuất hiện hàng chữ nổi bật:

“Bán hàng giả mua một phạt mười. Trang web sẽ bồi thường ngay.”

Chẳng người tiêu dùng nào không động lòng trước lời cam kết đó. Vấn đề bọn họ lo lắng nhất đã được giải quyết đầu vào đấy.

Lướt xuống dưới, bạn sẽ phát hiện trang web này kinh doanh phần lớn các sản phẩm của nhãn hiệu Zamon.

Buổi chiều ngày cuối tuần, Charles triệu tập cuộc họp khẩn cấp với nhân viên quản lý cấp cao của DG Trung Quốc.

Ngoài trời nắng vàng rực rỡ, bầu không khí trong phòng hội nghị ngược lại u ám và căng thẳng. Bởi vì bộ phận thị trường vừa cung cấp số liệu mới nhất, trong hai tuần qua, lượng tiêu thụ Zamon tại các cửa hàng giảm 10%. Tình trạng này chưa từng xuất hiện trong nửa năm trở lại đây. Ngoài ra, có người tiêu dùng đến cửa hàng yêu cầu trả lại sản phẩm. Trên trang chủ của DG Trung Quốc cũng xuất hiện nhiều ý kiến phản đối của người tiêu dùng.

Tình hình này rất không hay. Charles nhạy bén phát giác nguy cơ tiềm ẩn to lớn. Vì vậy, anh ta mới triệu tập mọi người để bàn đối sách.

Trong phòng hội nghị rộng lớn, mọi người đều tỏ ra nghiêm trang. Giám đốc bộ phận thị trường mở trang web “Tây Dương Phạm.”

Đập vào mắt mọi người đầu tiên là vô số ảnh chụp túi xách Zamon. Dưới mỗi tấm ảnh đều hiện thị giá gốc bị gạch chéo và giá sau khi đã khấu trừ. Lượng hàng tồn kho của mỗi sản phẩm cũng rất lớn, số liệu hiển thị tới hàng trăm cái.

Giá gốc bị gạch chéo chính là giá bán chính thức sản phẩm Zamon tại Trung Quốc. Giá sau khi khấu trừ thấp hơn giá gốc từ 10% đến 30%, thậm chí có sản phẩm còn giảm đến 70-80%. Điều này không có gì là lạ, bởi mỗi khi vào mùa sale ở nước ngoài, Zamon tiến hành những đợt giảm giá quy mô lớn.

Càng theo dõi, Charles càng toát mồ hôi lạnh. Anh ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, thảo nào mấy tháng trước anh ta thấy lượng tiêu thụ của Zamon ở Mỹ tăng cao. Lúc đó anh ta còn tưởng, đây là “điềm lành” như người Trung Quốc thường nói. Đúng là shit thật!

Charles tỏ ra nghi hoặc và phẫn nộ, cất cao giọng với giám đốc bộ phận thị trường: “Lẽ nào việc kinh doanh trang web này là hợp pháp? Bán hàng của nước ngoài nhưng không nộp thuế, đây là thủ đoạn cạnh tranh không lành mạnh.”

Những người khác cũng có thắc mắc tương tự, nhưng giám đốc thị trường lắc đầu bất lực: “Không phải đâu Charles. Trang web này thiết kế rất khéo, nó chỉ cung cấp mặt bằng kinh doanh giống Taobao hay Kinh Đông[1]. Người bán sản phẩm Zamon ở trên đó đều là hộ làm ăn cá thể. Vì vậy, việc kinh doanh này trở

thành hành vi mua bán trao tay giữa các cá thể, không liên quan đến trang web. Pháp luật không ngăn cấm điều này.”

[1] Taobao hay Kinh Đông (JD.com) là những trang web mua bán trực tuyến nổi tiếng của Trung Quốc.

“Âm mưu, đây chắc chắn là âm mưu.” Charles đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng hội nghị. Bất gặp bộ dạng này của anh ta, những người khác cũng đau đầu rối loạn.

Đúng thế, ai mà không nhìn ra đây là một âm mưu?

Trần Tranh ngồi bên cạnh, trầm tư suy nghĩ.

Hộ cá thể lấy đâu ra tài chính hùng hậu như vậy, một lúc tích trữ cả ngàn sản phẩm? Cái gọi là trang web mua sắm chỉ là mượn danh nghĩa, dùng phương thức này để thoát khỏi sự ràng buộc của chính sách nhà nước mà thôi.

Đây rõ ràng là hành vi nhắm vào Zamon.

Ngoài Lê Trí Thành, kẻ chủ mưu còn có thể là ai?

Điểm đáng sợ của trang web này, không phải ở chỗ nó tiêu thụ bao nhiêu sản phẩm Zamon, cướp đi bao nhiêu thị phần của DG, bởi đó cũng chỉ là con số lẻ của DG mà thôi. Điều quan trọng là, nó khiến người tiêu dùng nhận thức ra một sự thật, một túi xách hàng hiệu trong nước có thể bán tới năm nghìn nhân dân tệ, nhưng thật ra ở Mỹ mới chỉ bán giá hai nghìn. Người tiêu dùng có thể chịu nổi điều đó? Có thể bình tĩnh không? Hơn nữa, họ bắt đầu nghi ngờ, liệu Zamon có phải là nhãn hiệu hàng đầu thế giới?

Khi hệ thống giá cả của một mặt hàng xa xỉ bị nghi ngờ, có nghĩa là giá trị thương hiệu của nó cũng bị nghi ngờ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhiều khả năng hình tượng mà Zamon khó khăn lắm mới có thể tạo dựng ở Trung Quốc sẽ bị sụp đổ tan tành.

Vào thời khắc này, ngồi giữa đám người Trung Quốc và nước ngoài, nghe Charles không ngừng nổi giận, nghe mọi người thảo luận bằng tiếng Anh, Trần Tranh đột nhiên có một cảm giác hết sức lỳ kỳ.

Đầu tiên, việc Zamon gặp phải nguy cơ không làm anh ta đau đớn, còn lâu mới bằng nỗi đau anh ta gánh chịu khi Tư Mỹ Kỳ thất bại.

Tuy nhiên, Trần Tranh cũng không tránh khỏi áp lực lớn. Cảm giác này rất quen thuộc, giống hai lần thất bại trong tay Lê Trí Thành. Họa đến mà chẳng thể đề phòng, cũng không biết phải làm sao. Bạn không hề hay biết, bước tiếp theo đối phương sẽ làm gì. Điều duy nhất mà bạn biết, là một khi đối phương triển khai cuộc phản kích, bạn chỉ có thể mở to mắt nhìn bản thân từ từ rơi xuống vực sâu. Dẫu bạn uất hận đến mức nào, dù có làm gì thì dường như cũng không thoát khỏi bàn tay của anh ta.

Trần Tranh đương nhiên không bộc lộ tâm trạng chân thực của mình. Nghe mọi người thảo luận xong, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Charles, chúng ta làm gì bây giờ?”

Charles lạnh mặt, ánh mắt lộ vẻ hung dữ: “Lập tức điều tra xem người kinh doanh trang web đó là ai? Nhất định là Lê Trí Thành và Ninh Duy Khải ở đằng sau giở trò. Tôi sẽ kiện bọn họ.”

Việc này không khó điều tra. Mỗi công ty đều có đại diện pháp nhân, trang web mua sắm trực tuyến cũng vậy.

Vài ngày sau, Charles và Trần Tranh biết được tên người lập trang web. Đó là Cố Diên Chi.

Quả nhiên cùng một giuộc. Có điều...

“Boss, chúng ta có kiện cũng chỉ e khó thắng...” Nhân viên bộ phận pháp vụ mở miệng một cách khó nhọc: “Cố Diên Chi tuy từng là cổ đông và lãnh đạo cao cấp của Ái Đạt, nhưng mấy tháng trước, anh ta đã bán hết cổ phần trong tay, hơn nữa còn bán cho DG chúng ta. Anh ta chẳng còn quan hệ gì với Ái Đạt, trở thành cá thể tự do. Chúng ta không có chứng cứ, cũng chẳng thể kiện Ái Đạt tội kinh doanh không đăng hoàng. Chúng ta cũng không thể kiện Cố Diên Chi, bởi vì từ quy định của trang web, anh ta chỉ cung cấp mặt bằng kinh doanh cho dân mạng mà thôi[2].”

[2] Cố Diên Chi tuy lập trang web nhưng không kinh doanh trực tiếp. Giống như anh ta mở một cái chợ, cung cấp mặt bằng, các cá nhân sẽ đóng tiền thuê mặt bằng và mở “shop” kinh doanh. Cùng với sự phát triển của thương mại điện tử, những trang web như vậy đang là trào lưu thịnh hành ở Trung Quốc hiện nay, trong đó trang web mua bán trực tuyến lâu đời và có quy mô lớn nhất là Taobao.

43. Chương 43

Sự xuất hiện của “Tây Dương Phạm” đúng là có ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ của DG Trung Quốc.

“Tây Dương Phạm” khiến một bộ phận người tiêu dùng nảy sinh sự nghi ngờ về Zamon, nhưng hiện tượng này vẫn chưa lan rộng, chưa phát triển đến mức không thể cứu vãn.

Do đó, Charles lập tức tiến hành một loạt biện pháp phòng ngự cứng rắn.

Đầu tiên, anh ta báo cáo tình hình với công ty mẹ ở Mỹ, đề nghị công ty mẹ lấy tư cách doanh nghiệp, có văn bản kiến nghị với hải quan hai nước Trung Mỹ, yêu cầu kiểm tra nghiêm ngặt việc đưa sản phẩm Zamon vào Trung Quốc trong thời gian gần đây. Đề nghị này nhận được sự ủng hộ tuyệt đối từ công ty mẹ.

Tiếp theo, Charles ra lệnh cấp dưới điều tra kỹ lưỡng, thu thập chứng cứ, nhằm tìm ra manh mối giữa Ái Đạt và Tây Dương Phạm, bởi anh ta vẫn không từ bỏ hy vọng khởi kiện Ái Đạt. Về vấn đề này, Trần Tranh không mấy lạc quan. Trông mong Lệ Trí Thành làm việc không kín kẽ, để lại dấu vết ư? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Charles còn liên hệ với đại diện các nhãn hiệu xa xỉ nổi tiếng thế giới tại Trung Quốc, đề nghị mọi người cùng liên kết kiến nghị tới Bộ Công thương Trung Quốc. Nhưng đề nghị này không nhận được sự hưởng ứng, bởi vì người tình ý đều nhận ra, sự tồn tại của trang web mua bán trực tuyến Tây Dương Phạm chính là phản ánh cuộc chiến thương mại giữa DG và các doanh nghiệp nội địa. Trên Tây Dương Phạm cũng có các sản phẩm thuộc hàng hiệu khác, nhưng chỉ vài mẫu mang tính tượng trưng, phần lớn đều hiển thị “hết hàng”, rõ ràng muốn bọn họ “nước sông không phạm nước giếng.”

Hơn nữa, các thương hiệu xa xỉ khác đều là đối thủ cạnh tranh của DG tại Trung Quốc. Một năm qua, Zamon ồ ạt chiếm lĩnh thị trường, bọn họ đã rất chướng tai gai mắt. Vì vậy, tất cả chỉ ậm ừ lấy lệ, tọa sơn quan hổ đấu.

Trước thái độ của bọn họ, Charles chỉ có thể chửi thề một câu: “Shit!”

Cuối cùng là động thái quan trọng nhất, Charles muốn giảm bớt mức độ ảnh hưởng của Tây Dương Phạm trong phạm vi cả nước. Anh cũng biết đến câu nói của chủ tịch Mao Trạch Đông: “Một đốm lửa nhỏ cũng có thể cháy lan ra đồng cỏ.” Ở Trung Quốc vốn có một số người cương quyết tẩy chay DG, anh ta không thể để thế lực này nhân cơ hội góc đầu dây, ngộ nhỡ tạo thành phản ứng dây chuyền trong người tiêu dùng thì hỏng bét.

Vì vậy sau khi thương lượng với Trần Tranh, Charles quyết định đổ tiền kiểm soát giới truyền thông và mạng internet. Trần Tranh biết rõ đạo lý này nên vỗ ngực nhận nhiệm vụ. Anh ta bắt đầu luồn lách, đi lại quan hệ với các cơ quan truyền thông lớn và trang web tên tuổi. Không biết bao nhiêu tiền đổ vào cái động không đáy đó, nhưng tục ngữ nói rất đúng, có tiền mua tiên cũng được.

Tuy nhiên, Charles và Trần Tranh chỉ đoán đúng một nửa. Bước tiếp theo của Lệ Trí Thành quả nhiên mượn Tây Dương Phạm phát động cuộc tấn công nhằm vào DG.

Nhưng anh không lợi dụng dư luận và giới truyền thông như nửa năm trước, mà dùng hình thức quảng cáo trên truyền hình, trực tiếp tuyên chiến với DG ngay trước mặt người tiêu dùng cả nước.

Chỉ trong một đêm, cả nước đều biết, giá sản phẩm Zamon ở trong và ngoài nước chênh lệch lớn đến mức nào, biết được cuộc chiến phản thu mua của doanh nghiệp quốc nội với doanh nghiệp nước ngoài, nhằm mục đích bảo vệ thương hiệu dân tộc.

Không cần nghĩ cũng biết, người dân Trung Quốc sẽ làm thế nào.

Buổi đêm tĩnh mịch, Lâm Thiển và các đồng nghiệp vẫn ở văn phòng, tắt bật chuẩn bị quảng cáo thứ hai của “Khuyh Thành”.

Thời gian qua, sự ra đời của trang web Tây Dương Phạm thu hút sự quan tâm của tất cả mọi người trong ngành túi xách. Các đồng nghiệp trong công ty của Lâm Thiển cũng bàn tán sôi nổi. Có người cảm thấy chiêu này như tát vào mặt DG, nhưng cũng không ít người lo ngại, việc bán hàng trên mạng dù sao cũng có hạn, không thể tạo thành mức độ ảnh hưởng lớn. Chỉ cần sóng gió qua đi, việc kinh doanh của DG sẽ trở lại như cũ.

Trước những lời nhận xét đó, Lâm Thiển chỉ im lặng mỉm cười.

Bởi vì cô biết rõ chiêu tiếp theo của Lê Trí Thành. Một khi tìm ra nhược điểm của đối thủ, anh sẽ “ra đòn” liên tiếp, đánh đến khi đối phương không đứng dậy nổi mới thôi.

Đang vui đầu vào công việc, Lâm Thiển đột nhiên nghe thấy một đồng nghiệp kêu “A” một tiếng rồi gọi cô: “Giám đốc Lâm, mọi người mau xem tivi đi.”

Lâm Thiển và những người khác đều hướng ánh mắt về phía chiếc tivi tinh thể lỏng treo tường. Bây giờ là “giờ vàng” của buổi tối, tin thời sự vừa phát xong, một quảng cáo mới đột nhiên xuất hiện.

Màn hình hoàn toàn tối đen, sau đó hiện ra ba chữ màu trắng rất đẹp: Tây Dương Phạm.

Lâm Thiển dán mắt vào màn hình. Cô biết Lê Trí Thành sẽ đi bước này, nhưng cô không rõ nội dung quảng cáo ra sao.

Sau đó, màn hình vụt qua vô số hình ảnh, đồng thời một giọng nam giới cất lên: “Tokyo, Paris, New York, Sydney...”

Đây đều là cảnh sắc phồn hoa của đô thị lớn trên thế giới. Hình ảnh được xử lý rất tốt, mang lại cảm giác phục cổ tĩnh lặng trong sự náo nhiệt.

Sau đó, màn hình lại chuyển cảnh, nhưng không phải hình ảnh thành phố, mà là các tủ kính bày túi xách hàng hiệu. Ánh đèn rực rỡ, mặt kính lấp lánh, những chiếc túi xách ở bên trong càng trở nên sang trọng bắt mắt. Tuy nhiên, khi ống kính lia qua, logo của túi xách đã bị che mất, thay thế bằng ký hiệu “XXXX”.

Giọng đàn ông vang lên: “Ở nước ngoài, chúng được bán với giá như sau.” Ống kính lại đặc tả con số bên dưới mỗi túi xách: \$400, €100... sau đó là một dãy số đổi thành nhân dân tệ.

“Còn ở trong nước, chúng được bán với giá hoàn toàn khác.”

Màn hình lại chuyển cảnh tới đường Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh, Từ Gia Hội Thượng Hải, khu Thiên Hà Quảng Châu... Những nơi đó đều có tủ bày sản phẩm túi xách tương tự, giá bán là ¥8000, ¥ 42.000, ¥ 200.000... đắt gấp ba lần, thậm chí bảy, tám lần ở nước ngoài.

Tiếp theo, màn hình biến thành màu cam đỏ, nhạc nền nổi lên, từng con chữ của địa chỉ trang web Tây Dương Phạm nhảy ra, trông rất sống động.

Giọng đàn ông lại vang lên: “Tây Dương Phạm, bán hàng chính hãng các nhãn hiệu toàn cầu, xóa bỏ mức chênh lệch về giá cho người Trung Quốc.”

Cuối cùng, màn hình xuất hiện ba hàng chữ:

“Mọi hộ kinh doanh đều được chứng thực danh tính.

Bán hàng giả mua một phạt mười. Trang web sẽ bồi thường ngay.

Tất cả mặt hàng giảm từ 30 – 90%.”

Lâm Thiển chống cằm, lặng lẽ xem hết quảng cáo. Các đồng nghiệp lộ vẻ phẫn chấn, một nhân viên nam bật ngón tay tách một tiếng: “Làm rất hay.”

Lâm Thiển không nhin được cười. Chiêu này của Lê Trí Thành đúng là thâm thật đấy.

Quảng cáo không nói sản phẩm xa xỉ “có sự cách biệt về giá giữa các khu vực” mà nhấn mạnh “xóa bỏ mức chênh lệch về giá cho người Trung Quốc.” Chắc bất cứ người nào nghe câu này cũng bị khơi gợi lòng kiêu ngạo và nổi bực tức.

Tuy nhiên đây cũng là sự thật. Cho dù chính sách thuế nhập khẩu của Trung Quốc khiến giá thành hàng ngoại tiêu thụ ở nội địa cao hơn ở nước ngoài, nhưng Lâm Thiển từng nghiên cứu phân tích về vấn đề này nên biết rõ, giá cả cũng không đến mức cao ngất trời như hiện nay.

Vì vậy, DG coi như tự chuốc hậu quả. Ai bảo họ nghĩ người Trung Quốc ngốc nghếch lắm tiền, sẽ ngoan ngoãn cống nạp cho bọn họ?

Cô rút di động, nhắn tin cho Lê Trí Thành: “Rất tuyệt vời.”

Lê Trí Thành có lẽ đang bận, một lúc sau mới nhắn lại: “Phu nhân quá khen.”

Lâm Thiển đọc tin nhắn, không nhin được cười.

Đúng như Lâm Thiển, Lê Trí Thành, Ninh Duy Khải, Cố Diên Chi dự đoán, quảng cáo Tây Dương Phạm đã tạo nên làn sóng dữ dội. Các trang web, cá nhân, thậm chí giới truyền thông đều đăng tải và chia sẻ quảng cáo này.

Mọi người bắt đầu thảo luận, thương hiệu quốc tế bán với giá rất cao trong nước, liệu có hợp tình hợp lý?

Nhiều người tiêu dùng trở thành fans trung thành của Tây Dương Phạm.

Ngày càng có nhiều người dồn ánh mắt vào đối tượng công kích chủ yếu của Tây Dương Phạm, đó là tập đoàn DG và thương hiệu Zamon.

Chỉ trong chốc lát, vô số lời chất vấn, nghi ngờ, phản đối vang lên. Sau một đêm, DG trở thành mục tiêu công kích của cả nước. Nó trở thành cái tên nóng hổi nhất trên weibo và các trang web tìm kiếm.

DG là doanh nghiệp hàng đầu thế giới, nó có sụp đổ tại thị trường Trung Quốc hay không là điều chẳng ai dám khẳng định. Nhưng có một thực tế không phủ nhận, lượng tiêu thụ của các nhãn hiệu trực thuộc bắt đầu giảm sút nghiêm trọng.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành tung ra quảng cáo thứ hai.

Charles và Trần Tranh đều không ngờ, thậm chí Lâm Thiển cũng không nghĩ, Lê Trí Thành vẫn còn đợt tấn công thứ hai. Nhưng cũng chính quảng cáo dài ba mươi giây này đã thành công đẩy tâm trạng tấy chay DG của người tiêu dùng và sự quan tâm đến cuộc chiến thương mại giữa doanh nghiệp trong và ngoài nước lên tới cao trào.

Vào buổi tối thứ Bảy vài ngày sau đó, bởi vì quảng cáo “Khuyन्ह Thành” thứ hai sắp phát sóng nên Lâm Thiển ở nhà nghỉ ngơi, nạp “năng lượng” trước cuộc chiến.

Đúng tám giờ năm phút, tivi lại phát quảng cáo Tây Dương Phạm. Lâm Thiển vẫn theo dõi như thường lệ. Dù công việc bận rộn đến mức nào, cô cũng dành thời gian xem quảng cáo này. Đây đã trở thành niềm vui nho nhỏ của cô, ai bảo lần này chồng cô “đánh chó bị rơi nước[1].”

[1] Đánh chó bị rơi nước: nghĩa là tiếp tục đánh kẻ xấu đến cùng, dù hấn đã thất bại.

Nào ngờ buổi tối hôm nay, Lê Trí Thành mới cho cô thấy, thế nào gọi là “đánh chó bị rơi nước” thật sự.

Tám giờ hai mươi phút, Lâm Thiển đang lướt web xem tin tức, di động bỗng đổ chuông.

Là tin nhắn của Lê Trí Thành: “Em hãy bật kênh vệ tinh lúc tám giờ ba mươi phút.”

Lâm Thiển lập tức bấm điều khiển mở tivi. Truyền hình đang phát quảng cáo kẹo ngọt, một cậu bé cầm kẹo cười híp mắt. Trong lòng Lâm Thiển trở nên hưng phấn và mong chờ trong giây lát.

Đúng tám giờ ba mươi, màn hình đột nhiên sáng rực, đó là cảnh đường phố ở Washington.

Đoạn mở đầu giống hệt quảng cáo Tây Dương Phạm, từ hình ảnh, thủ pháp quay, nhạc nền, thậm chí cả giọng thuyết minh. Lâm Thiển đoán, cả hai quảng cáo đều xuất phát từ cùng một đạo diễn.

Nhưng lời thuyết minh hơi khác: “Mỹ, Nhật Bản, Australia, Hồng Kông...”

Màn hình xuất hiện hình ảnh sản phẩm tại rất nhiều cửa hàng, nhưng lần này logo thương hiệu không bị che khuất. Đó là Ái Đạt trong cửa hàng flagship ở Mỹ, Sa Ứng tại quầy riêng Nhật Bản, Minh Đức trong cửa hàng ở Đài Loan... Cuối cùng là hình ảnh túi xách Ái Đạt và Sa Ứng trên trang mua bán trực tuyến của Mỹ Amazon, bên dưới niêm yết giá bằng đô la Mỹ.

Giọng thuyết minh vang lên: “Ở nước ngoài, chúng tôi bán với mức giá này.”

Tiếp theo, ống kính vọt qua một loạt túi xách và niêm yết giá bằng nhân dân tệ, thấp hơn giá bán trên Amazon không ít. Đồng thời, màn hình còn xuất hiện hàng chữ đỏ nổi bật, đưa ra mức chiết khấu cụ thể: “10% Off, 20% Off, 30% Off...” Mặc dù vậy, mức chênh lệch giá bán ở trong và ngoài nước vẫn không lớn như Zamon.

Màn hình lại chuyển cảnh, xuất hiện rất nhiều người. Để ý kỹ, đó là những công nhân nở nụ cười chất phác rạng rỡ. Đằng sau họ là nhân viên văn phòng mặc comple chỉnh tề, nữ quản lý mặc váy công sở chững chạc, còn có các bà mẹ bế con, trên tay còn cầm túi xách của Ái Đạt... Thậm chí có cả người nước ngoài, David và mấy người đàn ông Italy đứng cuối cùng, cười híp mắt trước ống kính.

Giọng đàn ông trầm ấm vang lên:

“Bảo vệ thương hiệu dân tộc!

Lương tâm của người trung Quốc, túi xách chất lượng đẳng cấp thế giới.”

Câu nói này khiến Lâm Thiển chấn động.

Tiếp theo, màn hình đột ngột tối đen. Sau đó, từng logo của các nhãn hiệu túi xách vô cùng quen thuộc với người tiêu dùng trong nước lần lượt xuất hiện: Aito Ái Đồ, Aier Ái Nhĩ, BH Sa Ứng, MIND Minh Đức, Vinda... thậm chí có cả nhãn hiệu chủ lực của các doanh nghiệp túi xách khác.

Theo từng tiếng “tùng” mạnh mẽ, chúng liên tiếp hiện ra trên màn hình. Mỗi một nhãn hiệu tựa như mang đến sức mạnh lay động lòng người.

Cuối cùng, chúng xếp thành một thế trận hoành tráng, ngay hàng thẳng lối và trang nghiêm.

Lâm Thiển hoàn toàn ngây người.

Đột nhiên, mọi thương hiệu cùng tan biến, như bị cuốn vào màn hình tối đen. Quảng cáo chính thức kết thúc.

Nhưng trong lòng mỗi khán giả dường như vẫn chưa hết chấn động bởi hình ảnh vừa rồi. Những thương hiệu đó đều là của người Trung Quốc, từng vươn ra khắp nơi, chinh phục thị trường toàn cầu. Cuối cùng, bọn họ kết thành liên minh, công khai tuyên chiến với sự thu mua và xâm chiếm của doanh nghiệp nước ngoài.

Viễn mắt Lâm Thiển ước ướn trong giây lát. Bảo vệ thương hiệu dân tộc, một câu nói đơn giản biết bao, một câu nói xuất hiện nhiều đến mức ngán ngẩm. Nhưng đã bao lâu, cô chưa từng nghe âm thanh có sức lay động như vậy?

Tivi đã bắt đầu phát sóng phim truyền hình, nhưng Lâm Thiển vẫn dán mắt vào màn hình hồi lâu. Cuối cùng trong đầu cô hiện lên gương mặt tuấn tú điềm tĩnh và thân hình cao lớn của Lê Trí Thành.

Lâm Thiển lại mở di động, nhìn tin nhắn ngắn gọn anh vừa gửi: “Em hãy bật kênh vệ tinh, lúc tám giờ ba mươi phút.”

Lâm Thiển, hãy xem anh vây quân bốn mặt, đốt lửa rực trời ở kênh vệ tinh, lúc tám giờ ba mươi phút.”

Lâm Thiển gơ hai tay che mặt. Cô đang cười, nhưng nước mắt dâng trào khóe mi.

Cô yêu anh biết bao, cô tự hào biết bao, cô cam tâm tình nguyện ngược nhìn anh biết bao, anh có biết không?

Vào thời khắc này, ngoài Lâm Thiển cũng có vô số người dân ở nhiều thành phố, nhiều gia đình, trên các nẻo đường, trên mạng internet đều cười vui vẻ khi xem quảng cáo của Zamon và Tây Dương Phạm, rồi lại yên tĩnh xem quảng cáo bí ẩn của liên minh doanh nghiệp túi xách Trung Quốc.

Một sự kiện quan trọng tạo thành sự thất bại thảm hại của một thương hiệu quốc tế tại khu vực nào đó là hiện tượng không hiếm gặp trong lịch sử thương mại điện tử.

Ví dụ, sau khi bị phát hiện sử dụng chất cấm, nhãn hiệu mỹ phẩm SKII bị dỡ hết hàng khỏi các quầy trong phạm vi cả nước, hình tượng thương hiệu bị ảnh hưởng nghiêm trọng, dẫn đến nhiều năm sau vẫn không thể hồi phục.

Ví dụ nhãn hiệu đồ uống Pepsi Cola từng thất tín với người tiêu dùng Phillipines, dẫn đến sự sụp đổ, cuối cùng chỉ có thể rút khỏi thị trường.

Hiện tại, DG cũng lâm vào tình trạng tương tự. Sáng sớm ngày thứ hai, báo cáo số liệu thị trường mới nhất được đưa tới bàn làm việc của Charles.

So với tốc độ lượng tiêu thụ giảm sút trước đó, số liệu trong tuần vừa rồi càng khủng khiếp hơn. Đường như Charles có thể nhìn thấy đáy vực đang chờ đợi bọn họ ở một nơi không xa. Từ đáy sâu trong nội tâm Trần Tranh cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía trước thủ đoạn đáng sợ của Lệ Trí Thành. Lúc này, anh ta lâm vào cảnh “cửa thành cháy, vạ đến cá dưới ao.” Anh ta nôn nóng muốn giúp Charles cứu vãn cục diện. Bằng không... anh ta sẽ hoàn toàn trắng tay.

“Anh có biết không Ben?” Vào thời điểm này, Charles vẫn giữ được sự tỉnh táo và bình tĩnh của một người lãnh đạo cao nhất khu vực Châu Á Thái Bình Dương. Anh ta nắm tay Trần Tranh, nói: “Trước mắt đúng là nguy cơ to lớn, nhưng chúng ta chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể cố gắng vượt qua giai đoạn này.”

Trần Tranh nghiêm mặt gật đầu.

Anh ta hiểu ý của Charles. Bây giờ, DG Trung Quốc đang gặp nguy cơ nghiêm trọng, Lệ Trí Thành liên tục tấn công, đẩy bọn họ đến bên bờ vực thẳm. Tuy nhiên, giống như “loài rết chặt đứt thân vẫn có thể hoạt động[2]”, DG Trung Quốc dù thất bại nặng nề, nhưng chỉ cần thị trường không sụp đổ toàn diện, dù chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, cố gắng vượt qua giai đoạn này là được. Bản chất của người tiêu dùng là dễ quên, yêu nước cũng chỉ là xúc động nhất thời. Với thực lực của tập đoàn DG, trong tương lai họ thừa khả năng làm lại từ đầu.

[2] Loài rết chặt đứt thân vẫn có thể hoạt động: chỉ người có thể lực lớn tuy gặp thất bại nhưng vẫn không phá sản hoàn toàn, tầm ảnh hưởng vẫn còn.

Hai người lấy lại niềm tin rồi lại triệu tập nhân viên thương lượng, quyết định ra sức củng cố thị trường, đồng thời tăng cường hoạt động từ thiện và thu mua doanh nghiệp ở Trung Quốc, nhằm đánh lạc hướng người tiêu dùng.

Bọn họ sẽ cho người tiêu dùng thấy, họ dùng tiền kiếm được để giúp đỡ khu vực nghèo khó. Bọn họ sẽ cho người tiêu dùng thấy, cũng có doanh nghiệp Trung Quốc muốn được thu mua. Bởi vì tương lai cả hai sẽ cùng thắng, họ sẽ mang đến kỹ thuật và cách thức quản lý tiên tiến, họ sẽ thúc đẩy sự phát triển và phồn vinh của ngành thương mại Trung Quốc.

Tuy nhiên Charles và Trần Tranh không ngờ, việc làm của bọn họ còn chưa đạt được hiệu quả thực tế, bên Lệ Trí Thành lại tung chiêu tiếp theo.

Ngày mùng Ba tháng Một, cựu CEO của Tân Bảo Thụy Ninh Duy Khải công khai tuyên bố thông tin đã giành 51% cổ phần của Tân Bảo Thụy, trở thành cổ đông lớn nhất kiêm chủ tịch công ty. Hoạt động thu mua của DG ở Trung Quốc như bị tát vào mặt. Hai công ty lớn nhất trong ngành là Tân Bảo Thụy và Ái Đạt đã thoát khỏi mạng lưới của bọn họ, khiến toàn bộ kế hoạch thu mua chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Ngày mùa đông nắng vàng rực rỡ, rọi chiếu vào phòng làm việc. Ninh Duy Khải đứng dậy, thông thả đi đến trước gương, chỉnh lại quần áo comple trên người mình.

Sắp tới buổi họp báo, Nguyên Tuấn và một số tâm phúc đã tụ tập ở đây. Khác với vẻ bình thản của Ninh Duy Khải, bọn họ đều tươi cười rạng rỡ.

“Chủ tịch, chúng ta nên đi thôi.” Nguyên Tuấn lên tiếng.

Khỏe miệng Ninh Duy Khải hơi nhếch lên. Hừm, tên nhóc này đúng là biết nịnh bợ. Chủ tịch, cách xưng hô êm tai biết bao, cách xưng hô mà anh ta mơ ước từ mấy năm trước.

“Đi thôi!” Ninh Duy Khải gật đầu với bọn họ, đi khỏi văn phòng đầu tiên. Đoàn người ăn mặc chỉnh tề đi thang máy xuống tầng dưới, xuyên qua khu văn phòng làm việc của nhân viên, đến hội trường đa năng, nơi tổ chức buổi họp báo ngày hôm nay.

Trên suốt quãng đường, mọi nhân viên của Tân Bảo Thụy đều đứng dậy, cúi người chào vị chủ tịch mới của Tân Bảo Thụy.

Đây không phải hoạt động sắp xếp từ trước, mà hoàn toàn là hành vi tự phát của nhân viên.

Bị đè nén và sa sút tinh thần một thời gian dài, cuối cùng bọn họ cũng chào đón vị lãnh tụ trở về. Rõ ràng Ninh Duy Khải chẳng làm gì, nhưng mỗi người đều như nhìn thấy viễn cảnh tương lai tươi sáng.

Chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng Ninh Duy Khải rất ấm áp. Nếu đổi lại là quá khứ, trước ánh mắt kính nể của mọi người, anh ta sẽ chẳng bận tâm, ung dung đi thẳng. Bởi vì anh biết rõ, cái gọi là “lòng dân” đều như vậy cả. Bọn họ muốn bạn ở trên đầu họ, bạn không cần tỏ ra hòa nhã thân thiện, bạn chỉ cần mang uy danh và niềm tin đến cho bọn họ là được.

Nhưng hôm nay, trong lòng Ninh Duy Khải thật sự cảm động. Anh ta đi chậm lại, mỉm cười gật đầu với mỗi nhân viên, dùng ánh mắt quyết đoán vỗ về sự mong chờ và khát khao của bọn họ.

Đám nhân viên vô cùng xúc động, không thể dùng lời lẽ diễn tả.

“Chào chủ tịch! Xin chào chủ tịch!” Câu chào hỏi đơn giản và cung kính liên tục vang lên, cuối cùng như kết thành một khối, làm chấn động màng nhĩ của Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải bất ngờ phát hiện, viền mắt hơi cay cay. Nhưng anh ta cố đè nén tâm trạng, vẫy tay với mọi người rồi đi vào hội trường.

Trong hội trường đã không còn một chỗ trống, đèn đóm sáng trưng.

Ninh Duy Khải và Nguyên Tuấn ngồi ở sau hậu trường, quan sát toàn cảnh bên ngoài qua cánh cửa. Người phát ngôn của Tân Bảo Thụy đang tươi cười trả lời từng câu hỏi của phóng viên. Theo chương trình, Ninh Duy Khải sẽ xuất hiện sau cùng, anh ta chỉ cần trả lời vắn tắt mấy câu hỏi mà thôi.

Chỉ có điều, vào thời khắc này, đứng trước đám đông ồn ào, nội tâm anh ta có chút tự giễu.

Hồi tưởng lại nửa năm qua, Ninh Duy Khải thật sự bận tới mất tối mũi. Hơn nữa đây là lần đầu tiên, anh ta làm việc âm thầm lặng lẽ như thế. Anh ta giao hết đội ngũ tinh anh của mình cho Lê Trí Thành, hai bên hợp tác xây dựng trang web Tây Dương Phạm, làm ra hai quảng cáo ấn tượng, điều động mọi mối quan hệ của anh ta để gây thanh thế cho cuộc phản thu mua trong dư luận, trên internet, giới truyền thông... Trong quá khứ, anh ta hành sự luôn hoành tráng, thu hút sự chú ý của mọi người chứ đâu như bây giờ.

Có điều, âm thầm cũng có cái hay của âm thầm. Nghĩ tới văn bản sở hữu cổ phần nằm trong ngăn kéo ở văn phòng, Ninh Duy Khải nở nụ cười nhàn nhạt.

Nếu không phải trong giai đoạn trước đó, anh ta và Lê Trí Thành cố ý để DG đưa thương hiệu Zamon vào Trung Quốc, làm sao có thể hình thành cục diện doanh nghiệp trong và ngoài nước đối chọi gay gắt? Sao có thể khiến dư luận cảm thấy doanh nghiệp quốc nội lâm vào thế yếu? Sao có thể khiến anh em nhà họ Chúc cắn câu, bán Tân Bảo Thụy với giá rẻ?

Lần này Ninh Duy Khải mắc món nợ ân tình Lê Trí Thành. Doanh nhân người Bắc Kinh đứng ra mua cổ phần là bạn của Lê Trí Thành, nghe nói do Khang tổng của Minh Thịnh giới thiệu.

Ninh Duy Khải không thể không thừa nhận, sau hơn nửa năm hợp tác, mối quan hệ giữa anh ta và Lê Trí Thành đã hết sức gắn bó. Hai bên đều tán thưởng đối phương và có sự ăn ý tuyệt đối.

Sau khi đánh đổ DG, ngành túi xách Trung Quốc chắc chắn sẽ bước vào một cục diện hoàn toàn mới. Ninh Duy Khải hơi nheo mắt.

Đúng lúc này, một nhân viên đi đến gõ cửa. Nguyên Tuấn trao đổi vài câu rồi quay đầu về phía anh ta: “Chủ tịch Ninh, anh có thể ra ngoài rồi.”

Ninh Duy Khải gật đầu, đứng dậy.

Thong thả đi lên sân khấu trong tiếng vỗ tay vang dội, Ninh Duy Khải không nghĩ đến Lydia, cô gái trẻ mà anh ta tránh mặt đã lâu, không nghĩ đến chuyện sắc mặt của anh em nhà họ Chúc bây giờ khó coi đến mức nào.

Anh ta đột nhiên nhớ tới Chúc Hàm Dư. Đầu óc anh ta vụ qua một ý nghĩ rõ ràng và mãnh liệt. Anh ta đã giành được 51% cổ phần của Tân Bảo Thụy. Chồng cô đã trở thành chủ nhân mới của công ty.

Anh ta muốn cô nhìn thấy.

Khi tin tức về buổi họp báo được phát trên truyền hình, phản ứng của mọi người tất nhiên không giống nhau.

Nhiều người dân bình thường đã bị khơi gợi lòng yêu nước sau quảng cáo về ngành túi xách Trung Quốc đều cảm thấy vui mừng phấn khởi. Trong lúc tinh thần dân tộc đang dâng cao, doanh nghiệp hàng đầu của ngành túi xách đã bảo vệ thành công chủ quyền, không rơi vào tay công ty nước ngoài. Tin tức này khiến mọi người hết sức phấn chấn.

Chứng kiến thành quả mà bản thân và Ninh Duy Khải đã xác định từ trước, Lê Trí Thành chỉ mỉm cười.

Sau khi xem tin tức, Lâm Thiển càng có cảm tình với Ninh Duy Khải. Cô chủ động nhắn tin cho anh ta: “Anh làm tốt lắm.”

Một số người ngược lại tức đến phát điên, ví dụ anh em nhà họ Chúc, Charles và Trần Tranh.

Chúc Hàm Dư một mình ở nhà, ngơ ngẩn dõi mắt vào máy thu hình. Nhìn người đàn ông điềm tĩnh ung dung, bụng dạ thâm sâu trên màn hình, cô đột nhiên không thể kiềm chế, nước mắt chảy giàn giụa.

“Khuyhnh Thành 2.”

Tối ngày mùng bảy tháng một, khi truyền hình xuất hiện dòng chữ này, rất nhiều fans của nhãn hiệu “Khuyhnh Thành”, những khán giả chưa mua sản phẩm nhưng thích thú với quảng cáo của Khuyhnh Thành và người trong ngành đều dán mắt vào màn hình tivi, chờ xem nhãn hiệu túi xách nữ mới ra đời mang đến sự bất ngờ như thế nào?

“Tùng tùng”, vẫn là tiếng trống đầy ấn tượng, quảng cáo chính thức bắt đầu.

Bây giờ đã là mùa đông giá lạnh, người quân nhân xuất ngũ mặc áo khoác đơn giản, đạp xe xuyên qua ngõ nhỏ. Trên đường có học sinh chào hỏi anh. Bây giờ anh đã trở thành một giáo viên trẻ tuổi.

Đến cổng nhà cô gái, chàng trai dừng xe đạp. Anh ngẩng mặt, đưa tay lên miệng huýt sáo, động tác dứt khoát đẹp dễ.

Cánh cửa mở ra, cô gái như một làn gió tươi mát chạy ra ngoài, ngồi lên yên sau xe đạp.

“Hôm nay chúng ta đi đâu?” Cô gái hỏi, đồng thời đeo chiếc túi xách màu tím qua vai.

“Đi đánh CS[3].” Chàng trai trả lời.

[3] Đánh CS: đánh trận giả.

Màn hình chuyển cảnh, hai người tới một doanh trại huấn luyện đối kháng ở ngoại ô. Cô gái và chàng trai thay bộ đồ rằn ri, tay cầm khẩu súng sơn, nấp dưới một gò đồi nhỏ. Một điều bất thường là cô gái vẫn đeo cái túi xách màu tím đó.

Chàng trai cau mày: “Em hãy cất đi, màu sắc rực rỡ thế này sẽ trở thành mục tiêu mất.”

“Không được.” Cô gái ôm túi xách vào lòng: “Đây là túi xách em thích nhất.” Vừa dứt lời, một viên đạn bay đến, cô gái còn chưa kịp phản ứng, chàng trai nhanh tay kéo cô ra sau lưng.

Sau đó... anh “trúng đạn” một cách quang vinh.

Cô gái trợn mắt há mồm.

Chàng trai ném khẩu súng sang một bên. Bất gặp vẻ mặt áy náy của cô, anh liền mỉm cười.

“Không có anh, em phải làm thế nào?” Chàng trai nói nhỏ, giọng điệu mang hàm ý sâu xa. Sau đó, anh ngồi xuống đất.

Cô gái hơi ngẩn người. Đúng lúc này, một viên đạn bay tới, cô cũng bị “trúng đạn”.

Hai người một đứng một ngồi đối diện nhau. Xung quanh đạn bay vèo vèo, nhiều người chạy đi chạy lại, chỉ có bọn họ yên lặng nhìn nhau.

Sau đó cả hai cùng bật cười.

Cô gái ngồi xuống cạnh chàng trai, nói rất thản nhiên: “Vậy thì chúng ta cứ ở bên nhau là được.”

Lần này đến lượt chàng trai ngây ra, bởi vì cô nói rất tự nhiên, nhưng cũng tựa như số phận đã định sẵn. Anh gơ tay đỡ gáy rồi hôn cô. Hình ảnh trở nên mờ mờ lãng mạn.

Tiếp theo, cô gái tựa vào lòng chàng trai, rút một cái ví tiền đàn ông từ túi xách màu tím đưa cho anh: “Đây là quà em tặng anh...”

Chàng trai cúi xuống nhìn cô gái. Thảo nào cô giữ gìn cái túi như vậy, thì ra trong đó có món quà tặng anh.

Chàng trai nhận ví tiền, liếc qua túi xách “Khuyenh Thành” của cô, đồng thời lên tiếng: “Túi xách này quá sắc sỡ và không thực dụng. Lần sau anh sẽ tặng em chiếc túi xách quân dụng.”

“Ai cần túi xách quân dụng chứ?”

Màn hình chuyển cảnh, chàng trai đạp xe đưa cô gái về nhà. Cô gái ôm eo, tựa đầu vào lưng đối phương. Gương mặt tuấn tú của chàng trai hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Tháng sau em phải về Thượng Hải. Em đã tìm được công việc mới.” Cô gái đột nhiên mở miệng.

Xe đạp liền dừng lại, chàng trai chống chân xuống đất, ngoảnh đầu nhìn cô.

“Anh có muốn đi Thượng Hải cùng em không?” Cô hỏi.

Chàng trai im lặng.

Hình ảnh dừng lại ở giây phút đó, sau đó từ từ biến mất. Một hàng chữ hiện ra: Xin hãy đón xem phần cuối của “Khuyenh Thành”.

Không thể không thừa nhận, khi nghe nhân vật nam chính trong quảng cáo nói túi xách “Khuyenh Thành” quá sắc sỡ và không thực dụng, Lâm Thiển cũng không nhịn được cười. Khi nghe nữ chính nói sẽ đi Thượng Hải, cô cũng cảm thấy rối bời.

Nhãn hiệu sản phẩm có thể đi vào lòng người chính là nhãn hiệu tốt, Lâm Thiển rất tin tưởng chân lý này.

Quả nhiên, năm tiếng sau khi quảng cáo phát sóng, phó giám đốc công ty đẩy cửa đi vào, cười nói: “Giám đốc Lâm, lượng tiêu thụ trực tuyến đã bắt đầu tăng cao.” Ngữ khí phấn chấn của anh ta khiến Lâm Thiển cũng vui lây.

“Chỉ có điều...” Anh đột nhiên chuyển đề tài: “Mọi người quan tâm đến câu chuyện trong quảng cáo còn hơn bản thân sản phẩm.”

“Đợi đến khi phần cuối phát sóng, bọn họ sẽ lại dồn sự chú ý vào sản phẩm.” Lâm Thiển cất giọng chắc nịch: “Nội hàm ẩn chứa trong nhãn hiệu và bản thân sản phẩm là hai yếu tố không tách rời. Bây giờ khán giả yêu thích quảng cáo này bao nhiêu, tương lai họ sẽ gửi gắm tình cảm vào bản thân sản phẩm bấy nhiêu.”

Phó giám đốc gật đầu tán thành, lại nói: “Đúng rồi, người của DG vừa liên lạc với chúng ta.”

Lâm Thiển chơi chầu mày: “Bọn họ muốn gì?”

Ánh mắt phó giám đốc mang hàm ý sâu xa: “Bọn họ muốn thu mua Khuynh Thành.”

Lâm Thiển tựa vào thành ghế, ý cười trong khóe mắt càng sâu hơn.

Cô nghe nói gần đây DG vẫn không từ bỏ hoạt động thu mua, nhằm mục đích chia rẽ các doanh nghiệp trong ngành.

Cuối cùng, bọn cũng tìm đến cô. À không, là tìm đến Khuynh Thành, bởi thân phận của cô vẫn được giữ bí mật.

Lâm Thiển nhướn mày, nói với phó giám đốc: “Anh hãy cử người tiếp xúc với bọn họ, khéo léo để lộ thái độ muốn hợp tác, nhưng tuyệt đối không được cho bọn họ biết chúng ta có quan hệ với Ái Đạt, cũng đừng cho họ biết sự tồn tại của tôi.”

“Vâng.”

Sau khi phó giám đốc rời đi, Lâm Thiển xoay nửa vòng ghế, dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Hừ... Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cuối cùng cơ hội cũng đến.

Dù sao cũng không phải là người bụng dạ thâm sâu như Lê Trí Thành, vào thời khắc này, cô có chút xúc động, một chút hồi hộp và do dự.

Có lẽ do tâm linh tương thông, Lê Trí Thành xuất hiện đúng lúc cô cần anh. Lâm Thiển đang chìm trong suy tư, di động bỗng đổ chuông, là anh gọi tới.

Lâm Thiển bắt máy, cất giọng biếng nhác, ngọt ngào và đặc ý: “A lô!”

Ở đầu kia điện thoại, Lê Trí Thành đang ngồi trong văn phòng của mình. So với khoảng thời gian trước đó, bây giờ anh nhàn rỗi hơn một chút. DG Trung Quốc rơi vào thế yếu bởi tinh thần bảo vệ thương hiệu dân tộc của người tiêu dùng đã lên đỉnh điểm. Chỉ cần tung một đòn vào thời điểm thích hợp là có thể cắt đứt hơi thở cuối cùng của DG.

Do đó, vấn đề lớn nhất của anh bây giờ chính là... vợ của anh vẫn chưa trở về.

“Bao giờ em mới chịu quay về?” Lê Trí Thành mở miệng hỏi thẳng.

Lâm Thiển không nhịn được cười.

Không ngờ Lê Trí Thành cũng có lúc không thể kiềm chế.

Chẳng phải anh thản nhiên để lại cho cô nụ hôn rồi âm thầm bỏ đi mất hay sao? Anh chơi chiêu “lạt mềm buộc chặt”, đợi cô tự động quay về vòng tay anh đúng không?

Nhưng Lâm Thiển biết rõ, tại sao anh gọi điện vào lúc này.

Bất cứ ai xem quảng cáo thứ hai cũng biết nhãn hiệu Khuynh Thành chắc chắn thành công. Thành công rồi trở về là lời hứa của cô.

Con người Lê Trí Thành từ trước đến nay nói một là một, hai là hai, chỉ e anh sẽ không để cô ở bên ngoài thêm một ngày ấy chứ.

“Cho em thêm mấy ngày.” Lâm Thiển cất giọng dịu dàng mang một chút xảo quyệt: “Trở về như vậy vẫn không đủ hoành tráng”. Ngừng vài giây, cô tiếp tục mở miệng: “Em đã từng nói, phải khiến tất cả mọi người nhìn thấy.”

Lê Trí Thành trầm mặc trong giây lát.

Có lẽ vào thời khắc này, Lâm Thiển không biết tâm tình trong lòng người đàn ông. Giọng nói lạnh lạnh của người phụ nữ anh yêu mang theo một chút ngạo mạn và láu cá giống như hạt trân châu rực rỡ tô điểm trái tim anh.

Anh thừa nhận bản thân hoàn toàn bị người phụ nữ này mê hoặc. Tình cảm đó khác với tình cảm trong quá khứ. Trước đây, anh cũng có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt đối với cô, nhưng lúc bấy giờ anh vô cùng ung dung, bởi cô luôn ở trong bàn tay anh. Sự thật đúng là vậy, dù cô có độc lập đi chăng nữa nhưng vẫn lệ thuộc vào anh, bất kể tình yêu hay sự nghiệp.

Anh thừa nhận, từ trước đến nay bản thân rất hưởng thụ sự lệ thuộc của cô.

Nhưng bây giờ, cô hoàn toàn dựa vào bản thân, mở ra một khung trời mới trong lĩnh vực thương mại của anh. Cô bắt đầu có suy nghĩ và chiến lược của mình, mà anh không hề hay biết.

Cảm giác này đúng là rất phức tạp.

Nhưng Lệ Trí Thành biết rõ một điều, hơn nửa ngày càng thông suốt một sự thật. Người phụ nữ này đã khơi gợi cảm xúc lạ lẫm trong con người anh. Đó là hứng thú và cảm giác mới mẻ ngày càng mãnh liệt hơn đối với cô.

“Được”. Lệ Trí Thành đáp: “Anh có thể nhịn thêm vài ngày.”

Lâm Thiển phì cười, cố ý nói: “Cảm ơn anh.”

Lệ Trí Thành bình thản trả lời: “Không cần cảm ơn, sớm muộn gì anh cũng đòi lại từ người em.”

Lâm Thiển á khẩu trong giây lát.

Từ người cô ư? Nhất định là cô nghĩ lung tung, bởi Lệ Trí Thành là người có giáo dục, về cơ bản sẽ không bao giờ nói những lời trắng trợn.

Trò chuyện một lúc, Lâm Thiển chợt nảy ra ý tưởng: “Chúng ta liên lạc bằng hình ảnh đi.”

“Được.” Lệ Trí Thành đồng ý.

Đây là lần đầu tiên hai người liên lạc kiểu này, Lâm Thiển cũng thấy hơi kỳ lạ. Rõ ràng cô muốn gặp anh như vậy, nhưng trước đó chưa từng nghĩ đến chuyện kết nối hình ảnh.

Có lẽ bởi vì, cô không thể tưởng tượng nổi một người đàn ông chín chắn như Lệ Trí Thành lại thò mặt trước màn hình máy tính, trò chuyện với cô.

Hai người đồng thời đi khóa trái cửa văn phòng của mình.

Hình ảnh nhanh chóng được kết nối. Đập vào mắt Lâm Thiển đầu tiên là dáng vẻ của Lệ Trí Thành. Anh ngồi bên cửa sổ, bộ dạng điềm tĩnh như thường lệ. Anh chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, cổ hơi mở ra, nhưng vẫn vô cùng tuấn tú. Ngoài ra, đôi mắt thâm trầm hơn màn đêm của anh vượt qua hàng ngàn cây số, lặng lẽ ngắm nhìn cô ở cự ly gần.

Lâm Thiển đột nhiên thần thờ, nỗi nhớ nhung gào thét trong tim.

Khi nhìn thấy gương mặt anh, cô mới phát hiện bản thân nhớ anh biết nhường nào. Bình thường nỗi nhớ đó được che giấu trong công việc bận rộn, trong sự phấn đấu không ngừng nghỉ. Cho đến khi bốn mắt chạm nhau, nỗi nhớ mới dâng tràn như thác lũ, không có cách nào kìm nén.

Mọi lời nói đều tắc nghẽn ở cổ họng Lâm Thiển. Cô vốn chuẩn bị trêu chọc anh, chuẩn bị tán gẫu nhưng bỗng dưng mất hết hứng thú.

Trong lòng chỉ còn một câu duy nhất, cô nhẹ nhàng thốt ra miệng: “Em yêu anh.”

Ở đầu bên kia, Lệ Trí Thành lặng lẽ ngắm gương mặt gầy rộc của người phụ nữ và đôi mắt ngấn lệ của cô.

Anh vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, giơ ngón tay cái từ từ chạm vào màn hình, nơi khóe mắt Lâm Thiển: “Tốt nhất em hãy đẩy nhanh tốc độ, sức chịu đựng của anh sắp đến cực hạn rồi.”

Vài ngày sau, một tin tức tựa như trái bom nổ tung trên internet. Nghe nói “Khuyñh Thành”, nhãn hiệu nóng hổi nhất trong thời gian gần đây rất có khả năng sẽ bị bán cho công ty DG Trung Quốc. Đối với những người đang có tinh thần tẩy chay hàng ngoại, đây đúng là một “trái bom hẹn giờ”.

Chỉ trong chốc lát, những ý kiến phê bình, nghi ngờ, công kích, thất vọng... tràn ngập trên các phương tiện thông tin đại chúng. Thậm chí một số sinh viên còn tổ chức cuộc biểu tình phản đối trước văn phòng của Khuyñh Thành ở Vũ Hán.

Tuy nhiên, giống như DG từng tạo ra hai trạng thái trái ngược trên thị trường, Khuyñh Thành cũng tương tự. Ý kiến phê bình chỉ trích ngày càng nhiều, lượng tiêu thụ sản phẩm trong cả nước ngày một tăng cao.

Trả lời phỏng vấn, người phát ngôn của DG Trung Quốc phát biểu một câu rất hàm súc: “Đúng là chúng tôi đang bàn chuyện hợp tác với một số công ty trong nước.” Điều này khiến dân mạng càng đoán già đoán non, tạo thành bầu không khí sôi nổi trên mạng.

Mặc dù trở thành tiêu điểm, nhưng công ty Khuyñh Thành vẫn giữ thái độ im lặng từ đầu đến cuối.

Vài ngày sau, khi sự ngờ vực đạt đến đỉnh điểm, một nguồn tin xác thực được tung ra. Tập quảng cáo cuối cùng của Khuyñh Thành sẽ được phát sóng vào ngày Mười lăm tháng Một. Cùng ngày, công ty Khuyñh Thành và tập đoàn DG tổ chức buổi họp báo ký kết hợp đồng. Thương hiệu Khuyñh Thành được bán cho tập đoàn DG với mức giá ất cao, tới hai trăm triệu nhân dân tệ.

44. Chương 44

Vào lúc bốn giờ năm mươi phút ngày Mười lăm tháng Một.

Tại hội trường họp báo trong khách sạn sang trọng nhất thành phố, Charles, Trần Tranh và mọi nhân viên của DG Trung Quốc nóng lòng chờ đợi.

Bên dưới, phóng viên ngồi chật cứng hội trường, tất cả đều giơ máy ảnh hoặc máy quay phim. Bọn họ không ngừng dôi mắt về phía cửa ra vào, nhằm mục đích muốn thấy dung nhan của người sáng lập ra nhãn hiệu Khuyñh Thành.

Theo tin đồn, đó là một người phụ nữ giàu có nhưng không phô trương. Nghe nói, mọi ý tưởng sáng tạo và thiết kế nhãn hiệu đều xuất phát từ người phụ nữ này. Trước đó cô giao công ty cho giám đốc làm thuê quản lý. Bởi vì lần này kí hợp đồng chuyển nhượng, cô mới đích thân bay tới thành phố Lâm.

Thật ra trong nội bộ công ty DG Trung Quốc cũng không ít người phản đối vụ thu mua Khuyñh Thành.

Bọn họ cho rằng, trong thời điểm làn sóng chống hàng ngoại dâng cao như lúc này, việc DG tuyên bố thu mua một công ty được mọi người chú ý thật ra là hành động đổ thêm dầu vào lửa, càng kích thích tinh thần tẩy chay của người tiêu dùng.

Nhưng Charles bỏ ngoài tai mọi ý kiến phản đối. Trong con mắt của anh ta, người Trung Quốc không giống người Mỹ. Trên con đường theo đuổi công bằng và lẽ phải, sự nhiệt tình của người Trung Quốc chỉ là nhất thời. Một khi độ nóng qua đi, hoặc gặp phải trắc trở lớn, sự nhiệt tình ấy sẽ biến mất một cách thần kỳ.

Vì vậy, Charles cho rằng, hành động kéo Khuyñh Thành về phía mình không phải đổ thêm dầu vào lửa, mà là tạt một gáo nước lạnh vào tinh thần tẩy chay của người tiêu dùng Trung Quốc. Sự nhiệt tình của bọn họ sẽ không dâng cao hơn, ngược lại bởi vì chịu đả kích, họ nhiều khả năng rơi vào tình trạng sa sút tinh thần.

Hơn nữa liên kết với Khuyñh Thành cũng có ích lợi khác. Đó là vẽ ra một môi trường hợp tác lành mạnh và tốt đẹp giữa doanh nghiệp trong và ngoài nước, tranh thủ sự ủng hộ của dư luận, đồng thời có thể khiến liên minh của Lê Trí Thành bị đả kích, lòng người dao động. Ngoài ra, Khuyñh Thành đúng là một nhãn hiệu tốt, được đồng đảo người tiêu dùng ủng hộ, có thể tiếp thêm dòng máu tươi mới cho công ty DG Trung Quốc.

DG Trung Quốc rất có khả năng vượt qua giai đoạn khó khăn nhờ sự mới mẻ này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bầu không khí trong phòng hội nghị dần trở nên căng thẳng.

Đúng năm giờ chiều, đã tới thời gian kí hợp đồng nhưng nhân vật nữ chính vẫn chưa xuất hiện.

Đám phóng viên bắt đầu xì xầm to nhỏ. Charles ngồi ở hàng đầu tiên vẫn giữ nụ cười trên môi, quay sang hỏi Trần Tranh: “Sao đối phương vẫn chưa tới?”

Trong lòng Trần Tranh thấp thỏm bất an. Anh ta đứng dậy: “Để tôi đi xem thế nào.”

Vừa vào phòng làm việc tại hậu trường, Trần Tranh liền gặp một cấp dưới đang đi nhanh tới. Bộ dạng của anh ta hốt hoảng: “Trần tổng, bọn họ vừa gọi điện nói không ký hợp đồng nữa, đồng thời xin lỗi chúng ta...”

Trần Tranh sững sờ. Anh ta gầm lên: “Đưa điện thoại cho tôi.”

“Người liên lạc của đối phương đã tắt máy.”

Ngọn đèn trên đầu sáng rực, tiếng bàn tán ở hội trường ngày càng lớn, nhưng lọt vào tai Trần Tranh lại ư ư như tiếng muỗi kêu.

Hô hấp của anh ta ngày càng gấp gáp. Tung hoành ở chốn thương trường bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên anh ta gặp đối tác không giữ chữ tín, trở mặt nhanh như vậy.

Một ý nghĩ vụt qua đầu óc Trần Tranh, nhưng anh ta cảm thấy khó tin.

Hồi tưởng lại quá trình đàm phán trong mấy ngày qua, rõ ràng đối phương to ra có hứng thú, còn ra sức ngả giá. Nếu không phải thật lòng muốn bán, đối phương sẽ không nhiệt tình như vậy.

Trong việc ký hợp đồng, sợ nhất là tình cảnh trước đó đã thương lượng xong xuôi, đến thời điểm then chốt cuối cùng, đối phương lại phũ mông đi mất. Hiện trạng này khiến bạn tức đến mức máu dồn hết lên não mà không thể phát tiết.

Bởi vì chỉ cần chưa đặt bút kí tên, hai bên không phải thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ, cũng không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Hôm nay, dưới sự đề nghị của đối phương và được Charles chấp thuận, Trần Tranh đã mời hơn mười cơ quan truyền thông đến đưa tin về vụ ký kết. Nếu bị mất mặt trước giới báo chí, chắc chắn DG Trung Quốc sẽ trở thành trò cười trong giới thương mại. Tinh thần tấy chay của người dân chắc chắn sẽ càng kịch liệt.

Nghĩ đến đây, Trần Tranh lạnh buốt sống lưng. Hay là... vụ ký kết này chỉ là một cái bẫy?

Trần Tranh từ từ quay đầu về phía phòng hội nghị sáng trưng. Anh ta nghĩ, Charles từng nói, DG Trung Quốc chỉ cần giữ được hơi thở cuối cùng, đừng để xảy ra chuyện gì, là có thể vượt qua khó khăn.

Nhưng bây giờ, hơi thở cuối cùng đó liệu có còn không?

“Anh hãy mở kênh kinh tế thành phố Lâm lúc năm giờ ba mươi phút.”

Khi nhận được tin nhắn của Lâm Thiển, Lê Trí Thành đang họp với mấy lãnh đạo cao cấp trong phòng hội nghị của tập đoàn Ái Đạt.

Liếc qua tin nhắn, Lê Trí Thành lại nhướng mắt nhìn mọi người: “Chúng ta tạm dừng một lúc.” Anh quay sang Tưởng Viên: “Mở kênh kinh tế của thành phố Lâm.”

Ngoài Cố Diên Chi, những nhân vật quan trọng khác như Lưu Đồng, Tiết Minh Đào... đều có mặt. Nghe Lê Trí Thành nói vậy, mọi người đều dỗi lên màn hình, thần sắc đầy hứng thú.

Truyền hình đang phát tin tức. Phóng viên đứng dưới khách sạn lộng lẫy, trịnh trọng đưa tin: “... Chiều ngày hôm nay, tại phòng hội nghị của khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình sẽ diễn ra buổi ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần giữa tập đoàn DG và công ty Khuynh Thành. Tuy nhiên đã quá năm giờ mà người phụ tá của Khuynh Thành vẫn chưa xuất hiện. Chúng tôi còn nhìn thấy bên ngoài khách sạn có một số người biểu tình, phản đối vụ thu mua này.”

Việc Lâm Thiển tách ra xây dựng nhãn hiệu độc lập, chỉ có mấy người ngồi ở đây biết rõ. Tiết Minh Đào cười: “Tôi biết ngay mà, đây chính là “Không thành kế”. trực tiếp lừa dối phương.”

Lưu Đồng lắc đầu cười cười.

Lệ Trí Thành chỉ dõi mắt vào màn hình mà không lên tiếng. Người phụ nữ của anh to gan thật đấy. Một nhãn hiệu mới thành lập mà dám công khai trở mặt với DG. Dù bây giờ DG đang xuống dốc nhưng phong tỏa Khuynh Thành vẫn là hành động dễ như trở bàn tay.

Mặc dù vậy, Lệ Trí Thành vẫn cảm thấy phấn chấn. Bởi anh biết rõ, Lâm Thiển dám làm loạn là vì có anh chống lưng.

Lúc này, cô phóng viên đột nhiên cất cao giọng: “... Chúng tôi vừa nhận được tin, người sáng lập nhãn hiệu Khuynh Thành đã về đến thành phố Lâm, hiện giờ đang ở sân bay. Tiếp theo, chúng ta sẽ chuyển ống kính tới sân bay...”

Mọi người trong phòng hội nghị càng chăm chú theo dõi.

Nghe đến năm từ “về đến thành phố Lâm”, nhịp tim của Lệ Trí Thành dường như đập nhanh hơn, ánh mắt trầm tĩnh của anh càng sâu hơn.

Cuối cùng người phụ nữ của anh cũng biết đường trở về.

Cùng lúc đó, tại nhiều nơi trong thành phố, mọi người nhanh chóng nhận được thông tin. Mọi người mở tivi, di động hoặc máy tính, để đón xem tin tức nóng hổi này.

Trần Tranh và Charles đã nhanh chóng trốn đám phóng viên, ngồi trong phòng làm việc ở hậu trường khách sạn dõi mắt vào màn hình tinh thể lỏng treo trên tường.

Màn hình xuất hiện hình ảnh ở sân bay. Lúc này trời đã tối đen. Lối ra của tòa nhà bật đèn sáng trưng, từ xa xa đã có thể nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo khoác màu xanh rêu, đeo cặp kính râm đen, kéo va li đi ra ngoài.

Mấy phóng viên chờ ở cửa lập tức ủa tới.

“Lâm tiểu thư. Lâm tiểu thư.”

“Xin hỏi lần này cô về thành phố Lâm là để ký hợp đồng bán cổ phần với tập đoàn DG đúng không?”

“Tại sao bây giờ cô mới tới? Đã quá thời gian ký kết rồi, có phải cô bị nhớ chuyến bay không?”

...

Đừng hỏi tại sao phóng viên biết người phụ nữ này họ Lâm, biết cô xuống máy bay vào giờ này. Đương nhiên là có người tiết lộ thông tin. Bằng không, vào thời khắc này, Charles và Trần Tranh sao có thể tức đến nổi mặt mũi tím tái, các cơ trên mặt bắt đầu run rẩy.

“Xin lỗi, giám đốc Lâm sẽ không trả lời câu hỏi của quý vị.” Cô thư ký ở bên cạnh rất có trách nhiệm, từ chối thẳng thừng.

Chộp được tin quan trọng như vậy, phóng viên đương nhiên không để đối tượng dễ dàng bỏ đi. Bọn họ liên tục nháy flash, xúm lại một chỗ khiến lối đi tắc nghẽn.

Trong sự chờ đợi và hỗn loạn đó, Lâm Thiển đột nhiên dừng bước. Cô giơ tay ra hiệu thư ký và cấp dưới đang đi trước mở đường đứng tránh sang một bên.

“Không sao, quý vị có vấn đề gì cứ nêu câu hỏi.” Một giọng nói lịch sự hòa nhã vang lên. Mặc dù đeo cặp kính râm cỡ lớn nhưng vẫn không che khuất khuôn mặt trắng ngần của người phụ nữ. Cô đứng giữa đám đông, dáng vẻ tao nhã, khoe miệng mỉm cười khiến người khác có cảm tình.

Đám phóng viên ngẩn ra vài giây. Sau đó bọn họ nhao nhao truy vấn Lâm Thiển.

“Cô có định bán nhãn hiệu Khuynh Thành cho DG không?”

Đây cũng là vấn đề quan trọng và nhạy cảm nhất. Mọi ống kính máy ảnh và camera đều chĩa vào cô.

Bên ngoài ống kính, tất cả những người đang theo dõi tin tức cũng chờ đợi câu trả lời của Lâm Thiển.

Trong bóng đêm, đôi kính đen của người phụ nữ phản chiếu ánh đèn lấp lánh. Cô im lặng một lúc, khiến mọi người càng trở nên căng thẳng.

Lệ Trí Thành ngồi trước màn hình ngắm người yêu đã lâu không gặp. Anh thực sự không quan tâm cô nói gì. Vừa rồi nhìn Lâm Thiển từ trong sân bay đi ra ngoài, anh tựa như đã thấy cô đang đi tới vòng tay anh.

Chi tử vu quy, nghi thất nghi gia (Có nàng thiếu nữ hôm nay theo chồng, nên bề gia thất ấm êm thuận hòa).

Anh thông thả cầm cốc trà trên bàn, đưa lên miệng uống một ngụm. Nước trà hơi có vị ngọt, để lại hương thơm dễ chịu.

“Không đâu.” Lâm Thiển cất giọng kiên định.

Khóe miệng cô cong cong, để lộ ý cười. Ngừng một lát, cô nhấn mạnh. “Tôi không bao giờ bán.”

Trong lúc tâm trạng đang lắng xuống, đột nhiên nghe thấy câu “Tôi không bao giờ bán”, lòng người như bị một thứ gì đó kích thích, cuộn trào mãnh liệt.

Những người biểu tình ở bên ngoài khách sạn tỏ ra rất phấn khởi khi nghe lời khẳng định này. Bọn họ ném hết biểu ngữ, vỗ tay hoan hô. Có người hét lớn tiếng: “Khuyên Thành làm hay lắm.”

Đối tượng càng xúc động hơn là nhân viên của Ái Đạt. Bọn họ đã nghe tin đồn Lâm Thiển phản bội, có người không tin, có người bán tín bán nghi, cũng có người không biết rõ Lâm Thiển nên nảy sinh sự ác cảm với cô.

Nhưng bây giờ bọn họ đã nhìn thấy sự thật, đúng như Lâm Thiển mong muốn.

Trước câu trả lời của cô, đám phóng viên ở sân bay xôn xao trong giây lát.

“Vậy tại sao trước đó chị đồng ý ký hợp đồng với tập đoàn DG?” Một phóng viên hỏi.

Lâm Thiển mỉm cười: “Trên thương trường luôn tồn tại nhiều nhân tố không xác định, cũng có nhiều vấn đề cần bàn bạc giải quyết. Quý vị có câu trả lời nào khác nữa không?”

“Bây giờ nhiều người tiêu dùng trở thành fans trung thành của Khuyên Thành. Mọi người yêu thích bởi vì quảng cáo được quay như một bộ phim điện ảnh.” Lần này người mở miệng là một nữ phóng viên trẻ tuổi: “Giám đốc Lâm, xin hỏi bao giờ mới có thể xem phần kết của quảng cáo?”

Đây rõ ràng là một câu hỏi lấy lòng, Lâm Thiển nở nụ cười tươi với đối phương: “Cám ơn bạn đã cho tôi biết, Khuyên Thành được mọi người ủng hộ như vậy. Tập ba, cũng chính là tập cuối cùng...” Cô ngừng vài giây: “Sẽ được phát sóng vào tối hôm nay.”

Lúc này, cô thư ký và người trợ lý lại giơ tay ngăn phóng viên: “Được rồi, cám ơn các vị. Hôm nay đến đây thôi, giám đốc Lâm còn phải về nhà nữa.”

Lâm Thiển nở nụ cười lịch sự thay lời chào rồi quay người đi tới chiếc xe ô tô màu đen đỗ gần đó.

“Tuy không bán cho DG nhưng Khuyên Thành cũng không gia nhập liên minh doanh nghiệp túi xách trong nước.” Một giọng đàn ông vang lên: “Có phải chị định giữ thái độ trung lập hay không?”

Đám phóng viên yên tĩnh trong giây lát. Lâm Thiển cũng dừng bước.

Câu hỏi này tương đối sâu xa và sắc bén. Ngoài mặt, đối phương hỏi Lâm Thiển có muốn giữ thái độ trung lập, nhưng thật ra anh ta chất vấn cô, một nhãn hiệu nóng hổi trong thời gian gần đây định khoanh tay đứng ngoài cuộc chiến giữa các doanh nghiệp trong và ngoài nước.

Đây là một câu hỏi có tính công kích rõ rệt.

Lâm Thiển quay đầu về hướng đó. Nhân vật vừa phát ngôn là một người đàn ông trẻ tuổi mập mạp, bộ dạng không giống phóng viên, thái độ không mấy thân thiện.

Chắc đây là một phần tử trung kiên nhiệt tình bảo vệ thương hiệu dân tộc.

Một phóng viên đứng gần Lâm Thiển liền nháy mắt ra hiệu cho cô, ý là bây giờ đang phát sóng trực tiếp, liệu có cần dừng lại.

Sắc mặt Lâm Thiển không thay đổi, cô mỉm cười với người đàn ông đó.

“Về việc có giữ thái độ trung lập hay không...” Cô cất giọng từ tốn: “Nếu xuất hiện một doanh nghiệp trong nước có thực lực ‘ném cành ô liu’ cho tôi... Ví dụ như tập đoàn Ái Đạt chẳng hạn...” Nụ cười trên môi Lâm Thiển càng rạng ngời: “Vậy tôi chỉ có thể nói, hoan nghênh tham gia cổ phần.”

Em sẽ khiến tất cả mọi người thấy rõ, Lâm Thiển em không phải là nội gián của DG.

Em sẽ đứng trước mặt bọn họ, để bọn họ có ấn tượng sâu sắc. Em nhất định... nhất định sẽ khiến bọn họ nhìn thấy.

Khi nào anh tiến hành cuộc tổng phản công, em sẽ trở về.

Trở về như vậy không đủ hoành tráng.

Ví dụ tập đoàn Ái Đạt chẳng hạn, hoan nghênh tham gia cổ phần.

Lệ Chí Thành dán mắt vào người phụ nữ trên màn hình, đáy lòng dậy sóng. Còn những người đàn ông khác ở phòng hội nghị có cảm nghĩ gì?

Lời phát biểu của Lâm Thiển đúng là khiến mọi người vô cùng phấn chấn. Vĩnh viễn không bán cho DG nhưng lại hoan nghênh Ái Đạt, cô đã dùng phương thức ngạo mạn vốn có của người phụ nữ, tạo nên hiệu quả cổ vũ lòng người không thua kém quảng cáo liên hợp của bọn họ trước đó.

Nhưng suy cho cùng, Lâm Thiển cũng là người phụ nữ của Lệ Chí Thành. Vì vậy, đối với những người biết rõ nội tình, câu nói đơn giản ‘hoan nghênh Ái Đạt tham gia cổ phần’ của cô còn có ý vị bày tỏ tình yêu. Bởi vì họ biết Lâm Thiển xưa nay là người thẳng thắn phóng khoáng, dám làm dám chịu.

Hành động của cô không những gián tiếp bày tỏ tình yêu với Lệ Chí Thành, mà còn khiến tập đoàn Ái Đạt rất có thể diện.

Trên thực tế, Lâm Thiển không hề có sự chuẩn bị trước khi trả lời câu hỏi này, cô hoàn toàn nghĩ sao nói vậy, cũng không nghĩ đến tình cảm nam nữ hay tỏ tình gì đó.

Nhưng đàn ông với phụ nữ nhìn nhận vấn đề không giống nhau. Vì vậy, mọi người đều cười cười, đổ dồn ánh mắt về phía vị Boss trẻ tuổi.

Lệ Chí Thành không có bất cứ phản ứng nào, chỉ là gương mặt hơi ửng đỏ. Anh thừa nhận, bản thân rất cảm động trước phương thức trở về của Lâm Thiển. Đó là cảm giác người con gái này thường mang lại cho anh, lần nào cũng vì cô rung động, vì cô cầu mà không được.

Một ham muốn mãnh liệt dâng tràn, anh muốn gặp cô ngay lập tức.

Đúng lúc này, Tiết Minh Đào đột nhiên “Òa” một tiếng.

Hóa ra sau khi kết thúc phần phỏng vấn Lâm Thiển, màn hình bỗng dừng tối đen, ở giữa nhảy ra bốn chữ màu trắng: “Tập cuối “Khuyên Thành””.

Tập cuối “Khuyên Thành”.

“Anh không bận tâm đến việc chờ đợi, chỉ cần người cuối cùng anh đợi được chính là em.”

Khi màn hình xuất hiện dòng chữ này, nhiều khán giả nín thở theo dõi.

Thật ra bọn họ bị chấn động bởi thị giác và âm thanh hơn Lệ Chí Thành và những người ngồi ở phòng hội nghị. Bởi vì màn hình trên đường phố và trên internet đều dừng lại sau câu nói “Hoan nghênh Ái Đạt tham gia cổ phần” của Lâm Thiển.

Tiếp theo, không có sự quá độ nào, màn hình đột nhiên tối đen, âm nhạc nổi lên, Khuyên Thành xuất hiện.

Tất nhiên, đây cũng là do Lâm Thiển sắp xếp từ trước, với mục đích tạo ra hiệu quả lớn nhất, đánh vào trái tim mỗi con người.

So với hai tập trước, hình ảnh và âm nhạc tổng thể của tập này dường như dịu dàng hơn.

Trên tòa nhà cao tầng ở quảng trường Đông Phương Minh Châu Thượng Hải, nhân vật nữ chính mặc bộ đồ công sở, cầm di động trước bức tường kính, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi. “Gần đây con rất bận, Tết Nguyên đán cũng không về được. Vâng...”

Sau đó, màn hình chia thành hai hình ảnh phát song song. Bên trên là hình ảnh cô gái cầm túi xách bên ba trong cuộc sống căng thẳng và bận rộn ở Thượng Hải. Ví dụ cô cầm sắc tay, đứng giữa buổi tiệc sang trọng, cười nói với các đồng nghiệp. Nhưng mỗi khi ngược nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt cô vụt qua tia cô đơn. Cô cầm điện thoại, định bấm số nhưng lại có người đến chúc rượu, mời khiêu vũ, nên cô đành dứt điện thoại vào túi.

Còn bên dưới là hình ảnh chàng thanh niên xuất ngũ. Anh một mình đạp xe qua ngõ nhỏ của thị trấn, một mình rời khỏi phòng làm đi ăn mỳ ở quán nhỏ bên đường. Lúc thanh toán tiền, anh thần thờ nhìn cái ví. Anh một mình đi đánh CS, vẫn mặc bộ đồ rằn ri hôm nào, cầm súng ngược nhìn ánh hoàng hôn, sau đó một mình quay người bước đi.

Màn hình chuyển cảnh, đôi nam nữ gọi điện cho nhau.

“Tháng sau là sinh nhật em, anh có thể đến thăm em không?” Cô hỏi.

“Anh sẽ đến.” Người đàn ông trả lời dứt khoát.

Cô gái không nhin được cười, người đàn ông cũng cười. Trời đêm tĩnh mịch, tương tư vô tận.

Tiếp theo là hình ảnh cô gái ở trong căn hộ thuê, trước mặt là cái bánh gatô nhỏ. Cô không ngừng gọi điện, nhưng đầu kia tắt máy. Cô nằm bò xuống bàn, nước mắt chảy dài trên gò má. Cô đẩy cái túi xách ở bên cạnh xuống đất, đồ rơi tung tóe.

Ở hình ảnh bên cạnh, thị trấn nhỏ gặp mưa bão lớn, mấy bức tường của trường học lung lay sắp đổ. Nam chính và những người khác đội mưa gió, đưa các em nhỏ rời khỏi khu vực nguy hiểm.

“Tại sao anh không đến thăm em?” Cô gái hỏi.

“Bên này...”

Nam chính chưa kịp nói hết câu, cô đã tắt máy.

Thật ra chuyện tình của bọn họ không giống nhiều người. Cô vừa gặp đã yêu anh, bởi vậy trái tim càng rung động, tình yêu càng trở nên mong manh. So với kiểu tình yêu từ từ vun đắp, tình yêu của họ càng dễ rơi xuống vực thẳm.

Màn hình hiện dòng chữ: Nửa năm sau.

Cô gái từ xe ô tô BMW bước xuống, cách ăn mặc trang điểm của cô có vẻ chừng chạc hơn. Một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa xe cho cô.

Anh ta tiễn cô đến cửa tòa chung cư.

“Hãy ở bên tôi được không? Tôi sẽ cho em cuộc sống yên ổn hạnh phúc cả đời.”

Cô gái liếc nhìn người đàn ông. Đó là ánh mắt hàm chứa sự bi thương, ẩn hiện giọt lệ, khiến người xem không khỏi xót xa.

Không biết cô nhớ đến ai?

Vào thời khắc này, khán giả đang xem quảng cáo cũng hồi hộp chờ đợi câu trả lời của cô gái.

Nhưng đoạn phim không xuất hiện hình ảnh cô trả lời, mà chuyển sang cảnh cô đã lên nhà.

Đi đến cửa, cô lập tức dừng lại, bởi trước cửa xuất hiện một gói đồ. Sau khi bóc túi, cô phát hiện bên trong là một chiếc ba lô màu đỏ rực, rất nhẹ và tinh xảo. Từng đường khóa kéo phân bố đan xen, tạo thành đường nét tinh xảo đẹp đẽ.

Trong túi nhỏ ở bên ngoài ba lô có một phong thư. Cô gái mở ra, sắc mặt biến đổi trong giây lát.

Quảng cáo vang lên giọng nói của nam chính:

“Túi xách là đồ em thích nhất. Anh từng nói sẽ tặng em một cái, cuối cùng hôm nay anh cũng làm xong rồi.”

Màn hình đồng thời hiện lên hình bóng mờ mờ. Người đàn ông ngồi ở nhà, cầm ảnh cô gái ngắm một lúc, sau đó cầm miếng vật liệu màu đỏ mềm mại xem xét.

“Đây là vật liệu quân dụng, rất nhẹ. Dù em nhét đầy đồ cũng không cảm thấy nặng.”

Hình ảnh vụt qua rất nhanh, người đàn ông cầm mấy cái ba lô quân dụng so sánh rồi vẽ lên tấm vật liệu màu đỏ.

“Cái túi này dùng để đựng ví tiền của em. Trong này, em có thể đựng đồ dùng phụ nữ mà mỗi tháng cần dùng đến. Nơi này đựng mỹ phẩm, nơi này đựng các loại thẻ...”

“Về màu sắc em không cần lo lắng, đây là màu em thích nhất, cũng không bị bạc... Phòng của em rất bừa bộn, lúc không cần dùng đến, em có thể gấp nhỏ lại, chẳng chiếm bao nhiêu diện tích...”

Cô gái giơ tay che mặt.

“Tuy không thể cho em nhiều thứ, nhưng anh nhất định sẽ trao cho em tất cả những gì anh có.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại vang lên.

Cô gái giàn giụa nước mắt. Cô cầm chiếc ba lô chạy nhưng xuống dưới. Điệu nhạc buồn da diết nổi lên, cô gái điên cuồng tìm kiếm trên đường phố đông người qua lại, nhưng vẫn không thể tìm thấy hình bóng đã đi xa.

Màn hình lại chuyển cảnh tới thị trấn nhỏ thơ mộng. Hình ảnh mờ lung, không thể phân biệt là chân thực hay mộng ảo.

Dưới tán cây rậm rạp, người đàn ông vẫn mặc áo sơ mi trắng quần vải đen đơn giản, sắc mặt anh có phần mệt mỏi. Cô gái cầm ba lô màu đỏ rực rỡ, lặng lẽ đứng ở phía đối diện, cách anh mấy bước.

Hai người yên lặng nhìn nhau, tựa như ngày đầu gặp gỡ.

Màn hình tối dần. Hàng chữ quen thuộc lại xuất hiện.

“Khuynh Thành chỉ vì em.”

“Just For Her.”

Cho tới lúc này, hàng vạn khán giả của Khuynh Thành mới hiểu rõ tình cảm và hàm nghĩa gói gắm trong quảng cáo. Trong lòng họ cũng dội lên tình cảm phức tạp.

Một mặt là niềm vui bất ngờ. Từ trước đến nay, Khuynh Thành chinh phục người tiêu dùng nhờ mẫu mã và hình tượng thương hiệu. Đầu tiên là câu chuyện chứa chan tình cảm trong quảng cáo thu hút khách hàng nữ. Về bản thân sản phẩm, người tiêu dùng cảm thấy nó rất nhẹ, rất thời trang, phù hợp với phái nữ.

Tuy nhiên, nhà sản xuất chưa bao giờ giới thiệu kỹ về chức năng sản phẩm, cho đến quảng cáo ngày hôm nay.

Điều này giống như ban đầu bạn mua một món đồ chỉ vì nó đẹp. Nhưng sau khi mua về mới phát hiện, hóa ra nó còn có nhiều công dụng đến vậy. Nó thật sự mang lại niềm vui bất ngờ cho bạn.

Mặt khác là sự xúc động. Câu nói vừa nãy của Lâm Thiển, người sáng lập ra nhãn hiệu đã khiến mọi người sôi sục nhiệt huyết, sau đó bỗng dưng được theo dõi một câu chuyện tình đẹp đẽ và cảm động với cảnh người đàn ông dâng tặng túi xách nữ hoàn hảo nhất cho người anh yêu thương.

Rõ ràng là câu chuyện tình yêu rất đối bình thường nhưng đã rung động đến tâm can. Sự cảm động vì tình yêu đan xen với lòng yêu nước khiến trong lòng mọi người tràn ngập một niềm an ủi và viên mãn to lớn.

Đêm đã về khuya. Chiếc xe Land Rover từ tập đoàn Ái Đạt lao nhanh trên đường phố, trong sắc đêm thanh lạnh.

Cuối cùng cũng về đến ngôi biệt thự.

Xe phanh kít lại, Lê Trí Thành ngẩng đầu, đôi mắt xuyên qua giàn nho rập rập, phát hiện trong nhà đã bật đèn sáng, chùng to người phụ nữ của anh đã trở về.

Anh lập tức xuống xe, sải bước dài đi qua giàn nho, lên bậc thềm trước cửa nhà. Vừa đẩy cửa, Lê Trí Thành liền ngửi thấy hương trà thoang thoảng, ngôi nhà vốn lạnh lẽo bao ngày qua bây giờ tràn ngập ánh sáng ấm áp. Lâm Thiển vẫn chưa kịp cởi áo khoác ngoài, tay cầm cặp kính râm cười híp mắt với anh. Đôi mắt trong veo, khóe miệng đỏ hơi cong cong, gương mặt trắng ngần của cô, không có điểm nào không cuốn hút.

Lê Trí Thành đứng ở cửa, thân hình cao lớn của anh tựa hồ mang theo hơi lạnh, đôi mắt đen lấp lánh như sao trời. Anh đứng cách vài bước, nhìn cô chăm chú, khóe miệng cũng để lộ nụ cười.

45. Chương 45

Trên cõi đời này luôn tồn tại tình trạng người này vui, người kia buồn. Hôm nay làm vua, ngày mai cũng có thể thành giặc.

Theo đà Lâm Thiển trở về bên Lê Trí Thành, công ty Khuynh Thành gia nhập liên minh ngành nghề do Ái Đạt dẫn đầu, cục diện của cuộc chiến giữa doanh nghiệp trong và ngoài nước càng trở nên rõ ràng hơn.

Sáng ngày thứ hai.

Trụ sở DG Trung Quốc hôm nay như chìm trong bầu không khí ngột ngạt đè nén. Charles chính là trung tâm của bầu không khí này. Cửa văn phòng của anh ta khép chặt. Thỉnh thoảng, nhân viên ở bên ngoài nhìn thấy gương mặt sầm sì của anh ta qua cửa sổ lá sách.

Mấy ngày vừa qua, khá nhiều nhân viên của DG Trung Quốc đã nộp đơn từ chức, các khu vực và cửa hàng vẫn tiếp tục rơi vào tình trạng khó khăn.

Cái gọi là thị trường sụp đổ toàn diện đại khái diễn ra ngay trước mắt, có thể là hôm nay hoặc ngày mai, không biết vào thời điểm nào.

Những ngày này, Trần Tranh luôn ở trong trạng thái lơ mơ. Anh ta là người càng gặp áp lực lớn sẽ càng buông thả bản thân. Ban ngày giải quyết xong công việc nhúc nhủ, buổi tối anh ta chơi thâu đêm suốt sáng ở quán bar hay hộp đêm.

Nhưng càng phóng túng, Trần Tranh lại càng cảm thấy trống rỗng. Anh ta bỗng nghĩ đến chuyện trả thù Lâm Thiển và Lê Trí Thành.

Lẩn lộn trong xã hội bao nhiêu năm, anh ta cũng quen biết vài thành phần thuộc giới xã hội đen. Nếu thuê người bắt cóc Lâm Thiển, cho cô ta và Lê Trí Thành một bài học hoặc thậm trí cho cô ta biến mất... Lê Trí Thành cũng chưa chắc nắm được điểm yếu của anh ta.

Nhưng sau đó, anh ta sẽ ra sao?

Về phần Lâm Thiển... Trần Tranh bất ngờ phát hiện, dù cô cho DG Trung Quốc một cú đấm tàn nhẫn ngay trước mặt giới truyền thông nhưng trong lòng anh ta vẫn không hận cô. Đây là một cảm giác kỳ lạ, từ khi DG Trung Quốc bắt đầu suy sụp, Trần Tranh luôn trong tình trạng lơ lửng, như đứng ngoài tất cả. Thật ra trước sự thất bại của DG Trung Quốc, anh ta cũng có đau, nhưng không phải là nỗi đau cắt da cắt thịt.

Dẫu sao, cục diện bây giờ cũng cần có một kết thúc.

Trần Tranh đẩy cửa phòng làm việc của Charles, miệng mỉm cười: “Good morning.”

Charles ngược lại không cười nổi. Công ty mẹ ở bên Mỹ cho biết, họ vô cùng thất vọng về anh ta. Bây giờ anh ta không biết tương lai của mình ở đâu, nhảy sang công ty khác hay đi quốc gia khác?

Charles có cảm giác, kể từ khi quản lý DG Trung Quốc, anh ta luôn sống một cách bất đắc dĩ. Nhưng anh ta không tìm ra nguyên nhân tại sao lại như vậy?

“Ben.” Vào thời khắc này, anh ta chợt có cảm giác ‘đồng bệnh tương lân’ với Trần Tranh: “Đợi quý này kết thúc, có lẽ hai chúng ta phải tự nhận trách nhiệm và từ chức.”

Trần Tranh lặng thinh.

Đúng lúc này, một cặp dưới cằm tập văn bản hốt hải lao vào văn phòng, thậm chí quên gõ cửa. Anh ta cất giọng hoảng hốt: “Charles, xảy ra chuyện lớn rồi.” Nói xong, anh ta đưa đơn khởi kiện của luật sư đến trước mặt hai vị sếp.

Charles cầm xem, tức thì liền biến sắc.

Đó là một đơn khởi kiện của một doanh nghiệp đối với DG Trung Quốc. Tên doanh nghiệp này hơi quen quen nhưng Charles nhất thời nghĩ không ra.

Nhưng khi đọc kỹ nội dung khởi kiện, anh ta lập tức nhớ ra doanh nghiệp đó.

Bọn họ tố cáo DG Trung Quốc bán một lô hàng túi xách thông thường chất lượng kém cho bọn họ nửa năm trước. Bây giờ thông qua luật sư, bọn họ yêu cầu bồi thường thiệt hại với khoản tiền rất lớn.

“Chẳng phải anh nói đây là doanh nghiệp nông dân, không quan tâm đến chất lượng hay sao?” Charles gầm lên, anh ta tức đến mức tay run run.

Cấp dưới ở bên cạnh lắc đầu: “Không, Charles. Mặc dù đại diện pháp nhân của công ty đó là người Trung Quốc nhưng người Italy cũng có cổ phần. Sự việc này liên quan đến đầu tư nước ngoài, bọn họ cho biết sẽ xuất khẩu lô hàng này sang châu Âu. Sản phẩm kém chất lượng đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng công ty bọn họ ...”

Đúng lúc này, nhân viên pháp vụ đi vào, lập tức tiếp lời: “Không, kể cả ra tòa đối phương cũng không thắng nổi, rõ ràng hợp đồng giấy trắng mực đen...”

Charles đột nhiên kêu “A” một tiếng, hai tay vò tóc, sau đó quay người đi khỏi văn phòng, mặc kệ Trần Tranh và cấp dưới.

Trần Tranh dõi mắt vào tờ đơn kiện rơi dưới đất, đột nhiên bật cười.

Dần dần, nụ cười của anh ta biến thành nụ cười cay đắng.

Tới lúc này, vụ kiện thắng hay thua không còn quan trọng nữa. Anh ta có thể tưởng tượng, một khi tin tức về vụ kiện lan truyền khắp ngành túi xách và cả nước, từ nay về sau, anh ta và Charles sẽ không còn chỗ đứng trong ngành, thậm chí cả trên thương trường.

Anh ta và Charles đã bị dồn vào đường cùng.

Lệ Trí Thành nắm giữ lá bài đó từ đầu đến giờ, cuối cùng cũng ngã bài một cách vô tình.

Thời gian gần đây, Ninh Duy Khải hết sức thoải mái dễ chịu.

Sau bao sóng gió, Tân Bảo Thụy lại trở về bàn tay của anh ta. Hơn nữa lần này, anh ta trở thành chủ nhân thật sự của công ty. Ninh Duy Khải nghĩ, có lẽ anh ta sắp bước vào đỉnh cao mới trong cuộc đời.

Tất nhiên, Ninh Duy Khải còn có thể tiến xa hơn, bởi vì anh ta và tên “kỳ tài quái thai” Lệ Trí Thành đã từ địch trở thành bạn. Với phong độ của hai người, sau này chắc sẽ “nước sông không phạm nước giếng”.

Do đó, con đường phía trước của Ninh Duy Khải sẽ chẳng còn sự cản trở nào.

Mặc dù bây giờ Tân Bảo Thụy tương đối sa sút nhưng bất cứ ai nhìn con cái của mình, dù xấu hay tốt cũng đều yêu thích. Ninh Duy Khải không hề bận tâm đến tình trạng hiện tại. Ngược lại, anh ta gọi từng nhân viên cốt cán tới văn phòng, khích lệ cổ vũ bọn họ. Thái độ này đã ảnh hưởng đến nhiều người, nói đúng hơn toàn bộ doanh nghiệp. Thêm vào đó, việc DG Trung Quốc “gây cánh” càng khiến mọi người cảm thấy, Tân Bảo Thụy đang từng bước trở lại thời kỳ huy hoàng.

Thuy nhiên, Ninh Duy Khải cũng không phải không gặp chuyện phiền não.

Ví dụ, sáng sớm hôm nay, anh ta nhận được điện thoại của thư ký chủ tịch Chúc thị.

Chủ tịch Chúc thị tất nhiên là ông già họ Chúc, người đứng đầu tập đoàn Chúc thị, cũng là bố vợ của Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải cũng không từ chối, mỉm cười nhận lời rồi đến ngôi nhà lớn của Chúc thị ngay.

Bây giờ là mùa xuân, trăm hoa đua nở. Chủ tịch Chúc Bác Văn gần như không còn nhúng tay vào việc của tập đoàn, ông ta ngồi trên cái ghế trong vườn nhà, mỉm cười gật đầu với con rể.

Hai anh em họ Chúc đều không thấy bóng dáng.

Từ trước đến nay, Ninh Duy Khải chưa bao giờ tự nhận là người bao dung độ lượng. Bây giờ bọn họ không có mặt, anh ta vô cùng sẵn sàng khoái.

Ninh Duy Khải rót trà cho bố vợ, hai người trò chuyện vài câu.

Bọn họ trao đổi về tình hình gần đây của ngành túi xách, cũng nói về kế hoạch khôi phục Tân Bảo Thụy trong tương lai. Sắc mặt của hai người hoàn toàn bình thường, tựa hồ họ vẫn là bố vợ và con rể hợp cạ như một năm trước.

Cuối cùng, Chúc Bác Văn chuyển đề tài: “Duy Khải, khi nào tình hình Tân Bảo Thụy ổn định, anh hãy gia nhập hội đồng quản trị. Hàm Dư không hiểu gì về những chuyện này, anh hãy làm thay con bé.”

Ninh Duy Khải hơi ngẩn người.

Hội đồng quản trị mà Ninh Duy Bác vừa nhắc tới, tất nhiên là Hội đồng quản trị của tập đoàn Chúc thị. “Làm thay Chúc Hàm Dư”, có nghĩa anh ta và cô sẽ cùng hưởng lợi ích của cổ đông.

Đây từng là ước mơ của Ninh Duy Khải trong quá khứ. Anh ta đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười.

Hành động này của bố vợ nhằm mục đích trói chặt anh ta vào Chúc Hàm Dư, hay là trói anh ta vào tập đoàn Chúc thị? Lấy cổ phần của Chúc thị làm mồi nhử, thử hỏi có người đàn ông nào không động lòng?

Như nhìn thấu tâm tư của Ninh Duy Khải, Chúc Bác Văn cất giọng bình thản: “Hàm Dư là con gái mà tôi yêu thương nhất. Tôi hy vọng nó sống hạnh phúc cả đời.”

Ninh Duy Khải trầm mặc hồi lâu, Chúc Bác Văn nhẫn nại chờ đợi quyết định của con rể.

Cuối cùng anh ta ngẩng đầu, cất giọng ôn hòa với bố vợ: “Cảm ơn bố, nhưng con chỉ muốn tập trung vào việc quản lý Tân Bảo Thụy.”

Rời khỏi nhà họ Chúc, Ninh Duy Khải huyết sáo trên suốt quãng đường về, cho thấy tâm trạng rất tốt. Nguyên Tuấn đang lái xe ở phía trước cười hỏi: “Chủ tịch, có chuyện vui sao?”

Ninh Duy Khải mỉm cười, không trả lời.

Từ chối cổ phần trị giá cả trăm triệu cũng được coi là chuyện vui?

Nghĩ đến cổ phần của Chúc thị, lại nhớ tới Chúc Hàm Dư ở nhà, Ninh Duy Khải lên tiếng: “Đi chợ hóa quả mua ít măng cụt.”

“Vâng.” Nguyên Tuấn trả lời dứt khoát, trong lòng rất phấn khởi.

Nói thế nào nhỉ, anh có cảm giác như quay về thời gian trước đây. Măng cụt là loại quả Chúc Hàm Dư thích ăn nhất. Đường đường là một CEO, nhưng Ninh Duy Khải vẫn thường đích thân đi chợ, chọn từng quả một cho vợ.

Nếu xét về sự yêu chiều của một người đàn ông với một người phụ nữ, có thể nói trước kia Ninh Duy Khải chiều Chúc Hàm Dư lên tận trời cao.

Bây giờ, tất cả dường như đã quay lại như cũ.

Đúng lúc này, điện thoại của Ninh Duy Khải đổ chuông, còn là tiếng nhạc đặc biệt do Lydia tự cài đặt, là tiếng chuông chỉ thuộc về cô.

Nguyên Tuấn liếc Boss qua gương chiếu hậu rồi vờ như không phát hiện ra điều bất thường.

Nhìn tên người hiện lên trên màn hình, Ninh Duy Khải trầm mặc một lúc mới bắt máy. “Hello.”

Đầu kia truyền đến âm thanh ồn ào náo nhiệt.

Giọng nói của Lydia không còn lạnh lạnh như mọi ngày mà khàn khàn. Tuy nhiên, cô đang cố gắng nở nụ cười tươi: “Ninh Duy Khải, anh không đến tiễn em thật sao?”

Ninh Duy Khải im lặng vài giây rồi đánh trống lảng: “Đến châu Âu có chuyện gì, em hãy liên lạc với bạn của tôi. Nơi cậu ta sống không xa trường học của em, con người cậu ta cũng rất đáng tin cậy.”

Lydia đột nhiên bật cười: “Có phải anh rất vui khi em quyết định đi du học?”

Ninh Duy Khải bình thản trả lời: “Lydia, đó là sự lựa chọn của em, tôi không có quyền can thiệp.”

Lydia cất giọng hơi nghẹn ngào: “Anh, thật ra trong lòng anh chưa từng có em đúng không? Lúc đó chỉ là anh cảm thấy cô độc nên mới tìm niềm vui ở em. Em đúng là rất nực cười.”

Ninh Duy Khải trầm mặc.

“Vì vậy, anh không bao giờ động vào em.” Cô gượng cười: “Em nên hiểu điều đó từ lâu mới phải, một người đàn ông không thêm chạm vào một người đàn bà, đến một nụ hôn cũng... chứng tỏ anh ... anh chẳng để em vào mắt phải không?”

Ninh Duy Khải tiếp tục im lặng.

“Em chưa bao giờ gặp người nào tàn nhẫn như anh.” Lydia đột nhiên cúp điện thoại.

Ninh Duy Khải buông di động. Một lúc sau, anh ta xóa sạch nhật ký cuộc gọi, tin nhắn và số điện thoại của Lydia.

Khi anh ta về đến nhà, trời đã tối đen. Vừa đẩy cửa đi vào, Ninh Duy Khải liền nhìn thấy hình bóng mảnh mai duyên dáng đang đứng tưới hoa ngoài ban công. Cô cúi thấp đầu, để lộ cằm cổ trắng nõn, giống hệt con thiên nga cô độc.

Ninh Duy Khải đặt túi măng cụt xuống bàn, chậm chậm đi quan bên đó, ôm vợ từ sau lưng: “Em sao vậy?”

Có lẽ do ngẩn ngơ quá lâu, Chúc Hàm Dư giật nảy mình.

“À... không sao...” Cô hoảng hốt cup mi.

Nhưng Ninh Duy Khải vẫn kịp nhìn thấy giọt lệ còn đọng ở khóe mắt vợ. Ánh mắt đau khổ tuyệt vọng của cô cũng khiến cô trông yếu ớt và đáng thương.

Đây là dáng vẻ rất quen thuộc với Ninh Duy Khải. Mỗi lúc gặp chuyện không thể giải quyết, cô đều hốt hoảng bất an như vậy.

Ninh Duy Khải lại có một cảm giác bất lực sâu sắc, giống hệt tâm trạng của anh ta trong thời gian trước. Nhưng đằng sau sự bất lực là một thứ gì đó đang muốn “phá kén” thoát ra.

Ninh Duy Khải muốn thay đổi hiện thực. Anh ta biết giữa mình và vợ tồn tại vấn đề không nhỏ nhưng cả hai đều lựa chọn né tránh. Sau khi trải qua bao sóng gió, anh ta mới hiểu, anh ta đã sai, cô cũng sai, cả hai vợ chồng đều sai sót.

Ninh Duy Khải biết rõ nguyên nhân tại sao hôm nay Chúc Hàm Dư lại đau khổ hoảng loạn như vậy.

Bởi anh ta từ chối đề nghị gia nhập hội đồng quản trị của bố cô, từ chối cùng cô hưởng lợi ích, từ chối việc ràng buộc vào cô cả đời.

Đúng lúc cuộc hôn nhân của hai người đứng bên bờ vực thẳm, Ninh Duy Khải lại vừa nắm quyền kiểm soát tuyệt đối với Tân Bảo Thụy, lúc anh ta có thể cất cánh bay cao, anh ta không muốn dính dáng đến cô. Vì vậy, trong lòng Chúc Hàm Dư rất sợ hãi, cô sợ mất anh ta.

Thật ra Chúc Hàm Dư không ngốc nghếch. Cô biết dùng lợi ích khóc có thể kháng cự nhất để trói buộc cuộc hôn nhân của hai người.

Ninh Duy Khải hít một hơi sâu, càng siết chặt vòng tay ôm vợ. Anh ta cúi đầu, hôn lên giọt nước mắt đọng ở khóe mắt cô.

“Vợ à, chúng ta không cần làm vậy. THứ anh muốn là con người chân thật của em.”

Mãi tới bây giờ, anh mới nhìn thấu trái tim mình. Liệu em có thể bỏ hết tất cả, thật sự bước vào trái tim anh?

Nửa năm sau.

Ánh nắng mùa hè chói chang chiếu qua giàn nho, tạo thành những chấm sáng lấp lánh dưới sân. Trên đầu mọi người, nho mọc đầy giàn, từng chùm to tròn trĩu nặng.

Từ sáng đến giờ, Lâm Thiển có chút uể oải. Cô ngẩn ngơ nhìn đám đông cười nói vui vẻ, linh hồn tựa như phiêu dạt ở phương nào.

Lúc này, Cao Lăng và bạn gái anh ta ngồi ở phía đối diện đang nướng cánh gà. Những người lính xuất ngũ khác và một số quân nhân vốn là thuộc cấp cũ của lệ Trí Thành ở khắp các nơi đang tụ tập ở đây, vui vẻ ăn đồ nướng, thỉnh thoảng cười với Lâm Thiển.

“Chị dâu có ăn gì không ạ?”

“Em dâu, sao em không ăn đồ?”

Lâm Thiển chỉ mỉm cười xua tay, lại mở lon bia và nước ngọt đưa cho mọi người. Sau đó, cô ngồi một bên, chống cằm dõi theo bọn họ.

Nhìn những người lính vẫn còn mặc quần áo bộ đội đó, Lâm Thiển tự nhiên nghĩ đến Lệ Trí Thành.

Những cuộc gặp gỡ tình cờ trong cuộc đời này quả là kỳ diệu. Cô và anh gặp nhau, có phải do duyên trời đã định?

Nếu không phải công ty Ái Đạt kinh doanh thua lỗ, Lệ Trí Thành cũng không giải ngũ. Bọn họ sẽ không quen biết. Trong cuộc đời của Lâm Thiển cũng không xuất hiện người đàn ông như Lệ Trí Thành.

Chỉ nghĩ đến khả năng này cũng khiến cô không sao chịu nổi. Bởi một khi gặp được người độc nhất vô nhị trên đời là anh, em không thể chấp nhận khả năng không có anh trong cuộc đời.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiển bất giác quay đầu về phía hai người đàn ông trong nhà. Đó là Lâm Mạc Thần và Lệ Trí Thành.

Lâm Mạc Thần đang ngồi trước bàn máy tính, Lệ Trí Thành tựa vào chiếc ghế ở bên cạnh. Hai người đang trò chuyện. Cách lớp cửa kính, Lâm Thiển không biết bọn họ nói chuyện gì.

Lâm Thiển chu môi, tiếp tục quay đầu về phía đám đông đang ăn đồ nướng.

Lúc này, Cao Lăng đưa một xâu thịt dê nướng chín cho cô: “Chị dâu ăn đi, còn nóng đấy.”

Lâm Thiển không có khẩu vị. Cảm giác buồn nôn lại dâng lên cổ họng, cô mỉm cười xua tay: “Tôi ăn no rồi, các anh cứ từ từ thưởng thức, tôi lên nhà một lát.”

Nói xong, cô đứng dậy đi vào nhà. Đi qua chùm nho treo lơ lửng, cô không nhịn được hái một trái bỏ vào miệng.

Hừm... nho nhà trồng quả nhiên chu loét, nhưng rất ngon.

Đi qua chỗ hai người đàn ông, có lẽ sắc mặt Lâm Thiển hơi kém nên Lệ Trí Thành nhìn cô chăm chú. Anh đút hai tay vào túi quần, tóc vừa cắt ngắn, trông sáng khoái ngồi ngồi.

Lâm Thiển bị anh chiếu tướng, mặt đột nhiên nóng ran. Cô vội bước nhanh hơn, đi thẳng lên tầng hai.

Lệ Trí Thành quay sang nói với Lâm Mạc Thần: “Anh cứ tự nhiên.” Nói xong, anh liền đi theo Lâm Thiển lên gác.

Lâm Mạc Thần liếc đôi nam nữ thân mật mờ ám, sắc mặt không thay đổi.

Em gái anh đã kết hôn, nhưng đối với người đàn ông của cô, cô vẫn vô tư như vậy, chuyện gì cũng viết rõ trên mặt. Tuy nhiên, Lê Trí Thành lại rất hưởng thụ điều này.

Khoan đã, anh bận tâm làm gì chứ? Lâm Mạc Thần trầm ngâm trong giây lát, đột nhiên nở nụ cười tự giễu. Có lẽ tính cách của anh chỉ tồn tại một chút dịu dàng, là dành cho em gái.

Lâm Mạc Thần đặt máy tính xách tay xuống đầu gối, tiếp tục xem tin tức.

Về việc đám bộ đội ngoài cửa kính kia liên tục mời anh ăn thực phẩm không lành mạnh, tất nhiên anh cũng không tham gia. Lần đầu tiên còn lịch sự từ chối, sau đó anh đeo tai nghe, giả bộ không nghe thấy.

Khác với tầng dưới nóng bức náo nhiệt, tầng hai yên tĩnh mát mẻ hơn nhiều. Cửa sổ mở toang, gió từ ngoài thổi vào, khiến lòng người dễ chịu.

Lâm Thiển chống tay xuống thành cửa sổ, dõi mắt ra hồ ở phía xa xa. Ánh nắng chiếu xuống mặt nước trong xanh, tạo thành những chấm vàng lấp lánh.

Em đột nhiên bị ôm chặt, thân hình ấm nóng của người đàn ông phía sau áp vào.

Lâm Thiển giật mình: “Đáng ghét.” Bộ đội đặc chủng di chuyển không hề phát ra tiếng động, anh làm cô thót tim bao nhiêu lần mà vẫn chẳng chịu sửa thói quen.

Lê Trí Thành hôn lên vùng cổ mềm mại của Lâm Thiển, hơi thở nồng hổi phả vào làn da cô, mang lại cảm giác nhồn nhột. Anh không lên tiếng, bởi biết rõ thế nào cô cũng không nhận được, chủ động thổ lộ tâm sự với anh.

Quả nhiên, sau khi thân mật một lúc, Lâm Thiển quay đầu đối diện Lê Trí Thành rồi giơ tay ôm cổ anh.

Bốn mắt chạm nhau, ánh mắt anh như đại dương vô tận, dễ dàng hút cô vào trong đó.

Lâm Thiển không nhận được cười.

Thấy cô chỉ cười mà chưa chịu mở miệng, Lê Trí Thành cũng không hỏi. Anh giơ tay, bắt đầu “táy máy” bộ ngực mềm mại của cô.

Anh đương nhiên biết Lâm Thiển không chịu nổi chiêu này. Cô quả nhiên dựa vào ngực anh phản đối: “Anh đừng sờ soạng lung tung nữa.”

Nói thì nói vậy nhưng khi tình đã nồng say, chỉ cần sự đụng chạm nhẹ nhàng cũng khiến hai người khó lòng kiềm chế.

Lại ôm ấp thân mật một lúc, Lâm Thiển mềm nhũn người trong lòng Lê Trí Thành. Lê Trí Thành ôm cô đi khóa trái cửa, kéo cái ghế ngồi bên cửa sổ rồi để Lâm Thiển ngồi dạng chân trên người anh. Lúc này, anh mới hỏi nhỏ: “Rất cuộc là chuyện gì vậy?”

Lâm Thiển cũng rất thích ngồi kiểu này. Đây là cảm giác kỳ diệu, giống như bị anh chiếm đoạt một cách triệt để, nhưng cũng giống như cô có thể chi phối anh.

Lâm Thiển chớp mắt, cúi đầu hôn lên môi Lê Trí Thành. Trong lúc hơi thở hòa quyện, cô thốt ra một câu mà bản thân đã cân nhắc mấy buổi tối.

“Trí Thành, thâm tóm cổ phần công ty em đi.” Giọng nói cô có chút nũng nịu, mềm mại và đầy mê hoặc.

Lê Trí Thành hơi ngẩn người, ánh mắt anh trở nên phức tạp khó phân biệt.

Đề nghị này quả thực nằm ngoài dự liệu của anh. Từ khi thương hiệu “Khuyên Thành” còn chưa ra đời, vì sợ anh như mảnh thú thôn tính công ty của mình nên cô không cho anh khống chế cổ phần tuyệt đối.

Khuyên Thành là hòn ngọc trong lòng cô. Tâm huyết mà cô bỏ vào thương hiệu này còn nhiều hơn với anh.

Vậy mà bây giờ cô chủ động đề nghị anh thâm tóm cổ phần.

“Tại sao?” Lê Trí Thành hỏi nhỏ.

Lâm Thiển ôm cổ, đồng thời nhìn sâu vào mắt Lê Trí Thành: “Em đã suy nghĩ kỹ mới đưa ra quyết định. Thứ nhất, em phát hiện bản thân vẫn thích công việc hoạch định quảng cáo hơn. Quản lý toàn diện doanh

nghiệp rất hao tâm tổn sức. Em thật sự không có hứng thú với việc mở rộng phát triển công ty gì đó. Thứ hai...” Cô ghé mặt, cọ đầu mũi mình vào đầu mũi anh. “Em muốn dành nhiều thời gian ở bên cạnh anh. Trong tương lai, em còn phải chăm sóc gia đình của chúng ta nữa...”

Lệ Trí Thành chỉ nhìn cô chăm chú, không lên tiếng.

Lâm Thiển nói tiếp: “Hơn nữa, ngẫm ra mới thấy, em thích nhất khoảng thời gian làm việc dưới trướng của anh...” CÒN chưa dứt lời, Lệ Trí Thành đã áp vào môi cô. Anh hôn ngày càng mãnh liệt, ngày càng sâu hơn. Lâm Thiển vô thức ngã người ra đằng sau nhưng bị anh giữ chặt.

“Được. Anh đồng ý.” Lệ Trí Thành cắn vành tai cô, cất giọng trầm trầm: “Em không có cơ hội nuốt lời nữa rồi.”

“Việc gì em phải nuốt lời?” Lâm Thiển chớp chớp mắt: “Đây là... của hồi môn mà.”

Lệ Trí Thành rung động đến tận tâm can.

Người phụ nữ trước mặt đã thỏa mãn mọi khát vọng của anh đối với cô. Con người cô là của anh, doanh nghiệp của cô cũng sẽ gia nhập đế quốc thương mại của anh. Hai người trở thành một khối không thể tách rời. Cô cũng thỏa mãn mọi dục vọng chiếm hữu của anh đối với cô, khi cam tâm tình nguyện ở trong vòng tay anh.

“Cho anh.” Ngực khí của Lệ Trí Thành trở nên khàn khàn.

Nói xong, anh liền giơ tay cởi áo trên người cô. Lâm Thiển đỏ mặt: “Anh trai em đang ở dưới nhà, đừng mà.”

Lệ Trí Thành dùng một tay túm chặt tay cô: “Không cần bận tâm, bọn họ sẽ không lên trên này.”

Anh hành động rất nhanh, trong lúc mở miệng, anh đã cởi xong áo trên người Lâm Thiển, đồng thời thò tay vào trong váy của cô, như thể sắp “công thành đoạt đất” đến nơi. Lâm Thiển vội đẩy tay anh: “Không, không được.”

Sau đó, cô giơ tay che bụng mình.

Lệ Trí Thành đột nhiên dừng động tác.

Người có tâm tư nhạy bén luôn dễ dàng nắm bắt dấu hiệu khác thường dù chỉ một chút, sau đó sẽ có suy đoán chuẩn xác nhất.

Ánh mắt Lệ Trí Thành dừng lại ở cái bụng phẳng lì của Lâm Thiển, rồi nhướng lên đôi vào mắt cô.

Ở giây tiếp theo, ánh mắt anh đã có sự thay đổi, trở nên nóng bỏng, cuộn sóng, ẩn hiện tia vui mừng.

Hai má Lâm Thiển nóng ran, nụ cười trên môi cô vô cùng ngọt ngào.

“Hôm qua em mới đi bệnh viện. Chuyện này...” Lâm Thiển không biết biểu đạt sự thật như thế nào, cô kéo tay anh đặt lên bụng mình: “Bên trong chắc có Lệ Trí Thành con rồi.”

Sống gần ba mươi năm cuộc đời, có lẽ Lệ Trí Thành chưa bao giờ cảm thấy xúc động như thời khắc này, khi nghe thấy bốn từ “Lệ Trí Thành con”.

Nhưng dù trong lòng xao động, sắc mặt anh vẫn rất điềm tĩnh. Anh cọ cọ ngón tay vào cái bụng Lâm Thiển, bình thản mở miệng: “Lâm rất tốt.”

Lâm Thiển cười: “Cảm ơn lời khen ngợi.”

“Anh nói là anh làm tốt.”

“... Xi.”

Lâm Thiển muốn nhảy khỏi người Lệ Trí Thành, cô lên tiếng: “Vì vậy mấy thàng này anh không được động đến em.” Vừa động đây đã bị anh giữ chặt, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai cô: “Anh sẽ không động.”

Tay và miệng của anh quả nhiên an phận, chỉ lặng lẽ ôm cô.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh. Hai tay Lê Trí Thành vòng qua người Lâm Thiển, anh không lên tiếng chỉ tựa cằm vào hõm vai cô. Nghe tiếng tim đập trong lồng ngực anh, Lâm Thiển cảm thấy trong lòng tan chảy.

Một lúc sau, cô mở miệng hỏi: “Tại sao anh lại thích để em ngồi trên người anh? Anh thích tư thế này à?”

Lê Trí Thành lặng thinh. Một lúc sau, anh mới mở miệng: “Anh thích rất nhiều tư thế.”

Lâm Thiển cười. Đúng thế, điều này không sai chút nào, anh đúng là thích nhiều tư thế... Khụ khụ...

Nhưng anh có vẻ thiên vị kiểu ngồi này hơn cả. Trước đây Lâm Thiển cho rằng, người đàn ông gia trưởng có dục vọng chiếm hữu rất mạnh như Lê Trí Thành đều thích đè phụ nữ dưới thân, giống các nhân vật nam chính trong tiểu thuyết.

Sau đó, cô phát hiện, Lê Trí Thành rất thích cô ngồi trên người anh. Điều này chứng tỏ, trong nội tâm của người đàn ông có dục vọng chinh phục mãnh liệt như anh thật ra cũng khao khát bị người phụ nữ như cô chinh phục.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiển không nhịn được, buột miệng nói: “Này, thật ra trong lòng anh cũng muốn bị em chinh phục đúng không? Vì vậy anh mới thích tư thế này.” Nam dưới... nữ trên.

Lâm Thiển không biết mình lại thách thức mãnh thú. Lê Trí Thành liếc cô một cái, giọng điệu bình thản nhưng tỏa ra sự uy hiếp rõ ràng: “Em có thể thử xem sao.”

Lâm Thiển á khẩu. Cô lại bị anh dọa rồi.

Sau đó, cô không cam tâm, cúi đầu cắn môi Lê Trí Thành. Nào ngờ, anh có phản ứng rất nhanh, bế cô đứng dậy đặt xuống giường.

“Này... này... chẳng phải đã nói không được động vào người em hay sao?” Lâm Thiển rì rầm phản đối. Bởi vì anh đã hứa nên vừa rồi cô mới ngông cuồng thách thức anh.

Lê Trí Thành trả lời dứt khoát: “Anh có chừng mực.”

Một lúc sau...

“Anh... chừng mực của anh cũng lớn quá đấy...”

Trong căn phòng yên tĩnh tràn ngập ánh nắng, đôi tình nhân quấn quýt, cùng thưởng thức quả ngọt đẹp đẽ nhất trên thế gian này. Cuộc đời vẫn còn dài, em chỉ có nguyện ước đơn giản là nắm tay anh, tiếp tục tiến bước.

Chủ nhà mời mọi người đến nhà ăn uống nhưng đột nhiên biến mất cùng vợ mình. Gặp phải tình cảnh này, chắc cũng chỉ có anh chàng thật thà như Cao Lăng mới nghi hoặc hỏi bạn gái: “Đại ca và chị dâu sao vẫn chưa xuống dưới nhỉ? Có cần anh đi gọi bọn họ không?” Cô bạn gái lập tức nhét cánh gà vào miệng anh ta, không cho nói chuyện.

Thời tiết mùa hè dễ chịu, mọi người ngồi dưới giàn nho, phóng tầm mắt ra xa, chuyện trò vui vẻ. Cảnh tượng hết sức yên bình và thư thái.

Bên trong cánh cửa kính, Lâm Mạc Thần vẫn ngồi nguyên một chỗ. Sau khi xem xong tin tức thời sự, anh bắt đầu kiểm tra tình hình thị trường chứng khoán ở Mỹ.

Về việc Lê Trí Thành và Lâm Thiển đột nhiên biến mất, anh cũng đã quen từ lâu.

Vừa xem một lúc, màn hình đột nhiên hiện ra một khung cửa sổ nhắc nhở. Đây là chương trình do Lâm Mạc Thần cài đặt từ lâu. Anh đặt mua mấy tờ báo kinh tế và thương mại hàng ngày, nếu gặp phải từ khóa quan trọng đã được cài đặt sẵn, khung cửa sổ nhắc nhở sẽ tự động hiện lên.

Bao nhiêu năm qua, ngày nào cũng như vậy.

Bây giờ trong khung cửa sổ xuất hiện ba tin tức mới.

Lâm Mạc Thần liếc nhanh qua tin tức. Đó là: Ngân hàng Trung Quốc thắt chặt chính sách tiền tệ, cổ phiếu ngành kim loại Australia sụt giảm nghiêm trọng, giám đốc bộ phận thị trường mới nhận chức của công ty XX Mộc Hàn Hạ trả lời phỏng vấn của phóng viên tờ thời báo buổi tối Bắc Kinh.

Hai bàn tay đặt trên bàn phím của Lâm Mạc Thần cứng đờ trong giây lát.

Bên ngoài vẫn ồn ào náo nhiệt, ánh nắng chói mắt xuyên qua cửa kính chiếu vào trong phòng. Lâm Mạc Thần dán mắt vào một điểm trên màn hình. Nhiều năm trôi qua, cuối cùng anh cũng lại nhìn thấy cái tên này.

Mộ Hàn Hạ, cái tên đặc biệt biết bao. Bất cứ người nào nghe qua một lần, cả đời chắc cũng sẽ khó quên.

Trong lòng Lâm Mạc Thần đột nhiên ngẩn ngơ, có cảm giác giống như một ngọn gió thổi vào trái tim bình tĩnh của anh, khiến nó xao động trong giây lát.

Lâm Mạc Thần ngồi bất động trong một lúc, vô thức đọc hết bản tin đó. Cuối cùng, anh gơ tay gấp màn hình máy tính, danh mặt đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn thấy anh vợ của sếp, Cao Lăng và mọi người hơi kinh ngạc. Nhưng vừa định mở miệng hỏi, bọn họ bị gương mặt lạnh lẽo của anh dọa đến mức không thể thốt ra lời. Lâm Mạc Thần đi thẳng ra ngoài. Cho đến khi hòa mình vào dòng xe cộ trên đường, anh mới giật mình bừng tỉnh, nhướn mắt quan sát xung quanh. Đến lúc này, trái tim anh đã hoàn toàn bình tĩnh.

Đối với Trần Tranh, mùa hè năm nay đặc biệt nóng bức, thậm chí đến mức khó chịu.

Gần buổi trưa, anh ta lái xe rời khỏi công ty. Cả buổi sáng, anh ta bàn chuyện với mấy giám đốc của công ty bất động sản, kết quả đạt được không tồi.

Trần Tranh lái xe loanh quanh trên đường mà không biết đi đâu. Anh ta định tìm chỗ giải quyết bữa trưa nhưng nơi nào cũng nườm nượp người.

Trần Tranh hạ tấm chống nắng, đeo cặp kính râm đen. Một người đẹp chân dài đi bộ qua đầu xe ô tô của anh ta, anh ta tùy tiện huýt sáo tán thưởng. Người đẹp quay đầu, quan sát chiếc xe cao cấp, rồi lại nhìn người đàn ông khá điển trai ngồi sau tay lái. Cô gái cũng không tức giận, chỉ liếc anh ta một cái rồi bỏ đi.

Thật ra trong mấy tháng qua, cuộc sống của Trần Tranh cũng không đến nỗi nào. Dù DG Trung Quốc đã rơi xuống đáy vực, anh ta cũng rời khỏi DG, nhưng so với việc Charles từ chức và rời khỏi Trung Quốc, anh ta cũng coi như khá tốt.

Việc bán cổ phần Tư Mỹ Kỳ ở thời kỳ đầy giúp Trần Tranh có một khoản tiền tương đối lớn. Ai cũng biết sản xuất túi xách là ngành truyền thống, lợi nhuận mỏng. Dùng số tiền này đầu tư vào ngành bất động sản hay tài chính tiền tệ... còn kiếm hơn gấp nhiều lần.

Do đó, Trần Tranh nhanh chóng thành lập công ty mới, bắt đầu sự nghiệp mới, cuộc đời mới.

Đèn tín hiệu cuối cùng cũng chuyển sang màu xanh, xe ô tô của Trần Tranh từ từ chuyển bánh. Có lẽ do thói quen tác động, anh ta bất giác lái xe đến phố thương mại sầm uất nhất thành phố.

Đây là nơi tập trung nhiều cửa hàng bán túi xách của các nhãn hiệu lớn ở thành phố Lâm. Trước kia, mỗi tuần Trần Tranh đến đây thị sát ít nhất một lần. Trong những năm qua, không biết anh ta có mặt ở con phố này bao nhiêu lần.

Trần Tranh dừng xe bên đường, ngẩng đầu nhìn cửa hàng flagship của DG ở phía đối diện. Bây giờ, chỗ đó hết sức tiêu điều vắng vẻ. Anh ta dự đoán, không bao lâu nữa, cửa hàng này cũng sẽ bị đóng cửa như những cửa hàng ở các nơi khác.

Trần Tranh bật cười một tiếng, không biết cười ai. Anh ta lại ngẩng đầu dõi mắt về phía trước. Nổi bật nhất đương nhiên là một loạt cửa hàng của những thương hiệu trong nước như Vinda, Sa Ung, Khuyन्ह Thành... Thời điểm này là đang mùa mua sắm, các nhà đều tung ra sản phẩm mới, thu hút đông đảo người tiêu dùng.

Trần Tranh ngồi một lúc rồi quay đầu xe. Đi men theo con phố thương mại này một đoạn, anh ta liền nhìn thấy cửa hàng bán quần áo của một nhãn hiệu nổi tiếng nằm ở bên tay phải. Cửa hàng gồm hai tầng, tấm biển quảng cáo lớn bật đèn sáng trưng, âm nhạc sôi động, rất có không khí. Xem ra, cửa hàng này kinh doanh không tồi.

Trần Tranh rời ánh mắt khỏi cửa hàng đó, tiếp tục lái xe về phía trước. Chỉ là sống mũi anh ta đột nhiên cay cay.

Cửa hàng vừa rời từng là cửa hàng bán chạy nhất của Tư Mỹ Kỳ. Ậy mà Tư Mỹ Kỳ đã rút khỏi nơi đó từ lúc nào, chuyển nhượng cho người khác từ lúc nào, anh ta không hề hay biết.

Tư Mỹ Kỳ của anh ta, thương hiệu mà bố anh ta phấn đấu một đời đã gần như biến mất trên thị trường. DG vốn chỉ định mượn cái vỏ của Tư Mỹ Kỳ để nhảy vào thị trường Trung Quốc. Khi việc kinh doanh gặp khó khăn, nhãn hiệu đầu tiên bị DG loại bỏ chính là Tư Mỹ Kỳ.

Trần Tranh lại lái xe thêm một đoạn. Cuối cùng, anh ta từ từ dừng xe bên lề đường, cúi đầu, đưa tay che mắt, nước mắt trào ra khóe mi.

Chúng ta từng có khoảng thời gian tươi đẹp nhất, chúng ta từng có những năm tháng tươi đẹp nhất. Trong những năm tháng đó, có lẽ chúng ta mơ hồ vô vị, có lẽ chúng ta lảo đảo bước đi trên đường đời. Nhưng khi thời gian trôi qua, khi mái tóc chúng ta đã bạc trắng, ngoảnh đầu nhìn lại, mới thấy điều chúng ta mong mỏi nhất trong cuộc đời là đừng phụ khoảng thời gian trẻ trung liêu lĩnh đó, đừng phụ sự dịu dàng và chờ đợi của mọi người.

Trái tim của chúng ta có lẽ còn non nớt, mù mờ, không đủ kiên cường và tỉnh táo. Trước bao nhiêu ngã rẽ đường đời, chúng ta phải đi về hướng nào mới không lạc lối.

Đó là khoảng thời gian tươi đẹp của anh và em. Tuy gian nan trắc trở, tuy bắn khoăn lưỡng lự, nhưng bởi vì may mắn gặp được anh, cùng nắm tay đi hết cuộc đời, tất cả mới trở nên khác biệt.

Tình yêu của chúng ta không liên quan đến của cải, không dính dáng đến địa vị, danh tiếng, quyền lực. Cho dù em một thân một mình, cho dù em ngốc nghếch, ngây ngô, nó sẽ theo em suốt đời, bất kể lúc vui hay buồn.

46. Chương 46: Ngoại Truyện Lệ Trí Thành: Giác Mộng Khuynh Thành

Khi quả đạn pháo cuối cùng mang theo khói lửa cháy nổ trên không trung phía trước, Lệ Trí Thành buông ống nhòm, mặc áo khoác, đi khỏi phòng chỉ huy.

Nơi này là khu vực ngoại ô phía Bắc của thành phố Thanh ở miền Nam. Đây là cuộc diễn tập đối kháng lần thứ tư giữa quân xanh và quân đỏ, vẫn kết thúc bằng thắng lợi của quân xanh như thường lệ. Đội biệt kích “Sói Đen” do Lệ Trí Thành chỉ huy lại một lần nữa tỏa sáng trong trận chiến.

Màn đêm như sương mù lan tỏa, bóng tối nhàn nhạt bao trùm khắp không gian. Vị thiếu tá trẻ tuổi kéo mũ thấp xuống mặt, đứng trước thành lũy bùn đất, tựa như đang sống trong thời đại chiến tranh.

Thời chiến của một mình anh.

Thật ra, trong lòng Lệ Trí Thành luôn tồn tại một chút chán ngán đối với thời đại phù phiếm, hỗn loạn này. Cảm giác đó không biết manh nha từ bao giờ, mười tuổi hay mười lăm tuổi. Nhưng có thể khẳng định một điều, anh che giấu tâm tình rất tốt, nên không một ai phát hiện.

Nhiều năm trước, lúc mới gia nhập quân đội, biết anh là cháu ngoại của vị sư đoàn trưởng nào đó, lại có diện mạo tuấn tú sáng sủa, các đồng đội tuy bề ngoài tỏ ra hồ hởi và khách sáo nhưng sau lưng lại khinh thường, chế nhạo anh. Cho đến khi anh giành được vị trí đầu trong các cuộc thi kỹ năng của quân nhân, đến khi anh trở thành sĩ quan, bất kể chỉ huy một nhóm nhỏ năm người hay cả ngàn người cũng đều giành thắng lợi huy hoàng, bọn họ mới biết, tay con ông cháu cha trầm mặc đó là nhân vật không thể coi thường.

Từ đầu đến cuối Lệ Trí Thành không quan tâm đến sự thay đổi thái độ của thiên hạ.

Người có bụng dạ thâm sâu thật ra nhiều lúc nhìn nhận vấn đề rất đơn giản. Được ông trời ưu ái, có gia thế hùng hậu nên anh không cần bỏ nhiều tinh lực vào việc luồn cúi tính toán như những người khác. Anh

không có hứng thú tranh giành quyền lực. Thứ không phải của anh, anh sẽ không tính kế. Nhưng nếu là thứ thuộc về anh, đừng ai nghĩ đến chuyện cướp đoạt.

Hôm nhận được tin Ái Đạt lâm vào tình cảnh nguy hiểm và người bố bệnh nặng phải nằm viện, Lê Trí Thành đang chơi cờ trong phòng chỉ huy. Quân đen phòng thủ nghiêm ngặt, giăng bẫy khắp nơi. Quân trắng bị dồn vào một góc, chỉ có “cành lá” miễn cưỡng luồn lách ra ngoài vòng vây, cơ hội sống sót vô cùng mỏng manh. Quân trắng chính là Ái Đạt bây giờ: kẻ địch bủa vây, ngàn cân treo sợi tóc.

Mọi cục diện thất bại trên thế gian này, nếu bạn chịu quan sát kỹ lưỡng, sẽ có thể tìm thấy cơ hội sống. Sau một đêm trầm tư suy nghĩ, Lê Trí Thành gọi điện cho Cố Diên Chi.

“Tôi sẽ quay về.”

“Chú chắc chắn?”

“Anh hỏi câu thừa thãi.”

Lê Trí Thành gặp Lâm Thiển lần đầu tại nhà ga của một thị trấn nhỏ ở Tây Tạng. Anh đứng cuối đoàn tàu, nhìn từng người lính của mình hùng dũng nhảy lên toa tàu. Anh thật sự không thích đóa hoa đỏ được phát lúc xuất ngũ nên nhét vào túi chứ không cài trên áo như những người khác.

Đúng lúc này, cô từ trong đám đông đi tới.

Đó là một cô gái trẻ trung, mặc áo phao, mái tóc lòa xòa trông không được tinh tươm. Cô đi theo mấy người lính, rất khách sáo và thận trọng cảm ơn bọn họ. Đôi mắt đen lay láy của cô ngời sáng.

Cậu lính hậu cần chạy đến nói với anh: “Báo cáo Tiểu đoàn trưởng, đây chính là cô gái gặp nạn trên núi, đi cùng chuyến tàu với chúng ta.”

Lê Trí Thành không bận tâm, quay người leo lên tàu hỏa.

Cảm giác của đàn ông đối với phụ nữ nhiều khi rất kỳ lạ.

Trong quá khứ cũng từng có người đuổi theo Lê Trí Thành. Đối phương là cô con gái nhỏ của Tư lệnh quân khu, ca sỹ của đoàn văn công, là một người phụ nữ sôi nổi thời thượng. Tình cờ gặp Lê Trí Thành trong một cuộc diễn tập, cô bị trúng tiếng sét ái tình, sau đó triển khai cuộc “tấn công” tới tấp, hết hẹn anh đi xem phim lại đi dã ngoại.

Ngay trong lần đầu gặp gỡ Lê Trí Thành đã không có hứng thú với cô gái. Thế là anh toàn viện cớ huấn luyện quá bận rộn để từ chối cô.

Nhưng đối phương giả bộ bộ ngực nghếch, tiếp tục “trấn thủ” ở doanh trại.

Là con gái của Tư lệnh nên cô có đặc quyền giả bộ ngực nghếch. Cô tự tin hơn những người phụ nữ khác, càng tin tưởng xuất thân của mình sẽ có sức hút với người sĩ quan trẻ tuổi.

Cuối cùng, Lê Trí Thành đề nghị chuyển tới vùng núi cao rừng sâu. Sau khi biết chuyện, Tư lệnh mắng anh là “Đồ khốn” trước mặt bao nhiêu cấp dưới. Mắng xong, ông lại mỉm cười thở dài: “Con gái tôi đúng là có mắt nhìn người.”

Kết cục của câu chuyện là con gái Tư lệnh cuối cùng gả cho đồng đội của Lê Trí Thành, một chàng trai trẻ tuổi tài cao khác. Lúc “ở ẩn” trên núi cao, anh đã nhờ đồng đội kiêm người bạn thân này đối phó với con gái Tư lệnh. Rốt cuộc hai bên vô tình hay hữu ý, không ai có thể biết được.

Bây giờ, Lê Trí Thành đang ngồi trên chuyến tàu chạy qua vùng núi tuyết trắng. Khóe mắt anh liếc qua cô gái ở vị trí chệch phía sau. Bản thân anh khó có thể giải thích cử chỉ và cảm giác của mình lúc đó.

Tại sao anh lại đi theo cô đến toa tàu này?

Tại sao anh lại chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện giữa cô và những người lính khác?

Lúc nghe cô nói cũng là nhân viên của công ty Ái Đạt, anh đột nhiên có cảm giác tất cả nằm trong tầm kiểm soát quen thuộc.

Anh nghĩ, có lẽ bởi vì khí chất của cô rất đặc biệt. Mái tóc dài đen nhánh, gương mặt trắng ngần quật cường, đôi mắt thông minh sắc bén. Trên người cô tỏa ra hai loại khí chất mềm mại và cứng cỏi, cuối cùng biến thành quang sáng rung động lòng người, lọt vào mắt anh.

Tất nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng khác, cô có diện mạo thanh tú xinh đẹp, một vẻ đẹp khiến đàn ông cảm thấy rất dễ chịu.

Buổi tối hôm đó, trong toa tàu tối mờ mờ, cô và anh lướt qua vai nhau. Cảm nhận được ánh mắt hiếu kỳ và cảm kích của cô, khóe miệng Lê Trí Thành âm thầm nhếch lên.

Tiếp theo, cô để lại một mảnh giấy ghi số điện thoại trước khi rời đi, Lê Trí Thành chỉ liếc qua: “Không cần đưa cho tôi.”

Bởi vì anh đã ghi nhớ số của cô. Cũng bởi vì vị Thiếu tá trẻ tuổi không muốn bị người khác phát giác tâm tình đang nảy nở trong lòng mình.

Còn bởi vì, anh và cô sẽ nhanh chóng tái ngộ.

Đây tựa như cuộc gặp gỡ do số phận an bài. Trước khi anh bước vào hành trình mới, sau khi cô đột nhiên quay người, bọn họ đã gặp nhau ở vùng đất xa xôi, để rồi hai dòng suối trong lành trên núi tuyết bắt đầu giao thoa trong sinh mệnh của bọn họ.

Lúc mới bắt đầu tiếp quản Ái Đạt, thật ra Lê Trí Thành gặp không ít khó khăn. Nhưng trong bao nhiêu người như vậy, cũng chỉ có cô tự cho mình thông minh, hiểu nhầm anh là Giám đốc bộ phận Bảo vệ.

“Này, anh mau giúp tôi chuyển đồ đi.”

“Lê Trí Thành, chúng ta ăn khoai lang đi.”

“Lê Trí Thành, anh lại đây!”

...

Đây tựa như một bản tình ca của những con người bình thường nhất, cô gái văn phòng và người bảo vệ từ từ thăm dò, từ từ xích lại gần nhau. Anh có thể nhìn ra, cô có cảm tình với “Giám đốc bảo vệ.” Sự kiêu ngạo, sự sai khiến đó là biểu hiện vô thức của người phụ nữ trước mặt người đàn ông.

Điều này khiến anh thấy rất thú vị.

Lâm Thiển thật sự khiến anh cảm thấy rung động, là vào buổi tối hôm diễn ra buổi họp báo. Khi màn đêm buông xuống, ở ngay trước công ty, cô bị ném đá trúng chân. Trong lúc mọi người kích động, ngược lại cô vô cùng tĩnh táo. Cô bình tĩnh nói với nhân viên bảo vệ, không được báo cảnh sát, bằng không sẽ chuyển bé xé ra to. Sau đó, cô nghiêng răng đứng dậy, khóe miệng mỉm cười, là nụ cười an ủi mọi người.

Vào thời khắc đó, Lê Trí Thành đứng cạnh xe ô tô, cách Lâm Thiển một đoạn. Nghe giọng nói uyển chuyển trong trẻo của cô, trái tim anh nảy sinh sự tán thưởng lẫn thương xót.

Một người phụ nữ vì sự nghiệp của anh mà nuốt giận, tự nguyện chịu thiệt. Không phải người phụ nữ bình thường nào cũng có thể lý trí và sáng suốt như vậy.

Tất nhiên, khi đó cô còn chưa biết, đây là sự nghiệp của anh, cô làm tất cả vì anh.

Lúc công Lâm Thiển đi trong khuôn viên rộng lớn, anh đã nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện qua điện thoại của cô. Không biết ai ở đầu dây bên kia nói: “Boss mới của em là con trai thứ hai của Chủ tịch tập đoàn Ái Đạt, là một quân nhân xuất ngũ tên Lê Trí Thành.”

Vào thời khắc đó, anh có cảm nhận rõ ràng, hô hấp của cô ngưng trệ, ngón tay đang đặt trên vai anh vô thức thu về. Anh hơi ngoảnh mặt, có thể nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của cô, vẻ quần bách như chuẩn bị nghênh đón quân địch.

Lê Trí Thành lại dõi mắt về phía trước, khóe miệng nhếch lên.

Anh thừa nhận, từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ, vẻ mặt “dừng hình” của người phụ nữ lại khiến anh vui như vậy.

Sau đó, tình trạng tương tự thường xuyên xảy ra.

Tuy Lâm Thiển đã chấp nhận sự thật anh là Boss. Hễ mở miệng, cô đều gọi anh là “Boss”, “sếp”, nhưng anh không hiểu, tại sao người phụ nữ này lại khẳng khái nhận định, anh là người đàn ông ngốc nghếch vô tri.

Trong cuộc họp lãnh đạo cấp cao, sợ anh không biết gì, cô đã phát biểu suy nghĩ của mình, không hề dè chừng anh.

Dự án gặp trắc trở (thật ra nằm trong kế hoạch của anh), cô là người đầu tiên vào phòng làm việc, dù không nói gì nhưng khóe mắt cô tràn đầy sự xót thương và an ủi.

Đúng vậy, là nỗi xót thương.

Lệ Trí Thành chưa bao giờ nghĩ, sẽ có ngày anh nhận được ánh mắt đó của một người phụ nữ. Cô phải có một trái tim trong sáng và dịu dàng đến mức nào, mới trao cho người đàn ông ngoại đạo, yếu thế ở chốn thương trường ánh mắt đó?

Cô ấy thích mình, anh nghĩ. Anh có thể cảm nhận được điều này, nên sau đó âm thầm nuôi dưỡng tình cảm.

Lần đầu tiên Lệ Trí Thành phát giác dự vọng của bản thân đối với Lâm Thiển là hôm hai người đi ra ngoài, tới cửa hàng flagship của đối thủ cạnh tranh Tư Mỹ Kỳ, Trần Tranh cũng trùng hợp xuất hiện ở đó. Anh vô cùng bình thản, trong khi cô như con nhím xù lông chuẩn bị chiến đấu, lập tức kéo tay anh cúi người thấp xuống dưới.

Lệ Trí Thành “bị ép” cúi xuống. Vào thời khắc đó, anh có thể cảm nhận thân thể mềm mại của người phụ nữ như có như không ở trong lòng anh. Trước mắt anh là cái cổ trắng ngần của Lâm Thiển, trong khi cách anh rất gần, thậm chí hơi thở phả vào làn da của cô. Anh âm thầm cúi đầu, lướt đôi môi qua nơi ấy.

Cô hơi run rẩy, dường như cũng phát giác ra điều gì đó, hỏi anh: “Trần Tranh đã đi chưa?”

Anh ngẩng đầu quan sát đối phương, đối phương đã biến mất từ bao giờ. Anh lại cúi đầu đáp khê: “Vẫn chưa.”

Vành tai và cổ cô từ từ ửng hồng. Cô tiếp tục giữ nguyên tư thế bất động. Còn anh dán mắt vào làn da nõn nà của cô, lần đầu tiên trong đời hô hấp không bình ổn.

Dù là người sáng suốt đến mức nào, nhiều khi cũng phải chờ sự việc đã qua, quay đầu nhìn lại mới thông suốt vấn đề.

Ví dụ, từ trước đến nay, Lâm Thiển luôn tự cho mình là người thông minh, tinh quái, vậy sao cô lại không nhìn ra sự khôn ngoan của anh, mà một lòng một dạ bảo vệ anh?

Ví dụ, rõ ràng cô không thoải mái khi anh âm thầm áp sát, nhưng tại sao lúc đó cô vẫn giữ nguyên tư thế?

Lại lấy ví dụ, trong lần gặp gỡ đầu tiên trên chuyến tàu hỏa, lúc khóe mắt anh liếc cô, cô cũng ngẩng đầu, như vô tình đưa mắt về phía anh...

Đó là bởi vì trong lòng đã có đối phương. Cô không nhìn thấy trí tuệ và sự mạnh mẽ của anh, chỉ thấy anh cần được bảo vệ. Cô sợ anh chịu thiệt thòi, sợ anh thất bại, sợ anh không như ý. Bởi nếu thế, tình cảm của cô sẽ không thể cất cánh bay cao.

Cảm xúc mờ ám, cố chấp và sôi sục này cuối cùng đã bùng phát trong một buổi tối không yên bình.

Đó là buổi tối hôm “để mắt” dự án Minh Thịnh, công nhân xảy ra “bạo động”, cô bị ăn một cái tát, bó gối ngồi ở ngoài ban công phòng bảo vệ. Tuy lúc đó cô rất âm ức, dấu vết ngón tay trên mặt vẫn chưa tan biến, nhưng cô vẫn luôn miệng dặn anh tiếp theo nên làm thế nào.

“Lệ tổng, tôi cho rằng, công việc quan trọng nhất của anh lúc này là gắn kết lòng người, đầu tiên cần bảo đảm người của Ái Đạt không giải tán, mới có tinh thần phát triển sự nghiệp.”

“Chúng ta phải nghĩ cách để toàn thể nhân viên thấy được sự kiên trì của anh. Chúng ta có thể tổ chức vài hoạt động CEO cổ vũ nhân viên. Một khi cần thiết, chúng ta có thể tỏ ra cảm tính một chút, chắc chắn sẽ thu phục được lòng người...”

Anh nhìn cô, trong lòng không ngừng trào dâng một tâm tình bén nhọn nào đó, giống lưỡi dao cắm vào tim gan của anh. Anh bắt gặp vẻ xót xa và kiên định trong mắt cô, bắt gặp hai bàn tay đặt trên đầu gối của cô đan vào nhau và siết chặt, tựa như thứ ở trong bàn tay cô không phải là không khí vô hình, mà là trái tim dần trở nên nóng bỏng của anh.

Anh đột nhiên kéo cô lại gần, cúi đầu hôn cô. Trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Thiển, anh giữ chặt người cô, nụ hôn ngày càng sâu hơn.

Chỉ như vậy mới khiến cô hiểu, anh đã rung động mất rồi.

Chỉ như vậy mới khiến cô biết, tuy cô quyến rũ anh trước, nhưng một khi người đàn ông đã xác định tâm tư, tuyệt đối không dễ dàng buông tay.

Anh sẽ để cô biết, thế nào là cảm giác nhiệt huyết sục sôi thật sự.

47. Chương 47: Ninh Duy Khải: Tình Yêu Đích Thực

Lần đầu tiên, Ninh Duy Khải gặp Lâm Thiển là vào một buổi tối trăng thanh gió mát.

Trong khuôn viên trường đại học, đâu đâu cũng tràn ngập mùi hoóc môn. Hôm nay là vũ hội chào mừng sinh viên mới. Sân khấu bên bờ hồ bật đèn sáng trưng, tiếng nhạc du dương. Ninh Duy Khải tựa vào lan can bờ hồ khoảng trăm mét, dõi theo đám đông lay động, trong lòng cảm thấy vô vị.

Đó chỉ là một hình thức giao lưu nhằm mục đích tìm kiếm đối tượng của đám con trai con gái ngốc nghếch mà thôi.

Lúc này, Ninh Duy Khải mặc bộ đồ sơ mi trắng và quần âu, dáng người cao lớn nổi bật. Anh ta có diện mạo sáng sủa, không còn vẻ quê mùa của cậu sinh viên xuất thân từ phố huyện bình thường, mà giống một công tử nhà giàu. Trong ba năm đại học, anh ta luôn cố gắng cải tạo bản thân, xóa đi những vết tích bản hàn. Trên thực tế, anh ta đã làm rất tốt, trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường.

Lâm Thiển xuất hiện đúng vào giây phút đó với dáng vẻ hết sức mâu thuẫn. Mái tóc dài đen nhánh xõa xuống bờ vai, gương mặt trắng trẻo thanh tú, vậy mà cô đội mũ lưỡi trai, mặc áo sơ mi, hai tay bỏ vào túi quần. Tuy nhiên, hai loại khí chất này lại rất hòa hợp. Cô đi chậm rãi về phía Ninh Duy Khải, đôi mắt trong veo như hồ nước, miệng còn lẩm bẩm: “Mọi người say hết mỗi mình tỉnh táo... Đúng là chán thật.”

Ninh Duy Khải liền cảm thấy cô rất thú vị.

Thật ra Ninh Duy Khải chưa từng nghĩ, anh ta sẽ yêu một cô gái gia cảnh bình thường. Tất nhiên, anh ta cũng không đặt ra yêu cầu, nhất định phải tìm bạn gái xuất thân giàu có. Nhưng có một số thứ đã khắc sâu vào cốt tủy, khó lòng thay đổi. Thời gian hẹn hò với Lâm Thiển, anh ta cảm thấy cô rất tốt, cũng rất thích cô, nhưng vẫn có chút không cam tâm.

Cũng chính bởi vì chút không cam tâm đó, chuyện tình của anh ta và Lâm Thiển chỉ duy trì mười mấy ngày rồi tan vỡ.

Trong quán bar, dưới sự cổ vũ của mọi người, anh ta giấu Lâm Thiển hôn một cô gái khác.

Đó là con gái độc nhất của chủ một doanh nghiệp tư nhân nào đó, vừa xinh đẹp vừa bốc lửa. Vào giây phút đầu tiên nhìn thấy cô ta, trong đầu Ninh Duy Khải vụt qua một ý nghĩ, nếu anh ta quyết tâm, chuyện theo đuổi cô gái này hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Nhưng ý nghĩ thứ hai cũng lập tức xuất hiện: Lâm Thiển thì sao?

Hôm Lâm Thiển đề nghị chia tay, tâm trạng Ninh Duy Khải rất tệ. Trong những năm tháng trưởng thành đã được bản thân lên kế hoạch đầu vào đây và luôn phát triển thuận lợi, anh ta chưa bao giờ ảo não và hối hận như thời khắc đó. Thậm chí anh ta không kịp nói với cô, thật ra ý nghĩ rõ ràng nhất trong lòng anh ta lúc phóng túng là: Nếu đối phương là Lâm Thiển, anh ta sẽ không để ý đến bất cứ cô gái nào khác, chỉ đối xử tốt với một mình cô.

Vì vậy sau nụ hôn chẳng đâu vào đâu, Ninh Duy Khải mới nhanh chóng rời khỏi quán bar. Vì sợ Lâm Thiển biết được nên anh ta kêu mọi người giữ kín miệng.

Nhưng cuối cùng cô vẫn biết sự thật, đồng thời chia tay không một chút lưu tình.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ đến Lâm Thiển, Ninh Duy Khải lại gượng cười.

Ninh Duy Khải ở tuổi đôi mươi phải cân nhắc kỹ lưỡng mới quyết định bày tỏ tình cảm với cô. Vậy mà cô chỉ yêu anh ta mấy ngày rồi quay người bỏ đi một cách dứt khoát.

Sau đó, Ninh Duy Khải tự cảm thấy bản thân tổn thương mất mấy năm. Anh ta cũng có vài mối tình, đều là con gái nhà giàu. Tiềm thức của anh ta dường như tồn tại một cái máy lọc, tự động lọc hết những cô gái có gia cảnh không giúp đỡ được gì cho anh ta, không nảy sinh tình cảm với bọn họ. Có lúc anh ta nghĩ, nếu bây giờ mới gặp Lâm Thiển, cô đã bị anh ta cho ra rìa từ lâu.

Ninh Duy Khải chú ý đến Chúc Hàm Dư tại buổi tiệc hằng năm của công ty. Lúc bấy giờ, anh ta mới đi làm ba năm, vừa nhảy sang Tân Bảo Thụy, đảm nhiệm chức vụ chủ quản của bộ phận Thị trường.

Chúc Hàm Dư vừa tốt nghiệp đại học Oxford về nước, mới vào làm việc ở phòng Thị trường. Cô nói mình họ Lý, thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp nam nhờ vẻ đẹp trong sáng. Ninh Duy Khải để ý, trên người cô là bộ váy Chanel màu ngó sen xa xỉ và cái xách tay không thấy nhãn hiệu.

Anh ta lập tức liên tưởng đến một số manh mối khác. Ví dụ hôm trước khi cô nhậm chức, lãnh đạo cấp cao của công ty đều không xuất hiện. Ví dụ, vừa rồi hai anh em nhà họ Chúc đều đưa mắt về phía cô. Ví dụ, cử chỉ lời nói của cô toát ra vẻ có giáo dục. Ngoài ra còn có tin đồn con gái út của nhà họ Chúc gần đây đã tốt nghiệp về nước...

Ninh Duy Khải cầm ly rượu đi về phía người phụ nữ đang ngồi yên lặng ở một góc.

“Hi, sao cô lại ngồi một mình ở đây?”

Nàng công chúa kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta.

Nhiều năm sau, Ninh Duy Khải vẫn nhớ rõ cảnh tượng tối hôm đó. Dưới ánh đèn bằng bạc, cô gái như một bông hoa nở rộ, tao nhã ngồi ở sofa đỏ thẫm. Khi cô ngẩng đầu, đôi mắt trong veo, mang một chút thận trọng, một chút tĩnh lặng, thẹn thùng và mờ mờ nhìn anh ta.

Vào thời khắc đó, Ninh Duy Khải cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình như bị bóp nhẹ.

Vài ngày sau đó, đúng là Ninh Duy Khải rơi vào trạng thái ý loạn tình mê bởi Chúc Hàm Dư. Trong lòng và trong mắt anh ta đều là nhất cử nhất động của cô, từ cái chau mày, đến ngón tay thon thả như ngọc, đến dáng vẻ yên tĩnh ngoan ngoãn của cô. Trong cảm xúc hỗn loạn này cũng có sự thiết tha mong chờ.

Một điều càng khiến Ninh Duy Khải có cảm tình với Chúc Hàm Dư hơn, đó là anh ta biết, nhiều khả năng chuyện này sẽ trở thành cơ hội thay đổi cuộc đời anh ta.

Phải công nhận một điều, xét về tài cán hay tham vọng, Ninh Duy Khải không thua kém bất cứ ai. Nhưng xã hội bây giờ là như vậy, xuất thân quyết định và ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc đời một con người. Nếu trước mặt có một con đường rút ngắn quá trình phấn đấu, tại sao anh ta không dần thân?

Anh ta sinh ra là để sống trên vũ đài bao la và rộng lớn.

Sau đó thực tế chứng minh, sự lựa chọn của Ninh Duy Khải là hoàn toàn đúng đắn.

Chúc Hàm Dư là cô gái tốt, người vợ tốt, cũng là trợ lực lớn nhất để anh ta thực hiện ước mơ. Chỉ trong bốn năm, Tân Bảo Thụy dưới sự điều khiển của Ninh Duy Khải đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Trong ngành

túi xách, công ty của anh ta đã bỏ xa đối thủ cạnh tranh, bất kể về phương diện hiệu ứng thương hiệu, chất lượng sản phẩm hay đội ngũ nhân tài...

Tất nhiên cũng có lời ong tiếng ve, cho rằng anh ta đạt thành công như ngày hôm nay, chẳng qua cũng do xuất phát điểm của Tân Bảo Thụy, từ xưa đến nay bao giờ chẳng đứng đầu ngành. Cũng có người cười nhạo, anh ta chỉ là người bám váy đàn bà để leo cao.

Ninh Duy Khải chẳng hề bận tâm: “Thắng làm vua, thua làm giặc” là chân lý bất biến. Anh ta bỏ ra bao nhiêu, làm đến mức độ nào, người bên ngoài có lẽ không thấy rõ, nhưng nhân viên công ty và cổ đông của Chúc thị đều hiểu rõ. Cô vợ của anh ta cũng biết và càng tin tưởng anh ta.

Thật ra Ninh Duy Khải không biết, thái độ của đàn ông và phụ nữ đối mặt với tình yêu và hôn nhân không giống nhau. Anh ta luôn đặt ra yêu cầu trở thành một người chồng tốt với bản thân, nhiều năm không thay đổi. Vì vậy, ánh mắt Chúc Hàm Dư nhìn anh ta ngày càng ái mộ, càng quyến luyến. Trên nhiều phương diện, cô cũng ngày càng dựa dẫm anh ta. Ninh Duy Khải có cảm giác, anh ta trở thành bầu trời duy nhất của cô. Không thể không thừa nhận, anh ta rất tự hào và hưởng thụ cảm giác đó. Thậm chí Ninh Duy Khải không dưới một lần xuất hiện ý nghĩ, anh ta nên tìm người phụ nữ yếu đuối, cả đời quyến luyến anh ta như Chúc Hàm Dư. Anh sẽ che mưa chắn gió cho cô, còn cô sùng bái anh ta. Sự kết hợp của hai người vô cùng hoàn hảo.

Vậy mà không biết từ bao giờ, Ninh Duy Khải bắt đầu không thỏa mãn?

Có lẽ từ lúc Tân Bảo Thụy bước vào thời kỳ huy hoàng, anh ta nắm trong tay sự sống còn của các đối thủ cạnh tranh. Lúc hưng phấn và vui vẻ, anh bỗng dưng muốn chia sẻ và tâm sự với người khác.

Nhưng Chúc Hàm Dư không quan tâm đến những chuyện này. Cô chỉ quan tâm món thịt bò hầm rượu vang có đủ mềm hay không, áo sơ mi anh ta mặc có phải là mẫu mới ra trong quý này hay không.

Một lần, hai lần, ba lần... Sau đó, Ninh Duy Khải không bao giờ nói chuyện công việc với vợ, bởi vì quá trình chia sẻ thật sự vô vị.

Người nhà họ Chúc luôn giữ thái độ đề phòng Ninh Duy Khải, đây cũng là cái dằm nhọn trong tim anh ta. Anh ta biết bản thân là người ngoài, tuyệt đối không trông mong đối phương giao sản nghiệp cho mình. Nhưng anh ta cho rằng, bọn họ là người hiểu biết, dù xuất phát từ lợi ích hay tình nghĩa với Chúc Hàm Dư, họ cũng nên tin tưởng anh ta. Trên thực tế, mấy năm qua, anh ta đã dốc hết tâm huyết cho Chúc thị.

Ai ngờ, chỉ một sai lầm trên thương trường, bọn họ đã có cơ hội ra tay, trực tiếp tống cổ Ninh Duy Khải đi công ty nhỏ, không một chút nề tình.

Vì vậy, mâu thuẫn ẩn giấu đã lâu giữa anh ta và Chúc Hàm Dư bắt đầu bộc phát.

Không thể chia sẻ, cô lại dao động giữa người nhà và anh ta, sự yếu đuối và ngu ngơ của cô, tất cả kết thành tấm lưới dày đặc bủa vây Ninh Duy Khải. Anh ta không cảm thấy chán ghét mà chỉ một mối. Anh ta thật sự mệt mỏi về mối quan hệ của hai vợ chồng bây giờ.

Ninh Duy Khải không biết, liệu có phải cuộc hôn nhân của anh ta đã đến bờ vực thẳm. Nhưng khi ý nghĩ này vụt qua đầu, anh ta bỗng thấy mất mát và trống trải hơn cả lúc bị gạt ra khỏi Tân Bảo Thụy.

Sự xuất hiện của Lydia như một cám dỗ mà Ninh Duy Khải khao khát, nhằm mục đích kéo anh ta xuống vực thẳm.

Khoảng thời gian đó, bên ngoài đồn Lydia là tình nhân của anh ta. Có lẽ ngay cả Chúc Hàm Dư cũng nghĩ vậy. Nhưng trên thực tế, Lydia là gì của Ninh Duy Khải?

Đầu tiên, cô là thể thân của Lâm Thiên. Hai người phụ nữ đều có gương mặt thanh tú, sạch sẽ, cùng có tính cách ngạo mạn và tinh quái. Bọn họ đều có giọng nói lạnh lạnh khi gọi tên anh ta: Ninh Duy Khải, Ninh Duy Khải.

Lydia không coi anh ta là CEO của một doanh nghiệp tài sản hàng trăm triệu, cũng không coi anh ta là quân cơ thất thế trên thương trường. Anh ta chính là anh ta, là Ninh Duy Khải độc nhất vô nhị trong mắt cô.

Lydia còn là “hạt dẻ cười”. Cô rất thú vị, thường có những suy nghĩ và hành động kỳ quái. Ví dụ, cô kéo Ninh Duy Khải đi tham dự buổi tụ họp của nghệ sĩ đường phố, ví dụ đột nhiên nấu các món ăn kỳ lạ cho anh ta. Ninh Duy Khải thừa nhận, khoảng thời gian đó, nhờ sự tồn tại của Lydia, anh ta đã giảm bớt áp lực. Khác với vẻ nghiêm chỉnh của Chúc Hàm Dư, Lydia thường khiến anh ta bật cười, khiến anh ta cảm thấy bản thân quay lại thời thanh niên trẻ trung.

Vậy rốt cuộc anh ta yêu Lydia hay Chúc Hàm Dư?

Vấn đề này không cần suy nghĩ, anh ta lập tức có ngay câu trả lời.

Ninh Duy Khải chưa bao giờ cho rằng mình yêu Lydia. Cô chỉ đơn giản là một “hạt dẻ cười”. Trong thời gian đó, anh ta cần một người như cô để điều tiết cuộc sống của mình. Từ góc độ này, có thể thấy anh ta tương đối ích kỷ. Dù biết rõ tình cảm của Lydia với mình nhưng anh ta giữ thái độ mờ ám từ đầu đến cuối, không cho cô câu trả lời rõ ràng mà vẫn hưởng thụ tình cảm của cô.

Nhưng bảo Ninh Duy Khải yêu Lydia, anh ta thật sự không làm được. Một cô gái quen ở quán bar, kém tiêu chuẩn về tình yêu của anh ta rất xa. Thậm chí mỗi lần ở bên cô, nhìn móng tay cấu bẩn của cô, gương mặt trang điểm rực rỡ của cô, mặc dù buồn cười nhưng anh ta lại bất chợt nhớ tới Chúc Hàm Dư, nhớ bàn tay sạch sẽ đẹp đẽ, bộ dạng yên tĩnh, gương mặt không một chút son phấn nhưng vẫn rung động lòng người của cô.

Ninh Duy Khải nghĩ, anh ta yêu Chúc Hàm Dư, từ trước đến nay chưa từng thay đổi. Chỉ là tình yêu đó vẫn chưa đủ.

Lúc nghe Chúc Hàm Dư nói sẽ giao cổ phần của Tân Bảo Thụy do cô sở hữu cho anh ta, Ninh Duy Khải vô cùng chấn động.

Vui mừng có, áy náy có, cảm động có, yêu thương có. Đồng thời còn có cảm tham vọng ngủ quên đã lâu cũng được đánh thức.

Mấy hôm đó, Ninh Duy Khải không đi tìm Lydia, mỗi ngày sau khi tan sở đều về nhà với vợ.

Ninh Duy Khải không thể nói rõ tâm trạng của mình. Thật ra anh ta và Lydia đến một nọ hôn còn không có. Anh ta cảm thấy không thể tiếp tục sa lầy. Trong đầu anh ta vụt qua một ý nghĩ mơ hồ, từ trước đến nay, anh ta luôn cho rằng mình à bầu trời của Chúc Hàm Dư, là chỗ dựa cho cô. Anh ta chỉ phối tình yêu và cuộc đời của cô, thậm chí anh ta ngày càng khắt khe với cô.

Nhưng vào mỗi thời khắc then chốt, hình như toàn là người vợ yếu đuối ra mặt cứu rỗi anh ta. Bằng không anh ta suýt nữa đi chệch khỏi quỹ đạo của cuộc đời.

Ninh Duy Khải lại nghĩ, không biết phương hướng nào mới là chính xác? Chấp nhận không hoàn hảo, từ nay biết tự hài lòng với bản thân, hay là tiếp tục chơi với trong hiện thực, nhìn từ bề ngoài rất vui vẻ, nhưng khi nghĩ lại, chỉ cảm thấy trống rỗng.

Tất cả mâu thuẫn bùng nổ vào một buổi tối đẹp trời.

Ninh Duy Khải vẫn ra ngoài gặp Lydia.

Thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt, Lydia dẫn anh ta đi thả diều. Ninh Duy Khải từng gặp cảnh thả diều vào ban ngày, chứ hiếm khi nhìn thấy có người thả diều ở sân bóng vào buổi tối.

Khi con diều có ánh đèn sáng bay lên không trung, tâm trạng của Ninh Duy Khải rất vui vẻ, nhẹ nhõm và cảm động, giống như mỗi giây phút ở bên Lydia trước kia. Không biết cô đã bỏ bao tâm tư, dành những ngọn đèn nhỏ thành ba chữ cái tiếng anh NWK[1], bên dưới viết dòng chữ bằng bút dạ phát sáng: Hạ gục tất cả.

[1] NWK: viết tắt phiên âm tên Ninh Duy Khải.

Một câu nói kiểu giang hồ nhưng cũng đủ khiến Ninh Duy Khải thấy dễ chịu. Lydia cầm sợi dây thả diều, chạy vòng vòng quanh sân như bé gái. Sau đó, cô đứng giữa sân bóng cười với anh ta. Ninh Duy Khải đứng ở đường biên, mỉm cười ngẩn đầu. Vừa định mở miệng, anh ta chợt nhìn thấy một bóng người vụt qua ở cổng vào sân bóng.

Trái tim Ninh Duy Khải như chìm xuống vực sâu.

Lydia thản nhiên hỏi: “Sao thế? Ai vậy?”

Vào thời khắc đó, Ninh Duy Khải bỗng cảm thấy quẫn bách. Nhưng từ trước đến nay, anh ta luôn là người quyết đoán, anh ta phát hiện bản thân không cần phân vân hay đắn đo, lập tức chạy đuổi theo hình bóng đó.

Lydia vẫn cầm dây thả điều đứng nguyên một chỗ. Dường như Ninh Duy Khải nghe thấy tiếng cười khê của cô từ đằng sau truyền tới.

Ninh Duy Khải chạy ra khỏi sân bóng nhưng Chúc Hàm Dư đã biến mất. Anh ta liền rút điện thoại gọi cho cô. Sau một hồi chuông, đầu bên kia bấm nút từ chối cuộc gọi. Anh ta lại gọi, cô lại từ chối. Cuối cùng, cô tắt nguồn điện thoại.

Trống ngực Ninh Duy Khải đập thành thịch, như thể bí mật che giấu đã lâu cuối cùng cũng bị vợ phát hiện. Trong đầu anh ta vụt qua vô số ý nghĩ: Liệu cô ấy có khóc không? Chắc cô bị đả kích nặng nề, vì bầu trời của cô đã sụp đổ?

Cô ấy có rời xa mình không?

Nghĩ đến đây, trái tim Ninh Duy Khải bỗng dưng thấy đau đớn khôn cùng. Anh ta chợt ý thức một điều, nếu mất Chúc Hàm Dư, anh ta không chỉ mất đi chỗ dựa ở Chúc thị, không chỉ đánh mất một người phụ nữ, tình yêu và hôn nhân, anh ta sẽ mất đi người vợ, tổ ấm gia đình của mình.

Hóa ra từ trước đến nay, anh ta luôn không muốn để mất cô.

Ninh Duy Khải về đến nhà đã là nửa đêm. Trong nhà không một bóng người, Chúc Hàm Dư vốn chưa bao giờ qua đêm ở ngoài, hiện tại không biết đi đâu. Điều này khiến Ninh Duy Khải càng khẳng định, người xuất hiện ở sân bóng chính là cô, cô đã chứng kiến tất cả.

Đêm hôm đó, Ninh Duy Khải có một giấc mơ. Anh ta mơ thấy cảnh gặp Chúc Hàm Dư ở buổi tiệc nhiều năm trước. Lúc đó, cô là nàng công chúa mà anh ta ao ước bấy lâu, yên lặng ngồi một góc. Còn anh ta tiến về phía cô với lòng ái mộ và tham vọng, lịch sự hỏi cô: “Hi, sao cô lại một mình ngồi đây?” Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt trong veo như hồ nước.

Ngủ chập chờn không biết bao lâu mới tỉnh dậy, Ninh Duy Khải xuống giường đi tắm, cạo râu, thay bộ đồ sạch sẽ rồi chuẩn bị bữa sáng cho hai người với tinh thần sáng khoái.

Anh ta nghĩ, chẳng người nào có cuộc đời và tình yêu hoàn hảo.

Anh ta nghĩ, chắc cô sẽ tức giận, nhưng nhất định không rời xa anh ta. Anh ta còn có thể cứu vãn.

Anh ta nghĩ, thật ra anh ta là người nặng tình. Sau khi chia tay Lâm Thiển, nhiều năm sau anh ta vẫn không yêu người khác. Bây giờ tình cảm của anh ta đối với Chúc Hàm Dư cũng vậy. Anh ta sẽ nói cho cô biết, anh ta đã sai lầm, cả hai đều sai lầm. Tình yêu của bọn họ không liên quan đến tiền bạc.

Thật ra trong những năm qua, không phải anh ta nuông chiều cô, mà là cô chiều chuộng anh ta. Không phải anh ta yêu cô không đủ, mà là... anh ta muốn khiến cô càng yêu anh ta hơn.

48. Chương 48: Câu Chuyện “cung Đấu” Của Những Người Đàn Ông

Vào một dịp hết sức tình cờ, ba người đàn ông gặp nhau. Nguyên nhân xuất phát từ việc vợ chồng Bạc Cận Ngôn đến thành phố Lâm thăm vợ chồng Quý Bạch, đúng lúc Lâm Thiển hẹn Hứa Hủ ăn cơm[1].

[1] Quý Bạch và Hứa Hủ là nhân vật chính trong tác phẩm Nếu ốc sên có tình yêu, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao là nhân vật chính trong tác phẩm Hãy nhắm mắt khi ánh đèn của Đình Mặc.

Hứa Hủ suy nghĩ sự việc luôn theo hướng đơn giản tiện lợi. Cô không nói với Quý Bạch, tự quyết định mời hai cặp vợ chồng đến nhà chơi. Như vậy, cô không cần bỏ ra hai ngày tiếp bọn họ.

Trong con mắt của Hứa Hủ, Lâm Thiển là người phụ nữ nghĩa khí và phóng khoáng như con trai. Nhìn người cô thường nhìn nội tâm, chứ không để ý đến ngoại hình thanh tú nữ tính của Lâm Thiển, còn Giản Dao là “sư mẫu” dịu dàng. Từ góc độ tâm lý học, bọn họ chắc sẽ hợp cạ.

Không nằm ngoài định liệu của Hứa Hủ, Lâm Thiển và Giản Dao nói chuyện rất ăn ý. Sau đó, hai cô gái kéo Hứa Hủ đi dạo phố, để ba người đàn ông ở nhà uống trà xem tin tức... đội vợ yêu của mình.

Quay về phòng khách nhà Hứa Hủ.

Quý Bạch là chủ nhà, lịch sự rót trà cho hai vị khách. Đầu tiên, anh liếc Bạc Cận Ngôn, người đang chiếm chỗ ngồi của chủ nhà là anh. Người đàn ông lúc nào cũng tự cho mình là thầy của Hứa Hủ nên chẳng bao giờ khách sáo khi đến nhà anh.

Quý Bạch mặc kệ Bạc Cận Ngôn. Người đàn ông ấu trĩ giống hệt trẻ con, càng quản lý nó sẽ càng tỏ ra ngỗ nghịch.

Anh lại nhìn Lệ Trí Thành. Hai người đàn ông “phúc hắc” trao đổi ánh mắt, liền có cảm giác tìm thấy đồng loại. Cả hai cùng cười cười, trò chuyện một cách tự nhiên.

Đầu tiên, bọn họ nói về sự phát triển kinh tế của thành phố Lâm, sau đó chuyển sang đề tài trật tự trị an xã hội. Quý Bạch tán thưởng tính cách trầm ổn chừng mực của Lệ Trí Thành, Lệ Trí Thành tán thưởng sự trung dũng lão luyện của đối phương.

Về phần Bạc Cận Ngôn...

Lệ Trí Thành đã nghe nói đến người đàn ông này từ lâu, nhưng anh chẳng có hứng thú về thần thám gì đó. Với tính cách của anh, đương nhiên sẽ lịch sự chào hỏi đối phương. Nhưng lúc đi vào nhà, anh mỉm cười gật đầu với người đàn ông này... Bạc Cận Ngôn không hề có phản ứng, cứ thế đi thẳng, tựa như không nhìn thấy anh.

Thế là Lệ Trí Thành cũng không vội bắt chuyện với đối phương.

Quý Bạch và Lệ Trí Thành lại tán gẫu một lúc. Lệ Trí Thành vô tình nhắc đến vợ: “Nghe Lâm Thiển nói...”

Bạc Cận Ngôn đang nghịch điện thoại đột nhiên nhướng mắt nhìn anh: “Lâm Thiển?”

Lệ Trí Thành: “Sao cơ?”

Quý Bạch cũng hơi bất ngờ.

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng: “Ồ, thì ra anh là chồng của Lâm Thiển. Nghe danh đã lâu.”

Nói xong, Bạc Cận Ngôn liếc Quý Bạch rồi tiếp tục cúi đầu xem di động.

Hai người đàn ông đều có IQ và EQ cao, lập tức nhận ra câu nói của Bạc Cận Ngôn mang ý tứ nào đó, nhưng tuyệt đối không phải ý tứ tốt. Bởi vì giọng điệu thần nhiên đáng ăn đòn, ánh mắt ngạo mạn, và vẻ tự đắc “các anh không bằng tôi” không hề che giấu trên gương mặt anh.

Điều này khiến Quý Bạch và Lệ Trí Thành cùng nhớ tới một tình huống tương tự.

Một ngày, vợ yêu nói với anh.

Hứa Hủ: “Chồng ơi, hóa ra Bạc Cận Ngôn có khả năng thiên bẩm đặc biệt ở trên giường, em đã xem thường người thầy này.”

Lâm Thiển: “Chồng ơi, em luôn tưởng rằng anh là thiên tài về phương diện đó, không ngờ vô quýt dày có móng tay nhọn, anh đừng nhục chí... Ha ha ha!”

Bạc Cận Ngôn tuy vẫn chăm chú xem điện thoại, nhưng anh bắt giác ngâm nga điệu nhạc, thể hiện rõ sự đắc ý.

Ở bên này, hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc trong giây lát.

Sau đó, Quý Bạch lên tiếng trước: “Nghe nói trước đây anh ở trong quân đội.”

“Đúng vậy.”

“Không tồi, từ trước đến nay tôi luôn tán thưởng quân nhân. Lần sau chúng ta cùng đi tập luyện dã ngoại.”

“Không thành vấn đề, có đưa người nhà đi cùng không?”

“Được thôi.” Quý Bạch cười cười: “Tôi công cô ấy cũng có thể chạy nhanh.”

“Tôi cũng không thành vấn đề. Tuy nhiên chúng ta chỉ có thể đi vào ban ngày. Buổi tối tôi phải ở bên Lâm Thiển, cô ấy rất quấn tôi.” Lệ Trí Thành cười cười.

“Đó là lẽ dĩ nhiên, vợ tôi cũng vậy. Hay là chúng ta đi núi Lạc Nham ở ngoại ô phía đông thành phố, buổi tối có thể nghỉ tại nông trang. Cảnh sắc nơi đó rất đẹp, cũng rất lãng mạn, phụ nữ chắc sẽ thích.”

Liên minh đã được xác lập.

Hai người đồng thời quay sang Bạc Cận Ngôn, Lệ Trí Thành lên tiếng: “Anh Bạc này, anh có đi cùng không?”

Bạc Cận Ngôn cầm nín: “...”

Các anh đúng là bộ đội, cảnh sát ấu trĩ tứ chi phát triển.

49. Chương 49: Bởi Vì Có Em

1. Câu chuyện tuần trăng mật

Lâm Thiển đối với Lệ Trí Thành cũng không phải hài lòng một trăm phần trăm.

Ví dụ, đám cưới vào ngày hôm nay do anh chuẩn bị chỉ khiến cô cảm thấy rườm rà, vô vị. Khách sạn năm sao lộng lẫy, sự xuất hiện của những nhân vật tiếng tăm trong giới kinh doanh và chính trị, người chủ trì lái nhải vợ chồng tình cảm ngọt ngào ra sao, cả hội trường chật ních khách mời... Đúng là ở thời đại này, hôn lễ của bất cứ nhà giàu nào cũng như nhau cả.

Nhưng Lâm Thiển biết, đây là lẽ đương nhiên. Ai bảo hai người đầu là nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nhân.

Sau khi khách quan ra về, cô dâu và chú rể mệt phờ, thừ người trên sofa. Nhìn tập quảng cáo du lịch đặt trên bàn, cô dâu nghĩ bụng, đám cưới thì thôi, tuần trăng mật không thể để bất cứ ai quấy rầy. Thế là cô hưng phấn ngồi dậy, cầm máy ảnh chụp hải đảo, hỏi Lệ Trí Thành: “Tuần trăng mật để em sắp xếp, anh có yêu cầu gì không?”

Lệ Trí Thành nhìn người phụ nữ mặc xường xám màu đỏ, miệng đáp: “Đi đâu cũng được, anh có cô dâu là được rồi.”

Ba ngày sau, tại một hòn đảo ở nước ngoài.

Nơi này trời biển xanh biếc, bãi cát trắng tinh và khu rừng trải dài vô tận. Lệ Trí Thành và Lâm Thiển khoác ba lô, nắm tay nhau như bao cặp đôi đi du lịch khác. Đây là chuyến đi mà Lâm Thiển mong ước từ lâu nên cô rất phấn khởi.

Hai người đi dọc theo bãi cát tới khách sạn nằm ở gần nơi tiếp giáp giữa rừng và biển. Lệ Trí Thành cười cười đi theo sau Lâm Thiển.

“Ở đây địa hình phức tạp, em cẩn thận không bị lạc đường đấy.” Anh nói giọng trầm trầm.

Lâm Thiển quay đầu lờm anh.

Không thể trách phản ứng này của cô. Kể từ lúc hai người ổn định tình cảm và sự nghiệp, hình như anh ngày càng thích bộc lộ bản tính của một con “sói xám” trước mặt Lâm Thiển. Biểu hiện cụ thể là: thường trêu chọc cô, chòng ghẹo cô, “ăn” cô sạch sành sanh...

Vì vậy, câu quan tâm của anh lọt vào tai Lâm Thiển tựa hồ mang hàm nghĩa: “Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của anh. Dựa vào anh, đi theo anh mới là sự lựa chọn sáng suốt nhất của em.” Sói xám chìm đắm trong việc thể hiện quyền độc chiếm của mình.

“Xi, lẽ nào anh thông thuộc nơi này?” Lâm Thiển hỏi.

“Tất nhiên.”

“Vậy chúng ta đánh cược đi.” Lâm Thiển lại bị khơi gợi tính hiếu thắng: “Em sẽ đi trốn, nếu anh tìm thấy em, em sẽ... rửa bát một tuần.”

Lệ Trí Thành nheo mắt, tiến lên một bước, cúi đầu nhìn cô. Gương mặt tuấn tú của anh khiến cô rung động hơn bất cứ người đàn ông nào.

“Không. Nếu anh thắng, thì em...”

Bên cạnh có người đi qua, Lệ Trí Thành hạ thấp giọng nói, chỉ một mình Lâm Thiển nghe thấy. Cô đỏ mặt, đẩy vai anh: “Đáng ghét!”

Trò cá cược vẫn được xác lập.

Từ trước đến nay Lâm Thiển luôn thua Lệ Trí Thành nên lần này, cô thận trọng đưa ra điều kiện ba ván thắng hai. Ván đầu tiên, cô chọn môn lặn biển. Trong làn nước mờ mịt, người nào cũng mặc bộ đồ lặn và đeo mặt nạ, anh có thể tìm thấy cô mới là lạ.

Buổi chiều, nắng vàng rực rỡ, gió biển mát rượi.

Lâm Thiển đeo bình dưỡng khí, hưng phấn bơi đi bơi lại giữa vùng nước đầy san hô, những đàn cá nhỏ, con sứa cỡ lớn như sinh vật ngoài hành tinh, bên cạnh là năm sáu người phụ nữ trẻ cũng mặc bộ đồ lặn như cô. Mọi người đều có thân hình tương tự nhau, cô không tin Lệ Trí Thành có thể phân biệt đâu là mình.

Đang chìm trong suy tư, Lâm Thiển đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông từ phía xa đang bơi nhanh đến.

Lâm Thiển giật mình, vội tính toán thời gian. Cô và Lệ Trí Thành tách nhau từ nửa tiếng trước, vùng biển này không lớn, chắc bây giờ anh cũng đã tìm đến nơi này. Lại ngắm kỹ thân hình và tư thế bơi của người đàn ông, Lâm Thiển càng thấy giống anh.

Thế là Lâm Thiển trốn ở sau tảng nham thạch. Một khi cô không bơi, chắc chắn Lệ Trí Thành sẽ không nhận ra cô.

Người đàn ông ngày càng tiến lại gần. Đôi mắt anh giấu ở đằng sau cặp kính lặn. Còn cách đám phụ nữ chừng hai ba mét, anh liền dừng lại quan sát bọn họ.

Lâm Thiển giả bộ thản nhiên như không, nhưng thật ra cô cũng hiếu kỳ. Dù xuất thân từ bộ đội đặc chủng, nhưng anh có thật sự lợi hại như vậy? Có thể bám theo và tìm ra cô? Anh là bộ đội lục chiến, còn ở đây là dưới nước...

Đang mải nghĩ ngợi lung tung, Lâm Thiển chợt thấy Lệ Trí Thành bơi về phía người phụ nữ ở chéch bên phải phía trước.

Á, nhầm rồi chồng ơi!

Trong lòng Lâm Thiển dấy lên cảm giác không phải vui mừng mà là buồn bực. Thấy anh chuẩn bị cầm tay người phụ nữ kia, Lâm Thiển không hề nghĩ ngợi, lập tức xông ra giữa hai người rồi ngắc đầu trùng mắt với Lệ Trí Thành. Nào ngờ, anh dường như đoán được chuyện xảy ra, cánh tay lập tức đổi hướng, ôm thắt lưng cô. Lâm Thiển bị mất thăng bằng, cùng anh xoay hai vòng theo quán tính.

Lệ Trí Thành ôm cô rất chặt, tay còn nhéo thắt lưng cô một cái. Đến bây giờ Lâm Thiển mới biết mình bị mắc lừa. Anh đã sớm nhận ra cô, nhưng cố ý làm vậy để cô tự lao vào vòng tay anh.

Người đàn ông này... Lâm Thiển mấp má môi nói: “Vô liêm sỉ.”

Khóe mắt Lệ Trí Thành tràn ngập ý cười.

“Hừ.” Lâm Thiển giả bộ muốn thoát khỏi vòng tay anh, bị anh kéo thẳng lên mặt nước. Ở giây tiếp theo, mặt nạ của cô bị tháo ra, Lệ Trí Thành cúi xuống hôn cô. Mặt biển lấp lánh ánh vàng, mặt trời lặn lơ lửng ở phía trước, cảnh sắc đẹp đến mê hồn. Lệ Trí Thành nói nhỏ bên tai Lâm Thiển: “Quá khen.”

Lâm Thiển đã bị hôn đến ý loạn tình mê, nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Anh đừng vui mừng quá sớm, vẫn còn hai ván nữa đây.”

Kết quả, ván thứ hai cô vẫn thua tươi cười.

Nơi đánh cược là do cô chọn, khu rừng rậm ở đằng kia.

Lâm Thiển tốt xấu gì cũng là người yêu thích hoạt động dã ngoại. Cô tin tưởng mình có thể thoát khỏi sự truy bắt của bộ đội đặc chủng. Phương án của cô rất đơn giản, tìm một cái cây to cành lá xum xuê ở sâu trong rừng, sau đó leo lên ẩn nấp.

Cô không tin Lệ Trí Thành tìm thấy cái cây có cô ở trong khu rừng.

Vậy mà cô vẫn bị anh tìm thấy.

Năm phút sau, Lâm Thiển ngồi trên cành cây cao, nhìn Lệ Trí Thành leo lên, cảm thấy bản thân vô cùng thất bại.

“Này, sao anh có thể tìm ra em? Không phải anh ăn gian đấy chứ?” Cô không cam lòng, mở miệng hỏi.

Lệ Trí Thành đã leo đến bên Lâm Thiển, nghe nói vậy lập tức mỉm cười.

“Anh lần theo dấu chân trên lối đi, cành cây bị bẻ gãy...” Lệ Trí Thành kéo cô vào lòng: “Lính trinh sát mới vào nghề của anh cũng có thể tìm ra em.”

Lâm Thiển cúi đầu quan sát. Rừng cây rậm rạp, cô chẳng nhìn ra dấu vết mà anh nói.

Lâm Thiển định leo xuống dưới: “Được thôi, anh thắng rồi, khi nào em về em sẽ rửa bát...”

Chưa kịp nói hết câu, cô đã bị anh kéo lại.

“Em định nuốt lời à?” Giọng nói trầm thấp vang lên: “Em vẫn chưa thực hiện thỏa thuận đâu đấy.”

Lâm Thiển đỏ mặt ngay tức thì.

Buổi tối hôm đó, sau khi phải thực hiện thỏa thuận ở trên cây và trong phòng khách sạn, Lâm Thiển lê tấm thân mỏi rũ rờn xuống dưới, tối dạ hội hóa trang lửa trại do dân địa phương tổ chức ngoài bãi cát.

Tối nay là lần đánh cược thứ ba của hai người, việc thắng thua đã không còn ý nghĩa. Tuy nhiên, Lâm Thiển vẫn hóa trang theo kế hoạch. Cô đeo mặt nạ quỷ quái, mặc bộ váy mới mà Lệ Trí Thành chưa từng thấy bao giờ. Thậm chí, Lâm Thiển còn dọn miếng lót bằng vải vào ngực và eo, khiến thân hình thay đổi.

Không ngờ màn hóa trang của cô lại có hiệu quả.

Trong ánh lửa bập bùng, vô số du khách và dân địa phương nhảy múa cùng nhau. Lâm Thiển hòa vào đám đông. Vừa nhảy một lúc, cô nhìn thấy Lệ Trí Thành từ xa đi tới.

Anh không hóa trang. Lâm Thiển cũng biết, với tính cách của anh đời nào chịu chơi mấy trò này. Anh chỉ mặc áo sơ mi và quần âu đơn giản, nhưng vẫn đẹp trai ngồi ngồi.

Anh ngày càng tiến lại gần.

Lệ Trí Thành đưa mắt về phía Lâm Thiển, cô lập tức cúi đầu né tránh. Quả nhiên anh không phát hiện ra, ánh mắt lạnh nhạt thản nhiên lướt qua đám đông rồi đổi sang phương hướng khác.

Lâm Thiển bắt chợt mỉm cười. Cô nghĩ, rốt cuộc cô yêu anh đến mức nào mà chỉ chứng kiến dáng vẻ anh tìm cô trong đám đông, cô đã cảm thấy xót xa. Dù chỉ là trò chơi nhưng cũng khiến cô không chịu nổi.

Lâm Thiển âm thầm đi tới đằng sau Lê Trí Thành.

“Này, anh nhìn đi đâu đấy?” Cô cất giọng thánh thót.

Lê Trí Thành liền quay người về phía cô, khoe mắt thấp thoáng nụ cười.

“Anh tìm thấy rồi.” Anh lên tiếng.

Lâm Thiển đứng cách anh một bước, không nhìn được cười: “Lần này không tính, là em chủ động lộ diện, là em... muốn bị anh nhìn thấy.”

Lê Trí Thành giơ tay, kéo cô vào lòng.

“Anh biết. Từ trước đến nay đều là vậy.” Anh nói nhỏ bên tai cô.

Lâm Thiển giật mình. Lê Trí Thành lặng lẽ nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm.

Từ trước đến nay đều là vậy...

Trước khi yêu nhau, em luôn tỏ ra thương xót anh, luôn cho anh cơ hội xích lại gần em. Khi chúng ta sớm tối kề cận, trong mắt em tràn ngập tình cảm mà ngay cả bản thân em cũng không phát giác. Ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, em đã muốn bị anh tìm thấy, muốn bị anh chiếm giữ trái tim em.

Làm sao anh không hiểu, đó là sự rung động quý giá nhất của một người phụ nữ.

Anh thấy mình thật may mắn vì cuối cùng cũng có em trong đời, không phụ tình cảm của em.

...

“Hừm, câu này có ý gì vậy? rõ ràng anh theo đuổi em trước.”

“Ừ. Bởi vì anh nhận được tín hiệu từ em, sau đó mới hành động theo tín hiệu đó.”

“Em phát tín hiệu cho anh lúc nào?”

Lê Trí Thành giơ tay chạm nhẹ vào mắt Lâm Thiển: “Ở đây này.”

Từ cách đây rất lâu, anh đã nhìn thấy vẻ quyến luyến trong đôi mắt em.

2. Câu chuyện sinh con

Giống như nhiều người phụ nữ khác, Lâm Thiển cũng từng băn khoăn về vấn đề sinh con trai hay con gái.

Con trai chắc sẽ giống bố. Nghĩ đến đây, cô không nhìn được, ngẩng đầu ngắm Lê Trí Thành đang ngồi ở sofa phía đối diện. Cảm giác cũng không tồi.

Nhưng con gái cũng có cái hay của con gái, tình tế, ngoan ngoãn, hơn nữa chắc sẽ được bố cưng chiều như một nàng công chúa nhỏ, chỉ nghĩ thôi cũng thấy tuyệt vời.

Lâm Thiển hỏi ý kiến “đối tác” về chuyện sinh con: “Anh mong sinh con trai hay con gái?”

Lê Trí Thành không ngẩng đầu, trả lời dứt khoát: “Con gái.”

Lâm Thiển ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Con gái không cần gánh vác quá nhiều.”

Lâm Thiển ngẩn người, ngẫm nghĩ vài giây mới hiểu ý của anh.

Anh quả nhiên là người đàn ông gia trưởng.

“Trong xã hội bây giờ, con gái gánh vác nhiều có vấn đề gì đâu, hoàn toàn có khả năng làm được chuyện đó.” Cô không tán thành.

Lê Trí Thành mỉm cười, đứng dậy ngồi bên cạnh vợ, ôm cô vào lòng: “Vậy sao? Trong hai chúng ta, ở bất cứ phương diện nào, ai là người gánh vác nhiều hơn?”

Lâm Thiển đắm chiêu suy nghĩ.

Sự nghiệp không nói làm gì. Anh là chủ tịch tập đoàn Ái Đạt mới, đồng thời tham gia cổ phần một số công ty mà anh cho rằng tương lai phát triển tốt. Trong khi anh không ngừng mở rộng đế quốc thương mại của mình, thì cô vẫn chỉ có mỗi thương hiệu Khuynh Thành... Được thôi, cô thừa nhận anh gánh vác nhiều hơn.

Về phương diện gia đình, anh cũng bỏ ra nhiều hơn. Anh giải quyết anh trai rồi cưới cô về, anh còn thường xuyên cùng cô đi thăm mẹ đẻ. Thời gian gần đây, quan hệ giữa hai mẹ con ngày càng được cải thiện, tất cả đều nhờ chàng rể hiền này...

Về phương diện sức khỏe, hình như cũng là anh. Dù công việc bận rộn đến mấy, anh cũng sắp xếp kế hoạch rèn luyện thân thể của hai vợ chồng. Dưới sự dẫn dắt của anh, cuộc sống của hai người trở nên có quy luật, ngày càng khỏe mạnh.

Ngay cả ở trên giường... Khụ khụ, về cơ bản cũng là anh hao tốn nhiều tinh lực hơn.

Lâm Thiển lên tiếng: “Dù anh nói có lý, nhưng bây giờ, người phụ nữ tốt có nhiều, đàn ông tốt rất hiếm gặp.” Cô nhìn Lê Trí Thành bằng ánh mắt sâu xa. Nếu sinh con gái, liệu con bé có may mắn như cô, gặp được người đàn ông tốt giống anh không?

Lê Trí Thành đáp: “Con gái của anh sẽ nắm chắc cuộc đời mình.”

Năm năm sau.

Không ngờ câu nói của Lê Trí Thành năm đó lại trở thành sự thật, Lâm Thiển sinh một bé gái xinh xắn. Con bé có tính cách giống bố, yên tĩnh, độc lập, mới mấy tuổi đầu đã biết tính kế.

Ví dụ như bây giờ...

Trong phòng đồ chơi trẻ em ở nhà họ Lê, Lê Thừa Lan và Quý Chú[1] đang thì thầm to nhỏ với Bạc Giản[2].

[1] Con trai Quý Bạch.

[2] Con trai Bạc Cận Ngôn.

Quý Chú nói: “Bạc Giản, cậu hãy làm theo lời tớ, đứng dưới mái hiên. Đợi ánh mặt trời chiếu góc bốn mươi lăm độ xuống mặt băng, nhiệt độ tăng lên ba độ C, lúc mặt băng bốc hơi sẽ xuất hiện cầu vồng.”

Lê Thừa Lan ở bên cạnh cũng “thêm mắm thêm muối”: “Đúng thế, anh Giản, trong sách nói như vậy đấy, anh mau thử đi.”

Lâm Thiển đi ngang qua cửa, tình cờ nghe thấy hai đứa trẻ truyền bá lý luận kỳ quái với Bạc Giản. Cô bất giác cảm thấy hiếu kỳ vì chưa nghe nói bao giờ.

Cậu bé Bạc Giản gật đầu: “Được, để anh đi quan sát rồi nói cho hai đứa biết kết quả.”

Rời khỏi phòng đồ chơi, nhìn thấy Lâm Thiển, Bạc Giản lịch sự chào hỏi như người lớn: “Con chào bác gái[3].”

[3] “Bác gái” là cách xưng hô khi gặp mẹ người yêu.

Lâm Thiển giật mình khi nghe từ “bác gái”, cô phì cười: “Con gọi dì là được rồi.”

Kết quả Bạc Giản vừa khuất dạng, hai “tiểu phúc hắc” Quý Chú và Lê Thừa Lan liềm ôm bụng cười. Còn Bạc Giản đứng im ở ngoài ban công.

Lâm Thiển đi đến hỏi: “Con có nhìn thấy cầu vồng như chúng nói không?”

Bạc Giản dôi mắt ra mặt băng đầy tuyết, miệng mỉm cười: “Dì Lâm, sao dì lại tin vào lý luận ấu trĩ đó của hai đứa?”

Lâm Thiển cứng họng, hơi nghi hoặc: “Vậy tại sao con...”

Bạc Giản để lộ nụ cười ngượng ngùng hiếm thấy.

“Dì Lâm, chắc dì không hiểu, phương thức biểu đạt sự ái mộ của con gái ở thời kỳ đầu với con trai chính là đùa giỡn đối phương.” Cậu cất giọng bình thản: “Tuy con đặt hết tâm tư vào việc điều tra phá án, trong mấy năm tới sẽ không nhận lời em Lan, nhưng con cũng không thể vạch trần ý tốt của em. Vì vậy, con để em hiểu nhầm, rằng em đã lừa được con.”

Lâm Thiển: “...”

Bạc Giản, con mới chỉ là cậu bé bảy tám tuổi. Không phải con quá tự luyện, nghĩ ngợi quá nhiều đấy chứ?

Khi quay về phòng đồ chơi, Lâm Thiển bắt gặp Quý Chú đang dạy con gái mình chơi điện tử. Cậu bé mới lên tám, thân hình cao lớn hơn các bạn cùng độ tuổi, gương mặt sáng sủa, lời nói cử chỉ tỏa ra vẻ chững chạc như người lớn. Hai đứa trẻ chơi vui vẻ, Lê Thừa Lan cất giọng nũng nịu: “Anh Quý Chú, anh Quý Chú.”

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi câu nói của Bạc Giản, Lâm Thiển quay về phòng khách, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Cô nói với Lê Trí Thành: “Bây giờ ba đứa trẻ chơi thân với nhau. Nhỡ sau này lớn lên tạo thành mối tình tay ba thì thật khó xử. Quý Chú và Bạc Giản đều tốt cả.”

Lê Trí Thành đang đọc báo. Nghe vợ nói vậy, anh trả lời mà không ngắt đầu: “Có gì khó xử? Đương nhiên chọn Quý Chú rồi.”

Lâm Thiển: “...”

Chồng à, anh tỏ rõ thái độ không ưng con trai Bạc Cận Ngôn, liệu có được không đấy?

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-tuoi-dep-cua-anh-va-em>